

Giới thiệu Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu

Thể loại: Xuyên không, nữ cường, sủng văn, hoàng hậu, bảo bảo, HE

Phiên bản nam: Một vị vương gia lãnh ngạo bá đạo, ý tưởng đột phát, nuôi một Vương phi chọc cười bên cạnh, cuối cùng mới phát hiện nàng vẫn luôn nguy trang thành tiếng mèo kêu là một con hổ răng vuốt sắc bén, gia lật thuyền trong mương*!

*Ý chỉ những việc đã nắm chắc lại xảy ra vấn đề.

Phiên bản nữ: Thái tử phi nào đó bị chi hôn nóng lòng báo thù, hoàng thúc âm hiểm giả dối bắt nhịp với nhau, một bước trở thành hoàng thất của vị hôn phu trước, sau lại phát hiện mình lên thuyền giặc, hận không thể đâm mù hai mắt!

Ngọc Phi Yên, thượng tá trẻ tuổi nhất Hoa Hạ quốc, thiên tài y học, hồn xuyên trở thành Loli phế vật của Trung Nghĩa Hầu phủ.

Đều nói Loli có ba cái tốt: thân đẹp eo mềm dễ đập đổ, sau khi gặp được vương gia ác ma nào đó thích thú lại đầy đủ chứng minh được điểm này.

Nàng là ngọc nữ phế vật tiếng tăm lừng lẫy, Thái tử phi chưa gả đã hưu trước, người người tránh không kịp, duy hấn đón lấy khó khăn mà lên, dây dưa đùa giỡn, không phải nàng không cười. Chẳng những cắt đứt nhân duyên của nàng, cắt đứt hoa đào, còn quán lấy nàng nàng đòi đòi kiếp kiếp. . . . .

Chỉ là nhìn nam tử cao quý nào đó ngắm nhìn chân ngọc hoạt bát của mình, Ngọc Phi Yên ngửa mặt lên trời rơi lệ: “Tình thú, cut!”

Đây là chuyện xưa của phúc hắc trung khuyển và loli xinh đẹp yêu giết lẫn nhau, cuối cùng đại sát bốn phương, ăn hết thiên hạ.

[Nghe đồn 1]

Gian tình xảy ra ở một cái đêm trăng mê người.

“Có muốn báo thù hay không, tra tấn thật tốt đôi cậu nam nữ kia?”

“Muốn!”

“Gả cho ta, liền đơn giản như vậy ——”

“Gi?”

“Làm Vương phi của ta, cho dù là Thái tử tôn quý cũng phải cung kính gọi ngươi một tiếng Tiểu thẩm thẩm. . . . .”

[Nghe đồn 2]

Đêm động phòng hoa chúc đầy nhiệt tình, tình cảm mãnh liệt tràn đầy.

“Đây là?”

“Tị Hóa Đồ.”

“Ta còn nhỏ ——” Mồ nữ nhe răng.

“Đã là C , không nhỏ! Ngoan, thử xem cái này ‘Quan Âm Tọa Liên’ ——”

“Tránh ra!”

Phía trên đều là nghe đồn, phía dưới mới là chân tướng:

“Vương. . . . .”

Ngày đại hôn, không có tiếp tân nương đến, tâm phúc bên cạnh người nào đó lại quỳ đầy dưới điện phủ, mỗi người chạt vật không chịu nổi, vô cùng thâm trầm.

“Tiểu thư không chịu lên kiệu hoa, bọn thần đành phải động võ, nhưng chúng thần thật sự không phải đối thủ của tiểu thư ——”

Quét mắt những thuộc hạ về mặt xấu hổ, ủ rũ, nam nhân trên bảo tọa về mặt bình tĩnh, giọng nói lại dần dần trầm xuống

“Phải cứng rắn trối nàng lên kiêu hoa. ....”

“Chọn dùng chiến thuật biến người. ....”

“Lấy ngàn địch một. ....”

“Kết quả lại thất bại. ....”

“Các người làm thế nào còn mặt trở về. ....”

Khỏe miệng mọi người co giật kịch liệt, những bản lĩnh biến thái của tiểu thư, chỉ có Vương mới có thể sánh bằng, bọn họ ở trong mắt tiểu thư bất quá là những binh tôm tướng của thôi.

Thấy chủ tử sắp nổi bão, các tâm phúc khác bèn nhanh trí.

“Vương, đều không phải là chúng thần vô năng, chỉ là Thân Đồ Hoàng, Ngạo thế tử, Liên công tử, tộc trưởng thứ năm. . . . . Đều ở khuê phòng của tiểu thư!”

“Khốn kiếp! Sao lại không nói sớm!”

Gió lướt qua, người nào đó trên bảo tọa sớm đã không ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lần đầu tiên gặp mặt, máu mũi bay tứ tung

Đại Chu Quốc.

Mùa thu săn bắn mỗi năm một lần được diễn ra ở bãi săn mây mù, mây mù dưới chân núi, mấy người nữ tử đối diện với một thiếu nữ kiêu nhỏ mà quyền đâm cước đá.

“Ngọc Phi Yên, bộ dáng người liền xấu như vậy, còn muốn làm tứ hoàng tử phi của Đại Chu Quốc? Thật đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Một người đàn độn như người có chỗ nào xứng đôi với tứ hoàng tử cao quý?”

“Chi Lan tiểu thư cùng tứ hoàng tử mới là trời sinh một đôi!”

“Đúng vậy! Chi Lan tiểu thư, hảo hảo giáo huấn nàng ta đi!”

Nghe xong những lời nịnh bợ này, Chi Lan liền kiêu ngạo giọng roi bạc đang cầm trong tay, nặng nề mà đánh lên người thiếu nữ, “Pằng pằng” rung động.

“Đại tỷ, đừng đánh ta! Đau quá. . .”

Ngọc Phi Yên ôm thân mình, thân thể nho nhỏ cuộn tròn co rút thành một cục.

Không nhìn thiếu nữ đau khổ cầu xin, mắt hạnh Ngọc Chi Lan càng tăng thêm sự hung ác, xuống tay cũng càng thêm ngoan độc.

“Cái người phế vật như người, lại muốn cùng tranh giành vị trí tứ hoàng phi với bốn tiểu thư, người tại sao lại không đi chết đi!”

Âm thanh cầu xin tha thứ của thiếu nữ càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng là hoàn toàn không còn lên tiếng nữa, Ngọc Chi Lan thấy thế mới dừng lại đứng lên, tùy tay chỉ một người hộ vệ.

“Đem nàng ném lên núi đi! Nhớ kỹ, lúc này đây ta muốn nàng ta có đi nhưng không có về!”

“Dạ---“

.....

“Nhị tiểu thư, người làm quý cũng đừng tới tìm ta! Đây là do người rất vô dụng mà thôi!”

Ở chỗ sâu trong rừng rậm, thanh y hộ vệ đem thiếu nữ đang hôn mê trong lòng bỏ xuống thảm cỏ, tiếp theo là rút ra chủy thủ, chuẩn bị cắt vào cổ họng yếu ớt của nàng.

Ngay khi thời điểm chủy thủ sắc bén sắp đâm trúng cổ họng của nàng, ánh mắt nàng đột nhiên mở to, thừa dịp hộ vệ ngây người một lát, thiếu nữ liền nâng chân hung hăng đá vào cổ tay của tên hộ vệ.

Chủy thủ bay lên, thiếu nữ nhanh nhẹn nhảy ra, bắt lấy chủy thủ, chuẩn xác kiềm chế đứng động mạch chủ sau gáy của tên hộ vệ.

Tất cả quá trình không đến một giây, có thể nói là rất hoàn mỹ!

“Đây là nơi nào?”

Làm thượng tá trẻ tuổi nhất Hoa Hạ quốc, thiên tài y học, lập ba lần hai bậc công, hai lần nhất đẳng công, hơn nữa còn đạt được huân chương Ngọc La, lại được tổng thống tự mình tiếp kiến, Ngọc Phi Yên nhìn quen các loại trường hợp.

Nhưng tình cảnh trước mắt, khiến nàng không thể không kinh ngạc.

Nơi này không phải là không gian nghiên cứu khoa học của Hoa Hạ quốc, hơn nữa, tay nàng khi nào lại biến nhỏ như vậy?

“Nhị, nhị tiểu thư---“ Hộ vệ đã sớm bị dọa mà tiểu trong quần (kinh a)

Nhị tiểu thư ngu ngốc khi nào lại biến thành nhanh nhẹn như vậy? Nếu không phải là do trên cổ hắn còn có chủy thủ lạnh lẽo đến thấu xương, hộ vệ thậm chí còn cho rằng chính mình là đang nằm mơ.

Nhị tiểu thư?

Nghe xong lời này, trong đầu Ngọc Phi Yên đột nhiên xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Đại Chu Quốc, dùng võ vi tôn*(lấy võ học làm nhất)...

Ngọc Phi Yên, mười ba tuổi, đích nữ tiểu thư Trung Nghĩa hầu phủ, sinh ra không thể tập võ, là phế vật nổi tiếng khắp cả nước, lúc nhỏ một hồi bệnh nặng khiến chỉ số thông minh của nàng chỉ dừng lại ở năm bảy tuổi.

Nhưng mà, phế vật ngốc tử như vậy lại cùng tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam đính hạ hôn ước từ nhỏ, bởi vậy lọt vào rất nhiều ánh mắt ghen ghét của người khác.

Ký ức cuối cùng là tình cảnh hồng y thiếu nữ dùng roi hung hăng quật lên thân thể này, còn có mấy người một bên phát cờ hò reo, vì nàng ta trợ uy...

Nhìn đến linh hồn của mình thành công nhập đến trên người thiếu nữ trùng họ trùng tên này, thì càng chắc chắn hồn mặc*(hồn xuyên) thí nghiệm của Q tiến sĩ đã thành công!

Thấy Ngọc Phi Yên đang lâm vào trầm tư, hung quang trong mắt tên hộ vệ chợt loé, thân thủ nhanh nhẹn đến đoạt chủy thủ trong tay nàng.

A----

Thật sự là không biết tự lượng sức!

Phượng mâu mỹ lệ của Ngọc Phi Yên héch lên, chủy thủ trong tay nhỏ của nàng linh hoạt xoay quanh, cuối cùng hung hăng đâm vào trái tim của tên hộ vệ.

“Thật có lỗi! Định nhân của ta trên thế giới này đều phải đi gặp Thượng Đế!”

Ngọc Phi Yên cười đến xinh đẹp, lộ ra hàm răng nhỏ trắng muốt.

Thiên chân đơn thuần như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không đem thiếu nữ ngoan tuyệt giết người sạch sẽ lưu loát vừa rồi nghĩ cùng một chỗ với Ngọc Phi Yên.

Hoa Hạ quốc một mực muốn hướng ngoài không gian phát triển, làm người mới ưu tú nhất, Ngọc Phi Yên thông qua tầng tầng lớp lớp lựa chọn, mới có thể trở thành vũ khí thí nghiệm đệ nhất.

Nhưng mà sau khi kiểm tra xong toàn thân, Ngọc Phi Yên đều không có tìm được máy truyền tin của Q tiến sĩ.

Chẳng lẽ là bị mất?

Vậy nàng làm thế nào cùng tổng bộ liên lạc, làm thế nào trở về đây?

Thật đúng là phiền toái---

Ngọc Phi Yên bắt đầu đã nắm lấy mái tóc rời rạc.

Tĩnh! Trời sinh voi sinh cỏ. Vẫn là ở đây phát triển trước, sau đó lại chậm rãi tìm cách trở về thôi!

Lúc này, Ngọc Phi Yên ngồi xếp bằng xuống kiểm tra thân thể của chính mình, kết quả lại khiến nàng hoảng sợ.

Phế vật! Quả thật so với phế vật còn muốn phế vật hơn!

Thân thể này phi thường cực phẩm, toàn thân kinh lạc yếu ớt giống như nhánh cỏ, gầy yếu so với người bình thường còn muốn kém hơn, càng miễn bàn tập võ!

Về phần lúc trước si ngốc, chẳng phải là do sinh bệnh ngoài ý muốn, mà là bị người ta hạ độc tính, hư hao thần kinh não, chỉ số thông minh mới thụt chung lưu lại tại thời kì nhi đồng.

Độc tố này chồng chất đến nay, đã đem thân thể này huỷ đến thất thất bát bát, không đến ba tháng, nàng sẽ đi đòi nhà ma. Người xuống tay cũng đủ ác độc!

Ngươi yên tâm...

Ngọc Phi Yên hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ ngực.

Nếu ta đã tiếp nhận thân thể của ngươi, người nào thiếu nợ ngươi, ta sẽ giúp ngươi nhất nhất đòi lại.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu!

Giống như là nghe được nàng hứa hẹn, linh hồn nguyên bản còn lưu trong thân thể rốt cục cũng tiêu tán, Ngọc Phi Yên triệt để dung hợp một chỗ với thân thể này.

Nghe thấy trên người huyết linh khí chuyển động, Ngọc Phi Yên bước nửa bước đầu tiên đến thế giới này.

Không biết đi ở trong rừng này bao lâu, nàng rốt cuộc cũng nghe được một trận tiếng nước chảy. Ngọc Phi Yên vội theo hướng phát ra tiếng nước tìm kiếm, liền phát hiện đây là một ôn tuyền nhỏ.

Tại vì hiện tại là mùa thu, khí hàn se lạnh, ôn tuyền này xuất hiện đối với Ngọc Phi Yên mà nói quả thực chính là loại dự hoặc lớn a.

Nhìn thấy không có người, nàng nhanh chóng cởi quần áo xuống nước.

Hô---

Lúc làn nước ấm áp bao quanh Ngọc Phi Yên, nàng nhẹn không được liền thở ra một hơi.

Nước suối ôn nhuận vờn quanh thân thể, nháy mắt tiêu bớt mệt mỏi của nàng, khiến toàn thân nàng phi thường thoải mái.

Ôn tuyền này, giống như là thuốc hay giúp khôi phục tinh lực. Chỉ một lát, Ngọc Phi Yên liền cảm thấy tinh khí thập phần, cả người thoải mái. Ngay cả vết thương trên người nàng trước kia cũng không còn cảm giác đau.

Hào an nhàn---

Ngay tại khi Ngọc Phi Yên hưởng thụ sự tốt đẹp của ôn tuyền, một loạt tiếng bước chân liền truyền đến.

Ai?

Ngọc Phi Yên cảnh giác giấu mình vào trong nước, chỉ để lộ ra ánh mắt cơ trí giống như thú nhỏ.

Trong đám sương, một bóng dáng cao gầy từ xa dần xuất hiện.

Nam nhân?

Nhìn thấy dáng người mỏng lưng kia, Ngọc Phi Yên cả kinh.

Nam nhân kia tựa hồ cũng không biết trong ôn tuyền có người, hần trực tiếp cởi quần áo trên người, từng bước một đi vào trong suối nước nóng.

Tuy rằng trên ôn tuyền tràn ngập một tầng sương trắng, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn thấy được hình dáng của đối phương.

Đây là nam nhân gầy gò nhưng rất rắn chắc, bên ngoài toả ra mùi vị vương giả, toàn thân đều tản ra khí thế bá vương.

Hắn thật trẻ tuổi, chừng hai mươi, cao một mét chín*(ơ hơ, thánh a), vai rộng, eo nhỏ, mông hẹp, cánh tay thon dài, xương quai xanh tinh xảo, đáng người tí lệ hoàn mỹ, so với người mẫu còn muốn tiêu chuẩn hơn.

Đây là đại chân dài trong truyền thuyết sao?

Ngọc Phi Yên phi thường hi vọng bản thân có thể biến thành không khí, như vậy mới có thể xem nhẹ xuân sắc dạt dào trước mắt, nhưng mà giả thuyết không thành lập, nàng thậm chí có thể cách một tầng sương mù nhìn thấy được lồng ngực bạch ngọc của nam tử...

Một cổ máu nóng, lập tức vọt tới trong đầu Ngọc Phi Yên.

Hình ảnh mỹ diệu như thế bây giờ nàng tiêu thụ không nổi.

Hiện tại, Ngọc Phi Yên muốn tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Chẳng lẽ bây giờ đứng lên, hào phóng cùng đối phương chào hỏi, sau đó nói: "Ngượng ngùng, ta tắm xong rồi, người từ từ dùng?"

Ngay khi nội tâm Ngọc Phi Yên vô cùng rối rắm, nam tử liền đi vào trong nước nóng, bơi tới một bên, cuối cùng chui ra mặt nước, đem gáy đều nhập vào trong nước nóng.

Vừa vặn, chỗ hấn cách rất gần vị trí của Ngọc Phi Yên, khiến nàng tỉnh táo thấy rõ ngũ quan của hắn.

Cặp eo ướt đến mềm mại kề sát bên người hắn.

Lông mi hắn rất dài, mày mắt như chim ưng, trên mi còn đọng lại một ít bọt nước, từng giọt từng giọt trên mi hạ xuống.

Lông mi hắn rất rậm, giống như hai phiến quạt, giờ phút này đang buông xuống, ngăn trở đầy mắt phong hoa của hắn, che lại nét hi nộ ái ố của hắn.

Mũi hắn, kiêu ngạo thẳng tắp, chóp mũi càng giống hàng mỹ nghệ tinh xảo.

Môi hắn, khe khẽ, phiến môi không dày không mỏng, hồng đào ôn nhuận, khoé môi giờ lên, giống như tùy thời tùy khắc đều đang cười.

Mà tất cả điều này đều không quan trọng, kinh điển nhất là ở giữa mi tâm của hắn có một viên chu sa đỏ rực như lửa.

Giống như tự tay Phật Tổ dùng bút điểm xuống, đỏ sẫm như máu.

Ánh mắt của hắn, hoà cùng ngũ quan của hắn lại tăng thêm khí thế bá đạo cùng kiêu ngạo, khiến hắn nhiều thêm một tia tiên khí, ánh mắt càng tinh thuần không nhiễm bụi trần.

Đây là, nam tử thật đẹp! Ngọc Phi Yên ở trong lòng thầm xác định.

Khi hắn nhắm hai mắt đều ngàn vạn phong hoa như vậy, nếu khi hắn mở mắt ra, lại là thế nào tuyệt đại vô song?

Trong đầu Ngọc Phi Yên bắt đầu ảo tưởng, nam nhân kia lại thành linh bất ngờ mở mắt.

Đó là một đôi mắt tràn ngập huyết tinh cùng sát khí.

Ánh mắt như bảo đao, tùy ý phô trương lại bộc lộ tài năng, mặc dù chu sa giữa mi tâm làm nhạt lệ khí ngũ quan của hắn, nhưng vẫn không ngăn được cặp mắt khiếp người kia.

Đây là một nam nhân từng trải qua chiến trường cùng lễ máu tươi rửa tội!

Cũng là quân nhân, tuy rằng Ngọc Phi Yên chuyên cống hiến cho nghiên cứu y học, địa điểm công tác chính là phòng thí nghiệm cùng phòng giải phẫu, không phải chiến trường, nhưng nàng có thể phi thường lý giải được ánh mắt sát khí này.

Máu quanh thân nàng, lúc này liền bắt đầu sôi trào hừng hực, đây là một loại cảm giác tinh thần cộng minh cùng tán thưởng.

Bất quá, Ngọc Phi Yên không có thời gian đi thưởng thức nam nhân ở trước mặt. Bởi vì hắn đang nhìn nàng không chớp mắt. Cặp đồng tử kiêu ngạo kia, tàn mát ra từng trận hàn ý.

Hiển nhiên, đối phương đã phát hiện nàng.

"Người là ai?"

Hạ Hầu Kinh Thiên đứng lên, giọng nói từ tính mê người, ngữ điệu lại khiến người lạnh lẽo. Dòng nước cao vừa lúc che ở chỗ bụng hắn, lộ ra cơ bụng rắn chắc màu chocolate mê người.

Ca, ngài có thể mặc xong quần áo xong rồi nói chuyện sao được không? Có thể đừng cuồng dã như vậy hay không, có thể lo lắng cảm thụ của ta một

chút hay không...

Ngọc Phi Yên cảm giác được mũi một trận ngứa ngáy, một cổ ảm áp liền truyền đến.

Không tốt!

Máu mũi chảy!

Ngọc Phi Yên vội vàng chặn mũi.

Đọa người! Nhìn mũi nam cư nhiên lại chảy máu mũi, thật sự là rất tệ a-----

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiểu Dã miêu*(mèo hoang) nhấn tâm

“Trả lời ta, ngươi... Là ai? Vì sao ở trong này?”

Hạ Hầu Kinh Thiên tiến lên một bước, cả người hấn tăn mát ra khí tức cường đại, trực tiếp hướng thân mình nhỏ gầy của Ngọc Phi Yên đi đến.

Đối phương muốn chất vấn chính mình, Ngọc Phi Yên làm sao có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời chứ!

“Buồn cười! Ôn huyệt này cũng không phải là nhà ngươi mở, lại không viết tên ngươi, vì sao ngươi có thể tới đây, mà ta lại không thể?”

Trong cánh mũi, Ngọc Phi Yên tùy ý để máu tiếp tục chảy, roi nhanh hoà tan trong nước, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng bên bờ đi tới.

Nàng mau, hấn còn muốn nhanh hơn.

Nàng là tiểu cá chép, hấn lại là cá mập trắng.

Ngọc Phi Yên còn chưa thấy được bên bờ, nam tử giống như đoán được nàng muốn đi đến nơi nào, trước một bước lướt qua, đem quần áo của nàng cầm lên.

“Tiểu hài tử?” Quần áo nhỏ nhỏ, cộng thêm tiếng nói Ngọc Phi Yên độc đáo mềm mại, cái đầu cũng không lớn, khiến Hạ Hầu Kinh Thiên hơi sững sờ.

Một cái bình bình thường thường tiểu hài tử như vậy có thể dễ dàng tiến vào nơi này? Mì mục hấn trầm xuống.

“Này! Lưu manh, buông quần áo ta ra!” Thấy đối phương đang cầm quần áo của mình, từng tầng từng tầng mở ra, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa tức muốn hộc máu.

Gia hỏa này là cô ý sao?

Tuy rằng thân thể nàng vẫn còn là tiểu nữ sinh, nhưng linh hồn đã là người lớn! Huống hồ trong đám quần áo kia còn cất giấu cái yếm của nàng, hiện tại đang bị nữ nam cầm trong tay, tình cảnh này thực khiến người muốn phát điên mà.

“Tiểu nha đầu!”

Môi Hạ Hầu Kinh Thienn gọi lên như hai phiến hoa hồng màu hồng nhạt, từ trên nhìn xuống Ngọc Phi Yên đang trốn trong nước.

“Trả đồ cho ta!”

Thấy thân mình bị người nào đó soi mói, Ngọc Phi Yên nhịn không được nhiều như vậy, cắn răng một cái, trực tiếp đánh về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Tiểu Dã miêu---“

Nhìn bộ dạng đối phương nhe nanh múa vuốt, liền khiến hứng thú của Hạ Hầu Kinh Thiên. (theo ta nghĩ thì là nổi lên thú tính thì đúng hơn a)

Nhưng hấn vạn lần cũng không ngờ chỉ trong chớp mắt như vậy, thân thể tiểu nữ hài đơn bạc gầy yếu, tốc độ cùng lực đánh vào lại mạnh như vậy.

“Đông---“

Hạ Hầu Kinh Thiên bị cú đánh bất ngờ nên ngã xuống đất, Ngọc Phi Yên giống như một chú ếch con, nhảy chồm lên người hấn.

“Đau...”

Cái ót Hạ Hầu Kinh Thiên bắt đầu đón, tiếng rên rỉ vừa thoát ra, môi lại chạm vào đôi cánh hoa mềm nhuyễn nhu hoà, mềm mại ngọt ngào giống như mật hoa.

Đây là... Hạ Hầu Kinh Thiên hơi hơi sững sờ, có chút không biết làm sao.

Đôi mắt địch nhân, hẳn xưa nay luôn tâm ngoan thủ lạt, mặt dù gặp được mỹ nhân kếp, khi huy kiếm trăm giai nhân cũng không chút nào dong dài dây dưa, nhưng tình huống trước mắt loại tình huống này vẫn là lần đầu gặp được, đầu óc Hạ Hầu Kinh Thiên trong lúc nhất thời có chút mơ hồ.

Ngọc Phi Yên lúc này cũng mở to hai mắt---

Nàng thế nhưng lại gục đối phương, còn cường hôn hẳn!

Lúc này, Ngọc Phi Yên hoàn toàn đã quên chính mình còn đang chảy máu mũi, lực chú ý của nàng toàn bộ đặt ở trên người mỹ nam tử trước mắt.

Môi hẳn lạnh lẽo như đá cẩm thạch, cũng giống như con người của hẳn, thanh hoa cao quý, không thể với tới. Mà biểu hiện bên ngoài của nam nhân này ngốc trệ khiến hẳn thoát nhìn có chút ngốc manh.

Hay đây là mụ hôn đầu của hẳn?

Ngọc Phi Yên sững sờ.

Nhìn vào ôn tuyền trước mặt, nàng có thể thấy ảnh ngược chính mình trong nước.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên dính toàn máu mũi khiến khuôn mặt nàng trở nên lem luốt, hoàn toàn nhìn không ra diện mạo lúc trước, nàng không kịp tẩy rửa, còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo thật của chính mình, thẳng nhai này liền xuất hiện a.

Nhưng mà, có thể cùng tuyệt sắc mỹ nam hôn môi như vậy, có vẻ nàng kiếm nhiều hơi thì phải!

Ngọc Phi Yên nào biết tư thế này lại khiến cảnh đẹp trước ngực nàng lộ ra ngoài, đối phương đã nhìn không sót một điểm trên người nàng.

Đây là, đỉnh nhọn nụ sen mới hé lộ sao? (thú tính aaa)

Còn rất đẹp!

Nguyên bản Hạ Hầu Kinh Thiên đã thanh tỉnh sau khi nhìn đến cảnh xuân sắc trước mắt, ánh mắt lại biến thành mê ly.

Hạ Hầu Kinh Thiên một mực không lấy lại tinh thần, mắt to của Ngọc Phi Yên lại quay tròn chuyển động.

Lúc này không chạy, thì chờ đợi khi nào a!

Nàng cuống quýt ngồi dậy, đem quần áo hung hăng mặc vào.

Nhưng mà, ngay khi thời điểm Ngọc Phi Yên đứng lên muốn chạy, mắt cá chân tinh tế của nàng liền bị Hạ Hầu Kinh Thiên một tay tóm được, nàng cả kinh đặt mộng ngồi phịch trên người hẳn.

“Tiểu Dã miêu, ăn xong lại muốn chạy?”

Hương thơm lưu di trên môi cũng không khiến Hạ Hầu Kinh Thiên mất đi lý trí, hẳn nhìn Ngọc Phi Yên ánh mắt lại trở nên thâm thúy.

Cả người tiên hương sùng đồ* (hương thơm khắp thân), máu me trên mặt lại làm cho người ta sợ hãi, cùng với vết máu loang lổ trên quần áo... Tiểu nha đầu này không lẽ là nô nhi nhà ai trộm chạy đến chứ?

Hạ Hầu Kinh Thiên hít thở.

Nhưng mà, lá gan nô nhi này cũng không khỏi quá lớn đi! Chẳng những đùa giỡn hẳn, nàng còn cường hôn hẳn, thật sự là to gan lớn mật mà---

Tuy rằng cảm giác cái hôn kia không tệ, nhưng chỉ trêu chọc lướt qua như thế đối với một người nam nhân bình thường mà nói tựa hồ có chút không đủ, rất rất không đủ a...

“Buông tay!”

Cánh tay lớn của đối phương giống như gong siêng, đem Ngọc Phi Yên giam cầm lại. Nên nàng đem hết tất cả vốn liếng, nhưng mỗi chiêu thức xuất ra đều bị Hạ Hầu Kinh Thiên dễ dàng hoá giải, đầy đủ thể hiện chênh lệch lực lượng giữa nam và nữ.

“Tiếp tục a---“

Nếu nói Hạ Hầu Kinh Thiên lúc này chính là nghĩ muốn huỷ diệt tiểu Dã miêu này, lúc này lại sinh ra cảm giác hứng thú nồng liệt đối với Ngọc Phi Yên.

Chiêu thức của nàng thật cổ quái, hắn chưa từng thấy qua, lại chiêu chiêu chí mạng...

Nếu lực đạo của tiểu nha đầu này không đủ, đạo hạnh quá thấp kém, lại nói nếu hắn là người bình thường, thì hôm nay người chịu thiệt chính là hắn.

Cũng không biết nàng sư phụ nàng là ai! Sát khí trên người nàng, không phải tiểu nha đầu như nàng có thể có được!

Lúc nàng không chịu thua lại toát lên khí thế cao ngạo cùng quật cường---

Mắt dù ở trong mắt hắn yết ớt không chịu nổi một kích, nhưng lại rất có thú (ta k hiểu ô)! Khiến người nhìn không được lại muốn ức hiếp, nghiền nát, muốn nhìn nàng vùng vẫy giãy chết, cùng bộ dáng đau khổ cầu xin.

Tiểu Dã miêu này, có ý tứ!

Hắn đã rất lâu không gặp được sủng nhi thú vị như vậy!

Lúc này, Ngọc Phi Yên đã sâu sắc nhận thấy giữa nàng cùng Hạ Hầu Kinh Thiên năng lực có sự chênh lệch rất xa, cũng thật sâu cảm nhận được thân thể của chính mình có bao nhiêu vô dụng.

Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ đánh cho mẹ hắn đều nhận không ra hắn, chỗ nào lại giống như mèo con bị người đùa giỡn như hiện tại!

Hắn cho rằng nàng là người đàn độn sao? Chỉ cần dùng hai ngón tay, liền hoá giải chiêu thức của nàng, còn hứng trí đảo dặt nhìn nàng. Đây chẳng khác nào là đánh vào mặt nàng chứ!

Bỏ qua đi, nàng làm sao có thể chột vật như vậy!

Thấy mạnh bạo không được, Ngọc Phi Yên liền thay đổi chiêu thức.

Xé, cào, cắn, khóc lóc om sòm, các kiểu kỹ năng, tất cả nàng đều xuất ra.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, không cần thiết làm theo đạo nghĩa giang hồ. Huống chi nàng bây giờ chỉ mới có mười ba tuổi, sợ gì!

Ngay khi Ngọc Phi Yên cắn lên đầu vai Hạ Hầu Kinh Thiên, chợt phát hiện có gì đó khác thường, hình như có cái gì đó kỳ quái đang dán vào đùi nàng (YY *che mặt*).

Trải qua năm tháng, Ngọc Phi Yên dĩ nhiên không phải là tiểu loli đơn thuần.

Nhất thời gò má ửng hồng như hai quả phù dung, cùng với vành tai đỏ bừng, lại giống như mãnh thú, Ngọc Phi Yên nổi giận chớp lấy một chiếc giày, nện mạnh lên huyệt thái dương của Hạ hầu Kinh Thiên.

“Luru mạnh, đáng chết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên ăn đau nói tay, Ngọc Phi Yên như con cá nhỏ, nhanh chóng nhảy vọt lên. Theo sau là chiêu “Hoành tảo thiên quân”, tụ tập khí lực toàn thân, một cước nặng nề đá xuống hạ thân mỹ nam.

Đá cho người tuyệt tử tuyệt tôn luôn!

Mất thấy Ngọc Phi Yên thật sự tức giận, Hạ hầu Kinh Thiên vội vàng che lại bộ vị máu chót, một cước cuối cùng kia hung hăng nện xuống bụng hắn.

Đau qua!

Tiểu Dã miêu thật nhẫn tâm! Hạ Hầu Kinh Thiên nhe răng, thiếu chút nữa hắn liền mất a----

Mặc dù lần này đắc thủ, Ngọc Phi Yên cũng không dám ham chiến.

Trước mắt nàng còn có đối thủ nguy hiểm! Thừa dịp Hạ Hầu Kinh Thiên đang thất thần, Ngọc Phi Yên co cẳng chạy mất, thuận tiện lấy đi quần áo trên bờ của hắn.

Cho người không có quần áo để mặc!

Cho người không có mặt mũi đi ra ngoài!

Cho người không dám đuổi theo ta!

Nhìn bóng dáng kiều nhỏ kia đang chạy vội rời đi, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đây xem như... Ngã vào trong lòng đi?

Lúc này, đầu vai như bạch ngọc của hắn in dấu răng màu đỏ, trên bụng cũng có dấu chân màu phấn hồng, cánh tay cùng trên người còn có vài vết cào đang rướm máu, bộ dáng thật chật vật.

Thật sự là một nô nhi bướng bỉnh lý lợm mà!

Nhưng mà định lực của hắn khi nào lại kém như vậy? Cự nhiên bị một tiểu nô nhi dễ dàng khơi mau hứng trí, còn thiếu chút nữa đã...

Vuốt ve huyết thái dương còn ần ần đau xót, hai tròng mắt Hạ Hầu Kinh Thiên kim quang lấp lánh, dã tính mui phần (ta nói mà, thật là thú tính mà), giống như mãnh thú phát hiện con mồi, tràn ngập ý chí muốn tóm lấy con mồi.

Vốn cho là săn bắn mùa thu mỗi năm một lần sẽ không có gì thú vị, nào biết lại xuất hiện một tiểu Dã miêu như thế. Hắn nhất định phải đem nàng đào ra, giam cầm bên người, để mỗi ngày giải buồn, cũng coi như pha trò cũng tốt nha!

Cầm cái yếm Ngọc Phi Yên trong tay, Hạ Hầu Kinh Thiên cười rộ lên.

Tiểu Dã miêu thú vị, chúng ta còn gặp lại nha----

Mặc dù nam tử trên người dính đầy bùn, nhìn qua có chút chật vật, nhưng đều không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn, nụ cười rộ lên kia, vẫn làm cho thiên địa thất sắc.

Người nào đó bị Hạ Hầu Kinh Thiên nhớ nhưng, chính là đang ở trong rừng chạy như điên.

Hồn đản! Khi dễ người!

Ngọc Phi Yên một bên vội vàng chạy, một bên mắng người nào đó mặt người dạ thú (chính xác a).

Lại nghĩ đến từng chiêu của nàng đều bị người kia dùng hai ngón tay dễ dàng phá giải, Ngọc Phi Yên càng hận chính mình lưu lạc đến hoàn cảnh vô dụng như vậy.

Hay người trên thế giới này đều lợi hại như vậy? Ngọc Phi Yên đang suy nghĩ hiện tại mình nên đi đâu cho tốt, bỗng nhiên có một cổ nguy hiểm từ từ đang tiến đến gần nàng.

“Vèo---“

Một mũi tên nhọn nghênh diện hướng về phía nàng mà bắn, Ngọc Phi Yên nghiêng thân mình, nhanh nhẹn quay xoay một vòng về phía khác, mũi tên nhọn kia thẳng tắp bay đến, vừa đúng lúc dừng đúng ngay chỗ nàng vừa đứng.

Ngọc Phi Yên còn chưa rõ đối phương là ai, mũi tên khác lại cắt qua không khí, nguy hiểm lại một lần nữa đột kích.

Không lẽ là nam nhân bị mất nư hôn đầu kia, nên đối với nàng hạ sát chiêu đi?

Ngọc Phi Yên kinh hãi.

Thiên tính cầu sinh của con người khiến Ngọc Phi Yên không thể không lấy tốc độ nhanh nhất để né mũi tên, theo sau lưng nàng là một lá cờ truy mệnh đang giờ lên.

Lấy dáng người yếu kiêu nhỏ nhắn làm ưu thế, Ngọc Phi Yên ở trong rừng linh hoạt né tránh, trong lúc nhất thời lại cùng truy binh phía sau kéo ra khoảng cách. Kết quả như vậy hiển nhiên là đối thủ ngoài dự đoán của nàng, tiếp theo là một tiếng còi thê lương cất lên, vũ tiên* (mũi tên) chỉ chít gào thét trong rừng rậm lao đến.

Đối mặt tình huống ác liệt như vậy, cho dù trong lòng cùng trong lòng Ngọc Phi Yên đều gào thét câu ‘f.ck you mother’, nhưng đôi mắt vẫn thông dong bình tĩnh như trước, không hốt hoảng chút nào.

Vũ khí duy nhất trong tay nàng chính là đồng y phục cẩm tú hoa phục của nam nhân kia, nhìn qua thật rắn chắc, chỉ có thể dùng nó để cứu cấp gang hồ!

Lúc này, tất cả mũi tên nhọn đều lấy bóng dáng kiêu nhỏ lướt quanh trong rừng rậm làm tiêu điểm, số tên bắn ra, cho dù là thần tiên, không chết cũng khó.

Ngay khi một rừng tên bay hướng về phía nàng lao đến, hoa phục màu tím bị Ngọc Phi Yên phát ra, lấy trạng thái người thường khó có thể lý giải, tạo

thành một vòng lốc xoáy màu tím, đem trăm mũi tên nhọn cuốn vào trong, đem tất cả nhốt vào vòng lốc xoáy màu tím đó.

Lực đánh cường đại khiến Ngọc Phi Yên ngã trên mặt đất, nhưng nàng lại nhẹ nhàng thờ ra.

Hoàn hảo, tránh thoát một kiếp.

Không đợi Ngọc Phi Yên hít thở lâu, lại một trận vũ tiễn từ trong rừng rậm bắn ra.

Sát, muốn nghi cũng không được a!

Ngọc Phi Yên nhanh nhẹn nhảy lên.

“Đường đường là các nhân vật lớn của Đường chủ cư nhiên lại hạ mình xử lý một tiểu Dã miêu, nói ra cũng không sợ người trong gian hồ chê cười a!”

Đúng vào lúc nguy cấp, liền có một giọng nói thanh quý truyền đến, theo sau, là một bóng dáng trắng bóng xuất hiện trước mặt Ngọc Phi Yên.

Ca, ngài có thể mặc quần áo vào trước hay không?

Nhìn thấy người đang đến, Ngọc Phi Yên vội vàng che mũi, phòng ngừa lại chảy máu lần nữa.

“Biểu hiện cũng được! Chưa khiến ta mất mặt!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không mặn không nhạt liếc mắt nhìn mũi của Ngọc Phi Yên, rút mũi tên nhọn bị hoa phục trùm lấy ra, tiếp theo là ôm Ngọc Phi Yên đang chật vật nhảy lên, tay phải không chút để ý phát lên, mũi lên lúc này bị hoa phục của hắn bao lấy ở giữa, nhanh chóng bay vút trở về.

“Bang bang phanh---”

Theo sau thanh âm nặng nề kia, mười hắc y nhân từ trong rừng rậm gặp nguy hiểm, từng mũi tên bay, tốc độ dữ tợn nhanh nhẹn, mũi máu tươi nóng liệt lại tinh thuần trong không khí lan toả.

Cao thủ!

Cực phẩm cao thủ!

Quá lợi hại---

Ngọc Phi Yên mở to hai mắt, tay nhỏ nhắn nắm lấy tay áo của Hạ Hầu Kinh Thiên vì hưng phấn mà run lên.

Cái vung tay phiêu phiêu kia vung lên nhìn như mềm mại vô lực, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy, xem ra hắn đối với mình trong ôn tuyền vừa rồi chính là lưu tình a.

Hạ Hầu Kinh Thiên lúc đầu cứ tưởng rằng Ngọc Phi Yên nhìn thấy máu tươi sợ đến mức phát run, nhưng sau khi nhìn vào đôi đồng tử sắc bén giống như tiểu thú hoang dại, mới phát hiện nàng chính là đang kích động.

Tính khí này, hợp khẩu vị của hắn!

Khoé môi Hạ Hầu Kinh Thiên hơi hơi giờ lên, đây biểu hiện tâm tình hắn đang vui vẻ.

“Hừ! Ngươi rút cuộc cũng chui ra! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Lâm Phong từ chỗ ẩn nấp đứng dậy, sau lưng hắn bảy hắc y nhân khí tức cũng không kém.

Thì ra mục tiêu của những người này chính là hắn, bản thân vô tội lại làm người chịu tội thay!

Ngọc Phi Yên một trận ảo não, sớm biết như thế thì sẽ không lấy đi quần áo của hắn, nhất định là hoa phục màu tím của nam nhân này đã khiến bọn họ cho rằng hai người có quan hệ, hại nàng thiếu chút nữa bỏ mạng oan uổng.

Cảm thấy được Ngọc Phi Yên buồn bực, Hạ Hầu Kinh Thiên ôm cánh tay của nàng thật chặt, ý cười trên khoé miệng càng đậm.

Lúc đầu hắn tính toán đi tìm nàng, không nghĩ tới nàng lại tự chui đầu vào lưới.

Thật đúng là mèo con “Thiện giải nhân ý”* (hiểu rõ ý người)!

“Gia hiện tại tâm tình không tệ, cho nên đại phát từ bi, cho các ngươi chết toàn thân! Các ngươi, cùng lên đi---”

Nhìn tư thế của bảy người trước mặt, Hạ Hầu Kinh Thiên cười hờn nhiên đến không tỳ vết.

Hắn khinh thường ném ra một câu nói, giống như chuyện giết chết những người này là quá đơn giản, cũng càng thêm kích thích ý chí chiến đấu của Lâm Phong.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên muốn ra tay, ngọn lửa nhỏ trong mắt Ngọc Phi Yên bùng lên.

Quan sát cao thủ xuất chiến là cơ hội học tập vô cùng tốt! Huống chi thế giới này cùng nàng hoàn toàn xa lạ, vừa lúc mượn cơ hội này bù lại một chút kiến thức khuyếm khuyết.

Nghĩ vậy, Ngọc Phi Yên ôm chặt cổ Hạ Hầu Kinh Thiên. Nàng cũng không muốn ngay khi hấn giết người lại bị ngã xuống, trở thành mục tiêu công kích của địch nhân.

Thấy Ngọc Phi Yên tự mình dựa sát vào người hấn, khiến Hạ Hầu Kinh Thiên nao nao.

Một cỗ hương thơm thơm ngát như có như không tinh tế nhu nhược từ trên gáy Ngọc Phi Yên toả ra.

Không giống như mùi son phấn cùng dầu thơm, đây là một loại hương vị độc đáo của thiếu nữ, thanh thuần ngọt ngào chậm rãi kích thích khứu giác lẫn cảm của nam tử, lay động tâm tư đang ngủ say của hấn.

Đây xem như... Ngã vào trong lòng đi?

Giác ngộ rất cao, không sai!

Tâm tình thoải mái của Hạ Hầu Kinh Thiên khó được kéo dài một hồi, không thềm quan tâm hiểm cảnh của chính mình, cúi lòng nhìn thân thể nhỏ nhắn trong lòng mình: “Thế nào, muốn nhìn gia giết người?”

“Muốn!”

Ngọc Phi Yên sừng sốt, thành thật gật đầu, giọng nói mềm mại nhu nhược, khiến người nghe được tinh thần đều sáng khoái.

“Nhìn kỹ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên nhảy lên, đón nhận nghênh chiến với hắc y nhân.

Không có phòng thủ, cũng không có bất kỳ chiêu thức đa dạng gì.

Hạ Hầu Kinh Thiên hoàn toàn không nhìn trường đao sắc bén đang đánh xuống đỉnh đầu, chính là lực tiến công thần tốc mạnh mẽ, tay lớn nhắm mắt khoá ngay cổ họng đối phương, một chiêu định thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hấn trời sinh là sát thần

“Răng rắc---”

Người kia căn bản không có thời gian đánh trả, liền mềm yếu nằm trên mặt đất.

“Lôi hại!” Ngọc Phi Yên thở dài nói, chỉ thấy người trước mặt nàng lác lư vài cái, Lâm Phong mới vừa tòi còn kêu gào phải giết hấn bây giờ đã ngã xuống đất không dậy nổi. Về phần những người khác, cũng nhanh chóng nằm ngay đơ.

Quả nhiên, tiến công mới là phòng thủ! Người này tuyệt đối cường hãn vũ lực trước mặt, tất cả những thứ khác đều là mây bay.

Quá trình vừa rồi chính là xử lý sạch sẽ lưu loát, không chút nào dong dài dây dưa, nàng ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn rất rõ ràng. Đó là một quyết định sát phạt quyết đoán, lại là một nam nhân sắc bén lãnh khốc!

“Người nhìn đủ hài lòng chưa?”

Hạ Hầu Kinh Thiên đáp xuống thăm cò, điều hâu trên hoa phục màu tím nở rộ, càng tăng thê vẻ thanh cao quý phái của hấn.

Điều hâu, đại biểu cho sứ giả luyện ai. Nhưng là ở trước mặt Ngọc Phi Yên, nam tử trước mặt tuấn mỹ giống như vị thần lên từ địa ngục, hoặc là dùng sứ giả địa ngục để hình dung hấn cũng rất đúng.

Làm một người trong ngành y học, Ngọc Phi Yên tinh tường quan sát cổ của những người nằm dưới đất, toàn bộ đều bị gãy đốt xương cổ thứ năm. Đây là vết thương chí mạng lực đạo lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, chính xác đến không có một khuyết điểm nhỏ, giống như từ công xưởng sản sinh theo dây chuyền toàn bộ đều giống nhau.

Nàng không nghĩ tới có người có thể đem cái chết chính xác đến cảnh giới như thế, tay hấn được cấu tạo từ máy tính hay sao?

Hơn nữa hấn giết người không hao phí một tí sức lực nào, dễ dàng liền xử lý xong một đám người, cái người này rốt cuộc cường hấn đến mức nào?

“Sợ?”

Thấy Ngọc Phi Yên không nói chuyện, Hạ Hầu Kinh Thiên bỗng nhiên có loại cảm giác phiền chán khó hiểu.

Sợ?

Ngọc Phi Yên không phải thiện nam tính nữ gì, nên không có ý nghĩ như vậy. Hai tay nàng cầm dao giải phẫu cứu mạng người cũng từng thu qua không ít tánh mạng kẻ thù, cho nên trên đại đạo mới có danh xưng “Ngọc La Sát”. Đối phương khí thế rào rạt tới giết chính mình, chẳng lẽ còn muốn ngồi chờ chết?

“Nói chuyện!”

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên đặt bên eo nhỏ của nàng. Eo nhỏ yếu diệu vô lực, hai tay hấn vừa lúc tạo thành một vòng, chỉ cần hấn nguyên ý, thoáng dùng sức liền có thể dễ dàng đem nàng bẻ gãy.

“Ngươi rất tuyệt!”

Ngay khi Hạ Hầu Kinh Thiên sảo trở nên táo bạo, tính toán hủy diệt Ngọc Phi Yên, nàng rốt cuộc cũng mở miệng.

Lời này, nháy mắt bình ổn lại sát ý trên người nam tử tuấn mỹ.

Đem Ngọc Phi Yên đẩy ra, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn chằm chằm ánh mắt nàng. Không có sự sợ hãi cùng lùi bước, ngược lại có một loại gọi là “Thưởng thức” gì đó trong ánh mắt nàng toả ra.

Thật thú vị!

“Tiểu Dã miêu, gia vừa rồi thiếu chút nữa đã giết ngươi!”

Cánh tay lớn của Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ nhàng vỗ về ái cổ nhỏ của Ngọc Phi Yên, đầu ngón tay loáng bóng nhẵn nhụi, giống như ngọc thạch cực tốt, cực kỳ giống thiên kim tiểu thư vương tôn quý tộc được nuông chiều trong nhà.

Nàng thật là nô nhi trộm chạy đến đây sao?

Đôi đồng tử Hạ Hầu Kinh Thiên tối sầm lại.

Một cổ tê đại từ cổ truyền đến, gò má Ngọc Phi Yên đỏ ửng lên, tay nhỏ hất bàn tay lớn của hấn ra, bỏ lại câu “Ngươi mới sẽ không”, rồi lại đi đến mấy thi thể kiểm tra một lần.

Giống như nàng dự liệu, người phía trước bị trúng tên, mũi tên hoàn toàn bắn trúng nòng cốt thứ năm của bọn họ, lực đạo nhất định, hoàn mỹ đến cực điểm!

Đã trải qua bao nhiêu sinh tử, đã giết được bao nhiêu người, mới có lực đạo giết người nắm trong tay chính xác đến như vậy?

“Ngươi làm như thế nào?” Ngọc Phi Yên hiện tại đã triệt để bội phục nam tử trước mặt, đồng thời cũng đem hấn xếp vào nhân vật nguy hiểm thứ nhất. Đối với năng lực giết người như vậy, ngàn vạn lần cũng không thể trở thành kẻ thù của hấn!

“Cầu gia, gia sẽ dạy ngươi!”

Nhìn đôi mắt nhỏ sùng bái của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến đắc ý, ánh mắt càng không có nghi kỵ đem Ngọc Phi Yên đáng giá từ đầu đến chân, trên ngón tay còn quấn quanh một vật mảy hồng.

Đây là... Cái yếm của nàng!

Hỗn đản!

Lần đầu tiên Ngọc Phi Yên ý thức được người trước mặt này căn bản không phải thanh cao như ngọc quân tử, hấn trong ngoài thanh quý tuấn đạt, bên trong lại lại cực kỳ tà ác vô sỉ. (gật gù—ing)

Nhưng mà, dưới mái hiên người, không thể không cúi đầu.

Hướng chỉ cái yếm hồng nhạt trong tay hấn thực sự rất chói mắt! Ngọc Phi Yên hoàn toàn tin tưởng, nếu nàng quả quyết cự tuyệt, cái người nam nhân ác liệt này chắc chắn sẽ xuất ra chiêu hạ lưu gì đó.

Tức giận một lát, Ngọc Phi Yên phát ra một tiếng giống như âm thanh mèo kêu, “Ta---” lời nói còn chưa dứt, sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên đột biến, ôm eo Ngọc Phi Yên nhảy lên, mũi tên màu đen hung hãn cắm vào mặt đất.

“Vèo vèo vèo---”

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên, Hạ Hầu Kinh Thiên đã né tránh hơn trăm mũi tên.

“Ngươi rốt cuộc có bao nhiêu địch nhân?” Tay trái Ngọc Phi Yên ôm lấy Hạ Hầu Kinh Thiên, tay phải bắt lấy một cung tên đang bay đến, đem nguy hiểm phía sau hất toàn bộ quét trừ.

Cung tên được đặc chế? Không giống là báo thù bình thường nha.

Nam nhân này rốt cuộc là có thân phận gì?

“Sợ?” Đây là lần thứ hai Hạ Hầu Kinh Thiên lặp lại câu hỏi lúc này.

“Sợ--- muốn sợ là bọn họ sợ! Lần này chỉ sợ là có đi mà không có về!”

Câu trả lời của Ngọc Phi Yên chọc Hạ Hầu Kinh Thiên bật cười.

Tốt, mặc kệ nàng có thân phận gì, riêng tính khí này đúng là rất hợp khẩu vị của hần. tiểu Dã miêu này hần muốn rồi!

“Bắn người trên lưng hần!”

Giống như phát hiện Ngọc Phi Yên là “Nhược điểm” của Hạ Hầu Kinh Thiên, tất cả cung tên đều nhắm về phía nàng. Bất quá đường đường là thượng tá của Hạ Hoa quốc cũng không phải là ngồi không, hai chân Ngọc Phi Yên kẹp chặt eo lưng Hạ Hầu Kinh Thiên, tay nắm lấy một cung tên, đem cung tên phóng ngược về phía người mới hạ lệnh.

Xem nhẹ nữ nhân, nhất định sẽ chịu thiệt a!

Ngay khi Ngọc Phi Yên xoá sạch một đám cung tên, một cung rơi xuống đất đột nhiên vỡ ra, mũi tên khéo léo bên trong bắn ngược lại, lấy tốc độ nhanh nhất bắn vào vai trái của Ngọc Phi Yên.

Trúng tên!

Khoảng cách gần qua, Ngọc Phi Yên tránh không kịp, mũi tên sắc bén đâm vào da thịt, đau đến nỗi khiêng nàng run run.

Máu tươi khác thường chảy ra, Ngọc Phi Yên nhin không được nhử mày.

Mũi tên này có độc!

Dù vậy, Ngọc Phi Yên vẫn cắn răng túm lấy quần áo của Hạ Hầu Kinh Thiên như trước, bảo vệ phía sau lưng hần. Hần đã đem phía sau lưng giao cho nàng, nàng tự nhiên không thể cô phụ loại tính nhiệm này.

Chờ khi Hạ Hầu Kinh Thiên nhận thấy được người sau lưng có điểm dị thường, Ngọc Phi Yên đã ngất xỉu, “Mèo con, mèo con?” Hần vội vàng đặt nàng xuống, mới phát hiện trên vai trái Ngọc Phi Yên đã trúng tên cùng vết máu màu tím đen.

Nếu Ngọc Phi Yên còn tỉnh, nàng nhất định sẽ nhìn thấy đôi mắt cực mỹ của nam nhân không ai bì nổi kia đang xé rách lên, tràn ngập sát khí nồng liệt. Con người màu đen lúc đầu sau khi nhìn thấy nàng bị thương liền biến thành màu vàng mị hoặc, giống như ánh mặt trời nhưng lại sâu đến bí hiểm, hai tròng mắt rung động mãnh liệt.

“Tôn trọng người của ta, các người đáng chết---”

Một loạt ánh sáng từ đôi đồng tử trên người nam tử phát tán ra, hung hãn quét về một nơi ẩn trốn bí ẩn của người đánh lén.

Vương giả giận dữ, huyết nhiễm máu sông!

“Ngươi, ngươi là---” Nhìn thấy cặp mắt yêu dã của nam tử, người cầm đầu kinh khủng vạn phần, nhưng hần căn bản không có khả năng kêu cứu, liền bị thiêu thành tro tàn.

“Các ngươi quá yếu---”

Gió thổi qua, khó nhẹ lượn lờ bay, trong rừng rậm tràn ngập một mảnh tử khí, yên tĩnh đến đáng sợ, giống như hết thảy chưa từng xảy ra...

Bên bờ rừng rậm, biệt viện hoàng gia trên bãi săn bắn sương mù.

Không khí nặng trĩu ép đến khiến Vương thái y không thở nổi, hần xoa xoa mồ hôi trên trán, nơm nớp lo sợ đứng lên.

“Như thế nào?”

Hạ Hầu Kinh Thiên ưu nhã ngồi, trong tay thưởng thức một con cò vây làm từ thạch anh tím.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiểu tiên nữ rơi xuống thế gian

Nhìn như không chú ý, nhưng không khí ngưng trọng đã bán đứng tâm tình vị vương gia này ----- phi thường không tốt!

“Độc được tẩm trên cung tên xuất xứ từ Tây Việt Quốc, hạ quan đã giúp tiểu thư giải độc. Nhưng mà...” Vương thái y nuốt nuốt nước miếng, trong lòng có chút bất an cùng không yên.

“Nói---“ Năm ngón tay Hạ Hầu Kinh Thiên siết chặt, lại nói ra, quân cò vây trong lòng bàn tay liền biến thành bột phấn màu tím.

“Vương gia tha mạnh!”

Nhìn thấy cảnh này, Vương thái y “Phù phù” một tiếng quỳ trên mặt đất, sợ bản thân cũng sẽ giống viên cò vây kia, tan xương nát thịt!

“Gia rất đáng sợ sao?”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ vỗ bột phấn trên tay, đứng lên, chậm rãi đi đến bên giường, nhìn Ngọc Phi Yên không có chút sức sống, trong lòng lại nói không nên lời ghen khuất cùng buồn bực.

“Nói! Nàng làm sao?”

“Hồi vương gia, vị tiểu thư này thân trúng kịch độc, chính là chỉ còn có thể sống đến ba tháng. Hiện tại, độc trên cung tên cũng kịch độc trong cơ thể nàng hoà vào nhau trở thành một loại kịch độc khác, chỉ sợ thời gian của tiểu thư không còn nhiều nữa... Hôn nữa, độc này hạ quan giải không được.”

“Nàng còn có thể sống bao lâu?”

“Nhiều nhất là một tuần trăng”

Một tháng, gấp gấp như vậy---

Tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên mới vừa rồi còn đang bay bổng trên mây, hiện tại lại biến thành bão tố.

“Sự tình hôm nay không được tiết lộ với ai!”

“Hạ quan đã biết!”

Đuổi Vương thái y đi, Hạ Hầu Kinh Thiên sai người đun nước ấm, tự mình cầm khăn lông lau mặt cho Ngọc Phi Yên.

Liễu Thăng lần đầu tiên thấy Hạ Hầu Kinh Thiên hầu hạ người khác, trông mắt thiếu chút nữa liền rớt ra.

Khác thường, rất khác thường! Từ lúc Hạ Hầu Kinh Thiên ôm tiểu nha đầu kia vọt vào trong biệt viện, mệnh lệnh hắn đem Vương thái y tẩm đến đây, Liễu Thăng đã nhận thấy vị vương gia này rất khác thường.

Vương gia cuồng sạch sẽ là điều mọi người ai ai cũng biết, nhưng bây giờ lại cố tình phá lệ ôm nha đầu máu chảy đầm đìa dơ bẩn, chạy đến đây, hắn thậm chí còn không thay quần áo, một mực trông chừng nha đầu kia. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

Nha đầu kia là ai?

“Vương gia, để Tuyệt Nhạn đến chiếu Ngọc cô nương đi!”

“Không cần thiết.”

Hạ Hầu Kinh Thiên quả quyết cự tuyệt đề nghị của Liễu Thăng. Nàng là vật sở hữu riêng của hắn, làm sao có thể để người khác đụng vào? Cho dù là nữ nhân cũng không được!

Khi khăn lông ấm áp lau qua, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy máu của Ngọc Phi Yên rốt cuộc cũng lộ ra diện mạo sẵn có.

Nàng là... Là tiểu tiên nữ rơi xuống trần gian sao?

Tay Hạ Hầu Kinh Thiên ngừng ở không trung, ngay cả Liễu Thăng đứng bên cạnh ánh mắt cũng chột lơ.

Lúc này, Ngọc Phi Yên đang hôn mê, mái tóc đen mượt lại mềm mại như tơ lụa bóng loáng, rồi tung trên giường, bao lấy khuôn mặt nàng.

Mái tóc đen hoàn toàn đối lập với da thịt trắng nõn như thiên tiên của nàng, gương mặt kia tinh xảo như trên châu sáng bóng, lại giống như được bao phủ bởi một tầng ánh trắng sáng tỏ, khiến nàng thoát nhìn thánh khiết vô cùng.

Hàng mi nàng cong như trăng non, chiếc mũi thẳng tắp xinh đẹp, hai phiến môi giống như hai cánh hoa hé nở, bởi vì trúng độc, nên đôi môi nhàn nhạt mang sắc tím, lại sinh ra một loại mị hoặc khác.

Tuy rằng ánh mắt Ngọc Phi Yên đang khép chặt, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên biết đôi mắt kia nếu mở ra sẽ rất xinh đẹp, sáng sủa trong suốt, ánh mắt chói lọi có thể thâm nhập vào lòng người, quả thật đây là vật đẹp nhất mà hắn đã từng thấy...

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên xoa mí mắt của Ngọc Phi Yên, khoé môi hơi hơi nâng lên.

Xem ra đúng là hắn đã kiếm được lời nha!

Động tác của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại khiến Liễu Thăng sinh ra một loạt nhận thức mới về vương gia nhà mình. Nếu không phải bởi vì khí tràng trên người hắn vẫn như trước, Liễu Thăng thậm chí sẽ hoài nghi vương gia đã bị đánh tráo.

Vương gia không gần gũi nữ sắc cũng có lúc ôn nhu hầu hạ cho một nữ nhân như vậy?

Thái quá, rất thái quá!

Tuy rằng thiếu nữ nằm trên giường phi thường non nớt, còn không tính là nữ nhân gì, nhưng nàng ta dù sao cũng là người khác phái thứ nhất khiến Hạ Hầu Kinh Thiên gần gũi a!

Nhận thấy được ánh mắt của Liễu Thăng đang đánh giá Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên có chút nghệt thờ, ánh mắt dần dần trở nên không tốt. Mặc kệ ánh mắt Liễu Thăng là có ý gì, theo dõi mèo con của hắn, chính là có lỗi!

“Gia thoa được* (thuốc) cho nàng, người còn không trở về?”

Nghe thấy giọng nói của Hạ Hầu Kinh Thiên không vui, trong mắt Liễu Thanh liền xẹt qua vẻ kinh ngạc: “Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân! Sự việc này liên quan đến danh dự của tiểu thư, vẫn là để Tuyệt Nhận đến thoa được cho nàng đi!”

“Một cái tiểu oa nhi, lông còn chưa mọc đủ, cũng coi là nữ nhân sao!” (chứ coi là gì a???)

Trên mặt Hạ Hầu Kinh Thiên mang theo rặng mây đỏ, trong đầu liền nhớ đến hình ảnh tiểu cô nương thân người mềm mại ngồi chổng lên người hắn bên ôn tuyền kia ----

“Vương gia, mao* (lông) có mọc đủ dài hay không người làm sao mà biết...”

Lời nói Liễu Thăng còn chưa dứt, trên người Hạ Hầu Kinh Thiên liền đột nhiên bạo phát lệ khí khiến cho hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tiếp theo là một cỗ chương phong kín đáo không chút khách khí đánh hắn bay ra ngoài cửa.

“Khụ khụ!” Liễu Thăng nhu nhu ngực nặng nề: “Vương gia, người đánh lén!”

Trong phòng, Hạ Hầu Kinh Thiên đem Ngọc Phi Yên lột trần sạch sẽ. (YY, *hai tay bịt mắt chừa khe hở*)

Sau khi nhìn thấy trên làn da thịt tuyết trắng của nàng khắp nơi đều giăng đầy vết roi màu đỏ tươi, lóc xoáy trong mắt hắn càng ngày càng nghiêm trọng.

Mặc kệ là ai tổn thương nàng, xuống tay cũng thật độc, giống như cùng nàng có thâm thù đại hận!

Một roi, hai roi, ba roi...

Hạ Hầu Kinh Thiên một bên thoa thuốc mỡ cho Ngọc Phi Yên, một bên đếm, cuối cùng sau khi đếm xong, kết quả có đến ba mươi bảy vết roi da, còn có mấy chỗ nghiêm trọng đến nỗi da thịt đều bong tróc, huyết nhục mơn mủ.

Đây là có bao nhiêu đau đớn!

Nàng kiêu kiêu nộn nộn như vậy, giống như nụ hoa vừa hé nở, nơi nào lại phải chịu nỗi khổ như vậy!

Rốt cuộc... Là ai tổn thương nàng?

Nhìn Ngọc Phi Yên đang mê man nhưng không ngừng nhú mảy, đáng vẻ đau đến sắp khóc, tay Hạ Hầu Kinh Thiên càng thêm dè dặt cẩn thận, sắc mặt cũng càng thêm khó coi.

Lại thấy Ngọc Phi Yên cắn răng chịu đựng đau đớn, một tiếng rên rỉ cũng không có, còn quật cường vì mình đồ cung tên có tẩm độc của Tây Việt Quốc, Hạ Hầu Kinh Thiên mân mân môi, lông mi dày đậm chặn tia ôn nhu nhàn nhạt dưới đáy mắt.

Không hổ là người gia nhĩn trướng, không cô phụ tín nhiệm của gia!

Nhưng mà, tính tình cũng rất bướng bỉnh nha!

Bất quá không quan trọng, gia có thời gian đến dạy dỗ nàng!

“Có gia! Đừng sợ---“ Nhéo nhéo mũi nhỏ của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên giúp nàng đắp chăn.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên tắm rửa sạch thay đổi quần áo sạch sẽ, một phần tư liệu về Ngọc Phi Yên đã đặt trên bàn của hắn.

Ngọc Phi Yên, nhị tiểu thư của Trung Nghĩa hầu phủ.

Vừa nhìn đến dòng chữ đầu tiên, lông mày Hạ Hầu Kinh Thiên không nhịn được liền nhíu lại.

Nếu nàng có xuất thân khác, hắn còn có thể trực tiếp vào cửa cướp người (ác bá), nhưng nàng lại là thiên kim của Trung Nghĩa hầu phủ, nếu kiên quyết giữ nàng bên người thì có chút hơi khó khăn nha!

Trung Nghĩa Hầu – Ngọc Kinh Lôi dũng mãnh thiện chiến, chiến công hiển hách, dưới gối hắn có ba nam nhi, toàn bộ đều là tinh trung dũng tướng đền nợ nước.

Trưởng tử Ngọc Thiên chết trên sa trường, nhị tử Ngọc Thiên Hán mất tích tại chiến trường, tam tử Ngọc Thiên Huyết bị tướng địch phế đi khí phách* (a ừm ở là... là.. y chan tự cung ấy, có thể coi là công công nha), Ngọc gia có thể nói là một nhà trung liệt.

Nếu mèo con thật là nữ nhi của Ngọc Thiên, tiểu thư đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, cho dù hắn là vương gia cao quý, cũng không thể bắt nàng...

Mất lướt nhanh nhìn xuống, tất cả đều ghi lại sự tình từ nhỏ đến lớn của Ngọc Phi Yên.

Si ngốc? Thí nghiệm năm tuổi kết quả là nàng vũ lực trị vì linh, là người vô pháp ngưng tụ huyền lực, là phế vật cả đời cũng không thể tập võ? Bảy tuổi sau một cơn bệnh nặng, khiến chỉ số thông minh của nàng vĩnh viễn đều dừng lại ở giai đoạn bảy tuổi, là một ngốc tử không hơn không kém?

Nhìn đến đây, Hạ Hầu Kinh Thiên liền vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nàng là... Cháu dâu!

Tư liệu của Ngọc Phi Yên cùng tiểu Dã miêu của hắn là cùng một người sao?

Ở trong rừng rậm, nàng lấy năng lực bản thân, vì hắn chắn tất cả nguy hiểm sau lưng, người như vậy sẽ là phế vật sao? Nàng nếu là phế vật, vậy những người mang danh thiên tài chẳng phải đều là đồ ngu sao?

Nhưng mà, kinh lực của nàng quả thật rất dị thường, trong cơ thể không có huyền lực, không thể tập võ, đều phù hợp với những điều ghi trên tài liệu... Chỉ là, thật vất vả mới phát hiện được một cái sủng nhi thú vị như vậy, lại nghĩ sẽ tự mình nuôi tự mình dạy dỗ, chẳng lẽ chỉ vì như vậy liền đem nàng trở về?

Không cam lòng, thật sự là không cam lòng nha!

Huống chi đưa trở về, nàng liền được cứu hay sao?

Không chừng người hạ độc còn đang ở trong Trung Nghĩa hầu phủ, đem nàng trả về, chẳng lẽ lại khiến nàng về chịu chết!

Tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên theo nội dung trong tư liệu lúc trầm lúc bổng, đặc biệt khi nhìn đến “Cùng tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam có hôn ước” khuôn mặt tuấn tú của hắn triệt để suy sụp toàn phần.

Nàng là... Cháu dâu của hắn!

“Ca---“ Hạ Hầu Kinh Thiên tay cầm ghế dựa phang thẳng xuống đất bẻ nát.

“Vương gia, bình tĩnh!”

Liễu Thăng phe phẩy ngọc phiến *(quạt), phong độ phiêu phiêu.

Tư liệu này hẳn đã xem trước khi đưa qua cho Hạ Hầu Kinh Thiên, cho nên đối với hành động của vương gia nhà mình đều tỏ vẻ thật sâu đồng tình.

Hạ Hầu Kinh Thiên năm nay đã hai mươi tuổi, cho tới bây giờ đều giữ thân trong sạch không gần nữ sắc, bên ngoài từng đồn đãi hẳn là đoạn tụ chi phích, khiến cho vô số nữ tử thanh xuân bị thống rơi lệ, uất hận đến nỗi có thể đánh phá vài toà thành trì.

Hiện tại hiếm thấy lắm hẳn mới dẫn một nữ hài nhi trở về, nhưng đối phương cư nhiên lại là cháu dâu tương lai của hắn, trái tim nhỏ nhắn cảm yếu ớt (ơ hờ trừ tượng ghê cơ) của vương gia nói không chừng có bao nhiêu rối rắm nha---

Bình tĩnh?

Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt nhìn Liễu Thăng, nhìn thế nào cũng cảm thấy hẳn là đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Bình tĩnh cái rắm!

Trong từ điển của Hạ Hầu Kinh Thiên từ đó đến giờ đều chưa từng có hai từ “Bình tĩnh” này.

Trên tư liệu nói Ngọc Phi Yên ái mộ tứ hoàng tử Hạ Hầu Nam, mỗi ngày đều giống như một kẻ háo sắc truy sau lưng hắn, chọc giận Ngọc Chi Lan, cuối cùng đưa tới họa sát thân... Nào tàn như vậy có khả năng là tiểu Dã niêu hắn coi trọng hay sao!

Hoàn toàn không có khả năng!

“Tư liệu ghi sai rồi!” Giọng nói Hạ Hầu Kinh Thiên có chút cứng ngắt.

“Vương gia, Thanh Hồng ra tay, không có khi nào có sai sót nha.”

Liễu Thăng cười, đem một gáo nước lạnh hắt thẳng vào Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Ngọc lão gia cùng Ngọc Tinh Khung đã đánh thắng trận, ít ngày nữa sẽ trở về. Nghe nói Ngọc Kinh Lôi thương yêu nhất chính là cháu gái nhỏ Ngọc Phi Yên này, Ngọc Kinh Khung cũng đối với bào muội này sủng ái càng nhiều... Vương gia, vẫn là nên đem Phi Yên tiểu thư đưa trở về đi!”

“Lão tử nói sai chính là sai!” Hạ Hầu Kinh Thiên đứng mạnh lên, ghé dựa dưới thân liền biến thành tứ phân ngũ liệt.

Người hắn chọn trúng, tuyệt đối không phải là Ngọc Phi Yên kia!

“Liễu Thăng, quân tốt cái miệng nguời. Bên ngoài nếu truyền ra tí xú tin tức, gia liền đem nguời cột lại rồi mang đến cho Đỗ ngũ cô nương làm áp trại tướng công----“

“Đừng! Vương gia, không nên khi dễ nguời như vậy nha!”

Sau khi đuổi Liễu Thăng đi, Hạ Hầu Kinh Thiên vận khinh công, đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Liễu Thăng khép lại ngọc phiến trong tay, tinh quang trong mắt lóng lánh.

Ngọc Phi Yên, có chút ý tứ a!

Hạ Hầu Kinh Thiên bước đi có chút nặng nề, khi hắn vào nhà, vén màn lên, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phỉm hồng của Ngọc Phi Yên, tâm tình mới dần dần bình ổn lại.

“Mèo con, nguời không phải là Ngọc Phi Yên kia, có đúng không?” Hạ Hầu Kinh Thiên ngồi trên giường, ngón tay khẽ vuốt ve phiến môi mềm mại của Ngọc Phi Yên.

Xúc cảm thật tốt!

Nhớ lại sau khi Ngọc Phi Yên đã trúng độc lại còn quạt cường dứt khoát che chở phía sau lưng của mình, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi cúi nguời, hạ sát xuống trước mặt của Ngọc Phi Yên, khẽ cắn lên đôi môi tím nhạt của nàng mang theo ý trừng phạt nhàn nhạt, chỉ khi nàng hồ hấp dòn dập mới chậm rãi nói ra.

Thấy phiến môi thủy nhuận sáng bóng thoáng sung đỏ của nàng, hai gò má Hạ Hầu Kinh Thiên chợt nóng lên, từ từ biến thành đỏ ửng, vẻ mặt mang theo vài phần ngây ngô ngại ngùng, qua một hồi lâu mới trở lại bình thường. (huynh đánh yêu chết đi đc a)

Mặc kệ nguời là ai, nguời sau này sẽ là mèo con của gia!

Nhìn Ngọc Phi Yên ngủ mê không tỉnh, ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên thâm thúy hơn, giọng nói dần dần trầm thấp.

“Bọn họ hại nguời, gia liền che chở nguời; bọn họ nói nguời là phế vật, gia liền đem nguời đào tạo thành thiên hạ vô địch.”

“Nhưng mà, ưu việt của gia cũng không phải là công không, ngày sau người chính là mèo con của gia.”

“Gia cho người lên cây đào điều, người không thể hạ sông tróc ngư* (ta k bíc dịch s, nhưng đại khái là ko cho tỷ làm ngược ý huynh), đối với gia phải trung tâm 200%. Còn nữa, không thể tiếp tục háo sắc! Tiểu bạch kiểm Hạ Hầu Nam kia có tuần tú hơn gia sao? Nếu còn nhớ đến hần nữa, gia nhất định sẽ đánh cái mông người nở hoa!” (đáng yêu lần 2--- ing)

Cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy không có gì là chắc chắn, Hạ Hầu kinh Thiên nắm tay Ngọc Phi Yên lên, ngón tay út cùng ngón tay út của nàng ghé lại.

“Một lời nói của gia đáng giá ngàn vàng, người không phản đối, gia coi như người đã đáp ứng rồi.”

“Người yên tâm, gia sẽ giúp người báo thù! Dư nghiệt Tây Càng kia thế nhưng tổn thương mèo con của gia, gia đi lột da bọn họ! Còn có Tứ Hải các, cũng không nên tồn tại nữa!”

“Về phần thứ dơ bẩn trong Trung Nghĩa hầu phủ, chờ người khoẻ lại, gia giúp người thu thập! Người của gia đều sống rất dai, cho nên người không cần phải già ngọc bên người gia! Đây coi như là, khảo nghiệm của gia đối với người đi!”

Nghĩ đến những vết roi da trên người Ngọc Phi Yên đều là do Ngọc Chi Lan ban tặng, Hạ Hầu Kinh Thiên liền há mồm cắn lên tay trái của Ngọc Phi Yên.

Đản độn!

Lại vì một tên tiểu bạch kiểm đem chính mình lâm vào hoàn cảnh như vậy, thật sự xứng đáng sao?

Tuy rằng trong lòng mắng như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên cuối cùng vẫn không nói ra, lại liếm liếm dấu răng đỏ bồng trên tay nhỏ, xem như là sự trấn an sau khi trừng phạt.

Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy tự tin, trực tiếp hạ dấu ấn kí “Vật sở hữu riêng” lên người nàng. Chuyện khác, tỷ như hôn ước giữa Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Nam, hần căn bản cũng không để vào trong mắt.

Thành trì Liên Nam Cương ở Tây Việt Quốc phòng phủ kiên cố như thế hần còn có thể huỷ đi, còn sợ không thể khiến cho bọn họ phân ra hay sao?

Nắm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến ác liệt.

Cháu dâu... A, ta không thừa nhận... Ai dám đồng ý!

Bãi sản bản mây mù mỗi năm một lần đều được cử hành, bởi vì thích khách Tây Việt Quốc xuất hiện liền bị huỷ bỏ. Hoàng thượng Đại Chu Quốc --- Hạ Hầu Một bên lệnh cho người truy ra thích khách, một bên dẹp đường hồi kinh.

Cho đến khi trở về kinh thành, mới có người đến báo, đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, tương lai là tứ hoàng tử phi Ngọc Phi Yên lại mất tích không rõ tung tích.

Nam Sơn phu nhân thiếp thất của Ngọc Thiên nước mắt lưng tròng quỳ trong hoàng cung dập đầu thỉnh tội, Hạ Hầu Quân Vũ trước tiên phái cấm vệ quân đi đến nơi cũ tìm kiếm Ngọc Phi Yên, còn đưa ra giải thưởng, tiền thưởng thậm chí còn cao tới vạn lượng bạc.

Tin tức Ngọc Phi Yên mất tích nhanh chóng được truyền ra, có người vui mừng có người sầu, càng nhiều người cho là sau lưng việc này lại có một âm mưu khác.

Dù sao Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Tĩnh Khung đã đánh thắng trận, chờ tổ tôn bọn họ hồi kinh, nhất định sẽ được hoàng thượng trọng dụng, cùng chuyện Ngọc Phi Yên có hôn ước với tứ hoàng tử thì người được lợi lớn nhất chính là bọn họ.

Nhưng mà ngay thời điểm quan trọng như vậy Ngọc Phi Yên lại đột nhiên mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Nếu như nàng có thể trở về, tự nhiên đại đại hoan hỷ, nếu là chết, chuyện này sau lưng nhất định sẽ có cái gì đó không thể để cho người khác biết!

Hiện tại, dưới gối chính cung hoàng hậu không có con trai, chỉ có một vị công chúa. Sau khi Hạ Hầu Quân Vũ kế vị một mực không sắc lập thái tử, vài vị hoàng tử trẻ tuổi đều rất ưu tú. Nếu tứ hoàng tử có thể thông qua Trung Nghĩa hầu phủ có thêm quân đội ủng hộ, không thể nghi ngờ đây chính là hỗ trợ thêm cách... .

Mà lúc này, Ngọc Phi Yên lại mất tích, khiến người khó tránh khỏi suy nghĩ trở nên phức tạp.

Xử lý Ngọc Phi Yên, đã kích đám hoi của tứ hoàng tử cùng Trung Nghĩa hầu phủ, thấy thế nào cũng cảm thấy đây chính là một hồi âm mưu chính trị.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gia đối với đậu hủ không có hứng thú

Nhưng mà, là do ai ra tay đây?

Phong ba trong kinh thành nổi lên mãnh liệt, mà đương sự nhắc lên con gió lốc này lại bị một trận đau đớn mà tỉnh lại.

Thạch nhũ trắng xoá, động lớn rộng rãi mỹ lệ, Ngọc Phi Yên phát hiện bản thân đang ở trong một con suối đầy sắc lửa đỏ.

Nước suối nóng bỏng đốt cháy da thịt nàng, chất lỏng mang màu đỏ như lửa thông qua toàn bộ thân nàng, thấm thấu từng mạch máu xâm nhập vào trong cơ thể nàng, đánh thẳng vào gân mạch yếu ớt như cây cỏ của nàng, đau đến nàng cả người phát run, cuộn tròn co rút thành một cục.

“Mèo con, nhìn nhìn---“

Đôi cánh tay có lực vờn quanh sau lưng nàng, phòng ngừa nàng trượt té trong ao.

Men theo thanh âm, Ngọc Phi Yên liền đoán ra hẳn chính là nam tử trong ôn tuyền kia.

“Đây à... Nơi nào?” Ngọc Phi Yên lên tiếng, yết hầu ảm trong hơi nước, thanh âm trở nên dị thường khàn khàn.

“Liệt hoả tuyền.”

Hạ Hầu Kinh Thiên cúi đầu, môi chế trụ môi Ngọc Phi Yên, mở khai răng nàng ra, một cổ chất lỏng chua ngọt thanh thuần bị hấn uy vào miệng nàng.

Mặc dù đã đau đến nổi thần chí cũng không rõ ràng, Ngọc Phi Yên vẫn có thể phân rõ chất lỏng này là được giải độc cực kỳ hiếm thấy --- lam tinh quả.

Bất chấp tư thế ái muội của hai người, hai tay Ngọc Phi Yên vòng qua ôm lấy cổ Hạ Hầu Kinh Thiên, tham lam mút mút vị chua ngọt thanh thuần kia.

“Tiểu Dã miêu, người đang đốt lửa trên thân---“ Bị Ngọc Phi Yên dễ dàng vén lên dục hoả, khiến đồng tử màu đen của Hạ Hầu Kinh Thiên thoáng biến thành sắc vàng Tử Nhiễm, mãnh thú trong lòng đang ngủ say liền bị nàng trêu chọc mà thức tỉnh, đang thét lên, đang rít gào.

Tuy rằng không biết là tại vì sao khi đối mặt với Ngọc Phi Yên bản thân lại dễ dàng không khống chế được, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn trong thời gian ngắn nhất liền khôi phục lí trí.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn nội tâm khô nóng, hẳn lại đem nước hoa quả uy vào trong miệng Ngọc Phi Yên, chỉ chờ khi về mặt nàng thanh tỉnh, mới chậm rãi buông môi nàng ra.

Công hiệu của lam tinh quả phi thường rõ ràng, chất lỏng lạnh lạnh khiến Ngọc Phi Yên cả người liền trở nên thư sướng, ý nghĩ cũng chậm chậm tỉnh táo lại, thế nên mới nhận thấy tư thế hai người cực kỳ quỷ dị.

Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ quần vờn vện một tấm vải trắng che lại bên eo, nàng bị hấn ở ôm trong ngực, lưng kề sát lồng ngực rắn chắc của hắn, vật nam nhân cương lên thúc sau lưng nàng, hai gò má Ngọc Phi Yên nháy mắt đỏ bừng.

Nàng xem như... Bị ăn đậu hủ gián tiếp đi?

“Buông ta ra!”

Ngọc Phi Yên đẩy đẩy Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nào biết lồng ngực đối phương lại chính là tường đồng vách sắt, khí lực toàn thân nàng ngược lại giống như nước, mềm nhũn, lại giống như một dây mây, yét ớt dựa vào hắn.

Cổ họng nàng hiện tại trở nên dễ chịu nên khôi phục lại tiếng nói nhu nhuyến, ba chữ kia từ trong miệng nàng nói ra, thế nhưng lại mang theo một loại ý tứ triền miên làm nũng, nhìn thấy lại trêu chọc ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên liền vội vàng bịt miệng.

“Thật đúng là vật nhỏ không có lương tâm! Vừa rồi lại ai chủ động ôm gia?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nắm cầm Ngọc Phi Yên lên, ánh mắt tùy ý xâm lược, không biết là vì thẹn thùng hay vì nước suối mà gương mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“Người, người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...”

Ngọc Phi Yên vừa định mượn sức khuỷu tay tránh thoát cái ôm của đối phương, liền phát hiện trên mặt đối phương đang viết bốn chữ “Rất là bất mãn”, nàng sợ tới mức không dám nhúc nhích nữa.

Ca, giờ cao đánh khề!

Tỷ còn nhỏ! (chết cười)

Lại nói nếu muốn ăn thịt, cũng không thể chọn nơi này, đây cũng không phải là quá nóng quá nóng đã đi----

“Ngươi nhất gan!”

Thấy Ngọc Phi Yên yếu thế, Hạ Hầu Kinh Thiên xì cười một tiếng, tiếng cười vẫn thanh hoa cao quý như trước, nhưng lời nói lại tà ác vô cùng: “Gia đối với đầu hủ của ngươi không hứng thú, chờ ngươi lớn thêm chút nữa, nói không chừng gia sẽ ban cho ngươi một cơ hội chủ động hiến thân!”

Nói xong, ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên tà ác đảo qua trên người nàng, hai tay Ngọc Phi Yên vội vàng che lại thân mình, ngăn trở ánh mắt nóng bỏng của đối phương.

Đáng giận!

Ngọc Phi Yên hoàn toàn bị vẻ tự đại của đối phương đánh bại.

Ai muốn chủ động hiến thân? Ai muốn ngươi ban cho cơ hội như vậy! Tự đại cuồng!

Ngọc Phi Yên quay đầu, mặc kệ Hạ Hầu Kinh Thiên, lại phát hiện bên cạnh là một uông ngân, nước suối bên trong uông ngân đều có màu lam, tản ra từng trận hàn khí trên mặt nước.

Đợi chút!

Vừa rồi hẳn nói đây là liệt hoá tuyến, chẳng lẽ bên kia là hàn băng tuyến?

Trong nháy mắt Ngọc Phi Yên có chút ngốc trệ.

Trong có ghi lại, thái cực dưỡng sinh tuyến đều từ liệt hoá tuyến cùng hàn băng tuyến tạo thành. Một lạnh một nóng, một âm một dương. Hai loại cực đoan phối hợp, chẳng những có thể dịch gân tẩy tủy, khiến người có thể thoát thai hoá cốt, còn có thể nắn gân cốt lại, đem thân thể người điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Nhưng mà, thái cực dưỡng sinh tuyến chỉ có tác dụng trong mười ngày, vượt qua thời gian hạn định sẽ biến thành nước suối thông thường, cho nên đây mới chính là nguyên nhân khiến nó trở thành vật cực kỳ trân quý.

Bởi vì nó cũng chính là thứ mà người tập võ có thể mơ nhưng không thể cầu, trong liên tôn nó là thiên hạ đệ nhất tuyến...

Ngọc Phi Yên vốn cho rằng thái cực dưỡng sinh tuyến chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ tới nàng lại có thể tận mắt nhìn thấy. Ngay lúc này, nàng đã nhận thấy huyết quản mãnh mẽ của mình phát sinh biến hoá, đây đều là do tác dụng của liệt hoá tuyến mang đến.

Nếu có thể đem hai loại nước suối này phối hợp sử dụng, vấn đề thân thể nàng không thể tập võ liên có thể triệt để giải quyết!

“Mèo con, gia muốn sửa lại cấu trúc khớp xương ban đầu của ngươi...” Hạ Hầu Kinh Thiên ở bên tai Ngọc Phi Yên chậm rãi nói xuống: “Ngươi kiên nhẫn một chút!”

Vận gậy khới xương, giúp gân cốt một lần nữa tái sinh, đây chính là nắn cốt khó khăn nhất. Nhưng cũng chỉ có như vậy mới khiến cho thái cực dưỡng sinh tuyến phát huy hiệu quả trị liệu lớn nhất, đạo lý này Ngọc Phi Yên hiểu.

“Ta không sợ, ngươi động thủ đi!” Nàng gật đầu.

“Gia bắt đầu---“

Hạ Hầu Kinh Thiên xuống tay hết sức ôn nhu, nhưng mà khớp xương trên người lại nhiều, thân thể này lúc đầu thể chất lại gầy yếu, lúc đầu Ngọc Phi Yên còn có thể chịu được, đến cuối cùng đau đớn đã vượt qua phạm vi người thường có thể chấp nhận được, nàng hoàn toàn là dựa vào ý chí bền gan vững chí mà chống đỡ.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên làm xong hết thấy, từng sợi tóc của Ngọc Phi Yên đều bị mồ hôi thấm ướt sũng, đau đến chỉ còn lại có một tia hơi thở mỏng manh.

Mèo con quật cường!

Dè dặt cẩn thận đem Ngọc Phi Yên xụi lơ ôm vào trong lòng, khoé môi Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ nhàng đụng chạm cái trán của nàng. Tất cả quá trình nắn cốt Ngọc Phi Yên chỉ thấy chung cắn chặt răng, âm thanh rên rỉ cũng rất nhẹ. Mặc dù đau đến nỗi cả người phát run, nhưng nàng cũng không có khóc ra thành tiếng.

Hạ Hầu Kinh Thiên phi thường rõ ràng di cốt sai gân là có bao nhiêu đau đớn, thấy Ngọc Phi Yên ản ản như vậy, càng giống như một tiểu Miêu nhu nhược, khiến lòng người đau đớn.

Không hổ là người hẳn nhìn trúng!

“Tiểu Dã miêu, đây là đại lễ gia tặng cho ngươi, ngươi cũng đừng làm cho gia thất vọng a---“ Trong mơ màng, Ngọc Phi Yên nghe được một câu nói,

tiếp theo liền lâm vào trong bóng tối vô tận...

Mười tháng sau, ngày hè sáng chói.

Lầu một của tửu lâu Hồng Nguyệt trong trấn Hồng Tinh ở phía đông Đại Chu, có Tồi Thăng Tự danh xưng “Miệng bát quái” đang bàn luận chính sự, nước miếng bắn tứ tung khắp bốn phía.

“Đường đường là tiểu thư đích nữ của Trung Nghĩa hầu phủ, liền thần không biết quỷ không hay mất tích hơn mười tháng như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!”

“Bất quá, Ngọc Phi Yên cũng được coi là nhân hoá đắc phúc đấy! Hiện tại tử hoàng tử đã được phong làm thái tử, nàng ta liền trở thành thái tử phi của Đại Chu Quốc, tương lai lại là quốc mẫu. Chỉ tiếc a, tìm lâu như vậy đều không tìm được, người này chỉ sợ sớm đã chết rồi, thật sự là phúc bạc mà---“

Tồi Thăng Tự nói hai ba câu, liền hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong Hồng Nguyệt lầu, trong đó bao gồm hai người trẻ tuổi đang ngồi bên trong tầng hai.

“Ngọc Phi Yên lần này chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!”

Đôi mắt mị sắc hoa đào của Tần Tranh lướt qua, biểu tình mị hoặc nói không nên lời.

“A Nam, nàng ta nếu thật sự chết đi, người liền được giải thoát rồi!” Tần Tranh một bên nói chuyện, một bên cười nhìn thiếu nữ bạch y bên cạnh Hạ Hầu Nam. “Người có thể cùng Tiết cô nương người hữu tình sẽ thành thân thuộc, ta ở đây chúc mừng người trước một tiếng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quá ân ái, mau chết sớm

Bị Tần Tranh trôi ghẹo, Tiết Từ Di mặt đỏ hồng, thẹn thẹn thùng thùng nhìn về phía Hạ Hầu Nam.

“Chỉ cần có thể cùng Nam ca ca ở cùng nhau, mặc kệ là lấy thân phận gì, ta đều không để ý! Ta chỉ là lo lắng Ngọc lão tử bên kia sẽ gây nên chuyện gì đó, Trung Nghĩa hầu phủ đối với điện hạ có thể nói là một mực trợ lực, nếu Ngọc Phi Yên thật sự xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, điện hạ chẳng phải là sẽ mất sự ủng hộ của Ngọc gia sao?”

“Tỷ, ngay cả thái tử điện hạ cũng không lo lắng, thì người lo lắng cái gì a! Chẳng lẽ Tiết gia của chúng ta còn không bằng Ngọc gia kia sao?”

Tiết Sắc đệ đệ Tiết Từ Di giờ lên đôi mắt tuấn mị, thần thái ương ngạnh, một mặt bất cần đời.

“Nếu không phải do Ngọc Kinh Lôi mạnh mẽ ngăn trở, người cùng điện hạ đã sớm thành thân! Theo ta thấy, Ngọc Phi Yên chết đi là tốt nhất! Một cái phế vật như vậy, còn sống chính là lãng phí lương thực, chẳng những ảnh hưởng tâm tình, còn cản trở nhân duyên của các người, thật là đáng giận!”

“Nếu như nàng ta thật sự chết, coi như là công đức viên mãn! Bản công tử sẽ không để ý sau khi hồi kinh ngay tại mộ phần của nàng ta đốt cho nàng ta một nén hương, chúc nàng ta sớm ngày siêu sinh!”

Tiết Sắc đọc miệng khiến vài người còn lại cười ha ha, ngay cả Hạ Hầu Nam, cũng bật cười ra tiếng.

Đúng vậy!

Nếu Ngọc Phi Yên chết đi, thật là tốt biết bao a!

Nghĩ đến Ngọc Kinh Lôi cố chấp, Hạ Hầu Nam nhin không được nhủu mày.

Vì tìm được cháu gái thương yêu nhất, Ngọc Kinh Lôi không tiếc giao ra binh quyền trong tay, cùng phụ thân kí thêm năm điều khoản, ngay cả chính mình cũng được hưởng lợi theo, trước tiên trở thành thái tử. ... Nếu Ngọc Phi Yên trở về, nàng ta chính là thái tử phi Đại Chu Quốc, nếu như một năm trong điều khoản mà còn không tìm được nàng, hôn ước của bọn họ liền nhanh chóng được hoá giải, khi đó Ngọc Kinh Lôi cũng không thể nói gì hơn!

Chiêu thức ấy của Phụ hoàng thật sự là quá hoàn mỹ, chẳng những thu hồi lại được binh quyền, còn có thể trấn an Trung Nghĩa Hầu, thật sự là quá cao minh!

Hiện tại cách ngày ước định chỉ còn không đến hai tháng, từ đáy lòng Hạ Hầu Nam đều khẳng định Ngọc Phi Yên không thể tìm ra.

Nhưng mà, nếu mệnh nàng ta thật sự tốt, cuối cùng còn có thể trở về, thì tính làm sao!

Phiếu bạc bên ngoài, bị kích thích, nói không chừng chứng si ngọc của Ngọc Phi Yên sẽ càng thêm lợi hại, huống chi có nhiều người nhìn chăm chăm vị trí thái tử phi như vậy, sẽ có người so với hắn càng sốt ruột hơn...

Ngọc Kinh Lôi không có bình quyền không có tước vị, cửa hôn sự này hiện tại đã không thể giữ, huống chi Ngọc Phi Yên vẫn ngu xuẩn như vậy, nàng ta nơi nào xứng với mình! Cho nên, mượn đao giết người mới là biện pháp tốt.

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Nam mỉm cười.

Hắn lúc này mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, tuần dật tươi cười như vậy, càng khiến Tiết Từ Di nhìn đến mặt đỏ bừng tim đập mạnh, khiến da thịt trắng nõn của nàng nhiễm lên một mảnh đỏ ửng.

“Di nhi, muội có thể thiện giải nhân ý* (hiểu biết lòng người) như thế này, thông tình đạt lý như vậy!” Sau khi nội tâm đưa ra quyết định sau khi lựa chọn, Hạ Hầu Nam ôn nhu nhìn Tiết Từ Di: “Là do ta khiến muội chịu ủy khuất, thực xin lỗi!”

“Nam ca ca, huynh đừng nói như vậy, ta cho tới bây giờ đều không trách huynh, chỉ do vận mệnh trêu người mà thôi...”

“Di nhi, muội tốt như vậy, khiến ta vô pháp buông tay ra! Ta nhất định sẽ không cô phụ thâm tình của muội, muội phải tin tưởng ta!”

Nam từ tuần mỹ, thiếu nữ thẹn thùng, hai người thâm tình nhìn nhau, chính là bức ảnh cực kỳ duy mỹ, lại bị một âm thanh buồn nôn đánh gãy.

“Nôn---“

Bàn bên cạnh cách đó không xa, một thiếu nữ áo hồng phấn váy lam ôm bát to nôn khan.

Ngọc Phi Yên không nghĩ tới sẽ ở trên trần nhà xa xôi này lại gặp được vị hôn phu của mình----- Hạ Hầu Nam thái tử Đại Chu Quốc, càng không nghĩ tới đối phương còn cùng nữ nhân khác ngay trước mặt nàng trình diễn kịch tình cảm huyết như vậy!

Làm ơn có thể đừng quá ân ái trước mặt mọi người hay không!

Chẳng lẽ các người không biết quá ân ái sẽ mau chết sớm sao?

Huống chi chánh chủ còn ở nơi này, các người không phải là cao hứng quá sớm đi? Ít nhất còn phải chờ vị thái tử phi kia xuống dưới về sau hạ khua chiêng gõ trống chúc mừng chứ, miễn cho việc cuối cùng vớt tre mức nước, vui mừng một hồi lại hoàn công cốc a!

Thấy Ngọc Phi Yên khác thường, khiến lực chú ý của mấy người kia đều hướng về nàng, thấy bọn họ nhìn chăm chăm mình, Ngọc Phi Yên vẫy vẫy tay: “Các người tiếp tục đi a, mặc kệ ta! Thật ghê tởm, khó có được một lần ra khỏi cửa, thế nhưng lại gặp được sự tình ghê tởm như vậy... Nôn---“

Mấy vị này đều là nhân tinh trong thiên hạ, làm sao không biết Ngọc Phi Yên là đang chê bọn họ bẩn thỉu.

Trừ bỏ trên mặt đương sự có chút lúng túng, Tần Tranh ý vị thâm trường nhìn Ngọc Phi Yên một cái, Tiết Sắc rõ ràng trực tiếp đứng lên, mang theo bảo kiếm đi nhanh đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Này, xú nha đầu, ngươi nói cái gì đấy!”

Mới vừa rồi là do Ngọc Phi Yên ngồi nghiêng mặt, bên tai chặn lại ngũ quan của nàng, bây giờ bị Tiết Sắc khí thế rào rạt ép hỏi, Ngọc Phi Yên đem sợi tóc rơi trên mặt vén lên tai, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đẹp quá!

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngọc Phi Yên, trái tim Tiết Sắc mạnh mẽ nhảy lên.

Rõ ràng là một thiếu nữ vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng tư thế dơ tay nhấc chân đều tràn ngập phong tình cùng dụ hoặc, giống như tiểu yêu tinh dưới ánh trăng trong rừng rậm nhẹ nhàng nhảy múa, đẹp đến nỗi khiến người nhìn đến đều không thể dời đi tầm mắt.

“Xú tiểu tử, ngươi dám hung hăng với ta?”

Đối phương như tổ như khóc “Chỉ trích”, khiến Tiết Sắc nhất thời trở nên lắp ba lắp bắp. Tiếng nói nhu mì điềm đạm, khuôn mặt trái xoan phấn phấn nộn nộn, mặc dù ánh mắt cất giấu một vẻ hung ác nhẫn tâm, nhưng ở trong mắt Tiết Sắc, Ngọc Phi Yên chính là một tiểu cô nương nũng nịu.

“Ta, không có...”

Tiết Sắc bỗng có chút ảo não, bản thân vừa rồi có phải rất hung hãn hay không?

Có phải đã đem tiểu cô nương dọa sợ hay không?

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một thiếu nữ hoàn mỹ như vậy!

Tiết Sắc nào đâu biết rằng, Ngọc Phi Yên chính là muốn giáo huấn hắn, nhưng cho dù có dùng lời nói ra, lại thông qua tiếng nói nhu nhuyển phát ra, liền

biến thành tiếng nói oa nhi mềm mại, một chút lực sát thương cũng không có, càng miễn bàn đến kinh sợ!

“Tiểu muội muội, người thế nào lại ở trong đây một mình?”

Khó có được cơ hội cùng với Hạ Hầu Nam nói chuyện, lại bị người trực tiếp phá nát, khiến trong lòng Tiết Sắc không được thoải mái. Nhưng sau khi nhìn đến dung mạo của Ngọc Phi Yên, càng khiến trong lòng hân cả kinh.

Chỉ là một nơi nhỏ như vậy, lại có thể cất giấu một quốc sắc thiên hương như vậy! Nàng rốt cuộc là ai?

Nhìn đối phương tuổi tác không lớn, nhưng ngũ quan xinh xắn chứng minh nàng là một mỹ nhân khuynh thành. Tiết Từ Di mặc dù có danh xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nhưng dung mạo đối phương lại vượt quá xa nàng ta!

Không đến hai năm nữa, thiếu nữ vậy lam này nhất định sẽ trở thành nữ tử khuynh quốc khuynh thành!

Một loại nguy hiểm đến từ bản năng, khiến Tiết Từ Di phi thường chán ghét Ngọc Phi Yên đột nhiên nhảy ra này. Huống chi thời điểm vừa rồi Hạ Hầu Nam nhìn đến đối phương, trong mắt cũng lướt qua một tia kinh diễm, nàng làm sao có thể cho phép xuất hiện một nhân vật nguy hiểm như vậy bên người!

“Đúng vậy, tiểu muội muội, người là người Hồng Tinh trấn sao? Người có biết một mình ở trong này rất nguy hiểm hay không! Nhà người ở nơi nào? Ca ca đưa người về nhà!” Tiết Sắc cười, cổ hết mức khiến cho giọng nói mình ôn nhu một ít, nhìn qua có thể trở nên hiền lành một chút, muốn cho Ngọc Phi Yên lưu lại ấn tượng tốt với hân.

Tiết Sắc là con trai độc nhất trong nhà, ngũ quan trên mặt lại giống tỷ tỷ, ở nhà cho tới bây giờ đều nghĩ hân là tiểu hài tử dễ đối đãi. Hiện tại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp khả ái như vậy, bộ dáng mạnh ngoan tự nhiên, tiếng nói lại ngọt ngào nhu hoà, khiến Tiết Sắc đối với Ngọc Phi Yên sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt.

“Ai là muội muội người? Đừng kêu loạn quan hệ!”

Ngọc Phi Yên trợn trừng mắt, nghiêng đầu xoay qua chỗ khác, mặc kệ Tiết Sắc.

Làm thế tử Âm Sơn công, Tiết Sắc bình thường đều được nuôi dưỡng nông chiều, muốn gì được đó, khi nào bị người khác lấy thái độ không muốn nhìn thấy như vậy đối đãi với hân?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đệ nhất mỹ nữ bị ghét bỏ

Nhưng mà lúc này Tiết Sắc chẳng những không để ý thái độ của đối phương, trong lòng còn cực kỳ yêu thích bộ dáng mềm mại của Ngọc Phi Yên, mặc dù niệm nhỏ hồng nhật nàng than thở, chứng tỏ là đang tức giận, nhưng biểu tình ngoan manh kia lại khiến tâm hân ngứa ngáy, muốn tiến lên che chở.

“Tiểu muội muội, ca ca cũng không phải là người xấu nga!” Tiết Sắc rõ ràng ngồi xuống đối diện Ngọc Phi Yên.

“Ta tên Tiết Sắc, muội tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn người nào a? Có hôn phối chưa...”

Lời nói Tiết Sắc còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm giác một cổ hàn ý lạnh lùng vèo vèo trên gáy hân tràn ra, một bàn tay lớn, ngăn chặn tại cổ họng hân.

Không tốt! Có sát khí!

“Ai?” Tiết Sắc rất nhanh rút bảo kiếm ra đâm về phía sau nơi nguy hiểm đang phát ra, khi thấy rõ người tới là ai, biểu tình Tiết Sắc liền trở nên có chút ngưng trệ, kiếm trong tay “Bang” một tiếng rơi xuống mặt đất.

“Thập... Thập tứ gia?”

Giọng nói Tiết Sắc không lớn, nhưng cũng đủ khiến cho những người gần đó nghe thấy.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên tự dung xuất hiện, sắc mặt mọi người đều đại biến, Hạ Hầu Nam dẫn đầu bước nhanh tiến lên, đối với từ y nam tử cung kính hành lễ : “Thập Tứ thúc!” Mấy người khác cũng quy củ hành lễ, sau khi bày ra tư thế hành lễ xong, tất cả đều chỉnh tề lên tiếng : “Thập Tứ gia!”

Không khí ban đầu còn rời rạc, bởi vì từ y nam tử xuất hiện bỗng chốc trở nên ngưng trệ, đây là một vị ở kinh thành ngang ngược , ngay cả văn võ bá quan nhìn thấy cũng vội vàng sụp chặt đầu, không dám thờ ơ mạnh, vì sợ chọc giận vị trước mặt này.

“Tiểu từ Tiết gia, người đối gia rút kiếm, là muốn cùng gia quyết đấu sao? Lấy công phu mèo quào này của người, có thể tiếp được mấy chiêu của gia?”

Âm thanh Hạ Hầu Kinh Thiên không nhanh không chậm, từ từ nện ở trong lòng Tiết Sắc, khiến hắn nhin không được run run đứng lên, trên trán tron bóng ngáy mắt bị che kín bằng một tầng mờ hôi mờng.

Quyết đấu?

Cùng Hạ Hầu Kinh Thiên?

Cho dù hắn có ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám làm như thế!

Nhưng trên đại lục có quy tắc, một khi rút ra vũ khí đều có ý tứ là yêu cầu quyết đấu, nếu Hạ Hầu Kinh Thiên cứng rắn muốn nắm lấy quy tắc này không buông tha, thì hắn nên làm thế nào cho phải đây?

Tiết Sắc cảm thấy hôm nay bản thân ra ngoài không xem ngày, thế nào liền đụng chạm phải cái kẻ sát thần này! Thật sự là năm hạn bất lợi mà!

So với những người khác nom nớp lo sợ, nam tử tuấn mỹ trước mắt này lại khiến Tiết Từ Di nhìn đếm có chút ngây ngốc.

Hoàng thất Đại Chu đúng là thừa thãi *(dư thừa) mỹ nam tử, dung mạo Hạ Hầu Nam ở giữa các hoàng tử đã là xuất chúng nhất, nhưng mà hắn cùng Hạ Hầu Kinh Thiên ở cùng nhau thì quả thực là khác nhau một trời một vực, chênh lệch không phải lớn bình thường. Huống hồ trên người Hạ Hầu Kinh Thiên có một loại khí phách ngay cả Hạ Hầu Nam cũng không có, tìm Tiết Từ Di không khỏi đập rộn lên, ánh mắt mê loạn (aiz haiz, mê trai đẹp còn hơn ta, khổ)

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đang làm khó Tiết Sắc, Tiết Từ Di vội vàng đi đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, ôn nhu uyển chuyển, nũng nịu mở miệng (ta edit đến nổi khó chịu đây này, da gà da vịt nổi đầy hết rồi a).

“Thập Tử gia, đệ đệ ta hắn không phải cố ý, ngài đừng hiểu lầm hắn! Hắn bất quá chỉ là một tiểu hài tử, xin ngài nể mặt ta, đừng chấp nhất với hắn!”

Tiết Từ Di ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, nỗ lực bày ra biểu tình tự cho là đẹp nhất, nhưng sau khi đối mặt với một ánh mắt lạnh lùng vô tình, trái tim nàng thiếu chút nữa bị đông lại.

Ánh mắt làm cho người ta rất sợ hãi, rất đáng sợ----

“Gia có nói chuyện với người sao? Khi gia nói chuyện, người có tư cách mở miệng hay sao?”

Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt trên khuôn mặt xuân sắc của Tiết Từ Di, lộ ra một biểu tình chán ghét, giống như nàng ta chính là thứ gì đó rất bẩn, liền lùi về sau hai bước kéo dài khoảng cách, thái độ rõ ràng là ghét bỏ đối phương (ahaha, thic nha)

Hành động này của Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến Tiết Từ Di chịu thật sâu đã kích.

Tiết Từ Di đối với mỹ mạo của mình phi thường tự tin, mấy năm nay quý công tử quý góid dưới váy thạch lựu của nàng nhiều đến không đếm xuể, vì sao vị vương gia này lại xem nàng như rắn rết, chẳng lẽ lời đồn đãi bên ngoài là thật? Hắn thật chính là đoạn tụ?

Không đợi Tiết Từ Di suy nghĩ cẩn thận, lời nói càng thêm đã kích lòng người lại từ miệng Hạ Hầu Kinh Thiên tiếp tục phát đi ra.

“Về mặt người? A... Về mặt người là đang dụ dỗ tiểu hài tử sao? Cũng không biết xấu hổ ở trước mặt gia khoe khoang! Ngay cả phụ thân người ở trước mặt gia cũng không dám trình ra về mặt như thế!”

“Xem ra, là do gia đã lâu không trở về kinh thành, mọi người đều đã quên tính tình của gia. Rồi rảnh trở về, gia phải tìm Âm Sơn công hào hảo uống vài ly trà, hỏi hắn một chút giáo dưỡng nữ nhi thế nào, mặt mũi thế nhưng còn lớn hơn gia, thật đúng là dạy tốt a! Còn có, người tốt nhất ở trước mặt gia mau thu hồi bộ dáng xấu xí làm bộ làm tịch kia nha! Gia không phải Tiểu Tử, đừng coi gia là người mù!”

Bị Hạ Hầu Kinh Thiên ở trước mặt mọi người chỉ trích mình không có gia giáo, lại bị nói bản thân thành xấu như vậy, sắc mặt Tiết Từ Di liền trở nên trắng bệnh.

“Dám nhìn gia nữa, gia liền cắt lưỡi người, móc mắt người!” Hạ Hầu Kinh Thiên xuất ra một chủy thủ, khiến Tiết Từ Di sợ tới mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Phi Yên vạn vạn không nghĩ tới, Hạ Hầu Kinh thiên lại là hoàng thúc của Hạ Hầu Nam.

Nàng phải sớm nên nghĩ tới, hắn họ Hạ Hầu, tính tình lại ương ngạnh như thế, toàn thân quý khí không phải người bình thường có thể so sánh được, cũng chỉ có hoàng thất Đại Chu Quốc mới có thể sinh ra những nhân vật kỳ quái như vậy.

Hiện tại nhìn thấy Tiết Từ Di cùng Hạ Hầu Nam ở trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên cam chịu, tâm tình Ngọc Phi Yên phi thường tốt, thiếu chút nữa vỗ tay khen ngợi! Cảnh tượng về mặt “Pằng pằng” thay đổi như vậy, thật sự là khiến người xem tâm tình vui vẻ, sáng khoái tinh thần!

Tuy rằng thẳng nhai Hạ Hầu Kinh Thiên này không tính là người tốt, hắn không chịu thả nàng về Trung Nghĩa hầu phủ, còn uy hiếp đe dọa, thậm chí còn mạnh mẽ đem nàng bắt vào Hồng Tinh trấn, nhưng Ngọc Phi Yên cảm thấy, có thể tận mắt nhìn thấy trò hay này, cũng có thể coi như không uổng công đến nơi này!

“Thập Tứ thúc---”

Tiết gia là lực lượng trung thành của hắn, Hạ Hầu Nam tự nhiên cũng không thể để cho Tiết Từ Di chịu uỷ khuất, nhưng trong lòng hắn vẫn sờ sợ Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng cuối cùng vẫn là giai nhân cùng gia thế sau lưng nàng ở trong lòng hắn vẫn chiếm thế thượng phong, Hạ Hầu Nam nhìn không được liền mở miệng giúp Tiết Từ Di cầu tình.

“Mèo con, ăn no chưa?”

Đối với Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp lực chọn xem nhẹ, hắn không e dè liền ngồi ở bên cạnh Ngọc Phi Yên, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của nàng.

“Không được nhéo ta!” Ngọc Phi Yên gạt tay Hạ Hầu Kinh Thiên ra.

Nàng phi thường không có thói quen với hành vi thân mật này, người này thực đang coi nàng là sủng vật để nuôi dưỡng đây mà!

Chỉ là, tất cả kháng nghị của nàng đều vô hiệu, Hạ Hầu Kinh Thiên tựa hồ rất yêu thích trò chơi nhéo mặt nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu nữ hoạt hoạt nộn nộn cùng đầu hủ rất giống nhau, khiến người ta yêu thích không buông tay, huống chi dáng vẻ nàng cẩu thẹn lại cực kỳ giống mèo hoang đang nhe răng múa vuốt, thực sự rất thú vị a.

Vì thế, Hạ Hầu Kinh Thiên vờn tay còn lại, tiếp tục nhéo một chút.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ta đã không phải là tiểu hài tử!”

Ngọc Phi Yên có chút giận, “Pằng” một tiếng, nặng nề đánh vào trên tay Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến mấy người bên cạnh sợ tới mức lui về sau mấy bước, sợ từ y nam tử bị hành động của nàng chọc cho tức giận, bọn họ đứng kế bên liền sẽ rước lấy họa.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thái tử, nàng là hoàng thất của người

Đợi thật lâu, cũng không thấy trận nổi giận đến trong dự đoán, bọn người Hạ Hầu Nam đứng một bên chờ đợi có chút mơ hồ, hoàn toàn theo không kịp tiết tấu.

Lại thấy, Hạ Hầu Kinh Thiên ngược lại là đang cười, hành động nhiệt tình ôn nhu đối xử với một tiểu cô nương của hắn quá mức hiếm thấy như vậy, thật khiến người khác được mở rộng tầm mắt.

Nụ cười như xuân phong ấm áp lòng người này, có thể xuất hiện trên mặt vị đại nhân tính tình hi nộ vô thường, lục thân không nhận --- Lâm Giang Vương này sao?

“Thập Tứ thúc, vị cô nương này là---”

Hạ Hầu Nam kinh ngạc rất nhiều, nhìn không được liền bắt đầu chú ý đến Ngọc Phi Yên.

Có thể lọt vào mắt Thập Tứ thúc, lại được hắn che chở như vậy, thiếu nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào a?

Hơn nữa, nàng thế nhưng lại không sợ lệ khí của Hạ Hầu Kinh Thiên, chẳng những trừng mắt nhìn hắn, còn động thủ đánh hắn, dũng khí này là lớn cỡ nào a! Chỉ là, những điều này cũng càng thêm chứng minh vị trí của vị thiếu nữ váy lam này trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng ta dám làm như vậy, lại không sợ kết quả khi chọc phải Thập Tứ thúc nha!

Trong lòng cứ mãi suy nghĩ, Hạ Hầu Nam quyết định đem Ngọc Phi Yên xếp vào vị trí cực kỳ quan trọng.

Huống chi thiếu nữ váy lam này mắt tinh rắng trắng, dung mạo xuất chúng, lúc mở miệng, kiều âm oanh oanh, dù Hạ Hầu Nam thân là thái tử, đã từng gặp qua các kiểu mẫu giai nhân, nhưng cùng vị thiếu nữ trước mắt này so sánh, các nàng đều chỉ là loại dung chi tục phẩn, đích xác chỉ cần người ta ghé mắt nhìn đến một lần thì sẽ không bao giờ quên được.

“Nàng là Thập Tứ thất của người.”

Thấy Hạ Hầu Nam hỏi thân phận Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên liền nở nụ cười cao khiết không tỳ vết, cực có tính lừa gạt. Nhưng nụ cười này ở trong mắt Ngọc Phi Yên lại ác liệt đến cực điểm, tràn ngập hương vị ác ma.

“Tiểu Tử, về sau thấy nàng nhớ rõ phải kêu là Hoàng thất của người!” (Huỳnh bá đạo quá a.....)

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, khiến Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên đồng thời đều ngậm cả người.

“Ta không phải, ngươi không nên nói lung tung ---” Sau khi phát giác ra ý tứ trong câu nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, răng nanh của Ngọc Phi Yên đều khanh khách rung động.

Tên hỗn đản này!

Hủy danh dự người khác rất thú vị sao!

Hắn còn có thể càng ác thú thêm một chút nữa hay không!

Ngọc Phi Yên bắt đầu hoài niệm đoạn thời gian tự do tự tại trước kia. Ngay sau khi nàng khỏi hẳn, Hạ Hầu Kinh Thiên liền rời đi, Ngọc Phi Yên một bên học võ, một bên chữa bệnh cho người khác, du ngoạn giang hồ, tự do tự tại, nàng thậm chí còn dựa vào y thuật cao siêu tạo lập nên danh xưng “Ngọc La Sát” đầy danh vọng, trở thành một nhân vật mới đầy phong vân.

Nhưng mà, khi nàng chuẩn bị dọn dẹp đường trở về Trung Nghĩa hầu phủ, người kia lại xông ra, cướp nàng đi, đem nàng mang tới nơi đây! Hắn đây là đang muốn làm gì?

“Ngoan, đừng náo loạn! Chẳng lẽ ngươi còn nhớ đến vị hôn phu hoa tâm tự đại lại không có bản lĩnh thật sự kia sao? Diện mạo hắn không bằng gia, gia thế không bằng gia, năng lực không bằng gia, võ công so ra càng kém hơn gia! Loại phế vật chỉ dựa vào tổ tiên che chở này, quăng đi là tốt nhất! Một ngón tay gia cũng đều có thể nghiền chết hắn, hắn không xứng với ngươi đâu!” Hạ Hầu Kinh Thiên phui phui tóc đen nồng đậm của Ngọc Phi Yên, giống như đang sờ sờ lông mèo. (Ca bá đạo đến nỗi quá mức đáng yêu a)

Nhìn thấy khuôn mặt thanh quý tuấn mị lại chân thành tha thiết dị thường như vậy, Ngọc Phi Yên hận không thể một tay đánh bẹp gương mặt xấu xa kia.

Chỉ là, nàng không dám a....

Mặc dù thông qua thái cực dưỡng sinh tuyên, Ngọc Phi Yên đã tẩy tẩy đổi đổi gân, thoát thai hoá cốt, võ công khôi phục được hơn 6 7 thành so với trước kia, nhưng nàng trước mắt vẫn là đánh không lại Hạ Hầu Kinh Thiên.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Đối mặt với kẻ cao quý bá đạo lại vô lại này, Ngọc Phi Yên chỉ có thể phần nộ cắn môi, nỗ lực dùng ánh mắt hung ác nhất “Giết chết” hắn!

Nàng rõ ràng là vị hôn thê của Hạ Hầu Nam, hiện tại lại được Hạ Hầu Kinh Thiên trợ giúp, một bước biến thành Hoàng thất của Hạ Hầu Nam. Vương gia, ngài có thể được xem như là đang hoành hành đoạt ái đi? Hay là do hoàng thất của người đều xằng bậy như vậy?

Ngọc Phi Yên bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút nhìn không hiểu nam nhân trước mắt này, hắn làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì? Vui đùa kiểu này không khỏi quá trốn đi!

Chẳng lẽ Hạ Hầu Kinh Thiên ngàn dặm xa xôi đem nàng từ Tân Trì Quốc chớp tới đây, là vì muốn cùng Hạ Hầu Nam “Ngẫu ngộ”* (ngẫu nhiên nhìn thấy) sao, lại muốn nói cho đối phương biết, đây chính là Hoàng thất của ngươi? Còn có, vừa rồi hắn nói “Hoa tâm tự đại lại không có bản lĩnh thật sự”, đây là đang hình dung Hạ Hầu Nam sao? Được rồi, sự hình dung này đích xác rất xác thực! Nàng thật đúng là rất chú ý đến Hạ Hầu Nam này!

Ngọc Phi Yên cũng không biết đoạn phân tích của nàng phi thường rất chính xác. Nguyên nhân bởi vì Hạ Hầu Nam sẽ từ Hồng Tinh trấn đi ngang qua, cho nên Hạ Hầu Kinh Thiên mới chờ ở chỗ này, chuẩn bị tuồng diễn vừa hát vừa hò như vậy.

Chê cười! Hắn thế nào có thể để mèo con được mình nhìn trúng lại biến thành cháu dâu chứ!

Cười Ngọc Phi Yên?

Bằng Hạ Hầu Nam hắn cũng xứng?

Đột nhiên nhảy ra một vị Hoàng thất non nớt như vậy, khiến nội tâm Hạ Hầu Nam nổi lên biến hoá kỳ diệu.

Ngọc Phi Yên nhìn qua nhiều lần cũng không vượt qua mười lăm tuổi, nhưng mà hoàng thất đã hai mươi có hơn. Đây chính là trâu già gặm cỏ non sao?

Cách thưởng thức của hoàng thất quả nhiên không giống người thường!

Khó trách hắn nhiều năm như vậy không gần nữ sắc, thậm trí bên ngoài còn đồn đãi hắn là đoạn tụ, thì ra Thập Tứ thúc thích loại thiếu nữ mềm mại ngoan manh như vậy. Hơn nữa, nghe trong giọng điệu của Hạ Hầu Kinh Thiên, thì ra thiếu nữ này có hôn ước, còn có vị hôn phu, chẳng lẽ hắn thích tiết mục cưỡng thường* (đại khái là cướp người) như vậy?

Trong nhất thời, Hạ Hầu Kinh Thiên buu hắn ở trong lòng Hạ Hầu Nam lại sinh ra thêm tính cách mới, khiến hắn không khỏi nhớ tới lịch sử huy hoàng của Thập Tứ thúc.

Hạ Hầu Kinh Thiên là đương kim thế tử của Đại Chu Quốc, là đệ đệ thứ mười bốn của Hạ Hầu Quân Vũ, đại danh鼎鼎 --- Lâm Giang Vương, càng là một nhân vật truyền kỳ trong thiên hạ.

Hắn sinh ra không bao lâu đã bị xem là con tin đưa đến Tần Trì Quốc, mười tuổi mới trở lại Đại Chu Quốc. Ở Tần Trì Quốc mười năm, bởi vì không có chuyên gia nuôi dạy, lại bị người có tâm tận lực dung túng, vị vương gia này liền phát triển theo hướng sai lệch nghiêm trọng.

Tiền hoàng bởi vì chuyện Hạ Hầu Kinh Thiên làm con tin cho nên đối với hắn thập phần áy náy, phá lệ sủng ái hắn. Ý vào phần sủng ái này, sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên hồi kinh liền náo loạn đến long trời lở đất.

Hắn ngang ngược, kiêu căng ngang tàn, ngăn ngừa năm năm liền đem đệ tử hoàng thất quý tộc toàn bộ khi dễ không sót một người, tạo thành thanh danh vương gia hoàn khổ, ngay cả tiền hoàng cũng đều không làm gì được hắn, mắng hắn là kẻ bại hoại của hoàng tộc, thậm chí có vài lần còn bị hắn chọc tức đến mức ngắt xiu, thanh danh của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng càng khó nghe hơn.

Ngay khi mọi người đều cho là vị vương gia này cả đời sẽ không hề kiến thụ như vậy, tính tình Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên đại biến, so với lúc trước, độc ác ngoan tuyệt, giết người không chớp mắt, bỗng chốc lấy một loại tư thái bừa bộn cường bá khác, chiếm cứ ánh mắt của mọi người.

Đó chính là lúc Hạ Hầu Quân Vũ mới bắt đầu đăng cơ, chúng chư hầu đã tâm bưng bưng, trong đó đều lấy danh của Thất vương để tạo phản.

Tình hình lúc đó có thể nói là thập phần nguy hiểm, bên ngoài Đại Chu Quốc có Tây Việt Quốc cường công, bên trong có Thất vương tạo phản, ngoại ưu nội hoạn, Hạ Hầu Quân Vũ lo lắng đến mức sút đầu mẻ trán.

Ngay thời khắc nguy cấp, Hạ Hầu Kinh Thiên liền chủ động xin đi giết giặc, hắn chỉ dẫn hai mươi vạn quân mã lại có thể đánh năm mươi vạn đại quân của Thất vương thành hoa rơi nước chảy, cuối cùng là tự tay cắt lấy thủ cấp của Thất vương, huyết tẩy hoàng tộc, dựa vào núi hải cốt trắng như tuyết kia, bởi vậy Hạ Hầu Quân Vũ mới có thể bình định lại giang sơn.

Sau khi quét ngang Đại Chu Quốc, Hạ Hầu Kinh Thiên càng thừa thắng xông lên, lấy thủ đoạn máu nhuộm thành sông, đánh cho Tây Việt Quốc phải quỳ xuống đất cầu xin tha, không thể không cúi đầu xưng thần với Đại Chu Quốc, hơn nữa cứ hàng năm đều tiến cống, hiếu kính Đại Chu Quốc.

Trong lúc nhất thời, Hạ Hầu Kinh Thiên liền trở thành sát thần trong lòng mọi người.

Nghe nói cảnh tượng những năm tháng kia chỉ có thể lấy máu chảy thành sông, hài cốt khắp nơi để hình dung.

Tận mắt nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên huyết tính bạo lực các đại thần, tất cả cuối cùng đều thu hồi lòng muông dạ thú, ngoan ngoãn phụ tá Hạ Hầu Quân Vũ. Có thể nói Đại Chu Quốc được củng cố, người có công lao lớn nhất đều phải nhắc đến vị vương gia này.

Bây giờ sự tình đã qua nhiều năm, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng đã thu liễm sự thô bạo của hắn, biến thành thân thanh quý cao hoa như thiên tiên, bộ dạng mười phần lừa gạt người, nhưng những người biết rõ bản tính của hắn như trước cũng đều đi đường vòng tránh xa.

Mọi người âm thầm thậm chí còn cho rằng, đắc tội hoàng thượng, cùng lắm chỉ là chết thôi, nhưng mà đắc tội Lâm Giang Vương, quả thực chính là sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hoàng thái tử đối trá

Bởi vì vị vương gia này có ác danh bên ngoài, thế cho nên ở Đại Chu Quốc, bất luận là hoàng tộc hay là triều thần, ở trước mặt hắn đều rất dè dặt cẩn trọng, cúi người thật thấp, sợ bị vị vương gia này nhớ thương thì khổ.

Chỉ có Hạ Hầu Nam biết, tuy rằng Thập Tử thúc tuổi không lớn lắm, nhưng ở trong lòng phụ hoàng, địa vị của hắn vượt xa hơn bất kì một vị hoàng tử nào, bao gồm luôn cả vị thái tử như hắn.

Mỗi khi nghĩ đến phụ hoàng nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đều trở nên vui vẻ cùng nét mặt yêu thương, Hạ Hầu Nam liền có cảm giác ăn phải trái đắng. Rõ ràng mình mới là nhi tử ưu tú nhất của phụ hoàng, nhưng mọi chuyện đều bị Hạ Hầu Kinh Thiên áp chế, ngay cả phụ hoàng cho hắn phong hào cũng khách khí như vậy.

Lâm Giang Vương, chỉ cần là đất đai hai bờ sông lãnh thổ, thì đều là đất phong của hắn.

Đất giang bốn phía đều là lãnh thổ đồng bằng phù sa phì nhiêu, sản vật phong phú. Một phần chín thu nhập từ thuế của Đại Chu Quốc đều đến từ nơi này. Bây giờ bạc trắng bóng đều rơi vào túi áo của Hạ Hầu Kinh Thiên, hưởng riêng phần tài phú cùng tôn sùng này, thật khiến cho mọi người hâm mộ đến nổi ghen ghét!

Mặc dù tâm bất mãn, Hạ Hầu Nam lại không chút nào biểu hiện dị thường ra bên ngoài, ngay sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên giới thiệu Ngọc Phi Yên, lúc

này hẳn cũng cung kính hướng về phía Ngọc Phi Yên kêu một tiếng :”Hoàng thẩm thẩm!”

“Phốc xuy----“

Vừa nghe tiếng kêu của hẳn, Ngọc Phi Yên liền nở nụ cười.

Lúc này không lâu, Hạ Hầu Nam còn cùng bạn tốt chúc mừng chuyện vị hôn phu là nàng mất tích không rõ, bây giờ chuyển mất một cái liền biến thành cung kính như vậy, trước sau tương phản quá lớn. Ngọc Phi Yên thật sự là nhìn không được, cảm thấy người này thật đúng là thuận theo chiều gió, không có khí tiết làm người.

Ngọc Phi Yên tươi cười ở trong mắt Hạ Hầu Nam, như hoa xuân xán lạn, như ánh trăng mùa thu tươi đẹp, thì ra nàng sinh ra thanh lệ mình diễm như vậy, hiện tại lười nhác cười, chân mày khoé mắt lại mang theo kiểu thái nhân nhạt, người xem đến trong lòng say mê.

Hạ Hầu Nam hơi hơi sợ run, trái tim mãnh liệt “Đạp nước” hai cái, hẳn cuối cùng cũng biết vừa rồi là tại vì sao Tiết Sắc lại không khống chế được như vậy.

Thấy Hạ Hầu Nam luống cuống, sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên trầm xuống, thân thủ đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong lòng.

Hạ Hầu Kinh Thiên biểu hiện ra ham muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy, chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn ra, Hạ Hầu Nam liền vội vàng thu hồi ánh mắt, trong lòng đối với Ngọc Phi Yên càng thêm tò mò.

Mấy năm nay, mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên mang ác danh bên ngoài, nhưng do hẳn có thân phận cao quý, dung mạo thanh hoa, vũ lực cường hãn, có tiền có quyền có tài năng, là kim cương vương lão ngũ, là rùa vàng lớn trong mắt mọi người.

Mặc dù mọi người sợ hãi hẳn, nhưng vẫn có không ít người có ý đồ với hẳn, triều thần quyền quý vót đầu cho nhon muốn cùng hẳn đàm hỏi, thiếu nữ của các quý tộc đều bị dung mạo tuyệt thế của hẳn làm cho thần hồn điên đảo, hẳn nổi bật vượt qua tất cả các hoàng tử, thậm chí che luôn cả ánh sáng của thái tử Hạ Hầu Nam hẳn...

Bây giờ nhìn thấy Ngọc Phi Yên kiệt lực cùng Hạ Hầu Kinh Thiên bỏ qua một bên quan hệ, Hạ Hầu Nam bỗng cảm thấy phi thường thư sướng.

Thì ra không phải tất cả mọi người đều kinh sợ hẳn, vây quanh chuyển động của hẳn, thì ra vị Thập Tứ thúc hoàn mỹ vô khuyết trong mắt phụ hoàng này, cũng có lúc bị người “Ghét bỏ”.

Dưa hái xanh không ngọt!

Thập Tứ thúc, người đối với người khác bá đạo, nhưng đối với tiểu kiều nhan trong lòng, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại!

Tĩnh táo lại, Hạ Hầu Nam khôi phục lại tuần lãng thường ngày, hướng Ngọc Phi Yên ôn hoà cười.

Hắn lấy ra đôi mắt mỉm cười, khiến lòng người sinh ra hảo cảm, nhìn không được thuận theo hướng hẳn. Nhưng mà Ngọc Phi Yên lại nhìn ra được, Hạ Hầu Nam nhìn như mười phần tương phản lúc này, bình dị gần gũi, ý cười lại không đạt đến đáy mắt, trong con ngươi đen tuyền ra một tia nhân nhạt xa cách, cũng không giống biểu hiện thận cẩn của hẳn bây giờ, là một người cực có tính lừa gạt người!

Ngay lúc này, trong đầu Ngọc Phi Yên chứa đựng ký ức về Hạ Hầu Nam, giống như hồng thủy ào ạt xông ra.

Nguyên chủ thích Hạ Hầu Nam, cũng bởi vì thường bị người ác ý trêu cợt, khi nhục, những lúc đó Hạ Hầu Nam đều lựa chọn động thái lạnh nhạt bàng quan, lúc đó là hẳn cố ý dung túng, những người khác càng lấy chuyện khi dễ nàng làm niềm vui. Nhưng đến khi gia gia cùng ca ca Ngọc Phi Yên xuất hiện, Hạ Hầu Nam lại thay đổi thái độ giống như thường ngày, ân cần hỏi han nàng, hành động ôn nhu, hẳn hoàn toàn chính là tiểu nhân hai mặt âm hiểm...

“Chúng ta đi thôi---“ Ngọc Phi Yên thật sự không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Nam, nàng muốn chạy nhanh về kinh, cùng nam nhân xấu xa này giải trừ hôn ước!

Ngọc Phi Yên không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Kinh Thiên mừng rỡ chứng kiến.

Hắn khổ tâm sắp đặt tình thế này, không phải là vì muốn mèo con tận mắt thấy con người thật sự của Hạ Hầu Nam sao! Bây giờ mục đích cũng đã đạt được, tất nhiên không cần ở ngốc đây nữa.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Tiết Từ Di lúc đầu ngất xỉu anh ngơ một tiếng, tỉnh lại. Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ôm Ngọc Phi Yên trong ngực, sắc mặt Tiết Từ Di trở nên trắng bệch. (vô duyên)

Thì ra hẳn ra tay giáo huấn Tiết Sắc, là vì nàng ta!

Tuy rằng ngũ quan của Hạ Hầu Nam vẫn cứng rắn lãnh ngạo như trước, lại mang theo tia sát khí mờ nhạt, nhưng giờ phút này băng sương trên mặt hẳn cũng đã tan rã, loại xuân tuyết ôn nhu này, cùng thái độ đối đãi khinh thường vừa rồi với nàng thì hoàn toàn đối lập, một loại tan lòng nát dạ đau đớn khiến Tiết Từ Di không thờ nổi. (Vừa, ai bảo mê trai gáng chịu a)

Ngọc Phi Yên lúc này cũng nhớ đến lịch sử quang huy của Tiết Từ Di.

Người này là đích nữ của Âm Sơn công bên ngoài đoan trang khiêm tốn, bên trong lại âm hiểm ác độc. Bởi vì cái giận hờn ước của Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Nam, Tiết Từ Di đã nhiều lần bí mật giở trò xấu, thậm chí trong những lúc không có người còn ngắc nhéo Ngọc Phi Yên, chuyển chọn vị trí cánh tay cùng eo mà người khác nhìn không tới, hành vi ác độc có thể cùng so sánh với Ngọc Chi Lan, cùng Hạ Hầu Nam thật đúng là tuyệt phối!

Lúc này, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tiết Từ Di, Ngọc Phi Yên vui vẻ mỉm cười.

“Cô nương sắc mặt không tốt. có phải không thoải mái hay không? Không thoải mái thì nên đi chữa trị, miễn cho vấn đề nhỏ lại kéo thành bệnh nan y nha.”

Vừa nghe thấy lời của nàng, Tiết Sắc liền vội vàng đi đến bên người Tiết Từ Di :”Tỷ, nơi nào của tỷ không thoải mái? Có nặng hay không?”

“Ta không sao---“ Tiết Từ Di điều chỉnh giọng nói, khôi phục dịu dàng như trước :”Ta có y thuật, sao có thể không biết rõ tình trạng sức khỏe của chính mình chứ.”

“Ta chẳng những không có việc gì, còn muốn đi Lạc Hà cốc tham gia “Đại hội đấu đực”! Lần này giải thưởng tân tú nhất định không phải của ta thì là của ai!” Tiết Từ Di cất cao tiếng nói, cố ý nói cho Hạ Hầu Kinh Thiên nghe.

Ở trong mắt nàng, Ngọc Phi Yên bắt quá chỉ là ý vào bề ngoài xinh đẹp, mới che mờ ánh mắt của Hạ Hầu Kinh Thiên. Nhưng thời đại hiện giờ chính là dùng thực lực để nói chuyện!

Trong tất cả các nghề nghiệp, đực sư là nghề được người người tôn kính nhất. Nhờ vào nhân duyên nên Tiết Từ Di trùng hợp vào được Đực Vương Các, trở thành nữ đệ tử của Đực Vương Các, tư cách này cũng là sự kiêu ngạo của nàng.

Đực sư bây giờ rất ít, nữ đực sư lại càng là vật hiếm thấy hơn, bất kể là ở đâu, nữ đực sư đều được người nâng lên cao, huống chi Tiết Từ Di còn có mỹ mạo như vậy. Nàng cũng không tin, sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên biết nàng là đực sư, còn có thể không động tâm.

Đại hội đấu đực?

Hình như có chút thú vị!

Thân thủ Ngọc Phi Yên kéo ống tay áo của Hạ Hầu Kinh Thiên :”Ta cũng muốn đi!”

Ngọc Phi Yên từ thế gia quốc y lớn lên, gặp được chuyện như vậy, tất nhiên cũng muốn đi theo góp vui! Huống chi Tiết Từ Di trưng lên khuôn mặt khiêu khích thật sự quá mức bữa bãi, đi ngược lên cửa cầu, vừa lúc thù mới hận cũ cũng có thể cùng nhau giải quyết lược một!

“Ha! Tiểu muội muội, ngươi cho là Lạc Hà các là nơi người nào cũng có thể đi vào sao? Không có “Thiếp Mai hương”, cho dù ngươi có bản lãnh thông thiên, cũng vào không được!” Tiết Từ Di dơ thiệp mời màu xanh đậm trong tay, đắc ý cười.

Nàng ta còn chưa vui vẻ được bao lâu, thì một đạo kinh phong đảo qua, “Thiếp Mai hương” đã rơi vào trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Ngươi, đưa đây!” Hạ Hầu xoay người, lạnh lùng nhìn về phía Tiết Sắc.

Ngơ ngác nửa ngày, Tiết Sắc mới biết được vị vương gia này là đang đòi thiệp mời của mình, mặc dù là trong lòng không tình nguyện, nhưng thật sự không thể chống lại khí tức cường đại của đối phương, Tiết Sắc đành phải ngoan ngoan cầm thiệp mời hai tay dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nàng là mỹ nhân rắn rết a

Loại phương thức xử lý ngang ngược này của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại khiến Ngọc Phi Yên cảm thấy nhìn thế là đủ rồi. Cur nhiên còn có người có thể đem hành vi cướp bóc làm đến thuận buồm xuôi gió như vậy, còn lấy bộ dáng làm theo lễ phải nữa chứ, đúng là làm cho người ta bội phục mà!

“Muốn sao?” Hạ Hầu Kinh Thiên hướng phía Ngọc Phi Yên giơ hai thiệp Mai hương :”Theo quy tắc cũ!”

Không đợi bọn người Hạ Hầu Nam hiểu được, mười ngón tay của Ngọc Phi Yên bay tới, hung tợn đánh úp về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao thủ ba bốn chiêu.

Nàng đây là... Muốn chết sao!

Hạ Hầu Nam không khỏi vì Ngọc Phi Yên toát mồ hôi, người dám hành động như thế với Thập Tứ thúc đã sớm đi gặp Diêm Vương, nàng thế nào có thể ý vào phần sủng ái của nam nhân mà làm chuyện như vậy! Hơn nữa nàng xuống tay chiêu chiêu trí mệnh, thủ đoạn tàn nhẫn cùng khuôn mặt non nớt

kia hoàn toàn tương phản, Hạ Hầu Nam thực sự sợ Ngọc Phi Yên bởi vì vậy chọc đến Hạ Hầu Kinh Thiên mà đưa đến họa sát thân! (lòng tốt hiếm có a)

Ai biết, kích tình Hạ Hầu Nam dự đoán căn bản không có xuất hiện.

Hạ Hầu Kinh Thiên chẳng những không có nổi giận, ngược lại còn bình tĩnh thông dong một bên hoá giải chiêu thức của Ngọc Phi Yên, một bên cảm thiệp mời đùa nài, thường thường còn chỉ điểm một hai câu!

Vừa vặn Ngọc Phi Yên dị thường trí tuệ, luôn có thể ở trong những câu chỉ điểm của Hạ Hầu kinh thiên suy một ra ba, thủ đoạn xuất chiêu lại càng ác hơn, không có chút khách khí nào, tất cả mọi người nhìn xem đều kinh hồn táng đảm (đại khái là mất hồn mất vía)

Đây là tiết tấu liều mạng a!

“Tốc độ không đủ, sức lực quá yếu! Đem gia nhìn thành kẻ thù của ngươi, đến uống máu gia, ăn thịt gia!” (biến thái!!!)

Hạ Hầu Kinh Thiên không chút khách khí khích tướng, hấn nghiêm cẩn như vậy, cũng khơi dậy ý chí chiến đấu của Ngọc Phi Yên.

Một đường đến nơi này, bọn họ mỗi ngày đều “Luận bàn” như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên đúng là đối thủ rất cường đại, dưới sự chỉ đạo của hắn, võ công Ngọc Phi Yên đột nhiên tăng mạnh, so với nàng một mình khổ luyện thì tốc độ tiến bộ mau hơn.

Có cao thủ như vậy bồi luyện, là chuyện mà Ngọc Phi Yên cầu còn không kịp, nàng càng phải nắm chặt hết thầy cơ hội luận bàn, phải lấy hết kinh nghiệm từ Hạ Hầu Kinh Thiên.

Càng nhìn, ánh mắt Hạ Hầu Nam càng thâm trầm, Hạ Hầu Kinh Thiên lớn hơn hắn ba tuổi, một mực đều khiến hắn phi thường kiêng kị, nếu có khả năng, Hạ Hầu Nam hi vọng người này có thể vĩnh viễn biến mất, nhưng hiện tại hắn lại nhìn không thấu vị Thập Tứ thúc này.

“Tần Tranh, ngươi có thể nhìn ra phẩm cấp của bọn họ là bao nhiêu không?”

“Vị cô nương kia là võ linh cao nhất, về phần Lâm Giang Vương, ta nhìn không ra.” Tần Tranh quan sát một lúc lâu, mới nói ra đáp án.

“Võ linh cao nhất!” Tiết Sắc sợ hãi kêu lên :”Nàng ta chỉ mới có bao nhiêu tuổi! Tần Tranh, ngươi không nhìn lầm chứ?”

“Nàng ta không có sử dụng huyền lực, ta chỉ có thể đoán đại khái như thế.” Tần Tranh ngu ý, nếu Ngọc Phi Yên sử dụng huyền lực, chỉ sợ còn lợi hại hơn bây giờ.

Trong lòng Tần Tranh phi thường kinh ngạc, mười bốn tuổi trở thành võ linh, đây là thiên tài đến cỡ nào. Vài người bọn họ đã là người trẻ tuổi nổi bật, nhưng nếu tính ở độ tuổi của Ngọc Phi Yên thì, bất quá cũng chỉ là đại võ sư.

Thiếu nữ tinh quái như vậy, Lâm Giang Vương rốt cuộc là tìm thấy từ nơi nào?

Khó trách hắn lại xem nàng như bảo bối!

Nàng đích xác rất đáng giá được sủng như vậy!

Tiết Từ Di ban đầu còn muốn dùng thân phận được sư để áp chế Ngọc Phi Yên sau khi nghe đến lời nói của Tần Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn một trận xanh rồi một trận hồng, khó xem đến cực kì.

Nàng hiện tại là đại võ sư, so với những người bạn cùng lứa tuổi được xưng là thiếu nữ thiên tài. Nhưng Ngọc Phi Yên không cần huyền lực cũng đã là võ linh, đây chẳng khác nào là đang đánh thẳng vào mặt nàng chứ!

Bốn người trẻ kia trở nên dị thường trầm mặt, Ngọc Phi Yên lại cùng Hạ Hầu Kinh Thiên người tới ta qua, cũng đã xuất ra hơn năm mươi chiêu.

Dáng người nàng nhẹ nhàng, mặc dù diện tích tăng hai cũng chẳng rộng lắm, Ngọc Phi Yên vẫn như trước thành thạo xuyên qua từng cái bàn, giống như bướm bướm màu lam, tay áo phiêu phiêu, khuôn mặt tươi cười trong suốt, giờ tay nhắc chân đều ưu nhã như tranh vẽ.

Nhưng thiếu nữ như hoạ kia lại có tình độc ác, xuống tay lại càng mau chuẩn ngoan, không chút nào dong dài dây dưa, luôn công kích những bộ phận trí mạng trên thân đối phương, khiến người ta không khỏi nghĩ đến một từ ---- Mỹ nhân rắn rết.

“Mèo hoang nhẩn tâm! Ngươi đây là đang muốn mạng gia đi!” Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, nhưng giọng điệu vui mừng trong giọng nói không cần phân rõ cũng biết.

Hắn chính là thích loại ngoan cường độc ác của nàng, cùng hắn cực kì giống nhau, ở trên người Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên thấy được bóng dáng chính mình, nàng quả nhiên rất đúng khẩu vị của hắn!

“A, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu. Ngươi mau nếm thử tư vị quỷ phong lưu đi!” Tay phải Ngọc Phi Yên xuất ra một cây bút, điểm thẳng từ huyệt của Hạ Hầu Kinh Thiên, tay trái giờ lên một mảnh cánh hoa hồng nhạt.

“Đây là tác phẩm mới của ta ----- cẩn thận!”

“Mèo con, ngươi hạ độc!” Cho dù Hạ Hầu Kinh Thiên có lợi hại, nhưng trên người cũng chỉ là máu thịt như phàm nhân, đối mặt với kịch độc cũng chỉ có thể lui binh, hẳn ở trong tay Ngọc Phi Yên ăn qua không ít đau khổ!

“Vèo----“

Nhưng vào lúc này, một chuỗi âm thanh va chạm thanh thúy vang lên, Mai hương thiếp bị một trâm cài thất thái bảo đính ở trên cây cột.

“Hảo cho chiêu binh bắt yểm trã...”

Lần này cánh hoa căn bản là không có độc! Hạ Hầu Kinh Thiên có chút bất đắc dĩ, bản thân thật sự là thảo mộc giai bình* (a ừm, hình như k hiểu lắm)

“Ngươi thua!”

Tóc mất đi trâm cài cài cố định, nòng đậm tóc đen như tơ lụa màu đen của Ngọc Phi Yên trở nên rối tung, mái tóc đen thẳng dài đến mắt cá chân. Nhưng nàng bất chấp điều này, hào hứng cầm lấy Mai hương thiếp, lông này phiêu lượng giờ lên hướng về phía Hạ Hầu Kinh thiên, con ngươi như thủy tinh sạch sẽ trong suốt, thần thái sáng láng, sắc sảo đến loá mắt.

“Đúng, biểu hiện khá tốt!”

Hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên nhu nhu tóc Ngọc Phi Yên, ánh mắt cực kỳ ôn nhu, lộ ra một loại “Nhà có nữ nhi trưởng thành” vui mừng.

“Quá tuyệt!” Hạ Hầu Nam vỗ tay ủng hộ :”Không nghĩ tới võ công hoàng thân thăm lại cao như vậy, thật đúng là để cho người mở rộng tầm mắt! Hoàng thân thăm biết dùng độc? Hay người cũng là được sư?”

Từ lúc vừa bắt đầu, ánh mắt Hạ Hầu Nam luôn một mực lưu ở trên người Ngọc Phi Yên.

Thiếu nữ mắt xinh sáng ngời, nụ cười quyến rũ, mỗi cái liếc mắt mỗi cái nhàn mảy, đều có loại tự tin không nói nên lời, đặc biệt trong một khắc búi tóc nàng tản ra, da thịt trắng tuyết cùng tóc đen mềm mượt giao nhau lại càng tạo thêm độ tương phản, đẹp đến mức không có tính chân thực, khiến người nhìn không được muốn bắt lấy nàng, sợ ngay sau đó nàng sẽ liền biến mất-----

Hạ Hầu Nam cảm thấy, chính mình bắt đầu đã bị Ngọc Phi Yên hấp dẫn. Huống chi đối phương lại là võ linh cao nhất, mỹ nữ ưu tú như vậy, ai lại không thích chứ!

“Được sư? Có thể xem như vậy đi----“

Ngọc Phi Yên không muốn nói thêm cái gì nữa, Tiết Từ Di ngược lại nghe như thể tinh thần liền tỉnh táo lại.

“Tiểu muội muội, nếu ngươi đã là được sư, vậy cùng tham gia đại hội đấu được đi! Ngươi lợi hại như vậy, nói không chừng còn có thể đạt được một thứ hạng tốt! Đây chính là cơ hội tốt để nổi danh a!”

Bản tính này Tiết Từ Di đánh rất khá, tuy rằng võ công của mình so với Ngọc Phi Yên thì có điểm kém hơn, nhưng về mặt y thuật nàng lại rất tự tin. Ánh mắt vừa rời của Hạ Hầu Nam nàng thấy rất rõ, ngay cả thái tử điện hạ cũng bị nàng ta hấp dẫn, cảm giác nguy cơ của Tiết Từ Di càng tăng lên mãnh liệt.

Nàng cũng không tin, Ngọc Phi Yên có thể vẹn toàn! Lịch đấu được đại hội đều có một số ít người chết không rõ nguyên nhân, nàng vừa lúc có thể mượn cơ hội này để trừ bỏ tai hoạ ngầm trong lòng!

Nhưng không biết, tâm tư dơ bẩn này của nàng, đã sớm bị Ngọc Phi Yên nhìn ra rõ ràng minh bạch.

Khẽ cười một tiếng, Ngọc Phi Yên nắm lấy lọn tóc đen bên tai, ngón tay như bạch ngọc ở trong tóc đen gào hoà, chỉ chớp lát liền đem tóc thất thành một bím tóc thật dài :”Con người của ta thích nhất là ở trên lĩnh vực người ta am hiểu đánh bại hẳn, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!”

Thấy Tiết Từ Di tự đâm đầu vào đường chết, lãnh ngạo trong mắt phượng của Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy trào phúng.

Thật sự là không biết trời cao đất rộng! Mèo con hẳn đại danh鼎鼎 “Ngọc La Sát”! Nếu mèo con muốn đùa bỡn người, vậy thì để cho nàng đùa chết Tiết Từ Di đi! Ngẫu nhiên có thể ngược cặn bã, cũng coi như trò chơi giết thời gian a!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thà rằng giết lầm, không thể bỏ sót

Ngọc Phi Yên tự tin, khiến Tần Tranh không khỏi nhìn nàng nhiều thêm bằng cặp mắt khác.

Sau khi thấy trong tay nàng lưu loát xuất hiện ra cây bút phán quan, trong đầu Tần Tranh đột nhiên toát ra một ý niệm, người này chính là “Ngọc La Sát”!

Ngọc La Sát?!

Hạ Hầu Nam cùng Tiết Sắc vừa nghe đến liền giật mình không thôi.

Đây là một nhân vật đột nhiên xuất hiện, y thuật cao minh, thần bí khó lường. Là người chữa khỏi quái chứng cho Yến Vương, hơn nữa còn ngăn chặn bệnh dịch bạo phát ở Nam bộ Tần Tri Quốc mà danh chấn tứ phương, ở trong dân gian Tần Tri Quốc càng có danh vọng cực cao.

Nghe nói nàng tư sắc động lòng người, Yến Vương đối với nàng vừa gặp đã thương, thậm chí còn lấy vị trí vương phi ra hứa hẹn; còn có người nói nàng là Võ thánh trẻ tuổi nhất, một chiếc bút phán quan điều khiển đến xuất thần nhập hoá.

Chỉ là, sau khi để lại phương thuốc trị bệnh dịch, Ngọc La Sát lại biến mất không rõ tung tích.

Yến Vương vì tìm kiếm giai nhân, không tiếc bỏ ra số tiền lớn, cũng khiến cho thanh danh Ngọc La Sát một lần nữa tăng vọt...

“Tần đại ca, lời nói cũng không thể nói lung tung! Chẳng lẽ ngươi không biết, từ sau khi Ngọc La Sát xuất hiện, rất nhiều nữ tử đều thích dùng bút phán quan sao!” Tiết Từ Di nhìn bút phán quan trong tay Ngọc Phi Yên liền hừ lạnh một tiếng, nàng mới không tin đã nha đầu lai lịch bất minh này là Ngọc La Sát!

“Ta còn nghe nói, Yến Vương chiêu cáo tìm người, không ít nữ nhân tham niệm phú quý lại to gan lớn mật, giả mặt Ngọc La Sát đi đến báo danh, Yến Vương vì thế đã giết rất nhiều người!”

Ngại có Hạ Hầu Kinh Thiên ở đây, lời nói của Tiết Từ Di cũng không dám nói khó nghe cho lắm, nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng, Ngọc Phi Yên bất quá chỉ là bất chúc bừa, muốn học giống Ngọc La Sát, kì thực chính là một kẻ mạo danh!

Ngọc Phi Yên lười cùng Tiết Từ Di biện giải, trong lúc giao thủ với Hạ Hầu Kinh Thiên vừa rồi, nàng lại có chút khó chịu, hiện tại lại sốt ruột nên rất muốn tìm một chỗ tiêu hoá, một chường chụp ở trên bàn, nàng bay ra ngoài cửa sổ: “Ta đi trước!”

Ngọc Phi Yên như một trận gió rời đi, sau đó Hạ Hầu Kinh Thiên cũng theo sát phía sau, chỉ để lại Tiết Từ Di đứng lúng túng.

Cùng lúc đó, chiếc bàn Ngọc Phi Yên vừa rời chạm vào đột nhiên “Phanh” một tiếng, lập tức biến thành gỗ vụn “Sàn sạt” bay đầy đất.

“Đây là tu vi Võ thánh! Nàng quả nhiên là Ngọc La Sát----“

Tiết Sắc cười khỏ nói, hẳn lúc này còn muốn bắt chuyện cùng Ngọc Phi Yên, không nghĩ tới đối phương lại có thể có năng lực cường đại như vậy, chỉ sợ bản thân mình ở trong mắt nàng chính một tiểu sửu không biết tự lượng sức đi!

“Làm sao có thể...” Tiết Từ Di giờ phút này vừa then vừa cúi lại hỏi hận không thôi, nàng thế mà còn muốn cùng Ngọc La Sát ở trên đại hội đấu được tranh tài, đây quả thực chính là tự rước lấy nhục! (cũng tự biết à? Ko thiếu não cho lắm a)

Người chứng kiến xúc động lớn nhất, phải kể tới Hạ Hầu Nam.

Mĩ mạo và năng lực cùng tồn tại, y thuật cùng võ công đều là tuyệt đỉnh xuất sắc, nữ tử như vậy không phải là thái tử phi trong lòng hắn một mực chờ đợi sao! (ảo tưởng hohơ)

Chỉ có Ngọc La Sát mới xứng đôi với mình! Huống chi cưới một nữ tử cường đại như vậy, sẽ mang đến rất nhiều lợi ích! Ngọc La Sát có thể bằng bàn tay y thuật ở Tần Tri Quốc thu được dân tâm, vậy nhất định cũng có thể giúp mình thu được dân tâm ở Đại Chu Quốc!

Cần nhắc lợi hại, lòng Hạ Hầu Nam nghĩ muốn chiếm được Ngọc La Sát càng thêm mãnh liệt.

Về phần Thập Tứ thúc, hắn đã được quyền thế ngập trời cùng sự sủng ái của phụ hoàng, không có khả năng có chuyện gì tốt cũng đều để cho hắn chiếm! Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên rất lợi hại, vì Ngọc La Sát, Hạ Hầu Nam cũng muốn cùng hắn tranh cao thấp một lần.

Làm bạn thân với Hạ Hầu Nam, Tần Tranh cũng là người có thể nắm bắt ý nghĩ cùng nội tâm chân thật nhất của hắn, thừa lúc Tiết Sắc đưa Tiết Từ Di đi nghỉ ngơi, hắn liền đi đến bên người Hạ Hầu Nam.

“A Nam, người đang tính toán làm như vậy?”

“Ngọc Phi Yên nhất định phải chết, ta muốn cưới Ngọc La Sát! A Tranh, giúp ta tìm được phệ vật kia. Nhớ kỹ, thà giết sai, cũng không được để ả ta chạy mất!” Thời điểm Hạ Hầu Nam nói ra những lời này, biểu tình ngoan tuyệt trên mặt hắn càng thêm hung ác.

Thấy tình cảnh như vậy, mắt hoa đào của Tần Tranh hơi hơi loé lên: “Được! Ngươi yên tâm!”

Chờ Hạ Hầu Nam một tháng sau trở lại kinh thành, vừa lúc ước kỳ một năm hôn ước của Ngọc Kinh Lôi Trung Nghĩa cùng Hoàng thượng cũng đã đến. Ngày Hạ Hầu Nam trở về, cũng vì thời khắc chờ đợi này đã đến!

Trong khoảng thời gian này, Tần Tranh tìm mãi cũng không tìm thấy Ngọc Phi Yên, ngay cả ảnh vệ Hạ Hầu Nam phái đi cũng là tay không mà về.

Chỉ là, cho tới bây giờ Ngọc Phi Yên đều không có xuất hiện, mười phần đã có chín phần là nàng ta đã chết! Nàng ta mà chết, vị trí thái tử phi liền bỏ trống, bản thân cũng có thể cưới Ngọc La Sát!

Ngọc Phi Yên mất tích khiến không khí bên trong Trung Nghĩa hầu phủ phi thường đè nén, người suy sụp nhất phải kể tới Ngọc lão gia tử, một năm qua hẳn cũng đã già đi không ít.

“Ngài nên thả lỏng tâm trạng a, có lẽ Yên nhi đã được người hảo tâm cứu đi! Chờ ngày sau nàng trở về, cho dù chúng ta làm vợ chồng không thành, ta cũng sẽ coi nàng ấy như muội muội mà trân trọng!” Hạ Hầu Nam khuyên giải an ủi Ngọc Kinh Lôi.

Hắn tuần lảng, lại ôn nhu, khiến cho không ít người sinh ra hảo cảm, Ngọc Chi Lan càng thêm đỏ mặt, lại gần hắn :”Thái tử điện hạ nói rất đúng, muội muội thiện lương như vậy, ngay cả một con kiến cũng không đành lòng giẫm chết, nàng ấy là người tốt nhất định sẽ có hảo báo!”

Lúc nói chuyện, Ngọc Chi Lan xấu hổ nhìn về phía Hạ Hầu Nam, nàng một lòng một dạ đã sớm đặt ở trên người Hạ Hầu Nam.

Tuy rằng người hộ vệ trước kia cuối cùng cũng không có trở về, nhưng Ngọc Chi Lan căn bản cũng không nghĩ nhiều, dù sao trong khu săn bắn Tây Việt Quốc xuất hiện thích khách, nói không chừng hộ vệ kia cũng đã bị thích khách giết chết! Có thể, thích khách cũng đã đem Ngọc Phi Yên giải quyết sạch sẽ rồi cũng không chừng.

Hôm nay chính là ngày ước định cuối cùng của gia gia cùng hoàng thượng, qua hôm nay, hôn ước của Ngọc Phi Yên cùng thái tử sẽ trở thành mây khói, bản thân liền có cơ hội a!

Ngọc Chi Lan càng nghĩ càng vui vẻ, chỉ là ngại chỗ này còn có Ngọc Kinh Lôi, nàng đành phải cẩn thận đem cảm xúc vui sướng ẩn giấu đi.

“Là ta không tốt! Lúc đó ta bị thích khách dọa đến ngất xỉu, cho nên mới quên Yên nhi, đến khi ta phát hiện ra, thì nàng ấy đã không thấy đâu!” Nam Sơn phu nhân--- mẹ đẻ Ngọc Chi Lan một bên tự trách, một bên khóc lóc nước mắt.

Tất cả mọi người đều bị lời nói của Nam Sơn phu nhân làm cảm động, nhìn, nàng ta thế nhưng lại tình nguyện để nữ nhi chính mình lạc mất, cũng không chấp nhận người gặp chuyện không may là Ngọc Phi Yên, đây là người thiện lương cỡ nào a!

“Thôi, đây cũng không phải là lỗi của người!”

Ngọc Kinh Lôi có chút đau đầu, phát phát tay, để Ngọc Chi Lan đến an ủi Nam Sơn phu nhân.

“Kỳ thực, là ta không có cái phúc khí này! Còn nhớ rõ lần đầu tiên ta nhìn thấy Yên nhi, nàng ấy chỉ mới năm tuổi, cả người nho nhỏ như vậy, mặc chiếc áo màu đỏ, làm cho người thấy càng thêm thích! Sau khi từ chỗ phụ hoàng biết ta cùng nàng ấy có hôn ước, ta lúc đó liền rất cao hứng!” (hàiz, diễn viên chính xuất sắc nhất a, ta muốn hôn)

Nếu Ngọc Phi Yên đã chết, Hạ Hầu Nam hẳn cũng sẽ không keo kiệt để bản thân sắm vai thành một người thật thâm tình nha.

“Ta thật sự không nghĩ đến Yên nhi sẽ gặp chuyện bất trắc! Ta đã thề, nhất định phải tìm ra đầu sỏ gây nên chuyện này, giúp Yên nhi báo thù!”

Hạ Hầu Nam tình ái dào dạt, cảm nhiễm rất nhiều người. Mọi người nhỏ giọng bàn luận, đều là nói vị thái tử này thật đôn hậu, trọng tình trọng nghĩa, trong lúc nhất thời, lời khen ngợi trong Trung Nghĩa hầu phủ đối với Hạ Hầu Nam như thủy triều ào ạt kéo đến.

“Chát chát chát---“ Đứng lúc này, một trận vỗ tay giòn tay truyền đến.

“Lời nói của Thái tử điện hạ thực làm cho người cảm động! Tục ngữ nói thiện lai thiện báo, ác lai ác báo, ta chưa từng làm qua chuyện gì xấu, người hiền tự nhiên sẽ có trời cao phù hộ, đa tạ thái tử quan tâm!”

Nghe giọng nói này, mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa lớn, một nữ tử che bóng đứng, ánh mặt trời màu vàng phô chiếu trên người nàng, cấp cho nàng một tầng viền vàng sáng lạng.

“Thế nào lại là người?” Sau khi nhìn thấy người tới, Ngọc Chi Lan kinh khủng kêu ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nàng là giả mạo

“Đại tỷ, ta đã trở về, người không vui khi nhìn thấy ta sao?” Ngọc Phi Yên chậm rãi đi đến trước mặt Ngọc Chi Lan, cười khanh khách nhìn nàng ta,

phiêu lượng trong con người đen ần ần phát ra tinh quang.

“Không, điều này không có khả năng.”

Nhìn Ngọc Phi Yên đang êm đẹp đứng trước mặt mình, Ngọc Chi Lan lắc lắc đầu, không thể nào tin được : “Người rõ ràng đã chết, làm sao có thể còn sống chứ! Ta nhưng mà...”

“Chi Lan, người đừng vì quá cao hứng mà ăn nói lộn xộn đi!” Nhìn thấy Ngọc Chi Lan không thích hợp, Nam Sơn phu nhân vội vàng đi qua nhéo nàng ta một cái.

Bỗng nhiên cảm thấy đau đớn, Ngọc Chi Lan mạnh mẽ tỉnh táo lại, thấy mọi người đều đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nàng vừa rồi là bị ma nhập sao? Lại có thể ở ngay trước mặt gia gia nói ra những lời này.

“Không, ý ta là, thấy người trở về ta rất cao hứng...” Ngọc Chi Lan muốn vì chính mình biện hộ, nhưng chỉ thấy Ngọc Kinh Lôi đã kích động đi nhanh tới : “Yên nhi, thật là người sao!”

Nhìn lão nhân gia trước mắt, dáng người khôi ngô, ánh mắt sáng ngời, tóc hoa râm, một thân hào nhiên chính khí, dáng vẻ cùng gia gia của Ngọc Phi Yên ở Hoa Hạ quốc có vài phần tương tự.

Nhìn thấy hần, cốt nhục thân tình trong lòng Ngọc Phi Yên bỗng nhiên ào ạt xuất ra, ánh mắt nàng ảm ướt, nhào vào lòng Ngọc Kinh Lôi : “Gia gia, ta rất nhớ người.”

“Tốt tốt! Trở về là tốt rồi!”

Hai tay Ngọc Kinh Lôi đem Ngọc Phi Yên nâng dậy, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, lại khiến Ngọc Phi Yên xoay vài vòng, đi vài bước, hần mới vừa lòng gật gật đầu : “Bình bình an an, không thiếu tay thiếu chân, người cao thêm, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, xem ra người lúc này đây chính là nhân hoá đặc phúc, thật sự là Phật Tổ phù hộ mà.”

“Gia gia, người từ nào cũng tin tưởng thần phật?”

Nhìn Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên lại nhớ đến gia gia một tay đã nuôi nàng lớn lên, lại truyền thụ cho nàng y thuật cả đời của người, hai lão nhân gia dung mạo đều tương tự nhau, tính tình cũng khá giống nhau, nói chuyện cũng thú vị như nhau, khiến từ đáy lòng Ngọc Phi Yên cảm thấy Ngọc Kinh Lôi rất gần gũi, liền muốn cùng hần vui vẻ trêu đùa.

“Chỉ cần người có thể trở về, cho dù là lão thổ địa ven đường, ta cũng tin!”

Cháu gái thương yêu nhất bình an trở về, tâm tình hậm hực lúc nãy của Ngọc Kinh Lôi liền biến thành hư không, cười đến thập phần sang sảng : “Yên nhi, tổ tôn chúng ta hôm nay nhất định phải hảo hảo uống vài chén, ta thực sự là rất cao hứng.”

“Không thành vấn đề! Gia gia, một vò rượu ta cũng có thể uống hết nha!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên chọc Ngọc Kinh Lôi cười ha ha “Không hổ là cháu gái của Ngọc Kinh Lôi ta, có dòng máu của quân nhân! Chúng ta là người tham gia quân ngũ, phải ăn miếng thịt lớn, uống ly rượu lớn.”

Tổ tôn hai người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, bên cạnh độ nhiên tuyền đến một giọng nói âm dương quái khí:

“Lão gia tử, nàng ta thật là Phi Yên sao? Thế sao lại cùng bộ dáng trước kia không giống nhau a? Hơn nữa, Phi Yên lại là người đàn ông! Nàng ta thể nào một chút si ngốc cũng không có, giống người bình thường, hay không phải là nàng ta có ý muốn giả mạo nhị tiểu thư nhà chúng ta đi?”

Người nói chuyện là chi thứ hai của Ngọc gia, Trần Quế Hoa lão bà Ngọc Thiên Xích.

Phụ thân của Ngọc Thiên Xích – Ngọc Tiểu Hồ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Ngọc Kinh Lôi, bởi vì là thứ xuất, nên không có tư cách kế thừa hậu vị, cộng thêm hần thể chất nhu nhược nhiều bệnh, sau khi lưu lại người con trai độc nhất là Ngọc Thiên Xích này, Ngọc Tiểu Hồ liền một mạng quy thiên.

Lúc Ngọc Tiểu Hồ chết, Ngọc Thiên Xích chỉ có ba tuổi. Ngọc Kinh Lôi niệm tình thân, chẳng những không cho hần ở riêng, còn đem Ngọc Thiên Xích nuôi nấng lớn lên, cưới vợ cho hần, cũng để cho một nhà bọn họ tiếp tục ở lại Trung Nghĩa hầu phủ.

Thấy Trần Quế Hoa đột nhiên xen mồm vào, Ngọc Thiên Xích ở một bên quát lớn : “Nữ tử mười tám đại biến, đây thì có cái gì kì quái! Có thể, Phi Yên đã hết bệnh rồi cũng nên, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện lớn để chúng ta cao hứng sao!” (phi phi phi, lại xuất hiện thêm một diễn viên xuất sắc nữa nha)

Diện mạo Ngọc Thiên Xích nhả nhặn, không giống tướng tá quân nhân to lớn của người Ngọc gia, hần càng giống loại người văn nhân hơn.

Bị trượng phu răn dạy trước mặt mọi người, sắc mặt Trần Quế Hoa trở nên rất khó coi, trong miệng lại vẫn nói thầm như trước : “Lời nói của ta là sự thật! Phi Yên đều được người người công nhận là một kẻ ngốc tử quái dị, hiện tại lại xuất hiện một người bình bình an an như vậy, nói nàng ta là nhị tiểu thư, ai tin nha!”

Giọng nói của Trần Quế Hoa tuy rằng rất nhỏ, nhưng những người ở đây không ai không phải là nhân tinh, đã sớm đem những lời nói của nàng ta toàn bộ nghe vào tai, huống chi hôm nay còn có thái tử cùng người của Hoàng thượng phái đến.

Lời nói này của Trần Quế Hoa đã nói thay lời trong tâm khảm của Hạ Hầu Nam.

Ngọc Phi Yên xuất hiện, cũng làm cho Hạ Hầu Nam trở tay không kịp, hấn vừa giận vừa rầu, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ đang cố gắng cường chế lửa giận, yên lặng chú ý Ngọc Phi Yên.

Đến bây giờ, Hạ Hầu Nam cũng phát hiện cái người Ngọc Phi Yên này cùng trước kia hoàn toàn không giống nhau!

Trước kia chỉ cần nơi nào có hấn xuất hiện, ánh mắt Ngọc Phi Yên đều một mực đi theo hấn. Nhưng mà hôm nay, từ lúc Ngọc Phi Yên bước vào cửa đến bây giờ, căn bản là không có liếc nhìn hấn một cái, hoàn toàn coi hấn là không khí, chuyện này thật không bình thường a!

Chẳng lẽ Trung Nghĩa hầu phủ vì muốn tiếp tục hôn ước cùng hoàng thất, tìm đại một người giả làm Ngọc Phi Yên? Thật đúng là to gan lớn mật mà.

“Người im miệng---“ Ngọc Thiên Xích liền giơ tay lên muốn giáo huấn Trần Quế Hoa, nhưng còn chưa kịp lại gần nàng ta, nàng ta liền đặt móng ngồi dưới đất khóc lớn.

“Người đánh ta làm cái gì? Ta còn không phải là vì Trung Nghĩa hầu phủ của các người mà suy nghĩ sao?”

“Tìm suốt một năm, hiểu người như vậy đi ra ngoài cũng không tìm thấy người, hiện tại cái người này lại xuất hiện ngay thời khắc quan trọng, còn cùng trước kia không hề giống nhau, các người không biết phương diện này có vấn đề sao! Phi Yên tương lai lại là thái tử phi, vạn nhất xảy ra chuyện gì sai lầm, hoàng thượng truy cứu xuống, kia lại chính là tội lớn, người muốn cả nhà đều bị trăm sao!”

Giọng Trần Quế Hoa rất lớn, một mặt nước mắt nước mũi lã lã, làm ầm ĩ không thôi.

Ngọc Thiên Xích không còn cách nào, đành phải hướng về phía Ngọc Kinh Lôi xin lỗi: “Đại bá, thời tiết hôm nay không tốt khiến đầu óc phu nhân ta có chút choáng váng, cho nên mới nói những lời mê sảng này! Ngài chớ để ở trong lòng!”

Xoay người, Ngọc Thiên Xích lại thật chân thành nhìn Ngọc Phi Yên: “Phi Yên, người đừng nóng giận, ta sẽ đem thím của người trở về! Người yên tâm, mặc kệ người là bộ dạng gì, ở trong mấy thúc thúc người đều là đích nữ duy nhất của Trung Nghĩa hầu phủ!”

Thấy hấn như vậy, Ngọc Phi Yên nhin không được cười lạnh.

Đôi vợ chồng này kẻ xướng người họa, một mặt trắng một mặt đỏ, phối hợp thật đúng là thiên y vô phòng nha!

Trong lời nói của Ngọc Thiên Xích đều biểu hiện ra vẻ cho dù nàng là ai, chỉ cần Ngọc Kinh Lôi thừa nhận nàng, thì nàng chính là Ngọc Phi Yên. Lời này nếu truyền đến tai Hoàng thượng, còn tưởng rằng Ngọc Phi Yên vì muốn bảo vệ vị trí thái tử phi, nên mới làm ra loại sự tình không ai dám làm này!

“Thúc thúc, chờ một chút!” Trong con người Ngọc Phi Yên phun ra từng trận hàn quan.

“Thấm thấm đã cho rằng ta là giả mạo, chuyện này không làm rõ ràng làm sao được! Bằng không thấm thấm lại mở miệng ngậm miệng một tiếng đều là tội lớn cả nhà bị trăm, cái mũ ‘Tội nhân’ này, ta đây đội không nổi nha!”

“Người nói như vậy là muốn thế nào?” Trần Quế Hoa thở phì phì đứng lên: “Người nếu có chứng cứ liền lấy ra đây! Bằng không, ngay trước mặt thái tử điện hạ, ta chính là người thứ nhất không thừa nhận người là Phi Yên.”

Trần Quế Hoa thuận thế đem Hạ Hầu Nam đang xem diễn kéo ra ngoài, Hạ Hầu Nam thấy mọi người đều nhìn mình, hấn liền như trước ôn hoà cười: “Yên nhi muội muội quả thực là biến hoá rất lớn! Ta cũng hoàn toàn nhận không ra!”

Những lời nói dư thừa Hạ Hầu Nam cũng không nói thêm, nhưng mà trong lời nói của hấn đều có ý tứ hoài nghi mười phần!

Ngọc Kinh Lôi thật không nghĩ đến khó khăn lắm cháu gái mới trở về, cư nhiên lại bị người nói như vậy, hấn tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nếu không phải còn có mặt Hạ Hầu Nam ở đây, hấn đã sớm nổi bão.

“Gia gia, ta không sao!”

Thấy sắc mặt Ngọc Kinh Lôi không tốt, Ngọc Phi Yên ngược lại lại cười thật tươi: “Thấm thấm không phải đã hoài nghi ta sao, có một biện pháp có thể chứng minh thân phận của ta! Chỉ là, sau khi chứng minh thân phận ta rồi, thấm thấm phải xin lỗi ta! Ta là đích nữ Trung Nghĩa hầu phủ, không phải là người có thể để người khác bôi nhọ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến

“Cái gì? Muốn ta xin lỗi người? Nằm mơ!”

Trần Quế Hoa một mực luôn khinh thường Ngọc Phi Yên, thấy nàng ta muốn chính mình xin lỗi nàng ta, nàng càng giống như con nhím xù lông, trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên. Không nghĩ tới, lúc này đây ánh mắt nàng lại va phải một đôi mắt u lãnh thấp phần ngạo khí.

Rất lạnh! Ngực Trần Quế Hoa như có tảng đá đè lên, cảm giác lạnh lẽo ấy bao trùm cả người nàng, nàng bỗng nhiên có loại ý nghĩ muốn trốn khỏi ánh mắt kia thật xa.

Không! Nàng ta tuyệt đối không phải là thứ phế vật kia! Phế vật kia không có ánh mắt khí phách như vậy.

“Người không phải Ngọc Phi Yên!” Trần Quế Hoa cắn chặt răng, vẫn kiên trì với quan điểm của mình như trước :”Tuyệt đối không phải!”

Đôi mắt Ngọc Kinh Lôi lúc này lại rất ướt át, ánh mắt nhìn Ngọc Phi Yên cũng càng thêm hiền từ.

Đúng! Chính là thần thái kiêu căng, coi thường chúng sinh này, cùng phụ thân của nàng giống nhau như đúc! Theo Ngọc Kinh Lôi thấy, tuy rằng Ngọc Phi Yên không có kế thừa dung mạo xuất chúng của phụ mẫu, nhưng thần thái cùng cử chỉ của nàng, còn có cỗ khí thế cao ngạo này, lại hoàn toàn chính là phiên bản của phụ mẫu nàng!

Nhìn đến Ngọc Phi Yên, Ngọc Kinh Lôi nhìn không được lại nhớ tới vụ huyết án xảy ra vào mười năm trước.

Không thể bảo vệ con trai cùng con dâu, đã là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời của Ngọc lão gia tử! Hơn nữa đời phải ở ngoài biên quan xa xôi, cũng không thể chiếu cố đứa cháu gái này, khiến cho nàng sinh ra chứng si ngốc, bị người cười nhạo, đây cũng là sự đau lòng lớn nhất của hắn.

Hiện tại cháu gái bình bình an an, khỏe khỏe mạnh mạnh trở về, đã là chuyện may mắn lớn nhất, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào có thể khinh thường, khi dễ Ngọc Phi Yên!

“Nếu như người đã không đồng ý xin lỗi, cũng không sao.” Lão gia tử rút cục cũng mở miệng :”Chỉ cần chứng minh nàng ta thật là Yên nhi, vậy thì các người liền ở riêng đi thôi!”

Lời nói này của Ngọc Kinh Lôi đối với Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa mà nói, không thể nghi ngờ chính là tình thiên thích lịch* (đại khái như bom ẩy)

Ở riêng? Lão gia tử đây là đang muốn đem bọn họ đuổi đi!

Làm sao có thể như vậy được chứ!

Vô luận là văn công võ lược, Ngọc Thiên Xích đều không tài nào tiếp thu được, mấy năm nay đều là dựa vào Trung Nghĩa hầu phủ, bọn họ mới có thể trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực. Bây giờ Ngọc Kinh Lôi muốn đem bọn họ đuổi ra ngoài, đây chẳng khác nào là muốn chặt đứt đường sống của bọn họ mà!

“Đại bá, ngài đây là muốn đuổi cháu đi sao?”

“Pằng” một tiếng, Ngọc Thiên Xích đã quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi :”Đại bá, là cháu dâu hồ đồ, nàng không nên hoài nghi ngài, không nên hoài nghi Phi Yên. Cháu thay nàng xin lỗi ngài, cầu ngài đừng nói cho chúng cháu ở riêng như vậy, cháu còn chưa báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ngài mà!”

Ngọc Thiên Xích nói rất chân thành, nhưng ngụ ý trong lời nói đều lộ ra rất rõ, cũng là bởi vì lời nói của Trần Quế Hoa là thật, chỉ ra Ngọc Phi Yên này là giả, cho nên Ngọc Kinh Lôi mới trả đũa bọn họ như vậy.

Ngọc Kinh Thiên là võ tướng, hàng năm đều ở quân đội, cho nên sẽ không biết trách viện lục đục cùng với khúc quanh ngoắc ngoằn ngoèo trong đó, nhưng Ngọc Phi Yên lại nghe rất rõ ý tứ trong lời nói của Ngọc Thiên Xích.

Ai, đem người nuôi lớn, cưới vợ cho người, lại bị người cắn ngược lại như thế, chỉ thứ hai này thật đúng là đã được dưỡng thành lang sói mà! (nuôi chó chó phản cắn ngược lại, bà nó, đúng là thú đội lốt người mà)

Ngọc Phi Yên đang muốn mở miệng giáo huấn Ngọc Thiên Xích, Ngọc Kinh Lô lại trực tiếp vung bàn tay to lên, thần thái kiên định dị thường.

“Ta nuôi người lớn, là vì phụ thân người là đệ đệ ta, huyết mạch tương liên, ta không muốn để hắn tuyệt đường hương khói, cũng chẳng phải muốn người cảm kích ta.”

“Hôm nay ở trước mặt ta, nàng ta cứ hô to gọi nhỏ như vậy, dùng sắc mặt không tốt đối với Yên nhi. Đủ để thấy những lúc ta không có mặt ở kinh thành, các người đã khinh thường Yên nhi như thế nào! Trong ngày thường các người khi dễ nàng cũng đành thôi, hiện tại gia gia như ta còn đang ngồi ở chỗ này, ta còn sống, cho nên cũng không tới phiên các người cấp sắc mặt cho Yên nhi!”

Gia gia thật uy vũ khí phách!

Trong lòng Ngọc Phi Yên cho Ngọc Kinh Lôi thêm lời tán thưởng. Lời này nói thật tốt! Lão gia tử quả thực có thể nói là một gia gia tốt nhất Đại Chu Quốc!

“Gia gia, ngài đối với ta thật tốt!” Ánh mắt Ngọc Phi Yên nhu thuận, tiến lên ôm cánh tay Ngọc Kinh Lôi.

“Chuyện gia gia làm được còn chưa đủ, là gia gia đã khiến phải người chịu uỷ khuất---“

Ngọc Phi Yên kiều thái như đứa trẻ nhỏ, cùng cặp mắt sáng rỡ kia, cùng cảnh tượng trong trí nhớ của Ngọc Kinh Lôi rất giống nhau, khiến trong lòng lão gia tử càng thêm mềm yếu, nhìn không được vô vô lên mu bàn tay Ngọc Phi Yên. “Người yên tâm, bây giờ gia gia đã trở lại, cũng sẽ không bao giờ rời đi nữa, gia gia sẽ bảo vệ người!” (ao ước, ao ước – ing)

Dứt lời, Ngọc Kinh Lôi liền thu hồi biểu tình hoà ái, lấy ra một khối ngọc bội màu xanh, trình ra trước mặt mọi người, hơn nữa còn đưa riêng đến trước mặt Hạ Hầu Nam, để cho hắn nhìn.

“Người Ngọc gia chúng ta được sinh ra, sẽ lấy máu ở đầu ngón tay nhỏ vào linh ngọc, cung phụng ở từ đường. Mọi người trong Ngọc gia đều biết, linh ngọc này không có tác dụng khác, lại có thể dự báo sinh tử của chủ nhân linh ngọc. Người còn, ngọc còn, người vong, ngọc vong. Ta sở dĩ khẳng định Yên nhi còn sống như vậy, cũng là bởi vì linh ngọc của Yên nhi một mực đều rất hoàn hảo không tổn hao gì.”

Hạ Hầu Nam lật xem ngọc bội, mặt trên điêu khắc chữ “Khởi”

Dưỡng linh ngọc, đây là việc làm mọi người đều phải làm, hẳn thế nhưng lại không nghĩ tới chuyện này! Chẳng lẽ nàng ta thật là Ngọc Phi Yên? Vậy biểu hiện vừa rồi của hắn, chỉ sợ đã làm cho Ngọc lão gia tử thất vọng đau khổ...

“Yên nhi! Lấy máu!”

Ngọc Kinh Lôi hét lớn một tiếng, Ngọc Phi Yên nhanh chóng lấy ra chủy thủ, cắt qua ngón tay, một giọt máu tươi liền biến mất ở trên linh ngọc.

Một ánh sáng thanh quang đột nhiên xuất hiện, làm cho gian đại sảnh bị bao phủ trong ánh sáng thanh quang chói lòa đó, thanh quang ở không trung tụ lại, ngưng tụ thành ba chữ “Ngọc Phi Yên, qua thật lâu mới chậm rãi biến mất.

“Mọi người hiện tại còn hoài nghi nữa không? Nàng chính là Ngọc Phi Yên, là cháu gái của lão phu, cũng chính là đích nữ của Trung Nghĩa hầu phu!” Ngọc Kinh Lôi nhìn khắp bốn phía, tất cả mọi người đều nhanh chóng thay đổi thái độ, liên tục gật đầu.

“Chúc mừng tổ tôn của Ngọc lão gia tử đoàn tụ!”

“Đúng vậy! Thái tử phi đã trở về, đúng là thật đáng mừng!”

“Điều này sao có thể!” Trần Quế Hoa đến bây giờ đều không tin những gì chính mắt mình đã nhìn thấy, nàng ta vừa định tiến lên nhìn kết quả, liền bị một bạt tai của Ngọc Thiên Xích đem nàng đánh ngã xuống đất.

“Ả đàn bà vô tri, người còn không nhanh lên tới xin lỗi Phi Yên! Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy tình cảm thúc cháu của ta cùng Phi Yên trở nên xa lạ, người mới cảm thấy vui sao?”

Ngọc Thiên Xích ra tay rất nặng, đánh cho Trần Quế Hoa mắt nổi đầy sao, máu tươi trong khoang miệng nhanh chóng chảy ra, qua hồi lâu nàng ta mới thanh tỉnh lại.

“Người đánh ta?” Phun ra một ngụm máu, bộ dáng Trần Quế Hoa dữ tợn như cọp mẹ đánh về phía Ngọc Thiên Xích.

“Người là một kẻ không có lương tâm! Lúc trước là người cầu cưới ta về như thế nào! Người hứa hẹn cùng phụ mẫu ta thế nào! Ta tận tâm khổ khổ lo liệu chuyện trong nhà, giúp người sanh con dưỡng cái, nhưng mà người lại báo đáp ta như vậy sao?”

“Dừng tay! Người, người muốn làm gì?”

Thấy Trần Quế Hoa nhấc tới nhạc phụ nhạc mẫu, Ngọc Thiên Xích có chút chột dạ, một chút sợ ý, trên mặt liền bị Trần Quế Hoa cào, máu tươi từ vết cào nhanh chóng xuất ra.

“Người, tên hỗn đản này, người cư nhiên đánh ta! Ta không muốn sống nữa!”

Trần Quế Hoa một bên khóc lóc om sòm, một bên đối Ngọc Thiên Xích vừa nhéo vừa cào. “Đúng! Nàng ta có gia thế hào, có gia gia hào, còn có hôn ước hào, tương lai lại là thái tử phi, cho nên người mới giẫm lên người ta để lấy lòng nàng ta như vậy! Người chính là tiểu nhân hám danh hám lợi!”

“Người nói vậy bực bội gì đó!” Ngọc Thiên Xích chật vật trốn tránh, hắn cho tới nay luôn bảo trì hình tượng nhà nhân, lúc này liền bị Trần Quế Hoa huỷ đi sạch sẽ.

“Ta nói vậy? Ta nói vậy chỗ nào! Cho dù Phi Yên đã trở về, thì như thế nào! Một năm nay ai biết chuyện gì đã xảy ra! Ai biết nàng ta có bị người khi nhục hay không, trình tiết có còn hay không! Một thái tử phi bất trinh bất khiết, người cho rằng thái tử sẽ cưới về sao? Hoàng gia sẽ chấp nhận đứa con dâu như vậy sao?”

“Im miệng!” Thấy Trần Quế Hoa càng nói càng thái quá, Ngọc Thiên Xích duỗi tay bịt miệng nàng ta : “Ngươi câm miệng cho ta!”

Tay Ngọc Thiên Xích vừa kẻ đến bên Trần Quốc Hoa, nàng ta liền há miệng cắn một ngụm, đem tay phải hắn cắn đến chảy máu mới buông ra.

“A! Ngươi này, ngươi điên rồi---”

“Ta là kẻ điên?” Trần Quế Hoa hừ lạnh một tiếng, tóc tai bù xù nhìn Hạ Hầu Nam : “Thái tử điện hạ, lời nói của dân phụ vừa rồi chẳng lẽ không có đạo lý sao? Người không trong sạch sẽ chỉ làm cho thái tử điện hạ hổ thẹn!”

Spoi: Chương 16: Thăm thăm căn bã tìm chết

Cực kì gay cấn, cực kỳ mát dạ, các nàng nhớ đón xem nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thăm thăm căn bã tìm chết

Hạ Hầu Nam lúc này hận không thể một kiếm bỏ đời Trần Quế Hoa ra.

Trong đầu người này toàn là bã đậu không thôi sao? Vừa rồi đem hắn kéo vào cũng thôi đi, Ngọc Phi Yên trước sau chệnh lệnh thật sự quá đốn, hắn không thể không đa tâm. Bây giờ lại đem chuyện trinh tiết của vị hôn phu hắn ra nói, chẳng khác nào nàng ta muốn hắn tự mình đánh vào mặt hắn chứ!

Cho dù Hạ Hầu Nam ngàn vạn lần không vừa lòng hôn sự này, cũng sẽ không ở ngay trước mặt Ngọc Kinh Lôi bôi đen Ngọc Phi Yên như vậy.

Nếu như là vì chuyện trinh tiết mà càng làm ồn ào huyền áo, cho dù Ngọc Phi Yên cuối cùng chứng minh được nàng là trong sạch, thì thái tử như hắn cũng sẽ bị người người cười nhạo, huống chi huynh đệ của hắn cũng không lúc nào an phận thủ thường, bọn họ đã sớm đối với vị trí thái tử của hắn thêm nhỏ dãi, luôn ước gì hắn xấu mặt trước dân chúng.

Bây giờ, lợi ích của hắn khi cưới Ngọc Phi Yên đã không có gì nghi ngờ, mặc kệ chân tướng là cái gì, hắn đều phải đứng về phía Ngọc Phi Yên.

“Yên nhi muội muội là vị hôn thê của ta, ta vĩnh viễn sẽ tin tưởng nàng ấy!”

Trên đường trở lại kinh thành, Ngọc Phi Yên đã bị mấy nhóm người đuổi giết. Những kẻ nàng bắt sống sớm đã khai ra là do thái tử phái bọn họ tới, mục đích chính là không để cho nàng còn sống trở về.

Ban đầu Ngọc Phi Yên còn tính chờ đến khi hôn ước của họ trở thành mây khói mới xuất hiện, lại không ngờ hắn là muốn loại trừ hôn ước bằng cách này.

Chỉ là Hạ Hầu Nam khinh người quá đáng, cư nhiên lại muốn dùng chiêu giết người diệt khẩu này!

Nếu hắn đã hận không thể nhanh chóng thoát khỏi nàng, còn dùng phương thức âm hiểm ác độc như vậy, nàng cứ không để cho hắn đạt như ý nguyện đó!

Nàng muốn bức Hạ Hầu Nam không thể không thừa nhận hôn ước này, lại từng chút từng chút một xé rách mặt nạ dối trá trên mặt hắn, cuối cùng thoải mái vứt bỏ hắn, khiến danh dự của hắn hoàn toàn mất sạch!

Nàng muốn để người ta biết, là Ngọc Phi Yên nàng nhìn không vừa mắt Hạ Hầu Nam, là nàng hù hắn!

Hạ Hầu Nam còn tưởng rằng bản thân thay đổi thái độ sẽ làm cho Ngọc Phi Yên cảm động, ít nhất nàng ta cũng sẽ dùng ánh mắt si niệm lúc trước mà nhìn đến hắn, giống như trong ánh mắt của nàng chỉ có mình hắn.

Nhưng mà, đợi nửa ngày, đối phương thế nhưng một chút động tĩnh cũng không có, ngược lại lại đang dùng thái độ không sao cả nhìn mọi người, làm cho Hạ Hầu Nam cực kỳ căm tức.

Thật sự là kẻ ngu không biết tốt xấu mà!

“Thái tử điện hạ, tâm địa của ngài thật sự là quá tốt! Ngài rất thiện lương!” Trần Quế Hoa ghen nửa ngày, cuối cùng cũng thốt ra những lời này.

Sự tình này hình như có gì đó không đúng! Thái tử không phải là không vừa ý với cuộc hôn sự này sao? Hiện tại thế nào lại giúp Ngọc Phi Yên nói chuyện?

“Điện hạ, tuy là nói như vậy, nhưng mà sự tình liên quan trọng đại, lại quan hệ đến danh dự của ngài---”

Trần Quế Hoa không cam lòng, vẫn tiếp tục cắn chuyện trình tiết này không buông. Hạ Hầu Nam thấy bộ dáng Ngọc Phi Yên vẫn chẳng hề để ý đến, trong lòng cũng trở nên bướng bỉnh. Nếu Ngọc Phi Yên đã không biết điều như vậy, vậy cho nàng ta ném thử mùi vị đau khổ, để cho nàng ta biết hần là trời của nàng, nàng chỉ có thể dựa vào hần!

“Vậy theo ngươi, nên làm thế nào mới tốt?” Hạ Hầu Nam giả ý dò hỏi.

Vừa nghe đến lời này, đôi mắt Trần Quế Hoa lập tức sáng lên. Thật tuyệt! Nàng ta liền vội vã thao thao bất tuyệt nói.

“Điện hạ, dân phụ cho rằng, hần là nên kiểm tra thủ cung sa của nàng ta. Nếu thủ cung sa còn, vậy nàng ta phải nói ra rành mạch chuyện một năm nay nàng ta đi nơi nào, làm chuyện gì, tiếp xúc với người nào!”

“Thái tử phi sau này sẽ là quốc mẫu, là mẫu nghi thiên hạ, không phải ai cũng đều có tư cách làm, tự nhiên cũng sẽ không chấp nhận hạng người dơ bẩn ngồi lên ngôi vị đó! Huống chi chuyện này còn liên quan đến thể diện của ngài, thì đây cũng chính là chuyện lớn a!”

“Nếu, nàng ấy không có thủ cung sa...” Trần Quế Hoa hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn lại hiện lên vẻ vui sướng khi người khác gặp họa: “Liền loạn côn đánh chết, hơn nữa phải đem việc xấu của nàng ta thông cáo cho dân chúng, răn đe!”

Thông cáo cho dân chúng? Sắc mặt Hạ Hầu Nam liền biến thành màu đen.

Ý thứ của nàng ta là, để cho tất cả mọi người biết hần bị Ngọc Phi Yên cho đội nón xanh* (vợ ngoại tình = chồng đội nón xanh)?

Thấy sắc mặt Hạ Hầu Nam càng ngày càng khó coi, Trần Quế Hoa mới phát hiện mình vừa mới nói những lời gì, liền vội vàng sửa miệng giả bộ tự đánh ngược lại chính mình.

“Ai nha, nhìn xem, dân phụ đúng là ngu xuẩn mà! Thái tử nhân từ như vậy, làm sao có thể làm như vậy! Nếu như Ngọc Phi Yênthật sự làm ra chuyện thật có lỗi với thái tử, cũng xin thái tử nể tình Trung Nghĩa hầu phủ, mà cho nàng ta một con đường sống, để cho nàng ta xuống tóc, làm ni cô là được rồi!” (bà thím, thâm thật nha, tí sẽ có ng xử đẹp bà già như bà, yên tâm ngồi chờ đi kkk)

“Vô liêm si! Ngươi đang nói cái gì đó! Ngươi như vậy còn tính là thím người ta sao!”

Ngọc Kinh Lôi đã sớm muốn thu thập Trần Quế Hoa, nhưng mà ngại ở đây còn có nhiều người, không muốn quá mức huyên náo, khiến cho người khác chê cười Trung Nghĩa hầu phủ.

Nhưng lúc này Trần Quế Hoa càng nói càng quá đáng, còn nghĩ ra biện pháp ác độc như vậy, Ngọc Kinh Lôi rốt cuộc cũng nhịn không được, liền tiến lên phi chân tung một đá vào ngực ả ta.

Lão gia tử xuất thân từ nghề lính, lực đạo một cước này rất lớn, Trần Quế Hoa lần này ăn đau, sa91c mặt chẳng những trắng bệch, ngực lại đau đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Thấy đáng về Ngọc Kinh Thiên như đang muốn ăn sống mình, Trần Quế Hoa vội vã lách đến bên chân Hạ Hầu Nam, túm lấy vạt áo của hần: “Thái tử điện hạ cứu mạng! Dân phụ bất quá chỉ là nói những lời thật, lão gia tử đây là đang muốn giết ta, muốn ngăn chặn miệng của ta!”

“Ngươi nói thêm câu nữa, ta hôm nay liền chặt ngươi ra!”

Ngọc Kinh Lôi chớp lấy riu kinh lôi của hần, đang muốn tiến lên, Trần Quế Hoa thấy thế liền lăn lộn gào to khóc lớn hơn: “Ai ui, không thể tin được, giết người! Trung Nghĩa hầu muốn lạm sát kẻ vô tội, đây có còn vương pháp hay không a!”

Thấy được ả đàn bà chanh chua như vậy, Ngọc Kinh Lôi trong nhất thời cũng không còn cách nào. Trần Quế Hoa một mực tránh bên người Hạ Hầu Nam, hần cũng không thể cảm vũ khí xông lại trước thái tử đương triều, đó chính là tội đại bất kính.

Thấy Ngọc Kinh Lôi tức giận đến nổi râu trên cằm đều run run, Ngọc Phi Yên vội vàng đi lại an ủi hần.

“Gia gia, ta đi ngay ngồi thẳng, chính trực không sợ gian tà! Những lời này của nàng ta căn bản không thể gây thương tổn cho ta! Nếu ngài vì chuyện này tức giận đến sinh bệnh, ngược lại sẽ làm người thân ngài đau, kẻ thù ngài mừng!”

Ngọc Phi Yên hiện tại đã đem Trần Quế Hoa liệt vào hàng ngũ kẻ thù, nàng ta nghĩ nàng còn là ngốc tử tùy người khinh蔑 trước đây sao? Buồn cười! Chọc nàng, nên chuẩn bị đón nhận lửa giận của nàng đi!

“Phi Yên, người thím này của con hành động điên rồ, con không cần đem lời nói của nàng ta để ở trong lòng!” Ngọc Thiên Xích bị Trần Quế hoa cào cấu đến mắt hoa mày vàng, nhưng vẫn tiếp tục vì nàng ta cầu tình: “Nàng đây là đang bị thất tâm phong* (đại khái là thần kinh), con đừng chấp nhặt với nàng! Ta sẽ đem nàng ta về nhốt lại, tuyệt đối sẽ không cho con cảm thấy khó chịu nữa!”

Cắt lời, Ngọc Thiên Xích liền tiến lên lôi kéo Trần Quế Hoa, còn kêu người hỗ trợ mang dây thừng đến, muốn trói nàng ta lôi trở về.

Hần làm như vậy, càng làm cho trái tim Ngọc Phi Yên cảm thấy băng giá.

Trần Quế Hoa không phải người tốt, Ngọc Thiên Xích cũng không phải thiện nhân, hai người này đều là cá mè một lứa, sợ là đã sớm muốn nhìn thấy

Ngọc Phi Yên bị chê cười, nhìn nàng làm thế nào dọn dẹp tàn cục này đi!

“Ta không có bệnh! Ta không có! Buông ta ra! Các ngươi muốn giết người diệt khẩu---“ Trần Quế Hoa giãy giụa, không chịu rời đi.

“Đây là đang làm gì đó? Gia vừa tới, các ngươi liền muốn đánh đánh giết giết, đây là đang cố ý muốn làm cho trong lòng gia khó chịu sao?” Đúng lúc này, một giọng nói ưu nhã cao quý chậm rãi truyền đến lỗ tai mọi người. (tuồng hay mở màn aaa, ta hồi hộp, hồi hộp chết được.)

Oanh---

Sắc mặt mọi người ở đây đại biến, cơ hồ đều đồng thời đứng lên, từng người đều tất cung tất kính, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Một bóng dáng màu tím từ ngoài cửa xuất hiện trước mắt mọi người, không khí trong nội đường càng thêm ngưng trọng.

“Các ngươi đây là đang làm gì vậy? Có chuyện không thể nói cho tốt sao? Thế nào lại dùng đao dùng kiếm? Chẳng lẽ các ngươi không biết gia chán ghét nhất là mùi máu tươi sao!” Hạ Hầu Kinh Thiên bước vào đại sảnh, nhìn lướt qua tình cảnh bên trong, lúc nhìn đến Ngọc Phi Yên, ánh mắt loe loe sáng lên.

Phốc---

Nghe xong những lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, những người này thiếu chút nữa hộc máu.

Gia, hai tay ngài nhuộm đầy máu, giết người ngàn vạn, bây giờ lại chán ghét mùi máu tươi? Ngài có thể đừng như vậy được không? Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt không có người nào dám biểu hiện ra, đều cung kính hành lễ :”Lâm Giang Vương vạn phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quế Hoa, không muốn sống

“Ân---“ Hạ Hầu Kinh Thiên hừ một tiếng, xem như đáp lễ, tiếp theo không chút khách khí đến chủ vị, thoải mái ngồi xuống.

“Muốn đánh muốn giết, muốn chết muốn sống, là đang diễn tuồng gì a?”

Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện làm cho mọi người rất kinh ngạc, Lâm Giang Vương hồi kinh? Đây là chuyện khi nào a!

Năm trước, cái người sát thần này không hề để lại dấu hiệu tiêu diệt Tứ Hải các, lại lấy cớ Tây Việt Quốc phái thích khách đến hành thích, chẳng những đem Đại Chu Quốc không quy thuận cũng thu thập thỏa đáng, còn trực tiếp làm cho Tây Việt Quốc mỗi năm tiến cống hai mươi vạn bạc trắng liền tăng vọt thành năm mươi vạn, danh xưng sát thần của hắn cũng vì thế mà cao thêm một bậc...

Theo lý thuyết thì, hắn hiện tại chắc còn đang ở Tây Việt Quốc tác oai tác quái, thế nào lại đột nhiên trở về như vậy? Huống chi hắn lần hồi kinh này nơi hắn chọn lộ diện đầu tiên, lại là ở Trung Nghĩa hầu phủ, xét theo phương diện này thì có hàm nghĩa gì a?

Chưa nhìn thấu ý tứ của Hạ Hầu Kinh Thiên, vẫn nên an tĩnh là tốt nhất. Vì thế, tất cả mọi người đều nhất trí bảo trì trầm mặc.

Ngọc Thiên Xích đã sớm sợ tới mức nói không ra lời, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn đến hắn liền trở nên lạnh buốt, giống như lưỡi hái của tử thần, ở tại cổ họng hắn đảo quanh vài vòng, giống như ngay sau đó sẽ cắt yết hầu của hắn, nhấm nháp máu nóng của hắn, làm cho hắn sợ hãi cực kỳ!

So với Ngọc Thiên Xích trong lòng run sợ, khi ánh mắt Trần Quế Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên liền trở thành ngậy đại.

Nam tử trước mắt khoác áo bào màu tím, dáng người thon dài, ngọc nhan tuấn dung, chu sa giữa mi tâm đỏ như máu, làm cho hắn thoát nhìn như thiên tiên. (LÂM to)

Trần Quế Hoa từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên mới được nhìn thấy nam tử tuấn mỹ như vậy.

Tuy rằng nàng ta đối với “Ác danh” của Hạ Hầu Kinh Thiên nghe nhiều thành thuộc, nhưng mà cũng không có tận mắt thấy qua thủ đoạn của hắn.

Bây giờ lại nhìn thấy mỹ nam tử thanh quý cao khiết sống sờ sờ đang ngồi ở đằng kia như vậy, thật không thể không khiến người khác từ đáy lòng sinh ra một loại tâm lý tôn kính.

Trần Quế Hoa bỗng nhiên cảm thấy, lời đồn là không thể tin được, người ưu nhã cao quý như vậy, làm sao có thể là sát thần chứ? Nhất định là chúng nhân đồ kỵ hắn, mới có thể chửi bới hắn như vậy! Quả nhiên, người càng tốt đẹp, vận mệnh càng trắc trở a! Trần Quế Hoa trong lòng cảm thán nói.

Thấy mọi người đều không nói chuyện, tâm Trần Quế Hoa bắt đầu cuống lên, nóng lòng muốn thử.

Đây chính là cơ hội xuất hiện tốt! Nếu có thể làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên dùng ánh mắt khác nhìn mình, thật đúng là tốt biết bao a... Trần Quế Hoa sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo, sau khi chỉnh chu bản thân thoả đáng xong, liền ra về mềm mại uyển chuyển bước nhanh đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Vương gia, dân phụ có việc muốn bẩm báo---“

Nàng ta vừa mới mở miệng nói ra, Ngọc Phi Yên liền ngậy người.

Người phụ nữ trung niên đáng vẻ kịch cộm giọng nói làm nũng trước mắt cùng với ả đàn bà chanh chua khóc lóc om sòm lẫn lộn bò càng lúc này là cùng một người sao? Lúc trước cuộc hôn sự này làm sao mà thành a? Gia gia làm sao có thể để Ngọc Thiên Xích cưới một nữ nhân như vậy chứ?

Chỉ là, mặc kệ Trần Quế Hoa ép buộc như thế nào, Ngọc Phi Yên chỉ cảm thấy nàng ta đây chính là tìm đường chết mà.

Lại có thêm một nữ nhân bị về ngoài tuần của Hạ Hầu Kinh Thiên lừa gạt!

Nghĩ như vậy, Ngọc Phi Yên không khỏi nhìn thoáng qua Hạ Hầu Kinh Thiên. Không thể không nói, về ngoài của người này đích xác rất dễ làm cho nữ nhân đều phải ghen tị. Nhưng đáng tiếc, trái tim bên trong về ngoài tuần lãng này đều bị hỏng hết cả rồi!

Nhận thấy được Ngọc Phi Yên đang nhìn mình, Hạ Hầu Kinh Thiên liền ném ánh mắt “Đừng sợ, hết thảy đã có gia” cho nàng, làm cho Ngọc Phi Yên rung mình nổi lên từng tảng da gà.

Ngược cựa bả, phải tự mình ngược mới có khoái cảm. Vai diễn đều bị người đoạt, vậy ta nên làm cái gì nha!

Ngọc Phi Yên trợn trừng mắt.

Mèo con không lương tâm! Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười, gia chạy tới trấn giữ, còn không phải sợ người vừa hồi phủ liền mang ác danh hay sao!

Hắn cười, cười đến phong hoa tuyết đại, Trần Quế Hoa càng nhìn trên mặt càng mang theo nét xuân sắc, thẹn thùng buông mắt. Nếu có thể cùng nam nhân như vậy ở cùng nhau, cho dù là cả đêm, nàng cũng cam lòng! Trần Quế Hoa không khỏi mơ tưởng hảo huyền.

“Vương gia, dân phụ muốn nói chuyện này có sự tình liên quan trọng đại, liên quan đến mặt mũi hoàng thất, dân phụ chỉ muốn nói cho một mình vương gia nghe!”

Ngọc Thiên Xích hiện tại rất muốn đánh người!

Cái ả đàn bà ngu xuẩn này, diễn trò cũng phải có chừng có mực, Lâm Giang Vương là kẻ dễ trêu vào sao? Nếu làm không tốt, thì chính là tự nâng tảng đá lớn đập vào chân mình! Còn nữa, đáng vẻ xuân tâm này mồm kia của nàng ta khi nhìn nam nhân khác, không lẽ đã coi tướng công như hắn là người chết sao!

“Quế Hoa, trở về!” Cảm giác bị sỉ nhục của nam nhân khiến Ngọc Thiên Xích đối với cảm giác sợ hãi Hạ Hầu Nam đều quăng sau đầu, hắn tiến lên túm chặt cánh tay của Trần Quế Hoa, giọng nói nghiêm khắc :”Chúng ta đừng làm phiền vương gia!”

“Không! Không cần! Các người đây là đang muốn giết người diệt khẩu! Vương gia cứu mạng a---“

Trần Quế Hoa đột nhiên ra về “Kinh khủng vạn phần”, thời điểm tránh thoát Ngọc Thiên Xích, thuận thế ngã nhào về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Oanh----“

Đầu óc Ngọc Thiên Xích “Oanh” một tiếng nổ tung, Ngọc Kinh Lôi lại vừa tức vừa thẹn, hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Cháu dâu này tuy rằng ích kỷ tham tiền, có chút chanh chua, nhưng những năm gần đây cũng không có gì quá đáng, nàng ta hôm nay lại thay đổi thái độ thường ngày, ngu ngốc như vậy, thật sự đã đem mặt mũi Trung Nghĩa hầu phủ của hắn quăng xuống sông xuống biển hết rồi!

“Cút!”

Hình ảnh được nữ nam ôm trong lòng của Trần Quế Hoa dự đoán cũng không có xuất hiện, nàng ta như điều đứt dây, bị Hạ Hầu Kinh Thiên một cước đá bay ra ngoài. (Á hahaha thống khoái nha)

Ngọc Kinh Lôi vừa rồi vẫn còn niệm tình Trần Quế Hoa là người hầu phủ, là thê tử Ngọc Thiên Xích, cho nên lực đạo xuống chân cũng không quá nặng, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên cũng sẽ không cố kỵ nhiều chuyện như thế, một cước trực tiếp đá cho miệng Trần Quế Hoa phun toàn máu tươi, ngay lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

“Làm ả tình lại cho gia!”

Giọng nói thâm trầm cũng biểu tình lạnh lùng của Hạ Hầu Kinh Thiên khiến cho Ngọc Thiên Xích rung mình một cái.

Sát thần này giận! Không được, hần phải nhanh chóng cùng Trần Quế Hoa phân rõ ranh giới. (về như chim liền cánh a!!!)

Ngọc Thiên Xích vội vàng lùi sang một bên, rồi đi Trần Quế Hoa thật xa, sợ Hạ Hầu Kinh Thiên giận chó đánh mèo, lại trút giận lên người hần, cũng không tiếp tục nghĩ đến vừa rồi Trần Quế Hoa cố ý ngã vào lòng Lâm Giang Vương.

Nghe thấy mệnh lệnh của Hạ Hầu Kinh Thiên, thân binh của hần rất nhanh liền múc một thùng nước giếng lạnh lẽo đi đến, thô lỗ túm tóc Trần Quế Hoa, trực tiếp đem đầu nàng ta nhấn vào trong thùng.

“Ừng ực ừng ực----” Trần Quế Hoa bị nước lạnh sắc tỉnh, nàng ta muốn kêu cứu mạng, nhưng lại bị một bàn tay lớn gắt gao ấn xuống.

Trần Quế Hoa dùng sức giãy giụa, ngay khi nàng ta cho rằng sắp chết, tay to rốt cục cũng rời ra, Trần Quế Hoa một đừ xụi lơ trên mặt đất, nước giếng cũng màu tươi, theo khoang mũi khoang miệng nàng ta chảy ra ngoài, bộ dáng chết vật vô cùng.

Nhìn thấy cảnh này, nội đường một mảnh tĩnh mịch, ngay cả Hạ Hầu Nam cũng lặng thinh không tiếng động.

Có nhiều người rất hối hận, hôm nay không nên chạy tới Trung Nghĩa hầu phủ xem náo nhiệt! Không nên sau khi Ngọc Phi Yên trở về còn ở lại chỗ này tiếp tục xem diễn. Hiện tại náo nhiệt không thành, thiếu chút nữa lại thành một màn giết người đầm máu a.

Chạy đến Trung Nghĩa hầu phủ giết người, Lâm Giang Vương quả nhiên là rất buh hần! (nói đúng *gật gù*)

“Nếu người đã đứng không vững vậy quỳ đi! Giúp gia canh chừng cẩn thận, nàng ta nếu như quỳ không tốt, trượng côn hầu hạ! Đánh chết gia chịu trách nhiệm!”

“Dạ, vương gia!”

Thân binh xách Trần Quế Hoa thân người đang xụi lơ đến trong viện, làm cho nàng ta dưới ánh mặt trời quỳ xuống, lại cảm đến một cái bát chứa đầy nước, đặt trên đỉnh đầu Trần Quế Hoa.

“Loảng xoảng---” Trần Quế Hoa trong lúc nhất thời không hiểu chuyện gì, thì bát trên đỉnh đầu đã rơi trên mặt đất, lập tức vỡ nát.

“Pằng---” Thân binh thuận tay chop lấy trượng côn đánh vào trên lưng nàng ta.

“Đừng đánh ta! Ta, ta quỳ!”

Đau đớn làm cho Trần Quế Hoa rốt cuộc cũng hiểu được, chính mình không nên dụng tâm bán thiu đối với Hạ Hầu Kinh Thiên. Nàng bây giờ cũng nhận thức rất rõ, đây là một vương gia cao cao tại thượng, lãnh huyết thô bạo. Là vương gia thích chém giết, là một người uy vũ đánh cho Tây Việt Quốc phải quỳ xuống cầu xin – Lâm Vương Gia! Không phải là kẻ nàng có thể tự tương!

Xử lý xong Trần Quế Hoa, hần khí trên mặt Hạ Hầu Kinh Thiên dần dần biến mất, nhìn về phía Hạ Hầu Nam: “Tiểu Tứ, Ngọc cô nương trở về là chuyện vui lớn, vì sao vẻ mặt người lại u sầu như vậy? Chẳng lẽ đây không phải là kỳ vọng của người?”

Bị Hạ Hầu Kinh Thiên điểm danh, lời nói của hần lại sắc bén như vậy, Hạ Hầu Nam không thể không cẩn thận trả lời.

“Thập Tứ thúc, ta ngày ngóng đêm trông, rốt cuộc cũng có thể đợi đến được ngày Yên nhi mười sáu trở về, vui vẻ còn không kịp! Vừa rồi ta đang chuẩn bị hồi cung đem tin tức tốt này nói cho phụ hoàng biết, vừa vặn lại nhìn thấy ngài đến!” Mí mắt Hạ Hầu Nam cong cong, cười rất tuần lễ, giống như lời nói của hần đều phát ra từ tận tâm can.

Thật đúng là trọn to mắt nói dối! Ngọc Phi Yên trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại càng hiểu kì Hạ Hầu Kinh Thiên đang tính làm gì nữa.

“Thật kì quái! Ta mới từ trong cung đi ra nha, chuyện Ngọc cô nương trở về hoàng huynh đã sớm biết, ngay cả Lệ phi, cũng biết tin tức này. Chẳng lẽ, không phải người phái người bắt tẩu cho hoàng huynh sao?” Trong giọng nói Hạ Hầu Kinh Thiên có chút quái dị, Hạ Hầu Nam còn chưa kịp nhìn thấu ý tứ của hần, quân gia Trung Nghĩa hầu phủ đã dẫn hai lão ma ma trong cung đi đến.

Vừa thấy hai người này, Hạ Hầu Nam nhú mày.

Hai ma ma này là tâm phúc bên người mẫu phi hần, các nàng tới nơi này là muốn làm cái gì? Nhìn biểu tình nghiêm túc của các nàng, không giống như là thay Lệ phi đến ban thưởng, một linh cảm không ổn nhanh chóng xuất hiện trong đầu Hạ Hầu Nam.

Hai vị ma ma cúi người hành lễ Hạ Hầu Kinh Thiên, lại đối Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Kinh Lôi phân biệt hành lễ, sau đó, Lý Ma Ma đứng ra nói mục đích các nàng đến đây.

“Lệ phi nương nương lệnh cho nô tì đến đây cấp Ngọc cô nương nghiệm thân! Thịnh Ngọc cô nương phối hợp với nô tì, Lệ phi nương nương còn ở trong cung chờ đáp án của nô tì!”

Lý Ma Ma vừa nói xong, Hạ Hầu Nam nhảy nhồm người, Mẫu phi đây là muốn làm cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Trước cửa hoàng cung kích trống minh oan

Lệ phi không thích mình, nàng có thể hiểu được. Nhưng mà nàng ta cũng không nên vào ngày đầu tiên nàng trở về, liền phái người tới của nhục nhã nàng. Nếu chuyện này mà còn phải nhin vậy thì có chuyện gì không thể nhin nữa đây!

Cám ơn ý "tốt" của Lệ Phi nương nương, chỉ là, ta từ chối!

Lời này của Ngọc Phi Yên làm cho mí mắt của Lý ma ma giật lên hai cái.

Không phải bên ngoài đều nói vị thái tử phi tương lai này là người đàn độn sao? Ngọc tử không phải sẽ ngoan ngoãn để các nàng tùy ý sắp xếp sao? Thiếu nữ khuôn mặt thanh tú nhưng lãnh khốc, hai mắt bốc hỏa này có thật là ngọc tử sao?

Lệ Phi đã sớm chứng mất đứa con dâu từ lâu rồi, còn ước gì nàng ta làm chuyện gì đó sai trái, thì sẽ có thể vịn vào lý do này mà từ hôn. Cho nên, trước khi đi Lệ Phi đã đặc biệt dặn dò các nàng, nhất định phải tỉ mỉ kiểm tra, không thể bỏ sót bất kì chi tiết nào.

Bây giờ nhìn thấy Ngọc Phi Yên không cần suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt nàng, Lý ma ma bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ Lệ Phi giao cho các nàng chưa hẳn sẽ thuận lợi hoàn toàn.

“Ngọc cô nương, đây là chủ ý của Lệ phi nương nương, cũng không tới phiên người từ chối!” Triệu ma ma đứng bên cạnh cũng không đem Ngọc Phi Yên để vào mắt: “Xin Ngọc cô nương phối hợp với chúng nô tì, đừng làm cho chúng nô tì khó xử!”

“Lệ phi nương nương phái hai kẻ nô tì như các người đến cửa nhà ta đem thái tử phi tương lai đi nghiệm thân, chuyện này chỉ sợ bây giờ đã truyền khắp kinh thành rồi! Vô luận ta có trong sạch hay không, nhưng lời đồn bên ngoài lại rất đáng sợ. Lệ phi nương nương làm như vậy, rốt cuộc là thực sự quan tâm ta, hay là đang muốn bức chết ta?!”

“Chẳng lẽ vì người trong Trung Nghĩa hầu phủ của chúng ta bây giờ đều là người già phụ nữ, cho nên các người muốn vội vàng đến cửa chúng ta ra uy, lại ngoan tuyệt tống thêm một cuộc sao? Cha ta vì nước quên mình, nhị thúc ta sinh tử không rõ, tam thúc ta thân thể lại ốm đau, Trung Nghĩa hầu phủ trung tâm vì nước, bây giờ ngay cả thể diện cơ bản cũng không có sao, ngay cả nô tài trong cung cũng có tư cách điều võ dương oai như vậy, thật đúng là lòng người dễ thay đổi mà!”

“Chỉ là, khi nhục ta là chuyện nhỏ, nhưng mà khi dễ Trung Nghĩa hầu phủ, ta ngàn lần cũng sẽ không buông tha! Nếu thật sự là như thế, thì cho dù là vị trí thái tử phi ta cũng không cần, ta cũng phải đi tìm bệ hạ xin lại chút thể diện, đòi người trả lại công lý cho Trung Nghĩa hầu phủ ta!”

Thấy đáng về Ngọc Phi Yên khí thế bức người, làm cho hai ma ma đều kinh sợ.

Lời nói sắc bén như vậy, thái độ cường thế, thật đúng là phé vật nổi tiếng khắp kinh thành sao?

Lệ phi chỉ lệnh các nàng đến giúp Ngọc Phi Yên kiểm tra trinh tiết, vì sao lại từ trong miệng nàng lại biến thành khinh mạn Trung Nghĩa hầu phủ? Đây chính là đang chụp mũ các nàng a!

“Nói rất đúng!” Ngọc Kinh Lôi đã sớm tức nghẹn một hơi, hẳn thực là không thể nhin được, Ngọc Phi Yên là bảo bối của Trung Nghĩa hầu phủ, không phải ai cũng có thể ức hiếp!

“Nếu Lệ phi nương nương đã không xem trọng cuộc hôn sự này, vậy chúng ta cũng không cần đem mặt nóng áp lên mũi lạnh của người ta! Yên nhi, đi! Gia gia mang người đi diện thánh, xin bệ hạ hạ chỉ, giúp các người giải trừ hôn ước!”

Mọi người bên trong nội đường còn đang ngơ ngẩn, Ngọc Kinh Lôi đã sai bước đi lên, cùng Ngọc Phi Yên một đường tiến cung.

Hông hét! Khi Hạ Hầu Nam tỉnh táo lại, liền vội vàng đuổi theo.

Tuy rằng gia thế Ngọc gia đã không còn lớn như trước kia, duy chỉ còn lại duy Ngọc Tĩnh Khung là nam nhân trụ cột của Trung Nghĩa hầu phủ, Ngọc Tĩnh Khung lại kế thừa dòng máu dũng mãnh của Ngọc gia, không quá mấy năm, lại có thể trở thành một mãnh tướng lưng lầy!

Huống chi năm trước Ngọc Kinh Lôi hồi kinh liền chủ động trả lại binh quyền, ở trong lòng phụ hoàng, hẳn đã không còn là mối đe dọa hay là một trung thần trung thành tận tâm nữa, lúc này mẫu phi của hắn hành động như vậy rõ ràng chính là làm chuyện không tốt!

Hạ Hầu Nam cực kỳ coi trọng thanh danh của chính mình, nếu bây giờ giải trừ hôn ước lại cùng Ngọc gia trở mặt, thì chẳng khác nào là làm kỹ nữ mà lập đền thờ* (ta cũng k hiểu).

Hắn muốn dùng phương thức thần không biết quỷ không hay mà trừ bỏ Ngọc Phi Yên, như vậy cũng sẽ không đắc tội với Ngọc gia. Không nghĩ tới ám sát thất bại, Ngọc Phi Yên còn có thể bình an trở về, đã mất đi cơ hội tốt, Hạ Hầu Nam chỉ có thể suy nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà Lệ phi lại lựa chọn ngày đầu tiên Ngọc Phi Yên trở về liền tới cửa gây chuyện, đây rõ ràng là muốn cùng Trung Nghĩa hầu phủ trở mặt mà! Mẫu phi thế nào lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

Tuồng hay kết thúc, làm cho người xem có chút hụt hẫng.

Nhân vật chính đều đã đi rồi, nhưng sát thần Lâm Giang Vương lại còn ở đây, cho nên mọi người cũng không dám hành động gì, chờ vị vương gia này lên tiếng.

“Tất cả giải tán đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đứng lên, mèo con quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, lúc nàng chửi mắng hai lão nô kia thật sự chói mắt cực kỳ. Đáng tiếc, mỹ nhan của nàng hiện tại chỉ có thể che giấu, bằng không, đáng vẻ mỹ nhân lạnh lùng trừng mắt hắn kia, càng mềm mại đẹp mắt hơn nhiều!

Tới gần cửa, Hạ Hầu Kinh Thiên quét mắt nhìn Trần Quế Hoa.

Nàng ta bị đánh đã sợ hãi quá độ, cả người đều run run, lại bởi vì sợ bị đánh nữa, cho nên chỉ có thể quỳ thẳng tắp, không dám biểu hiện ra nửa phần bất mãn, đáng vẻ trong ngạnh chanh của trên người nàng ta lúc này cũng hoàn toàn nhìn không thấy.

“Vẫn là quý mới có thể khiến người nhìn thuận mắt hơn! Xem ra nguoi trời sinh chính là tiện mệnh! Nếu Ngọc cô nương đã bình an trở về, hôm nay cũng có thể coi như là một ngày vui đáng mừng, không nên đổ máu, gia sẽ không tính toán chuyện nguoi thất lễ!”

Trái tim của Trần Quế Hoa ban đầu luôn lơ lửng ở cổ họng, lúc này nghe thấy Hạ Hầu Kinh thiên nói tha thứ cho mình, nàng ta rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn thấy vẻ thoải mái trên mặt Trần Quế Hoa, Hạ Hầu Kinh Thiên cười lạnh.

“Nhưng mà, tội chết có thể miễn, tội sống lại khó tha! Giúp gia nhìn trông chừng cẩn thận nàng ta, để cho nàng ta quỳ ba ngày ba đêm. Nhớ kỹ, chỉ cần nàng ta làm đổ nước, liền cho nàng ta nhện đói. Sống hay chết, chỉ có thể xem mệnh nàng ta có cứng rắn hay không!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên giống như một đạo kinh lôi giáng vào trong lòng mọi người, trong lòng mọi người đều phát ra khí lạnh, thân thể không tự chủ được liền lùi ra xa hắn. Quả nhiên không thể để vẻ bề ngoài của hắn lừa gạt, vô luận bề ngoài hắn xuất trần tuấn dật cỡ nào, đều không thể thay đổi được bản tính hung tàn của hắn!

Phân phó xong, Hạ Hầu Kinh Thiên liền rời khỏi Trug Nghĩa hầu phủ.

Hắn vừa đi, toàn bộ không khí bên trong nội đường liền thoải mái hơn rất nhiều.

“Nương, Lâm Giang Vương kia thật sự là rất bừa bãi! Chỉ là, bộ dáng của hắn thật đúng là đẹp mắt, so với thái tử còn đẹp mắt hơn! Làm sao có thể có nam nhân nào anh tuấn như vậy chứ!” Nghe Ngọc Chi Lan nói ra những lời không nên nói, Nam Sơn phu nhân liền túm nàng đến một góc, hai mẹ con nín thở quan sát, lúc sau mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Chi Lan, đừng đi trêu chọc nam nhân kia, bằng không tình cảnh của nàng ta cũng sẽ là kết cục của con.”

Nam Sơn phu nhân chỉ chỉ Trần Quế Hoa : “Nương chỉ có mình con là nữ nhi, ta cũng chỉ hi vọng con sống bình an!”

“Nương, con biết!”

Ngọc Chi Lan cười ngọt ngào nhìn Nam Sơn phu nhân : “Mục tiêu của con là vị trí thái tử phi, là hậu vị của Đại Chu Quốc! Dù Lâm Giang Vương có lợi hại như thế nào, hắn vẫn không thể làm hoàng thượng! Nữ nhi sẽ không hồ đồ mà làm chuyện điên rồ đâu! Ngai yên tâm đi!”

“Vậy là tốt rồi----” Nam Sơn phu nhân siết chặt khăn trong tay, nhìn phương hướng Hạ Hầu Kinh Thiên rời đi, hận ý trong mắt thoáng chốc bùng lên.

“Nương, ngài nghĩ hoàng thượng sẽ giải trừ hôn ước của thái tử cùng tiểu phế vật không? Khi nào thì con mới có cơ hội a?” Chuyện Ngọc Chi Lan quan tâm nhất vẫn là tình hình trong hoàng cung, đáng tiếc hiện tại nàng đang ở Trung Nghĩa hầu phủ, căn bản không có cách nào biết được sự tình bên trong.

“Chuyện này rồi từ từ cũng sẽ biết, không thể nóng vội.” Nam Sơn phu nhân vỗ vỗ tay Ngọc Chi Lan : “Lão gia tử đã trở lại, con cũng không thể ngậm miệng mở miệng đều kêu nàng ta là phế vật, nếu để cho hắn nghe được thì sẽ không tốt.”

“Hừ! Gia gia chính là bất công! Đều là nữ nhi của phụ thân, nhưng trong mắt gia gia chỉ có ả phế vật kia! Lúc trước ở bãi săn bắn mấy mùa nên trực tiếp giết nàng ta, vậy thì hôm nay nàng ta cũng sẽ không còn sống mà trở về!”

Thấy Ngọc Chi Lan ảo não không thôi, Nam Sơn phu nhân mỉm cười nhéo mặt nàng ta : “Nhỏ cô không nhỏ tận gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời. Lần này con phải rút kinh nghiệm! Yên tâm, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội---”

“Nhưng mà, ả phế vật kia có điểm không giống với trước kia, nàng ta không ngốc!” Ngọc Chi Lan nhớ đến dáng vẻ của Ngọc Phi Yên khi trách cứ mẹ, nhủ thầm : “Nương, con cảm thấy nàng ta giống như cả người đều thay đổi, có điểm đáng sợ!”

“Cho dù là thay đổi như thế nào, nàng ta cũng không thể tập võ, cũng chỉ là một kẻ phế vật!” Ánh mắt Nam Sơn phu nhân loé lên : “Con thế nào lại nâng

chí khí của người khác, diệt uy phong của chính mình!”

“Dạ, nương, con đã hiểu!”

Hoàng cung, điện Thái Hoà, không khí cực kỳ đè nén.

Ngọc Kinh Lôi ở trước cửa hoàng cung đóng trống minh oan, tiếng nói uy dũng, chấn động cả hoàng cung, Hạ Hầu Quân Vũ đang cùng mỹ nhân mới tiến cung thân thiết, lập tức trực tiếp ngã xuống giường.

Lúc này, Ngọc Kinh Lôi được triều kiến đang quỳ trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

Nghĩ đến ba đứa con trai dưới gối của mình, hoặc là chết, hoặc mất tích, hoặc tàn tật, con nối dòng của Trung Nghĩa hầu phủ lại điều linh, hôm nay lại bị người nhục nhã như vậy, cho dù là nam nhi có thể đổ máu nhưng không thể rơi lệ, nhưng lão gia tử lúc này cũng không cần quan tâm đến đạo lý ấy, giờ phút này lão chỉ thấy bị phản ngán phần, lệ rơi đầy mặt.

“Cháu gái thần có thể trở về đã là chuyện rất may mắn, thần không cần nàng đại phú đại quý, chỉ hy vọng nàng có thể sống bình an vui vẻ cả đời, như vậy cho dù thần có xuống dưới cửu tuyền, nhìn thấy phụ mẫu của nàng, thần cũng sẽ không áy náy. Thành xin bệ hạ giải trừ hôn ước của Phi Yên cùng thái tử điện hạ! Là Phi Yên không xứng với thái tử!”

Hạ Hầu Quân Vũ bị mất hứng ban đầu trong lòng còn rất tức giận, nhưng lại thấy cảnh tượng lúc này như vậy, hấn liền chấn động, nhanh chóng lệnh người mang Ngọc Kinh Lôi đỡ lên.

Sau khi hỏi qua sự tình, trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ cực kỳ phẫn nộ, liền triệu người mời Lệ phi đến.

“Nhìn xem, người đã làm chuyện tốt gì!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ai so ai diễn kịch hay hơn

Lệ phi vừa nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên, sững sờ một hồi lâu, chỉ sau khi Hạ Hầu Nam cho nàng ánh mắt ám hiệu, nàng mới hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, vội vàng quỳ xuống.

“Bệ hạ, thần thiếp cũng là có ý tốt! Dù sao Ngọc cô nương đã mất tích suốt một năm cũng không biết tung tích, thần thiếp lo lắng có người bịa đặt chuyện không hay, hắt nước dơ vào nàng ấy, cho nên mới muốn chứng minh cho người khác thấy! Để cho mọi người đều biết Ngọc cô nương là một người trong sạch!”

Có thể được phong hào từ “Lệ”, dung mạo Lệ phi quả thật rất xuất chúng, tuy rằng nàng ta đã gần bốn mươi, nhưng làn da trắng nõn, đôi mắt to đẹp, giờ tay nhắc chân, đều lộ ra một loại thần thái thực nữ thành thục.

Giọng nói nàng ta mềm mại, cực kỳ dễ nghe, lúc này bởi vì vội vàng vì mình giải thích, ngữ điệu có chút dồn dập, lời nói càng giống tiếng chim chóc reo hót, làm cho người nghe trong lòng ngứa ngáy.

Chỉ là, Hạ Hầu Quân Vũ cũng không có tâm trạng thương thức những điều đó, con tức trong lòng hấn hiện tại rất lớn.

Hấn đang cùng mỹ nhân hưởng thụ, lại bị người phá đám, người nam nhân nào cũng sẽ mất hứng, huống chi hấn là thiên tử.

Nhìn lại, Lệ phi làm chuyện này là có ý gì!

Nếu thật sự quan tâm Ngọc Phi Yên, âm thầm lệnh nàng tiến cung, hết thấy lạng lẽ tiến hành, đây mới là lẽ phải. Nhưng nàng ta lại làm ngược lại, chọn lúc ngày đầu tiên người ta trở về liền phái ma ma đến Trung Nghĩa hầu phủ, đây chính là mong tất cả mọi người đều biết chuyện của Ngọc gia, làm cho Trung Nghĩa hầu phủ bị chê cười!

Cho dù Lệ phi không vừa lòng Ngọc Phi Yên, nhưng hôn ước của bọn họ là do tiên hoàng tuyên quyết định, Hạ Hầu Quân Vũ không có khả năng bởi vì đau lòng nhi tử, liền vì phạm hiếu đạo.

Hiện tại Lệ phi làm ầm ĩ như vậy, Ngọc Kinh Lôi lại thỉnh chỉ yêu cầu giải trừ hôn ước, hấn bị kẹp ở giữa, đúng là có chút khó xử.

Sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ thay đổi khó đoán, hấn không mở miệng, Lệ phi đành phải quỳ dưới đài thấp thỏm, trong lòng lại càng chán ghét Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên.

Khi Hạ Hầu Quân Vũ vẫn còn là một vương gia nàng đã bước chân vào Vương phủ, đã làm bạn bên người hấn nhiều năm như vậy, sau khi tiến cung liền

được phong làm Lệ phi, nhi tử lại là thái tử Đại Chu Quốc, bình thường ở trước mặt hoàng thượng nàng vẫn là tự nhiên hơn nhiều so với người khác, thể diện càng lớn hơn người khác một bậc.

Nhưng mà Ngọc Kinh Lôi dám tiến cung cáo trạng, làm cho nàng phải chịu hành lễ lâu như vậy, thật sự là rất đáng giận!

“Thôi, nàng cũng là do ý tốt...”

Trầm mặt thật lâu, Hạ Hầu Quân Vũ rốt cuộc cũng mở miệng, ngay khi hắn tính lệnh cho Lệ phi đứng dậy, một giọng nói thanh quý liền truyền tới: “Hoàng huynh, ta lại đến làm phiền người----

“Kính Thiên, người đã đến rồi!”

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên bước vào, âm u trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ cũng vui bớt, liền tươi cười tiếp đón hắn.

“Hương Tiển, mau, làm chút canh ngọt, để thêm chút ô mai mang đến đây! Người đây, ban ghế!”

Thái độ của Hạ Hầu Quân Vũ, làm cho Ngọc Phi Yên đứng một bên rốt cuộc cũng biết được Hạ Hầu Kinh Thiên là được sủng ái đến mức nào.

Thái độ như vậy thì nơi nào là quân thần huynh đệ chứ, rõ ràng chính là phụ tử, Hạ Hầu Quân Vũ đây là đang coi Hạ Hầu Kinh Thiên là nhi tử mà yêu thương a! Cũng khó trách vị vương gia này bá đạo ương ngạnh như vậy, vô pháp vô thiên...

Hạ Hầu Kinh Thiên tiếp nhận canh ngọt của Hương Tiển mang đến, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng lại nâng tay lau chùi lỏng bên khóe miệng: “Vẫn là canh ngọt nơi này của hoàng cung là ngon nhất! Bọn nô tài quý phủ của ta chính là làm không ra tư vị chua ngọt như vậy!”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ rất cao hứng: “Nếu người thích, ngay ở trong cung chọn nơi nào thuận mắt mà ở. Ở gần trẩm, mỗi ngày đều sẽ có canh ngọt uống, rất tốt nha!”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa nói như vậy, Lệ phi cùng Hạ Hầu Nam hai người liền thay đổi sắc mặt.

Để cho một vương gia ở trong cung, đây là tôn vinh biết nhường nào! Hoàng thượng đây là xem vị trí thái tử đặt ở chỗ nào chứ! Hạ Hầu Nam cúi đầu, tuy rằng trên mặt vẫn khiêm tốn kính cẩn nghe theo như trước, nhưng trong lòng đã sớm nổi lên giông bão.

“Hoàng huynh, ta cũng không có thói quen quy củ trong cung. Lại ới, nếu như tâm tình ta khó chịu, thì liền muốn giết người. Trong cung này lại ảnh hưởng tâm tình của ta quá nhiều, vì không muốn làm cho danh dự ta thêm một vết đen nữa, hoàng huynh vẫn là tha cho ta đi.”

“Nói bừa! Ai dám làm cho người không vui, trẩm là người thứ nhất không buông tha hắn!”

Ngọc Phi Yên cẩn thận quan sát, phát hiện về mặt Hạ Hầu Quân Vũ cũng không giống làm bộ.

Nhưng mà trong hoàng cung thật sự có thể nuôi ra tình huynh đệ chân thành tha thiết sao? Nếu trên mặt Hạ Hầu Quân Vũ này hết thấy đều là giả bộ, vậy hắn đây chính là một diễn viên trời sinh.

“Đa tạ hoàng huynh! Bất quá, người muốn chọc ta, cũng phải suy nghĩ đến năng lực của bản thân một chút!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười đến cao khiết không tỳ vết, Hạ Hầu Nam lại nghe ra trong lời nói hắn có lãnh ý nhẹ nhàng.

Mới vừa rồi ở Trung Nghĩa hầu phủ, Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện đã khiến cho mọi người rất ngoài ý muốn, hắn cùng Ngọc Kinh Lôi cũng không quá thân thiết, đột nhiên làm sao có thể đi đến Trung Nghĩa hầu phủ? Cho dù vừa rồi là trùng hợp, nhưng hắn bây giờ lại kịp thời tới như vậy, thậm chí còn ngăn cản mẫu phi đứng dậy, nhìn thế nào cũng thấy hắn là đang bảo vệ Trung Nghĩa hầu phủ, hắn làm như vậy mục đích cuối cùng là cái gì chứ?

Hạ Hầu Nam có thói quen đem hết thấy lập trường của người đối nghịch với bản thân đều xếp vào hàng âm mưu, lúc này, đầu óc hắn nhanh chóng chuyển động, muốn tìm ra âm mưu của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nhưng mà, mặc hắn nghĩ đến hư đầu óc, đều không thể đem Ngọc Phi Yên cùng Ngọc La Sát có liên hệ đến nhau.

“Người a! Tình tình lại không thu liễm, vậy làm sao cưới vợ a! Chỉ sợ là không có nữ tử nào dám gả cho một Hổn Thế Ma Vương như người đi!”

Nghe xong lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trong giọng nói lại càng nhiều sùng nịnh hơn.

“Hoàng huynh----” Hạ Hầu Kinh Thiên kéo dài ngữ điệu: “Thế nào lại nói như vậy chứ! Đúng rồi, ta gặp Hoắc thần y. Biết gần đây khẩu vị hoàng huynh không tốt, giấc ngủ cũng không quá ngon, ta đây đã đưa hắn mời đến đây giúp hoàng huynh xem thử!”

Hạ Hầu Kinh Thiên tri kỷ khiến cho hoàng thượng cực kỳ hài lòng, đến khi nhìn thấy Hoắc thần y, hắn lại biến sắc.

Đây chỗ nào là mời Hoắc thần y tiến cung chứ, hoàn toàn chính là bắt cóc mà! Nhưng mà nghĩ đến thủ đoạn làm việc thường ngày của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ lại hiểu rõ, chỉ có thể nhún cười.

“Mau, giúp thần y mở trói!”

Hướng Tiến nghe lệnh, nhanh chóng đem dây thừng trên người Hoắc thần y cởi bỏ.

“Lâm Giang Vương, có người nào mời người như ngươi không? Ngươi như vậy là không tôn trọng lão phu, lão phu hôm nay dù phải chết, cũng sẽ không chữa bệnh cho ngươi!”

Hoắc thần vóc người nhỏ thấp, mái tóc trắng xoá, thật vất vả mới được tự do, hần thở phì phì ôm hòm thuốc, ngoan độc trừng mắt nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên.

Lúc bão sắp nổi lên, Hoắc thần y đột nhiên nhìn thấy Ngọc Phi Yên, biểu tình có chút ngưng trệ :”Tiểu Ngọc, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải trở về cùng người nhà ngươi đoàn tụ sao?”

Nhìn thấy Hoắc thần y, Ngọc Phi Yên rốt cục cũng hiểu được Hạ Hầu Kinh Thiên đây là đang muốn diễn tuồng gì.

Vì không muốn cô phụ nỗi khổ tâm của hần, Ngọc Phi Yên liền bước lên phía trước hành lễ với Hoắc thần y :”Hoắc gia gia! Ta đúng là đã trở về hầu phủ, nhưng bây giờ lại xuất hiện một ít biến cố...”

“Ai khi dễ ngươi? Nói ra, Hoắc gia gia giúp ngươi hả giận!” Hoắc thần y vừa nghe, lập tức nổi giận đùng đùng xắn tay áo lên.

“Thần y, ngài quen biết Phi Yên?” Ngọc Kinh Lôi rất kinh ngạc.

Hoắc thần y là được vương cấp bậc được sư, y thuật cao minh, được mọi người cực kỳ tôn kính, hoàng thượng của các quốc gia nhìn thấy hần đều phải quý xuống hành lễ, thế nào lại cùng Ngọc Phi Yên quen biết?

“Đương nhiên quen biết! Ta ở Vân Sương hái thuốc, cứu được Tiểu Ngọc. Một năm nay, nàng giống như tôn nữ ruột của ta, nếu không phải vì vội vàng chữa bệnh cho tiểu tử Liên gia, ta còn vốn định tự mình đưa nàng về nhà!”

Hoắc thần y trả lời, giải thích nghi vấn trong lòng Ngọc Kinh Lôi, nhưng ở trong lòng những người khác lại chính là đang quăng xuống một quả bom. Đặc biệt là Lệ phi cùng Hạ Hầu Nam, nghe xong những lời này lại càng giật mình hơn.

Hạ Hầu Quân Vũ hiện tại xem như đã biết, thì ra một năm nay Ngọc Phi Yên đều ở cùng Hoắc thần y, Hoắc thần y y đức nhân phẩm đều không thể nghi ngờ, Ngọc Phi Yên tuyệt đối là cô nương trong sạch nguyên vẹn.

“Thì ra là hiểu lầm!” Tâm tình Hạ Hầu Quân Vũ cực tức, cảm thấy Hoắc thần y đến đây thật đúng là kịp lúc.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?”

Hoắc thần y có chút không hiểu, nghi hoặc nhìn Hạ Hầu Quân Vũ, hần đột nhiên thay đổi sắc mặt, một mặt ngưng trọng bẩm tấu :”Bệ hạ, lần này ta cùng Tiểu Ngọc hồi kinh, trên đường gặp được mấy nhóm sát thủ, bọn họ muốn giết Tiểu Ngọc, còn nói là do thái tử chỉ thị. Nếu ta không biết dùng độc, thì đã sớm bỏ xác nơi hoang dã! Bệ hạ, người nhất định phải tra ra rõ ràng, vì ta làm chủ a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Hạ Hầu Nam vùng vẫy giãy chết

Hạ Hầu Nam ngàn suy vạn nghĩ, cũng không ngờ rằng đối phương đang ở chỗ này đợi hần.

Không có khả năng!

Vệ ảnh hần phải đi mặc dù có hai người không trở về, nhưng mà bọn họ ban đầu trên người vẫn còn đang nhận những nhiệm vụ khác, sau đó cũng truyền tin tức trở về, về phần Tần Tranh... Chẳng lẽ là hần bị người ta bắt?

Không đợi Hạ Hầu Quân Vũ thay đổi sắc mặt tức giận, Hạ Hầu Nam đã trực tiếp quý xuống, về mặt uỷ khuất :”Phụ hoàng, nhi thần bị oan! Chắc chắn là người khác vu oan hãm hại nhi thần, chám ngài ly gián quan hệ giữa nhi thần cùng hầu phủ!”

“Bệ hạ, thái tử là một người nhân hậu, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ! Xin bệ hạ làm rõ, giúp thái tử tìm một cái công đạo!” Lệ phi cũng ở một bên đau khổ cầu tình.

Luôn sống trong an nhàn sung sướng như Lệ phi lại phải quý trong khoảng thời gian dài như vậy, một lát sau liền cảm thấy có chút chống đỡ không nổi, sắc mặt nàng trắng bệch, mồ hôi trên trán xuất ra, sau khi nghe thấy Hoắc thái y lên án, bất chấp khó chịu trong cơ thể, liền theo tư thế quý lách đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ, cuống quýt dập đầu, bộ dáng cực kỳ chật vật.

“Bệ hạ, ngài không thể oan uổng thái tử a!”

Mặc dù Hạ Hầu Nam quý xuống rất kịp lúc, Lệ phi cũng đập đầu thật sự rất vang dội, nhưng vẫn không cải biến được lòng nghi ngờ của Hạ Hầu Quân Vũ.

Hạ Hầu Quân Vũ tuy rằng ham mê nữ sắc, nhưng hắn không phải một hôn quân, thậm chí trong những thời điểm quan trọng, đầu óc cũng cực kỳ lý trí.

Nếu là ám sát riêng Ngọc Phi Yên, chuyện này còn có thể việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hoá không. Nhưng mà chuyện này lại dính dáng đến Hoắc thần y, Hạ Hầu Quân Vũ lo lắng sự tình càng lúc càng lớn hơn.

Một được vương, giá trị dĩ nhiên sẽ cao hơn Ngọc Phi Yên rất nhiều lần! Người như vậy không thể đắc tội!

Huống chi Hoắc thần y nhiều năm qua đã cứu sống rất nhiều người, danh tiếng vô cùng tốt, cho nên những người mang ơn hắn cũng rất nhiều, chỉ cần hắc thoảng vẩy tay một cái, liền có vô số người vì hắn bán mạng, trong giang hồ lại có sức ảnh hưởng rất lớn, chuyện này nhất định phải xử lý cho thật tốt mới được...

“Thần y, nghe lời nói vừa rồi của ngươi, thì ngươi đã bắt được thích khách, để lại người sống?” Hạ Hầu Quân Vũ lúc này thay đổi vẻ mặt ôn hoà mới vừa rồi, trở thành vẻ mặt vô cùng khôn khéo.

“Đúng vậy! Bắt được bốn tên!” Hoắc thần y nâng khoe môi câu lên nụ cười như hồ ly, đắc ý hả hê: “Bọn họ muốn cắn độc tự sát, nhưng đã bị ta ngăn chặn! Hừ! Cho dù chỉ còn lại một hơi thở, ta cũng có thể đem người cứu trở về! Nghĩ chết đi, cầu sự thống khoái, cũng phải hỏi thử ta có đồng ý hay không!”

“Bệ hạ, bọn họ ta giao cho người thẩm vấn! Hi vọng người có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục nhất. Người cùng ta cũng đã có nhiều năm giao tình, ta không muốn bởi vì một vài người cả gan làm loạn, ảnh hưởng đến tình cảm hữu nghị thâm hậu giữa chúng ta!”

Ý tứ trong lời nói của Hoắc thần y cực kỳ rõ ràng, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng gật đầu, lệnh cho Cẩm Y vệ đồn đốc người đi đến nơi Hoắc thần y nói để bắt người về thẩm vấn.

Thời gian qua rất lâu, cho đến khi hai đầu gối Hạ Hầu Nam mỏi như run lên, Lệ phi lưng lay sắp ngã xuống, thời điểm sắp chống đỡ không nổi nữa, người được phái đi rốt cuộc cũng mang kết quả đi tới Thái Hoà điện.

“Bệ hạ, bọn họ đã điều tra được! Có hai người là người của thái tử điện hạ, còn có hai người nữa là người của Tần Tranh thế tử! Mục đích của bọn họ là đến ám sát Ngọc Phi Yên.”

“Không, điều đó không có khả năng---“

Lệ phi ban đầu cả thể xác cùng tinh thần đều mệt mỏi nhưng sau khi nghe được tin tức này, rốt cuộc nhịn không được, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi. Hạ Hầu Nam cùng chuyện ám sát có quan hệ cũng đã đủ khiến cho nàng bận tâm, hiện tại thế nào ngay cả Tần Tranh cũng nằm trong chuyện này chứ?

Tần Tranh là nhi tử của ca ca Lệ phi, là trưởng tử của Trần Sơn Hầu – Tần Càng Nhân, cũng chính là thế tử của Trần Sơn Hầu.

Bỗng chốc liên lụy luôn cả nhi tử cùng cháu nhà mẹ đẻ, làm cho Lệ phi chịu lần đả kích này, chuyện này thật sự không tốt chút nào!

Nhìn Lệ phi đang té xỉu, Hạ Hầu Quân Vũ cau mày, lệnh người đem nàng đuổi về Lệ cấm cung, xoa người, về mặt lạnh lùng tàn khốc lệnh người truyền Trần Sơn Hầu Tần Càng Nhân cùng Tần Tranh đến.

“Thái tử, ngươi bây giờ còn có cái gì muốn nói không?”

Nhìn Hạ Hầu Nam quý trước mặt, Hạ Hầu Quân Vũ đầu đầu không thôi, có chút cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Nhân chứng đều có, ngươi thật làm cho trẫm quá thất vọng rồi!”

Hạ Hầu Nam không ngờ tới về ảnh sẽ khai ra mình, bọn họ từ lúc nhỏ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, chống cự nghiêm hình tra tấn cũng là nội dung nằm trong huấn luyện, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy liền bán đứng mình?

Mặc dù không cam lòng, nhưng Hạ Hầu Nam biết phụ hoàng rất tính nhiệm người mà phụ hoàng phái đi, khả năng thẩm vấn của hắn càng là tay cao thủ...

“Phụ hoàng, bảo nhi thần thừa nhận chuyện không có làm, nhi thần làm không được!” Chuyện cho tới bước này, Hạ Hầu Nam đành phải liều mạng chống đối không thừa nhận.

Từ đầu đến cuối, Ngọc Phi Yên đều không nói thêm câu nào, một mực sắm vai thiếu nữ quý tộc mảnh mai chịu khổ, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Ngọc Kinh Lôi. (đây mới chính là diễn viên xuất sắc nà)

Lúc biết được cháu gái lọt vào tròng ám sát, hung thủ lại chính là thái tử, Ngọc Kinh Lôi đã sớm nhịn không được. Nhưng vì Ngọc Phi Yên đứng bên cạnh một mực lôi kéo, khuyên hắn không cần xúc động, hoàng thượng nhất định sẽ có kết luận, lão gia tử vì thế mới nhẫn nhịn tức giận, chỉ là biểu tình trên mặt lại cực kỳ khó xem.

Cùng lúc đó, trong phủ Trấn Sơn Hầu, sau khi Tần Càng Nhân đưa cho thái giám tuyên chỉ một thái tử kim nguyên bảo, liền biết chuyện đã xảy ra trong cung. Tâm lý Tần Càng Nhân liền trở nên kinh hãi, lập tức mặc triều phục vào, trốn vào Tần Tranh mang vào điện Thái Hoà.

“Bệ hạ, nghịch tử âm thầm tạo ra chuyện đại nghịch bất đạo này, thế nên còn liên lụy đến cả thái tử điện hạ, thật đúng là tội đáng chết vạn lần! Thần đem hắc giao cho ngài, là chém là giết, thần tuyệt đối cũng sẽ không nói lời nào!” Không đợi Hạ Hầu Quân Vũ hỏi tội, Tần Càng Nhân một cước đá lên người Tần Tranh, bản thân cũng quỵ xuống theo.

“Là do thần dạy con không tốt, xin bệ hạ trách tội!”

Nhìn thấy màn này, Ngọc Phi Yên liền hiểu, Tần Càng Nhân đây là muốn để cho nhi tử của mình gánh chịu tất cả mọi chuyện, bảo vệ Hạ Hầu Nam.

Mặc dù ở trên đường Tần Tranh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng hiện tại bị phụ thân vô tình đẩy ra làm tấm bia như vậy, trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất bi thương.

Nhưng mà, phụ thân lại có cái gì sai đâu!

Chỉ cần thái tử vẫn là Hạ Hầu Nam, địa vị của Trấn Sơn Hầu cũng sẽ không bị dao động, còn có thể càng ngày càng danh vọng hơn. Lợi ích của gia tộc so sánh cùng một người, làm tộc trưởng, Tần Càng Nhân đành thí con tốt giữ con xe* (hy sinh con tốt giữ lấy con xe), cũng dễ hiểu thôi.

Thấy Tần Tranh nhận hết tất cả mọi chuyện, sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ hơi khá hơn một chút.

“Tần Tranh, ta đối với ngươi không tệ, ngươi vì sao phải làm như vậy? Ngươi đây chính là muốn hại ta mang danh bất nghĩa a!” Đã hiểu dụng ý của cửu cửu, Hạ Hầu Nam liền quý thẳng lưng, vẻ mặt thương tâm nhìn Tần Tranh: “Ngươi làm ta rất thất vọng rồi...” (Ta cũng rất muốn đập ngươi một cái rồi!!!)

Tài diễn trò trời phú của Hạ Hầu cực cao, lời nói này làm cho người nghe cảm thấy ruột gan của hắn đứt từng khúc, khiến cho Ngọc Phi Yên nhìn mà muốn buồn nôn. (nôn ké a)

Dễ dàng đem huynh đệ từ nhỏ lớn lên ra làm kẻ chết thay, người này thật đúng là tâm địa ngoan độc!

Tuy rằng chân tướng không phải là như thế, nhưng Ngọc Phi Yên hiểu rõ, thái độ của Hạ Hầu Quân Vũ đã quyết định tất cả. Hắn đã quyết định Tần Tranh là kẻ phía sau màn sai khiến, để cho Tần Tranh trên lưng mang cái tội danh này, Hạ Hầu Nam lúc này liền được giải thoát!

Nhưng mà, thời gian còn dài, chuyện này nàng nhất định sẽ nhớ kỹ!

“Là thần có lỗi với thái tử điện hạ.”

Trong mắt hoa đào của Tần Tranh đều là một mảnh tử khí, đem lời nói đã tập luyện thật tốt cùng Tần Càng Nhân lúc này nói ra.

“Thần chính là không muốn thấy điện hạ chịu ủy khuất, Ngọc Phi Yên chỉ là một phế vật, làm sao có thể làm thái tử phi! Nếu nàng ta chết, thái tử điện hạ sẽ có thể cưới nữ tử tài đức vẹn toàn, thần không muốn để cho điện hạ cả đời buồn bức không vui! Bị một phế nhân như vậy liên lụy! Nàng ta làm sao dám đương nổi vị trí thái tử phi!”

Tần Tranh mở miệng một tiếng “Phế vật” ngậm miệng một tiếng “Phế vật”, làm cho sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên không nói chuyện hồi lâu trở nên càng ngày càng khó coi!

Mèo con của hắn, làm sao có thể là phế vật!

Nếu đã bỏ ra Tần Tranh, chính là người mà Tần Càng Nhân tuyển chọn, vậy không bằng giúp hắn một chút a!

“Hoàng thượng, mọi chuyện đã rõ ràng, vậy định tội đi!” Hạ Hầu Kinh Thiên chuyển động ngón tay cái đang đeo nhẫn ngọc chỉ về phía Tần Tranh: “Tần Tranh mưu sát thái tử phi cùng Hoắc thần y, là tội phải trăm! Hoàng huynh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Mười ngón tay, cũng không bằng hắn chỉ tay một ngón.

Trấn Sơn Hầu là nơi Hạ Hầu Nam dựa vào, nếu bọn họ chặt đứt liên hệ cùng hắn, vậy Hạ Hầu Nam hắn cũng còn lại cái gì chứ? Tần Tranh là người nổi bật nhất trong gia tộc, nếu hắn chết, Trấn Sơn Hầu chưa hẳn sẽ không lưu lại oán hận!

Một từ “Trảm” của Hạ Hầu Kinh Thiên, làm cho trong lòng Tần Càng Nhân rung động.

Người dựng lên chuyện này là Hạ Hầu Nam, vì che chở hắn, chỉ có thể hy sinh nhi tử của bản thân! Việc này cũng đã sớm quyết định rồi, nhưng khi tới thời điểm này, trong lòng Tần Càng Nhân vẫn rất khó chịu.

Tần Tranh là nhi tử ưu tú nhất của hắn a!

Hạ Hầu Quân Vũ có chút do dự, nắm đó vào thời điểm đoạt vị, Trấn Sơn Hầu kiên định đứng về phía hắn, Tần Tranh cũng là binh sĩ văn võ song toàn... Nhưng mà Hoắc thần y còn ở đây, hắn lại không thể đắc tội thần y!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Hầu Quân Vũ cuối cùng vẫn là nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên được Hoắc thần y cứu, cùng thần y ở chung một năm, vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ Hoắc thần y, đúng là rất thích Ngọc Phi Yên, nếu khiến cho nàng ta ra mặt cầu tình, có lẽ chuyện này còn có thể thương lượng.

“Phi yên, ngươi là đương sự, ngươi thấy thế nào?”

“Thần cái gì cũng đều không biết, thần nữ nghe theo lời bề hạ.” Ngọc Phi Yên đã sớm đoán được hoàng thượng sẽ đem quả bóng cao su này đá cho mình, liền giả bộ dáng vẻ chịu đá kích, nước mắt rung rung lác lác đầu.”Thần nữ không biết bản thân làm sao lại khiến người khác chán ghét như vậy, nếu không có Hoắc gia gia, thần nữ đã sớm chết...”

Tiếng khóc Ngọc Phi Yên rất bi thương, cùng khí thế sắc bén lúc ở Trung Nghĩa hầu phủ hoàn toàn giống như hai người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Âm sát hoàng thái hậu

“Yên Nhi---“Thấy cháu gái khóc đến thương tâm như vậy, trong lòng Ngọc Kinh Lôi rất khó chịu, hấn thế nhưng lại không biết cháu gái mình yêu thương nhất đã trải qua sự tình hung hiểm như vậy.

“Thần thỉnh xin bề hạ giải trừ hôn ước của thái tử cùng Yên Nhi, lúc này là âm sát, tiếp theo còn không biết chuyện gì đang chờ Yên Nhi! Thần thật sự rất lo lắng!”

“Ngọc Hầu giam, sự tình lần này thật sự ngay cả ta cũng không biết! Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, ta nhất định sẽ ngăn cản Tần Tranh, ta làm sao có thể làm tổn thương Yên Nhi chứ!”

Hạ Hầu Nam biết rõ, Ngọc Phi Yên vừa trở về, hôn ước của bọn họ liền giải trừ, như vậy nhất định sẽ dẫn tới những lời dị nghị chê trách khó nghe.

Huống chi chuyện đã xảy ra ở đây hôm nay người khác chưa hẳn sẽ nói đúng sự thật, nếu như những chuyện này truyền ra, người bên ngoài sẽ không chỉ trích Tần Tranh, mà chỉ sẽ nói thái tử này như hắn là không phải.

Người cực kỳ coi trọng danh dự như Hạ Hầu Nam, làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra chứ!

“Ta cam đoan trước Hầu gia, chuyện ngoài ý muốn như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, ta sẽ bảo vệ Yên Nhi, trân trọng nàng quan tâm nàng, xin Hầu gia tin tưởng ta!”

Dứt lời, Hạ Hầu Nam thâm tình nhìn Ngọc Phi Yên, biểu tình rõ ràng.

“Yên Nhi, muội giúp ta nói vài lời đi! Ta chưa từng cảm thấy muội không tốt, ta là thật tâm muốn cưới muội về làm nương tử của ta a!” (oẹ, k có bầu mà s cảm thấy ghen quá nhỉ?)

Hạ Hầu Nam cho rằng lời nói của mình sẽ đá động được Ngọc Phi Yên, nàng lúc này biểu hiện ra vẻ hồ hững khảng định là vì chuyện âm sát kia, cho nên mới cùng hắn sinh ra khoảng cách.

Bây giờ Tần Tranh gánh vát hết tất cả, Ngọc Phi Yên hẳn là nên tha thứ cho hắn mới đúng.

Dựa theo trình độ si mê đối với hắn lúc trước, chắc chắn sẽ giúp hắn nói chuyện.

Hạ Hầu Nam không biết, về mặt buồn nôn của hắn làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy ghê tởm. Tài diễn xuất của nam nhân này, có thể làm ảnh đế được rồi!

Giờ phút này còn muốn lợi dụng nàng, thật đúng là âm hiểm---

Hắn dối trá, nàng phụng bồi!

“Ta...” Ngọc Phi Yên ra vẻ chấn kinh, trốn phía sau Ngọc Kinh Lôi, không chịu nhìn lại hắn.

“Thời điểm ta cứu Tiểu Ngọc, trong cơ thể nàng có kịch độc.” Đúng lúc này, Hoắc thần y xen vào một câu.”Người hạ độc thật sự rất nhẫn tâm! Nếu không phải gặp gỡ ta, Tiểu Ngọc đã sớm là oan hồn dạ quỷ!”

Lời nói của Hoắc thần y, càng làm quyết tâm muốn giải trừ hôn ước của Ngọc Kinh Lôi càng thêm kiên định, hắn lôi kéo Ngọc Phi Yên quỳ xuống trước mặt Hạ Hầu Quân vũ.”Bề hạ, xin ngài niệm tình thân tuổi già, không thể chịu đựng được đá kích người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh nữa, xin ngài giải trừ

hôn ước từ đầu không cân xứng này, coi như bệ hạ là đang thương cảm thần đi!”

Ngọc Kinh Lôi thần thái lão nhân thương tâm, giọng nói bi thương, làm cho trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ chấn động một chút.

Một nhà Ngọc gia tình trung đều đền nợ nước, binh sĩ Ngọc gia không phải chết trẻ, thì cũng là thương tật, đặc biệt là phụ mẫu Ngọc Phi Yên, năm đó bị chết cực kỳ anh dũng bi tráng... Cuộc hôn sự này hẳn từ đầu đã không xem trọng, không bằng giải trừ đi.

Trầm tư một lúc, Hạ Hầu Quân Vũ mở miệng: “Một khi đã như vậy, vậy...”

“Hôn ước không thể giải trừ!”

Lời Hạ Hầu Quân Vũ còn chưa nói xong, cửa lớn điện Thái Hoà được mở ra, Tàn thái hậu được Lệ phi nâng đỡ vội vàng đi đến: “Hoàng thượng, hôn ước của bọn họ là do tiên đế ấn định, không thể giải trừ!”

Bởi vì vội vàng tới đây, nên giọng nói Tàn thái hậu nói chuyện có chút dồn dập.

Thấy mẫu hậu đến, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức đứng lên đỡ bà: “Mẫu hậu, lão nhân gia ngài tại sao lại đến đây?”

“Phát sinh sự tình lớn như vậy, ai gia tất nhiên cũng phải đi qua!”

Tàn thái hậu đã hơn sáu mươi tuổi, tuy rằng tuổi lớn thân thể yếu ớt, tinh thần không tốt lắm, nhưng ánh mắt lại rất lợi hại, tiếng nói rất có lực, trong giọng nói đều để lộ ra một cổ chân thật đáng tin nhưng rất uy nghiêm!

Tàn thái hậu năm đó chính là Tuệ tần trong cung của tiên đế, người chất phác vụng về, bị tiên hoàng trào phúng phong tự “Tuệ”, đưa tới sự cười nhạo của mọi người.

Nhưng ai có thể đoán ra, vị Tuệ tần luôn không có tiếng tăm gì này mới chính là nhân vật lợi hại nhất.

Bà ta âm thầm tính kế nhiều năm, chẳng những có thể làm cho nhi tử thân sinh lên ngôi hoàng đế, bản thân cũng thành hoàng thái hậu thánh mẫu, là người thắng lớn nhất trong toàn bộ hậu cung!

“Sự tình hôm nay ai gia đã nghe nói qua, Tàn Tranh, người làm cho ai gia rất thất vọng rồi! Người thế nhưng lại to gan lớn mật, dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Chiếu theo luật lệ Đại Chu, Tàn Tranh là nên trảm! Bệ hạ, người không cần cố kỵ thể diện Tàn gia!”

Tàn thái hậu xuất khẩu, liền phán tử hình Tàn Tranh. Nghe xong lời nói này, công tử anh tuấn quỳ trên mặt đất nhắm lại hai mắt.

Tàn thái hậu xuất thân từ Trần Sơn Hầu phủ, là cô nãi nãi ruột của Tàn Tranh.

Chỉ là hần vạn vạn không nghĩ tới, người tuyên bố tử hình mình lại chính là hoàng thái hậu luôn một mực yêu thương hẳn có thừa!

Xử lý xong chuyện Tàn Tranh, Tàn thái hậu nhìn Ngọc Kinh Lôi, ông già này rất quật cường, rất khó đối phó, nhưng bà bây giờ cũng không thể quản được nhiều như vậy!

“Lúc này đây Ngọc gia bị uy khuất, ai gia biết!”

“Ngọc Phi Yên, hiền lương thực đức, băng thanh ngọc khiết, sắc phong là Lương Ngọc Huyền Chủ! Về phần giải trừ hôn ước, Trung Nghĩa hầu, chỉ cần một ngày ai gia còn sống, chuyện này người cũng không cần nhắc lại nữa!”

“Ai gia cam đoan với người, Phi Yên gả đến đây tuyệt đối sẽ không để nàng chịu uy khuất! Người yên tâm đi!”

Đây xem như, đánh người một bạt tay rồi lại cấp cho người một viên kẹo ngọt sao? Ngọc Phi Yên cúi đầu cười lạnh.

Người hoàng gia quả nhiên rất thích ý thể hiếp người!

Chỉ là, bản thân rõ ràng không phải là người thích hợp nhất để làm thái tử phi, vì sao Tàn thái hậu còn muốn kiên trì thực hiện hôn ước như vậy?

Tàn thái hậu nhắc đến tiên hoàng, nghĩ đến hiếu đạo, Ngọc Phi Yên mới không tin những gì bà ta nói.

Nếu bà ấy thật sự kính trọng tiên hoàng, làm sao lại có thể lên làm hoàng hậu, liền bức nhóm sủng phi của tiên hoàng tuấn táng* (chôn cùng), làm cho mẫu hậu – hoàng thái hậu của tiên đế đóng cửa tị tị kinh?

Tàn thái hậu kiên trì giữ lại hôn ước như vậy, nhất định là có bí mật gì đó mà mình không biết!

Tuy rằng Ngọc Kinh Lôi vẫn không phục, nhưng đáng về Ngọc Phi Yên cúi đầu cung kính tạ ơn, làm cho trong lòng Tàn thái hậu thư thái đi rất nhiều.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Ngọc Kinh Lôi so ra còn kém hơn một tiểu nữ tử hiểu chuyện!

Tàn thái hậu quá mức tự tin, bà ấy cũng không biết, Ngọc Phi Yên cho dù đánh rớt răng nanh cũng đều có thể nuốt người.

Ngay khi Tần thái hậu chuẩn bị trở về Từ ninh cung, Ngọc Phi Yên nhìn Tần Tranh đang thất hồn lạc phách, phun ra một câu: “Bị người đùa bỡn cùng một cuộc lúc này, người mới chính là phế vật!”

Ngọc Phi Yên cũng không phát ra âm thanh, nhưng trong khiêu khích cùng khinh miệt trong mắt nàng lại rất rõ ràng, nàng còn dùng cả khẩu hình miệng để mắng hấn, đều làm cho Tần Tranh minh bạch, bản thân đang bị “Phế vật” đùa cợt.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khi!

Mặc dù hấn phải chết, nhưng hấn cũng là người Tần gia, thân phận cao quý làm cho hấn không chấp nhận được bản thân bị khuất nhục!

Dù sai kết quả cũng đều là như vậy, chẳng thà thật sự giết chết Ngọc Phi Yên, thực sự gánh vác cái tội danh này cũng tốt!

“A---” Tần Tranh rống to một tiếng, tránh thoát dây cương trên người, lấy khi thể sét đánh không kịp bưng tai rút ra chủy thủ giấu ở trong giày, đâm về hướng Ngọc Phi Yên.

Giống như đã sớm đoán ra được Tần Tranh sẽ làm như vậy, Ngọc Phi Yên chọn một vị trí cực kỳ xảo diệu, chỉ là thoáng nghiêng người né tránh, chủy thủ trong tay Tần Tranh liền bay vọt về hướng Tần thái hậu. Tốc độ của hấn cực nhanh, cách Tần thái hậu càng ngày càng gần.

“Thái hậu cẩn thận! Người đâu, bắt thích khách!”

Ngọc Phi Yên thét chói tai, nhóm người còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã triệt để tỉnh táo lại.

“Lớn mật!” Thấy Tần Tranh muốn ám sát mình, Tần thái hậu tức giận đến mức môi run run.

“Ta, ta không---” Tần Tranh rất kinh ngạc, hấn rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên, tại sao đối tượng lại biến thành Tần thái hậu. Dựa theo thân thủ ngày xưa của hấn, cho dù có tính toán sai, nhưng không chế ngược lại phương hướng ám sát Ngọc Phi Yên lại là chuyện đặc biệt dễ dàng.

Nhưng lúc này hấn lại giống như bị ma chú, thẳng hướng về phía Tần thái hậu, thân mình lại không chịu không chế chủy thủ đang nắm trong tay mình, căn bản là dừng lại không được. Theo góc độ nhìn lại của người khác, liền biến thành ám sát thái hậu.

“Súc sinh, còn không ngừng tay!”

Tần Càng Nhân nhìn thấy cảnh này, tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Chỉ là Tần Càng Nhân ở cách xa, căn bản là không cách nào giúp nhi tử vấn hồi. Mà Lệ phi cũng đã sớm sợ tới mức xụi lơ ngã ngổ trên đất, chỉ có Tần thái hậu còn đang đứng ngốc một chỗ, trơ mắt nhìn chủy thủ đang lóe ra hào quang màu bạc phi đến, căn bản đã quên cả né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thái hậu nương nương, người làm sao vậy

“Thái hậu nương nương, cẩn thận a---”

Ngay thời khắc chỉ minh treo chuông, Ngọc Phi Yên anh dũng phi về phía Tần thái hậu, hai người đồng loạt ngã chổng lên người Lệ phi, ba nữ nhân trong nháy mắt cuộn thành một đoàn.

Bởi vì Ngọc Phi Yên bay qua, nên chủy thủ của Tần Tranh trượt hất khỏi vị trí của Tần thái hậu, cũng thành công cứu được bà.

Ngược lại là Tần Tranh, vẫn không thể nào không chế nổi thân thể bốc đồng như trước, quán tính cứ thế xông về phía trước, chủy thủ lúc này lại bay về phía Hạ Hầu Nam, tốc độ so với lúc này còn nhanh hơn gấp đôi.

“Tần Tranh, ngươi muốn làm gì?”

Hạ Hầu Nam vừa dứt lời, Tần Tranh cũng đã bay đến trước mặt hấn. Thân thể theo bản năng phản ứng khiến cho Hạ Hầu Nam lập tức ra tay, đoạt lấy chủy thủ đâm ngược vào ngực Tần Tranh.

“Ngươi...” Ngực đau như làm cho Tần Tranh dừng lại, hấn ngờ ngạc nhìn chủy thủ đang cắm vào trong cơ thể mình, thế nào cũng không thể tin được cuối cùng sẽ chết trong tay Hạ Hầu nam.

“Rất, rất ngoan---” Sau khi lưu lại vài chữ cuối cùng, Tần Tranh liền âm âm ngã xuống đất.

“Tranh nhi, Tranh nhi!” Tần Càng Nhân nhìn đến một màn này cũng bỗng chốc trở nên ngây dại.

Hắn rất muốn tiến lên ôm Tần Tranh, cầu Hoắc thần y cứu Tần Tranh, nhưng lý trí lại làm cho Tần Càng Nhân đứng ngốc tại chỗ.

Vào thời điểm khi Tần thái hậu tuyên bố tử hình Tần Tranh, Tần Càng Nhân đã nghĩ ra một chiêu “Treo đầu dê bán thịt chó” rất tốt. Đến lúc đó đem Tần Tranh mang đi, tùy tiện tìm một phạm nhân tử hình khác đến thay, như vậy cũng có thể giữ lại nhi tử ưu tú nhất của Tần gia.

Nhưng mà bây giờ, Tần Tranh chết trong tay Hạ Hầu Nam, người đã chết, hết thảy ý muốn cũng đều trở thành vô dụng!

Nhìn Hạ Hầu Nam, hận ý trong mắt Tần Càng Nhân ùng ục triền miên kéo đến.

Nếu không phải là do Hạ Hầu Nam hạ lệnh giết Ngọc Phi Yên, Tần Tranh cũng không cần vì việc này bại lộ mà đi ra gánh tội thay. Càng đáng giận hơn là Hạ Hầu Nam chẳng những không biết cảm ơn Tần gia đã gánh lấy tội danh này cho hắn, cư nhiên còn có thể lấy oán trả ơn, tự tay giết Tần Tranh! Hắn chính là một con rắn độc!

Thù hận đầy trời trong lòng Tần Càng Nhân đang bắt đầu nổi dậy, bên kia điện Thái Hoà, lại truyền đến thanh âm của Ngọc Phi Yên.

“Thái hậu, ngài không có sao chứ! Ngài cảm thấy thế nào a? Nào, ta đỡ ngài đứng lên!”

Ngọc Phi Yên đang muốn giúp Tần thái hậu nâng dậy, nào biết Lệ phi đột nhiên vron một chân ra, giấu ở trong gấu váy, trực tiếp làm cho Tần thái hậu cùng Ngọc Phi Yên ngã xuống đất, ba người xếp chồng lên nhau giống như tượng La Hán, Tần thái hậu bị áp xuống phía dưới cùng.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, Tần thái hậu nhin không được “Ai u” kêu lên.

Bà cũng đã lớn tuổi, xương cốt cũng không còn vững vàng, rắn chắc, vừa rồi đã trật eo, làm sao còn chịu được ép buộc như vậy nữa.

“Thái hậu nương nương!” “Lệ phi nương nương!”

Đến khi cung nữ tay chân luống cuống đem hai người nâng dậy, Tần thái hậu đã tức giận cực điểm, ngay cả thanh âm cũng đều không phát ra được.

“Hoắc gia gia, ngài mau đến nhìn! Thái hậu nương nương đây là làm sao a? Tại sao có thể như vậy chứ! Không phải vừa rồi còn đang rất tốt hay sao?” Về mặt Ngọc Phi Yên sốt ruột, vội vàng lôi kéo Hoắc thần y đi đến trước mặt Tần thái hậu.

Thoáng kiểm tra, Hoắc thần y liền đưa ra kết luận.

“Lệ phi nương nương đụng vào như vậy, thái hậu nương nương chẳng những eo bị thương, ngay cả xương đùi cũng bị gãy, cần phải nhanh chóng nói xương!”

Lời nói của Hoắc thần y liền làm cho điện Thái Hoà gà bay chó sủa, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức lệnh cho người mang nhuyễn ghế đến để cho Tần thái hậu nằm vào rồi trở về Từ ninh cung, Hoắc thần y cũng cùng đi qua. Chỉ có Lệ phi kinh hoàng đứng tại chỗ, về mặt hỗn loạn, châu sai nghiêng lệch, hoàn toàn nhìn không ra vẻ mỹ điểm thường ngày: “Bệ hạ, thần thiếp không phải cố ý..”

“Ngươi câm miệng cho trầm!”

Hạ Hầu Quân Vũ lúc này ghen một bụng lửa giận, một màn vừa rồi hắn nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, nếu không phải vì Lệ phi vụng về, Tần thái hậu làm sao có thể bị thương như thế.

Tần Tranh ám sát thái hậu, nàng ta chẳng những không cứu giá, ngược lại còn khéo né tránh như vậy. May mắn Ngọc Phi Yên nhanh trí, bằng không Tần thái hậu đã huyết nhiễm điện Thái Hoà, hắn cũng sẽ bị ngôn luận dị nghị.

Nếu như Lệ phi thực không có tác dụng gì cũng thôi, nhưng nàng ta cuối cùng còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, hại thái hậu bị thương, thật đúng là thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều mà!

“Bệ hạ, thần thiếp oan uổng, thần thiếp thật sự không phải cố ý---” Lệ phi nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ, vội vàng quỳ rạp xuống đất liên tục dập đầu: “Thần thiếp không biết vì sao lại té ngã, thần thiếp thà người bị thương là chính mình, cũng không nguyên ý để thái hậu bị thương a!”

“Ngươi cút về cho trầm! Trầm không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Cút---”

Nhìn Lệ phi chật vật bị người kéo ra khỏi điện Thái Hoà, Ngọc Phi Yên cúi đầu, khẽ che ý cười dưới đáy mắt.

Lệ phi nương nương, người chân cao khí ngạo phái người đi đến Trung Nghĩa hầu phủ như vậy, không ngờ tới lúc sau sẽ xảy ra chuyện như vậy đi!

Về phần Tần thái hậu, cho dù có Hoắc thần y ở đây, thương gân động cốt một trăm ngày cũng không tránh khỏi. Ngài hãy tự mình nghỉ ngơi thật tốt ở Từ ninh cung, hưởng phúc thanh nhàn, đừng xen vào chuyện khác! Nếu còn tiếp tục như thế, nói không chừng chưa hẳn sẽ có vận khí tốt như vậy! (ác a, nhưng ta rất thích nha, thủ đoạn thâm sâu thật)

Mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng trên mặt Ngọc Phi Yên vẫn biểu hiện ra vẻ lo lắng quan tâm đối với thân thể của Tần thái hậu.

Nhìn đáng vẻ giả bộ của nàng, vẻ mặt đầy u sầu, lại nhớ đến nàng vừa rồi ngã lên mình Lệ phi, ngoan độc áp Tần thái hậu xuống, Hạ Hầu Kinh Thiên thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Lòng trả thù thật đúng là mạnh, tính tình một chút cũng không chịu thiệt a!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, mèo con của hắn, cũng không phải a miêu a cầu gì đó có thể tùy tiện khi dễ!

“Hoàng huynh, công trạng vừa rồi ít nhiều gì cũng là của Lương Ngọc huyền chủ, nếu không có nàng ấy, mẫu hậu hôm nay chỉ sợ phải chịu nỗi khổ độc thù...”

Hạ Hầu Kinh Thiên hợp thời đề cập đến, làm cho Hạ Hầu Quân Vũ liền nhớ tới hành động dừng cảm vừa rồi của Ngọc Phi Yên.

Nếu Tần thái hậu thật sự chết, mặc dù là thiên tử không cần thiết phải giữ hiếu đạo ba năm như thường dân bách tính, nhưng cũng phải cấm dục cấm sắc cấm yến tiệc ba tháng. Điều này đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói, là chuyện cực kỳ thống khổ!

Thật sự ít nhiều gì cũng là nhờ vào Ngọc Phi Yên!

Tình cảm trong lòng xuất phát ra đối với Ngọc Kinh Lô là ái náy, cùng đối với Ngọc Phi Yên là thương thức, cho nên Hạ Hầu Quân Vũ lúc này nghĩ muốn tưởng thưởng phong phú cho bọn họ.

Lương Ngọc huyền chủ trực tiếp biến thành Lương Ngọc quận chúa, Hạ Hầu Quân Vũ thậm chí còn lấy danh xưng ban đầu “Hiền lương thực đức, băng thanh ngọc khiết” làm nền tảng, còn khen nàng là nữ tử trong mẫu “Cân quốc không thua tu mi”* (k hiểu nên để nguyên)

Ngược lại là Tần Tranh, dám ở trước mặt nhiều người đâm thái hậu cùng thái tử, thật đúng là to gan lớn mật!

Hạ Hầu Quân Vũ buồn bực lệnh người mang thi thể Tần Tranh kéo ra ngoài, treo trước cửa kinh thành ba ngày, nhằm răn đe thị chúng. Trần Sơn Hào – Tần Càn Nhân, không biết cách dạy con, tức đi phong hầu, xuống hàng Trần Sơn bá, phạt ba năm bổng lộc.

Chờ sau khi xuất cung trở lại Trung Nghĩa hầu phủ, vào đến Tùng Hạc lâu, Ngọc Phi Yên mới nằm rạp trên bàn cười ha ha.

Hôm nay thật đúng là thống khoái!

Nhớ lại khi Tần Càn Nhân nhìn Hạ Hầu Nam, biểu tình chợt loé lên nét âm trầm, trong lòng Ngọc Phi Yên cực kỳ thoải mái. Cho dù có Tần thái hậu cùng Lệ phi ở bên trong sắp xếp ổn thoả, nhưng hiện tại Tần gia cũng đã cùng Hạ Hầu Nam sinh ra khoảng cách.

Tuy rằng vì đại cục cùng vinh quang ngày sau, Tần gia sẽ tiếp tục duy trì quan hệ với Hạ Hầu Nam.

Nhưng mà, mầm mống thù hận, chỉ cần gặp nước mưa cùng ánh sáng mặt trời ôn hoà thích hợp, thì mầm mống đó cũng sẽ mọc rễ nảy mầm, chỉ sợ nó càng ngày càng tăng trưởng biến thành đại thụ che trời!

Đang cười, chợt nhận thấy không khí có chút không đúng, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên đang đứng trước mặt mình.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Tâm tình Ngọc Phi Yên rất tốt, cho nên cũng không so đo chuyện Hạ Hầu Kinh Thiên tự tiện đi vào khuê phòng của mình :”Chuyện Tần Tranh, cũng là nhờ ngươi! Đa tạ!”

Ngọc Phi Yên cảm tạ Hạ Hầu Kinh Thiên, thứ nhất là vì hắn mời Hoắc thần y đến cứu nguy, bảo vệ thanh danh của nàng, lại lôi ra hai tên Hạ Hầu Nam cùng Tần Tranh ra ánh sáng ; thứ hai, còn là vì chuyện Tần Tranh ám sát, nàng trăm phần trăm khẳng định tất cả đều là do Hạ Hầu Kinh Thiên động tay động chân.

Có thể dễ dàng khống chế một võ linh, cũng chỉ có tài năng cường đại biến thái như Hạ Hầu Kinh Thiên mới làm được!

Võ công tên hỗn đản này rốt cuộc đã tiến nhập vào tầng nào rồi? Ngọc Phi Yên cho đến bây giờ đều không biết rõ. Mức độ tiến bộ trong võ học của nàng đã là rất nhanh chóng, là thiên tài trong thiên tài, nhưng mà Hạ Hầu Kinh Thiên ở trong mắt nàng, bản lĩnh của hắn vẫn giống như trước – sâu không lường được.

“Không cần khách khí!” Hạ Hầu Kinh Thiên ngồi đối diện Ngọc Phi Yên, tự mình rót trà :”Sở dĩ Hoắc thần y ra mặt hỗ trợ, cũng là có điều kiện. Hắn muốn gặp Ngọc La Sát---“

Chuyện này, Ngọc Phi Yên xem như đã hiểu rõ.

Khó trách Hoắc thần y lại phối hợp với Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy, thì ra hắn là muốn gặp mình.

Bất quá ông già kia cũng rất thú vị! Trình độ nói dối hoàn toàn không cần viết nháp! Cũng là nhờ hắn có được thân phận được vương, cho nên lời nói của hắn mới có thể khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ tin tưởng, cũng có thể làm cho những chuyện sau đó thuận lợi tiến hành.

“Hầm tìm ta làm gì?”

Ngọc Phi Yên ở Tần Tri Quốc đã từng chân dung thật cùng Hoắc thần y gặp qua.

Hai người đối với quái chứng của Yên Vương giải thích không giống nhau, phương thức kê đơn cũng hoàn toàn khác nhau, thậm chí còn cùng nhau tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Tuy rằng cuối cùng là do Ngọc Phi Yên trị hết cho Yên Vương, quét hết mặt mũi của Hoắc thần y, nhưng hẳn không phải là loại người tính toán chi li, ngược lại còn đối với Ngọc La Sát rất thương thức, thậm chí còn thịnh tình mời nàng đi Dược Vương Các làm khách. Chỉ là sau này vì né tránh Yên Vương dây dưa, nên Ngọc Phi Yên phải sớm rời khỏi kinh thành Tần Tri Quốc, vì thế nên không còn gặp lại Hoắc thần y nữa.

Bây giờ Hoắc thần y lại vội vã tìm nàng như vậy, đến cùng là vì cái gì?”

“Hoắc thần y muốn mời người đi chữa bệnh cho một người.”

“Ai?”

“Liên Căn.”

Nhắc tới Liên Căn, Hạ Hầu Kinh Thiên tự nhiên có chút không thoải mái.

Nếu nói là thanh danh của hắn cực thối (cũng biết a), như vậy thì Liên Căn lại hoàn toàn ngược lại, thanh danh vô cùng tốt, ở Đại Chu Quốc có mỹ xưng là “Tiên công tử”.

Tuy rằng Liên Căn đối với Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không có gì uy hiếp, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt kia của Liên Căn, Hạ Hầu Kinh Thiên liền có chút lo lắng. Nếu lỡ vạn nhất Ngọc Phi Yên cảm lòng không được, chìm đắm vào thì phải làm sao bây giờ?

Một cỗ nguy cơ ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên dâng lên.

Dù sao Ngọc Phi Yên trước kia cũng đã có tiền án, lúc trước trong suối nước nóng, nàng nhìn thấy hắn chẳng những không có chút ngượng ngùng nào, ánh mắt thương thức nhìn không chuyển đến nửa ngày, còn chảy thật nhiều máu mũi, hoàn toàn chính là một sắc nữ mà.

Nếu để cho nàng chữa bệnh cho Liên Căn, thật đúng là một chuyện rất nguy hiểm!

Hay là trước tiên đem khuôn mặt của Liên Căn vẽ hoa* (huỷ dung), miễn cho hắn quyến rũ mèo con nhà mình? Hạ Hầu Kinh Thiên cân nhắc trong lòng, đúng lúc này, có người ở bên ngoài gõ cửa.

“Muội muội, người là đang nói chuyện với ai a?” Ngọc Chi Lan dừng thẳng lỗ tai, nàng hình như nghe được giọng nói của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lần đầu tiên giao tranh (thượng)

Nam nhân?! Ngọc Chi Lan kinh ngạc mang theo vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Tiểu phế vật, thì ra người cũng không phải là người thành thật!

Xem ra Trần Quế Hoa nói không sai, một năm nay Ngọc Phi Yên ở bên ngoài khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngay cả nam nhân cũng có. Chỉ có cái lão bất tử kia mới tin tưởng nàng ta!

Nếu như chuyện này bị hoàng thượng cùng thái tử biết, Ngọc Phi Yên, người nhất định sẽ chịu không nổi a!

Khó có được thời gian hai người ở cùng nhau lại bị phá đám, Hạ Hầu Kinh Thiên rất giận, táo bạo trong lòng đều hiện hết lên trên mặt, sát khí trong ánh mắt tuấn mỹ lan tràn. Ngọc Phi Yên hoàn toàn có thể đoán được, nếu Ngọc Chi Lan phá cửa mà vào, hẳn nhất định sẽ trực tiếp nắm lấy cổ họng nàng ta, để cho nàng ta thống khoái.

“Này này, đây là phòng ta! Làm phiền người thu liễm một chút được hay không!”

Đối với tính cách duy ngã độc tôn của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên đã sớm nhìn quen lắm rồi.

Nói dễ nghe một chút, đó là hắn là một nam nhân cuồng vọng bá đạo, bừa bãi thích làm theo ý mình, nói khó nghe một chút, hắn chính là loại người cuồng bạo lực kiêu ngạo tự đại, là phần tử hiếu chiến, một cộng lông cũng không thể sờ vào.

Nhưng mà hần lại có bản lĩnh thật sự, thế giới này là dựa vào thực lực nói chuyện, nắm đầm lớn mới là đạo lý cứng rắn nhất, cho nên mới đường thành một Hạ Hầu Kinh Thiên tính tình không sợ trời không sợ đất này.

Dùng lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên mà nói “Phần trư ăn hổ là hành vi của kẻ yếu, nếu là cường giả chân chính không cần thiết quanh co cùng người khác! Phần trư, cũng liền thật sự biến thành trư!”

Khi lần đầu nghe đến câu nói này, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa học máu.

Nhưng mà nàng lại rất thích chiêu phần trư ăn lão hổ này, điểm này lại bị Hạ Hầu Kinh Thiên khinh bỉ thật lâu, tổng cảm thấy nàng quá yếu.

Theo Ngọc Phi Yên thấy, phần trư ăn hổ là một loại lạc thú. (vâng, rất thú!)

Đem đối phương nâng lên thật cao, vào lúc đối phương thả lỏng cảnh giác, dương dương tự đắc mà buông tay, nhìn đối phương ngã xuống tan xương nát thịt, ngã thành một đồng thịt nhor, chẳng lẽ không phải là một chuyện thú vị nhất sao?

“Không cần quan tâm đến quá trình, chỉ cần đạt được kết quả lớn nhất, đây mới là hành vi trí giả.” Ngọc Phi Yên nói.

Đối với cái nhìn của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên trực tiếp trả về một câu :”Thực lực không bằng người chỉ có thể sử dụng đầu óc, còn tự cho bản thân danh hiệu trí giả, đây chính là lừa người dối mình. Kẻ yếu, chính là kẻ yếu!”

Hai người vì chuyện này tranh chấp thật lâu, không ai phục ai.

Nhưng mà, Ngọc Phi Yên cũng vì thế mà thăm dò được tính cách của Hạ Hầu Kinh Thiên, biết làm như thế nào để không chế cảm xúc của hần.

“Người tránh mặt đi, ta ra ngoài xem!” Ngọc Phi Yên vỗ vỗ Hạ Hầu Kinh Thiên, thấy hần vẫn thờ ơ như cũ, sát khí trên mặt đồng quá chặt, nàng đành phải mềm giọng hạ lời :”Xin người, ta có thời gian sẽ lại nói chuyện với người!”

Đạt được hứa hẹn, Hạ Hầu Kinh Thiên xoay người bay lên trần nhà.

Đội Ngọc Phi Yên mở cửa, vừa lộ ra khe cửa, Ngọc Phi Yên liền mạnh mẽ chen lấn tiến vào, vừa đi vừa nhìn ngó, dáng vẻ như đang bắt kẻ thông dâm

“Muội muội, muội mở cửa lâu như vậy, có phải thân thể không thoải mái hay không a? Có muốn mời được sư đến xem hay không?” Ngoài miệng nói chuyện, nhưng ánh mắt Ngọc Chi Lan lại giống như đèn pha, đem cả phòng quét không sót chỗ nào.

Không tìm được nam nhân, chẳng lẽ vừa rồi mình nghe lầm?

Ngọc Chi Lan cau mày.

Cẩn thận nghĩ nghĩ tình cảnh trước mắt, Ngọc Chi Lan lại lắc lắc đầu! Phòng này vừa rồi tuyệt đối có nam nhân! Đáng tiếc, để cho hần trốn thoát rồi!

“Tỷ tôi có chuyện gì sao?” Ngọc Phi Yên đã sớm đem tất cả biểu hiện của Ngọc Chi Lan nhìn vào trong mắt, nàng còn chưa tìm Ngọc Chi Lan tính nợ cũ, đối phương lại đến làm con thiêu thân. Đây là đang vội vã muốn đi về phía trước tìm chết sao?

“Gia gia bảo ta vào gọi muội...” Lúc nói chuyện, Ngọc Chi Lan mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Trống trơn, cũng không có người---

Hay là nàng thật sự bị ảo giác?

“Đại tỷ, tỷ đang tìm cái gì?” Ngọc Phi Yên đứng trước mặt Ngọc Chi Lan, biểu tình tựa tiểu phi cuối.

“Không, không có gì!” Ngọc Chi Lan ấp úng nói :”Gần đây trong kinh thành lại xuất hiện một tên hái hoa tặc, có rất nhiều nữ hài nhi bị lấn nhục, muội lại không biết võ công, ta đây chỉ là đang lo lắng cho muội thôi!”

“Đại tỷ, hái hoa tặc cho dù là gan có lớn đi nữa, cũng không dám đi đến Trung Nghĩa hầu phủ chúng ta giễu võ giương oai!”

Đối với lời nói dối của Ngọc Chi Lan, Ngọc Phi Yên không thêm so đo.

Chi là, Ngọc Phi Yên rất tin lời nói vừa rồi của Ngọc Chi Lan, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất định nghe được. Nam nhân này chính là một kẻ thù dai! Đối phương coi hần là hái hoa tặc, lấy tính tình nhỏ mọn của hần, đã sớm ghi vào trong lòng!

Ngọc Chi Lan a Ngọc Chi Lan, người thế nhưng trong lúc vô ý lại đắc tội với người không thể đắc tội a!

“Muội muội nói đúng!” Ngọc Chi Lan hi hi cười, liến lên kéo tay Ngọc Phi Yên :”Gia gia có việc tìm muội, chúng ta đi đến chỗ gia gia đi!”

“Được!” Ngọc Phi Yên bất động thanh sắc tránh thoát tay Ngọc Chi Lan, thấy biểu tình cứng đờ của đối phương, Ngọc Phi Yên nhẹ nhàng cười :”Đại tỷ, chúng ta đi thôi!”

Hai người rời khỏi Tùng hạc lâu, Ngọc Chi Lan đi theo phía sau đánh giá Ngọc Phi Yên.

Không thể không nói, một năm nay Ngọc Phi Yên xảy ra biến hoá rất lớn.

Trước kia nàng ta gầy teo nhỏ nhắn, lá gan nhỏ như chuột, vừa nhìn thấy Ngọc Chi Lan cảm roi sẽ sợ tới mức oà khóc.

Bây giờ Ngọc Phi Yên chẳng những cao lên rất nhiều, lá gan cũng lớn rất nhiều, vừa rồi lại dám tránh thoát mình, chẳng lẽ nàng ta tưởng rằng mình nguyện ý chạm vào tiểu tiện nhân như nàng ta sao! Ngọc Chi Lan cười lạnh một tiếng.

Nhưng mà, khi nhớ đến lời nói của Nam Sơn phu nhân, cho dù thay đổi thế nào cũng không thể thay đổi được thân phận phế vật, Ngọc Chi Lan liền yên tâm rất nhiều. Tạm thời cho người đặc ý vài ngày, đến lúc đó cho người đẹp mặt mà xem!

Đến tiền đường, vừa vào cửa, Ngọc Phi Yên chẳng những thấy được Ngọc Kinh Lôi, ngay cả Nam Sơn phu nhân cũng có mặt.

“Yên nhi, mau tới đây!” Nam Sơn phu nhân cười tủm tỉm vẫy tay về phía Ngọc Phi Yên, hai nha hoàn trẻ tuổi phía sau lập tức đứng lên hành lễ với Ngọc Phi Yên.

“Muội muội, muội thấy mẫu thân đối với muội thật tốt!” Ngọc Chi Lan đứng bên cạnh cười hề hề nói.

“Lúc trước muội bị mất tích trên bãi săn bắn, mẫu thân rất tức giận, liền đem nha hoàn của muội đuổi đi. Đây là nha hoàn mới nương giúp muội chuẩn bị a, các nàng đều là a đầu bên người nương. Mặt tròn kêu là Kim Chi, mặt troái xoan là Ngọc Diệp, về sau các nàng sẽ phụ trách hầu hạ muội.”

“Nương nói, nếu các nàng hầu hạ không tốt, sẽ cho muội tìm nha hoàn mới!”

“Xin chào nhị tiểu thư!” Hai nha đầu nhìn rất cơ trí, đặc biệt là Ngọc Diệp, hai mắt to quay tròn xoay xoay, không giống như người thành thật.

Nhanh như vậy đã muốn đem vệ tinh của mình tiến vào Tùng Hạc lâu, muốn nhúng tay vào chuyện của nàng, giám sát nàng sao?

Ngọc Phi Yên mỉm cười: “Nếu di nương đã thấy các người tốt, vậy thì ở lại đi!”

“Dạ, nô tì nhất định sẽ hầu hạ nhị tiểu thư thật tốt!” Hai nha đầu nhu thuận lui về một bên.

“Nương, người thật bất công!” Thấy Ngọc Phi Yên nhận lấy Kim Chi, Ngọc Diệp, Ngọc Chi Lan âm thầm cao hứng, đi lên ôm tay Nam Sơn phu nhân làm nũng: “Người bất công, đối xử với muội muội tốt như vậy! Hai người các nàng ta đã hỏi xin người rất lâu rồi, người cũng không chịu cho ta!”

“Con a!” Giọng nói Nam Sơn phu nhân ôn nhu, tươi cười hiền lành.

“Con tuy rằng không có phụ thân, nhưng còn có ta. Yên nhi từ nhỏ đã không còn phụ mẫu, bây giờ lại chịu nhiều khổ cực như vậy, con đừng trách nương bất công, đau nàng ấy là chuyện dĩ nhiên! Ngay cả con, hẳn nên nhường nhịn Yên nhi, nàng ấy là muội muội ruột của con a!”

Hai mẹ con kẻ xướng người hoạ, lời nói cực kỳ êm tai, Ngọc Kinh Lôi ngồi bên cạnh nghe những lời nói này rất vừa lòng gật đầu, cho rằng Nam Sơn phu nhân rất biết đại thể.

Thấy gia gia bị màn trước mắt mê hoặc, Ngọc Phi Yên nhin không được thờ dài.

Đây cũng không thể trách được Ngọc Kinh Lôi, các nam nhân trong Trung Nghĩa hầu phủ hàng năm đều phải đóng quân ở biên thủy, mấy năm nay toàn bộ Trung Nghĩa hầu phủ đều được Nam Sơn phu nhân nắm trong lòng bàn tay, cho dù lão gia tử muốn nghe chuyện trong hầu phủ, nhóm nô tài này thế nào cũng sẽ học lại thật tốt cho Nam Sơn phu nhân nghe!

Huống chi nam nhân Ngọc gia từ nhỏ đến lớn đều ở trong quân doanh, tính cách tục tằn, chưa từng gặp qua loại chuyện hậu trạch dơ bẩn này.

Xem ra, muốn vạch trần bộ mặt thật của đôi mẹ con giả dối này, phải thêm thuốc mãnh dược mới được a!

“Đại tỷ, lời nói này của tỷ là nói không đúng a---“

Tiếng nói của Ngọc Phi Yên rất mềm mại, lời nói lại rất kiên định: “Chỉ có mẫu thân của ta mới là dâu cả của Trung Nghĩa hầu phủ, là vợ cả được phụ thân cưới hỏi đàng hoàng, mới chính là mẫu thân của tỷ. Tỷ kêu Nam di nương là “Mẫu thân”, cái này không hợp quy củ nha!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên làm cho Ngọc Chi Lan sùng sốt, ngay cả Nam Sơn phu nhân cũng không ngờ tới Ngọc Phi Yên sẽ nói ra những lời này.

Ngọc Thiên Tim mười bốn năm trước đã chết trận tại Tử Ngự Thành, vợ cả Lưu Nguyệt tự sát tuân phu, quyền quản lý trong phủ sau này liền dần dần rơi vào trong tay Nam Sơn phu nhân.

Tuy rằng Nam Sơn phu nhân là thiếp, nhưng mà trải nhiều năm như vậy, mọi người đều coi nàng là phu nhân chân chính mà đối đãi, Ngọc Chi Lan từ nhỏ đã kêu nàng là “Mẫu thân”, không có người bắt bẻ, người trong phủ đã sớm tập mãi thành thói quen.

Bọn họ đều là loại người thuận theo chiều gió, nâng cao đập thấp.

Mấy năm nay, chi phí ăn mặc của Ngọc Chi Lan, đều là tiêu chuẩn của đích tiểu thư, ngược lại Ngọc Phi Yên là con vợ cả chân chính, ở trong Trung Nghĩa hầu phủ ngay cả heo chó cũng không bằng.

Bây giờ Ngọc Phi Yên ngay trước mặt Ngọc Kinh Lôi nêu ra thân phận thấp thỏm của Nam Sơn phu nhân, chỉ rõ nàng ta là di nương, cũng gián tiếp điểm cả thân phận thứ nữ của Ngọc Chi Lan, giống như là chấn ở trên người nhiều năm bị người kéo mờ, Ngọc Chi Lan không khỏi thẹn quá hoá giận.

“Muội muội, người đây là đang nói gì vậy!”

“Mẫu thân hiện tại đều phải quản lý trên dưới Trung Nghĩa hầu phủ, tuy rằng không có thân phận vợ cả, nhưng mà nói cho cùng cũng có thể xem như chủ mẫu đương gia. Ta gọi nàng là “Nương”, gia gia cũng không có phản đối a! Lại nói, mẫu thân thân là Nam Sơn quận chúa của Cung thân Vương, chỉ bằng xuất thân của mẫu thân, cũng xứng đáng để cho ta kêu như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lần đầu tiên giao tranh (hạ)

Ngọc Chi Lan tức giận nhìn Ngọc Phi Yên, biểu tình thân thiết lúc này cũng trong nháy mắt hoàn toàn biến mất.

Chi mới như thế này, liền tức giận?

Nhìn Ngọc Chi Lan bởi vì tức giận mà mặt đỏ rần lên, trong lòng Ngọc Phi Yên cười lạnh, lời nói lại chẳng khiêm nhường tí nào.

“Gia gia hiền lành, không cùng các người so đo, nhưng quy củ đã định ra, chính là muốn làm cho người tuân thủ. Không có thứ tự tôn ti đích thứ, chẳng phải sẽ rất lộn xộn sao!”

“Huống chi lúc trước là Nam di nương tự mình thỉnh chỉ, tự nguyện gả ho phụ thân làm thiếp, vào ngày đó di nương cũng đã phát lời thề “Một ngày làm thiếp, cả đời là thiếp”. Chẳng lẽ phụ thân mất đi, Nam di nương còn có tâm tư khác không toại?”

“Hơn nữa, người luôn miệng “Cung thân vương”, ta lại không biết Cung thân vương là ai nha!”

“Ta chỉ biết là Đại Chu Quốc đã từng có người thân là thân vương lại không chịu làm cho tốt, nhất định phải làm nghịch thần tặc tử, cuối cùng bị biếm thành thứ dân, cả nhà đều bị trảm. Nếu đại tỷ cứng rắn muốn cùng hần nhắc lên quan hệ, ta ngược lại muốn hỏi một câu, nếu không phải có Trung Nghĩa hầu phủ che chở, người cùng di nương chưa hẳn có thể bình an đứng ở chỗ này! Đại tỷ tốt xấu gì cũng là họ Ngọc, không phải họ Hạ Hầu, không nên nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, mắc công lại khiến cho Ngọc gia rước lấy phiền toái!”

Ngọc Chi Lan cho tới bây giờ còn không biết Ngọc Phi Yên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nàng ta nói ra chuyện cũ năm xưa, chẳng những làm cho Nam Sơn phu nhân mất hết mặt mũi, cũng hung hăng đã kích lòng tự trọng của Ngọc Chi Lan.

Lúc đương kim thánh thượng mới đăng cơ, Cung thân vương tôn tâm tạo phản, cuối cùng bị giết, cũng làm cho cuộc đời Nam Sơn phu nhân gặp phải cửa ải lớn khó khăn nhất.

May là Ngọc lão gia tử trong lúc nguy nan không bỏ đá xuống giếng, đứng ra bảo vệ mẹ con các nàng.

Mặc dù Nam Sơn phu nhân cuối cùng vẫn bị tước đi thân phận quận chúa, nhưng nàng ta vẫn nắm giữ được thực quyền ở Trung Nghĩa hầu phủ, trong phủ cũng không ai dám đề cập đến chuyện Cung thân vương, thế nên làm cho Ngọc Chi Lan đã quên mất, nàng còn có một người tội thân ngoại tổ.

“Tiện nha đầu, người nói cái gì!”

Bị Ngọc Phi Yên từng câu một xé rách lớp mặt nạ của mình, khiến cho Ngọc Chi Lan thẹn quá hoá giận, giương tay thẳng về phía Ngọc Phi Yên.

“Người muốn làm gì!”

Ngọc Kinh Lôi mở to hai mắt nhìn, vào lúc bàn tay Ngọc Chi Lan sắp hạ xuống liền nhanh chóng bắt lấy tay nàng ta.

Ngọc Chi Lan là đại vô sư, một chương này của nàng dùng đủ mười phần sức lực, nếu như thật sự dừng ở trên mặt Ngọc Phi Yên, không chỉ đơn giản là in vào dấu tay lên mặt! Mà nàng ta chính là muốn mạng Ngọc Phi Yên a!

Tuy rằng lão gia tử là người ngay thẳng trung hậu, nhưng hần cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Trước kia ở trong cung, Hoắc thần y đã từng nói Ngọc Phi Yên thân trúng kịch độc, khiến cho Ngọc Kinh Lôi có chút hoài nghi.

Ngọc gia nhiều năm qua luôn đóng quân ở hải vực phía đông của Đại Chu Quốc, phòng bị người công kích.

Bởi vì Ngọc Phi Yên là đứa trẻ khó sinh, cho nên xương cốt cực yếu, mà vùng duyên hải điều kiện lại kém, Ngọc Kinh Lôi lại luôn phải chỉ huy tác chiến.

Sợ bạc đãi cháu gái, nên lão gia tử lệnh riêng nghĩa tử Chiết Hạ Quân hộ tống Ngọc Phi Yên trở về, hưởng thụ cuộc sống an nhàn, rời xa nơi chiến hoả binh đao.

Chuyện lớn nhỏ của Ngọc Phi Yên trong mấy năm nay, đều là do Chiết Hạ Quân Hồng Nhạn truyền thư cho hắn.

Bởi vì Chiết Hạ Quân thường nói Nam Sơn phu nhân rất tốt, đối xử với Ngọc Phi Yên rất có lòng yêu thương. Cho nên chuyện Cung thân vương gặp không may, Ngọc Kinh Lôi mới dâng thư lên tần đế, bảo vệ Nam Sơn phu nhân.

Bây giờ nghĩ lại, nhiều năm như vậy hiểu biết của hắn đối với tình hình Trung Nghĩa hầu phủ đều chỉ giới hạn trong thư tín của Chiết Hạ Quân, cũng chưa từng hỏi thăm tin tức từ người khác.

Đúng là quá mức sợ ý, quá tình nhiệm nghĩa tử!

Nếu Nam Sơn phu nhân thật sự đối xử tử tế với Ngọc Phi Yên giống như trong thư đã viết, vì sao Ngọc Phi Yên lại sinh ra chứng si ngốc? Vì sao ở bãi săn bắc lại tự nhiên mất tích? Vì sao lại trúng phải kịch độc?

Rốt cuộc, là ai hạ độc?!

Là Hạ Hầu Nam, hay là người trong phủ?

Nếu thật sự là người trong phủ hạ độc đối với Ngọc Phi Yên, vậy là do hắn thật sự đã nhận thức không đúng, hại cháu gái chịu khổ!

Nếu không phải do Ngọc Chi Lan mắng đến đúng lý hợp tình như vậy, xuống tay lại ngoan độc như thế, ra tay thông thuận như vậy, giống như trong thời gian dài hành động như thế, Ngọc Kinh Lôi căn bản sẽ không nghĩ đến thấu đáo như vậy.

Chẳng lẽ... Các nàng trước kia cũng đều đối xử với Ngọc Phi Yên như thế này sao?

“Quý xuống!” Thấy Ngọc Kinh Lôi thay đổi sắc mặt, Nam Sơn phu nhân liền quát lớn một tiếng, ép Ngọc Phi Yên quý xuống trước mặt lão gia tử.

“Phụ thân, là do con không dạy tốt nữ nhi-----“

“Người không cần phải nói!” Thấy Nam Sơn phu nhân muốn mở miệng cầu tình, Ngọc Kinh Lôi liền nhanh chóng cắt ngang lời nói của nàng ta.

“Lời nói vừa rồi của nàng ta đã phạm vào đại kỵ, nếu truyền đến tai thánh thượng, ngay cả lão phu cũng sẽ không bảo vệ được nàng ta. Hơn nữa, tuổi còn nhỏ, lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, Ngọc gia ta chứa không được loại người ác độc như vậy. Lão Khôi, đưa Chi Lan tiểu thư đi Tường Vân am!” (haha chết r con)

Một câu nói của Ngọc Kinh Lôi, trực tiếp cắt đứt đường lui của Ngọc Chi Lan.

Tường Vân am, là am ni cô nha.

Nữ tử quý tộc khi phạm phải sai lầm, mới có thể bị gia tộc đưa đến Tường Vân am, mang danh tốt đẹp là đến đó chép kinh phạt dưỡng lại tính tình, kỳ thực đây lại chính là trừng phạt người khác.

Ngọc Chi Lan luôn sống trong an nhàn sung sướng, muốn nàng đi đến nơi như Tường Vân am, nàng thật chịu không nổi a!

“Gia gia, con không phải cố ý! Về sau con nhất định sẽ nghe lời, nhất định sẽ đối xử thật tốt với mọi người! Con vừa rồi là do quá tức giận, cho nên mới mở miệng không suy nghĩ như vậy, con không nên đánh mọi người, là con sai rồi! Gia gia, đừng đưa con đi Tường Vân am! Con không muốn đi đến chỗ đó!”

Thấy Ngọc Kinh Lôi nhẫn tâm tuyệt tình như vậy, Ngọc Chi Lan liền vội vàng nhận sai với hắn.

“Chủ ý ta đã định, về sau cứ coi như Ngọc Kinh Lôi ta không có đứa cháu gái như ngươi!”

Lời nói của lão gia tử, khiến cho Ngọc Chi Lan choáng váng. Cứ tưởng rằng hắn chỉ là tức giận một chút, nên muốn đưa mình đi Tường Vân am ở một thời gian ngắn, chờ đến khi hết giận sẽ đón nàng trở về.

Nhưng nhìn ý tứ của Ngọc Kinh Lôi lúc này, chính là muốn để cho mình chết già trong Tường Vân am? Chuyện này, làm sao được chứ!

Tính cách Ngọc Kinh Lôi mạnh mẽ vang dội, khiến cho Ngọc Phi Yên có chút tán thưởng.

May mắn là lão gia tử làm việc dứt khoát, cũng không uống công này chộc giận Ngọc Chi Lan.

Tuy rằng giết Ngọc Chi Lan cùng Nam Sơn phu nhân để báo thù cho chủ nhân trước kia của thân thể này là chuyện không dễ, nhưng có thể làm cho

Ngọc Kinh Lôi biết được bộ mặt thật của hai mẹ con này, mới là quan trọng nhất.

Người Ngọc gia, quá mức kiên cường, cũng quá dễ dàng tin tưởng người khác, đây cũng không phải là chuyện tốt!

“Gia gia, ngài không thể làm như thế! Con là tôn nữ ruột của ngài a! Ngài tại sao lại có thể đối xử vô tình với ta như vậy chứ!”

Lão Khôi tiến lên mời Ngọc Chi Lan rời đi, nàng ta liền khóc lóc không chịu đi, Nam Sơn phu nhân cũng quỳ xuống cầu tình, nhưng thái độ của Ngọc Kinh Lôi lại mây may không thay đổi chút nào, cuối cùng, Nam Sơn phu nhân đành phải ra một đòn quyết định.

“Nữ nhi không dạy, là do lỗi của mẫu thân. Chi Lan phạm phải tội lớn, cũng là do con làm đi nương mà không giáo dục tốt nàng. Xin phụ thân thương tình vì con chỉ có duy nhất một nữ nhi này, để cho ta cùng nàng ấy đi Tường Vân am đi!”

Bản tính của Nam Sơn phu nhân đánh rất khá, mấy năm nay trong ngoài Trung Nghĩa hầu phủ đều là do nàng ta tiếp quản, nếu nàng ta đi rồi, xem thử ai có thể đứng ra tiếp nhận a!

Ngọc Kinh Lôi?

Một lão cực quê mùa, hần hành quân đánh giặc rất anh dũng uy mãnh, nhưng về khoản tiền bạc trưởng vụ lại hoàn toàn không biết gì cả.

Ngọc Phi Yên?

Một phé vật, tuy rằng lần trở về này làm cho người nhìn bằng ánh mắt khác, mồm mép tôi luyện được lợi hại như thế, nhưng quản lý, nàng được sao?

Tiền bạc trong phủ đã sớm bị Nam Sơn phu nhân chuyển vào trong túi riêng của nàng ta, Trung Nghĩa hầu phủ nhìn như ngăn nắp, kỳ thực lại chính là một cái thùng rỗng. Trong phủ nhiều người như vậy, ăn uống sinh hoạt, cho dù là ai tiếp nhận chuyện này cũng là đề tài nan giải a!

Nam Sơn phu nhân nói như vậy, Ngọc Kinh Lôi liền nhượng mảy.

Dám đến áp chế hần?

Hần cứ không tin à đàn bà tà môn này!

“Nếu người cũng biết sai lầm của chính mình, như vậy liền quyết định như vậy đi! Mọi chuyện trong phủ...” Ngọc Kinh Lôi nhìn về phía Ngọc Phi Yên, Trung Nghĩa hầu phủ lớn như vậy, Ngọc Phi Yên có thể ứng phó được sao?

“Gia gia, để con tiếp quản đi! Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên học nhiều thêm vài thứ, giúp gia gia chia sẻ bớt nỗi lo!” Ngọc Phi Yên cười nói tiếp: “Nếu như có cái gì con không biết liền sẽ thỉnh giáo ngài! Gia gia cũng không thể che giấu nga!”

Ngọc Phi Yên tươi cười xinh đẹp, làm cho mây đen trong lòng Ngọc Kinh Lôi dần dần tan biến.

Thật tốt, tuy rằng trước kia hần bị người lường gạt nhiều năm, nhưng hần hiện tại đã kịp thời tỉnh táo lại, nên sẽ không bao giờ để cho Ngọc Phi Yên chịu ủy khuất nữa!

“Được! Từ giờ trở đi, chuyện này ta liền giao cho con!” Ngọc Kinh Lôi lấy xuống ấn chỉ đầu hồ của mình đưa cho Ngọc Phi Yên: “Gia gia đã già rồi, không biết có thể cầm mưa gió cho con được bao nhiêu năm nữa. Yên nhi, con phải tự mình trở nên mạnh mẽ hơn mới được a!”

Những lời này của Ngọc Kinh Lôi, đều phát ra từ tâm can.

Cho dù Ngọc Kinh Lôi yêu thương Ngọc Phi Yên, nhưng cũng không đồng ý cho nàng làm đoá hoa trong nhà kính.

Không trải qua mưa to gió lớn, thế nào có thể mạnh mẽ hơn được!

Nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi đem chủ ấn Ngọc gia đưa cho Ngọc Phi Yên, Ngọc Chi Lan rốt cuộc cũng không thể nhịn nổi nữa, “Phát” liền đứng lên, chỉ vào mũi Ngọc Kinh Lôi lớn tiếng phản pháo.

“Gia gia, người bắt công! Cho dù ta có làm cái gì, thì ở trong lòng người, ta vẫn so ra là kém kẻ phé vật này!”

“Ta thật không hiểu, nàng ta rốt cuộc có chỗ nào tốt?! Diện mạo? Võ công? Cảm kỳ thư hoạ? Hay là nữ công gia chánh? Nàng ta cái gì cũng không biết! Hoàn toàn chính là một phé vật! Người giao chủ ấn quản gia cho nàng ta, đây là muốn làm cho người bên ngoài cười đến rụng răng sao? Người thật đúng là lão già hồ đồ...” (măng này, người sẽ thấy cảnh a!!! Măng cho hay vào nha!!!)

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cứu tinh của Nam Sơn phu nhân đến

Ngọc Chi Lan nói còn chưa dứt lời, một bạt tai nặng nề liền trút xuống trên mặt nàng, đánh cho nàng mắt nở đầy sao, trong mũi trong miệng tất cả đều là máu.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?!”

Khi thấy rõ người đánh mình là Ngọc Phi Yên, răng nanh của Ngọc Chi Lan “Khanh khách” rung động, đáng về muốn ăn sống nuốt tươi Ngọc Phi Yên :”Tiểu tiện nhân! Đừng tưởng có gia gia làm chỗ dựa cho ngươi, thì ngươi ngon lắm! Ngươi thế nào cũng không thể thay đổi sự thật mình là phế vật! Phế vật----“

“Im miệng!”

Ngọc Kinh Lôi tức giận đến phát run, hẳn hoàn toàn có thể dựa theo biểu hiện hiện tại của Ngọc Chi Lan mà có thể nhìn thấy nàng ta trong dĩ vãng đối đãi với Ngọc Phi Yên như thế nào.

“Ngươi nói ai là tiểu tiện nhân?”

Lão gia tử hiện tại đã hồi hận muốn chết rồi.

Lúc trước hẳn không nên đem Ngọc Phi Yên trở về đây, lại càng không nên nuông chiều hai mẹ con Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan này!

Tuy rằng từ đầu đến cuối Nam Sơn phu nhân đều không nói lời gì khó nghe, nhưng nếu không có nàng ngầm đồng ý dung túng, Ngọc Chi Lan làm sao có thể nói ra những lời này!

“Người đâu!”

Đờ Ngọc Kinh Lôi giận đến cả người phát run ngồi xuống, Ngọc Phi Yên gọi hạ nhân vào :”Ngọc Chi Lan đã hạ phạm thượng, đối với bản quận chúa bất kính, và miệng nàng ta cho bản quận chúa!”

Sự tình trong cung Ngọc Kinh Lôi trở về cũng chưa cùng bất kỳ kẻ nào nói tới, thấy Ngọc Phi Yên tự xưng “Quận chúa”, Ngọc Chi Lan khinh miệt cười :”Ngươi có phải bị choáng đầu hay không a? Ai là quận chúa? Ngươi phải không?”

Hai người đàn bà đi vào thấy người ra lệnh là Ngọc Phi Yên, hơi sững sờ, sau đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía Nam Sơn phu nhân.

Nếu nói vừa rồi Ngọc Kinh Lôi chỉ là hoài nghi Nam Sơn phu nhân cũng không đối đãi thật tâm với Ngọc Phi Yên, hiện tại nhìn thấy cảnh này liền có thể hoàn toàn khẳng định hoài nghi của hắn chính là sự thật. Cái nhà này rốt cuộc là ai làm chủ, nhìn xem thái độ bọn hạ nhân sẽ hiểu ngay.

“Lời nói của quận chúa các ngươi không nghe thấy sao?” Ngọc Kinh Lôi đen mặt, hét lớn một tiếng :”Đám nô tài đáng chết, không biết ai mới là chủ tử chân chính trong phủ sao?”

Ngọc Kinh Lôi lên tiếng, hai người đàn bà kia vẫn chần chờ một lát.

Thấy thái độ chần chờ của hai người, rốt cuộc làm cho Ngọc Kinh Lôi nổi lên cơn thịnh nộ.

“Xem ra ngay cả ta cũng không có tư cách sai bảo các ngươi! Được, tốt lắm! Người đâu---“ Ngọc Kinh Lôi dẫn theo một trăm cận vệ hồi kinh, những người này đều đã đi theo lão gia tử đồng sinh cộng tử nhiều năm, chỉ nghe lời nói của một mình lão gia tử.

Hiện tại Ngọc Kinh Lôi ra lệnh một tiếng, mười người lập tức chỉnh tề đi đến.

“Đem tất cả mọi người kêu đến trong viện, ngay trước mặt bọn họ, bọn con đánh chết hai kẻ nô tài trong mắt vô chủ này! Còn nàng ta---“ Ngọc Kinh Lôi chỉ vào Ngọc Chi Lan :”Nàng ta đối với Lương Ngọc quận chúa nói năng lỗ mãng, phạt hai mươi đại trượng! Đối với ta không có tí ti hiếu đạo nào, lời nói chống đối ta, phạt thêm mười côn, lập tức chấp hành!” (Vui rồi, vui rồi!!!)

“Dạ, Hầu gia!”

Thấy cận vệ muốn tiến lên bắt mình, Ngọc Chi Lan vội vàng lấy ra roi bạc, còn chưa kịp ra tay, đã bị người nắm lại.

“Buông ra, ta là đại tiểu thư! Đám nô tài các ngươi thật to gan, buông tay!”

Đến cùng vẫn là tác phong của quân nhân, bất luận Ngọc Chi Lan giãy giụa thế nào, hai người cận vệ đi lên trực tiếp chặn miệng nàng ta lại, đem nàng ta kéo ra ngoài. Ở trong mắt, chỉ có Ngọc Kinh Lôi, không có đại tiểu thư.

“Pằng pằng pằng!” Đến khi bản cơn nặng nề đánh vào trên mũi Ngọc Chi Lan, đau đớn rốt cuộc cũng làm cho nàng nhận rõ hiện thực. (Cho mi mũi nở hoa!!!)

Nàng đường đường là đại tiểu thư Trung Nghĩa hầu phủ, lại ở trước mặt mọi người bị phạt trượng, đây là sỉ nhục đến cỡ nào!

Phía ngoài nội viện, lặng ngắt như tờ, nhóm nô tài trong đều an tĩnh đứng vây bên ngoài.

Tuy rằng bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn đến đại tiểu thư bị phạt trượng, Nam Sơn phu nhân cúi đầu quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi, trong lòng mọi người đều rống lên hồi chuông cảnh báo.

Chủ tử của Trung Nghĩa hầu phủ, đã thay đổi rồi a!

“Gia gia, uống trà!” Huyết tinh ngoài cửa cũng không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình của Ngọc Phi Yên, nàng tự mình rót trà kính Ngọc Kinh Lôi: “Xin ngài bớt giận, tức giận ảnh hưởng đến thân mình là không đáng a!”

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Ngọc Phi Yên, trong lòng Ngọc Kinh Lôi lại nổi lên một trận khó chịu.

Đứa nhỏ này, trước kia đã trải qua không biết khổ rồi, bị nhiều người ức hiếp như vậy, bây giờ còn tươi cười an ủi mình.

“Là gia gia sai rồi, Yên nhi----”

Nhìn thấy vẻ hối hận cùng ảo não tràn đầy trên mặt Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên ôn nhu nói: “Đây không có liên quan gì đến ngài! Con biết ngài là muốn tốt cho con, con cũng chưa từng oán trách ngài!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên làm cho trong lòng Ngọc Kinh Lôi càng thêm khó chịu, nàng là đích nữ của Trung Nghĩa hầu phủ, ngay cả nô tài cũng không thể sai bảo, đủ để thấy được trước kia nàng ở trong phủ đã trải qua loại sinh hoạt dạng gì a.

“Lão Khôi!” Ngọc Kinh Lôi gọi thân tín tới: “Gọi Chiết Hạ Quân đến đây cho ta!”

Ngọc Kinh Lôi rất khẳng định, Chiết Hạ Quân phản bội mình. Mặc dù không thể tin, nhưng sự thật đã đặt ngay trước mắt, không tin cũng không được.

So với Ngọc Kinh Lôi tức giận, Ngọc Phi Yên lại đối với vẻ trấn định của Nam Sơn phu nhân rất tò mò.

Thấy Ngọc Kinh Lôi không chịu tha cho Ngọc Chi Lan, Nam Sơn phu nhân cũng không có khóc lóc om sòm, ngược lại lại rất bình tĩnh quỳ gối trước mặt lão gia tử, không tiếp tục vì Ngọc Chi Lan cầu xin tha thứ nữa. Bình tĩnh như vậy, nàng ta rốt cuộc có chỗ nào lo lắng? Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn số gì đó chưa giải sao?

Hoài nghi của Ngọc Phi Yên rất nhanh liền được chứng thực.

Ngay khi Ngọc Chi Lan bị đánh hai mươi đại bản, một giọng nữ bén nhọn đột nhiên truyền đến, “Vân Cẩm công chúa đến!”

Không đợi người thông báo, một vị phu nhân cung phục hoa lệ đi trước một đám hộ vệ, cứng gấn xông vào.

Nhìn thấy Vân Cẩm công chúa đến, Ngọc Chi Lan như nhìn thấy cứu tinh đến.

Đáng tiếc miệng nàng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng “Ô ô”, Ngọc Chi Lan hiện tại tóc tai bù xù, hoàn toàn không giống dáng vẻ thường ngày, Hạ Hầu Vân Cẩm không thể nhận ra nàng, trực tiếp lướt qua bên cạnh nàng đi tới.

“Nghe nói Ngọc Phi Yên đã trở về, bản công chúa tự mình đến đây chúc mừng lão gia tử!”

Tuy rằng Hạ Hầu Vân Cẩm ngoài miệng nói lời chúc mừng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Nam Sơn phu nhân, nhìn thấy nàng ta đầy mặt ủy khuất, Hạ Hầu Vân Cẩm cả kinh.

“Đây là chuyện gì? Nam Sơn tại sao lại quỳ? Có phải Nam Sơn đã làm chuyện gì chọc lão gia tử tức giận sao?”

“Bác----”

Nghe xong lời này, nước mắt tích lũy nửa ngày của Nam Sơn phu nhân, rốt cuộc cũng giống như hồng thủy vỡ đê, ồ ạt lăn xuống.

“Bác, mau cứu Chi Lan! Xin ngài cứu Chi Lan của ta!” Nam Sơn phu nhân chỉ Ngọc Chi Lan đã bị đánh đến choáng váng ở ngoài nội viện, khóc đến kinh thiên động địa.

Thì ra chỗ dựa vững chắc của Nam Sơn phu nhân là Vân Cẩm công chúa a!

Ngọc Phi Yên bừng tỉnh đại ngộ.

Vân Cẩm công chúa là tỷ tỷ ruột của Cung thân vương, khi Cung thân vương mưu phản, phò mã gia của Hạ Hầu Vân Cẩm cũng tham dự vào. Nhưng mà, Vân Cẩm công chúa cũng không bảo vệ bọn họ ngược lại còn khuyên can đệ đệ cùng trượng phu, cũng bởi vì như thế, nàng ta cuối cùng mới bảo trụ được tánh mạng.

Nhìn nửa ngày, Hạ Hầu Vân Cẩm mới nhận ra nữ tử chật vật nằm trên ghế ngoài nội viện là Ngọc Chi Lan, thấy cháu gái như vậy, Hạ Hầu Vân Cẩm giận tím mặt.

Nàng cùng phò mã dưới gối cũng không có từ nữ, phò mã cùng đệ đệ bởi vì mưu phản mà bị trảm, Hạ Hầu Văn Cẩm bên người chỉ còn lại thân nhân duy nhất là Nam Sơn phu nhân. Cho nên đối với Nam Sơn phu nhân cùng nữ nhi của nàng đều rất yêu thương.

Bây giờ Ngọc Chi Lan bị phạt trước mặt mọi người, đánh không chỉ là thân thể nàng ta, mà còn đánh luôn mặt nàng.

Điều này làm cho nàng về sau làm thế nào đi ra ngoài nhìn người đây!

“Ngọc Hầu gia, Chi Lan rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, người lại phạt nàng ấy như vậy!”

Hạ Hầu Văn Cẩm kể thừa mĩ mạo của hoàng tộc Hạ Hầu, chỉ là trượng phu cùng đệ đệ chết làm cho nàng chịu đã kích thật lớn, cho nên mi mắt mang theo chua xót, nếp nhăn nơi đuôi mắt càng làm cho nàng già đi không ít. Cho dù là vậy, trên người nàng vẫn còn khí chất công chúa hoàng gia, mắt phượng lúc này phần nộ từng lớn, nhìn chằm chằm Ngọc Kinh Lôi.

Chỉ là hơi chút giật mình, Ngọc Kinh Lôi liền hiểu được Văn Cẩm công chúa là tới làm chỗ dựa cho Nam Sơn phu nhân.

Được thôi! Khó trách Nam Sơn phu nhân vừa rồi không khóc không nháo, thì ra đã sớm để lại đường lui. Nhưng mà, Hạ Hầu Văn Cẩm mặc dù là công chúa cao quý, cũng không thể nhúng tay vào chuyện của Trung Nghĩa hầu phủ!

Ngọc Kinh Lôi nói lại việc vừa rồi một lần, Hạ Hầu Văn Cẩm càng nghe, lông mày tú lệ càng nâng lên cao.

“Lương Ngọc quận chúa?” Hạ Hầu Văn Cẩm nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên, trong mắt lộ ra hung quang.

“Bản công chúa cũng không biết khi nào lại xuất hiện một Lương Ngọc quận chúa! Chiều thư Hoàng thượng một ngày không hạ xuống, người cũng sẽ không là Lương Ngọc quận chúa! Muốn lấy thân phận quận chúa đàn áp Chi Lan, người không xứng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hoàng tử, người đây là coi thường thiên uy

Có Hạ Hầu Văn Cẩm làm chỗ dựa, làm cho Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan an tâm rất nhiều.

Tuy rằng đã bị đánh ba mươi đại bản, nhưng Ngọc Chi Lan là người tập võ, liên tục vận công chống đỡ, cho nên ba mươi côn cũng không tính là lợi hại. Thấy Hạ Hầu Văn Cẩm giáo huấn Ngọc Phi Yên, nàng ta khắp khiêng đi vào bên trong, cặp mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên.

“Cô nãi nãi, người phải báo thù cho con! Đánh chết ả tiểu tiện nhân này!”

“Người câm miệng----” Bất kể là Hạ Hầu Văn Cẩm ý thế hiếp người, hay là Ngọc Chi Lan bỏ đá xuống giếng, đều làm cho Ngọc Kinh Lôi không cách nào dễ dàng tha thứ được, hẳn thậm chí còn cảm thấy ba mươi đại bản vừa rồi thật sự còn quá nhẹ.

Thấy Ngọc Kinh Lôi bảo vệ Ngọc Phi Yên như vậy, Hạ Hầu Văn Cẩm lãnh lạnh cười: “Ngọc Hầu gia, người ở trước mặt bản công chúa hô to gọi nhỏ như vậy, người đây là đang coi thường hoàng gia sao?”

Ngọc Kinh Lôi vừa định nói chuyện, liền bị Ngọc Phi Yên ngăn lại.

Nàng không thể để mọi chuyện dựa vào người khác gánh vác, cái gì cũng đều để cho lão gia tử ra mặt.

Ngọc Phi Yên làm việc đều theo chính kiến riêng của mình, mặc kệ đối phương như thế nào, cũng tuyệt đối không thể động đến người thân của nàng. Lúc này Ngọc Chi Lan mở miệng chửi bới Ngọc Kinh Lôi là “Lão già hồ đồ”. Bây giờ Hạ Hầu Văn Cẩm lại ý vào thân phận công chúa của mình áp chế Ngọc Kinh Lôi, càng thêm xúc phạm đến chính kiến của nàng.

Mặc kệ nàng có thể ở thế giới này bao lâu, nhưng nàng hiện tại đã là Ngọc Phi Yên, liền muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ người thân của mình!

“Ta xứng hay không, cũng không phụ thuộc vào lời nói của công chúa, mà là do hoàng thượng quyết định! Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, sắc phong ta là Lương Ngọc quận chúa, không phải một câu “Không xứng” của công chúa liền có thể phủ nhận. Trừ phi, công chúa cho rằng bản thân cao hơn hoàng thượng, không đem quyết định của hoàng thượng để vào mắt!”

“Huống chi, chuyện trong Trung Nghĩa hầu phủ, là do tổ phụ của ta làm chủ, còn chưa tới phiên công chúa bao biện làm thay!”

“Ngọc Chi Lan cùng nghịch thần mưu phản thân cận, thậm chí còn lấy “Thân vương” để gọi nghịch thần, đây mới thật sự là coi thường hoàng gia! Tổ phụ ta rắn dạy cháu gái, chẳng lẽ còn cần xin phép công chúa? Hay là... Công chúa tán thành lời nói của Ngọc Chi Lan, cho rằng, nghịch thần tặc tử có thể gánh được danh hiệu Thân vương? Nếu là đúng như vậy, công chúa đây mới chính là đối với hoàng thượng đại bất kính!”

Một lời của Ngọc Phi Yên, trực tiếp chặn miệng Hạ Hầu Vân Cẩm.

Lúc trước nhận được tin tức cầu cứu của Nam Sơn phu nhân, Vân Cẩm công chúa còn cho rằng nàng ta là đang đùa.

Ngọc Phi Yên là người như thế nào chứ?

Mấy năm nay không phải đều bị Nam Sơn phu nhân khống chế gặt gạo sao? Làm sao có thể bắt được tâm của nàng!

Bây giờ tận mắt nhìn thấy Ngọc Phi Yên, nghe xong lời của nàng, Hạ Hầu Vân Cẩm mới hiểu được lúc này đây Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan thật sự đã nắm trong tay đứa phế vật này!

Ngọc Phi Yên lời hoàng thượng ra, thế nhưng còn lời Cung thân vương bị phế vào, khí thế bức người như vậy, làm cho Vân Cẩm công chúa thật rất tức giận.

Người nào chẳng biết trượng phu cùng đệ đệ vì mưu phản mà bị trảm.

Hạ Hầu Vân Cẩm tuy có thể giữ lại được thân phận công chúa, nhưng Hạ Hầu Quân Vũ cùng nàng từ đầu đã không thân thiết, mấy năm nay đối với nàng càng thêm xa lạ rất nhiều. Nếu nàng thật sự đưa ra dị nghị, Ngọc Kinh Lôi một khi cáo trạng lên hoàng thượng, kia nàng thật sự chịu không nổi a!

Hơn nữa từ lúc tiến vào đến giờ, phần lễ nghi của Ngọc Phi Yên không thể soi mói gì được, Hạ Hầu Vân Cẩm căn bản là tìm không ra lý do để làm khó nàng ta! Thật đúng là tức chết người đi được!

“Được! Thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng!”

Hạ Hầu Vân Cẩm lần đầu tiên cẩn thận đánh giá Ngọc Phi Yên.

Thiếu nữ trước mắt mặc quần áo màu hồng cánh sen, bím tóc đơn giản, cài một cây trâm ngọc bích tinh tế, nhìn qua thanh tú khả ái. Ngũ quan của nàng rất bình thường, không tính là đẹp, nhưng ánh mắt trong suốt u tĩnh kia, để lộ ra tự tin cùng kiên định cường đại, cùng trước kia giống như hai người

Chỉ là, buông tay để nàng đắc ý như vậy, về sau trong Trung Nghĩa hầu phủ này Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan sẽ không còn chỗ đứng.

“Ngọc Phi Yên, bản công chúa thật sự đã quá xem nhẹ ngươi!” Não thoáng chuyển động, Vân Cẩm công chúa liền nghĩ ra biện pháp chinh Ngọc Phi Yên.

“Đa tạ công chúa kích lệ!”

Thu hồi dáng vẻ sắc bén vừa rồi, Ngọc Phi Yên cười khanh khách hành lễ với Hạ Hầu Vân Cẩm, giống như nàng ta đúng là đang khích lệ mình.

“Ngươi---“

Ngọc Phi Yên tươi cười, ở trong mắt Hạ Hầu Vân Cẩm lại thành trào phúng khinh bỉ. Ngực nhất thời nghẹn lại, không thể đi lên, không thể đi xuống, trên mặt tức đến mức đỏ bừng.

“Bác, người không sao chứ!” Nam Sơn phu nhân thấy thế liền tiến lên đỡ Hạ Hầu Vân Cẩm, nàng ta chỉ vào Ngọc Phi Yên nói :”Lương Ngọc quân chúa, bản công chúa thấy không thoải mái, xin Lương Ngọc quân chúa giúp ta một tay!”

Nhìn ra Vân Cẩm công chúa không có ý tốt, nhưng mà, Ngọc Phi Yên trời sinh phản cốt.

Biết rõ trên núi có hổ, lại cứ thích hướng núi có hổ mà đi!”

Nàng rất muốn nhìn Hạ Hầu Vân Cẩm còn có thủ đoạn gì nữa!

Ngọc Phi Yên đi qua, còn chưa tới gần Hạ Hầu Vân Cẩm, liềng nghe “Bang đương” một tiếng, Hạ Hầu Vân Cẩm thất kinh kêu lên.

“Ai nha, vòng tay của bản công chúa!”

Chỉ thấy một vòng tay huyết ngọc quý giá rơi trên mặt đất, vỡ thành vài đoạn.

“Tốt, Ngọc Phi Yên, ngươi lại dám làm rơi vòng tay huyết ngọc của bản công chúa!” Nắm lấy cơ, Vân Cẩm công chúa lập tức thay đổi sắc mặt :”Vòng tay huyết ngọc này là do tiên hoàng ban cho bản công chúa, ngươi bây giờ làm rơi hỏng vật tiên hoàng ngự ban, phải bị tội gì!”

“Công chúa, ngươi không được bôi nhọ người khác! Vòng tay rõ ràng là do chính ngươi làm rơi!”

Thấy Hạ Hầu Vân Cẩm không biết xấu hổ mà vu oan Ngọc Phi Yên như vậy, Ngọc Kinh Lôi lập tức đứng lên bảo vệ cháu gái.

“Là do bản công chúa tự mình làm rơi?” Hạ Hầu Vân Cẩm nở nụ cười.

“Ngọc Hầu gia, là do ngươi bị hoa mắt thôi! Cho dù có thiên vị Ngọc Phi Yên, cũng phải có chừng mực! Không nên nuông chiều sinh hư như vậy! Các ngươi nói xem, vòng tay này có phải là do Ngọc Phi Yên cố ý là làm rơi hay không?!”

Đại sảnh đều là người của Vân Cẩm công chúa, tất nhiên gật đầu nói phải, Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan cũng ở một bên phụ họa, Ngọc Chi Lan thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa mà là lên :

“Cô nãi nãi, nàng ta chính là cố ý! Người cũng không thể tha cho ả phế vật dĩ hạ phạm thượng này---“

Lời nói Ngọc Chi Lan còn chưa nói xong, bỗng nhiên nhận thấy một cỗ hàn ý khiến người sau lưng, nàng quay đầu lại, phía sau lại không có một bóng người, nhưng cỗ tử khí kia vừa rồi lại chân thật như vậy, thật đúng là quỷ dị mà!

Lời nói của Ngọc Chi Lan, đúng là lời Hạ Hầu Vân Cẩm muốn nói.

“Đây là vòng tay bản công chúa thích nhất, cũng là kỷ vật mà tiên hoàng để lại cho bản công chúa tưởng niệm. Ngọc Phi Yên, ngươi lúc này khó tránh khỏi tội chết!” Vân Cẩm công chúa âm hiểm cười : “Người đâu, bắt Ngọc Phi Yên lại cho bản công chúa!”

Vân Cẩm công chúa ra lệnh một tiếng, cận vệ phía sau nàng ta liền đem Ngọc Phi Yên bao vây lại.

“Nơi này là Trung Nghĩa hầu phủ, ta xem các ngươi ai dám----“

Ngọc Kinh Lôi hét lớn một tiếng, đem người của Hạ Hầu Vân Cẩm dọa lùi một bước.

Thấy lão gia tử như vậy, Hạ Hầu Vân Cẩm cười càng thêm ác độc : “Ngọc Kinh Lôi, ngươi đừng rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt! Chỉ cần ngươi giao Ngọc Phi Yên ra, bản công chúa sẽ không tính toán với ngươi. Ngươi nếu cố ý vì nàng ta mà cùng bản công chúa đối nghịch, vậy cũng đừng trách bản công chúa không khách khí!”

“Nha--- Không khách khí? Công chúa, ngươi muốn không khách khí thế nào?” Đúng lúc này, Ngọc Phi Yên đi ra.

Nàng tươi cười xinh đẹp, giống như gió mùa xuân, ấm áp ôn hòa, nhưng đôi con ngươi đen nhánh kia, lại giống như hàn băng ngàn năm, lạnh đến thấu xương. Một ấm một lạnh này, rõ ràng là đối lập cực hạn, lại ở trên mặt nàng đồng thời xuất hiện, phối hợp nhuần nhuyễn như vậy.

“Công chúa vốn định cáo ngự trạng? Hay là muốn tiền trăm hậu tấu, trực tiếp giết chúng ta?” Ngọc Phi Yên từng bước một đi đến trước mặt Hạ Hầu Vân Cẩm.

Không biết vì sao, nhìn thấy thiếu nữ như hoa cười yếu ớt này, trong lòng Hạ Hầu Vân Cẩm lại tự nhiên sinh ra một cỗ sợ hãi.

Không! Điều đó không có khả năng!

Một ả phế vật làm sao có thể có khí thế cường đại như vậy?

Hạ Hầu Vân Cẩm cắn răng, khôi phục lý trí.

Nàng còn chưa kịp mở miệng, lời nói của Ngọc Phi Yên lại truyền đến : “Chỉ dẫn theo vài người như vậy, đã muốn ở Trung Nghĩa hầu phủ tác oai tác quái? Công chúa, ngươi nói chúng ta rốt cuộc người nào sẽ chết trước? Chỉ sợ ngươi còn chưa kịp bước ra khỏi cửa nơi này, cũng đã thành một khối thi thể!”

Biểu tình nghiêm túc của Ngọc Phi Yên làm cho Hạ Hầu Vân Cẩm rung mình một cái, nàng mang người đến cũng không nhiều, nếu thật sự chọc giận Ngọc Kinh Lôi, nếu hần nhất quyết muốn dùng hạ sách cá chết lưới rách, nàng cũng sống không được.

“Ngươi không dám! Ta là công chúa, các ngươi giết ta, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến Trung Nghĩa hầu là trung thần, trừ phi bọn họ không cần thanh danh trung quân ái quốc nữa, bằng không cũng sẽ không dám làm gì được mình, tâm Hạ Hầu Vân Cẩm ban đầu còn khấn trương liền chậm chậm khôi phục lại.

“Nếu người chúng ta giết là đồng đảng của nghịch thần tặc tử thì sao?”

“Công chúa bởi vì phò mã chết mà đối với hoàng thượng có lòng oán hận, thậm chí còn khẩu xuất cuồng ngôn, Trung Nghĩa hầu phủ từ trên xuống dưới đều có thể làm chứng... Ngươi nói, hoàng thượng sẽ tin tưởng một quả phụ có tâm ghi hận với mình, hay là tin tưởng Trung Nghĩa hầu tinh trung đền nợ nước?”

“Ngươi bôi nhọ ta?!”

Hạ Hầu Vân Cẩm chấn động, nàng vạn vạn không nghĩ đến đối phương sẽ lấy đạo người, trả lại cho người : “Hoàng thượng sẽ không tin tưởng lời nói của các ngươi!”

“Công chúa, người chết sẽ không biết nói chuyện, thế nào có thể đi kêu oan đây! Người đâu---“

Một chút xíu lý trí còn lại của Hạ Hầu Vân Cẩm khi thấy Ngọc Phi Yên gọi người tới liền biến mất không còn tung tích, nàng lấy ra roi bạc trên người,

hung hăng đánh về phía Ngọc Phi Yên.

“Muốn cho ta chết? Ta trước tiên giết chết à phé vật nhà ngươi!”

“Lớn mật---“

Ngay khi Hạ Hầu Vân Cẩm cho rằng Ngọc Phi Yên khó thoát khỏi cái chết, một giọng nói thanh quý liền truyền đến, sau đó nàng đã bị một luồng thành linh đánh ngã xuống đất.

“Hoàng tử, đánh hồng thánh chỉ của hoàng thượng, ngươi phải bị tội gì a?”

Hạ Hầu Kinh Thiên một thân triều phục khôi tím đứng ở trước cửa, ở dưới chân hắn, thánh chỉ thêu kim long bị roi bạc đánh thành hai đoạn.

“Ta, ta không có...”

Hạ Hầu Vân Cẩm mơ hồ, nàng rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên, tại sao lại có thể thành ra như vậy?!

“Hoàng tử, năm đó là ta giết phò mã, ta biết ngươi hận ta, có việc gì ngươi cũng có thể nhắm vào ta. Nhưng mà ngươi hủy thánh chỉ của hoàng huynh để hả giận, đây là có ý gì? Ngươi đây là đang coi thường thiên uy a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngươi hãm hại bốn công chúa

Nhìn biểu tình tức giận của Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Vân Cẩm thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, trong đầu lại hiện ra một màn hắc ở trong phủ công chúa chém giết phò mã kia.

Ngày đó, hắn đứng trước cửa phủ công chúa, ung dung tự tại, dung nhan tuấn mỹ, giống như thiên tiên.

Lúc đó đứng vào chạng vạng, Hạ Hầu Kinh Thiên đưa lưng về phía màu đỏ tịch dương, cũng là tựa tiểu phi tiểu như vậy, vết máu loang lổ làm từ y thêu điều hâu nhiễm màu đỏ tươi, duy chỉ có khuôn mặt kia lại sạch sẽ vô cùng.

“Công chúa cứu ta! Công chúa cứu ta!”

Phò mã kêu thảm cầu nàng giúp đỡ, nhưng đao trong tay Hạ Hầu Kinh Thiên cực nhanh, không đợi Hạ Hầu Vân Cẩm mở miệng, đầu phò mã liền “Cò lồ lồ” lăn đến trước mặt nàng, ánh mắt mở thật to, cực kỳ không cam tâm chết đi, cũng cực kỳ làm cho tâm nàng đau đớn.

Đó là, phu quân nàng cùng giường chung gối nhiều năm a...

Tuy rằng chuyện cũng đã qua rất nhiều năm, nhưng Vân Cẩm công chúa vẫn luôn trong cơn ác mộng bừng tỉnh như trước, đây cũng làm cho luôn sống trong sự hận thù, cũng sợ hãi ám ảnh đối với Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Không phải ta làm---“ Hạ Hầu Vân Cẩm gian nan nói.

“Ta tận mắt nhìn thấy, còn có nhiều người làm nhân chứng.” Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ vào Vân Cẩm công chúa : “Nhân chứng vật chứng đều có, hoàng tử còn muốn chống chế không nhận?”

“Ta không có...”

Hạ Hầu Vân Cẩm không tin lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng rõ ràng là muốn giết Ngọc Phi Yên a!

Trước tiên, Hạ Hầu Vân Cẩm nhớ tới Nam Sơn phu nhân, vội vàng nắm lấy tay nàng : “Nam Sơn, vừa rồi ngươi cũng thấy, không phải ta làm, đúng hay không?”

“Bác, là người quất hồng thánh chỉ. Chúng ta đều thấy!”

Nam Sơn phu nhân cắn môi, nói thực chuyện đã xảy ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản cũng không tin chuyện như vậy sẽ xảy ra ở trước mắt mình! Vì sao tại thời khắc quan trọng Hạ Hầu Kinh Thiên liền đến? Hơn nữa sao lại khéo, roi vung lên liền trúng lên thánh chỉ chứ! Điều này làm cho nàng không khỏi hoài nghi Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nhưng mặc dù trong lòng hoài nghi, Nam Sơn phu nhân lại biết Hạ Hầu Kinh Thiên không dễ chọc vào, huống chi nàng không có chứng cứ, chỉ có thể

đem hoà nghi dần xuống đáy lòng. Bác, thực xin lỗi!

“Không, điều đó không có khả năng! Hạ Hầu Kinh Thiên, người hãm hại bản công chúa!”

Thấy Nam Sơn cũng đứng về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Vân Cẩm sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Lấy sự tin tưởng của Hạ Hầu Quân Vũ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, nhất định sẽ tin tưởng lời hắn nói, Vân Cẩm công chúa giống như thấy được kết cục của mình sẽ bị thảm như phò mã, nàng không muốn chết!

“Người đâu, bắt Vân Cẩm công chúa lại áp giải tiến cung, chuyện này đều do hoàng thượng định đoạt---“

Không để ý đến Vân Cẩm công chúa đang phát cuồng, Hạ Hầu Kinh Thiên nhất thánh chỉ lên, nhẹ nhàng mon tron tro bụi phía trên. Lập tức, thù hận đi lên đem Hạ Hầu Vân Cẩm trời lại, kéo nàng rồi đi Trung Nghĩa hầu phủ.

Nhìn thấy Vân Cẩm công chúa gặp chuyện không may, nhóm nô tài liền sợ tới mức tè ra quần, nơi nào còn dám giương oai, từng người đều chạy trốn như bay, sợ chậm một chút sẽ bị Hạ Hầu Kinh Thiên điểm mặt.

Bọn Người đi rồi, nội đường cũng không còn lại mấy người, Ngọc Kinh Lôi tiến lên hành lễ, Hạ Hầu Kinh Thiên “Ân” một tiếng, nhìn Ngọc Chi Lan.

“Ngọc Chi Lan, nếu người đã tưởng niệm ngoại tổ người như vậy, luôn miệng nhớ đến kẻ tội thần kia, không bằng gia tiền người một đoạn đường, cho người đi xuống dưới bồi hân hưởng thụ niềm vui gia đình, người cũng làm trọn hiếu đạo, rất tốt đúng không?”

Thấy biểu tình cực kỳ nghiêm túc của Hạ Hầu Kinh Thiên, lại nhớ đến vị vương gia này đối với tỷ tỷ ruột đều ác độc như vậy, Ngọc Chi Lan sợ tới mức “Oa” một tiếng khóc lớn.

“Không, ta không muốn, ta không muốn!”

Ngọc Chi Lan vừa rồi còn cả vú lấp miệng em lúc này đã quỳ gối trước mặt Ngọc Kinh Lôi, còn gất gao ôm đùi hắn không chịu buông: “Gia gia, là con sai rồi! Con không muốn chết, gia gia, con còn trẻ a! Con nguyện ý đi Tuồng Vân am! Con cam đoan về sao sẽ không cùng Yên nhi đối nghịch nữa, gia gia, ngài giúp ta đi!”

Cùng lúc đó, Nam Sơn phu nhân cũng quỳ lách đến trước mặt Ngọc Phi Yên giọng nói bi thảm cầu xin.

“Yên nhi, di nương xin con niệm tình phụ thân con, giúp Chi Lan nói vài câu a, các con cũng là quan hệ huyết thống ruột thịt, nàng ấy là tỷ tỷ duy nhất của con a! Di nương ngày sau nhất định sẽ ăn chay niệm Phật, ngày ngày tụng kinh, cầu phúc cho con!” (cầu phúc hay cầu chết???)

Nam Sơn nhắc đến Ngọc Thiên Tim, khiến cho Ngọc Kinh Lôi trầm mặc suy tính.

Trung Nghĩa hầu phủ con nối dòng ban đầu đã đơn bạc, Ngọc Thiên Tim dưới gối chỉ có hai nữ nhi các nàng, nếu như Ngọc Chi Lan chết, tôn bối cũng chỉ còn lại có Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Phi Yên. Huyết mạch điều linh, đây tượng trưng cho sự suy bại của Ngọc gia a!

Huống chi Ngọc Thiên Tim chết rất thảm thiết, cho dù Ngọc Chi Lan vô liêm sỉ thế nào, cũng vẫn là huyết mạch hắn lưu lại.

Nếu thật sự tùy ý để Hạ Hầu Kinh Thiên giết Ngọc Chi Lan, người bên ngoài cũng không dám nói Lâm Giang Vương không đúng, chỉ biết cho rằng Ngọc Phi Yên vừa trở về hầu phủ liền nảy sinh chuyện không may, nói Trung Nghĩa hầu phủ cốt nhục tương tàn...

Nhìn ra Ngọc Kinh Lôi không đành lòng, Hạ Hầu Kinh Thiên mở thánh chỉ ra.

“Gia cũng chỉ là đùa chút thôi, xem ra đã đem các người dọa thành như vậy. Chuyện của Trung Nghĩa hầu phủ, tất nhiên sẽ tự các người xử lý, gia là tới tuyên đọc thánh chỉ.”

Mọi người đều quỳ xuống hô “Vạn tuế”, Hạ Hầu Kinh Thiên đem thánh chỉ đọc một lần, Ngọc Phi Yên hai tay nhận thánh chỉ, rốt cục cũng trở thành Lương Ngọc quận chúa danh phù kỳ thực.

“Gia còn phải tiến cung, không thể lưu lại lâu----“

Nghe xong lời này, da đầu Nam Sơn phu nhân run lên. Lâm Giang Vương là muốn vào cung khai báo sự tình cho hoàng thượng đi!

Ai chẳng biết người hoàng thượng tin sùng nhất là vị vương gia này! Chỉ cần Hạ Hầu Kinh Thiên ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ nói mấy câu, Vân Cẩm công chúa đời này chỉ sợ rằng cũng không còn cơ hội trở mình!

Ban đầu mời Vân Cẩm công chúa đến cứu cấp, không nghĩ tới sẽ gặp Hạ Hầu Kinh Thiên, ngược lại lại đem nàng ta đưa vào tròng, chính mình cũng lại mất đi một tấm lá chắn làm chỗ dựa a!

Chỉ chờ Hạ Hầu Kinh Thiên đi rồi, Nam Sơn phu nhân mới triệt để nhẹ nhàng thở ra.

Nam Sơn phu nhân cảm thấy mình rất may mắn khi vừa rồi cơ trí nhắc đến Ngọc Thiên Tim chết trận, thật may Ngọc Kinh Lôi cũng chẳng phải là người tàn nhẫn vô tình, có bao nhiêu tưởng niệm niệm tình người chết đi, nàng cũng là đang lợi dụng điểm này, mới có thể giúp Ngọc Chi Lan thuận lợi thoát

thân. Chỉ là, phương pháp này cũng chỉ có thể dùng một lần, lần sau cũng không còn hiệu quả nữa.

Nhưng mà, buổi tối hôm nay nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là Ngọc Phi Yên.

Nam Sơn phu nhân vô luận thế nào cũng không ngờ tới. Ngọc Phi Yên lần này trở về lại mang đến biến số lớn như vậy.

Theo lý thuyết Ngọc Phi Yên hẳn là vì độc phát mà chết ở bên ngoài à? Vì sao nàng ta lại có thể hoạt bát cơ trí như vậy, hơn nữa cũng không si không ngốc? Cũng không biết là vị cao nhân nào đã giúp Ngọc Phi Yên giải độc, nàng ta thật đúng là may mắn. . .

Xem ra, bản thân phải một lần nữa nhận thức lại vị nhị tiểu thư Trung Nghĩa hầu phủ này, không thể tiếp tục khinh thường nàng ta nữa.

Nam Sơn phu nhân đơn giản thu thập hành trang, tự mình cùng Ngọc Chi Lan hành lễ, quyết định lập tức đi Tường Vân am.

Ngọc Kinh Lôi lưu lại tước mạng các nàng, là vì niệm tình Ngọc Thiên Tim, nhưng cũng không chứng tỏ hẳn sẽ để cho các nàng tiếp tục sống trong hầu phủ. Kế hiện tại, đành phải lấy lùi làm tiến, đi Tường Vân am tránh mặt một chút, mới quyết định kế sách khác. (tính già hoá non à)

“Chờ một chút!”

Ngay khi Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Chi Lan muốn rời đi, Ngọc Phi Yên gọi các nàng lại.

“Sắc trời hôm nay cũng đã tối rồi, di nương chỉ sợ là đi không được!”

Ngọc Phi Yên cười, khoé môi hơi câu lên, chỉ là trong ánh mắt nàng cũng không có ý cười, làm cho tâm Nam Sơn phu nhân sinh ra cảnh giác : “Không sao, Tường Vân am không xa, ta cùng Chi Lan cười ngựa đi qua rất nhanh sẽ đến!”

“Xem ra di nương nghe không hiểu lời ta nói! Mấy năm nay, mọi chuyện trong phủ đều là do di nương quản lý. Di nương hiện tại tính đi, cũng phải đem sổ sách giao cho ta, ta muốn kiểm tra trưởng vụ. Nếu trưởng vụ được làm tốt, di nương cùng tỷ tỷ tất nhiên có thể đi Tường Vân am. Nếu như có điểm sai biệt gì đó, còn thỉnh di nương đem ngân lượng còn thiếu bổ sung vào! Nếu bổ không được, vậy chúng ta cũng chỉ có thể đi đến nha môn thôi!”

“Ngọc Phi Yên, ngươi không được quá đáng!” Thấy Ngọc Phi Yên như vậy, mắt đỏ hồng của Ngọc Chi Lan nhìn nàng trừng trừng.

So với Ngọc Chi Lan dữ dằn, Nam Sơn phu nhân lại thông dong rất nhiều.

“Đúng là ta không lo lắng chu toàn, sổ sách ta lập tức kêu người đưa tới!”

Nam Sơn phu nhân thoải mái đen sổ sách giao ch Ngọc Phi Yên : “Chúng ta về Nghe Hải uyển trước, chờ Yên nhi kiểm tra tốt, chúng ta lại đi Tường Vân am”

Nghẹn một bụng ury khuất trở lại Nghe Hải uyển, Ngọc Chi Lan một cước đá ngã lăn ghe dựa : “Nương, người vì sao lại đem trưởng vụ giao cho ả tiểu phế vật kia! Nàng ta nếu tra ra vấn đề thì phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi yên tâm! Trưởng vụ nàng ta đã lệnh cho người động tay động chân vào, trừ phi nàng ta có bản lĩnh thông thiên, bằng không căn bản cũng sẽ không tra ra được.”

Một ngày qua đi, Nam Sơn phu nhân đã tỉnh bì lực tẫn, đỡ Ngọc Chi Lan một lát, nàng mới trở về phòng ở của mình.

“Hu---“ Đứng ở cửa sổ, nàng lấy ra một trúc tiểu thủy sắc, ngậm trong miệng thổi ra.

Qua một hồi lâu, một gã Hắc y nhân cao gầy xuất hiện trước mặt Nam Sơn phu nhân.

“Hạ---“ Nhìn thấy người tới, Nam Sơn phu nhân đầy bụng ury khuất nhào vào trong lòng nam tử : “Hạ, chàng vì sao bây giờ mới đến a! Ta cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chết cũng muốn kéo người theo cùng

Vỗ nhẹ lưng Nam Sơn phu nhân, trong mắt Chiến Hạ Quân đều nhuộn đầy nhu tình : “Sự tình hôm nay ta đều biết hết, quận chúa, nàng chịu ury khuất rồi!”

“Ta đã sớ xoá tên trong hoàng gia, cũng không còn là Nam Sơn quận chúa trước kia nữa!” Trong mắt Nam Sơn phu nhân ẩm ướt, giọng mũi dày đặc.

Nhớ tới dáng vẻ Ngọc Phi Yên lấy Cung thân Vương ra kích thích mình, Nam Sơn phu nhân tức đến cả người phát run.

Nàng mới là quận chúa chân chính của hoàng gia, kim chi ngọc diệp, bởi vì phụ thân sai lầm cho nên mới lung lạc đến bước đường hôm nay, bây giờ lại bị một đứa phế vật chê cười, đối phương lại là quận chúa do hoàng thượng sắc phong, thật sự rất châm chọc người!

Siết chặt hai tay Chiết Hạ Quân, Nam Sơn phu nhân thấp giọng cầu xin :

“Hạ, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên được sỉ nhục ngày hôm nay, trừ phi ả ta chết! Ta muốn Ngọc Phi Yên chết!”

Thấy cảm xúc Nam Sơn phu nhân kích động như vậy, Chiết Hạ Quân vội vàng ôn nhu an ủi : “Quận chúa, chuyện này giao cho ta. Định nhân của nàng chính là định nhân của ta! Ta sẽ làm cho Ngọc Phi Yên nhìn không thấy thái dương sáng ngày mai! Có ta ở đây, nàng yên tâm!”

Nhận được lời hứa hẹn của Chiết Hạ Quân, Nam Sơn phu nhân cả người liền nhẹ nhàng thở ra, ngồi phịch trong lòng Chiết Hạ Quân.

Đầu nàng chôn trog ngực Chiết Hạ Quân, nước mắt đầm đìa dần dần làm ướt mảnh quần áp trước ngực hắn : “Hạ, phụ thân ta đã chết, đại ca cũng chết, bây giờ ngay cả bác cũng khó bảo toàn... Ta chỉ có chàng! Hạ, chàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta, đúng không?”

“Quận chúa, ta sẽ vĩnh viễn phụng bồi bên người nàng! Vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng! Trừ phi, nàng không cần đến ta---”

“Hạ, chàng thật tốt! Xin chàng, đừng rời khỏi ta, không cần bỏ ta lại một mình...”

Chắc do vòng tay Chiết Hạ Quân rất ấm áp, nên cảm xúc căng thẳng của Nam Sơn phu nhân dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng nặng nề ngủ ở trong lòng hắn.

Ôm lấy Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân dè dặt cẩn trọng đặt nàng lên trên giường.

Mỹ nhân trong lúc ngủ mơ vẫn còn rơi lệ, rõ ràng là rất thương tâm. Chiết Hạ Quân nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Nam Sơn phu nhân, lại chần chú nhìn nàng hồi lâu, xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy được Ngọc Chi Lan ngây ngốc đứng ở cửa.

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?!”

Lúc này Ngọc Chi Lan cực kỳ kinh ngạc cùng phẫn nộ, hôm nay nàng đã bị uy khuất rất lớn, không có cách nào ngủ được, nên muốn tới nói chuyện với Nam Sơn phu nhân, không ngờ lại nhìn thấy một màn bất khả tư nghị như vậy.

Tên nô tài này, cũng dám chạm vào mẫu thân của nàng!

Hắn ăn gan hùm mật gấu sao?

“Đại tiểu thư...” Chiết Hạ Quân không biết rốt cuộc Ngọc Chi Lan đã nhìn thấy được bao nhiêu, vừa định giải thích, một bạt tai của Ngọc Chi Lan liền đánh vào trên mặt hắn.

“Cầu nô tài, cũng dám làm ra chuyện cả gan như vậy! Ngươi đáng chết!”

Ngọc Chi Lan biết Chiết Hạ Quân là tâm phúc của Nam Sơn phu nhân, rất nhiều chuyện Nam Sơn phu nhân đều giao cho hắn đi làm. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ tới, Chiết Hạ Quân đối với mẫu thân mình lại có loại suy nghĩ xấu xa này, đúng là kẻ ghê tởm mà!

“Đại tiểu thư, ngươi hiểu lầm...” Lau vết máu trên khoé môi, mặt trái của hắn nhanh chóng sưng phù lên.

“Hiểu lầm?” Ngọc Chi Lan cười lạnh : “Mặc kệ ta có hiểu lầm hay không, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ thân phận của mình!”

“Đừng cho là nương ta trọng dụng ngươi, liền đắc ý vênh vao, không biết chính mình họ gì tên chi. Ngươi chẳng qua chỉ là một tên tiện nô, chỉ là một con chó nương ta nuôi! Mau thu hồi lại tâm tư dơ bẩn của ngươi đi, về sau ngươi cách xa nương ta một chút, nếu còn có lần sau, ta sẽ giết ngươi!”

“Đại tiểu thư gấp huân đúng, là ta đáng chết!”

Nói xong, Chiết Hạ Quân lắc mình rời đi, vô tung vô ảnh biến mất!

Đáng chết!

Ngọc Chi Lan ban đầu còn nghĩ phải giáo huấn Chiết Hạ Quân thật tốt, chặt đứt ý nghĩ dơ bẩn của hắn, không nghĩ tới đối phương lại mau chóng chạy đi. Nàng tức giận cắn chặt răng, trong lòng cảnh nhắc lần sau nếu nhìn thấy Chiết Hạ Quân, quyết sẽ không tha cho hắn dễ dàng!

Rời khỏi Nghe Hải uyển, Chiết Hạ Quân dần dần khôi phục lại tâm tình, đem lời nói của Ngọc Chi Lan để sau đầu, khăn đen bịt kín mặt lại, một đường đi đến Tùng Hạc lâu.

Trong phòng rất an tĩnh, ngay cả người hầu hạ cũng không có, chỉ có một người bình tĩnh hô hấp, Ngọc Phi Yên này ngủ đúng là rất ngon! Lại nhớ đến Nam Sơn phu nhân nước mắt lăn dài, đầy bụng ủy khuất, đều là vì ả Ngọc Phi Yên này, Chiết Hạ Quân không chút do dự đẩy cửa đi vào, rút kiếm đâm về phía người trên giường.

“Xoẹt---“

Kiểm trên không trung bị người chặn lại, hai ngón tay Ngọc Phi Yên kẹp lấy bảo kiếm, làm cho Chiết Hạ Quân tiến thoái lưỡng nan.

“Đúng là kiếm tốt, đáng tiếc, tốc độ không đủ nhanh, sức lực cũng quá yếu! Thật đúng là chà đạp thanh bảo kiếm tốt này a!” Cùng Hạ Hầu Kinh Thiên ở chung lâu ngày, Ngọc Phi Yên cũng học được làn điệu nói chuyện của hắn rồi.

“Người không phải Ngọc Phi Yên?” Cách màn, trong lòng Chiết Hạ Quân nhấc lên sóng to ngập trời.

Chiết Hạ Quân đã là Võ thánh cao nhất, bây giờ người sau màn lại có thể dễ dàng chặn đứng hắn, tu vi ít nhất cũng là Võ Vương.

Tuy rằng hắn nhìn không rõ khuôn mặt phía sau tấm màn, nhưng lại rất khẳng định người này không phải Ngọc Phi Yên. Huyết quản của Ngọc Phi Yên cả đời cũng không thể tập võ công, cả đời đều đội mũ phế vật, làm sao có thể là Võ Vương chứ!

Như vậy nàng ta không phải Ngọc Phi Yên, thì sẽ là ai? Trong kinh thành khi nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy!

Nghe giọng nói, sau màn nhất định là một nữ tử, tuổi cũng không lớn. Võ Vương trẻ tuổi như vậy xuất hiện ở kinh thành, tại sao ngay cả một chút tiếng gió cũng không có?

Chiết Hạ Quân biết rõ mình không phải là đối thủ của Võ Vương, vội vàng quăng kiếm vó chạy.

Khinh công hắn vô cùng tốt, đối với hoàn cảnh xung quanh lại cực kỳ quen thuộc, chỉ cần trong nháy mắt, đã bay ra khỏi Ngọc gia.

“Muốn chạy trốn? A---“

Ngọc Phi Yên không nhanh không chậm đuổi theo phía sau Chiết Hạ Quân, bất kể tốc độ hắn như thế nào, nàng thủy chung vẫn duy trì cự ly mười mét cùng hắn, hai người một trước một sau rời khỏi kinh thành.

Nếu nói vừa rồi Chiết còn ôm một tia hy vọng, nhưng hiện tại trán hắn đã bật kín một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt rét run.

Cho tới giờ khắc này, Chiết Hạ Quân mới hiểu được đối phương là đang đùa đùa mình! Nàng rõ ràng có thể đuổi theo, lại không xa không gần, duy trì cự ly mười mét, tâm lý cùng tinh thần hắn theo thế cũng tạo nên áp lực rất lớn, làm cho hắn dần dần cảm thấy hoảng hốt.

Ngay khi Chiết Hạ Quân vắt hết óc nghĩ cách đối phó, Ngọc Phi Yên đã bay tới trước mặt hắn.

“Trò chơi đến lúc kết thúc rồi!”

Đoán được buổi tối này nhất định sẽ xảy ra chuyện, Ngọc Phi Yên dùng thuật dịch dung làm cho mình thay đổi một khuôn mặt khác, thế cho nên mặc dù mặt đối mặt, Chiết Hạ Quân vẫn không thể nhận ra nàng.

Thấy đối phương đã xuất chiêu, hơn nữa xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, Chiết Hạ Quân đành phải cắn răng, da đầu run lên tiếp chiêu.

Chiết Hạ Quân năm tuổi đã đi theo Ngọc Kinh Lôi tập võ, từ một võ sư bình thường trở thành Võ thánh, hắn tiêu hết ba mươi năm, cũng biết rõ võ công không dễ tu luyện. Bây giờ lại phải chống đỡ một Võ Vương cao hơn mình một bậc, Chiết Hạ Quân chỉ có thể toàn lực nghênh chiến.

Mặc dù sớm biết Võ thánh cùng Võ Vương trong lúc giao chiến cũng không thể vượt qua quá ba mươi chiêu, nhưng khi bị một chiêu của Ngọc Phi Yên đánh trúng, Chiết Hạ Quân mới tha thiết nhận ra được loại chênh lệch này là lớn thế nào.

Huyết tinh nồng liệt quay cuồng trong ngực không ngừng trào lên, thẳng đường đi lên trong miệng Chiết Hạ Quân, nhưng bị hắn khó khăn nuốt xuống.

Không được!

Hắn không thể chết!

Hắn đã phát lời thề, sẽ vĩnh viễn phụng bồi bên cạnh Nam Sơn phu nhân, không thể vi phạm lời thề, không thể rời đi nàng!

Ý nghĩ cầu sinh mãnh liệt làm cho Chiết Hạ Quân nâng lên mười phần tinh thần, cùng Ngọc Phi Yên giao chiến thêm mười mấy chiêu, hắn rốt cuộc cũng nhịn không được, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, người cũng quỵ rạp trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Xương sườn bị gãy đâm vào lồng ngực, mỗi một lần hắn hô hấp hít thở, liền đau đến tê tâm liệt phổi.

Thật sự, phải chết sao?

Chiết Hạ Quân không cam lòng! Nhiều lần như thế hắn đều có thể may mắn sống sót, tuyệt đối không thể chết trong tay một tiểu cô nương.

Nghĩ vậy, Chiết Hạ Quân đưa tay với vào trong lòng, vuốt một vật cứng. Đây là... Khi đó, người kia cho hắn! Nếu như thật sự trốn không thoát, có thể cùng một Võ Vương chôn cùng, cũng rất đáng giá!

“Ngươi là ai? Cùng Nam Sơn phu nhân có quan hệ gì? Là nàng kêu ngươi đòi giết Ngọc Phi Yên sao?”

Thấy Chiết Hạ Quân vẫn không nhúc nhích, Ngọc Phi Yên đi qua, nàng vừa định rút khăn che trên mặt hắt xem kết quả, Chiết Hạ Quân đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, tay kia lấy ra một vật thể hình cầu, xoay tròn, một trận khói trắng lập tức xông ra.

“Muốn biết ta cùng quận chúa có quan hệ gì, xuống Âm Tỉ ta nói cho ngươi nghe!” Chiết Hạ Quân cười dữ tợn, khuôn mặt tràn đầy tử khí.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Buổi tối kinh tâm động phách

“Oanh---“, một tiếng nổ lớn, Ngọc Phi Yên đã sớm lùi ra mười thước.

Chỗ nàng mới đứng vừa rồi lúc này khói dày đặc cuộn cuộn, chỉ thấy một cánh tay đang từ không trung lao xuống, phi thẳng xuống trên bãi cỏ cách đó không xa. Chờ khi khói đặc dần dần tiêu tán, Chiết Hạ Quân ban đầu chịu trọng thương đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đây là... Huỷ tay cầu sinh a!

Dọc theo vết máu loan lổ trên đường, Ngọc Phi Yên đi tới đường dốc ngoài năm mươi thước, dưới đó là một con sông chảy xiết. Chiết Hạ Quân nhất định là từ nơi này chạy thoát!

Dùng loại biện pháp gần như tự mình hại mình này mà chạy trốn, loại người này đối với chính mình đúng là rất độc ác!

Lúc này, tại Trung Nghĩa hầu phủ.

Ngọc Thiên Xích bỏ đi áo, hay tay cầm một cành mai gai thô to, quỳ gối ở trước mặt Ngọc Kinh Lôi.

“Đại bá, là chất nhĩ quân giáo không nghiêm, bây giờ cháu dâu cũng đã ăn đau khổ lớn, ngày sau nàng nhất định sẽ không bao giờ suy nghĩ bậy bạ hành động lỗ mãng như vậy nữa! Đại bá, ngài tức giận có thể đánh con, mắng con, cầm mai gai đánh con, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng để chuyện trong lòng!”

“Phụ thân của chất nhĩ đã chết sớm, con đã không còn nhớ rõ bộ dáng của phụ thân ra sao rồi. Ở trong lòng chất nhĩ, ngài chính là phụ thân của ta! Chất nhĩ biết sai rồi, xin đại bá nể tình chất nhĩ từ nhỏ đã không phụ không mẫu, tha thứ chất nhĩ một lần, đừng đuổi con đi ra ngoài!”

Một kẻ ba mươi bốn tuổi, quỳ trên đất gào khóc, nước mắt nước mũi tụ thành một đoàn, Ngọc Thiên Xích lúc này đây là bất chấp giá nào a.

Thấy Ngọc Thiên Xích trẻ như vậy còn đến nhận tội chịu đòn như vậy, còn khóc thương tâm như vậy, Ngọc Kinh Lôi thở dài.

“Lời nói đã nói ra, chính là nước hắt ra ngoài, chuyện phân gia liền đã định như vậy rồi!”

“Phu nhân ngươi dám trêu chọc người không thể chọc, lần này có thể giữ mệnh cũng đã là may mắn rồi! Chờ ba ngày sau Lâm Giang Vương đến, thì các ngươi liền chuyển đi ra ngoài đi! Nể tình phụ thân ngươi, ta sẽ an bài cho ngươi hết thảy, lại cho ngươi mấy cửa hàng, các ngươi về sau cũng có thể trải qua cuộc sống khá tốt!”

Ngọc Thiên Xích thật không ngờ đến bản thân tự hạ thấp mình, đau khổ cầu xin như vậy, Ngọc Kinh Lôi vẫn kiên quyết muốn đuổi bọn họ đi ra ngoài, hắt cùi đầu, trong mắt lướt qua một tia hận ý.

Lời nói của Nam Sơn phu nhân lại vang vọng trong tai hắn :

“Chỉ cần giết Ngọc lão gia tử, dọn dẹp sạch sẽ hết thảy, Trung Nghĩa hầu phủ này chính là thiên hạ của chúng ta! Cho dù Tinh Khung cùng lão tam có gấp gấp trở về, hết thảy cũng đã không kịp rồi...”

Ngọc Thiên Xích ban đầu còn có chút do dự rốt cục cũng hạ quyết tâm, làm ra một chuyện hèn cho rằng chính xác nhất.

“Nếu đại bá đã nói như vậy, chất nhĩ chỉ có thể vâng theo.”

Ngọc Thiên Xích chậm rãi đứng lên :”Từ nay về sau, chất nhĩ đã không còn có thể thường xuyên hiếu kính trước mặt bá phụ nữa. Hôm nay ngài ăn cơm cũng không nhiều, con đã tự tay làm một chén mỳ cho ngài, xin đại bá thành toàn cho hiếu tâm của chất nhĩ!”

Ngọc Thiên Xích đem mỳ đặc trước mặt Ngọc Kinh Lôi :”Xin đại bá bảo trọng thân thể!”

Tuy rằng Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa hành động thật là làm cho lòng người lạnh ngắt, nhưng nhìn đến khuôn mặt cực kì giống đệ đệ kia, Ngọc Kinh Lôi vẫn cảm thấy lên nểm mấy đứa mỹ.

Hai ba miếng vừa nuốt vào bụng, Ngọc Kinh Lôi đột nhiên cảm thấy ngực rất khó chịu, không thể tin nhìn Ngọc Thiên Xích âm độc tươi cười, rốt cuộc cũng hiểu rõ hết thấy.

“Người hạ độc----“

“Đây đều là do người bức ta, người xứng đáng!” Thấy Ngọc Kinh Lôi trừng mắt nhìn mình, Ngọc Thiên Xích h một cước đá hấn .

“Lão già, ta đã nhìn người rất lâu rồi! Đừng lo lắng, cháu gái người yêu thương nhất hiện tại đã là quý dưới kiếm Chiết Hạ Quân, tổ tôn các cùng ra đi, cũng coi như có bạn rồi!”

Bởi vì Ngọc Kinh Lôi thích ở một mình, nên buổi tối bên người cũng không lưu người hầu hạ, cho nên trong viện của hắn không có hạ nhân, thân vệ cũng chỉ ở trong phòng võ, cho nên Ngọc Thiên Xích mới thừa cơ hội này hành động.

“Súc sinh! Các người đã làm gì Yên nhi?”

Vừa nghe Ngọc Phi Yên gặp nạn, Ngọc Kinh Lôi lung lay sắp đổ, Ngọc Thiên Xích lại nặng nề một cước dẫm nát ngực hắn.

“Ngọc Kinh Lôi a Ngọc Kinh Lôi, người kêu ta nói người có cái gì tốt đây? Tự nay nuôi dưỡng cháu độc sát người, tự tay dưỡng nghĩa tử ngược lại lại giết cháu gái người, người nói, người làm người có quá thất bại hay không chứ! Hahahaha----“

“Các người, sẽ không chết từ té đâu!”

Ngọc Kinh Lôi ói ra một ngụm máu đen, há mồm thờ dốc :“Các người sẽ bị báo ứng!”

“Người bị báo ứng là người a! Người nếu đã chết không cam lòng, không bằng ta nói cho người một việc.”

Ngọc Thiên Xích ngồi xổm xuống, ghé vào bên tai Ngọc Thiên Lôi.

“Chi Lan căn bản không phải là cháu gái người, nàng là nữ nhi của ta! Ta thật muốn cảm ơn người, đem nữ nhi ta nuôi lớn. Hiện tại Ngọc Ph Yên chết, không bao lâu nữa, Chi Lan sẽ trở thành thái tử phò, ta chính là quốc trượng tương lai a!”

“Người tự mình đem nóng xanh để cho con trai của người đội mười lăm năm nay! Ngọc lão đầu, người nói Ngọc Thiên Tầm dưới cửu tuyền, có thể chết nhắm mắt được không a? Người hiện tại có phải đang bị báo ứng hay không a?”

Ngọc Thiên Xích nói ra “Chân tướng”, thành bùa đòi mạng Ngọc Thiên Lôi.

“A---“ Phun ra một ngụm máu lớn đen như mực, Ngọc Kinh Lôi ngất đi.

“Haha---“ Ngọc Thiên Xích cười lạnh, đem rượu hắt lên trên giường, mình trướng, trên người Ngọc Thiên Lôi, thân thủ đánh nghiêng để nền.

“Đại bá, người yên nghỉ đi! Vinh quang Trung Nghĩa hầu phủ tất cả đều thuộc về ta!”

Chờ khi Ngọc Phi Yên trở lại Trung Nghĩa hầu phủ, trong phủ đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người ở Lôi viện cứu hoả.

“Hầu gia còn ở bên trong! Các người nhanh chút cứu ngài! Phụ thân, phụ thân ngài nói gì đi---“ Tiếng nói dò dẫm của Nam Sơn phu nhân trong hoàn cảnh ồn ào ban đêm này có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Vừa nghe thấy Ngọc Kinh Lôi gặp chuyện không may, Ngọc Phi Yên bắt lấy quản gia bên cạnh.

“Sao lại thế này? Vì sao lại xảy ra hoạ hoạn? Gia gia đâu? Gia gia ở đâu?”

Nghe được tiếng nói Ngọc Phi Yên, Nam Sơn phu nhân cho rằng mình đang nằm mơ, đến khi quay đầu lại nhìn thấy người thật, nàng “A” một tiếng, giống như nhìn thấy quỷ.

Ngọc Phi Yên vì sao không chết?

Điều đó không có khả năng!

“Di nương nhìn thấy ta hình như rất giật mình a!” Nhìn ra Nam Sơn phu nhân kinh ngạc, Ngọc Phi Yên đem cánh tay Chiết Hạ Quân vút đến trước mặt nàng ta :“Ta không có chết, di nương có phải rất thất vọng hay không?”

Cánh tay người máu me nhầy nhụa dọa Nam Sơn phu nhân nhảy dựng.

Khi thấy rõ hình xăm đầu sói trên cánh tay, Nam Sơn phu nhân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sập xuống. Chiết Hạ Quân... Chết? Là ai giết hắn! Là Ngọc Phi Yên sao? À ta không phải là phế vật sao?

Thời gian Nam Sơn phu nhân ngốc trẻ, quân gia đã đem nguyên do sự tình nói cho Ngọc Phi Yên.

Lôi viện vô duyên vô cớ bốc cháy? Ngọc Kinh Lôi còn ở bên trong?

Bản thân vừa mới rời đi, gia gia liền xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ vừa rồi là kế điệu hổ ly sơn? Mục đích của đối phương chẳng những muốn giết nàng, còn muốn trừ bỏ Ngọc Kinh Lôi?

“Gia gia!” Ngay khi Ngọc Kinh Lôi xông vào trong đám cháy cứu người, lão Khôi đã công một người từ trong khói đặc cùng lửa cuộn cuộn vọt ra.

Bất mạch, đây là dấu hiệu trúng độc, tâm Ngọc Phi Yên càng thêm lạnh.

“Lão Khôi thúc, xin ngài phái người đưa ông nội của ta đến Tùng Hạc lâu. Mặt khác, đem Trung Nghĩa hầu phủ phong toả tất cả, mọi người không được xuất nhập. Phái người kiểm tra người trong phủ, từ chủ tử, cho đến nô tài, thiếu ai, tra ra rõ ràng cho ta! Thấy thần sắc khả nghi, trực tiếp bắt lại!”

“Đạ, nhị tiểu thư! Ngài yên tâm, cho dù là một con ruồi, cũng không thể bay ra khỏi hầu phủ!”

Thấy sắc mặt Ngọc Phi Yên ngưng trọng, lão Khôi biết sự tình hôm nay rất lý quái, hướng chi đáng về Ngọc Kinh Lôi vừa nhìn là biết trúng độc, người hạ độc nói không chừng còn ở trong phủ.

Mà Ngọc Phi Yên không hốt hoảng bán loạn, làm cho lão Khôi cảm thấy vui mừng. Trong khoảng thời gian ngắn đã quyết đoán xử lý mọi chuyện, lâm trận không nguy không hoảng, rất có phong độ đại tướng, không hổ là người Ngọc gia!

Tuy rằng Ngọc Phi Yên vợ vả giúp Ngọc Kinh Lôi giải độc, nhưng vẫn không hề quên Nam Sơn phu nhân.

Buổi tối xảy ra hai chuyện hìn như không có quan hệ, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng biết, những chuyện này cùng Nam Sơn khó tránh khỏi liên quan.

Khi dặn dò vài câu bên tai lão Khôi xong, Ngọc Phi Yên vội vàng đi về Tùng Hạc lâu.

Vừa mới tiến vào cửa, Ngọc Phi Yên liền nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, không kịp cùng hắn chào hỏi, Ngọc Phi Yên lấy ra ngân châm, thật nhanh đâm vào ba mươi sáu huyết chỉ mạch của Ngọc Kinh Lôi, làm cho lão Khôi sau khi đã sắp xếp xong mọi chuyện vừa tối liền nhìn đến ngưỡng cửa người, trực tiếp ngã ngửa.

Trong khuê phòng nhị tiểu thư đột nhiên toát ra nam nhân đã làm cho Lão Khôi phi thường kinh ngạc, khi nhìn thấy rõ đối phương là Lâm Giang Vương, trái tim lão đã nhảy vọt lên cổ họng. Càng đừng nói nhìn thấy Ngọc Phi Yên thuần thực hành châm trên người Ngọc Kinh Lôi, trông mắt lão Khôi thiếu chút nữa liền rớt ra ngoài.

“Hong xà đan.” Thần sắc Hạ Hầu Kinh Thiên ngưng trọng.

“Độc dược Đan tộc quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ là, Đan tộc khi nào thì cùng Trung Nghĩa hầu phủ có quan hệ? Kẻ hạ độc này, xem ra là rất hận lão gia tử, chỉ muốn hắn chết...”

Đan tộc?

Nhiều năm sau lại nghe đến cái tên này, về mặt lão Khôi lập tức ngưng trệ, đúng là độc dược đan tộc sao Chẳng lẽ đây là do Đan tộc trả thù

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngọc Hầu gia bị độc sát bỏ mạng

Hắn không phải là Đan tộc!

Nếu trả thù, năm đó Đan tộc liền sẽ ra tay, cần gì phải đợi nhiều năm như vậy...

Lực chú ý của Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đều dồn trên người Ngọc Kinh Lôi, cũng không chú ý đến trên mặt lão Khôi thoáng chốc biến hoá.

Bận việc cả đêm, chờ sắc trời hừng sáng, Ngọc Phi Yên mới thở một hơi.

“Mèo con, Hầu gia rốt cuộc thế nào rồi?” Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn thấy mắt phương của Ngọc Phi Yên lướt qua vẻ mệt mỏi, có chút đau lòng. Hắn vừa xuất cung, liền tính toán chia sẻ kết cục của Vân Cẩm công chúa cùng Ngọc Phi Yên, thuận tiện trông chừng mèo con của hắn, không nghĩ tới liền gặp

được Ngọc Kinh Lôi gặp chuyện không may, thật đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người mà.

“Ta dùng bảy bảy bốn mươi chín kim châm, khống chế kinh mạch của gia gia, độc tố mới được ngăn lại, nhưng mà cần phải lập tức chế ra giải dược mới được.”

Ngọc Phi Yên lặng lặng nhìn lão nhân gia tóc bạc đang nằm trên giường, tâm tình cực kì trầm trọng.

Trong giải dược có vài vị thuốc tìm không dễ, hơn nữa thời gian của nàng cũng không có nhiều, chỉ có một tháng. Nếu trong một tháng không chế ra được giải dược, thì cho dù là thần tiên giáng thế, cũng cứu không được Ngọc Kinh Lôi.

“Nhị tiểu thư, người nghỉ ngơi một lát đi...”

Trên mặt Ngọc Phi Yên ẩn hiện vẻ mệt mỏi, lão Khôi nhìn, cũng rất đau lòng. Lão gia tử đau đũa cháu gái này cũng không uống phí, ít ra vào thời khắc quan trọng, cũng chỉ có Ngọc Phi Yên là đáng tin a!

“Không cần, điều tức một chút sẽ tốt thôi. Lão Khôi thúc, kết quả kiểm tra bên ngoài thế nào rồi? Trong phủ thiếu ai?”

“Thiếu Ngọc Thiên Xích! Trước khi hoả hoạn, có người nhìn thấy Ngọc Thiên Xích đi tới Lôi viện, sau đó hần liền mất tích. Còn có người nhìn thấy buổi tối hôm Ngọc Thiên Xích đã từng đi qua Nghe Hải uyển.”

Lão Khôi vừa nói, một bên vừa nổi trận lôi đình.

Khó trách Nhị tiểu thư kêu hần nhìn chăm chăm Nam Sơn phu nhân, thật không ngờ bọn họ lại có mặt liên hệ như vậy. Chẳng lẽ chuyện này thật sự cùng Nam Sơn phu nhân có quan hệ?

“Nhị tiểu thư, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

Lão Khôi đã coi Ngọc Phi Yên là tâm phúc mà đối đãi.

“Ngọc Thiên Xích? Nam Sơn phu nhân?” Ngọc Phi Yên nhắm mắt lại, nhớ lại từng chi tiết một. Nếu nàng đoán không sai, người ám sát nàng hẳn là Chiết Hạ Quân.

Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân, Ngọc Thiên Xích... Hai nam một nữ, đây là tiết mục gì a?

Qua một hồi lâu, Ngọc Phi Yên đột nhiên mở mắt ra, mắt phượng phiêu lượn hàn quang mãnh liệt: “Đi báo án, nói Ngọc Hân gia bị Ngọc Thiên Xích độc chết, thỉnh cầu quan phủ truy nã Ngọc Thiên Xích---“

“Nhị tiểu thư, ý của người là?” Lão Khôi có chút giật mình, phải biết rằng chuyện sinh tử của Ngọc Thiên Lôi có quan hệ rất trọng đại, buông ra lời đồn, vạn nhất bị hoàng thượng tin là sự thật, vậy thì hẳn có thể nói là bọn họ đang mang tội khi quân a!

“Lão Khôi thúc, ta muốn dụ rấn ra hang, không cần quan tâm đến nhiều thứ. Tai hoạ ngầm không trừ, tâm ta rất bất an! Về phần hoàng thượng---“ Ngọc Phi Yên liếc qua Hạ Hân Kinh Thiên: “Còn làm phiền Lâm Giang Vương hỗ trợ!”

Lâm Giang Vương là loại người nào, lão Khôi biết rất rõ ràng a.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên thoải mái ra lệnh Hạ Hân Kinh Thiên như vậy, lão Khôi thiếu chút nữa té ngựa. Vị gia này có thể cho người khác tùy tiện sai sử sao? Chỉ sợ đến lúc đó mời thần thì dễ dàng đuổi thần đi thì nan kham a!

“Được, cứ để chuyện này gia lo----“

Hạ Hân Kinh Thiên lười nhác lên tiếng, giống như ngọc đẹp, cao quý thánh khiết, thậm chí còn có một tia sùng nịch trong đó, không giống vẻ thô bạo cuồng vọng trong đầu lão Khôi tưởng tượng. Kịch tình không đúng nha! Trong lòng lão Khôi bất ổn.

Ngọc Phi Yên không chú ý đến biểu tình của lão Khôi, nàng sơ lược nói tình huống đêm qua bản thân bị Chiết Hạ Quân ám sát, phân tích liên quan của Nam Sơn phu nhân với hai nam nhân đó, lão Khôi lập tức hiểu ra.

Đây đúng là ngày phòng đêm phòng, gác nhà khó phòng a, không ngờ ba người này sẽ liên hợp lại! Đáng tiếc, trước mắt không có chứng cứ! Bằng không lão Khôi đã sớm vọt vào Nghe Hải uyển, đem Nam Sơn phu nhân chém chết!

“Chỗ Nam Sơn phu nhân cứ tiếp tục sắp xếp người theo dõi, đừng giám sát quá chặt chẽ, miễn cho chó cùng rút gậy. Thấy tình huống gì, tùy thời liên thông báo cho ta. Còn nữa, trong phủ toàn bộ trang hoàng màu tang, nếu phải diễn, thì phải diễn cho nhập vai vào, dựa theo sự thật mà làm!”

“Dạ, nhị tiểu thư!”

Chờ lão Khôi đi ra ngoài, Ngọc Phi Yên liền mềm nhũn, còn chưa tê liệt ngã trên ghế, đã rơi vào trong lòng Hạ Hân Kinh Thiên.

Vừa rồi nghe Ngọc Phi Yên đơn giản nhắc đến chuyện bị ám sát, sắc mặt Hạ Hân Kinh Thiên đã càng ngày càng khó coi, đến khi lão Khôi đi rồi, hẳn mới thoải mái để cho nàng ý ôi nghỉ ngơi trong lòng mình.

Suốt cả một đêm đêm, thần kinh không lúc nào nơi lỏng, căng thẳng cứu người, còn có thể cướp Ngọc Kinh Lôi từ trên tay tử thần trở về, Hạ Hầu Kinh Thiên lúc này có thể xem như đã thật sự hiểu biết được năng lực cùng y thuật của Ngọc Phi Yên.

Ít nhất thì từ trước đến nay hắn cũng chưa từng gặp qua người có thể làm được điều này,

Chỉ sợ ngay cả Đan tộc cũng không tưởng tượng nổi, bọn họ vẫn tự hào với phương diện độc dược của gia tộc mình, cư nhiên trong tình huống không có giải dược như vậy, lại có người có thể ngăn chặn độc của bọn họ!

Thật không hổ là mero con của hắn...

Bàn tay to của Hạ Hầu Kinh Thiên đặt lên lưng Ngọc Phi Yên, một nguồn lực từ trong lòng bàn tay của hắn xuất ra, chậm rãi truyền vào trong cơ thể nàng. Chỉ khi Ngọc Phi Yên chậm rãi mở mắt, Hạ Hầu Kinh Thiên mới ngừng lại, ở bên tai nàng ngửi ngửi.

“Đạn sét đánh?” Người thấy mùi đạn nhàn nhạt, sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên đại biến: “Đem qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người tử mi nói với ta một lần!”

Sau khi Ngọc Phi Yên đem tất cả mọi chuyện nói cho Hạ Hầu Kinh Thiên, không sót một từ, mi mắt hắn càng thêm thâm trầm.

“Đạn sét đánh là do Đan tộc phát minh, Hồng Xà đan là độc dược có tiếng của Đan tộc, còn độc “Ngàn năm say” trên người người lúc trước, cũng là đến từ Đan tộc.”

“Đan tộc?” Ngọc Phi Yên lần đầu tiên nghe được tên này, phi thường tò mò.

“Đan tộc, là một gia trong bảy gia tộc cổ xưa nhất, am hiểu chế dược, cơ hồ tất cả gia tộc đều không dám đắc tội Đan tộc, bởi vì không ai có thể ngăn được sinh lão bệnh tử, đây cũng là nguyên nhân mà được sự được người người tôn kính.”

“Người trong Đan tộc đều là thiên tài chế dược, nhưng với võ học thì ngược lại. Vì yên ổn gia tộc, Đan tộc bình thường sẽ cùng các đại gia tộc khác thông hôn. Chỉ có Đan tộc tử nữ quan hệ họ hàng gần kết hôn, nghe nói như vậy có thể đảm bảo huyết thống thuần khiết, cũng là nguyên nhân giúp Đan tộc không suy tàn...”

“Chỉ là, Đan tộc vào hơn mười năm trước phát sinh biến cố, thánh nữ Đan tộc mất tích, trong tộc nội loạn chết rất nhiều người, nguyên khí Đan tộc đại thương, sau này còn dư lại một nhóm người ẩn cư sơn dã, đã rất lâu rồi không có lộ diện.”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói xong, cúi đầu nhìn chằm chằm Ngọc Phi Yên: “Hi vọng Trung Nghĩa hầu phu không gặp phải Đan tộc, cho dù hiện nay Đan tộc lung lạc, nhưng tiếng tăm vẫn lẫy lừng như trước, Đan tộc không dễ chọc vào. Người đời đều biết được Đan tộc chế rất lợi hại, kỳ thực bọn họ chế độc càng lợi hại hơn, trong tộc còn nhiều kỳ nhân. Người lần này rất lỗ mắng---“

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên bình thường luôn lấy khi dễ bản thân làm niềm vui, nhưng vào thời khắc quan trọng, Ngọc Phi Yên vẫn rất tin nhiệm hắn.

Thấy hắn quan tâm mình như vậy, Ngọc Phi Yên ha ha cười: “Đạn sét đánh, trẻ con! Chỉ cần cho ta nguyên liệu, ta có thể chế tạo ra thứ lợi hại gấp trăm lần đạn sét đánh, một ngàn lần cũng được!”

Khi Ngọc Phi Yên nói chuyện trong ánh mắt loé ra sắc tự tin rất đậm, làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn không chớp mắt, nhin không được nhu nhu tóc của nàng.

“Gia tin người!”

Ba chữ ôn nhu, làm cho tâm tình Ngọc Phi Yên dần khá hơn.

Tại một thế giới lạ lẫm này, có một người như vậy, vô điều kiện tin nhiệm mình, tạm thời bất kể là hắn đang dỗ nàng vui vẻ cũng tốt, còn thật tâm nghĩ như vậy cũng được, đều làm cho lòng người ấm áp.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ta nói đều là sự thật!”

Ngọc Phi Yên nghiêm túc ngồi xuống, bình tĩnh nhìn nam tử tuổi trẻ đến không chân thật trước mặt.

“Một năm nay, người đã giúp ta rất nhiều. Thái cực dưỡng sinh tuyến có bao nhiêu trân quý, người không nói, ta cũng biết. Ở trong mắt người, khả năng của ta quá yếu, nhưng mà ta khẳng định sẽ càng ngày càng mạnh lên! Nếu một ngày nào đó, người gặp nguy hiểm cùng khó khăn trước nay chưa từng có, ta nhất định sẽ vô điều kiện giúp người, vượt lửa qua sông, không chối từ!”

Ngọc Phi Yên chưa từng trịnh trọng cảm tạ với Hạ Hầu Kinh Thiên, mượn cơ hội hôm nay, nghiêm túc nói cho hắn biết ý nghĩ này.

Nhìn biểu tình thận trọng dị thường trên khuôn mặt bé nhỏ, lông mi dài như lông vũ của Hạ Hầu Kinh Thiên khẽ rung động, khoé môi giờ lên, mặc dù Ngọc Phi Yên chân thành tha thiết muốn cảm kích hắn, lời nói thậm chí còn có chút ý tứ giải quyết việc chung, nhưng theo Hạ Hầu Kinh Thiên, đây là lời nói làm hắn cảm động nhất.

Sẽ vô điều kiện duy trì lời hứa sao? Thật tốt!

Xoa mi Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên nhẹ thoáng ôm nàng một chút :”Gia có cần nữ nhân nông nổi vượt lửa lợi sông, cần nàng lăn lộn vì gia sao!”

Hắn nói đùa, làm cho lòng mày Ngọc Phi Yên nhướn lên.

“Ta rất nghiêm túc! Hạ Hầu Kinh Thiên, mặc kệ ở nơi nào, xảy ra chuyện gì, chỉ cần là thân nhân của ta, bằng hữu của ta, ta sẽ dùng hết sức hỗ trợ mọi người!”

Khi nói đến hai chữ “Bằng hữu”, Ngọc Phi Yên nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, ánh mắt sáng ngời viết rõ hai từ “Kiên định.”

Bằng hữu sao?

Tâm tình ban đầu cực kì tốt của Hạ Hầu Kinh Thiên khi nghe đến hai từ này, đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Gia nuôi mèo con, làm bằng hữu gia sao? Quan hệ này đúng là rất kỳ quái. Chẳng lẽ gia không phải là trời của ngươi, để ngươi dựa vào sao?

Lão Khôi làm việc hiệu suất rất cao, tin tức Ngọc Kinh Lôi bị độc chết bỏ mạng không bao lâu liền truyền khắp toàn bộ Trung Nghĩa hầu phủ, hơn nữa lây tốc độ hoả tiễn, khuếch tán đến từng ngõ ngách trong kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thái tử tính toán

Editor: tieudangnhi

Kể từ chuyện Ngọc Phi Yên bình an hồi kinh, hơn nữa tin tức nàng được sắc phong là Lương Ngọc quận chúa làm cho khắp kinh thành nhấc lên một trận kinh phong oanh động, Ngọc Kinh Lôi chết, lại thành một quả bom tấn khác, đem mọi người oanh tạc đến mơ hồ.

Ngày hôm qua mọi người còn đang hâm mộ Ngọc Phi Yên mạng lớn vận khí cũng rất tốt, chẳng những ngồi ổn vị trí thái tử phi, còn được làm Lương Ngọc quận chúa, hôm nay trụ cột Trung Nghĩa hầu phủ lại mất đi, thật đúng là trời không thuận ý người mà, người có hoạ phúc sớm chiều a!

Thời điểm Hạ Hầu Quân Vũ nghe được tin tức này, cả kinh từ trên long ý nhảy dựng lên.

Ngọc Kinh Lôi chết?!

Điều này sao có thể!

Chỉ chờ khi phái thái y đến Trung Nghĩa hầu phủ kiểm tra “Di thể” của Ngọc Kinh Lôi xong, bầm tấy với hắn, hắn mới có thể tin đây là sự thật. Ngọc lão gia chết, một người trung thành tận tâm, một lòng vì nước trung nghĩa anh dũng, cư nhiên lại chết trong tay tiểu nhân âm hiểm ác độc, thật đúng là không thể tha thứ mà!

Hạ Hầu Quân Vũ trên triều đại phát lời đính, trước tiên hạ lệnh truy nã, trong phạm vi cả nước tróc nã Ngọc Thiên Xích.

So với Hạ Hầu Quân Vũ phần nộ, thái tử Hạ Hầu Nam lại có toan tính khác.

Ngọc Kinh Lôi vừa chết, thì Trung Nghĩa hầu phủ chính là nhà trống gió lộng a.

Ngọc Thiên Huyết là một tên phế vật, người duy nhất có thể kế thừa hậu vị là Ngọc Tĩnh Khung thì vẫn còn quá trẻ, vô pháp đảm đương hết toàn bộ hầu phủ.

Không có Ngọc Kinh Lôi cai quản, thì vị trí công huân trong quý tộc của Trung Nghĩa hầu phủ chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh.

Nếu như Ngọc Kinh Lôi chết trận trên chiến trường, còn có thể hưởng thanh danh dễ nghe, nhưng hắn lại chết trong tay cháu ruột của mình, đây chẳng khác nào đã nói lên Ngọc Kinh Lôi trị gia không nghiêm, còn có thể trở thành chuyện cười lớn nhất trong xã hội!

Ban đầu Ngọc Kinh Lôi tự mình giao nộp binh quyền, Tung Nghĩa hầu phủ đối với Hạ Hầu Nam mà nói thì chính là bỏ thì vương, mà vương thì tội a.

Nay Ngọc Kinh Lôi đã chết, Trung Nghĩa hầu phủ liền một chút giá trị cũng không còn.

Hơn nữa, dựa theo lệ thường, Ngọc Phi Yên nên vì Ngọc Kinh Lôi giữ hiếu đạo ba năm. Ba năm, đối với Ngọc Phi Yên mà nói thì không có tổn thất gì, nhưng đối với một thái tử như hắn thì chờ không nổi mà!

Mấy vị hoàng huynh lớn tuổi sớm đã có con nối dòng, hấn lại vì một nữ tử mình không thích, lại phải chờ ba năm, dựa vào cái gì chứ!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Hầu Nam cuối cùng vẫn đem lời nói hôm qua của Tần thái hậu ném ra sau đầu.

Một vị thái tử phi như Ngọc Phi Yên, nhất định phải huơ!

Mặc dù đã sớm quyết định dứt khoát, nhưng mặt mũi hấn vẫn muốn giữ lại. Cho nên Hạ Hầu Nam vừa mới rời triều, liền tự mình đi đến thăm Trung Nghĩa hầu phủ, vừa lúc nhìn thấy một màn hay.

Thì ra, Ngọc Chi Lan chuẩn bị ra ngoài lại bị người ở cửa ngăn lại, được biết đó là mệnh lệnh của nhị tiểu thư đã hạ, mọi người không thể rời khỏi Trung Nghĩa hầu phủ nửa bước, bất kể Ngọc Chi Lan tức giận như thế nào, người kia cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Ngọc Phi Yên, năng tức giận muốn phát hoả liền trực tiếp vọt vào tiền đường chất vấn Ngọc Phi Yên.

“Ngọc Phi Yên, ngươi dựa vào cái gì lệnh người theo dõi ta, không cho ta ra phủ? Ngươi đây là đang muốn nhốt chúng ta sao? Ta nói cho ngươi biết, cho dù gia gia chết đi, người làm chủ trong phủ này cũng chưa tới phiên ngươi---“

Ngọc Chi Lan muốn xông lên phía trước giáo huấn Ngọc Phi Yên đang kêu ngạo làm vậy, còn chưa đụng vào đối phương, đã bị lão Khôi ngăn lại.

“Đại tiểu thư xin tự trọng! Hầu gia đã đem ấn chỉ đầu hồ giao cho nhị tiểu thư, thì đương gia phủ này hiện tại chính là nhị tiểu thư!”

“Phi---“

Ngọc Chi Lan phun một ngụm nước miếng lên mặt lão Khôi :”Gia gia là lão hồ đồ, mới làm ra chuyện như vậy. Để cho một ả phế vật làm đương gia, ta không phục!”

“Đại tỷ, xem ra hôm qua ngươi chịu giáo huấn còn chưa đủ!”

Ngọc Phi Yên nghỉ ngơi một lát đã khôi phục tinh thần, thấy Ngọc Chi Lan lúc này còn muốn cãi nhau, năng nhịn không được nhún mày.

“Ngươi có phải đã quên hay không, theo từ hôm qua trở đi, ta chính là Lương Ngọc quận chúa của Đại Chu Quốc? còn nữa, gia gia đã qua đời ngươi chẳng những không thương tâm khổ sở, ngươi lại hồ nháo, chỉ sợ thiên hạ không loạn, thật đúng là thiếu giáo huấn a!” Ngọc Phi Yên bình tĩnh uống trà.

“Nếu như ba mươi đại công đã không làm cho ngươi tỉnh táo lại, hôm nay sẽ tăng thêm cho ngươi ba mươi công!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên hiện tại đối với lão Khôi mà nói chính là thánh chỉ, hấn vung tay lên, hai thân vệ liền đi lên, một trái một phải bắt lấy Ngọc Chi Lan, đem nàng ấn trên mặt đất.

Đại bản còn chưa hạ xuống, thời điểm Hạ Hầu Nam vừa vặn đi vào, liền nhìn thấy một trận này, Hạ Hầu Nam có chút giật mình :”Các ngươi đang làm cái gì thế?”

“Thái tử điện hạ cứu mạng a!”

Nhìn thấy Hạ Hầu Nam, Ngọc Chi Lan liền nhanh chóng tránh thoát, giống như sấm sét đánh về phía Hạ Hầu Nam, kéo vạt áo hấn.

“Thái tử điện hạ, xin người cứu ta a! Ngọc Phi Yên muốn giết ta! Nàng ta muốn đánh chết ta!”

Nhanh chóng thay đổi dáng vẻ hung tàn lúc nãy, Ngọc Chi Lan khóc đến lệ hoa mang vũ, yếu điệu vô lực, hàm răng trắng nõn cắn phẩn môi phẩn hồng, nước mắt lớn như hạt đậu trong hốc mắt ào ào xuất ra, bộ dáng đáng thương lại rất vô tội. (diễn hay thật)

Ngũ quan của Ngọc Chi Lan vốn dĩ khuynh theo hướng ôn nhu, lúc này lại mặc một thân phẩn hồng, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết cả nàng ta.

“Điện hạ cứu mạng...” Thân mình Ngọc Chi Lan hơi hơi run lên, giống như chim nhỏ nép vào người Hạ Hầu Nam.

Hạ Hầu Nam vừa nhìn, người hạ lệnh đánh Ngọc Chi Lan, lại là Ngọc Phi Yên, hấn có chút không tin nha :”Yên nhi, ngươi đây là đang muốn làm cái gì vậy! Chi Lan tiểu thư tốt xấu gì cũng là đại tỷ của ngươi! Ngọc Hầu gia vừa mới qua đời, ngươi có thể dùng oán loạn hay không?”

So với thái độ ôn hoà nhân nhượng hôm qua ở hoàng cung, Hạ Hầu Nam hôm nay phi thường cường thế.

Không có Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên đã mất đi chỗ dựa vững chắc lớn nhất rồi, hấn cũng không cần phải diễn trò, không cần nhường nhịn kẻ phế vật này nữa!

“Điện hạ, ngươi không rõ sự tình chân tướng, không cần vội đưa oán kết luận.”

Đối với tên Hạ Hầu Nam đột nhiên phóng ra, không phân tốt xấu liền chỉ trích mình, Ngọc Phi Yên không thể có thái độ tốt với hấn được, ở tại Trung Nghĩa hầu phủ khoa chân múa tay, hấn còn chưa đủ tư cách!

“Ngọc Chi Lan đối với ta vô lễ, đối với gia gia bất kính, nên đánh! Đây là chuyện của Trung Nghĩa hầu phủ, còn mời thái tử điện hạ đứng sang một bên! Miễn cho lát nữa đổ máu, ô ử quần áo của ngươi!”

Ngữ khí đông cứng cùng nghiêm khắc của Ngọc Phi Yên, làm cho sắc mặt Hạ Hầu Nam trầm xuống.

Chỉ là, hôm nay muốn tự mình tới an ủi thăm hỏi, không thể bởi vì Ngọc Phi Yên vô lễ mà làm mất đi thanh danh đồn hậu thiện tâm của mình, Hạ Hầu Nam vẫn cố nhẫn nhịn không để cho chính mình bạo phát.

“Thái tử điện hạ, nàng ta vu oan ta! Ta không có! Ta thật sự không có!”

Ngọc Chi Lan lắc đầu, sắc mặt tái nhợt.

Nàng ta nhìn qua giống như hoảng loạn, nhỏ yếu như vậy, cực kỳ giống tiểu động vật bị người ức hiếp, nhìn tình cảnh này, nội tâm cân bằng của Hạ Hầu Nam càng thêm nghiêng lệch, thiên về phía Ngọc Chi Lan.

Nhìn ra Hạ Hầu Nam đối với Ngọc Phi Yên chán ghét. Ngọc Chi Lan biết đây chính là một cơ hội tốt vô cùng.

Chỉ cần nắm chắc cơ hội này, nói không chừng còn có thể đạp lên Ngọc Phi Yên mà trèo lên vị trí thái tử phi!

Lúc này không dùng khổ nhục kế, thì khi nào mới dùng a!

Nghĩ đến đây, Ngọc Chi Lan kín đáo ngắt mạnh đuôi mình một cái, nước mắt lập tức “Ào ào” lăn rơi trên đất.

“Gia gia qua đời ta cũng rất khổ sở, ta không biết mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, làm cho muội muội tức giận đến vậy! Muội muội bây giờ chính là Lương Ngọc quận chúa cao cao tại thượng, cho dù bề hạ ban cho ân đức như vậy, muội muội không thể ý vào ân điển của bề hạ, liền ý sùng mà kiêu a!”

Cao! Thật sự rất cao!

Năng lực lật ngược trái phải của Ngọc Chi Lan, thật sự làm cho Ngọc Phi Yên mở rộng tầm mắt rồi, thiếu chút nữa vì trình độ của nàng ta mà vỗ tay khen hay.

Xem ra, Ngọc Chi Lan là quyết tâm chiếm lấy tên Hạ Hầu Nam này a.

Lúc trước ở bãi săn bắn, Ngọc Chi Lan cho rằng Ngọc Phi Yên đoạt mất hoàng tử Hạ Hầu Nam, chặt đứt lương duyên của nàng ta, cho nên mới đối với Ngọc Phi Yên nhỏ yếu mà hạ sát chiêu, thủ đoạn độc ác, làm người giận sôi.

Hiện tại, đáng về nàng ta lại yếu điệu đáng thương như vậy, rung rung như khóc như tố, cũng không phải là đang làm cho Hạ Hầu Nam đau lòng sao!

Nếu như đã là một tra nam, một cận bà nữ, không bằng tác hợp cho bọn họ, đem bọn họ gom thành một đôi đi?! Đầu óc Ngọc Phi Yên nhanh chóng chuyển động.

Sau khi Hạ Hầu Nam nghe Ngọc Chi Lan “Lên án” Ngọc Phi Yên, đôi mắt cũng dần sáng lên.

Hắn ban đầu đối với Ngọc Phi Yên rất chán ghét, đang lo làm sao có thể nắm được thóp của nàng, bây giờ cơ hội tốt như vậy lại đưa đến cửa, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

“Yên nhi, cho dù Chi Lan làm sai chuyện gì, người có thể đem chuyện này bỏ qua không! Bây giờ quan trọng nhất là tìm được hung thủ hạ độc Ngọc Hầu gia, không nên gây nội chiến! Thi cốt Ngọc Hầu gia còn chưa lạnh, người lại đối đãi với trưởng tử như vậy, thật sự khiến cho người thất vọng đau khổ a!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bản cung muốn cưới Ngọc Chi Lan!

Editor: tieudangnhi

Đáng về Hạ Hầu Nam một bên tận tình khuyên nhủ, một bên an ủi, làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy rất ghê tởm.

Nàng tung tin đồn Ngọc Kinh Lôi chết, thật đúng là một biện pháp tốt a!

Hoạn nạn thấy lòng người! Vừa lúc thông qua chuyện lần này, mới thấy rốt cuộc ai mới là người thật tâm hy vọng Trung Nghĩa hầu phủ bình an, ai xem náo nhiệt, ai bỏ đá xuống giếng, tất cả đủ loại, xura nhìn thì hiểu ngay!

Hạ Hầu Nam nếu thật sự tôn trọng Trung Nghĩa hầu phủ, tôn trọng nàng, trước tiên nên nghe chuyện gì xảy ra rồi hã đưa ra quyết định, mà không phải

nhận định hết thấy mọi chuyện đều là lỗi của Ngọc Phi Yên nàng.

Xem ra, không có Ngọc Kinh Lôi, cái tên thái tử này đã không kèm nên được rồi.

Hắn cố sức nghĩ cách thoát khỏi hôn sự này, nàng vừa lúc cũng rất chướng mắt hắn!

Chỉ là, Hạ Hầu Nam muốn đem tiếng hô đồ lên người nàng, giúp hắn tạo thêm thanh danh tốt, làm thói Trung Nghĩa hầu phu, bản thân còn được tự do, giành hết thấy sự đồng tình của dân chúng, không có cửa đâu!

Phải làm, cũng là do nàng xé rách mặt nạ ghê tởm của tên Hạ Hầu Nam, là nàng không cần hắn!

“Lời nói của thái tử điện hạ rất có đạo lý!”

Nghĩ rõ kẻ sách, Ngọc Phi Yên mỉm cười, ngay khi Hạ Hầu Nam cho rằng nàng vẫn nghe lời hắn trước sau như một, vì chuyện này mà từ bỏ mà cảm thấy tiếc nuối, ngay khi Ngọc Phi Yên nói xong lời phía sau, sắc mặt Hạ Hầu Nam nhất thời biến thành màu gan heo.

“Nhưng mà, ba mươi đại bản này không thể không đánh! Cho dù có bị hạ ở đây, ta cũng muốn trừng trị nàng ta! Bởi vì phần tôn vinh này bị hạ ban cho ta, không phải ai cũng có thể tùy ý giẫm lên!”

Tuy rằng Ngọc Phi Yên bám chắc việc này không buông, lại rất hợp ý với kỳ vọng trong lòng Hạ Hầu Nam. Nhưng cường thế kia của Ngọc Phi Yên làm cho hắn cực kỳ không quen.

Tiểu phế vật này trước kia luôn ngốc hề hề trốn ở một bên vụng trộm nhìn hắn, thậm chí chỉ cần nhìn thấy hắn mỉm cười một cái, liền ngây ngô cười rất lâu. Chỉ cần là lời hắn nói, Ngọc Phi Yên đều sẽ nghe, căn bản sẽ không nói từ “Không”, càng miễn bàn là không nề mặt như bây giờ.

Lừa gạt lúc này đang đè nén, nháy mắt lại bùng lên trong lòng Hạ Hầu Nam.

Không có Ngọc Kinh Lôi che chở, Ngọc Phi Yên còn cả gan làm loạn như vậy. thật sự là nên nói nàng ta là ngu ngốc, hay là nàng ta cho rằng một phong hào Lương Ngọc quận chúa thì rất giỏi sao?

Nếu Ngọc Phi Yên đã muốn ồn ào như vậy, chuyện này liền huyền ảo càng lớn càng tốt!

Tốt nhất để cho tất cả mọi người biết, thái tử phi tương lai chính là một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn độc ác, nàng ta như vậy căn bản không xứng làm thái tử phi!

“Ngọc Phi Yên, ngươi có phải quá độc ác hay không! Chi Lan tiểu thư chính là tỷ tỷ ruột của ngươi! Ba mươi đại bản đánh vào trên người một cô nương như vậy, ngươi có nghĩ lại đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào không! Ngươi như vậy thật sự làm ta rất thất vọng rồi!” (diễn nào, nhập vai vào!!!)

Thái độ đối với Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên chọn trực tiếp làm ngơ, ngươi thất vọng cùng ta thì có liên quan gì chứ?

“Đánh mạnh vào cho ta! Đánh tới khi nào nàng ta nhận sai mới thôi!” Không thèm để ý tới Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên ra lệnh, lập tức có người bắt lấy Ngọc Chi Lan, ấn nàng ta quỳ xuống đất.

“Các ngươi, các ngươi to gan!”

Ngọc Phi Yên lơ đãng lời nói của hắn còn chưa tính, ngay cả hạ nhân Trung Nghĩa hầu phu cũng không đem lời nói của thái tử như hắn để vào mắt, Hạ Hầu Nam không khỏi nổi trận lôi đình.

Nhưng mà lão Khôi chỉ phục tùng mệnh lệnh riêng của Ngọc Phi Yên, ở trong mắt hắn cũng chỉ có một mình nhị tiểu thư, thái tử kia kiêu căng làm gì a, ngại nha, tránh sang một bên!

“Đánh!”

Ngọc Phi Yên ra lệnh một tiếng, đại bản năng nề “Pằng pằng” đánh vào người Ngọc Chi Lan.

“Thái tử điện hạ cứu mạng a! Độc phụ này muốn giết ta! Tiểu phế vật, ngươi sẽ không chết từ té đâu! Ngươi là kẻ quái dị, độc phụ...” Ngọc Chi Lan thét chói tai, tiếng kêu thê lương, chỉ là nàng còn chưa rống lên câu thứ hai, lão Khôi đã cầm khăn lau nhét vào miệng nàng ta.

Từ đầu đến cuối, tự nhiên xảy ra trước mặt Hạ Hầu Nam, hoàn toàn không có người coi lời nói của hắn là gì, không thèm để vào trong lòng, càng miễn bàn đến chuyện kính nể vị hoàng thái tử này.

Hạ Hầu Nam cho tới bây giờ còn chưa gặp chuyện nan giải như vậy, cho dù là lúc đạp lên tứ hoàng tử, trở thành thái tử, cũng chưa bị người trực tiếp bôi nhọ hắn như vậy!

Đáng giận! Hắn siết chặt tay, trên mu bàn tay nông ta.

Từ đầu đến cuối, tự nhiên xảy ra trước mặt Hạ Hầu Nam, hoàn toàn không có người coi lời nói của hắn là gì, không thèm để vào trong lòng, càng miễn bàn đến chuyện kính nể vị hoàng thái tử này.

Hạ Hầu Nam cho tới bây giờ còn chưa gặp chuyện nan giải như vậy, cho dù là trước kia làm tứ hoàng tử, hay khi trở thành thái tử, cũng chưa từng bị người trực tiếp bôi nhọ hấn như vậy!

Đáng giận! Hấn siết chặt tay, trên mu bàn tay nổi gân xanh. Thật sự rất đáng giận mà!

“Dừng tay cho bản cung!”

Lần đầu tiên, Hạ Hầu Nam dùng đến “Bản cung”...

Vì muốn biểu hiện của mình bình dị gần gũi, chiêu hiền đãi sĩ, thời điểm khi Hạ Hầu Nam làm hoàng tử, chỉ là tự xưng “Ta”, mặc dù lên làm thái tử, cũng luôn noi theo thói quen này.

Nhưng hôm nay, vị thái tử khiêm tốn thuần lương trong ấn tượng mọi người, rốt cuộc cũng để lộ tính cách của chính mình.

Hai chân đem đại bản đánh trên người Ngọc Chi Lan đá văng ra, Hạ Hầu Nam đỡ Ngọc Chi Lan lên, nhanh chóng ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng ta, để Ngọc Chi Lan dựa vào người mình.

“Hôm nay có bản cung ở đây, các người ai dám động thủ!”

Ngọc Phi Yên nhìn Hạ Hầu Nam diễn nửa ngày rốt cuộc nhìn không được cũng phát tác, xúc động là ma quỷ, thái tử điện hạ, người thua!

“Pằng pằng!” Bàn tay thon dài trắng nõn của Ngọc Phi Yên vỗ mạnh, từng tiếng từng tiếng, giống như vũ điệu mùa xuân, tiếng vỗ tay cực kỳ dễ nghe. “Thái tử điện hạ, đại tỷ ta tốt xấu gì cũng đang mặc áo tang, ngài không để ý lễ tiết như vậy, trước mặt mọi người cùng nàng ôm ấp áp áp, thực làm nhĩ Trung Nghĩa hầu phủ ta không có người sao, dễ khi dễ như vậy sao!”

Người không đạo lý, ta cũng càn quấy!

Ngọc Phi Yên cũng không còn nhẫn nại cùng Hạ Hầu Nam dây dưa, trực tiếp cho chụp mũi hấn. Thái tử điện hạ, người không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ta đây sẽ phá hủy đi thanh danh tốt của người, nhìn người có thật sự bỏ được mỹ danh đổi lấy mỹ nhân hay không!

Chỉ là trong chốc lát, Hạ Hầu Nam liền hiểu được ý tứ của Ngọc Phi Yên.

Nàng đây là đang hất nước bắn lên người hấn sao?

Phế vật này khi nào trở nên lợi hại như vậy chứ?!

Không kịp suy xét biến hoá của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam buông tay, muốn cùng Ngọc Chi Lan phân rõ ranh giới.

Hạ Hầu Nam lại không thể lường trước, ngay vào thời khắc quan trọng Ngọc Chi Lan lại giả bộ bất tỉnh, ngất xỉu nhưng vẫn không quên dùng hai tay gắt gao ôm lấy hấn, căn bản không chịu buông tay.

Trong lòng Ngọc Chi Lan rất rõ ràng, Hạ Hầu Nam là hi vọng duy nhất của nàng.

Cho dù là nàng đã muốn gả cho Hạ Hầu Nam làm thái tử phi, đối với hấn chung tình độc nhất, hay là giờ phút này nàng phải chết sống bám lấy cọng rom cứu mệnh này, Ngọc Chi Lan biết chính mình sẽ không, cũng không thể buông tay.

Nàng làm như vậy, Hạ Hầu Nam nhất thời do dự.

Hấn không thể gỡ bàn tay của nàng ta ra khỏi người, càng không thể đá nàng ta sang một bên, đó là việc chỉ có Lâm Giang Vương Hạ Hầu Kinh Thiên mới làm. Huống chi Ngọc Phi Yên đang nhìn hấn bằng thái độ khinh miệt, ánh mắt cười nhạo nhìn hấn, bị một á phế vật đùa cợt, cũng trực tiếp kích thích tâm lý phản nghịch của Hạ Hầu Nam.

“Bản cung làm việc, không cần người thuyết giảng đạo lý. Chi Lan tiểu thư tài mạo song toàn, ôn nhu mỹ lệ, so với người tốt hơn gấp ngàn lần! Đúng là nữ tử hợp ý bản cung, cùng bản cung rất xứng đôi, bản cung muốn kết hôn với nàng, người có thể thế nào!”

Hạ Hầu Nam nói đúng tình hợp lý, hấn nào đâu biết rằng, một phen giận dữ này, trực tiếp lọt vào trong tay triều thần đang đi bước vào cửa Trung Nghĩa hầu phủ thăm hỏi.

Hướng quân gia vừa dẫn Lâm Giang Vương, Tào các lão, Chu thừa tướng, Phùng thượng thư, Liêm ngự sử tiến vai, tất cả đều là trọng thần trong triều, liền nghe thấy câu nói muốn kết hôn cùng Ngọc Chi Lan kia của Hạ Hầu Nam.

Lần này, vài vị lão thần đều sợ ngây người.

Chờ đến khi nhìn thấy Hạ Hầu Nam ôm Ngọc Chi Lan, hai người cực kì thân mật đứng chung một chỗ, các đại thần càng không thể tin được hai mắt của mình.

Ngọc lão Hầu gia còn nằm trong quan tài, thái tử lại đứng trước Trung Nghĩa hầu phủ nói những lời này, đối tượng lại là đại tiểu thư của Trung Nghĩa hầu

phủ, đây thật sự là không có đạo đức đức vô sỉ mà... Vài vị đại thần không khỏi trao đổi ánh mắt cùng nhau.

Xem ra vị thái tử này bình thường đều là nguy trang bằng vỏ bọc thiện lương ôn hoà, nếu bọn họ không đến đúng vào lúc này, muốn thăm viếng đưa tiễn Ngọc Kinh Lôi, thì chắc cũng không nghe được lời nói cả gan làm loạn này.

“Gia đây lần đầu tiên biết Tiểu Tử là vị thái tử phong lưu thích mỹ nhân, chỉ là lựa chọn hôm nay thông báo với mỹ nhân, có phải chọn sai thời điểm hay không a---“

Khi giọng nói lạnh lạnh từ từ của Hạ Hầu Kinh Thiên từ phía sau truyền đến, Hạ Hầu Nam trấn động, lập tức xuất ra một trận mồ hôi lạnh, đợi hần xoay người, nhìn thấy nhiều đại thần như vậy, trong đó cũng không thiếu tâm phúc của Hạ Hầu Quân Vũ, đầu óc Hạ Hầu Nam nhất thời mơ hồ, triệt để trấn kinh rồi.

“Chúng thần tham kiến thái tử điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Con cháu bất hiếu, nên đánh!

Editor: tieudangnhi

Mặc dù bị “Tuyên ngôn” của Hạ Hầu Nam làm cho khiếp sợ, nhưng những vị lão thần này vẫn dựa theo quy củ hành lễ, chỉ là trên mặt bọn họ không còn vẻ thân hậu ngày thường, ngược lại lại có chút xa cách.

Không tốt!

Hạ Hầu Nam am hiểu nhất là nét mặt của người khác, nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hãi.

Hắn vừa rồi giận dữ nói ra những lời đó, nhất định đã bị bọn họ nghe được!

Tào các lão, là ân sư của Hạ Hầu Quân Vũ, rất được tôn kính;

Chu thừa tướng là quan văn đứng đầu, Phùng thượng thư cũng xuất thân từ thế gia, hai người đều là gương mẫu cho bách quan trong triều, không ưa nhất chính là kiểu người không tuân lễ nghĩa!

Còn có Liêm ngự sử, có tiếng là thiết diện vô tư, nếu hắn phê tấu lên trên, phụ hoàng nhất định sẽ đối với mình bất mãn!

Lời nói của mấy vị này đều rất có phân lượng với Hạ Hầu Quân Vũ, tại sao đều ở hết đây? Còn đứng vào lúc này!

“Nào nào xin đứng lên!”

Hạ Hầu Nam muốn tự mình đi lên nâng dậy mấy vị đại thần, nhưng hay tay Ngọc Chi Lan lại gắt gao nắm lấy đai lưng của hắn, thế nào cũng không chịu buông tay, hai người giống như dính lại nhau. Tình cảnh như vậy ở trong mắt bọn người Tào các lão, đánh giá đối với Hạ Hầu Nam trong lòng bọn họ lại càng tuyệt đối không phanh.

Thật sự là, nhìn người không thể nhìn bề ngoài a! Không ngờ thái tử điện hạ lại là loại người như vậy!

“Buông tay!” Hạ Hầu Nam rống giận, muốn đẩy Ngọc Chi Lan ra, nhưng nàng thủy chung nắm chặt hai mắt lại, làm bộ hôn mê bất tỉnh, không chịu buông tay.

“Phanh---“

Hạ Hầu Nam then quá hoá giận, rốt cuộc bạo phát, đẩy Ngọc Chi Lan ngã xuống đất!

Hắn bây giờ đã hối hận chết rồi! Sớm biết như thế thì không sẽ không lợi dụng Ngọc Chi Lan rồi!

Đúng là ngu như heo mà! Không ngờ hắn vì giải vây cho Ngọc Chi Lan, nữ nhân này ngược lại lại lấy oán trả ơn, chẳng những không cảm kích hắn, còn huỷ đi thanh danh của hắn! Làm cho nhóm đại thần hiểu lầm hắn! Thất sách a---“

“Thái tử điện hạ...”

Hạ Hầu Nam ra tay rất nặng, Ngọc Chi Lan không hề đề phòng té ngựa trên mặt đất, khoé miệng nhuốm máu, cực kỳ đáng thương.

“Điện hạ, thực xin lỗi, là ta không tốt! Là ta gây thêm phiền toái cho người!”

Ngọc Chi Lan nước mắt lưng tròng nhìn Hạ Hầu Nam, đáng vẻ giống như “Khí phụ”, làm cho người không khỏi hoài nghi là do Hạ Hầu Nam bội tình bạc nghĩa, làm tổn thương tâm của một vị cô nương.

Lòng các vị đại thần ban đầu còn bất mãn khi nhìn thấy Hạ Hầu Nam vừa rồi còn hứa hẹn muốn cưới Ngọc Chi Lan, bây giờ xoay mặt lại vì thanh danh của mình liền lập tức cùng nàng phân rõ ranh giới, một trước sau bất đồng như vậy, hoàn toàn chính là hành vi của tiểu nhân, ý kiến trong lòng đối với Hạ Hầu Nam liền lớn hơn nữa.

Trong những người này, Hạ Hầu Kinh Thiên là người sợ thiên hạ không loạn nhất.

“Tiểu tử, ngươi thân là thái tử, nói chuyện phải nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu như ngươi đã hứa hẹn cưới Ngọc Chi Lan làm sủng phi, nói được thì phải làm được! Tuy rằng Ngọc Chi Lan còn đang mặc áo tang, nhưng mà ngươi cũng có thể đợi đến ba năm sau đến nghênh cưới nàng!”

Nghe Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, Hạ Hầu Nam quả thực sắp hận chết cái vị Thập Tử thúc này.

“Thập Tử thúc, người hiểu lầm...”

“Nha? Chẳng lẽ ngươi vừa rồi chính là đang nói đùa sao? Chẳng lẽ gia cùng chư vị đại thần đều nghe lầm?” Hạ Hầu Kinh Thiên đi đến bên cạnh Hạ Hầu Nam, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tuổi trẻ thôi, luôn có lúc kim lòng không đậu, điều này cũng có thể lý giải. Nhưng mà làm việc không chịu trách nhiệm, chuyện này không phải là việc đại trượng phu nên làm! Nam nhi, phải biết đảm đương! Đừng làm cho gia coi thường ngươi!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên rất được các vị đại thần tán thành, chỉ thấy bọn họ liên tục gật đầu, sắc mặt Hạ Hầu Nam khó coi đến cực điểm.

Xem ra hôm nay, hắn chỉ có thể thừa nhận lời nói vừa rồi, nạp Ngọc Chi Lan, bằng không liền chịu thêm tiếng xấu! Ai sẽ ủng hộ một thái tử nói không giữ lời, không đảm đương chứ!

Nghĩ đến đây, Hạ Hầu Nam đi lên đỡ Ngọc Chi Lan dậy, lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho nàng.

“Chi Lan tiểu thư, ta muốn cưới ngươi làm sủng phi, không biết ngươi có nguyện ý hay không?”

“Ta nguyện ý---” Về mặt Ngọc Chi Lan cực kỳ vui mừng, lại cảm thấy bản thân hình như có chút không đúng, lập tức thay thành biểu tình xấu hổ, thẹn thùng tiếp nhận ngọc bội của Hạ Hầu Nam.

Tuy rằng cùng kỳ vọng thành thái tử phi của nàng vẫn còn có khoảng cách nhất định, nhưng như vậy cũng đã làm cho nàng rất vừa lòng.

Trong lòng Ngọc Chi Lan âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt được tâm Hạ Hầu Nam, chỉ cần có sự sủng ái của thái tử, còn sợ làm không được thái tử phi sao?

“Chúc mừng thái tử điện hạ rước được giai nhân, chúng mừng đại tỷ tâm sự đã thành!”

Ngọc Phi Yên thoải mái chúc phúc.

“Yên nhi, thực xin lỗi! Ta cũng không nghĩ phá hoại muội cùng thái tử điện hạ...” Ngọc Chi Lan vô tội nhìn Ngọc Phi Yên, trong mắt lại lộ ra vui sướng khi người gặp họa: “Chỉ là, chúng ta về sau vẫn là tỷ muội tốt, đúng không?”

Phi---

Ai thêm làm tỷ muội tốt với người!

Thấy Ngọc Chi Lan muốn tìm chết, Ngọc Phi Yên quyết định giúp nàng ta.

“Đại tỷ, nếu như tâm sự của ngươi đã thành, đạt được mong ước. Vậy chuyện nên làm cũng nên tiếp tục thôi! Lão Khôi, đánh nàng cho ta!”

Ngọc Chi Lan vạn vạn không ngờ tới, Ngọc Phi Yên đến bây giờ vẫn còn nín chặt chuyện ba mươi đại bản không chịu buông tam nàng vừa muốn giãy giụa, lão Khôi cũng không muốn ôn nhu như lúc nãy nữa, trực tiếp điểm huyết, khiến Ngọc Chi Lan không thể động đậy, càng miễn bàn đến chuyện mở miệng kêu la.

Hừ! Cướp nhân duyên của nhị tiểu thư, thật đúng là không biết xấu hổ! Trong lòng lão Khôi thầm nghĩ.

“Ngọc Phi Yên, ngươi không được quá đáng!”

Vừa cùng Ngọc Chi Lan định xong hôn sự, Ngọc Phi Yên lại cứ nhất quyết làm như vậy, đây chẳng khác nào là đang làm mất mặt hắn mà, tức giận vừa được Hạ Hầu Nam ản nhĩ dè xuống, lại bắt đầu bùng phát.

“Thái tử điện hạ, cảm tình của ngươi cùng đại tỷ tốt, thì cũng là việc riêng tư của các người. Nhưng đại tỷ mất không tôn trọng gia gia, xúc phạm gia quy, đây là việc riêng của Trung Nghĩa hầu phủ ta. Thỉnh xin thái tử điện hạ tránh ra, không cần bởi vì yêu thương mỹ nhân, lại can thiệp đến chuyện này!”

“Ngọc Phi Yên, ngươi đây là đang ghen tị! Ngươi ghen tị Chi Lan, cho nên mới trả thù nàng!”

Hạ Hầu Nam bị lời nói của Ngọc Phi Yên chọc giận, uy nghiêm của hắn trước nay chưa từng bị khiêu khích bao giờ, hôm nay Ngọc Phi Yên thật sự muốn đả thương Ngọc Chi Lan, nếu phải nhận thua trước Ngọc Phi Yên, con tức này hắn vẫn là nuốt không trôi, cũng không cách nào tiếp nhận nổi.

Ghen tị? Thái tử, trong đầu ngươi toàn là bã đậu sao?

Mặc kệ tên thái tử nào tàn nhẫn, Ngọc Phi Yên đi đến trước mặt Tào các lão.

“Tào các lão, ngài là người lớn tuổi nhất nơi này, Yên nhi cả gan, xin ngài công bình phán xét.”

“Ông nội của ta lúc còn sống đối với tỷ tỷ yêu thương có thừa, hiện tại lão nhân gia người vừa mới qua đời, tỷ tỷ không mặc đồ tang, không khóc trước linh cửu, không giữ hiếu đạo, ngược lại trang điểm xinh đẹp, khăn cấp cùng thái tử điện hạ hẹn hò, hoàn toàn không để ý đến thể diện của Trung Nghĩa hầu phủ, cũng không vì thái tử điện hạ lo lắng. Người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa như vậy, chẳng lẽ không nên đánh sao?”

“Ngươi nói vậy!” Bị Ngọc Phi Yên chụp lên cái mũ cùng Ngọc Chi Lan tư thông, ý muốn giết nàng của Hạ Hầu Nam liền bùng bùng nổ lên.

Đây hoàn toàn là phi báng!

Là vũ hãm!

Lúc đầu là hắn đến thăm hỏi, tại sao từ trong miệng Ngọc Phi Yên lại biến thành cùng Ngọc Chi Lan có tư tình?!

“Ta có phải nói vậy hay không, có nhiều hạ nhân làm chứng như vậy. Thái tử đến cầu hôn, cũng phải nhìn xem đây là nơi nào, là trường hợp gì!” Hạ Hầu Nam cường thế, khí thế của Ngọc Phi Yên liền mạnh hơn hắn, dù sao đã phá rách thể diện của hắn, cần gì phải kiêng kị nữa.

Nếu đã vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu, vậy thì thống thống khoái khoái làm địch nhân đi!

Mấy vị đại thần nghe xong lời nói của Ngọc Phi Yên, lại nhìn đến Ngọc Chi Lan, môi son đỏ bừng, váy lụa hồng phất, châu báu trên đầu lộng lẫy, hoàn toàn chính là một tiểu cô nương say mê trong ái tình, nơi này giống một cháu gái mặc áo tang nên làm.

Lại nhớ đến cảnh tượng hai nam nữ ôm nhau vừa rồi, ấn tượng của mọi người đối với Ngọc Chi Lan cùng Hạ Hầu Nam càng tệ hơn.

“Nên đánh!”

Cho dù người khác còn đang cân nhắc thái độ của Hạ Hầu Nam, Tào các lão cũng không thêm để ý quá nhiều, hắn cùng Ngọc Kinh Lôi quan hệ rất tốt, nhìn thấy Ngọc Chi Lan như vậy, làm sao không tức giận.

“Đánh đánh! Loại con cháu bất hiếu như vậy, nên hung hăng giáo huấn!”

“Đa tạ Tào các lão đã chủ trì công đạo!”

Ngọc Phi Yên chậm rãi hành lễ, tiếp theo liếc nhìn về phía Ngọc Chi Lan, khoé miệng cười lạnh: “Khôi thúc, đánh cho ta!”

“Pằng pằng pằng----“ Đại bản nặng nề đánh trên người Ngọc Chi Lan.

Người hành hình đều là thân vệ của Ngọc Kinh Lôi, nhìn thấy Ngọc Chi Lan ăn mặc như vậy, trong lòng đã sớm phẫn nộ, đâu thèm để ý đến nàng ta là sủng phi của thái tử, xuống tay đều đánh cho chết.

Không đến vài trượng, cái miệng của Ngọc Chi Lan liền chảy ra máu tươi, nhuộm đỏ quần áo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bản cung muốn hưu ả độc phụ này

Editor: tieudangnhi

Ngọc Phi Yên bình tĩnh mời các vị đại thần ngồi ghế, lại tự mình châm trà cho bọn họ, hoàn toàn xem nhẹ Hạ Hầu Nam.

Sau bao nhiêu lần bị Ngọc Phi Yên khiêu khích, Hạ Hầu Nam rốt cuộc triệt để bị nàng bức điên, hắn xúc động coi ngoại bào thái tử của mình phủ lên người Ngọc Chi Lan, ngón tay chỉ thẳng Ngọc Phi Yên.

“Ngọc Phi Yên, người mặt xấu tâm đen, ghen tị vô dụng, bản cung muốn huỷ ả độc phụ nhà ngươi!”

“Huỷ ta?”

Đang châm trà cho Liêm ngự sử, Ngọc Phi Yên chậm rãi buông ấm trà xuống, chậm chọc nhìn Hạ Hầu Nam: “Thái tử điện hạ, không lẽ ngươi hồ đồ rồi! Ngươi và ta chưa có thành thân, ta ngay cả cửa Đông cung còn chưa tiến vào, làm sao có thể huỷ?”

“Vây, vậy bản cung muốn giải trừ hôn ước!”

“Ngươi không xứng làm thái tử phi, bản cung muốn hôn ước cùng ngươi kể từ giây phút này biến thành mây khói!”

Bởi vì ngoại bào thái tử của Hạ Hầu Nam đang che phủ trên người Ngọc Chi Lan, nên các thần vệ tự nhiên cũng không thể đánh tiếp. Phá huỷ y phục thái tử, là tội lớn! Mặc dù bọn họ còn muốn giáo huấn Ngọc Chi Lan, lại không thể không dừng tay, lùi bước đến một bên.

“Thái tử điện hạ, thái hậu nương nương đã từng nói, hôn ước của ta cùng ngươi là do tiên đế ban hôn. Có thể gọi là do người lớn ban tặng, không thể từ chối. Điện hạ thật sự muốn ngỗ nghịch với tiên đế, cùng ta huỷ hôn ước sao?”

Thấy Ngọc Phi Yên lấy tiên hoàng ra làm lá chắn, làm cho Hạ Hầu Nam đắc chí cười lạnh.

Bây giờ mới biết sợ hãi? Muộn rồi!

“Nếu như hoàng tổ phụ biết ngươi là nữ tử ngoan độc như vậy, cũng sẽ không tứ hôn cho chúng ta. Ta tin hoàng tổ phụ trên trời có linh thiêng, nhất định có thể hiểu cho bản cung!” Hạ Hầu Nam lấy ra chủy thủ, cắt lên cổ tay, máu tươi nhanh chóng tràn ra, bay lên không trung.

“Ta, Hạ Hầu Nam, tại đây thề, cùng Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước, từ đây nam cưới nữ gả, không liên quan đến nhau! Nếu như vi phạm lời thề, thiên lôi giáng xuống, chết không toàn thây!”

Máu tươi trong không trung ngưng kết thành một vòng đỏ như văn tự, chậm rãi dừng ở trên cổ tay Hạ Hầu Nam, thấm vào da thịt hần, lời thề từ đây đã thành.

“Trời, đây là huyết thề!”

Nhìn đến cảnh này, Chu thừa tướng không khỏi cả kinh hô lên.

Chỉ cần lập xong huyết thề, sẽ không thể vi phạm, bằng không sẽ bị trời phạt.

Xem ra, Hạ Hầu Nam đã quyết tâm muốn cùng Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước a!

Hành động kia của Hạ Hầu Nam, ở trong mắt nhóm lão thần càng thêm không ổn. Lúc trước dựa vào Ngọc gia, Hạ Hầu Nam mới có thể lập thành thái tử, hiện tại Ngọc Phi Yên không hề có chỗ khuyết điểm nào, hơn nữa Ngọc Hầu gia vừa mới qua đời, hần chẳng những thông đồng với Ngọc Chi Lan, mà còn trở mặt từ hôn, đây hoàn toàn chính là kiêu qua cầu rút ván mà! Thật đúng là tiểu nhân âm hiểm!

“Quân tử có thể giúp người toại ý! Ta tuy là nữ tử, cũng biết đua hái xanh không ngọt. Nếu thái tử điện hạ đã không tiếc vi phạm hiếu đạo, chấp nhận chịu bêu danh, cố ý như thế, còn lập huyết thề, vậy thì hôn ước của ta cùng ngươi liền giải trừ như vậy!”

Thái độ của Ngọc Phi Yên đối với Hạ Hầu Nam cực kỳ hài lòng.

Nếu như chỉ là hai người dùng miệng nói suông muốn giải trừ hôn ước, chỉ sợ sau khi Tàn thái hậu thân thể tốt lên sẽ lại khó chịu, hạ ý chỉ tứ hôn, chuyện như vậy Tàn thái hậu tuyệt đối sẽ làm ra được. Bây giờ Hạ Hầu Nam lập huyết thề, vì tánh mạng của tôn tử, Tàn thái hậu lúc này chỉ sợ cũng đành lực bất tòng tâm.

Đoạn, liền phảu đoạn cho sạch sẽ! Để cho Tàn thái hậu triệt để tiêu trừ hết mọi suy nghĩ!

Nhìn Hạ Hầu Nam bị Ngọc Phi Yên từng bước một bức đến tuyệt cảnh, Hạ Hầu Kinh Thiên bắt đầu có chút hiểu được sở thích của nàng, phần trư ăn lão hổ.

Không cần tốn nhiều sức, làm cho đối phương phải trả cái giá thật đắt, loại biện pháp này ngẫu nhiên dùng một chút cũng tốt.

Ít nhất, trong tình hình như vậy, nếu Ngọc Phi Yên để lộ thân phận Võ Vương của mình, chỉ sợ Hạ Hầu Nam đánh chết cũng sẽ không giải trừ hôn ước. Có một thề từ là Võ Vương, cho dù bằng mặt không bằng lòng, cũng sẽ giúp Hạ Hầu Nam cùng Đại Chu Quốc mang đến rất nhiều lợi ích! Không bằng lấy lùi làm tiến, đây cũng có thể coi như sách lược binh pháp đi! Làm rất tinh vi!

Lúc Hạ Hầu Nam đi, còn giận dỗi mang theo Ngọc Chi Lan.

Hần nếu như ngay cả một nữ nhân cũng không bảo vệ được, vậy cái chức thái tử này thực uống phí rồi!

Hạ Hầu Nam làm như thế, cũng là muốn chọc tức Ngọc Phi Yên.

Ở trong lòng hần thể nào cũng không chịu tin Ngọc Phi Yên lại có thể tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế đối với hần, Hạ Hầu Nam thậm chí còn nhận định Ngọc Phi Yên nhất định là do đang ghen, mới có thể làm thế đối với mình.

Nói vậy chắc cũng sẽ không bao lâu nữa, Ngọc Phi Yên sẽ khóc lóc tới cửa van xin hần!

Đến lúc đó, xem hần sẽ nhục nhã nàng ta thế nào!

Hành động do ý nghĩ nóng lên của Hạ Hầu Nam, càng làm cho các vị tội thần nhận định lời tố vu oan của Ngọc Phi Yên chính là tội danh của hần.

Thái tử của một nước, ngay tại thời điểm Ngọc Kinh Lôi đại tang, lại đến Trung Nghĩa hầu phủ cùng Ngọc Chi Lan hẹn hò, thật đúng là nhân phẩm bại hoại, không có đạo đức, hai người cũng không phải là thứ tốt!

Chờ khi Hạ Hầu Nam tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận lại hành vi xúc động trúng bầy của Ngọc Phi Yên, bản thân đối với Trung Nghĩa hầu phủ như thế, thì hối hận không kịp. Liền ngự sử đã ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ báo cáo hành vi của hần, Tào các lão cũng ồn ào làm nhân chứng, nói thái tử phẩm hạnh không tốt, khó có thể đảm đương đại sự, thỉnh xin hoàng thượng tước chức!

Những chuyện này, tất nhiên là nói sau.

Ngay khi bản thân đạt được tự do, Ngọc Phi Yên bắt tay vào công vụ thanh lý Trung Nghĩa hầu phủ.

Sau khi đem tin tự mình đánh chết vào nô tài lan truyền ra ngoài, Ngọc Phi Yên cường thế thủ đoạn làm cho Trung Nghĩa hầu phủ từ trên xuống dưới đều biết vị nhị tiểu thư này không si cũng không ngốc, thủ đoạn cực kỳ lợi hại! Mọi người đều đã viết rõ ràng, hiện tại ở trong Trung Nghĩa hầu phủ, nhị tiểu thư chính là đương gia, cho nên tất cả đều rất an phận.

Mà làm cho Ngọc Phi Yên kinh ngạc hơn là, Nam Sơn phu nhân cư nhiên lại không bước ra khỏi Nghe Hải uyển nửa bước.

Chuyện của Ngọc Chi Lan nháo lớn đến như vậy, cũng không thấy Nam Sơn phu nhân đâu cả, nàng ta hành động như vậy, thật sự không giống một người mẹ sẽ làm.

Kỳ thực từ lúc đánh Ngọc Chi Lan lần trước, Ngọc Chi Lan chịu đánh mà Nam Sơn phu nhân lại mặc nhiên không hé răng một tiếng, nhìn nữ nhi bị đánh, cũng đã làm cho Ngọc Phi Yên nổi lên hoài nghi.

Đều nói mẹ con liên tâm, huống chi nữ nhi chính là máu thịt trên người mẫu thân, đánh vào thân con, đau ở tâm nương, trên dưới này nào có mẫu thân nào nhìn nữ nhi bị đánh, lại không lên tiếng cứu giúp con mình.

Nhưng Nam Sơn phu nhân vẫn chịu đựng, chờ đến lúc Vân Cẩm công chúa đến, nàng ta mới khóc hai tiếng, điều này rất không hợp với lễ thường.

Trong lòng Ngọc Phi Yên đối với Nam Sơn phu nhân hoài nghi càng ngày càng lớn, liền tự mình đi đến Nghe Hải uyển, muốn biết kết quả nghi vấn trong lòng.

“Lão gia tử thật sự đã chết? Người chắc chắn?” Nam Sơn phu nhân nhìn chằm chằm Kim Chi.

Bắt đầu từ đêm qua, tin tức trong Tùng Hạc lâu đã bị phong tỏa hoàn toàn, nàng muốn thăm dò cũng không được. Hầu phủ bị Ngọc Phi Yên nắm trong tay, một tay định đoạt tất cả, Nam Sơn phu nhân có chút hoài nghi cái chết của Ngọc Kinh Lôi.

Chiết Hạ Quân đưa được này cho nàng, rốt cuộc có hữu dụng hay không?

Vạn nhất công dụng của được biến mất, Ngọc Kinh Lôi không chết, vậy làm sao bây giờ?!

Ngọc Phi Yên lần này trở về thay đổi quá lớn, Nam Sơn phu nhân ở trên tay nàng ta ngã lộn nhào, Chiết Hạ Quân bị thương cũng không rõ tung tích, điều này làm cho Nam Sơn phu nhân đối với Ngọc Phi Yên càng thêm đề phòng: “Thái y trong cung đến là ai?”

“Vương thái y.” Kim Chi vội vàng trả lời: “Vương thái y tự mình chuẩn đoán, nói Hầu Gia là do trúng độc mà chết.”

Vương thái y?

Đó là Dược sư ngự dụng của Hoàng Thượng, cũng sẽ không thể sai đi.

Nghe được tin tức đáng tin, Nam Sơn phu nhân cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Được rồi, người đi xuống đi---” Nam Sơn phu nhân phát phát tay, Kim Chi mở miệng, có chút do dự, cuối cùng vẫn đem chuyện Ngọc Chi Lan bị đánh, Ngọc Phi Yên giải trừ hôn ước nói cho Nam Sơn phu nhân: “Phu nhân yên tâm, đại tiểu thư đã được thái tử điện hạ cứu đi! Về sau đại tiểu thư chính là sườn phi của thái tử!”

“Biết rồi.”

Nam Sơn phu nhân hiển nhiên đối với chuyện của Ngọc Chi Lan không có chút hứng thú nào, thấy nàng như vậy, Kim Chi mới ngoan ngoãn đi ra ngoài, để cho Nam Sơn phu nhân yên tâm một mình.

Không có người khác, Nam Sơn phu nhân thoáng sửa sang lại trang dung, ra khỏi Nghe Hải uyển.

Nàng ta là muốn đi đâu a?

Ngọc Phi Yên xa xa đi theo, chỉ chờ khi Nam Sơn phu nhân đi vào từ đường của Ngọc gia, nàng mới bưng tỉnh nghĩ ra.

Xem ra tính tình Nam Sơn phu nhân rất đa nghi, cho dù Kim Chi đã nhắc tới Vương thái y, nàng vẫn hoài nghi Ngọc Kinh Lôi không chết, muốn đi từ đường tìm linh ngọc của Ngọc Kinh Lôi để xác thực.

Linh Ngọc còn, người tặc còn, linh ngọc vong, người tặc vong.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Môi tình đầu của Nam Sơn phu nhân

Nhưng mà, Ngọc Phi Yên đã sớm chuẩn bị tất cả, linh ngọc của Ngọc lão gia tử đã được nàng lấy đi, Nam Sơn phu nhân đến đây chỉ sợ cũng sẽ trở về tay không thôi.

Ngọc Phi Yên cho rằng suy nghĩ của mình là đúng, nhưng chờ khi nàng đi theo đến từ đường, mới phát hiện Nam Sơn phu nhân căn bản không phải đến tìm linh ngọc của Ngọc Kinh Lôi. Nàng ta chậm chậm đi đến một linh vị khác, bàn tay cẩn thận vuốt ve bài vị, sau đó mở chiếc hộp phía dưới linh vị, lấy ra một khối linh ngọc.

Sắc xanh trên khối linh ngọc, lộ ra thủy sắc sáng lạng.

Nam Sơn phu nhân dè dặt cẩn thận cầm linh ngọc, ánh mắt dần dần ướt át, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Nhiều năm như vậy, chàng cũng không chịu lộ diện, không nguyện ý trở về. Cho dù là đại ca chàng chết trận, hay là tam đệ chàng tàn phế, chàng đều nhận tâm chẳng màng đến. Lúc này đây, phụ thân chàng chết, chàng cũng nên trở lại đi!”

“Chàng là nhi tử Hào gia thương yêu nhất, chàng không nguyện ý cưới ta, hẳn liền cố ý cho chàng rời khỏi kinh thành. Chàng cố ý cưới nữ nhân lai lịch bất minh kia, Hào gia cũng vô cùng vui vẻ vì các người làm hôn lễ. Chàng muốn cùng ả ta ẩn cư, Hào gia liền giúp các người cao bay xa chạy. Hắn thương chàng, che chở chàng như vậy, bây giờ hắn đã chết, nếu như chàng còn không trở lại, đây chính là bất hiếu!”

Sau khi thăng cấp lên Võ Vương, thị lực cùng thính lực của Ngọc Phi Yên đều khác hẳn với người thường.

Khi nhìn đến ba chữ “Ngọc Thiên Hàn” trên tấm bài vị kia, Ngọc Phi Yên sợ ngây người.

Ngọc Thiên Hàn, người này là nhị thúc của nàng a!

Không phải nói nhị thúc của nàng thất lạc trên chiến trường không rõ tung tích sao, mọi người đều nói Ngọc Thiên Hàn đã chết, chẳng lẽ hắn cũng chưa chết?

Hơn nữa, nghe trong ý tứ cùng cảm xúc ai oán trong giọng nói của Nam Sơn phu nhân, người trong lòng của nàng ta lại là nhị thúc Ngọc Thiên Hàn? Thật đúng là vỡ tuồng ngàn năm cầu huyết a!

Nam Sơn phu nhân thích nhị thúc, vì sao lại cố ý cầu tiên hoàng tử hôn, gả cho Ngọc Thiên Tim phụ thân của mình chứ?

Ngọc Phi Yên vô cùng buồn bực.

Chẳng lẽ là bởi vì bị Ngọc Thiên Hàn cự tuyệt, cho nên gả cho đại ca hắn? Làm không được thê tử của hắn, liền muốn làm đại tẩu của hắn? Thiên! Đây là loại tâm lý thay đổi kiểu gì a!

Nam Sơn phu nhân không biết Ngọc Phi Yên ẩn thân bí mật ở chỗ gần đó, nàng ta vẫn tiếp tục vuốt ve linh ngọc, kể lể tâm sự trong lòng mình.

“Ngọc Thiên Hàn, chàng nghĩ gặp chàng một lần, thật sự lại khó như vậy sao? Đã hơn mười năm nay, chàng có biết ta sống như thế nào không?”

“Chàng không cần ép ta nữa! Chàng nếu không trở lại, ta liền giết sạch người của Ngọc gia! Ta cũng không tin, ở trong tang lễ không nhìn thấy chàng! Một lần không thành, sẽ lại giết thêm một người! Chàng còn đệ đệ, cháu, chất nữ! Tánh mạng của bọn họ, đang nằm trong tay chàng! Nếu như chàng vô tình vô nghĩa, ta sẽ phá hủy Ngọc gia cho chàng xem!”

Lời nói của Nam Sơn phu nhân, làm cảnh giác của Ngọc Phi Yên dần nổi lên.

Nữ nhân này quá biến thái! Tâm lý rất có bệnh.

Ngọc Phi Yên bỗng nhiên nhớ đến một chuyện xưa, một cô thiếu nữ trong tang lễ của phụ mẫu nhìn thấy một chàng trai, hơn nữa còn yêu thương hắn, vì muốn gặp lại chàng trai kia, cô ta đã giết chính chị ruột của mình. Chỉ khi trong nhà lại có người chết, một lần nữa tổ chức tang lễ, cô ta mới có thể nhìn thấy người trong lòng của mình.

Mục đích của cô thiếu nữ này chưa đạt thành, thật sự là không từ thủ đoạn nào. Mà Nam Sơn phu nhân, hình như cũng là người như vậy!

Thật sự là, rất khủng bố!

Xem ra cần phải cẩn thận điều tra Nam Sơn phu nhân, cùng với chuyện lúc trước của Ngọc gia.

Ngọc Phi Yên có một trực giác, nàng tin Nam Sơn phu nhân chính là một kẻ điên, tuyệt đối sẽ làm ra những chuyện điên cuồng mà người bình thường khó có thể lý giải.

Nàng đột nhiên có một ý tưởng rất lớn mật, nói không chừng nguyên nhân phu thê Ngọc Thiên Tim chết, cùng chuyện tam thúc bị phế, đều cùng Nam Sơn phu nhân thoát không ra quan hệ. Huống chi Nam Sơn phu nhân còn cùng Ngọc Thiên Xích và Chiết Hạ Quân cầu kết, muốn làm chuyện này, cũng không khó!

Khi lão Khôi được Ngọc Phi Yên gọi tới, lúc bị hỏi chuyện năm xưa của Nam Sơn phu nhân cùng Ngọc Thiên Hàn, trên mặt lão Khôi lướt qua một tia không được tự nhiên, liền bị Ngọc Phi Yên sâu sắc bắt lấy tia cảm xúc đó.

“Nhị công tử vẫn vô song toàn, có dũng có mưu, lại là mỹ nam tử hiếm có. Nam Sơn quận chúa lúc đó là nữ nhi duy nhất của Cung thân vương, muốn gả được gả, muốn mưa được mưa. Trong một lần, nàng ta đi tự lý thấp hương, bị hoàn tử Tần Tri Quốc đến chơi đùa giỡn, nhị công tử thất chuyện bất bình, liền ra tay cứu Nam Sơn quận chúa, nàng ta liền nhận định nhị công tử, một lòng một dạ muốn gả cho hắn.”

“Nhưng mà, nhị công tử cũng không thích Nam Sơn quận chúa, thậm chí còn bị nàng ta ép phải rời nhà trốn đi. Sau này, nhị công tử ở bên ngoài gặp nhị phu nhân, hai người nhất kiến chung tình, sau khi trở về Hầu gia đình thân chủ trì hôn lễ cho bọn họ, sau khi hai người thành thân liền rời khỏi kinh thành, không rõ tung tích...”

“Sau này, Nam Sơn quận chúa khẩn xin tiên hoàng chỉ hôn, nhất định phải gả cho đại công tử làm thiếp, gả đến đây không bao lâu, đại công tử liền chết trận, đại phu nhân tự sát tuân phượng.”

Lão Khôi không quên biểu đạt, hắn tường thuật thẳng thừng không vòng vèo, rất đơn giản, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn đoán được toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra năm đó.

Nam Sơn phu nhân chỉ sợ là vì muốn trả thù nhị thúc, mới cố ý gả cho Ngọc Thiên Tim, thậm chí còn tình nguyện tự hạ thấp giá trị con người làm thiếp thất, cũng muốn cùng nhị thúc sống chung ở dưới một mái hiên. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, sau khi nhị thúc cùng nhị thẩm kết hôn liền rời khỏi kinh thành, không biết tung tích, nguyện vọng của Nam Sơn phu nhân cũng liền thất bại...

“Nhị tiểu thư, có câu ta không biết có nên nói hay không.” Lão Khôi nhìn Ngọc Phi Yên trầm tư, do dự.

Nhìn ra lão Khôi chần chờ, Ngọc Phi Yên mở miệng: “Khôi thúc, người đi theo ông nội ta cũng đã nhiều năm rồi, là người mà ông nội ta tín nhiệm nhất, cũng là trưởng bối của ta. Người có gì thì cứ nói thẳng đi!”

“Đại công tử cùng đại phu nhân tình cảm rất tốt, chuyện hôn sự là do Nam Sơn phu nhân lợi dụng hoàng quyền cứng rắn ép buộc đại công tử vào tròng!”

Lão Khôi vì Ngọc Thiên Tim nói chuyện, làm cho Ngọc Phi Yên cảm thấy có chút buồn cưởng.

Nhưng nếu như phụ thân cùng nương đã có tình cảm tốt, Nam Sơn phu nhân vì sao còn có thể sinh ra Ngọc Chi Lan? Hoàng quyền chỉ là buộc hắn cưới Nam Sơn phu nhân, cũng không có buộc hắn động phòng. Nếu không phải là do Ngọc Thiên Tim, vậy bụng Nam Sơn phu nhân làm thế nào biến lớn! Đứa nhỏ cũng không có khả năng từ trong tảng đá bật ra đi!

Đột nhiên, Ngọc Phi Yên đứng nên, nàng hình như bắt được một ít dấu vết còn sót lại.

Nếu suy đoán của nàng là đúng, như vậy mọi người đều đã bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt!

Ngọc Phi Yên ở bên tai lão Khôi thấp giọng phân phó vài câu, thấy biểu tình kinh ngạc của hắn, Ngọc Phi Yên không giải thích, chỉ mỉm cười: “Khôi thúc, tin tưởng ta, tất cả chân tướng rất nhanh sẽ được sáng tỏ!”

Chuyện từ hôn của Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên, không bao lâu liền lan truyền khắp kinh thành.

Hai ngày nay, trái tim bách tính trong kinh thành có chút không chịu nổi.

Đầu tiên là phế vật được phong làm quận chúa, sau đó là lão Hầu gia bỏ mạng, tiếp theo là thái tử điện hạ vào lúc tang sự của Ngọc Hầu gia, cùng tỷ tỷ của vị hôn thê tư thông với nhau, hơn nữa còn giận dữ cả mặt vì hồng nhan, hủy hôn ước, cố ý muốn lấy Ngọc Chi Lan.

Mùa thu năm nay, trong kinh thành xuất hiện quá nhiều vỡ tuồng kịch tính cầu huyết mã. Nhất là chuyện Hạ Hầu Nam hỏi hôn, càng đem trận này diễn đến cao trào a.

Ở trong lòng dân chúng, dư luận cơ hồ đều có xu hướng nghiêng về một phía.

Tất cả mọi người đều chỉ trích Hạ Hầu Nam vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, mặt người dạ thú, cùng Ngọc Chi Lan cấu kết với nhau làm việc xấu... Các loại từ ngữ khó nghe, lần đầu tiên được dùng trên người vị hoàng thái tử xưa nay luôn lấy nhân đức dày rộng ra diễn trò.

Ban đầu còn có người hoài nghi tính chân thật của chuyện này, hoài nghi đây là một âm mưu nhắm vào thái tử.

Nhưng sau khi Liên ngự sử thượng tấu ngôn hành thái tử không hợp, phẩm hạnh không tốt, lại còn có Tào các lão, Chu thừa thượng cùng Phụng thượng thư tán thành, Hạ Hầu Quân Vũ lúc đó trên triều liên nói trận lời đỉnh, mắng thái tử một trận, chẳng những thế còn gián Lệ phi xuống thành Lệ tần, Hạ Hầu Nam cũng bị phạt bế môn tu đường, những chuyện này đủ để xác minh lời đồn đãi không phải là giả, trong lúc nhất thời, uy vọng trong dân gian của Hạ Hầu Nam liền tụt dốc không phanh.

So với Hạ Hầu Nam chặt vật, các loại ban thưởng như dòng chảy của Hạ Hầu Quân Vũ lại liên tục không ngừng ồ ạt đưa đến Trung Nghĩa hầu phủ.

Ý tứ rõ ràng của hoàng thượng là, chuyện hỏi hôn là do Hạ Hầu Nam không đúng, không thể lạnh nhạt lòng trung thần, cho nên liền truy phong Ngọc Kinh Lôi là Trung Nghĩa công, Hầu phủ cũng biến thành Phủ công tước.

Đối với các loại ban thưởng này, Ngọc Phi Yên chỉ cười cười, lệnh cho người thu vào, nàng còn có chuyện quan trọng hơn nên làm.

Hiện tại, trong kinh thành phố lớn hẻm nhỏ đều có thể nghe được chuyện Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan, hơn nữa người ta còn biên ra thoại bản, ở tửu lầu kể chuyện xưa.

Ngọc Thiên Xích trốn mấy ngày, đang nghe nói Ngọc Chi Lan được Hạ Hầu Nam đón đến Đông cung, sau đó liền kích động không thôi.

Nếu nói Hạ Hầu Nam đối với Ngọc Chi Lan chung tình có một, đến lúc đó nàng khẳng định sẽ trở thành thái tử phi! Chờ khi Hạ Hầu Nam đăng cơ thành vua một nước, Ngọc Chi Lan chính là hoàng hậu, Ngọc Thiên Xích hẳn chính là quốc trượng đại nhân dưới một người, trên vạn người a!

Mấy năm nay, Ngọc Thiên Xích luôn hận chết thân phận thứ xuất của mình, hận hận chết chế độ đích thứ tôn ti.

Hiện tại nữ nhi thân sinh của hắn trở thành thái tử phi, hắn rốt cuộc cũng có thể hãnh diện, nở mày nở mặt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Kế hoạch huấn luyện của Hạ Hầu Kinh Thiên

Ngọc Thiên Xích không biết, nhất cử nhất động của bản thân, đã sớm bị người c1 tâm chú ý đến.

Lâm Giang Vương phủ.

Hạ Hầu Kinh Thiên thu hồi thần thức của mình, mở to mắt, sắc vàng óng ánh hếch lên trong mắt dần dần thu lại, cuối cùng biến thành sắc mặt âm trầm.

Muốn làm quốc trượng? A, cũng phải có mệnh hưởng mới được a!

“Vương gia, nếu như người đã lo lắng cho Ngọc cô nương như vậy, sao không đem Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân trực tiếp giao cho nàng?” Liễu Thịnh đối với việc Hạ Hầu Kinh Thiên hao tổn tâm trí bắt lấy tung tích của hai người này, lại để bọn họ tự do mặc kệ không hỏi, thì có chút không rõ ràng.

Vị chủ tử hiện tại càng ngày càng kỳ quái nha!

Nếu để cho nhóm đại nhân biết Hạ Hầu Kinh Thiên dùng thần thức truy tung Võ thánh cấp thấp cận kề như vậy, không biết bọn họ sẽ chê cười hắn thế nào đây!

“Mèo con muốn bắt chuột, gia làm sao có thể dẹp mất hứng trí của nàng!”

“Huống chi, khả năng xử lý nguy cơ cũng là khảo nghiệm năng lực đối với nàng. chuyện nhỏ như vậy, liền giao cho nàng luyện tập đi! Đứa nhỏ nhà mình, phải ép buộc, khiến cho nàng ngoan! Có gia ở bên cạnh nhìn, xem ai còn dám có tâm tà bất chính với nàng nữa!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lười biếng nằm trên ghế mây, nhàn nhã thưởng thức viên cò vẩy được làm bằng thạch anh tím trong tay.

Nhìn thái độ của hấn, Liễu Thịnh có chút không biết nói gì.

Nếu thật sự theo như lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, chỉ là coi Ngọc Phi Yên như sủng vật bình thường mà dưỡng, vì sao phải tốn sức tìm đến thái cực đường sinh tuyền vì nàng? Đan dược cho nàng dùng, vị gia này bảo lấy ra đan dược, kia không phải là chỉ có trên trời mới có, nhân gian hiếm thấy sao?

Vì Ngọc cô nương, Hạ Hầu Kinh Thiên ngay cả thần thức cũng sử dụng dụng đến, đây chẳng lẽ là dưỡng sủng vật đơn thuần, dưỡng đứa nhỏ nhà mình?

Nghĩ vậy, Liễu Thịnh liền hỏi ra vấn đề một mực chôn sâu ở trong nội tâm của hấn :”Gia, Ngọc cô nương ngày sau cũng phải lập gia đình, người sớm hay muộn gì cũng sẽ trở về Vô Ưu thành, đến lúc đó thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này của Liễu Thịnh, Hạ Hầu Kinh Thiên chưa từng nghĩ tới.

Nghe thấy chuyện Ngọc Phi Yên xuất giá, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên có chút không thoải mái. Mèo con của hấn, mặc kệ là sủng nàng chiều nàng, hay là bảo hộ cho nàng, những chuyện đó Hạ Hầu Kinh Thiên đều đã làm qua, nhưng vẫn không nghĩ tới phải để cho nàng xuất giá.

Lập gia đình? Gả cho ai?”

Hạ Hầu Nam sao? Đó không có khả năng!

Nhưng Liễu Thịnh nói quả thật rất đúng, Ngọc Phi Yên đã mười bốn tuổi, sắp bước qua tuổi mười lăm, dựa theo quy củ nơi này, cũng đã đến tuổi lập gia đình.

Chẳng lẽ thật sự phải tìm tiểu tử nào tốt rồi giao nàng cho hấn. thoải mái đưa nàng đồ cưới phong phú, lại nhìn nàng cười khanh khách ý ôi ở trong lòng người khác, ở dưới thân người khác thờ gấp?

Trong đầu Hạ Hầu Kinh Thiên nhin không được hồi tưởng hết thấy về Ngọc Phi Yên, thân hình mềm mại mảnh mai kia, đôi môi căng mịn thơm ngọt, còn có cặp mắt đen kia, mặc kệ là vui cười tức giận mắng người, đều lộ ra nét bướng bỉnh lý lợm linh hoạt, thậm chí ngay cả thời điểm nàng mắng chửi người trong mắt cũng nhen nhóm ngọn lửa nhỏ, đều mỹ lệ cực kỳ.

Đứa nhỏ kiêu kiêu nộn nộn như vậy, ngày sau không thể chiều, không thể đau, thậm chí vĩnh viễn sẽ không thấy được nàng, không nghe được tiếng nói mềm mại khi nàng kêu tên của hấn, tất cả nguyên bản đều là đặc quyền của hấn, sẽ bị nam nhân khác hưởng thụ, Hạ Hầu Kinh Thiên nghĩ như thế nào cũng thấy có chỗ không đúng.

Cảm giác này rất kỳ quái!

Nghĩ vậy, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên bỗng chua xót, ánh mắt nhìn Liễu Thịnh cũng trở nên oán giận hơn.

“Vương gia, ta cũng không có ý tứ gì khác. Lời ta nói đều là sự thật! Cho dù người muốn mang Ngọc cô nương trở về Vô Ưu thành, xem năng lực hiện tại của nàng, đi tới đó cũng chỉ có thể chịu chết! Người cũng không có khả năng ngày ngày trông chừng nàng...”

“Ai nói gia không thể!”

Hạ Hầu Kinh Thiên giận, “Phất” đứng lên :”Người đây là đang hoài nghi năng lực của gia, cho rằng gia ngay cả mèo con của chính mình cũng không thể bảo hộ được sao?”

“Mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng!” Liễu Thịnh cười đến tuần nhả, ngọc phiến trong tay nhẹ nhàng phe phẩy.

“Một Vô Vương nho nhỏ đi tới Vô Ưu thành, chỉ sợ sẽ biến thành vật trời buộc gia. Người một khi có khuyết điểm, liền làm không được người “Không gì địch nổi”. Vương gia, nàng sẽ trở thành vật cản chân của người!”

Nhìn chằm chằm mặt Liễu Thịnh một hồi lâu, Hạ Hầu Kinh Thiên hừ một tiếng.

“Liễu Thịnh, ngươi có biết vì sao gia chán ghét ngươi, lại mang ngươi ở bên người không?”

“Xin gia giải thích nghi hoặc-----” Liễu Thịnh thu phiến, chấp tay.

“Bởi vì ngươi miệng thoải, nói chuyện khó nghe, nhưng ngươi nói thật.” Hạ Hầu Kinh Thiên xoay người, nhìn mây trắng trời xanh ngoài cửa sổ :”Người nhắc nhở, gia đã biết. Mèo con quả thật quá yếu! Cho nên, gia sẽ tự mình thao luyện cho nàng!”

Phốc---

Liễu Thịnh nghe xong lời này, thiếu chút nữa hộc máu.

Hấn một mực đều cho rằng Hạ Hầu Kinh Thiên ở trên người một nữ tử bình thường lãng phí rất nhiều thời gian, hao phí quá nhiều tâm huyết.

Ngọc Phi Yên tiến bộ đích xác rất lớn, nhưng năng lực này ở trong mắt Liễu Thịnh xa xa vẫn không đủ. Vô Vương? Ở Vô Ưu thành tùy tay quơ liền nắm được một bó to, xách giày cho Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không xứng!

Nếu như nàng thật sự chỉ là sủng vật của Hạ Hầu Kinh Thiên, chủ tử tâm tình tốt liền sủng cứ sủng, không tốt liền vứt bỏ, chém giết cũng không quan hệ gì.

Nhưng Liễu Thịnh lại dần dần nhìn ra, Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên là bất đồng.

Loại bất đồng này ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên chính mình cũng không thể nhận ra, cho nên Liễu Thịnh muốn dùng chiêu dao sắc chặt đay rối, thừa dịp cảm tình chủ tử còn chưa thông suốt, làm cho hắn nhận ra Ngọc Phi Yên bất quá chỉ là một thứ đồ chơi có thể chọc cười, cùng những lần đường tiêu sái tiêu hồ trước kia của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không có gì khác nhau.

Nhưng mà, Liễu Thịnh vạn vạn không nghĩ tới, hành động chính mình tạo thành lại mang đến kết quả như vậy, sai lệch hoàn toàn với toan tính ban đầu của hắn.

Xem ra hắn tính toán sai rồi, Ngọc Phi Yên ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên rất có tầm quan trọng.

Thôi thì, không bằng để cho Hạ Hầu Kinh Thiên dựa theo ý muốn của chính mình mà thử một chút. Một ngày nào đó chủ tử sẽ phát hiện, vô luận hắn nỗ lực thế nào, Ngọc Phi Yên đều không thể cùng hắn xứng đôi, vô pháp đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn sống vai, cùng nàng cười “Ngạo Thiên Hạ”, khi đó, hắn sẽ tự mình buông tha hết thảy.

Không cần dùng người, chỉ có thể là khí tử, mặc kệ lúc trước có bao nhiêu yêu thương...

Hạ Hầu Kinh Thiên thuộc phái hành động, hắn rời khỏi Vương phủ trực tiếp đi tới Tùng Hạc lâu đêm Ngọc Phi Yên cào ra, cùng nàng ở ngoài thành trông trải đánh qua trăm trận.

Lúc này đây, Hạ Hầu Kinh Thiên phi thường nghiêm túc, hắn đem năng lực chính mình áp chế đến cấp bậc Võ Vương, xuống tay cũng không lưu lại con đường sống nào.

Thái độ của hắn vô tình kích phát năng lượng tiềm năng ở trong cơ thể của Ngọc Phi Yên, hai người thống thống khoái khoái đánh một hồi, đến lúc Ngọc Phi Yên mệt đến xụi lơ, quỳ rạp trên đất há mồm thở dốc mới chấm dứt.

Tuy rằng đã là đầu mùa đông, Ngọc Phi Yên lại mồ hôi đầm đìa, cả người ướt đẫm.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên tinh tường nhận thức mức độ chênh lệch của mình cùng Hạ Hầu Kinh Thiên, mặc dù đồng dạng dưới tình huống đều là Võ Vương, lực lượng đối phương, tốc độ, sức chiến đấu, xa xa lại cao hơn nàng một tầng rất cao, khiến cho trong lòng nàng cấu giận không thôi.

So với Ngọc Phi Yên chậm vật, Hạ Hầu Kinh Thiên lại sạch sẽ, ngay cả đầu tóc đều rất chỉnh tề, một chút hỗn độn cũng không có.

“Quả nhiên vẫn quá yếu!”

Thô lỗ đem Ngọc Phi Yên ôm chặt vào trong lòng, bàn tay to của Hạ Hầu Kinh Thiên mon trón sợi tóc trên đỉnh đầu nàng, thẳng đi xuống, đến tận mũi chân của nàng. Nháy mắt, một cỗ ám áp đem Ngọc Phi Yên bao lại, chẳng những hong khô quần áo ướt đẫm của nàng, còn giúp nàng khôi phục nguyên khí.

“Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi rốt cuộc là trình độ gì?”

Tuy rằng tốc độ phát triển của Ngọc Phi Yên trong một năm nay rất kinh người, nhưng nàng cảm thấy bản thân ở trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, hoàn toàn giống như học sinh tiểu học, thật sự rất chịu đả kích.

“Chờ ngươi miễn cưỡng đến Võ Tông, gia sẽ nói cho ngươi biết!”

Võ Tông?! Miệng nhỏ của Ngọc Phi Yên trương thành hình chữ “O”.

Theo nàng biết, Đại Chu Quốc lợi hại nhất bất quá cũng chỉ đến trình độ Võ Thần. Chẳng lẽ Hạ Hầu Kinh Thiên là Võ Tông? Không đúng, khẩu khí của hắn chán chán như vậy. khẳng định là phía trên Võ Tông...

Nhìn thấy vẻ sùng bái nhỏ nhoi hiềm hoi trong mắt Ngọc Phi Yên, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên rất rất đắc ý, bàn tay xoa nhẹ tóc Ngọc Phi Yên một phen, trên trán nàng khẽ vỗ nhẹ hai cái.

“Từ hôm nay trở đi, gia sẽ tăng cường huấn luyện đối với ngươi.”

“Trừ bỏ ăn ngủ, cho ngươi chữa bệnh cho gia gia ngươi, thời gian khác ngươi đều phải luyện võ! Gia không muốn đến lúc mang ngươi đi ra ngoài, lại bị người chê cười, nói mèo con của gia quá yếu, đánh mất thể diện của gia!”

Đối với lời nói bá đạo của Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên chọn cách im lặng không nói gì.

Bất quá, được Hạ Hầu Kinh Thiên tự mình chỉ điểm cộng thêm bồi luyện, Ngọc Phi Yên rất cao hứng, người hò hét giáo luyện thêm bồi luyện như vậy, đi tìm chỗ nào a! Nghĩ vậy, Ngọc Phi Yên không chút do dự liền nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Nội tâm kích động như bị đốt cháy của Ngọc Phi Yên, lại đánh úp về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Chờ khi nàng hao hết một tia khí lực cuối cùng, mệt mỏi ngất xỉu. đã là lúc đêm khuya.

Nàng đặt lên lưng, Hạ Hầu Kinh Thiên chậm rãi đi tới.

“Mèo con, đừng quên người đã từng nói, đến lúc ta gặp khó khăn, người sẽ không chút do dự mà đứng ở bên người ta trợ giúp ta! Năng lực hiện tại của người quá yếu, nếu như nghĩ muốn giúp ta, chỉ có thể càng thêm mạnh hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tam công chúa giả truyền thánh chỉ

Editor: tieudangnhi

Ngọc Phi Yên vừa ngủ dậy, đã là sáng sớm. Vệ sinh cá nhân, sau đó giúp Ngọc Kinh Lôi chăm sóc, lão Khôi gấp gục chạy vào truyền đến tin tức xấu kinh người.

“Thuyền đại ca cùng tam thúc ngồi bị lật, hai người bọn họ rơi xuống nước không rõ tung tích?!”

Ngọc Phi Yên nghe xong tin tức lão Khôi hồi báo, chân mày liền cau lại càng chặt.

Eo biển Đại Chu Quốc bờ bên là Vạn Đạo Quốc, hàng năm chịu uy nhân xâm phạm, dân chúng lầm than, quân Vạn Đạo Quốc đành phải cầu Đại Chu Quốc xin giúp đỡ. Bởi vì Ngọc gia luôn luôn cùng giặc Oa tác chiến, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cho nên vào cuối năm trước, Hoàng Thượng chỉ định phái riêng Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết dẫn binh trợ giúp Vạn Đạo Quốc.

Không ngờ tới, Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết giúp Vạn Đạo Quốc đuổi đi giặc Oa, thời điểm hồi kinh lại gặp phải lốc xoáy...

“Linh ngọc của bọn họ còn không?”

“Vẫn còn, nhưng linh khí rất mỏng manh. Nhị tiểu thư, người muốn chống đỡ a!”

Lão Khôi đã nhìn ra, tuy rằng Ngọc Kinh Lôi còn sống, nhưng độc trên người của hắn còn chưa giải trừ. Hiện tại đại thiếu gia cùng tam công tử lại gặp phải tai họa như vậy, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều ập trên vai tiểu cô nương Ngọc Phi Yên này, thật sự khiến người đau lòng mà.

“Lão Khôi thúc, người yên tâm, ta không sao! Chỉ cần linh ngọc còn, tam thúc cùng đại ca vẫn còn có hi vọng, chúng ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, càng không thể để kẻ xấu chui vào chỗ hở!”

Ngọc Phi Yên vừa mới nói xong, người trong cung liền tới, nói Hạ Hầu Quân Vũ tuyên Ngọc Phi Yên tiến cung.

Ngọc gia xảy ra đại sự, Hoàng Thượng trấn an Ngọc gia cũng đúng tình hợp lý, cho nên Ngọc Phi Yên cùng lão Khôi cũng không có hoài nghi. Phân phó lão Khôi những việc cần phải làm xong, Ngọc Phi Yên đi theo thái giám vào hoàng cung. Chính vào lúc này, thái giám không mang nàng đi đến điện Thái Hoà như thường lệ, ngược lại lại đi tới một chỗ tẩm cung không biết tên.

“Lương Ngọc quận chúa, ngài ở chỗ này chờ, Hoàng Thượng sẽ lập tức đến đây.”

Nói xong, thái giám vội vàng rời đi.

Dáng vẻ thái giám lúc gần đi hoảng loạn, khiến trong lòng Ngọc Phi Yên sinh nghi.

Đây là---

Lại người thấy trong không khí phảng phất mùi hương quái dị, hai tròng mắt nàng càng tối sầm lại.

Tốt lắm! Thủ đoạn đủ thấp hèn!

Nhuễn cốt tán, kết hợp cùng hoa huân hương, dùng được như vậy đối phó với một vị cô nương, người này chẳng những hạ lưu vô sỉ, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu! Gia mạo ý chỉ Hoàng Thượng truyền nàng tiến cung, lại sử dụng thủ đoạn đê tiện như vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, đây chính là kiệt tác của Hạ Hầu Nam.

Hắn không phải là đang ở Đông cung cảm tức sao? Thế nào lại tiến cung, còn bày ra bố cục như vậy? Chẳng lẽ sau khi hồi hôn, hắn hối hận?

Hay là Hạ Hầu Nam cho rằng Ngọc gia xảy ra đại sự, Ngọc gia suy sụp, cho nên muốn trả thù nàng?

Xem ra bản thân nhân từ quá sẽ bị người cho là yếu đuối vô năng, vậy cũng đừng trách nàng xuống tay vô tình!

Chỉ chờ mùi hương trong không khí biến mất, ngoài cửa liền truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, Ngọc Phi Yên bay lên ốc lương ản nắp, ánh mắt nhìn chăm chăm cửa lớn đang từ từ mở ra.

Cửa bị đẩy ra, không ngoài suy đoán của Ngọc Phi Yên, vào là Hạ Hầu Nam, còn có một thiếu nữ mặc cung trang mà nàng không quen.

“Thái tử ca ca, huynh yên tâm, về chỗ phụ hoàng ta sẽ giúp huynh! Đến lúc đó sẽ nói với phụ hoàng, là ta nghe được tin Ngọc gia xảy ra chuyện, cho nên mời Ngọc Phi Yên tiến cung, muốn an ủi nàng, nào ngờ nàng ta cư nhiên không biết xấu hổ lại bò lên giường quyến rũ huynh.”

“Cảm ơn muội, Trân nhi muội muội! Ta về sau nhất định sẽ phong muội là Định Quốc Công chủ, cho muội thuận lợi vui vẻ, hưởng thụ vô số vinh hoa phú quý!”

Nghe Hạ Hầu Nam hứa hẹn như vậy, Hạ Hầu Trân hi hi cười :”Ta cũng không phải là giúp huynh, ta đây là đang cảm tạ ơn dưỡng dục của thái hậu nương nương. Lại nói, có thái hậu nương nương đau ta, thương ta, huynh thế nào dám khi dễ ta đây!”

“Đúng đúng đúng! Trân nhi muội muội nói rất đúng! Tổ mẫu yêu thương nhất là muội!”

Đến đây, Ngọc Phi Yên xem như hoàn toàn hiểu rõ vỡ tuồng hmn nay, chẳng những có thái tử tham dự, ngay cả Tần thái hậu té gãy chân cũng cùng vị công chúa không biết tên này cũng nhún tay nhún chân vào chuyện ám toán này.

“Thái tử ca ca, ta đi ra ngoài trước, không quấy rầy huynh.”

“Nếu như Ngọc Phi Yên đã không biết phân biệt tốt xấu như vậy, không chịu ngoan ngoãn làm thái tử phi, còn khiến cho huynh cùng thái hậu nương nương không thoải mái, vậy cứ để cho nàng không danh không phận làm một tiểu thiếp đi! Đây cũng là ý tứ của thái hậu nương nương!”

“Ngọc gia hiện tại đã không còn giá trị lợi dụng nữa! Nếu không phải là đứa phế vật kia có mệnh tốt, có mệnh cách phượng hoàng ngàn năm mới gặp một lần, thái hậu nương nương cũng sẽ không uỷ khuất huynh như vậy.”

Hạ Hầu Nam nghe Hạ Hầu Trân nói như vậy, rất cảm kích :”Tổ mẫu hết thấy đều là vì ta, còn phải nhờ Trân nhi muội muội giúp ta cảm ơn tổ mẫu! Chờ phụ hoàng hủy bỏ lệnh cấm của ta, ta sẽ đi Từ Ninh cung dập đầu thỉnh an thật tốt với tổ mẫu!”

“Lời này ta nhất định sẽ truyền! Thái tử ca ca vẫn nên nhanh chút đi vào thôi! Ta đã phái người đi mời phụ hoàng, huynh đừng lỡ mất cơ hội, cô phụ lòng tốt của thái hậu nương nương!”

“Đa tạ muội muội! Nếu không phải là do Ngọc Phi Yên, mẫu phi sẽ không xảy ra chuyện, ta cũng sẽ không bị phụ hoàng cấm túc. Lúc này đây cho dù như thế nào nàng ta cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Chờ nàng ta vào Đông cung, ta mới từ từ tra tấn nàng ta thật tốt!”

Hạ Hầu Nam nói xong lời này, hai người bọn họ nhìn nhau thâm ý cười.

Ngay khi Hạ Hầu Trân chuẩn bị rời đi, cùng lúc Hạ Hầu Nam muốn đi vào buồng trong tìm Ngọc Phi Yên, hai người bọn họ đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“Tiện nhân! Cạn bã!”

Ngọc Phi Yên từ trên ốc lương nhảy xuống, ở trên người Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân hung hăng đạp mấy đá, tiếp theo nhắc bọn họ đi vào buồng trong, đem hai người quăng lên trên giường.

“Muốn hại ta? Muốn đạp Ngọc gia mà đi lên? Không có cửa đâu!”

Nhìn khuôn mặt phiêu lạng của Hạ Hầu Trân, nhớ tới những lời nói ác độc vừa rồi của nàng ta, Ngọc Phi Yên lạnh lạnh cười. Đầu là nữ nhân như nhau, công chúa này cư nhiên lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy đối phó với một nữ hài tử khác, nàng ta thể nào hạ thủ được!

Các người không phải muốn hủy diệt danh tiết của ta, hủy diệt thanh danh Ngọc gia, để ta trở thành món đồ chơi của Hạ Hầu Nam sao!

Một khi đã như vậy, ta liền giúp các người ném thử tư vị giống vậy.

Ngọc Phi Yên giương tay, một mảnh cát màu lam bay ở không trung, nhẹ nhàng bay xuống trên thân Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân.

“Hạ Hầu Nam, hưởng thụ cho thật tốt! Qua hôm nay, vị trí thái tử này của người cũng nên chấm dứt rồi!”

Vừa mới đi ra ngoài, Ngọc Phi Yên liền nhìn thấy tên thái giám vừa rồi giả truyền thánh chỉ, đem nàng lừa tiến vào hoàng cung, hẳn đang ở cửa trông chừng, nhìn thấy Ngọc Phi Yên từ bên trong đi ra liền rất kinh ngạc.

Thái tử đâu? Công chúa đâu? Bọn họ đi đâu rồi?

Không để thái giám nói chuyện, Ngọc Phi Yên nhanh chóng bắt được hắn, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nhẹ giọng nói mấy câu. Chờ khi Ngọc Phi Yên buông tay, thái giám ngã xuống đất ngất xỉu, trằm trằm ngủ say.

Thu thập hết thầy! Các ngươi cứ tự làm tự chịu đi!

Ngọc Phi Yên tìm chỗ ẩn nấp chờ xem diễn, qua nửa canh giờ, người Hạ Hầu Trân an bày rớt cuộc đem Hạ Hầu Quân Vũ mời đến, làm Ngọc Phi Yên ngoài ý muốn là, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng theo đến đây, ngoài trừ hắn, còn có một nam tử trẻ tuổi đi cùng.

“Tam công chúa vào Lương Ngọc quận chúa ở bên trong!”

Đại cung nữ Lục Anh bên người Hạ Hầu Trân đi tới cửa, chợt thấy thái giám đang hôn mê, vội vàng đánh thức hắn :”Tiểu Trác tử, ngươi thế nào lại ngủ ở đây?”

Tiểu Trác tử mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn quanh. Vừa nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, hắn bỗng nhiên giống như chuột nhìn thấy mèo, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trán nhanh chóng xuất ra.

“Tiểu Trác tử, ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy dáng vẻ này của tiểu Trác tử, Lục Anh rất cao hứng.

Xem ra tiểu Trác tử rất có thiên phú diễn trò, từng giọt mồ hôi lạnh này, rất giống như thật!

Về dĩ thường của tiểu Trác tử làm sự chú ý của Hạ Hầu Quân Vũ dần nổi lên :”Đây là có chuyện gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ nhìn tiểu thái giám run run rẩy rẩy trước mặt, hắn còn chưa nói tiếp. tiểu Trác tử “Pằng” một tiếng quỳ rạp trên mặt đất.

“Công chúa không có cùng thái tử ở cùng nhau! Công chúa không có cùng thái tử ở cùng nhau!” Răng nanh của tiểu Trác tử “Khanh khách” rung động. lời vừa nói ra, lại khiến cho mọi người giật nảy mình.

“Tiểu Trác tử, ngươi đang nói cái gì vậy!”

Lục Anh nhanh nhẹn sửa lời của tiểu Trác tử :” Ngươi nói là Lương Ngọc quận chúa sao?”

Lúc nói chuyện, Lục Anh còn nháy mắt một cái với tiểu Trác tử. Đần độn! Ngọc Phi Yên được sắc phong là Lương Ngọc quận chúa, không phải là Lương Ngọc công chúa!

Ám chỉ của Lục Anh một chút tác dụng cũng không có, tiếng nói của tiểu Trác tử ngược lại càng lớn hơn nữa :”Nô tài chỉ là gác cửa, nô tài không biết chuyện của tam công chúa và thái tử, nô tài thật sự không biết, Hoàng Thượng tha mạng!”

“Ngươi đang nói cái gì!”

Lời nói của tiểu Trác tử khiến Lục Anh vừa tức vừa giận, vội vàng quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ :”Bệ hạ, tiểu Trác tử nhất định là bị thất tâm phong, mới hồ ngôn loạn ngữ như vậy!”

“Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, đi vào nhìn chẳng phải sẽ biết! Gia cũng rất tò mò, thái tử điện hạ không phải đang ở Đông cung tịnh tâm sao, thế nào lại cùng tam công chúa đến nơi này đây?”

Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh lùng quét mắt nhìn Lục Anh một cái, một cước đem cửa lớn đá văng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phế thái tử

Editor: tieudangnhi

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị ngọt đến phát ngấy, Hạ Hầu Quân Vũ có tam cung lục viện, tự nhiên biết rõ phương diện này rốt cuộc đang phát sinh cái gì. Lập tức, mặt béo phỉ của hắn thoáng cái liền biến thành màu gan heo, không để ý Lục Anh đau khổ khuyên can, nhanh chóng bước đi vào trong phòng.

Đi vào, Hạ Hầu Quân Vũ liền nhìn thấy một mảnh hỗn độn.

Ghế tựa, trên bàn, nơi nơi đều là quần áo rơi vãi.

Nếu như vừa rồi hắn còn cảm thấy tiểu Trác tử là đang nói dối, người bên trong phòng này không có khả năng là Hạ Hầu Nam, chờ đến khi nhìn thấy y phục tam trảo giao kong của thái tử bị ném xuống đất, Hạ Hầu Quân Vũ lúc này từ trong ra ngoài, đều là lạnh thấu tâm can.

“Đồ hỗn trướng!”

Đang quay cuồng trên giường, còn không phải là Hạ Hầu Nam cùng Hạ Hầu Trân sao!

Lúc này, sắc mặt hai người này đều ửng hồng, thích thú, chọc Hạ Hầu Quân Vũ tức giận đến mức gân xanh trên nắm tay siết chặt cuộn cuộn nổi lên.

Khi nghe thấy Hạ Hầu Trân mở miệng một tiếng: “Thái tử ca ca, nhanh chút---“, Hoàng Thượng rốt cuộc triệt để bạo phát, hấn tiến lên một phen kéo tóc Hạ Hầu Trân, đem nàng kéo ra ngoài, giương tay tát hai bạt tai, đánh cho máu tươi trong mũi trong miệng Hạ Hầu Trân ứa ra.

“Lớn mật! Dám đánh yêu cơ của ta!”

Chuyện tốt bị người khác phá đám, Hạ Hầu Nam rất không hài lòng, hấn đầy mặt xuân sắc, hai mắt đỏ tươi, căm tức nhìn Hoàng Thượng.

Yêu cơ?

Hạ Hầu Quân Vũ tức giận đến tâm can đều đau, thuận tay cầm lấy một cây phát trần, “Bồng bồng bồng” một phát tiếp một phát đánh vào người Hạ Hầu Nam

“Hỗn đản! Ngươi dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai không!”

Ấn đau, Hạ Hầu Nam đứng phắt lên, mạnh mẽ hùng dũng một phen đẩy Hạ Hầu Quân Vũ: “Ta là Hoàng Thượng! Ngươi đâu, đem tên hỗn đản không biết trời cao đất dày này kéo ra ngoài cho trảm, chém!”

Những lời này của Hạ Hầu Nam, triệt để chặt đứt tình cảm phụ tử của hấn cùng Hạ Hầu Quân Vũ.

Cùng muội muội làm chuyện cầu thả, vẫn không biết hối cải, còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Thật tốt! Mới vừa lên làm thái tử không lâu, liền bắt đầu ảo tưởng bản thân là hoàng đế, đây là muốn làm phản giết cha mưu phản, muốn oán vị, muốn đoạt quyền a!

Không có một quân vương nào không coi trọng địa vị của mình, không sợ hãi long ý của mình bị người khác tạt nước nhớ thương.

Một câu nói “Vô tâm” này của Hạ Hầu Nam, bị Hạ Hầu Quân nghe lọt vào trong tai, hơn nữa Hạ Hầu Nam vừa rồi ra tay rất nặng, nếu không phải có Hạ Hầu Kinh Thiên ở sau lưng đỡ hấn, hấn đã sớm té ngã.

Thân là nhi tử, đối với phụ thân động thủ là bất hiếu; thân là thân tử, đối với quân vương động thủ là phạm thượng; thân là thái tử, đối với phụ hoàng động thủ là bất trung!

Hạ Hầu Nam quả nhiên giống như những gì mấy vị lão thần nói, khó có thể đảm đương đại nhâm, căn bản chính là loại người vô đức vô năng không có phẩm trật!

Về nhân nghĩa đạo đức trước kia này của hấn, đều là giả bộ!

Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy bản thân thật sự là mất bị mù mà!

Lúc trước lập Hạ Hầu Nam, một phần nguyên nhân là vì Tần thái hậu cùng Lệ phi, một phần nguyên nhân là vì một bộ phận đến từ Ngọc gia ở trong triều ảnh hưởng. Kết quả thì sao? Hạ Hầu Nam chẳng những không biết quý trọng Ngọc Phi Yên, còn vào lúc tang lễ của Ngọc Kinh Lôi nháo loạn gây ra gièm pha như vậy, làm cho nhóm lão thần thất vọng đau khổ, cũng làm cho Hạ Hầu Quân Vũ đối với hấn rét lạnh tâm can.

“Hương Tiến, chuẩn bị chiếu thư, trẫm muốn phế thái tử!”

Hạ Hầu Quân Vũ lớn tiếng hạ lệnh, Hương Tiến tay chân lạnh lẽo nhanh chóng chuẩn bị chiếu chỉ.

Chỉ chờ khi Hạ Hầu Quân Vũ múa bút viết xong chiếu thư, lệnh cho Hương Tiến tuyên đọc nội dung chiếu thư, Hạ Hầu Nam rốt cuộc mới tỉnh táo lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phụ hoàng vì sao muốn phế truất mình?

Khi nhìn đến bản thân cùng Hạ Hầu Trân trần như nhộng, Hạ Hầu Nam bỗng nhiên ý thức được bọn họ rơi vào bẫy của người khác.

“Phụ hoàng, nhi thần là bị người khác hãm hại! Nhi thần thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra!” Không kịp suy nghĩ rốt cuộc là ai tính kế mình, Hạ Hầu Nam bỏ lần đi đến trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ: “Phụ hoàng, nhi thần bị oan! Thỉnh phụ hoàng tin tưởng---“

“Oan ưong? Chẳng lẽ trẫm là người mù sao! Cút ngay---“

Hạ Hầu Quân Vũ đá văng Hạ Hầu Nam, vẻ mặt chán ghét.

Cho đến lúc này, hấn mới nhớ tới bên cạnh còn có người ngoài, Uy Xa Công Tôn Tử - Chu Xướng, đây là phò mã do Hạ Hầu Quân Vũ vì Hạ Hầu Trân lựa chọn, hôn sự đã định ra.

Hôm nay, Hạ Hầu Quân Vũ ở ngự thư phòng khảo nghiệm Chu Xương, hẳn đối với đứa con rể tương lai này cực kỳ hài lòng. Thấy Hạ Hầu Trân phải người đi mời, hẳn cũng có ý để cho Chu Xương cùng tiểu nhi nữ nhìn thấy nhau, giao lưu tình cảm, cho nên liền mang Chu Xương cùng nhau đi đến đây. Kết quả đụng phải gièm pha như vậy, thật sự là mất hết mặt mũi!

Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy mất mặt, Chu Xương cũng ghê tởm muốn ói ra.

Hắn trước kia đã gặp qua Hạ Hầu Trân vài lần, sau khi mẫu phi của Hạ Hầu Trân qua đời, đã được Tần thái hậu dưỡng ở bên người, so với công chúa khác đều được thái hậu cùng hoàng thượng thích hơn đôi chút.

Hơn nữa bộ dáng Hạ Hầu Trân cũng không tệ, Chu Xương mặc dù không thương nàng, nhưng cũng không cảm thấy phản cảm khi cùng hoàng thất đàm hỏi.

Nhưng mà nhìn qua tam công chúa quy củ có hiểu biết, cư nhiên lại cùng thái tử gian tình, trước khi cưới liền đưa cho hắn mũ xanh mượt lớn như vậy, Chu Xương như thế nào nuốt xuống cục tức to tướng này.

Võ Thần duy nhất của Đại Chu Quốc chính là xuất từ Chu gia, là gia gia của Chu Xương – Chu Liệt.

Đối với Chu Liệt, Hạ Hầu Quân Vũ rất là kính trọng.

Nữ nhi chính mình là ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ cũng không nói thêm cái gì, chỉ có thể để cho Chu Xương đi về trước. “Trẫm sẽ giải trừ hôn ước của các người, người yên tâm!”

“Đa tạ bệ hạ!”

Chu Xương cắn chặt răng, xoay người rời đi.

“Hoàng huynh, ta đưa huynh trở về---“

Đúng lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên đi đến bên người Hạ Hầu Quân Vũ, hẳn ở trên người Ngọc Phi Yên đã lưu lại hơi thở của mình, biết nàng xảy ra chuyện, liền thuận thế đi theo Hạ Hầu Quân Vũ một chuyến.

Chỉ là Hạ Hầu Kinh Thiên vạn vạn không nghĩ tới, Hạ Hầu Nam lại có suy nghĩ dơ bẩn như vậy, thật đúng là đáng chết!

“Hoàng huynh, xin bớt giận, để cho dạng súc sinh này chọc tức thân mình thì không đáng! Nếu không phải bởi vì hắn là nhi tử của hoàng huynh, ta đã sớm một đao chém chết hắn!”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói, không thể nghi ngờ chính là đang đổ dầu thêm vào lửa.

Trong triều sớm đã có người đề nghị, lập Hạ Hầu Kinh Thiên làm thái tử, hơn nữa Hạ Hầu Quân Vũ đối với vị hoàng đế này phá lệ thiên vị, làm cho người nhìn liền đỏ mặt ghen tị. Lúc này, Hạ Hầu Kinh Thiên còn âm dương quái khí nói ra những lời này, đây rõ ràng chính là bỏ đá xuống giếng.

“Phụ hoàng, người không tin nhi thần, nhi thần chỉ có thể lấy cái chết chứng minh!”

Thời điểm máu chốt, Hạ Hầu Nam đành phải sử dụng khổ nhục kế hay dùng.

Nhưng mà trong cung Hạ Hầu Trân không có vũ khí, Hạ Hầu Nam tìm nửa ngày cũng tìm không ra thứ gì, sau đó chỉ có thể chọn thủ đoạn đơn giản mau lẹ là tông vào cột tường trước mặt.

Chỉ là, không biết vì sao, thời điểm Hạ Hầu Nam nhắm phía cây cột trong góc tường, đột nhiên bị quả áo trên người níu lại, ngã lên ghế, tay cầm ghế dựa “Pằng” một tiếng bị bẻ gãy, vừa đúng lúc đâm trúng thân thể phía dưới của hắn.

“A---“ Sau khi kêu một tiếng thảm thiết rống dài, Hạ Hầu Nam trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hướng Tiến lớn gan đi qua liếc nhìn, nhin không được rung mình một cái.

Nơi tay cầm này đâm vào cũng thật có ý tứ, vừa đúng vị trí quan trọng, hai viên đá đều nát bét, một mảnh máu me nhầy nhụa. Mất đi căn bản nguồn con của nam nhân rồi, Hạ Hầu Nam lần này thật đúng là xong đời! (háháhá* khoái chí cười*)

ở bên tai Hạ Hầu Quân Vũ nhỏ giọng bồi báo tình huống, Hướng Tiến lui về phía sau một bước. “Bệ hạ, người xem, muốn thỉnh đại phu đến xem hay không?”

“Tuỳ ý!”

Hạ Hầu Quân Vũ đã đối với Hạ Hầu Nam thất vọng đến cùng cực, huống chi nay hắn lại thành tàn phế, không có khả năng sinh dục con nối dòng, liền chính là một phế nhân đáng vứt đi!

“Hoàng huynh, còn đưa ghê tởm này thì sao?” Lúc đi, Hạ Hầu Kinh Thiên đá Hạ Hầu Trân một cước, trực tiếp đá nàng ta bay đi ra ngoài, tông mạnh

vào tường.

Hừm, ám toán mèo của gia, gia chính người đến chết!

Một cước này của Hạ Hầu Kinh Thiên, đơn giản chặt đứt xương cột của Hạ Hầu Trân, khiến cho nàng ngày sau chỉ có thể tê liệt bất động ở trên giường.

“Cạo đầu, đưa vào miếu!” Trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ lãnh băng băng, một chút đau tức đều không có.

Thái tử hán cũng có thể phế đi, huống chi Hạ Hầu Trân chỉ là một công chúa.

Mất mặt xấu hổ đó, chết ở từ đường là tốt nhất! (đúng là vua, vô tình nhẫn tâm thật)

Thái tử đột nhiên bị phế truất, tin tức này trực tiếp che đi chuyện nam đỉnh của Ngọc gia gặp nạn.

Lệ tần ở Từ Ninh cung khóc đến chết đi sống lại, Tần thái hậu cũng tức đến hôn mê nhiều lần, nhưng mà Hạ Hầu Quân Vũ lúc này đây rất quyết tâm, không chịu nghe Tần thái hậu khóc tố, thậm chí đi tới Từ Ninh cung một lần liền không đi qua lần nào nữa.

Sau khi Hoắc thần y tự mình kiểm tra cho Hạ Hầu Nam, tốt xấu gì cũng kéo về cái mạng của hán, thế nhưng không thể điều trị được chuyện hán mất đi công năng. Sau khi Hạ Hầu Nam tỉnh lại biết kết quả này, thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát.

“Đi! Nói cho tổ mẫu biết, nhất định là Ngọc Phi Yên hãm hại ta! Ta muốn nàng báo thù cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tần thái hậu âm hiểm

Lệ Cẩm cung.

Lệ tần nghe xong lời nói nhi tử sai người truyền đến, khóc lớn một hồi, xông thẳng đến Từ Ninh cung.

“Cô cô, A Nam nói khẳng định sẽ không sai! Nhất định là Ngọc Phi Yên giở trò quỷ, hại con ta! Cô cô, người nên vì A Nam làm chủ a!”

Lệ tần trong lòng hận chết Ngọc Phi Yên, đồng thời đối với Tần thái hậu đồng lõa cũng có chút oán trách.

Nếu không phải là do Tần thái hậu nhất định gán ghép Hạ Hầu Nam cùng với Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam cũng sẽ không bị phế truất, lại càng sẽ không làm bị thương thân mình.

Một người nam nhân bị thương ở đó, đây là đá kích bao lớn chứ!

Hạ Hầu Nam không có con nối dòng, như bây giờ, đồng nghĩa là tuyệt hậu!

Hơn nữa, nếu Hạ Hầu Nam thật sự cùng Hạ Hầu Trân thực có cái gì, bị phế truất cũng liền thôi. Nhưng sau khi thái y kiểm tra Hạ Hầu Trân xong, nàng ta vẫn còn là xử nữ, hai người này căn bản không có phát sinh bất kỳ loại sự tình gì, hoàn toàn chính là bị người hãm hại, đây chính là nỗi oan uổng to lớn bằng trời!

“Đừng khóc, khóc đến ai gia đầu đều đau!”

Tần thái hậu mệt mỏi nằm, thân thể nàng vừa có một ít khí sắc, lại xảy ra chuyện như vậy, bỗng chốc phát bệnh lại.

“Hán nói là do Ngọc Phi Yên làm, có chứng cứ không? Nàng bị người đánh ngã ở trong hoa viên, cũng là sự thật. Các người không cần nghi thần nghi quỷ!”

“Cô cô, người vì sao đến giờ phút này vẫn còn thiên vị cái đứa phế vật kia! Ta cũng không biết, Ngọc Phi Yên rốt cuộc có cái gì tốt, nhất định phải đứng cùng con ta! Nàng nếu thật là mệnh cách phượng hoàng, Ngọc gia làm sao có thể liên tiếp xảy ra tai họa, ta thấy, nàng ta chính là đứa có mệnh Thiên Sát Cô Tinh! Khắc phụ khắc mẫu, khắc mọi người trong Ngọc gia!”

Lệ tần càng nói càng cảm thấy lời nói của bản thân rất có đạo lý, Ngọc Phi Yên sinh ra không lâu, phụ mẫu đều mất, sau này lại liên tiếp gieo rắc tai họa xuống Ngọc gia, cũng không phải chính là một đứa tai tinh* sao? (tai tinh* = tai họa, điềm xấu thành tinh)

“Ngọc Kinh Lôi, còn có Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung không phải là ví dụ sống động sao! Ngọc Phi Yên vừa mới trở về vài ngày, liền cửa nát nhà tan! Cô cô, nàng thật sự không phải phượng hoàng, nàng ta là tai họa a!”

Lệ tần nói nửa ngày, thấy Tần thái hậu không nghe vào tai, nằng lại bắt đầu nức nở.

“A Nam biến thành cái dạng này, ta chẳng những về sau không có hi vọng, Tần gia cũng không hi vọng...”

Lệ tần một bên khóc, một bên trộm ngắm Tần thái hậu.

Mặc dù Tần thái hậu không để ý Hạ Hầu Nam, nàng cũng muốn cân nhắc phân lượng của Tần gia.

Không có vị trí thái tử của Hạ Hầu Nam làm bảo đảm, Tần gia nơi nào có thể phát triển vinh quang trăm năm! Tần thái hậu không phải là đang trông cậy vào Hạ Hầu Nam làm thái tử, về sau làm hoàng đế, duy hộ Tần gia, giúp cho Tần gia trở thành thế gia đứng đầu, vĩnh viễn đều phú quý đi lên sao!

Quả nhiên, nghe xong lời này của Lệ tần, Tần thái hậu nhũn mày suy nghĩ sâu xa đứng lên.

Lệ tần lau nước mắt, an tĩnh ngồi.

Nàng biết cô cô nếu muốn suy nghĩ sự tình, thì không thể quấy nhiễu.

Chỉ chờ qua thật lâu, trong lòng Lệ tần đều nhanh chóng sôi ruột, Tần thái hậu mới ngẩng đầu: “A Nam phải cưới cho bằng được Ngọc Phi Yên! Chỉ có hần cưới Ngọc Phi Yên, mới có khả năng ngồi lên vị trí kia. Về phần không có con nối dòng, ở Tần gia ôm một đứa trẻ về nuôi dưỡng là tốt rồi.”

Lời nói của Tần thái hậu làm cho Lệ tần thiếu chút nữa ngất đi, nói đi nói lại thế nào, lại vẫn muốn đem Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Phi Yên ở cùng nhau! Nàng đã mất tính phúc cả đời của nhi tử, không thể đem mệnh nhi tử cùng cuộc đi ra!

“Cô cô, ta không đồng ý! Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ khắc chết A Nam!”

“Ngươi câm miệng cho ai gia!”

“Đồ đàn bà không kiến thức! Mệnh cách phượng hoàng của Ngọc Phi Yên, là do Liên Cẩn bói ra được, Liên Cẩn là loại người nào, ngươi không biết sao? Hần là thuật sư bói toán kiệt xuất nhất, ngươi cho là ai gia già đến mức hồ đồ, cho rằng ai gia là đang hại A Nam sao?! Ngu xuẩn!”

Thấy Tần thái hậu nhắc tới Liên Cẩn, Lệ tần rút cuộc cũng an tĩnh lại.

Liên gia, là thế gia về thuật chiêm tinh.

Liên Cẩn này là đệ tử kiệt xuất nhất Liên gia.

Tuy rằng số lần bói toán của hần rất ít, nhưng mỗi một lần đều ứng nghiệm. cũng không bói sai bao giờ. Ngay cả Hạ Hầu Quân Vũ gặp phải vấn đề khó có thể giải quyết, đều sẽ tự mình đến cửa thỉnh Liên Cẩn bói toán.

Nếu đây thật sự là kết quả bói toán của Liên Cẩn, vậy nàng cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận.

“Nhưng mà, A Nam cho dù lên làm hoàng đế, chuyện kia làm sao có thể chứ...” Lệ tần nhẹ giọng nói.

Không là nam nhân thật sự, vĩnh viễn không thể có tử nữ của chính mình, kia không phải vì người khác làm giá y sao?! (Ý đại khái là, không có con cái, chẳng khác nào mọi công sức công lao đều bị người khác chiếm dụng)

“Nói ngươi ngu, ngươi thật sự biến thành trư mà!”

Tần thái hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép điểm nhẹ trán của Lệ tần một chút: “Ngươi cho là phượng hoàng mệnh cách chính là làm hoàng hậu sao? Vậy đã sai mười phần! Chỉ có chân mệnh thiên tử nhất thống thiên hạ mới có thể gặp được phượng hoàng chi nữ! Tầm mắt của ngươi không thể chỉ ở lẫn quần quanh Đại Chu Quốc...”

Nói tới đây, trong mắt Tần thái hậu lóe ra tinh quang kiên định trước nay chưa từng có.

“Đại lục cho đến nay chưa từng có người thống nhất qua, A Nam một ngày nào đó, sẽ trở thành người nhất thống đại lục kia. Đến lúc đó, cho dù không có con nối dòng, không có hậu đại, thế thì có làm sao! Công huân của hần, quang vinh của hần, đều sẽ được sử sách ghi lại, nối danh của hần đều sẽ được tạc vào sử sách, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Lại nói, thân thể A Nam, chưa hẳn thật sự không thể cứu. Chỉ cần tìm được người của Đan tộc, có thể sẽ chữa khỏi cho hần. Đan tộc y thuật xuất thần nhập hoá, cho dù là Hoắc thân y cũng không thể so sánh được!”

Không thể không nói, lời nói của Tần thái hậu có loại đâm lức mãnh liệt, khiến cho Lệ tần ban đầu còn chết tâm, liền sinh ra hi vọng.

Đan tộc, chủng tộc thần bí kia! Năm giữ bí phương trường sinh bất lão, về mặt y thuật thì không gì không làm được, nếu như thật sự gặp được bọn họ, Hạ Hầu Nam nhất định có thể cứu chữa!

Nghĩ vậy, Lệ tần lại tràn ngập sức lực cùng tin tưởng.

“Cô cô, tất cả ta đều nghe theo người. Người nói làm như thế nào, ta liền làm như thế đó!”

Thấy Lệ tần nghĩ thông suốt, Tần thái hậu bảo nàng lại gần, ở bên tai Lệ tần thì thầm vài tiếng, Lệ tần nghe xong liền tục gật đầu.

Cuối cùng, Lệ tần đưa ra vấn đề trong lòng.

“Cô cô, nếu Ngọc Phi Yên không biết tốt xấu, không chịu gả cho A Nam, thì làm sao bây giờ?”

Phàm là nữ nhân bình thường, làm sao nguyện ý gả cho một nam nhân chẳng khác nào hoạn quan, sống chết thủ tiết chứ!

“Không gả cho A Nam, chỉ có thể chết!”

Nói tới đây, trong mắt Tần thái hậu lướt qua một tia ngoan tuyệt: “Hoặc là sống sót cho thật tốt, làm phượng hoàng nữ của nàng ta, hoặc là chết! Ai gia tình nguyện giết nàng, cũng sẽ không để cho nàng rơi vào tay người khác!”

Sau khi chờ Lệ tần rời đi, Tần thái hậu không để ý mỗi một, lệnh cho cung nữ hầu hạ nàng trang điểm, cuối cùng sai người nâng kiệu đưa nàng xuất cung, đi tới Uy Xa Công phủ.

Uy Xa công Chu Liệt vừa nghe thấy Tần thái hậu tới chơi, có chút giật mình, vội dẫn mọi người đi ra ngoài cung nghênh.

“Này Xa công không cần đa lễ, ai gia có chuyện muốn cùng người nói.”

Những người khác tránh mặt, Tần thái hậu bởi vì chuyện của Hạ Hầu Trân, tự mình xin lỗi Chu Liệt.

Thái hậu kéo thân thể đang bệnh, tự mình đến cửa xin lỗi, Chu Liệt tự nhiên không biết nên nói cái gì nữa: “Là tôn tử của thần không có cái phúc khí này, bệ hạ đã giải trừ hôn ước của bọn họ, chuyện này thần không có gì để nói.”

“Người không để ở trong lòng, vậy là tốt rồi. Ai gia hôm nay tới là muốn nhờ người làm một việc!”

Tần thái hậu lấy ra một trâm cài san hô hồng, đặt lên bàn.

“Chu Liệt, hứa hẹn lúc trước của người còn tính hay không!”

Nhìn đến trâm cài san hô hồng, Chu Liệt hơi sững sờ, mặt lão có chút nóng lên, nhớ đến một đoạn chuyện cũ.

Năm đó hắn cùng Tần thái hậu là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, nào biết sau này gặp được tuyển tú, Tần gia tham mộ hư vinh, muốn đem Tần thái hậu tiến nạp vào cung.

Tần thái hậu vụng trộm kêu nha hoàn truyền tin cho Chu Liệt, muốn hắn mang nàng bỏ trốn, nàng nguyện ý buông tha vinh hoa phú quý, chỉ cầu được ở cùng hắn.

Chỉ là Chu Liệt si mê võ công. Lúc đó hắn đang tiến nạp tăng quan trọng quan đầu, cho nên tạm thời không để ý đến Tần thái hậu.

Tần thái hậu cuối cùng ở nơi ước định đợi Chu Liệt cả một đêm, cho đến cuối cùng hắn đều không xuất hiện, Tần thái hậu tâm như tro tàn bị gia nhân của Tần gia mang về, bệnh nặng một hồi, không thể không tiến cung hầu hạ tiên hoàng.

Chờ khi Chu Liệt bế quan đi ra, Tần thái hậu đã thành Tần phi của tiên hoàng, tất cả đều thành kết cục đã định.

Chu Liệt hối hận không thôi, vụng trộm đưa trâm cài san hô hồng đưa cho Tần thái hậu, cũng hứa hẹn chỉ cần ngày khác có chuyện cầu, hắn nhất định đáp ứng.

Nhìn dung nhan Tần thái hậu không còn trẻ đẹp như xưa, chuyện cũ một màn ở trong đầu võ thần duy nhất của Đại Chu Quốc ủa về, cũng làm cho tâm hắn trở nên mềm hơn.

“Thái hậu cứ nói, núi đao biển lửa, thần muôn lần chết cũng không chối từ!”

Chu Liệt cứ tưởng rằng Tần thái hậu là muốn Chu Xương cưới Hạ Hầu Trân, không nghĩ tới nàng mở miệng lại chính là muốn hắn giết một người.

“Thái hậu, muốn ta giết Ngọc Phi Yên?!” Nghe được cái tên này, Chu Liệt giật mình không thôi.

Mặc dù cuộc chiến đoạt ngôi năm đó hung hiểm như vậy. Tần thái hậu cũng không xuất ra trâm cài san hô xin hắn ra tay, Chu Liệt vạn vạn không nghĩ tới, rốt cục yêu cầu nàng đưa ra, lại là muốn hắn giết một thiếu nữ tay trái gả không chặt!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trước khi mưa đến gió đầy phòng

Editor: tieudangnhi

“Không chỉ là Ngọc Phi Yên, ai gia muốn cả Ngọc gia theo đứa con gái này biến mất khỏi thế gian!”

Cái này, Chu Liệt càng thêm giật mình, hai mắt nhìn chăm chăm Tần thái hậu.

Cuộc sống trong cung đình đáng sợ như vậy sao?

Thiếu nữ thiện lương ôn nhu lúc trước đi đâu mất rồi?

Khuôn mặt thanh tú trong trí nhớ trước kia, bây giờ đã đầy nếp nhăn, tuy rằng mơ hồ có thể thấy được dáng vẻ năm đó, nhưng sát khí giữa đôi lông mày đã phá hủy hết sự đoan trang cùng hiền lành ban đầu của nàng, thay đổi đến nỗi làm cho Chu Liệt hoàn toàn nhận không ra.

“Ai gia không ngoan độc, đã sớm chết trong cái nơi ăn thịt người không nhà xương kia!”

“Chu Liệt, đây là người nợ ai gia! Nếu như năm đó người không thất ước, cuộc sống của ai gia sẽ không phát sinh biến hóa long trời lở đất như vậy. Ai gia như hôm nay, đều là do một tay người xô đẩy! Thứ người thiếu ai gia, thì phải trả cho xong!”

Chờ sau khi Tần thái hậu đi khỏi thật lâu, bên tai Chu Liệt vẫn còn vọng lại câu nói cuối cùng kia của nàng.

Nàng nói rất đúng, nếu đêm hôm đó hắn quyết đoán cùng nàng rời đi, cho dù mất đi tước vị, không có vinh hoa phú quý, bọn họ cũng có thể hạnh phúc gắn bó kề cận bên nhau cả đời.

Ít nhất, nàng sẽ không vì sinh tồn về sau, mà thay đổi hoàn toàn như vậy... Là do hắn hại nàng!

Quả nhiên, thứ trên đời này không thể thiếu chính là nợ tình!

Đưa ra quyết định, Chu Liệt gọi nhi tử tới, bắt đầu tỉ mỉ bố trí.

“Phụ thân, người làm như thế sẽ bị thế nhân nhạo báng suốt đời! Ngọc gia trung liệt, một nhà anh hào, ngài thế nào có thể vì một lời hứa hẹn, liền đáp ứng thái hậu chứ!”

Sau khi Chu Tuấn nghe xong an bài của Chu Liệt, liền vội vàng ngăn cản, nhưng trong lòng Chu Liệt lúc này tràn đầy sự áy náy đối với Tần thái hậu.

Thấy Chu Tuấn còn muốn nói tiếp, Chu Liệt phát tay ngăn hắn lại.

“Mạnh sống yếu chết, đây là quy luật sinh tồn ở đại lục này. Thay vì để cho Ngọc gia cuối cùng lung lạc, bị người nhục nhã, không bằng giúp bọn họ thống khoái! Lại nói, đây là thỉnh cầu duy nhất mà nàng đưa ra đối với ta trong nhiều năm nay, ta không thể lại có lỗi với nàng...”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi!”

Chu Tuấn thấy vô luận mình phản đối như thế nào, phụ thân cũng không nghe lời khuyên của hắn, chỉ có thể buông xuôi từ bỏ.

Nếu như Chu Tuấn biết, lựa chọn lúc này của Chu Liệt lại mang đến họa diệt tộc cho Chu gia, hắn nhất định sẽ hối hận, vì sao lúc trước không kiên quyết ngăn cản Chu Liệt đến cùng, đáng tiếc, trên đời này cho dù được sự giỏi nhất cũng không chế ra được mang tên hối hận!

Bên trong Trung Nghĩa công phủ.

Tất cả dược liệu cần giải độc cho Ngọc Kinh Lôi, đều được Hạ Hầu Kinh Thiên đưa tới, trong đó còn có cả linh dược đã làm cho Ngọc Phi Yên đau đầu không thôi, khổ sở tìm không ra.

“Cầm đi! Biết người muốn dùng, gia nhiều chuyện, tìm tới cho người!” Hạ Hầu Kinh Thiên lười biếng tựa vào ghế: “Đừng cảm tạ sơ qua loa bằng mồm mép, nói những lời sáo rỗng vô dụng không có ý nghĩa. Chân tâm cảm tạ gia, thì còn có chút thực tế hơn. Trong tháng này phải đột phá Võ Vương, đây chính là báo đáp tốt nhất dành cho gia.”

“Biết! Người một bên từ từ mà nghỉ ngơi, ta rất gấp---“

Ngọc Phi Yên vội vã đo lường giải dược, lười cùng Hạ Hầu Kinh Thiên đấu võ mồm.

Nhìn bóng dáng kiều nhỏ kia bây giờ đang bận rộn chuẩn bị dược liệu, Hạ Hầu Kinh Thiên mỉm cười, ánh mắt có chút vui mừng, cũng có chút kiêu ngạo.

Xem, mèo con của hắn, rất lợi hại nha!

Hồng xà đan của Đan tộc thì tính là cái gì, mèo con của hắc cũng có thể chế ra giải dược khác chế nó nha!

Liễu Thịnh còn nói Ngọc Phi Yên sau này sẽ ngáng chân hắc, cái tên tầm nhìn hạn hẹp kia! Cho dù Ngọc Phi yên cái gì cũng không giỏi, chỉ bằng một tay y thuật của nàng, ở Vô Ưu thành có thể xài được, có thể náo được!

Ngọc Phi Yên một mực chuyên chú từ buổi sáng vội vàng cho đến đêm khuya, Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không nhúc nhích nhìn nàng cả ngày.

Thời đại này không có máy móc công nghệ cao chế được, tất cả chỉ có thể dùng đỉnh luyện ra được, dược sư còn phải có khả năng khống chế lửa vô cùng tốt, cũng theo đó, phân lượng chế được một khác không thể nhiều, một khác cũng không thể thiếu.

Một ngày này qua đi, Hạ Hầu Kinh Thiên coi như đã hiểu biết sự lợi hại của Ngọc Phi Yên.

Đôi tay nhỏ mềm mại kia như một cây cân cực kỳ chính xác, mỗi một lần lường dược liệu đều không sai chút nào, thật đúng là thần đến tay mà!

Càng nhìn, Hạ Hầu Kinh Thiên càng cao hứng, thậm chí còn tràn đầy tự tin cho rằng, ánh mắt của mình vô cùng tốt, tuệ nhãn linh cơ, chọn được bảo bối như vậy.

Cùng lúc đó, một loại suy nghĩ chưa xốt dâng lên, ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên cũng trở nên càng ngày càng nồng liệt. Ngọc Phi Yên sớm hay muộn gì cũng phải lập gia đình, cho dù hắc có mang nàng tới Vô Ưu thành đi chăng nữa, Ngọc Phi Yên ưu tú như vậy, cũng sẽ có rất nhiều người phát hiện nàng tốt, sẽ tới cửa cầu cưới nàng.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện mèo con mình dường bị người khác nhớ thương, Hạ Hầu Kinh Thiên liền cảm thấy tư vị này không dễ chịu chút nào.

Không thể, không muốn!

Hắc phải trấn giữ cho thật tốt, không để cho Ngọc Phi Yên cùng quá nhiều xú nam nhân tiếp xúc!

Về tương lai của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên sớm đã sắp xếp xong xuôi, nàng linh tính mười phần, lại có thiên phú cực cao, cho nên hoàn toàn không cần thiết giống loại nữ tử tầm thường, câu nệ trong nhà, giúp phu dưỡng tử, chuyện đó hết thấy đều không thích hợp với Ngọc Phi Yên.

Nữ tử như nàng, hắc là phải đi đường càng xa, đứng ở vị trí thật cao, cười nhìn toàn bộ phong cảnh thế gian.

Mà trên con đường đi này, từ đầu tới cuối đều sẽ có hắc nhìn theo, phụng bồi, sủng, đau nàng! (Êu rồi sao ko biết, ca đúng là ngây ngô quá nha)

Về phần “Nam nhân khác”, loại sinh vật chán ghét này, dứt ngay cho gia---

Nhớ thương mèo con của hắc, kết cục liền sẽ giống như Hạ Hầu Nam, chỉ có con đường chết!

Giờ tỵ, đỉnh dược phát ra một loại hương thanh nhã tinh khiết.

“Thành!”

Ngọc Phi Yên mở đỉnh dược ra, một viên thuốc đỏ như máu nằm bên trong.

“Nhị tiểu thư, mau cho công gia gia uống giải dược! Để ta giúp đỡ công gia lên! Thật tốt quá, công gia được cứu rồi!” Lão Khôi kích động đến nỗi chó chút nói năng lộn xộn.

Tâm tình kích động hôm nay của hắc giống như đang ngồi trên xe, lúc này đây thật đúng là mở mang tầm mắt!

Lão Khôi ở trong quân doanh đã nhìn thấy qua dược sư trung cấp chế được, nhưng bọn họ chế ra đan dược đều còn sót lại rất nhiều cặn bã. Nghe nói dược sư cấp bậc càng cao, đan dược làm ra càng thêm thuần túy, trong đỉnh dược của Ngọc Phi Yên một chút vụn thuốc thừa cũng không có, nhị tiểu thư thật sự quá lợi hại!

Lão Khôi đỡ Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên đem giải dược uy cho hắc.

Kỳ hương ở trong miệng Ngọc Kinh Lôi liền lan tràn, giải dược vừa vào miệng liền tan, thời gian chỉ trong vòng một ly trà nhỏ, gương mặt ban đầu còn là màu đen liền khôi phục lại huyết sắc bình thường.

Ngọc Phi Yên lại dè dặt cẩn thận uy Ngọc Kinh Lôi uống một chút nước, một lát sau, Ngọc Kinh Lôi chậm rãi mở mắt.

“Gia gia, người cảm thấy thế nào---“

Thấy Ngọc Kinh Lôi không có việc gì, Ngọc Phi Yên cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Không có dụng cụ trị liệu hiện đại, không có phòng giải phẫu, dao giải phẫu, không có chất kháng sinh, cái gì cũng không có, trong lòng Ngọc Phi Yên thật đúng là ai oán. Thật tốt, gia truyền lúc này còn có chút công dụng.

“Ta... Còn sống?”

Ngọc Kinh Lôi không tin nhìn cháu gái cùng lão Khôi.

Hắn còn nhớ rất kỹ khi ngực rất đau đớn, hô hấp gian nan bất lực, thậm chí trong một khắc trước khi chết kia, Ngọc Kinh Lôi cảm thấy rất hối hận, thế nhưng lại chết ở trong tay tiểu nhân, mà không phải là trên chiến trường.

Thấy Ngọc Kinh Lôi sững sờ, lão Khôi lập tức đem chuyện đã xảy ra mấy ngày nay toàn bộ đều báo cho lão gia tử, vừa khoe khoang Ngọc Phi Yên một phen.

Chuyện Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung gặp nạn, lão Khôi cũng không giấu Ngọc Kinh Lôi.

Mặc dù Ngọc Kinh Lôi sớm đã trải qua rất nhiều sóng gió, lúc này đây cũng nhìn không được rơi xuống giọt lệ tang thương. Sau khi lệ nóng tuôn ra, Ngọc Kinh Lôi lại ngửa mặt lên trời cười to :”Trời không quên Ngọc gia ta! Để cho ta có cháu gái ưu tú như vậy! Tốt, thật sự tốt!”

“Lão gia tử tâm tính phóng khoáng, bọn họ chưa hẳn có nguy hiểm đến tính mạng!”

Hạ Hầu Kinh Thiên bị sự bi thương của Ngọc Kinh Lôi cảm nhiễm, đã đi tới :”Muốn biết lệnh lang cùng lệnh tôn còn sống hay không, có thể đi Liên gia hỏi thử.”

Liên gia?

Ngọc Phi Yên nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, hẳn cho nàng một ánh mắt khẳng định, Ngọc Phi Yên mới nhớ tới người mà trước kia Hoắc thần y nhắc tới ---- Liên Căn.

“Liên gia chưa hẳn chịu ra tay a...” Ngọc Kinh Lôi lắc đầu.

Bối toán cực kỳ hao tổn tinh lực, chiêm tinh sư thậm chí bởi vì nhìn trộm thiên cơ mà hao tổn dương thọ, cho nên nhân đinh của Liên gia mới không thịnh vượng, bọn họ sẽ không dễ dàng bối toán cho người khác.

“Gia gia ngài yên tâm, chuyện này cứ giao cho con!”

Nhìn ra Ngọc Kinh Lôi lo lắng, Ngọc Phi Yên cười kéo cánh tay lão gia tử :”Từ nay về sau, mưa gió của Ngọc gia đều để con đối mặt, trọng trách của Ngọc gia đều cứ để con gánh vác! Nhiệm vụ hiện tại của ngài là phải dưỡng thân thể cho thật tốt, con hiện tại chỉ còn có ngài là người thân duy nhất! Con không muốn ngay cả gia gia cũng mất đi...”

Thấy trong ánh mắt quật cường của Ngọc Phi Yên ứa nước mắt, Ngọc Kinh Lôi đành phải gật đầu.

“Hài tử ngoan, con đã trưởng thành! Từ một khắc ta đem đầu hổ ban chỉ giao cho con kia, con chính là đại đương gia của Ngọc gia, gia gia nghe con!”

Tin tức Ngọc Kinh Lôi còn sống chỉ có ba người Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng lão Khôi biết.

Ngay vào lúc Ngọc Phi Yên quyết định đi Liên gia một chuyến, Tổng ma ma bên người thái hậu đi tới Trung Nghĩa công phủ.

“Thái hậu muốn gặp ta? Nhưng mà có chuyện gì?”

Trải qua một lần ám toán kia, Ngọc Phi Yên đối với việc tiến cung rất bài xích.

Tuy rằng Hạ Hầu Kinh Thiên đã trừng trị Hạ Hầu Nam, hắn ta cũng đã gặp phải báo ứng thích đáng, nhưng Ngọc Phi Yên vẫn đối với hoàng cung phi thường bài xích.

Ai ngờ Tần thái hậu lại thích làm con thiếu thân chứ!

“Thái hậu chỉ là muốn tìm một người trò chuyện! Sau khi tam công chúa gặp chuyện không may, thái hậu liền ngã bệnh, bên người ngài hiện tại ngay cả người nói chuyện cũng không có, cho nên muốn gặp Lương Ngọc quận chúa ngài. Nô tài khẩn cầu quận chúa đến nhìn thái hậu nương nương một chút, cùng nàng trò chuyện, nô tì cầu ngài...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ta gọi là Ngọc La Sát

Editor: tieudangnhi

“Đa tạ thái hậu ưu ái, chỉ là chuyện trong nhà quá nhiều, ta đi không được.”

Ngọc Phi Yên từ chối, giống như đều nằm trong dự kiến của Tống ma ma, nàng không khóc cũng không nháo, sau khi hành lễ với Ngọc Phi Yên thì trở về hoàng cung, kết quả này làm cho Ngọc Phi Yên có chút kinh ngạc.

Tần thái hậu cũng không giống như Lệ tần khí thế bức người như vậy, cùng phong cách hành sự của bà ta có chút không hợp, đằng sau chuyện này rốt cuộc đang cất giấu ân tình gì đây?

Nghi vấn của Ngọc Phi Yên rất nhanh liền được chứng thực, chỉ trong thời gian một ngày, kinh thành trên dưới đều nghị luận, nói Ngọc Phi Yên khắc phụ khắc mẫu, khắc thúc thúc thương tàn, hiện tại lại khắc chết tổ phụ, ngay cả nam đỉnh duy nhất của Ngọc gia --- Ngọc Tĩnh Khung, cũng bị nàng khắc chết vùi xác trong biển sâu, nàng là Thiên Sát Cô Tinh!

Có người còn nói, Hạ Hầu Nam luôn luôn dày rộng nhân đức, lúc còn là hoàng tử luôn thu được nhiều dân tâm, nhưng khi Ngọc Phi Yên vừa trở về, Hạ Hầu Nam bị nàng khắc đến nỗi đánh mất luôn cả vị trí thái tử...

“Vô liêm sỉ! Để ta tra ra là ai bịa đặt chủ mưu phía sau, ta nhất định sẽ giết bọn họ!”

Lão Khôi nghe xong mấy lời khó nghe này, tức đến thở không nổi.

Nói một cô nương chưa thành thân như vậy, quả thực là không muốn người ta sống a!

“Khôi thúc, đừng nóng giận! Bọn họ vô tình, đừng trách ta vô nghĩa!” Ngọc Phi Yên cười khê, ở bên tai lão Khôi nói thầm thế này thế kia, lão Khôi vừa nghe, hai mắt liền sáng lên.

“Tốt! Cứ theo lời tiểu thư mà làm!”

Chỉ trong một đêm, tiếng gió trong kinh thành liền thay đổi.

Có người ở tửu lâu lớn nhất trong kinh thành bạo gan suy đoán, sờ dĩ trước kia thái tử Hạ Hầu Nam bị phế, là vì hấn cùng tam công chúa vẫn luôn duy trì mối quan hệ huynh muội không đứng đắn. Lúc này đây, do bọn họ ở trong hoàng cung làm chuyện cầu thả, bị hoàng thượng vừa vặn bắt tại trận. Hạ Hầu Nam trong lúc hoảng loạn chạy trốn bị té ngã, bị thương thứ cần có của nam nhân, biến thành một phế nhân chân chính. . .

So với chuyện của Ngọc gia, gièm pha của hoàng thất càng làm người hưng phấn hơn.

Ngày thứ hai, từ hoàng thân quốc thích trong kinh thành, cho tới người dân bách tính, đều hứng trí bùng bùng thảo luận mối quan hệ cảm luyến của Hạ Hầu Nam cùng tam công chúa Hạ Hầu Trân.

“Tức chết ai gia! Tức chết ai gia!” Trong Từ Ninh cung, lần đầu tiên Tần thái hậu quăng bỏ long đầu trượng trước mặt mọi người.

Tần thái hậu ban đầu còn nghĩ đem Ngọc Phi Yên bức đến tuyệt cảnh, không ngờ trong lúc này chuyện của Hạ Hầu Nam lại bị người khác phơi bày sáng tỏ.

Giống như trong vô tình có một bàn tay thôi động chuyện này, ngay cả chuyện huynh muội cảm luyến, cũng trong vòng một đêm liền che kín phổ lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

“Cô cô, chuyện này nhất định là do Ngọc Phi Yên làm!” Lệ tần đem bản nghị luận lưu truyền ngoài cung vút trên mặt đất: “Tâm nàng ta thật độc a! Đây là muốn ép chết A Nam mà!”

Tần thái hậu ban đầu cũng nghĩ tới Ngọc Phi Yên, cho rằng chính là nàng ở phía sau giờ trò quỷ. Nhưng mà nhìn đến bản nghị luận này, rõ ràng là đã chuẩn bị rất lâu, Tần thái hậu liền nhận định Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương thì sẽ không có lá gan lớn làm chuyện như vậy, người động thủ sau lưng chính là một người hoàn toàn khác!

Nhưng mà những cung nữ cùng thái giám biết chuyện này đều bị diệt khẩu, ở đây chỉ còn lại Hoàng Thượng, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Chu Xướng.

Chu Xướng không có can đảm làm chuyện như vậy, chẳng lẽ là Hạ Hầu Kinh Thiên? Hấn làm như vậy, đến cùng là có mục đích gì?!

Mặt Tần thái hậu trầm xuống, sắc mặt bỗng chốc dữ tợn.

Nàng đã sớm nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên không vừa mắt!

Cái loại dã chủng dơ bẩn, chẳng khác nào là một con dao kề cận con trai của mình, chẳng lẽ hấn đúng là nảy ra suy nghĩ khác? Muốn nhân lúc này đập Hạ Hầu Nam mà đi lên, cũng không xem xem thân phận bản thân là cái dạng hạ lưu gì!

So với Lệ tần khóc sụt sướt, Tần thái hậu hiển nhiên bình tĩnh rất nhiều.

Chuyện tốt đẹp này của Hạ Hầu Kinh Thiên nàng nhất định sẽ nhớ kỹ, nàng muốn gặp Ngọc Phi Yên!

“Tống ma ma, lại đi mời Lương Ngọc quận chúa đến. Nếu nàng ta còn ra sức khước từ, thì cứ nói nếu trong nhà có việc, thì cứ để cho Ngọc Chi Lan

trở về chủ trì mọi chuyện của Ngọc gia. Nếu mời không được Ngọc Phi Yên trở về, người cũng không cần trở lại đây nữa!”

Tổng ma lại tìm đến cửa, còn mang theo cả Ngọc Chi Lan cùng những lời của Tần thái hậu.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên không có chối từ, Ngọc Chi Lan trở về đúng là chuyện nàng cầu còn không được. Lúc gần đi, Ngọc Phi Yên cười ghé sát bên tai Ngọc Chi Lan, nhẹ giọng nói: “Đại tỷ, tuổi còn trẻ lại sống như quả phụ, thật sự đáng chúc mừng a!”

Không đợi Ngọc Chi Lan tức giận, Ngọc Phi Yên đã lên xe ngựa.

Mọi chuyện trong Ngọc gia, Ngọc Phi Yên đã sớm chuẩn bị tốt, trong tuồng mà nàng an bày, Ngọc Chi Lan chính là mối câu, có mối câu này, không lo Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân không mắc câu!

Lại một lần nữa nhìn thấy Tần thái hậu, vẻ mặt Ngọc Phi Yên nhàn nhạt, lễ phép hành lễ.

Về phần Lệ tần về mặt vận may, hai mắt tràn đầy thù hận, Ngọc Phi Yên trực tiếp xem nhẹ nàng ta.

Dù sao mọi người cũng đã trở mặt, ta còn cần phải nể mặt người làm chi!

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên, Lệ tần hận không thể cào nát mặt nàng, nếu không phải là do lúc đầu Tần thái hậu đã luôn cường điệu, không thể làm loạn, lệnh nàng không được làm hỏng chính sự, Lệ tần đã sớm nhịn không được rồi.

“Phi Yên a, ai gia gọi người đến, là muốn nói chuyện hôn sự của người cùng thái tử.”

Nằm ngoài dự đoán của Ngọc Phi Yên, Tần thái hậu không hề quanh co lòng vòng, vừa lên liền nhắc tới trọng điểm.

“Hoàng thượng sắp sắc phong thái tử mới? Chuyện này là lúc nào a? Việc vui như vậy, hẳn là cả nước nên phải chúc mừng!” Ngọc Phi Yên gạt mình nhìn Tần thái hậu, hai mắt mê mang: “Thái hậu nương nương, hôn sự của thái tử cùng ta thì có liên quan gì?”

Bị Ngọc Phi Yên chặn họng, ngực Tần thái hậu lập tức trở nên nặng nề.

Nàng ta thật là ngốc, hay là đang giả ngu đây!

“Ai gia nói chính là hôn sự của người cùng Hạ Hầu Nam!”

“Nha--- ngài là đang nói thái tử trước kia a!” Ngọc Phi Yên bùng tỉnh đả ngộ.

“Hôn ước của chúng ta đã giải trừ, trước kia thái tử ở ngay trước mặt mọi người lập ra huyết thề! Nếu vi phạm lời thề, sẽ bị trời đánh a! Ta đã từng thấy qua có người bị thiên lôi đánh khi trời đang mưa, thịt trên người không còn chỗ nào nguyên vẹn, đều bị nướng chín! Bị cháy khét đến chết, cuối cùng còn liên lụy đến già trẻ lớn bé, rất thảm!”

Nhất thời bị Ngọc Phi Yên hù dọa, Lệ tần khăn trương siết chặt khăn tay.

Huyết thề lợi hại như vậy, nàng không thể để cho Hạ Hầu Nam mạo hiểm. Nàng chỉ có một đứa con duy nhất là hần, hần không thể chết được.

“Cô cô...”

“Người cầm miệng cho ai gia!” Thấy Lệ tần vô dụng như vậy, Tần thái hậu tức đến không chịu nổi, trong lòng càng càng thêm chán ghét Ngọc Phi Yên, nhưng vì nàng ta có mệnh cách phượng hoàng, Tần thái hậu vẫn phải chịu đựng, tiếp tục dụ dỗ Ngọc Phi Yên.

“Không thể làm chính thê, cũng có thể làm hồng nhan tri kỷ.”

“Phi Yên a, ai gia nhớ rõ trước kia người rất thích A Nam, luôn ở phía sau hần, giống như cái đuôi nhỏ. Chẳng lẽ người đều đã quên rồi sao?”

Nhìn lão thái bà về mặt từ ái, Ngọc Phi Yên nở nụ cười.

“Thái hậu nương nương thật đúng là anh minh! Ngài không phải đã biết Hoắc thần y đã chuẩn ra ta bị chứng si ngốc, rất nhiều thứ trước kia ta đều không nhớ rõ?! Dựa theo tư sắc của ta, không thể đảm đương nổi từ hồng nhan. Về phần tri kỷ, ta nghĩ cái từ này càng thích hợp với đại tỷ ta hơn!”

Nói đi nói lại, đều bị Ngọc Phi Yên lạnh lẽo chặn lại, Tần thái hậu rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

“Ngọc Phi Yên, người không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Người cho là đứa mang mệnh Thiên Sát Cô Tinh như người, còn có thể gả ra ngoài được sao? Nếu biết thức thời, thì ngoan ngoãn gả cho Hạ Hầu Nam, ai gia làm chủ, cho người vị trí sủng phi, sẽ không bạc đãi người!”

“Thái hậu nương nương không sợ ta đem tôn tử bảo bối của người khắc chết?”

Đối phương không tiếp tục diễn trò, Ngọc Phi Yên cũng lười cải trang, cười lạnh nói: “Hạ Hầu Nam làm người cận kề như vậy, cho dù là trước kia không bị phế, dù có quỳ gối trước mặt bốn cô nương, ta cũng lười liếc mắt nhìn hần một cái. Huống chi hần hiện tại đã không còn là nam nhân thật sự, muốn ta làm tiểu thiếp của hần, người nằm mơ!”

“Ngươi, ngươi im miệng!” Nghe Ngọc Phi Yên hình dung nhĩ tử của mình như vậy, Lệ tần tức đến môi run run.

Ngược lại là Tần thái hậu, trước sau như một vẫn rất bình tĩnh.

“Nếu như ngươi đã không đồng ý---“ Tần thái hậu lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng mình :”Thì đừng trách ai gia vô tình!”

Ngay sau khi Tần thái hậu khụ một cái liền khụ ra một ngụm đen thùi, Lệ tần hét lên :”Người đâu a, bắt thích khác! Lương Ngọc quận chúa ám sát thái hậu!”

Suy nghĩ nửa ngày, thì ra là đang ở chỗ này đợi mình a!

Nhìn thấy môi Tần thái hậu biến thành màu đen, Ngọc Phi Yên cười càng thêm u lãnh.

“Ngọc Phi Yên, hiện tại ngươi đã không còn Ngọc gia làm chỗ dựa, cái gì cũng không có. Nếu gả cho Hạ Hầu Nam, ai gia sẽ không trị tội ngươi...”

Tần thái hậu còn chưa nói xong, Ngọc Phi Yên đã tiến lên một bước, đem năm sáu viên dược ngăn chặn miệng bà ta.

“Một viên ‘Ngân nhân lệ’ đã muốn hãm hại ta? Lão yêu bà, nếu như ngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽ thanh toán cho ngươi!”

Nhìn biểu tình giật mình của Tần thái hậu, Ngọc Phi Yên áp sát bên tai bà ta :”Đã quên nói cho ngươi biết, ta còn có cái tên khác, gọi là Ngọc La Sát---“

Ngọc La Sát?

Là thiếu nữ thần bí mà Hoắc thần y khen không ngớt miệng, y thuật so với hắn còn muốn cao minh kia sao?

Nàng ta là Ngọc Phi Yên?

Lục phủ ngũ tạng theo về kinh ngạc trên mặt Tần thái hậu liên tiếp truyền đến các loại đau đớn, lại biến thành sợ hãi, đẩy Ngọc Phi Yên ra, bà ta nằm sấp trên bàn, ngón tay run run ấn vào yết hầu, vội vàng muốn đem dược của Ngọc Phi Yên nôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Một rừng không thể chứa hai hổ

Dược của Ngọc Phi Yên vào miệng liền tan, đã sớm hoà cùng nước miếng tất cả đều bị Tần thái hậu nuốt xuống.

Nôn nửa ngày, ngay cả tổ yến vừa ăn cũng đều phun ra, nhưng đau đớn trong thân thể vẫn không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

“Mau truyền Hoắc thần y! Mau---“

Về mặt kinh hoàng vô cùng lần đầu tiên xuất hiện trên mặt người được xưng tụng là đứng đầu hậu cung, bà không muốn chết! Ở trong hoàng cung này, nàng tần tần khổ khổ nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, rốt cuộc mới có thể bước lên làm hoàng thái hậu, còn chưa hưởng thụ được mấy năm, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ!

“Muộn...”

Ngọc Phi Yên không chút hoang mang, hôm nay không kết thúc, Tần thái hậu sẽ không chết tâm. Đối phương đã muốn đến cửa, tự nhiên nàng cũng phải nắm chặt nắm tay, hung hăng phản kích.

“Độc này Hoắc thần y cũng giải không được!”

“Ngươi...” Tần thái hậu chỉ vào Ngọc Phi Yên, ánh mắt như rắn độc nhìn nàng, bà muốn mắng Ngọc Phi Yên to gan lớn mật, nhưng cổ họng lại đau đớn vô cùng, cũng không thể nào phát ra tiếng.

“A a a a...” Hai tay Tần thái hậu ôm lấy cổ họng chính mình, dùng sức ho, hô hấp càng thêm dồn dập, cả người té lộn trên đất, giống như tiếng dê bị chọc tiết run rẩy la to.

“Ngọc Phi Yên, ngươi thật to gan! Ngươi đến cùng đã cho thái hậu ăn cái gì?”

Lệ tần nhìn một màn như vậy, hoàn toàn ngây dại, ngay cả kêu người cũng đều quên mất.

“Độc được a!”

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, cười nói.

“Không cho bà ta dùng độc, làm sao có thể làm thất vọng tội danh mà các người vu oan cho ta đây!” Ngọc Phi Yên xoè tay, lộ ra năm viên thuốc sắc thái sắc sỡ nằm trong lòng bàn tay :”Lệ tần nương nương, người cũng dùng một chút đi! Sau khi dùng, người sẽ được cùng thái hậu song bước đến hoàng tuyền, cùng nhau làm bạn tốt!”

“Không! Ta không muốn! Ta không muốn!”

Lệ tần thấy Ngọc Phi Yên cười tủm tỉm đem độc được đi đến càng lúc càng gần, sợ tới mức liên tiếp lùi về phía sau.

Trước khi Ngọc Phi Yên đến, Tần thái hậu đã cùng Lệ tần thương lượng rất tốt, bâng vào tội danh hạ độc này, lại bị cường bách một phen, chắc chắn sẽ doạ Ngọc Phi Yên.

Ngọc gia suy bại, Ngọc Phi Yên không còn chỗ dựa, một tiểu cô nương, chỉ có thể kinh nhưng không thể doạ. Đem tội danh độc sát thái hậu đổ lên người nàng, thì có thể dễ dàng không chế nàng, không sợ Ngọc Phi Yên không ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ là, các nàng thế nào lại không nghĩ sẽ xuất hiện biến số như vậy!

Tần thái hậu té trên mặt đất sống chết còn chưa rõ, Lệ tần đột nhiên mất đi tâm phúc, bị Ngọc Phi yên ép đến không còn đường lui.

“Ngọc Phi Yên, người không được qua đây!”

Trong lúc cuồng quýt, Lệ tần nhìn thấy quả cầu lưu ly trên bàn. Nghĩ đến “Hậu chiêu” mà Tần thái hậu nói, ánh mắt nàng lập tức sáng ngời, vội vàng chạy đến bên bàn, cầm lấy quả cầu lưu ly hung hãn nện xuống mặt đất.

“Loảng xoảng---“

Quả cầu lưu ly nhiều màu tan nát, trên mặt đất phát ra âm thanh va chạm thanh thúy, truyền rất xa rất xa. Quả cầu lưu ly này đã được Chu Liệt rót huyền lực vào, cũng là tín hiệu mà hắn đã cùng Tần thái hậu ước định.

“Ngọc Phi Yên, người xong đời! Ngọc gia cũng xong đời! Ha ha ha!”

Mới vừa rồi còn hoảng loạn, Lệ tần đỡ mép bàn, cười đến không kịp thở.

Không thuận theo ta, chết!

Đây là lời nói của Tần thái hậu.

Nhớ đến Ngọc Phi Yên bức mình đến chết vật như vậy, Lệ tần liền hận Chu Liệt không mau đuổi tới đây, giết chết tiểu tiện nhân này.

Đây là... Viện binh? Thì ra còn lưu một nước cờ.

Ngọc Phi Yên hí mắt, còn chưa tiến hành động tác tiếp theo, cửa lớn đã bị người phá tung, Chu Liệt một thân oai vệ mang theo Minh Nguyệt đao đứng ở trước cửa.

“Này Xa công, người tới thật đúng lúc!” Thấy Chu Liệt đến nhanh như vậy, Lệ tần mừng rỡ như điên :”Ngọc Phi Yên hạ độc mưu hại thái hậu, người mau giết nàng!”

Ngọc Phi Yên cũng chưa từng gặp qua Chu Liệt, nhưng nàng đã nghe nói qua sự tích về hắn.

Uy Xa công Chu Liệt, Vô Thần duy nhất của Đại Chu Quốc, là người có tu vi võ học cao nhất Đại Chu Quốc, nổi danh ngang ngửa với Vô Thần Hồ Sa của Tần Trì Quốc.

Thời đại này dùng võ vi tôn, võ giả có cấp bậc cao chính là đại biểu cho thực lực của một quốc gia.

Năm xưa, Đại Chu Quốc không có Vô Thần, luôn bị Tần Trì Quốc ức hiếp, không thể không đưa công chúa đi Tần Trì Quốc hoà thân, đưa hoàng tử đi làm con tin, đổi lấy hoà bình cho đất nước. Sau này Chu Liệt thành Vô Thần, Đại Chu Quốc mới bắt đầu lấy lại thể diện.

Địa vị của Chu Liệt ở Đại Chu Quốc, liền giống như một quốc bảo. Mặc dù hắn cái gì cũng không làm, chỉ cần có một Vô Thần như vậy toạ trấn ở Đại Chu Quốc, quốc gia khác cũng không dám tùy tiện xâm phạm.

Tần thái hậu lại có thể mời đến Chu Liệt, làm cho Ngọc Phi Yên có chút giật mình.

Võ giả cấp bậc Vô Thần, không phải sẽ không hỏi thế sự sao?

Chu Liệt đã sớm biết rõ kế hoạch của Tần thái hậu, nhìn thấy Tần thái hậu té trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, hắn còn cho rằng đây chính là một phần trong

kế hoạch của bà ta.

“Ngọc Phi Yên, người hạ độc mưu hại thái hậu, phải bị tội gì!” Tiếng nói của Chu Liệt trầm miên kéo dài, khuếch tán đến từng góc ngách trong kinh thành, hành vi của hắn làm cho Ngọc Phi Yên rút cuộc cũng có thể khẳng định, Chu Liệt là đồng lõa được Tần thái hậu mời đến.

Dựa theo lẽ thường, nhìn thấy Tần thái hậu như vậy, Chu Liệt hẳn là nên nhanh chóng mời thái y đến cứu thái hậu, nhưng hắn đối với Tần thái hậu chẳng chút quan tâm, rõ ràng sớm đã có gian trá.

Xem ra Tần thái hậu lúc này đây rất quyết tâm, nếu như nàng không đáp ứng giả cho Hạ Hầu Nam, thì phải nhờ cô tận gốc.

Tần thái hậu đại khái có lẽ đã nhận định nàng chính là nữ tử có mệnh cách phượng hoàng, cho nên mới sử dụng kế sách không dùng được liền hạ triệt như này.

Phượng hoàng mệnh cách rốt cuộc là cái gì, Ngọc Phi Yên đều không biết.

Vì muốn đối phó với một tiểu nữ tử không có danh tiếng như mình, Tần thái hậu cư nhiên lại thỉnh ra Vô Thần Chu Liệt, thật sự là quá lưu tâm, bà ta thật sự là rất để ý đến nàng! Ngọc Phi Yên cười lạnh.

Người đôi trắng thay đen, vu oan hãm hại ta, xem chúng ta ai lợi hại hơn!

Nghĩ đến đây, mày liễu của Ngọc Phi Yên nhướn cao.

“Muốn gán tội người khác thì sợ gì không có lý do!”

“Này Xa công, người cũng đã một bó tuổi rồi, sớm đã có con cháu đầy cả sảnh đường, lại núp ở bên trong tấm cung của thái hậu, không phải là có chuyện gì không thể để người khác biết đi! Bây giờ bị ta phát hiện, người liền vội vã muốn giết người diệt khẩu, đây chính là giấu đầu lòi đuôi a!”

Tiếng nói của Ngọc Phi Yên ôn nhuận mềm mại, không chút nào phô trương, uy lực lại giống như Chu Liệt, bao trùm ngã tư đường lớn nhỏ khắp kinh thành.

Chu Liệt thiên tính vạn tính, không tính đến Ngọc Phi Yên sẽ phản kích như vậy.

Lời của nàng, nửa thật nửa giả, che che lấp lấp, làm cho người nghe liền không khỏi liên tưởng đến một ít chuyện ái muội nào đó. Đây chính là hất nước bắn! Là bôi nhọ!

“Ngọc Phi Yên, người đừng nói bậy!”

Chu Liệt uy rằng giới võ, nhưng về trình độ miệng lưỡi thì không thể chiếm bất kỳ tiện nghi nào, lúc này đã bị Ngọc Phi Yên bức đến nóng này, mặt hắn đỏ bừng lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta có phải nói bậy hay không, trong lòng lão nhân gia ngài là rõ ràng nhất. Không có chuyện gì thì người đó mặt cái gì? Người yên tâm, tình yêu tuổi xế bóng rất tốt đẹp! Cho dù các người có cái gì, ta cũng sẽ ủng hộ hai tay! Ta sẽ không nơi nơi nói lung tung!”

Lời nói khiến người đỏ mặt tía tai này, lại bị Ngọc Phi Yên thoải mái nói ra như vậy, Chu Liệt vừa tức vừa thẹn.

Nàng đã rêu rao khắp thiên hạ biết, còn nói cái gì sẽ không nói cho người khác biết chứ.

Lời nói này, người khắp kinh thành đều nghe được. Cho dù Chu Liệt cùng Tần thái hậu không có gì, cũng không thể nào ngăn cản mọi người bát quái*(xi xàm) cùng mơ màng*(liên tưởng), lúc này đây, mặt mũi của hắn đều mất hết rồi.

“Ta coi khinh người!”

Sợ Ngọc Phi Yên lại nói ra những lời không biết xấu hổ gì nữa, Chu Liệt thu hồi huyền lực, nhìn bạch y thiếu nữ đang đứng trước mặt.

Hắn còn cảm thấy rất hiếu kỳ, Ngọc Phi Yên trang điểm rất thanh lịch, trên đầu cũng chỉ cài một châu hoa, ngay cả son phấn bột nước cũng không dùng. Nàng hình như cũng đã nhận ra được tình cảnh của bản thân, lại không hoảng hốt chút nào, bình tĩnh thong dong, tuổi còn nhỏ lại có phần khí độ này, không thể không khiến người khâm phục.

“Mười lăm tuổi đã là Vô Vương, thật đúng là hậu sinh khả uý!”

Hai mắt Chu Liệt tinh nhuệ, trong lòng có chút hâm mộ Ngọc Kinh Lôi, cư nhiên lại có con cháu kiệt xuất như vậy.

“Lão nhân, ta mới mười bốn tuổi.” Ngọc Phi Yên tươi cười rạng rỡ như hoa đào ngày xuân, kinh diễm động lòng người.

“Mặc kệ người bao lớn, người liền trở thành lịch sử.”

Chu Liệt giờ Minh Nguyệt đào lên, râu bạc trắng phiêu phiêu. Nếu nói là lúc đầu, hắn lựa chọn trợ giúp Tần thái hậu là vì hứa hẹn, nhưng hiện giờ, hắn ra tay càng chủ động nhiều hơn.

Trên vùng đại lục này chưa từng có Võ Vương mười bốn tuổi, Ngọc Phi Yên xuất hiện làm cho Chu Liệt cảm thấy uy hiếp cùng áp lực trước nay chưa từng có.

Một núi không thể chứa hai hồ! Tốt hơn là nên chọn lúc nàng còn chưa trưởng thành đem nàng bóp chết thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Năm ngựa xé xác

Editor: tieudangnhi

Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt nói chuyện, làm cho Lệ tần có chút ngốc trẻ.

Cái gì? Ngọc Phi Yên không phải là phế vật, nàng ta lại là Võ Vương? Võ Vương mười bốn tuổi?

Vô luận là Đại Chu, Tần Tri, hay là Tây Việt Quốc, thậm chí ngay cả Tuyết Quốc xa xôi, đều chưa từng xuất hiện qua Võ Vương trẻ tuổi như vậy, trong sử sách cũng không có ghi lại.

Ngọc Phi Yên nơi nào là phế vật chứ, nàng chính là thiên tài chân chính a!

Thiên a---

Hạ Hầu Nam thật sự đã làm ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, đầu óc hẳn cư nhiên lại nóng lên, cùng một Võ Vương như thế giải trừ hôn ước!

Đem nàng dâu như vậy từ chối rước vào cửa, hẳn thật sự là một kẻ ngu mà! Lệ tần là người đại lòng nhi tử nhất cũng nhận không được ở trong lòng nắng Hạ Hầu Nam.

Nếu như hôn ước giữa bọn họ vẫn còn, bằng vào thân phận Võ Vương của Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Nam còn sợ gì không ngồi ổn trên ngôi vị thái tử!

Huống chi Ngọc Phi Yên còn nhỏ tuổi đã là Võ Vương, thành tựu tương lai nhất định sẽ ở phía trên Chu Liệt. Nàng dâu tốt như vậy, đốt đèn lòng cũng tìm không thấy, cũng không phải chính là phượng hoàng nữ trong quẻ bói của Liên Cẩn sao! Một cuộc nhân duyên tốt như vậy, lại bị Hạ Hầu Nam một mực phá hủy, Lệ tần lúc này hối hận đến ruột đều xanh.

Thật tốt, Chu Liệt còn chưa động thủ, mọi chuyện còn có thể xoay chuyển được.

“Đây là hiểu lầm, hiểu lầm! Ngọc Phi Yên không có hạ độc!”

Lệ tần vội vàng đi ra, ngăn lại Chu Liệt.

Nàng cũng không thể để Chu Liệt giết đứa con dâu tốt của mình a!

Lệ tần đã nhìn ra, Chu Liệt vừa rồi rõ ràng đã động sát tâm, trên dah nghĩa của hắn là đang giúp Tần thái hậu, thực tế lại sợ Ngọc Phi Yên về sau sẽ siêu việt hơn hắn, muốn tìm lấy cơ trừ bỏ Ngọc Phi Yên, Lệ tần cũng không thể để cho hắn như ý.

Dựa vào cái gì mà Chu gia bọn họ có thể kiêu ngạo? Nên làm thế gia đứng đầu Đại Chu Quốc, cũng hẳn là Tần gia mới đúng!

“Lương Ngọc quận chúa làm sao có thể độc hại thái hậu chứ! Nhất định là... do tiểu nhân gian nịnh, nghĩ muốn hãm hại Lương Ngọc quận chúa, nhân cơ hội hạ độc thái hậu nương nương! Vẫn là trước hết nên mời Hoắc thần y đến kiểm tra cho thái hậu! Người đâu---”

Bản tính của Lệ tần đánh rất khá, thấy Ngọc Phi Yên lợi hại, một Võ Vương cũng không thể là đối thủ của Võ Thần.

Chính mình lúc này đứng ra giải vây giúp Ngọc Phi Yên, muốn bán cho nàng một cái nhân tình. Nếu Ngọc Phi Yên thông minh, sẽ nắm lấy nhánh cứu mạng mình, bằng không, thì chỉ có một con đường chết!

Tiểu tâm tư của Lệ tần, Chu Liệt thế nào còn không hiểu.

Giờ phút này muốn bảo hộ Ngọc Phi Yên, đã muộn!

Nếu như không nhân cơ hội cánh Ngọc Phi Yên còn chưa dài cứng rắn mà chặt đứt lông cánh của nàng, ngày sau chỉ sợ sẽ lưu một tai họa ngầm to lớn!

Huống chi hắn đã phái Chu Tuấn dẫn người đi đến bên cạnh Trung Nghĩa Công phủ mai phục, chỉ chờ canh giờ vừa đến, binh sĩ Chu gia sẽ vọt vào

Ngọc gia, giết sạch tất cả. Hiện tại tên đã lên đây không thể không bắn, Chu gia cùng Ngọc gia đã kết cừu hận, không giải được!

“Lệ tần nương nương, đao kiếm không có mắt. Thỉnh ngài nhanh chóng rời đi, miễn cho thần bị thương ngài!”

Chu Liệt nâng Minh Nguyệt đao lên, đao bạc “Ầm ầm” rung động, nghe qua cực kỳ khí phách, làm cho Lệ tần hoảng sợ.

Nhưng mà, Lệ tần tốt xấu gì cũng đã làm hoàng phi nhiều năm, tuy rằng bị gián cấp, nhưng khí thế vẫn còn.

“Này Xa Công, việc cấp bách hiện tại là tìm Hoắc thần y trị liệu cho thái hậu nương nương, người dùng mọi cách ngăn trở bản cung như vậy, rốt cuộc là có ý tứ gì? Người có còn đem thái hậu nương nương để vào mắt, đem bản cung để vào mắt nữa không?”

Tuy rằng biết Lệ tần đang tính toán chuyện gì, Ngọc Phi Yên vận nhin không được trong nội tâm vươn lên ngón tay cái tán thưởng Lệ tần.

Người trong cung này chỉ xem xét thời thế mà hành sự, Lệ tần đúng là cao thủ thay đổi sắc mặt!

Giờ phút này nhìn bọn họ chó cắn chó cũng là một chuyện rất có ý tứ nha!

Tần thái hậu, người thì tính là cái gì a, chỉ sợ người cũng không có tính ra sẽ xảy ra nội chiến nội bộ. Cũng không biết Lệ tần cùng Chu Liệt rốt cuộc là ai có bản lĩnh hơn ai, Ngọc Phi Yên rõ ràng chính là ở một bên xem diễn.

“Thần muốn giết hung thủ mưu hại thái hậu, Lệ tần nương nương người vì sao dùng cố ý dùng mọi cách ngăn trở? Hay là, thật ra người cùng Ngọc Phi Yên đều là đồng bọn? Hai người các người liên hợp lại sát hại thái hậu?”

Chu Liệt lúc này muốn học ngoan*(ngoan độc, độc ác), trực tiếp chụp mũi lên trên đầu Lệ tần.

“Người đừng có nói bậy---“

Lệ tần vừa muốn phản bác, một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”, liền đánh gãy lời của nàng ta.

Hoàng Thượng đến thực kịp thời a!

Đang nhìn đến bóng dáng của Hạ Hầu Quân Vũ phía sau bức màn màu tím, trong lòng Ngọc Phi Yên liền hiểu rõ, thừa dịp người khác không chú ý, nàng đi đến bên người Tần thái hậu, vung một nắm bột phấn, tiếp theo liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, Lệ tần mới nhẹ nhàng thở ra. Nếu dựa vào một mình nàng, thật đúng chỉ sợ Chu Liệt sẽ trở mặt, giết nàng diệt khẩu. Như thế rất tốt, Hoàng thượng tới, chỗ dựa vững chắc của nàng đến rồi!

So với Lệ tần thoải mái, Chu Liệt lại cảm thấy có chút buồn bực.

Hoàng Thượng đến quá nhanh, nếu đến muộn một lát, hẳn đã xử trí xong Ngọc Phi Yên cùng Lệ tần. Đến lúc đó mang hết tất cả tội danh đổ lên người Ngọc Phi Yên, Ngọc gia liền triệt để xong đời!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ vừa mở miệng, Chu Liệt tranh cáo trạng trước Lệ tần: “Hoàng Thượng, Ngọc Phi Yên to gan dám hạ độc thái hậu nương nương, sát hại thái hậu nương nương, thật đúng là tội đáng muôn chết! Thỉnh xin Hoàng Thượng lập tức hạ chỉ, thần lập tức giết nàng!”

“Không! Hoàng Thượng, không phải, Lương Ngọc quận chúa làm sao có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Uy Xa Công không bằng không chứng, ăn nói bừa bãi!” Bị Chu Liệt giành trước, Lệ tần tức giận đến giậm chân đầm ngực.

“Ngọc Phi Yên, người tới nói!”

Hạ Hầu Quân Vũ bị Chu Liệt cùng Lệ tần ầm ỹ đến đau đầu, chỉ vào Ngọc Phi Yên, để cho nàng đi ra nói chuyện.

Ngay khi vừa rời, hai câu đối thoại kia của Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên, đã truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Chu Liệt có năng lực như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ không chút nghi ngờ. Nhưng mà Ngọc Phi Yên khi nào thì có thể lợi hại như vậy? Vì muốn chứng thực chuyện này là thật hay giả, Hạ Hầu Quân Vũ liền vội vàng chạy đến đây.

“Bệ hạ, sự thật đã bày ra trước mắt ngài. Ngài xem, thái hậu nương nương không phải đang tốt đẹp sao!”

Ngọc Phi Yên chỉ vào Tần thái hậu đang bị mọi người xem nhẹ, mọi người theo hướng ngón tay của nàng nhìn lại, Tần thái hậu đang êm thấm ngồi trên ghế, khí sắc cực tốt, căn bản không có dấu hiệu gì là đã trúng độc.

“Cô cô---“ Lệ tần lúc này cũng cảm thấy mơ hồ.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy thảm trạng của Tần thái hậu, thế nào hiện tại lại bình bình an an ngồi đấy chứ?

Lệ tằm kinh ngạc, Chu Liệt lại càng giật mình hơn.

Không đúng! Tằm thái hậu vừa rồi rõ ràng đã không còn thở, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

“Mẫu hậu, người cảm thấy thế nào?” Hạ Hầu Quân Vũ đi qua, đỡ Tằm thái hậu.

“Ai gia...” Tằm thái hậu vừa định nói chuyện, khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên, sắc mặt lập tức đại biến: “Ngọc Phi Yên, người thế nào---”

Tằm thái hậu ban đầu muốn nói, người thế nào còn sống, nhưng lại bị Lệ tằm ngăn lại, Lệ tằm đưa mắt ra hiệu cho bà: “Cô cô, người chắc là không biết đi, Phi Yên chính là Võ Vương! Võ Vương mười bốn tuổi đấy! A Nam chúng ta thật sự là có phúc khí a!”

Võ Vương? Ngọc La Sát?

Tằm thái hậu vừa nghe tin tức này, vừa cao hứng, vừa tức giận. Cao hứng chính là Liên Cảnh quả thật liệu sự như thần, tức giận chính là Ngọc Phi Yên rõ ràng có bản lĩnh như vậy, thế nhưng lại lừa gạt mọi người, chẳng lẽ là nàng ta không muốn cùng Hạ Hầu Nam thành thân?

Nhưng mà, mặc kệ là như thế nào, Ngọc Phi Yên chưa chết, thật đúng là tốt!

Nhân tài như vậy, nhất định phải nắm trong tay!

“Võ Vương?”

Hạ Hầu Quân Vũ kích động không thôi, trên đại lục này cao cấp nhất chẳng qua cũng chỉ là Võ Thần. Ngọc Phi Yên chỉ mới mười bốn tuổi đã là Võ Vương, dựa theo tốc độ này, nói không chừng ba mươi tuổi nàng liền có thể trở thành Võ Thần, còn có khả năng trở thành Võ Tông thứ nhất đứng đầu đại lục!

Có được Võ Tông, lo gì không thể nhất thống thiên hạ, lo gì tứ hải không thần phục!

“Tốt! Thật tốt quá! Ngọc Phi Yên, trăm muốn ban thưởng cho người! Người muốn cái gì? Trăm đều ban thưởng cho người!” Trong lúc nhất thời, mặt rồng của Hạ Hầu Quân Vũ hớn hở như nở hoa.

“Bệ hạ---” Ngọc Phi Yên quét mắt nhìn Chu Liệt, thừa dịp Hạ Hầu Quân Vũ đang cao hứng, giúp Chu Liệt lộ ra đuôi hồ ly.

“Vừa rồi Uy Xa Công nói ta độc sát thái hậu, cũng báo cho thiên hạ biết, mọi người trong kinh thành khẳng định đã nghe được hết lời nói của hắn. Bây giờ ngài cũng thấy rồi đấy, thái hậu vẫn êm đẹp ngồi đây, bên ngoài nói không biết đã nói ta tâm ngoan thủ lạt như thế nào, ác độc tàn nhẫn ra sao rồi.”

Ngọc Phi Yên trực tiếp chọn Chu Liệt mà ra tay, Hạ Hầu Kinh Thiên hít mắt phượng, ý cười càng tăng.

Thật đúng là mèo con một chút cũng không chịu thiệt thòi, tính cách này, gia thích!

“Dựa theo luật pháp của Đại Chu, bồi nhọ quý tộc, phải bị năm ngựa xé xác, ngũ mã phanh thây.” Tiếng nói thanh quý của Hạ Hầu Kinh Thiên, chậm rãi truyền vào lỗ tai Chu Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ai gia lệnh người giết Hạ Hầu Kinh Thiên

Editor: tieudangnhi

Lâm Giang Vương vừa tiến vào liền oanh liệt như vậy, làm Chu Liệt thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Ngũ mã phanh thây?

Hừ! Hắn là Võ Thần, ai dám? Ai lại có bản lĩnh này!

“Vương gia, phía trên Võ Vương, sẽ phải chịu chế ước của hình pháp, đây là uy định của đại lục.” Chu Liệt khinh miệt cười, không chút nào đem Hạ Hầu Kinh Thiên để vào mắt. Chẳng qua chỉ là một tiểu tử đánh thắng mấy trận, thật không biết trời cao đất rộng!

“Khụ khụ, Kinh Thiên, người không nên đùa giỡn quá mức---” Hạ Hầu Quân Vũ đứng một bên thấy thế, lúng túng ho khan hai tiếng.

Chu Liệt nói rất đúng, toàn bộ Đại Chu Quốc, thật đúng là không có ai có thể hành động như vậy với hắn!

Võ Thần đối với bất kỳ quốc gia nào mà nói, đều là một thanh kiếm hai lưỡi.

Nếu Võ Thần trung tâm hộ quốc, đó là may mắn của quốc gia, là phúc của một nước. Nếu như Võ Thần có tâm tư khác, nếu muốn mưu triều soạn vị, chính mình lên ngôi làm đế, nghịch thần tặc tử như vậy trong lịch sử chỗ nào cũng có.

Hạ Hầu Quân Vũ đối với Chu Liệt yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần người không tạo phản, an phận làm Uy Xa Công, tất cả vinh quang cùng tôn vinh, trẫm đều cho người!

Chỉ là, khi nhìn thấy Chu Liệt đối với Hạ Hầu Kinh Thiên lộ ra khinh miệt tươi cười, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ vẫn nổi lên từng trận từng trận kinh phong.

Lúc trước trong lúc Thất Vương làm phản, nếu như Chu Liệt khẳng khái đứng ra nói một câu ủng hộ Hạ Hầu Quân Vũ, hẳn cũng sẽ không chật vạt như vậy, bị nhóm huynh đệ cùng thúc thúc làm cho thiếu chút nữa bỏ thành chạy trốn... Bản thân còn chưa truy cứu lỗi lầm của Chu Liệt, nay Chu Liệt ngược lại lại dùng thái độ như vậy đối đãi Hạ Hầu Kinh Thiên, thật sự là đáng giận!

“Quy định của Đại lục? A, có gia ở đây, gia liền thay đổi quy củ!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cười khẽ.

Hắn vốn dĩ cực kỳ lạnh lùng cao quý, hiện tại lại cười, liền giống như một bức tranh thật đẹp. Đầu tiên là đông mặt xuân sơ, băng tuyết sơ dung, sau đó xuân ý dần dần tăng lên, phồn hoa mãn thế...

Chu sa giữa mi tâm của hắn, càng giống như nhụy hoa hồng hạnh sau cơn mưa, điểm lệ đỏ rực như máu.

“Kinh Thiên!” Mặc dù nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ đối với Chu Liệt cực kỳ bất mãn, nhưng vẫn lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ gây ra chuyện. Tính cách của hắn chính là không sợ trời không sợ đất, nhưng đối phương là Võ Thần a!

Quá mức tích cực, chỉ sợ Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ chịu thiệt!

“Lâm Giang Vương, người đây là có ý gì?” Hai mắt Chu Liệt trừng trừng, cực kỳ tức giận.

Hắn cùng Hạ Hầu Kinh Thiên bình thường không có tiếp xúc qua, hôm nay đối phương vì sao lại khắp nơi châm chọc đối nghịch với mình?!

“Gia không có ý tứ khác, chỉ là muốn người giải thích một chút, người lúc này vì sao lại có thể xuất hiện trong tầm cung của thái hậu? Người vu hãm Lương Ngọc quận chúa, thậm chí còn muốn giết người diệt khẩu, có phải là bởi vì nàng nhìn thấy thứ gì không nên thấy hay không?”

Hạ Hầu Kinh Thiên môi đỏ răng trắng, những lời nói ra lại làm cho người khác tức chết.

“Thần cùng thái hậu là trong sạch! Lâm Giang Vương không nên nghe Ngọc Phi Yên nói bừa.” Chu Liệt đen mặt nổi giận nói.

Tần thái hậu bên cạnh nghe được lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng tức đến phát hỏa, ý tứ của hắn chính là bản thân đều cũng đã một bó tuổi rồi, mà còn cùng cái tên ngoại thần Chu Liệt này làm nên chuyện không thể để người khác thấy?

“Thập Tứ, người nói bậy bạ gì đó!”

“Ta có nói bậy hay không, trong lòng các người là rõ ràng nhất, huống chi chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra! Năm đó Chu Liệt tiến nhập lên giai Võ Thần, chuyện thứ nhất khi xuất quan chính là tiến cung cùng thái hậu gặp riêng, nào biết chuyện tốt của các người bị người khác gặp được, sau này người kia lại bị các người hãm hại, bị tiên hoàng ban chết...”

Hạ Hầu Kinh Thiên nói như vậy, lòng này Hạ Hầu Quân Vũ lập tức cau lại: “Đệ nói là?”

“Hoàng huynh đoán không sai! Ta nói chính là mẫu phi của ta, Mộ Dung hoàng quý phi.”

“Người thú vị lắm!”

Lại nghe được cái tên này, làm cho Tần thái hậu quên mất cả lễ nghi quý tộc, chỉ vào Hạ Hầu Kinh Thiên chửi ầm lên: “Việc Mộ Dung quý phi ở trong cung dùng vu cô, mới bị tiên đế xử tử, cùng ai gia không có liên quan!”

“Có liên quan hay không, chứng cứ đều ở trong này!”

Hạ Hầu Kinh Thiên lấy ra một xấp giấy tờ, đưa cho Hạ Hầu Quân Vũ.

“Thái hậu cùng Uy Xa Công là thanh mai trúc mã, nếu không phải do Tần gia ham phú quý, đem người đưa vào cung, các người chỉ sợ đã sớm sát cánh cùng bay! Chỉ là, các người có tình cũng thôi đi, vì sao phải nhẫn tâm hại chết mẫu phi của ta? Làm cho ta ngay cả cơ hội nhìn thấy mặt nàng một lần cũng không có! Các người thật nhẫn tâm---“

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên, thật sâu tác động đến Hạ Hầu Quân Vũ, hắn từng từ từ từng từ lật xem chứng cứ, hai tay dần dần run rẩy.

“Mẫu hậu, thật là người sao?”

Lấy tốc độ nhanh nhất xem xong, Hạ Hầu Quân Vũ nhìn Tần thái hậu, trong mắt không còn hiếu thuận bình thường, chỉ còn lại lạnh lùng cùng thù hận.

Ánh mắt hần, khiến cho Tần thái hậu sợ hãi, cũng kích thích Tần thái hậu càng thêm phần nộ.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy? Người đây là đang vì một tên tội nhân đã chết, chất vấn ai gia sao?”

“Mộ Dung Yên là kẻ tiện nhân, rõ ràng là thái tử phi, lại trèo lên giường tiên hoàng, trở thành quý phi của tiên hoàng. Nàng chính là loại nữ nhân dơ bẩn, dục dồ tiên hoàng, chết một trăm lần cũng không đáng tiếc!”

Tần thái hậu lúc này không còn chút đáng về nào của thái hậu nữa, cùng những ả đàn bà chanh chua trên phố không có gì khác nhau.

Sau khi nghe lời nói của Tần thái hậu, sắc mặt Hạ Hầu Quân Vũ trở nên xám xịt.

“Mẫu hậu, người không nên! Người biết rõ Yên tỷ tỷ không phải là loại người như thế, nàng là bị bức bách...”

“Hoàng thượng! Nàng ta là phi tần của tiên hoàng, là di nương của người, là hồ ly tình quyến rũ quân vương, không phải là Yên tỷ tỷ của người!” Tần thái hậu nghiêm khắc nói: “Người đừng vội nghe lời tiện loại này châm ngòi ly gián tình cảm mẫu tử của chúng ta!”

“Thái hậu, ta cùng hoàng huynh đều là nhi tử của phụ hoàng.” Hai mắt Hạ Hầu Kinh Thiên như hàm băng.

“Phi---” Tần thái hậu nhanh chóng thay đổi thái độ hiền lành ngay thường đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, bộ mặt trở nên dịu tơn.

“Mộ Dung Yên cùng lúc phụng dưỡng hai phụ tử, người là con của ai, chỉ sợ ngay cả nàng ta cũng không biết! Tiên hoàng bị u mê, mới nhận thứ tiện loại như người, ai gia cũng không thừa nhận!”

Tiện loại...

Nghe Tần thái hậu nhiều lần dùng từ ngữ này hình dung Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng Ngọc Phi Yên sinh ra một cảm giác rất khó chịu, nhìn không được lơ lửng nhìn hần một cái.

Lời nói của bọn họ vô tình đã lộ ra bí mật cung đình, không ngờ thân thể Hạ Hầu Kinh Thiên lại nhấp nhô như vậy.

Cha đoạt vợ của con? Hoàng thất quả nhiên rất loạn a!

Mèo con, người đây là đang thương tiếc ta?

Nhận được ánh mắt của Ngọc Phi Yên, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nổi lên một trận mặt ý. Rốt cuộc thì mèo con gia tự mình giáo dưỡng, đối với gia khăng khăng một mực như vậy, tốt lắm! Xứng đáng khen ngợi!

“Im miệng!”

Hạ Hầu Quân Vũ ghen thật lâu rồi cục mới bạo phát.

“Thái hậu thân thể không khoẻ, cần tịnh dưỡng. Hường Tiển, từ hôm nay trở đi, ai cũng không được phép tiến vào Từ Ninh cung! Lệ tần, nếu người dám đến Từ Ninh cung nửa bước, trăm lần cho người vào lãnh cung!”

Thấy Hạ Hầu Quân Vũ muốn giam lỏng mình, Tần thái hậu chấn động: “Hoàng thượng, người làm sao có thể đối xử với ai gia như vậy?!”

“Chu Liệt, dĩ hạ phạm thượng, phạt ba năm bổng lộc, mệnh người bé môn cấm túc!”

Tần thái hậu vốn còn đang căm tức, khi nghe Hạ Hầu Quân Vũ đối xử như vậy với Chu Liệt, càng thêm tức giận.

Vì ả tiện nhân đáng tội kia mà phán tội Vô Thần, Hạ Hầu Quân Vũ thật sự là bị choáng váng đầu óc sao?

“Tốt lắm! Hoàng thượng, người vì một đứa tiện loại như vậy đối nghịch với ai gia, còn chưa hỏi rõ nguyên do, liền trách phạt Uy Xa Công? Người đủ lòng đủ cánh rồi---”

Tần thái hậu là người đã trải qua sóng to gió lớn, theo suy nghĩ của bà, nhi tử phản bội mình, tất cả đều là do Hạ Hầu Kinh Thiên xúi giục, tội hần đáng chết vạn lần! Chỉ khi Hạ Hầu Kinh Thiên chết đi, Hạ Hầu Quân Vũ mới không ngu ngốc như vậy nữa.

“Này Xa Công, ai gia lệnh người giết Hạ Hầu Kinh Thiên!”

Lời Tần thái hậu nói, cũng là việc Chu Liệt muốn làm.

Từ khi hần tấn chức thành Vô Vương, chưa từng bị người khác nhục nhã mình như vậy, hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Không giết chết Hạ Hầu Kinh Thiên, thì không thể bình ổn lửa giận trong lòng hần.

“Thần cần tuân ý chỉ!”

Đại đao trong tay Chu Liệt chợt loé, trực tiếp bổ nhào về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tàn thái hậu chết

“Chu Liệt, to gan! Ngươi muốn tạo phản sao?!” Thấy Chu Liệt dám động thủ với Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ phần nộ không thôi.

“Thần là dựa theo ý chỉ của thái hậu mà làm việc, thỉnh xin bệ hạ tránh ra!”

Chu Liệt không chút khách khí, vung tay lên, chưởng phong đem Hạ Hầu Quân Vũ bức lui sang một bên.

“Này Xa Công, ngươi đây là then quá hoá gien sao?” Chu Liệt thế tới rào rạt, Hạ Hầu Kinh Thiên ngược lại lại rất bình tĩnh, tay phải vuron hai ngón tay, thoải mái đem Minh Nguyệt đao của Chu Liệt đẩy ra :”Trình độ này của ngươi, miễn cưỡng có thể thông qua giúp gia làm đá kê chân cho mèo con! Thật sự là quá tiện nghi cho ngươi!”

Chu Liệt còn chưa kịp hiểu ý tứ của Hạ Hầu Kinh Thiên, đối phương đã thoắt lui sang một bên, bóng dáng màu trắng ngăn cản đường đi của Chu Liệt.

“Chu Liệt, ân oán giữa ngươi và ta còn chưa kết thúc!”

Đánh giá Chu Liệt, Ngọc Phi Yên gật gật đầu.

Hạ Hầu Kinh Thiên nói không sai, Chu Liệt là kẻ địch đầu tiên nàng gặp được, chỉ có đập lên hán đi lên, mới có thể đứng ở nơi rất cao, đây không phải là một khối đá kê chân vô cùng tốt hay sao!

“Hừ! Tiểu nha đầu ngông cuồng, khẩu xuất cuồng ngôn! Ngươi muốn chết, ta sẽ thanh toán cho ngươi!” Thấy Ngọc Phi Yên tự mình đưa đến cửa tìm chết, trong lòng Chu Liệt rất hứng khởi. Vừa rồi bị Hạ Hầu Kinh Thiên ngắt lời, hán cũng chưa có lý do để trừ bỏ Ngọc Phi Yên, bây giờ chính là cơ hội vô cùng tốt a!

Chờ giết xong Ngọc Phi Yên, sau đó lại đi giết Hạ Hầu Kinh Thiên!

Một lần giải quyết xong hai kẻ phiền toái, đúng lúc!

Ngay khi Chu Liệt còn đang âm thầm cao hứng, không gian trống rỗng đột nhiên toát ra một cỗ lực lượng vô hình, đưa hán cùng Ngọc Phi Yên nâng lên.

Phanh---

Nóc nhà Từ Ninh cung bị cỗ lực lượng này xóc lên, chỉ chờ khi đem Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên nâng lên giữa không trung, lực lượng này mới đột nhiên biến mất, hoá thành bình chướng màu tím nhạt, đưa hai người bọn họ bao ở bên trong.

Đây là... Kết giới?

Nhìn thấy bong bóng màu tím nhạt vĩ đại bao lấy bản thân, Chu Liệt sợ tới mức thiếu chút nữa ném luôn cả Minh Nguyệt đao.

Chỉ có Thần Tôn mới có thể dùng huyền lực ngưng tụ ra loại kết giới chuyên dụng của mình, trên đại lục khi nào thì xuất hiện Thần Tôn? Đại nhân vật cấp Tôn Thượng, làm sao có thể hạ thân cao quý của mình đến một nơi cần côi lạc hậu như vậy! Huống chi còn có chế ước pháp tắc của thiên địa, mặc dù Thần Tôn đến nơi đây, huyền lực cũng sẽ bị áp chế, chỉ có thể đạt tới trình độ Vô Tông, làm sao có thể ngưng tụ ra kết giới chứ!

Chu Liệt không tin những gì chính mình đang nhìn thấy, cầm lấy Minh Nguyệt đao, sử dụng toàn bộ sức lực phá tan kết giới, nào ngờ còn chưa đụng tới kết giới màu tím nhạt, đã bị lực lượng to lớn bắn ngược trở về, thiếu chút nữa bị thương cả chính mình, Chu Liệt thế này mới nhận rõ hiện trạng.

Quả nhiên là kết giới!

Chẳng lẽ vị đại nhân kia là đang trốn ở một nơi bí mật gần đó quan sát?

Hán hiện tại làm như vậy, đến cùng là có ý tứ gì?

“Không biết tôn thượng giá lâm, Chu Liệt chưa kịp nghênh xá, thỉnh xin tôn thượng thứ tội!” Chu Liệt hơi giật mình, cung kính quỳ xuống hành lễ. mặc dù hán ở Đại Chu Quốc đứng ở vị trí thứ nhất, được người người kính ngưỡng, nhưng đây là một thế giới dựa vào thực lực nói chuyện, ở trước mặt Thần

Tôn, Chu Liệt cũng không là cái gì.

Nhìn Chu Liệt nhanh hóng thay đổi thái độ bá đạo, trở nên hèn mọn quỳ trên mặt đất, Ngọc Phi Yên liền cảm thấy buồn cười.

Lão tử này vừa rồi còn dùng dáng vẻ đệ nhất thiên hạ nhìn nàng, lúc này lại khúm núm giống như một tên nô tài, thật đúng là rất buồn cười!

Hai người khi không xuất hiện trên không trung giữa kinh thành, lập tức hấp dẫn lực chú ý của nhóm bách tính, tất cả mọi người đều bận rộn vây lại, ngửa đầu vây xem tình cảnh hiếm thấy này.

“Mau nhìn! Là Vô Thần đại nhân! Vô Thần đại nhân đang quỳ trước một vị cô nương!”

“Ý, người kia không phải là nhị tiểu thư của Ngọc gia sao? Vô Thần đại nhân vì sao quỳ trước mặt nàng a?”

“Chắc chắn, chẳng lẽ những gì Ngọc Phi Yên nói đều là sự thật? Vô Thần đại nhân thật sự cùng thái hậu có tư tình? Hắn bây giờ là đang làm gì a? Đang cầu xin Ngọc cô nương không cần nói ra ngoài sao?”

Giọng nói bách tính liên tục không ngừng truyền vào trong tai Chu Liệt.

Vô liêm sỉ! Những người này tất cả đều là bọn ngu dốt!

Ngay khi Chu Liệt nghĩ muốn đứng lên phản bác, lực lượng biến mất vừa rồi lại xuất hiện, ấn đầu của hắn, “Thùng thùng thùng”, đập đầu ba cái trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Nhìn, ta nói không sai chứ! Vô Thần đại nhân đang đập đầu trước mặt Ngọc cô nương kia!”

“Ta không có---“ Chu Liệt cắn răng, không dám tránh thoát. Lực lượng này khiến hắn cảm thấy sợ hãi cùng khủng hoảng, đối phương có thể dễ dàng bóp chết mình, hắn nào dám nhúc nhích.

“Chu Liệt, ngươi đối với ta hành lễ lớn như vậy, sẽ làm ta tổn thọ!” Ngọc Phi Yên đã đoán ra nhân vật làm ra trò này là ai.

Trừ bỏ cái tên kiêu ngạo cường hãn lại thích bao che khuyết điểm Hạ Hầu Kinh Thiên kia ra, ai sẽ lợi hại như vậy chứ!

Ngay khi trong lòng Chu Liệt muốn phát điên, lực lượng kia lại lần nữa biến mất, một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Mèo con, đây là trận chiến thứ nhất của ngươi, thắng gia sẽ tặng ngươi một phần đại lễ!”

“Hạ Hầu Kinh Thiên, là ngươi?” Giọng nói này Chu Liệt rất quen thuộc, không phải Hạ Hầu Kinh Thiên thì là ai! Trong lòng Chu Liệt liền chấn động.

Hạ Hầu Kinh Thiên làm sao có thể lợi hại như vậy!

Thấy Chu Liệt còn chưa nhận ra hiện thực, Ngọc Phi Yên cảm thấy hắn thật đáng thương.

Sắp chết đến nơi còn chưa biết bản thân vì sao mà chết, thật đúng là kẻ ngu xuẩn!

Ngọc Phi Yên cười lạnh, tay phải lấy ra một cây sáo, lấy sáo thay kiếm, chỉ thẳng vào cổ họng của Chu Liệt, mặc dù Chu Liệt sớm đã có phòng bị, thời điểm lắc mình né tránh vẫn chậm đi một chút, lỗ tai bị cây sáo xẹt qua một vết cắt nhỏ, máu tươi ứa ra.

“Đánh đi! Vô thần đại nhân cùng phế vật Ngọc gia đánh nhau!” Nhóm người hưng phấn kêu lên.

“Thiên, mắt ta bị mù sao? Ta thế nhưng lại nhìn thấy Ngọc Phi Yên có thể cùng Vô Thần đại nhân so chiêu, nàng ta nơi nào là phế vật, rõ ràng chính là thiên tài a!”

“Mười chiêu... Mười lăm chiêu... Hai mươi chiêu! Ta dựa vào! Ngọc tiểu thư quá lợi hại! Ta quyết định, từ bây giờ Ngọc đại nhân chính là thần tượng của ta, Ngọc đại nhân, ta muốn làm tùy tùng của ngươi!”

“Ngọc đại nhân quá lợi hại! Ngọc đại nhân, ta rất sùng bái ngươi!”

Bách tính kinh thành điên cuồng hét chói tai.

Có thể tận mắt thấy cao thủ so chiêu, khiến cho tất cả mọi người kích động không thôi. Đặc biệt là Ngọc Phi Yên đã từng bị mọi người cười nhạo là phế vật lại xuất thế ngang trời, thực lực ngang ngửa Chu Liệt, tương xứng, càng khiến cho người xem nhiệt huyết cao trào! Phế vật biến thành thiên tài, đạt chính là nghịch thiên siêu cấp lớn toàn tập a!

Trong Tử Ninh Cung, Hạ Hầu Kinh Thiên ngẩng đầu nhìn không trung, có một loại cảm giác vui mừng như nhà có con gái lớn trưởng thành.

Mặc dù Chu Liệt cao hơn Ngọc Phi Yên ba giai, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên một chút cũng không lo lắng cho nàng. Gia đều tự mình đích thân ra trận bồi luyện, nếu như mèo con còn chưa tiến bộ, vậy chính là đang cô phụ một phen khổ tâm của gia!

Hạ Hầu Kinh Thiên chuyên chú nhìn, nào biết một bóng dáng lén lút xuất hiện sau lưng hắn.

“Tiểu dã chúng, ngươi đi chết đi!”

Tần thái hậu cười đến âm hiểm, hai tay nắm chủy thủ thẳng hướng đâm về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

Ngay khi Tần thái hậu cho rằng bản thân nhất định sẽ đắc thủ, một thanh bảo kiếm liền đâm thủng phía sau lưng bà, xuyên qua trước ngực bà. Khi nhìn thấy người ra tay chính là Hạ Hầu Quân Vũ, Tần thái hậu giật mình thất vọng, nặng nề ngã quỵ trên đất.

“Hoàng thượng, ngươi...” Tần thái hậu từng ngum từng ngum học ra máu, thế nào cũng không tin được Hạ Hầu Quân Vũ sẽ động thủ với mình.

“Ngươi vì sao muốn che chở... Hần...”

Hạ Hầu Quân Vũ rút thanh bảo kiếm đâm máu đi đến bên người Tần thái hậu, nửa quỳ trên mặt đất, môi ghì sát bên tai Tần thái hậu: “Mẫu hậu, người luôn miệng nói tiện loại, dã chủng, chính là nhi tử thân sinh của trẫm, là cốt nhục duy nhất mà Yên tỷ tỷ đã lưu lại cho trẫm...”

Hạ Hầu Quân Vũ cũng không tận lực che giấu tiếng nói của mình, dọa Lệ tần ngay người đang bên cạnh, đôi mắt mở thật to, không thể nào tin nhìn chăm chăm Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phật---” “Không đợi Lệ tần kịp phản ứng, Hạ Hầu Quân Vũ lại giơ bảo kiếm lên, đầu Lệ tần liền bị chém đứt, ngã nhào ở trước mặt Tần thái hậu.

“Lệ tần ám sát thái hậu, bị trẫm trực tiếp xử tử!”

Nhìn ánh mắt lãnh khốc của Hạ Hầu Quân Vũ, trong lòng Tần thái hậu lạnh run. Thì ra là thế, khó trách hần một mực đối với Hạ Hầu Kinh Thiên sùng ái có thừa, thì ra là vì vậy.

“Ai gia là... Là mẫu thân thân sinh của ngươi! Ngươi... Ngươi giết mẫu, thiên địa khó dung!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phụ tử lần đầu tiên nói chuyện

Editor: tieudangnhì

“Mẫu thân thân sinh?”

Trên mặt béo phì của Hạ Hầu Quân Vũ thoáng động, thần sắc lạnh nhạt: “Nếu ngươi là thân mẫu thân sinh của trẫm, vậy người chết ở dưới giếng lại là ai của trẫm? Một chiều muộn tâm phúc sinh con này quả thật rất hay, giết mẫu giữ con làm được cũng rất quả quyết. Nhưng mà ngươi đã quên, giấy không thể gói được lửa, trên đời này không có tường nào không bị gió lửa!”

Chuyện năm đó, Hoàng Thượng đều biết hết? Trong mắt Tần thái hậu lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh khủng.

Tần thái hậu đã tiến cung nhiều năm cũng không có mang thai, tiền đề cũng không thích nàng. Tần thái hậu lo sợ địa vị của mình sẽ không an ổn, lệnh cho đại nha hoàn Liễu Uyên Ương thay thế mình đi hầu hạ tiền hoàng. Sau này Uyên Ương có thai, Tần thái hậu cũng làm bộ mang thai, chờ khi Uyên Ương sinh hạ nhi tử, Tần thái hậu liền sai người đẩy nàng xuống giếng.

Người biết chuyện này sau đó đều bị Tần thái hậu diệt khẩu, Hạ Hầu Quân Vũ làm sao có thể tra ra được chân tướng?

Tần thái hậu càng nghĩ càng sợ hãi, ngực cũng càng thêm đau đớn.

“Mẫu thân của ngươi... Ti Tiện, chỉ có, ai gia, mới có thể cho ngươi lên làm... Hoàng đế!”

“Ha ha...”

Nghe xong những lời này, Hạ Hầu Quân Vũ cười đến tang thương, khoé mắt hơi hơi ướt át.

“Đúng, trẫm có thể có ngày hôm nay, hẳn là nên cảm tạ ngươi!”

“Nếu không phải vì ngươi đem bức họa của Yên tỷ tỷ đưa cho thái tử hoàng huynh, chia rẽ trẫm cùng Yên tỷ tỷ, lại dùng kế khiến cho nàng bị phụ hoàng bá chiếm, hại nàng bị người thaọ mạ, sống không bằng chết, trẫm cũng sẽ không khát vọng vị trí này như vậy!”

“Chỉ là---”

Lời nói của quân vương Đại Chu Quốc vừa dứt, hần liền hung hăng nắm chặt cổ của Tần thái hậu, ánh mắt hung tàn.

“Ngươi ngàn không nên vạn không nên, không nên hại chết Yên tỷ tỷ! Trăm ngày xưa đối với ngươi hiếu thuận cung kính nhiều bao nhiêu, hiện tại liền hận ngươi bấy nhiêu!”

“Không... Khụ khụ... Ai gia là thái hậu!”

Tần thái hậu giãy giụa, trong miệng trào ra máu tươi nhuộm đỏ cả hai tay Hạ Hầu Quân Vũ.

“Hoàng huynh, giết người như thế, cần gì làm ô uế tay người!”

Hạ Hầu Kinh Thiên hồi lâu vẫn không nói gì rốt cuộc cũng từ từ nói một câu, Hạ Hầu Quân Vũ vừa nghe lời này, lập tức thu tay.

“Kinh Thiên nói rất đúng! Trẫm không thể làm ô uế tay mình!” Tiếp nhận khăn do Hường Tiến đưa qua, Hạ Hầu Quân Vũ lau chùi máu trên tay, sau đó quăng khăn tay trên mặt Tần thái hậu.

Tần thái hậu vốn đã không thể thở nổi, miệng mũi lại bị khăn tay trùm lên, hô hấp càng thêm khó khăn.

Bà không muốn chết, lại càng không muốn chết bằng phương thức thô thảm này.

“Ngọc Phi Yên... Cứu ta...”

Mí mắt Tần thái hậu càng ngày càng nặng, trong miệng la tên Ngọc Phi Yên, nhưng mà tiếng nói của bà quá nhỏ, trải qua vài tiếng mơ mơ màng màng tự nói, cuối cùng dần dần mất đi tri giác.

Chờ sau khi xử lý Tần thái hậu xong, Hạ Hầu Quân Vũ mới ưỡn bụng đi đến bên người Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng cực kỳ không yên.

Tiếng nói vừa rồi của hần tuy rằng không lớn, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên hẳn là nghe thấy được.

Chỉ là thái độ của Hạ Hầu Kinh Thiên thật khiến Hạ Hầu Quân Vũ đoán mãi không ra.

Hần một chút cũng không kinh ngạc, giống như đã sớm biết tất cả. Nếu đã biết bọn họ có quan hệ phụ tử, vì sao còn muốn tiếp tục kêu mình là “Hoàng huynh” chứ?

Nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ thật rối rắm.

“Khụ khụ, ngươi khi nào thì biết?”

Nhìn nhi tử cao hơn mình một cái đầu, khí tràng cường đại, Hạ Hầu Quân Vũ cảm thấy khí thế có chút không đủ. Hoàng huynh nhiều năm lại biến thành phụ thân, hần lo Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ không tiếp nhận được.

“Khi ta còn ở Tần Trì Quốc, người nhiều lần sai người đưa bạc cho ta, lại chuẩn bị mối quan hệ chung quanh cho ta, ta liền mơ hồ có thể đoán ra được một ít. Sau khi ta trở về lại đi thăm dò chuyện năm đó, liền càng thêm xác định.”

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên càng làm cho Hạ Hầu Quân Vũ càng thêm buồn bực.

Hần cho rằng bản thân cất giấu một bí mật kinh thiên động địa, không nghĩ tới a, Hạ Hầu Kinh Thiên lại có thể không đến mười tuổi liền biết.

“Cái kia...”

Hạ Hầu Quân Vũ sờ sờ mũi, nhìn nhìn chung quanh, ánh mắt cuối cùng lại dừng lại trên mũi chân của mình: “Ngươi không có gì muốn hỏi trăm sao?”

Đội nửa này, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn không nói gì, dừng khí của Hạ Hầu Quân Vũ nổi lên nhìn hần, trong mắt đều là kỳ vọng, giống như đang nói “Mau hỏi ta chút việc đi! Hỏi một chút quá khứ của ta cùng mẫu phi ngươi đi... Cho dù là cái gì cũng đều có thể hỏi! Gọi trăm phụ hoàng cũng có thể!”

“Không có.” Hạ Hầu Kinh Thiên đáp lại.

Oanh---

Trái tim Hạ Hầu Kinh Vũ tan nát, thiếu chút nữa ngất đi.

Nghĩ cho cùng, Hạ Hầu Kinh Thiên nếu muốn biết cái gì, chỉ sợ đã sớm điều tra xong. Nhi tử rất có năng lực, thật sự không phải là một chuyện tốt a! Hạ Hầu Quân Vũ lần đầu tiên có loạn ý nghĩ này.

“Vậy xưng hô giữa chúng ta có phải là nên thay đổi lại?” Hạ Hầu Quân Vũ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Không cần, hoàng huynh kêu thuận miệng. Người vẫn nên suy nghĩ nhiều về đám ngư sử đại thần, ngấm lại thần dân của mình---”

Nếu chuyện huynh đệ biến thành phụ tử truyền ra ngoài, Hạ Hầu Quân Vũ sẽ mất đi quân uy, mất đi dân tâm.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ngay cả những việc này cũng đều lo lắng cho mình, nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ bắt đầu vỡ òa.

Nhìn ra nội tâm Hạ Hầu Quân Vũ siêu cấp sa sút, hai tay Hạ Hầu Kinh Thiên lại phủ trên vai hắn: “Hoàng huynh, người đối xử tốt với ta, ta đều nhớ rõ. Để báo đáp lại, giang sơn của người, ta sẽ giúp người trông chừng, người yên tâm đi!”

Trạng thái tâm lý của Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn tốt, làm cho lòng tràn đầy chờ mong phụ tử lần đầu tiên nói chuyện của Hạ Hầu Quân Vũ không bệnh mà khỏi...

Trên bầu trời, Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt ta tới ngơngi qua, đã qua năm mươi chiêu.

Chu Liệt càng đánh càng nóng vội, càng đánh càng kinh ngạc.

Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là giai Vô Vương, nhưng sức chiến đấu của nàng rõ ràng đã vượt qua phẩm giai của nàng rất nhiều.

Nếu như không tự mình cùng Ngọc Phi Yên giao thủ, Chu Liệt thế nào cũng không tin, phế vật Trung Nghĩa Công phủ lại lợi hại như vậy, thật sự không lên tiếng thì thôi, lên tiếng liền bỗng nhiên nổi tiếng, khiến cho người lau mắt mà nhìn!

Ngọc Phi Yên càng xuất chúng như thế này, tâm tư muốn giết nàng của Chu Liệt lại càng thêm nồng liệt.

Chẳng qua chỉ là một Vô Vương, có thể cùng Vô Thần bất phân thắng bại, nếu như ngày khác nàng trở thành Vô Thần, chẳng phải sẽ có thể chém giết cả Thánh Tôn!

Người như vậy, cần phải chết!

Không thể để cho nàng có cơ hội, không thể để cho nàng trưởng thành!

Chu Liệt nhìn mặt Ngọc Phi Yên, càng khẳng định hôm nay thế nào cũng sẽ không buông tha Ngọc Phi Yên, về sau nàng nhất định sẽ trở thành kẻ thù lớn của mình.

Nghĩ vậy, Minh Nguyệt đao trong tay Chu Liệt vung lên, xuất ra chiêu lợi hại nhất của hắn, “Cầu vòng quán ngày”.

Đối với kỹ năng sát giết của mình, Chu Liệt có mười phần nắm chắc. Hắn dựa vào một chiêu sát giết này, đã đánh bại vô số kẻ thù, ngay cả Hồ Sa của Tần Tri Quốc gặp phải “Cầu vòng quán ngày”, cũng phải sử dụng mười hai phần tinh thần cẩn thận ứng phó.

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên hẳn là chết không thể nghi ngờ!

“Mau xem, Vô Thần đại nhân xuất ra chiêu sát giết!” Có người kêu lên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: “Ngọc đại nhân sẽ không sao chứ?”

“Đàn độn, người không nhìn ra sao? Ngọc đại nhân cũng là Vô Thần! Chu đại nhân tuy rằng lợi hại, nhưng ta hoàn toàn tin tưởng năng lực của Ngọc đại nhân! Ngọc đại nhân tất thắng!” Bách tính quan sát Ngọc Phi Yên chiến đấu lúc này đã lờ đi tiếng lại.

“Đúng! Ngọc đại nhân tất thắng!” Một người hô to, phần đông fan cũng đi theo phát cò hò reo.

Người ủng hộ Ngọc Phi Yên, dần khiến cho fan của Chu Liệt nổi lên phản cảm.

“Ai nói! Vô Thần đại nhân mới là lợi hại nhất! Ngọc Phi Yên tuổi trẻ không kinh nghiệm, đánh không lại Vô thần đại nhân! Vô Thần đại nhân tất thắng!”

“Lão nhân này cũng đã một bó tuổi trên đầu rồi, làm sao có thể so được với Ngọc đại nhân! Ngọc đại nhân mới là người đứng đầu Đại Chu!”

Hai người trên không trung chiến đấu còn chưa phân thắng bại, fan trong kinh thành đã quyết đoán chia làm hai nhóm, bắt đầu vì người mà bọn họ sùng bái, mà lẫn lộn đánh nhau trên mặt đất.

Người một quyền, ta một cước, hắn một bạt tai...

Trong lúc nhất thời toàn bộ kinh thành náo đến gà bay chó sủa, trên mặt đất nổi lên một tầng bụi bậm thật dày, bách tính toàn thành kéo bè kéo lũ đánh nhau, trường hợp đồ sộ như thế này chưa từng xuất hiện bao giờ.

“Nha đầu Ngọc gia, đi chết đi! Đồi sau đầu thai cho thật tốt...”

Lời Chu Liệt còn chưa nói xong, Ngọc Phi Yên trước mặt đột nhiên biến mất, một đao dùng toàn lực này của hắn, bỏ vào không trung.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chu Liệt quả nhiên quá yếu

Editor: tieudangnhi

Lại nhìn, chân sau Ngọc Phi Yên đã đứng ở trước đầu đao Minh Nguyệt, gió lớn nổi lên, hai tay nàng duỗi ra, hai tay chấp lại, hai mắt sắc bén, bạch y phiêu phiêu, tuyết trắng sắc bén như ưng.

Nàng làm sao có thể tránh thoát?

Làm sao có thể!

Nội tâm Chu Liệt không thể dùng sóng lớn để hình dung, Ngọc Phi Yên là người đầu tiên tránh thoát chiêu “Cầu vòng quán ngày” của hắn. Từ trước đến nay hắn chưa từng thất bại, cảm xúc đè nén tập kích lên trái tim hắn khiến hắn không thở nổi.

Đều đó không có khả năng!

“Chu Liệt lão nhân, nhận lấy cái chết đi--“

Ngọc Phi Yên nắm tay, phản kích nặng nề lên huyết thái dương của Chu Liệt, chưởng theo sau hai tay biến thành ảo ảnh, phân ra tại cách huyết quan trọng, huyết Thần Khuyết, huyết Khí Hải, huyết Quan Nguyên...

Nàng rõ ràng chỉ có hai tay, không biết vì sao, cuối cùng lại biến thành mười tay, trăm tay... Thậm chí khi ảo tưởng biến nặng, giống như có một ngàn cánh tay, đồng thời phát công với Chu Liệt.

Chưởng pháp biến ảo khó lường như vậy, làm cho nhóm người đang xoay đánh thành đoàn đều dừng lại, sợ ngây người.

Đúng lúc, ánh mặt trời lúc này rất sáng lạng.

Ánh sáng màu vàng phối hợp với tay mềm của Ngọc Phi Yên, tạo ra cảnh tượng vô cùng huyền hoá, như Phật theo đông đến, nhanh nhẹn vô lường...

Kỹ xảo tinh diệu, thiên hạ hiếm thấy.

“Ngọc.. Đại nhân...” Ban đầu còn là fan trung thành của Chu Liệt, hiện tại cũng xem đến choáng váng. Mặc kệ Ngọc Phi Yên có thể thắng Chu Liệt hay không, chỉ riêng chiêu thức này của nàng, đều đủ toàn trường kinh sợ, làm cho nàng nổi danh khắp đại lục.

“Ban ban phanh--“

Trong kết giới, nặng nề truyền đến tiếng vang từ trong thân thể của Chu Liệt, hắn chưa từng gặp qua chiêu thức như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại võ công xa hoa như vậy.

Bất quá, uy lực này của nàng cũng quá nhỏ đi?

Chu Liệt cũng khôn có cảm thấy được bất kỳ loại cảm giác không khoẻ nào, các nơi bị Ngọc Phi Yên đánh trúng chỉ là có chút đau đớn rất nhỏ. Nàng xuất ra một chiêu ba hoa chích choè như vậy, kết quả bất quá chỉ là gãy không đúng chỗ ngựa thôi, thật đúng là buồn cười!

“Ha ha ha!”

Chu Liệt cười to, cực kỳ khinh miệt: “Ngọc Phi Yên, ngươi loạn đánh một mạch như vậy, là do đầu bị hôn mê sao?”

“Ngươi nếu sợ, lập tức ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, dập đầu một trăm cái cho ta, nói không chừng ta còn có thể đại phát từ bi, tha ngươi một mạng!”

Đối với khiếu khích của Chu Liệt, Ngọc Phi Yên cười không nói, ngược lại lại thối lui sang một bên, lấy ra sáo ngọc, đặt ở bên môi: “Chu Liệt lão nhân, tuy rằng ngươi lòng dạ hẹp hòi, ti tiện vô sỉ, nhưng mà nề tình ngươi đã từng là Võ Thần, ta liền thổi một khúc ‘U hồn’. tiễn ngươi một đoạn--“

“Hồn đàn, ngươi nói cái gì?” Chu Liệt chưa từng bị người mắng như vậy trước mặt mọi người, hắn đang muốn tiến lên giáo huấn Ngọc Phi Yên, hai mắt đột nhiên nhắm lại, xuất hiện kim tinh*(ngôi sao)

Tại sao có thể như vậy?

Chu Liệt dụi dụi mắt, trước mắt lại biến thành mười Ngọc Phi Yên.

Lại xoa xoa, Ngọc Phi Yên lại biến thành một trăm.

Yêu thuật, đây chính là yêu thuật!

Chu Liệt nỗ lực mở to hai mắt, đúng lúc này, một chuỗi tiếng sáo du dương nổi lên.

Tiếng sáo này nổi lên rất uyển chuyển, như gió xuân trong đêm, ôn nhuận như không tiếng động, ngay khi mọi người đều đắm chìm trong âm thanh du dương đáng này, tiếng sáo đột nhiên biến đổi, hoá thành phượng hoàng, kim vũ thôi thôi, hát vang phần khởi, tiến thẳng chín tầng mây.

Kết giới vốn dĩ ngăn cách không gian bên trong cùng bên ngoài, nhóm người bên ngoài sẽ không nghe được đối thoại giữa Chu Liệt cùng Ngọc Phi Yên.

Nhưng tiếng sáo này, lại có lực xuyên thấu cực cao, xuyên qua kết giới, thẳng xuất ra ngoài.

“Tiếng sáo hay quá! Khúc nhạc hiểu động nhân tâm! Ngọc đại nhân thật đúng là đa tài đa nghệ! Ngọc đại nhân, ta sùng bái người!” Nhóm người phía dưới si ngốc nghe khúc nhạc, chỉ có Chu Liệt bên trong kết giới, cảm thấy tiếng sáo này chính là một loại tra tấn.

“Đau, đau quá---“

Không biết vì sao, sau khi nghe thấy âm thanh này, toàn thân Chu Liệt liền bắt đầu đau đớn, đặc biệt là những nơi Ngọc Phi Yên chạm trúng, mạch máu cùng cơ bắp bên trong giống như có sinh mệnh, đi theo âm điệu bắt đầu khiêu vũ.

“A---“ Loại đau đớn này, vượt qua sức chịu đựng của Chu Liệt, hai tay hắn ôm lấy đầu, biểu tình tổng khổ vạn phần.” Ngọc Phi Yên, người sử dụng yêu thuật! Người là yêu nữ!”

“Khỏi vũ!”

Ngọc Phi Yên mắt lạnh nhìn Chu Liệt, thấp giọng ra lệnh.

Sau đó, tay chân Chu Liệt bắt đầu không ngừng ra lệnh cho mình, hoà theo tiết tấu của tiếng sáo, bắt đầu vũ động vụng về. Hắn cao tom tay chân thô kệch, vũ đạo khiêu vũ chính là loại quyền đâm chân đá, thân thể không ngừng vận vẹo lay động, thậm chí còn thè lưỡi lắc đầu, nhìn chẳng ra gì cả, cực kỳ khôi hài.

“Ha ha ha! Chu Liệt lại làm bạn nhảy của Ngọc đại nhân! Cười chết ta---“ Fan Ngọc Phi Yên bắt đầu ôm bụng cuồng tiếu*(điên cuồng cười)

Người ủng hộ Chu Liệt trái lại nhìn thấy tình cảnh này, đều giận dữ xấu hổ cúi đầu.

Tuy rằng không biết trong kết giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đường đường là một Võ Thần, cư nhiên lại ỡm ẹo làm dáng, làm ra tư thế như nữ nhân, quả thực chính là đoạ người a!

“Ta quyết định, từ giờ trở đi, ủng hộ Ngọc đại nhân!”

Có người quyết đoán thay đổi lập trường, tìm nơi nương tựa biến thành fan của Ngọc Phi Yên.

“Ngọc, Ngọc Phi Yên, người gian trá!”

Đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Chu Liệt cảm thấy thân thể không còn là của mình nữa.

Cho dù hắn có nghĩ đến hư nào, đều đoán không ra rốt cuộc Ngọc Phi Yên đã làm cái gì, Chu Liệt một lòng một dạ nhận định Ngọc Phi Yên đánh không lại lại dùng thủ đoạn, bẻ vào một tiểu nha đầu mười bốn tuổi, làm sao có thể là đối thủ của mình.

Bất hấn cúi đầu trước một con nhóc, không có cửa đâu!

Đối với lên án của Chu Liệt, Ngọc Phi Yên hồ hững, chỉ là chuyên chú xuy dịch, tiết tấu càng lúc càng nhanh. Cứ đến mỗi lần tiết tấu, thân thể Chu Liệt liền không tự chủ được lại bắt đầu run rẩy một chút, cuối cùng lại giống như bị chứng luống cuống, toàn thân co rút đến lợi hại.

“Nha đầu này thật lợi hại!” Trong hoàng cung, Hạ Hầu Quân Vũ sau khi nhìn thấy tình cảnh này, tóc gáy toàn thân đều nghiêm trang dựng lên.

Người Ngọc gia đối với kẻ thù đều không chút lưu tình, điểm này ở trên người Ngọc Phi Yên đều được phát dương quang đại.

Thật đúng là trò giở non thầy mà, càng đánh càng hăng a!

Có thể đem Võ Thần vận vẹo thành như vậy, tiểu nha đầu này rốt cuộc có bao nhiêu hung tàn a!

“Nàng như vậy mới là đẹp nhất---“ Hạ Hầu Kinh Thiên hào phóng không chút nào bưng xin khích lệ Ngọc Phi Yên, hoàng thượng bên cạnh vừa nghe, ánh mắt nhìn quét qua trên người Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Hoàng huynh, người làm sao vậy?”

Bị ánh mắt tựa như lang sói của Hạ Hầu Quân Vũ nhìn đến cả người sợ hãi, Hạ Hầu Kinh Thiên lùi về phía sau một bước, cùng hoàng thượng đang bị não động giữ một khoảng cách.

“Hắc hắc...” Hạ Hầu Quân Vũ nở nụ cười.

Nữ nhân hung hãn như vậy, nam nhân bình thường đều không dám chiếm hữu, con trai của mình lại dám chịu khó tiến lên, quả thật là có dũng khí, có phẩm vị, trăm ủng hộ! (Càng ngày càng thấy cái ông vua này hình như có chút vấn đề, đầu óc hơi hơi k bình thường)

Hạ Hầu Quân Vũ càng nghĩ càng vui vẻ.

Vài năm về trước, hoàng thượng một mực lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên về phương diện kia có vấn đề, cho rằng hắn thật sự là đoạn tự*(gay, bóng-ing) thậm chí còn nhiều lần tiếc nuối bản thân cả đời đều không thể ôm được tôn tử, ngôi vị hoàng đế không có người kế thừa.

Hiện tại xem ra, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn là nam nhân bình thường, chỉ là phẩm vị có chút độc đáo mà thôi.

Nhưng mà những thứ này không quan trọng, chỉ cần hắn thích nữ nhân là tốt rồi!

Tuy rằng diện mạo Ngọc Phi Yên bình thường, nhưng con trai của mình có ghen tị, chờ khi bọn họ có tiểu hài tử, sẽ được di truyền mỹ nhan của Hạ Hầu Kinh Thiên, không biết có bao nhiêu khả ái đây!

Chỉ là trong một chút thời gian, trong đầu Hạ Hầu Quân Vũ đã tưởng tượng thấy Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên kết hôn, sinh đứa nhỏ, sau đó hắn vui tươi hơn hờ đem ngôi vị truyền cho Hạ Hầu Kinh Thiên, bản thân làm thái thượng hoàng, ở hoàng cung giữ tôn tử chiều tôn nữ... Cảnh tượng kia thật sự là đẹp đến ngây người.

Ngay khi Hạ Hầu Quân Vũ vui sướng hài lòng khát khao tương lai tốt đẹp, Hạ Hầu Kinh Thiên lướt qua, ghé vào lỗ tai hắn ném một câu :“Hoàng huynh, đình chỉ! Thăng nhóc con cái gì, thật phiền toái! Hơn nữa nàng cũng không ở trong này!”

Thăng nhóc con?!

Hạ Hầu Quân Vũ phẫn nộ nhìn Hạ Hầu Kinh Thiên, vì sao tiểu tôn tử khả ái vào trong miệng con trai, lại biến thành thăng nhóc con chứ!

Hạ Hầu Quân Vũ bị xem nhẹ tức giận nhìn, Hạ Hầu Kinh Thiên nhìn không trung hừ nhẹ một câu:

“Nhanh như vậy liền kết thúc, Chu Liệt quả nhiên quá yếu...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Trên đời từ đây không có Chu gia

Editor: tieudangnhi

Lời nói của Hạ Hầu Kinh Thiên thành công chuyển đi lực chú ý của hoàng thượng, sau khi nhìn thấy Chu Liệt đang quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên, tức giận trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền được giải, trong lòng có loại cảm giác thoải mái sáng khoái.

Luận tư tâm, Hạ Hầu Quân Vũ hận không thể đem Chu Liệt thiên đao vạn quả, để chôn cùng Mộ Dung Yên!

Nhưng nghĩ đến Đại Chu Quốc mất đi một Võ Thần, địa vị trên đại lục sẽ xuống dốc không phanh, Hạ Hầu Quân Vũ lại có chút rối rắm. Hắn thân là quân vương, không thể bởi vì ân oán cá nhân liên ích lợi của quốc gia cũng không mản tới.

Lúc trước khi không có Võ Thần, Đại Chu Quốc luôn bị Tần Tri Quốc áp chế gắt gao.

Tần Tri Quốc chẳng những cường cầu dạm hỏi với công chúa, ngay cả Hạ Hầu Kinh Thiên còn nằm trong tã lót cũng bị người bắt đi làm con tin mười năm, hại phụ tử bọn họ bị chia lìa, đây đều là bởi vì Tần Tri Quốc có Võ Thần Hồ Sa làm chỗ dựa.

Nếu như không có Chu Liệt, không chừng sẽ lại giẫm lên vết xe đổ... Lựa chọn thế nào, thật khó!

“Hoàng huynh, nghĩ xong chưa?”

Nhìn thấy mắt phượng của Hạ Hầu Kinh Thiên từ từ lạnh dần, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền đau ót, trong đầu hiện lên dáng vẻ tâm như tro tàn kia của Mộ Dung Yên khi gả vào Đông cung.

Yên tỷ tỷ, là trăm có lỗi với tỷ... Hạ Hầu Quân Vũ nhắm mắt lại. Để cho trăm ích kỷ một hồi đi! Quốc gia đại nghĩa, so với người yêu cùng ái tử chịu ủy khuất thì quan trọng hơn!

“Trăm, lập tức hành quyết!” Lại mở mắt ra, kiên định trong mắt Hạ Hầu Quân Vũ trước nay chưa từng có.

Chu Liệt lúc này đang quỳ gối dưới đất, khạt ra máu tươi, cảm giận nhìn Minh Nguyệt đào đang trong tay Ngọc Phi Yên, hại hắn trong nháy mắt như già thêm mười mấy tuổi.

Vũ khí là sinh mệnh của võ sĩ, hiện tại mạng của hắn bị Ngọc Phi Yên nắm giữ, thật đúng là buồn cười!

Ngay cả vũ khí của mình cũng không bảo vệ được, hắn còn mặt mũi nào để sống đây!

“Đưa ra di ngôn đi!” Ngọc Phi Yên tay cầm Minh Nguyệt đào, trên Minh Nguyệt đào “Đinh đang” rung động, tấu lên khúc nhạc tử vong.

“Ha ha!”

Nghe xong những lời này, Chu Liệt cười ra nước mắt. Hắn chưa từng nghĩ tới, bản thân sẽ thua ở trong tay một con nhóc, chẳng những thua, còn bị thua đến thảm bại như vậy, đây là chuyện chưa bao giờ hắn nghĩ tới.

Cho đến nay đều là hắn nói những lời này để kết thúc trận đấu, hôm nay cũng đến phiên hắn làm người nghe, nghe người khác nói những lời này.

“Ngọc Phi Yên, ngươi cho là ngươi thật sự thắng sao?”

Chu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chết, toàn bộ Ngọc gia đều sẽ chôn cùng ta!” Nghĩ đến bố trí trước kia của mình, Chu Liệt cười đến âm độc.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Ngọc Phi Yên cảnh giác nhìn Chu Liệt, tay Chu Liệt, run run rẩy rẩy chỉ về hướng Trung Nghĩa Công phủ: “Từ nay trở đi, Đại Chu Quốc không có Ngọc gia. Ngọc Phi Yên, danh xưng Thiên Sát Cô Tinh sẽ đi theo ngươi cả đời, ngươi khắc phụ khắc mẫu, khắc chết tổ phụ, khắc toàn bộ Ngọc gia---“

Ti bi!

Chỉ cần nghĩ, Ngọc Phi Yên liền đoán ra Chu Liệt đã làm cái gì.

Không cần phẫu nói, khẳng định là hai tên cận bã Tần thái hậu cùng Chu Liệt hợp mưu, muốn tận diệt Ngọc gia!

“Tăng---“

Ánh đao lướt qua, đầu Chu Liệt liền rơi xuống đất.

Ngọc Phi Yên đi đến nhắc đầu Chu Liệt lên, màu tím kết giới kia trong nháy mắt liền biến mất, nàng xông ra ngoài, phi thẳng đến Ngọc gia. Gia gia, người ngàn vạn lần không thể có việc gì a!

“Àm!”

Thân mình không đầu từ giữ không trung rơi trên mặt đất, biến thành huyết nhục mơ hồ.

Một đại Vô Thần cứ như vậy chết ở trước mặt mọi người, trong kinh thành an tĩnh lại một chút, thật nhiều người cũng chưa kịp định thần lại.

Vô Thần đại nhân, cứ chết như vậy?

Chết ở trong tay một tiểu cô nương không có danh tiếng gì, đối phương trước kia còn gánh vác thanh danh phế vật hơn mười năm! Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, tất cả mọi người sẽ cảm nhận đây đều là nói nhảm mà thôi, nhưng chuyện như vậy lại xuất hiện sờ sờ trước mặt bọn hắn.

Sau một lát yên tĩnh, cả thành đều như dòi núi lấp biển thét chói tai cùng hoan hô.

“Ngọc đại nhân, người là thần tượng của ta!”

“Ngọc đại nhân, ta yêu người...”

Mọi người đuổi theo bóng dáng của Ngọc Phi Yên, ào ào hùng dũng hướng về phía Trung Nghĩa Công phủ, muốn tận mắt nhìn thấy thiếu nữ thiên tài trong mắt bọn họ.

“Phanh---“ Ngọc Phi Yên đi đến Trung Nghĩa Công phủ, đẩy ra cửa lớn, trong lòng lạnh toát một trận.

Nơi nơi đều là thi thể, tởm tởm của Ngọc gia, người Chu gia... Nằm tán loạn, máu màu đỏ sậm theo khe hở của đá chậm rãi chảy rất xa rất xa, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, một đường đi vào, thứ Ngọc Phi Yên nhìn thấy nhiều nhất chính là thi thể.

“Gia gia! Khôi thúc! Hướng quân gia!”

Giọng nói của Ngọc Phi Yên khuếch tán đến mỗi ngõ ngách Ngọc gia, rốt cục, lát sau mới nghe được tiếng đáp lại: “Yên nhi! Gia gia ở trong này!”

“Gia gia!”

Chờ khi Ngọc Phi Yên đuổi tới Lôi viện, liếc mắt nhìn thấy Ngọc Kinh Lôi tinh thần chấn hưng.

“Gia gia, ngài không có chuyện gì chứ?”

Tỉ mỉ kiểm tra trên dưới một lần, sau khi xác định Ngọc Kinh Lôi không có việc gì, Ngọc Phi Yên rút cục mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo mới nhìn thấy nam tử anh tuấn đứng ở bên kia đang nở nụ cười mỉa mai.

“Tại hạ là Liễu Thịnh!” Liễu Thịnh khép lại ngọc phiến, chấp tay : “Biểu hiện vừa rồi của Ngọc nhị tiểu thư thật là phản kích, khiến cho Liễu mỗ mỗ mang tâm mất!”

Liễu Thịnh?

Ngọc Phi Yên không biết người này.

“Yên nhi, Liễu công tử là do Lâm Giang Vương phái tới giúp chúng ta!” Ngọc Kinh Lôi vội vàng giải thích.

Vốn dĩ, Ngọc Phi Yên rời đi không bao lâu, Trung Nghĩa Công phủ đã bị một đám người không rõ thân phận vây quanh, đầu lĩnh là thế tử Uy Xa Công - -- Chu Tuấn.

Ngay lúc Ngọc Kinh Lôi phái lão Khôi đi lên hỏi nguyên do, Chiết Hạ Quân biến mất thật lâu mang theo người Chu gia theo mật đạo Ngọc gia xông vào, không cần phân trần, gặp người liền giết. Có Chiết Hạ Quân cùng Chu Tuấn làm nội ứng ngoại hợp, Trung Nghĩa Công phủ rất nhanh đã bị những người này công hạ, thân vệ của Ngọc Kinh Lôi cùng người Chu gia đứng ra liều chết chiến đấu.

Vì phòng vạn nhất, sợ Ngọc gia còn có át chủ bài, Chu Tuấn lần này mang đến đều là những người tinh nhuệ của Chu gia, mục đích là muốn làm cho Ngọc gia biến mất.

Ngay khi phát hiện Ngọc Kinh Lôi còn sống, Chu Tuấn chấn động, cùng Chiết Hạ Quân liên thủ, trái phải tấn công Ngọc Kinh Lôi.

Bởi vì vừa mới giải độc, thân thể Ngọc Kinh Lôi cũng chưa khôi phục hoàn toàn, căn bản không phải là đối thủ của hai người này, lão Khôi cũng bị người bắt lấy, không thể tiến lên nghĩ cách cứu viện, ngay vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Liễu Thịnh mang theo cứu viện đuổi tới, chẳng những có thể xoay chuyển tình thế chiến đấu, còn bắt sống được người Chu gia.

Thật may Hạ Hầu Kinh Thiên sớm đã có an bài, phái Liễu Thịnh đến đây, bằng không Ngọc gia chưa hẳn có thể kiên trì đến lúc nàng trở về.

Chu gia thật đáng giận!

Nhìn Chu Tuấn bị buộc chặt, Ngọc Phi Yên cầm theo đầu Chu Liệt, từng bước từng bước đi tới.

“Phụ thân!”

Nhìn thấy Chu Liệt mở to hai mắt, đáng vẻ chết không nhắm mắt, ánh mắt Chu Tuấn bi thương, giọng nói như sói bị thương : “Ngọc Phi Yên, oan có đầu, nợ có chủ, mọi chuyện hôm nay đều là do ta cùng phụ thân an bài, cùng những người Chu gia không có liên quan, người đại từ đại bi, tha bọn họ đi!”

Toàn bộ tình hình chiến đấu trên không trung bọn họ đều nhìn thấy hết, bao gồm cả lúc Ngọc Phi Yên chém giết Chu Liệt, Chu Tuấn đều nhìn rất rõ ràng.

Hắn đã sớm khuyên can Chu Liệt, nhưng Chu Liệt không nghe, một lòng muốn giúp đỡ Tần thái hậu hủy diệt Ngọc gia.

Như thế rất tốt!

Chẳng những Chu Liệt chết, Chu gia bây giờ cũng xong!

“Ta không phải Phật Tổ, tại sao phải từ bi--” “Lời nói Ngọc Phi Yên vừa dứt, liền trực tiếp chém Chu Liệt.

Nàng quả cảm quyết tuyệt như vậy, làm cho Liễu Thịnh gật gật đầu.

Đối với kẻ thù nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn. Tiểu cô nương của Ngọc gia này tựa hồ đã nắm giữ cách sinh tồn trên thế giới này.

“Vương gia tặng nhị tiểu thư một phần đại lễ!” Liễu Thịnh phe phẩy ngọc phiến, mắt nhỏ tuấn mỹ mỉm cười : “Uy Xa Công tử tàng long bảo, bí mật chế tạo vũ khí, sớm có ý muốn mưu phản... Bắt đầu từ hôm nay, trên đời không còn Chu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Phụ thân của người chính là Chiết Hạ Quân

“Người đây là đang vu oan hãm hại!”

Nghe xong những lời này, tôn tử của Chu Liệt --- Chu Xướng giãy giụa nghĩ muốn xông đến trước mặt Liễu Thịnh :“Ông nội của ta sẽ không như vậy, Chu gia chúng ta cho tới bây giờ đều không có ý muốn mưu phản!”

“Không có?”

Liễu Thịnh híp mắt mỉ mỉ cười, khiến cho sống lưng Chu Xướng một trận lạnh run :“Vương gia chúng ta nói có, chính là có! Hiện tại, kinh đô phủ doãn đã lục soát khắp trong Chu phủ, tìm ra long bào cùng vũ khí với số lượng lớn, chứng cứ vô cùng xác thực, các người chống chế không được.”

“Không, điều đó không có khả năng...”

Chỉ trong thời gian nửa ngày, Chu Xướng từ thiên chi kiêu tử, lưu lạc thành kẻ tù tội.

Gia gia cùng phụ thân đều chết, Chu gia lại bị quy chụp tội danh mưu phản, làm cho một công tử quý tộc được mọi người kính trọng như hán không thể nào tiếp nhận được,

Nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Liễu Thịnh, Chu Xướng bừng tỉnh nhận ra, kêu la :“Đây là âm mưu của Lâm Giang Vương! Những thứ này đều là do các người cố tình bố trí hãm hại Chu phủ! Điều là do tên tặc nhân Hạ Hầu Kinh Thiên kia làm!”

“Pằng---“

Vừa nghe những lời này, Liễu Thịnh khép lại ngọc phiến, hán đã bay tới trước mặt Chu Xướng, cánh tay to lớn khoá trụ cổ họng hán, “Răng rắc” một tiếng, nhẹ nhàng chặt đứt cổ Chu Xướng.

“Kẻ nói vương gia không phải người, đều phải chết!”

Khác xa với tuần dung hoà ái vừa rồi, khuôn mặt Liễu Thịnh lúc này âm trầm, một con gió lạnh lẽo trong nháy mắt đảo qua trong lòng mọi người.

“Thế tử! Xướng thiếu gia!”

Thấy Chu Tuấn cùng Chu Xướng liên tiếp bị người giết chết, người Chu gia nổi giận.

Chu gia từ khi có Chu Liệt làm chỗ dựa, người Chu gia đi ra ngoài đều là lỗ mũi chỉ thiên, mặc dù là hạ nhân Chu gia, nhưng so với người bình thường thì có thể diện rất nhiều.

Hiện tại Chu gia bị Lâm Giang Vương tính kế, mọi người đều khó thoát khỏi cái chết, không bằng liều chết một phen, cố gắng còn có thể tìm ra đường sống. Lập tức, có người kêu lên :“Các huynh đệ, dù sao cũng là một lần chết, chúng ta liều chết với bọn họ! Coi như là báo đáp ơn Công gia tri ngộ!”

“Đúng, liều mạng với bọn họ!”

Đều nói nhiều người tức giận khó ứng phó, nhưng khi đối mặt với đám người Chu gia oán khí ngất trời, khoe môi Liễu Thịnh lại câu lên, ánh mắt lạnh lùng.

“Một đám ô hợp!”

Liễu Thịnh phát tay, người hán mang đến liền đem người Chu gia toàn bộ chém giết ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, trong vườn Lôi viện nổi lên một trận mưa máu, máu đỏ huyết vụ ồ ào huyên náo, lay dỉnh trên mặt, trên quần áo mọi người.

“A---“ Ngọc Chi Lan chưa từng nhìn qua cảnh tượng chém giết như vậy, ôm đầu thét chói tay, núp ở trong lòng Nam Sơn phu nhân. Trái lại là Ngọc Phi Yên, vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là trên bạch y nở ra một đoá hoa đào bằng máu.

Ngọc Phi Yên từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thái bình tĩnh, làm cho Liễu Thịnh không khỏi nhìn bằng ánh mắt khác.

Thật can đảm! Rất khí phách!

Liễu Thịnh ban đầu còn tưởng rằng Ngọc Phi Yên chẳng qua chỉ là thiếu nữ có chút thiên phú về võ học, nào biết dáng vẻ của nàng lại là một dạng nhìn quen sinh tử, làm cho người không thể không tò mò quá khứ của nàng là như thế nào!

Chỉ có trên đầu đao liếm qua máu người, đối mặt với máu tươi cùng tử vong mới không có sợ hãi, dáng vẻ bình tĩnh như nước của Ngọc Phi Yên, rõ ràng chính là nhìn quen cái chết.

Xem ra, mèo con vương gia nuôi cũng có rất nhiều bí mật a!

“Ngọc lão gia tử, nhị tiểu thư, thực xin lỗi, nhất thời không nhận được, ở Ngọc gia đại khai sát giới!”

Liễu Thịnh khôi phục bộ dáng hiền lành lúc nãy, cười đến vô cùng ôn nhu, làm cho người thế nào cũng không đem hấn cùng dáng vẻ giết người vừa rồi có liên hệ.

Không hổ là người của Hạ Hầu Kinh Thiên, ngay cả giết người cũng giống hấn đến như vậy!

Ngọc Phi Yên không khỏi nhớ lại cảnh tượng đầu tiên khi nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên. Lúc nãy Liễu Thịnh ra tay, rất giống phong cách hành xử của Lâm Giang Vương, chuyện sống chết của Chu gia không có liên quan gì với Ngọc gia, đây là đang đem Ngọc gia cùng với sự kiện này lôi ra khỏi quan hệ.

Phản đại lễ này, chắc vẫn còn!

Ngọc Phi Yên xoa xoa giọt máu trên mặt, mỉm cười: “Đa tạ Liễu công tử ra tay trợ nghĩa! Ta gần đây có làm vài thứ vặt, tặng Liễu công tử chơi đùa!”

Mở ra hộp gấm Ngọc Phi Yên đưa cho mình, thần sắc Liễu Thịnh khẽ thay đổi.

Tuy rằng không biết đan dược này tên gọi là gì, nhưng đến gần liền nghe thấy mùi hương thơm ngát, nhìn màu sắc này, cũng biết là đan dược chữa thương cấp một.

Liễu Thịnh sớm biết rằng Ngọc Phi Yên cùng Ngọc La Sát là cùng một người.

Ít nhất là trên đại lục này, còn chưa có ai có thể chế ra đan dược cấp một, ngay cả Hắc thần y cũng không thể. Nàng có bản lĩnh như vậy, khó trách có thể chế ra được giải dược Hồng Xà đan!

Cứ như vậy trả lễ, không muốn bản thân thiếu người khác ân tình, thật là có ý tứ!

Liễu Thịnh đem đan dược cất đi, trên mặt vẫn tuấn nhã tươi cười như trước, chỉ là ánh mắt híp lại, càng thêm giống con hồ ly: “Tâm ý nhị tiểu thư ta xin nhận, đa tạ! Biết nhị tiểu thư đang tìm phản đồ của Ngọc gia, vừa lúc gặp, liền đưa tới cho người!”

Liễu Thịnh vỗ tay một cái, liền có người lôi Ngọc Thiên Xích đến.

“Hấn đục nước béo cò, thừa dịp Ngọc gia náo loạn đi vào trộm vài thứ, một người vong ân phụ nghĩa như vậy thật đáng giận, cho nên ta bao biện làm thay, giáo huấn hấn một chút!”

Liễu Thịnh khinh miệt miêu tả, Ngọc Phi Yên lại cảm thấy hấn đã sớm theo dõi Ngọc Thiên Xích.

Chỉ trách Ngọc Thiên Xích quá mức vô sỉ, muốn thừa dịp Ngọc gia gặp tai họa gặp đầu, còn nghĩ đi vào trộm vàng bạc châu báu, hoàn toàn chính là lang sói, đáng chết.

Lúc này, hai tay Ngọc Thiên Xích sưng to như khoai lang, Ngọc Phi Yên nhìn ra khớp xương trên tay hấn đã bị người đánh gãy thành từng đoạn.

Lại nhìn đến Liễu Thịnh, vẫn phe phẩy ngọc phiến như trước, phong độ phiêu phiêu, một bộ dáng vẻ công tử tuấn kiệt, trong lòng Ngọc Phi Yên lập tức toát ra hai từ “Nham hiểm”.

Hạ Hầu Kinh Thiên, Liễu Thịnh... Thật đúng là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm a!

Thời điểm Ngọc Thiên Xích bị áp giải đến đây, đã biết chính mình nhất định sẽ chết rất khó coi.

Chỉ cần dựa vào chuyện hấn độc chết Ngọc Kinh Lôi, cũng đủ chết vạn lần!

Hướng chỉ nhìn đến Ngọc Kinh Lôi vẫn còn sống đứng ở trước mặt mình, Ngọc Thiên Xích biết mình khó thoát khỏi cái chết, hấn không muốn chết! Không đợi Ngọc Kinh Lôi lên tiếng, Ngọc Thiên Xích vội vàng cầu Nam Sơn phu nhân giúp đỡ: “Nam Sơn cứu ta! Cứu ta!” Ngọc Thiên Xích lách lên, hai tay đỏ bừng run run rẩy rẩy túm chặt ống tay áo Nam Sơn phu nhân.

“Đừng chạm vào ta!” Nam Sơn phu nhân chán ghét lùi về phía sau hai bước.

Thấy Nam Sơn phu nhân thấy chết không cứu, sắc mặt Ngọc Thiên Xích biến thành màu đen, trong lòng chửi bới.

Hay cho con đàn bà nhà ngươi, lúc trước ngươi muốn ta giết Ngọc Kinh Lôi, ngay cả lông mày ta cũng không nhú lại chút nào. Bây giờ ta xảy ra chuyện, ngươi cư nhiên thấy chết không cứu, đem bản thân phui sạch sẽ, thật sự là rất ngoan độc!

Hừ! Muốn ta chết, không có cửa đâu!

Ta cho dù chết, cũng muốn kéo ngươi lót xác cùng!

“Nam Sơn, Chi Lan không thể không có phụ thân! Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, ta dầu gì cũng là phụ thân của Chi Lan! Ngươi tại sao có

thể nhẫn tâm như vậy!”

Lời nói của Ngọc Thiên Xích, khiến cho đầu óc Ngọc Chi Lan mê mẩn, ngơ ngác nhìn Ngọc Thiên Xích.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Chi Lan, ta mới là phụ thân của con! Con là nữ nhi thân sinh của ta!”

“Ngươi nói bậy! Phụ thân ta là Ngọc Thiên Tim!”

Thấy Ngọc Chi Lan không chịu nhận mình, Ngọc Thiên Xích càng thêm căm tức, chỉ vào Nam Sơn phu nhân chửi ầm lên :”Ngọc Thiên Tim căn bản chưa từng chạm vào nương ngươi! Nếu không phải là ta, năng làm sao sinh ra ngươi! Ta mới là lão tử của ngươi!”

“Ngươi nói bừa! Điều đó không có khả năng!”

Ngọc Chi Lan lắc đầu, nhìn về phía Nam Sơn phu nhân :”Nương, hấn đang gạt ta, đúng hay không? Phụ thân ta là Ngọc Thiên Tim, ta là nữ nhi của Ngọc Thiên Tim!”

Nam Sơn phu nhân từ đầu đến cuối đều không nói gì, thái độ của nàng, khiến Ngọc Chi Lan cực kỳ khó có thể tiếp nhận, nàng ôm đầu thét lên.

“Ta không tin! Đây không phải là sự thật!”

“Này đương nhiên không phải sự thật!” Ngay lúc Ngọc Chi Lan sắp phát điên, Ngọc Phi Yên mới mở miệng :”Ngươi thật sự không phải là nữ nhi của Ngọc Thiên Xích, phụ thân của ngươi là Chiết Hạ Quân!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiếu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bí mật khó có thể mở miệng

Editor: tieudangnhi

“Ngươi nói bậy!”

Lúc này đây, hai người Ngọc Chi Lan cùng Ngọc Thiên Xích khó có lúc ỷ, nhưng lại đồng thời mở miệng. Ngay cả Chiết Hạ Quân đang quỳ trên mặt đất, cũng ngừng đầu, ánh mắt âm trầm nhìn Ngọc Phi Yên, không biết nàng nói như vậy là có ý gì.

“Ta có nói bậy hay không, Nam Sơn phu nhân là người rõ ràng nhất!”

Theo hướng Ngọc Phi Yên chỉ, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Nam Sơn phu nhân.

Ngọc Thiên Xích ban đầu còn tưởng rằng nàng ta sẽ đứng ra bác bỏ, nhưng cho đến lúc này, Nam Sơn phu nhân vẫn mím chặt môi như cũ, buông đầu xuống, một câu cũng không chịu nói.

Nam Sơn phu nhân càng như vậy, Ngọc Thiên Xích càng cảm thấy Ngọc Phi Yên nói rất đúng.

Khó trách mỗi lần gặp phải chuyện gì, Nam Sơn phu nhân luôn cùng Chiết Hạ Quân thương lượng đầu tiên, mà không phải là tìm Ngọc Thiên Xích hấn.

Nghĩ đến bản thân đã sớm bị nàng cho đội nón xanh*(cắm xùmg), còn “Thích làm cha” nhiều năm như vậy!

Ngọc Thiên Xích càng nghĩ càng cảm thấy nghẹn thở, lúc trước vì muốn tạo niềm vui cho Nam Sơn phu nhân, tâm hồn không lâu hấn liền cho Trần Quế Hoa uống dược vô sinh, một lòng nghĩ chỉ cần có nữ nhi Ngọc Chi Lan là đủ thỏa mãn rồi. Chỉ cần Ngọc Chi Lan gả vào hoàng thất, một bước thăng thiên, kẻ phụ thân như hấn cũng sẽ được hưởng hào quang!

Thật sự không nghĩ tới a!

Hấn vì Nam Sơn phu nhân hy sinh lớn như vậy, thậm chí ngay cả con nối dòng cũng đều không cần tới, kết quả lại bị nàng cùng Chiết Hạ Quân “Pằng pằng” bôi mặt.

“Ta hỏi ngươi, lời nàng ta nói có phải là sự thật hay không? Ngọc Chi Lan đến cùng là dã chủng của ngươi với kẻ nào?”

Ngọc Thiên Xích hung tợn nhìn Nam Sơn phu nhân, đôi mắt nhỏ giống như con dao, hấn không thể ở trên người Nam Sơn phu nhân đâm thủng vài lỗ.

Hắn nào biết rằng, Nam Sơn phu nhân không phải là không muốn nói chuyện, mà căn bản là không cách nào cử động được.

Vừa rồi, Nam Sơn phu nhân tránh thoát khỏi tay Ngọc Thiên Xích, bỗng nhiên hít phải một mùi hoa, thân thể liền không động đậy được, cũng không cách nào phát ra âm thanh.

Giờ phút này nàng nghĩ giải thích, muốn vì mình phản bác, cũng chỉ lực bất tòng tâm.

“Tốt, đây là việc ngươi báo đáp cho ta!”

“Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi thực nhẫn tâm!”

Nam Sơn phu nhân trầm mặt rốt cục cũng chọc giận Ngọc Thiên Xích, uy khuất chất chứa trong lòng nhiều năm như vậy, giống như nước tràn vỡ đê, bị Ngọc Thiên Xích toàn bộ nói ra.

“Năm đó ngươi vừa mới vào phủ, ngươi muốn ta vào thư phòng đại bá trộm lấy quân tình, thời điểm hại chết Ngọc Thiên Tim, ngươi đã nói như thế nào? Ngươi nói chỉ cần Ngọc Thiên Tim chết đi, trong phủ này liền chính là thiên hạ của chúng ta, ta khi đó cảm thấy rất vui, cho rằng có thể ở cùng ngươi lâu dài không nghĩ tới từ ‘Chúng ta’ mà ngươi nói, lại là ngươi cùng Chiết Hạ Quân...”

“Khó trách sau này ngươi luôn không chịu cùng ta thân thiết, mỗi lần ta tìm tới ngươi, Chiết Hạ Quân liền đúng lúc xuất hiện, thì ra hắn mới chính là nhân tình của ngươi a!”

“Chỉ có khi ngươi lợi dụng ta, mới có thể nghĩ đến ta!”

“Ngươi muốn ta đối phó Ngọc Thiên Huyết, ta làm, ta lòng tràn đầy vui mừng báo tin hắn bị tàn phế cho ngươi, ngươi lại một lần nữa đem ta quăng sang một bên. Ta lúc đó còn cho rằng ngươi lo lắng chuyện của chúng ta sẽ bị lộ, nghĩ đến ngươi là đang vì nữ nhi Chi Lan của chúng ta mà suy nghĩ, mẹ nó, ta thực không ngờ tới, ta một lòng một dạ đối với ngươi thấu tâm đào phế, đều là thay người khác làm giả y!”

“Ta thật đúng là kẻ ngu!”

Thời điểm hắn kích động nói, Ngọc Thiên Xích vung tay đánh Nam Sơn phu nhân bảy tám bạt tai.

“Dừng lại! Ngươi dựa vào cái gì đánh nương ta!”

Nhìn thấy khoe miệng Nam Sơn phu nhân chảy ra máu, thân hình lay động, Ngọc Chi Lan đi lên dùng tay đẩy Ngọc Thiên Xích ra, ngược lại lại bị hắn đẩy ngã xuống đất.

“Tiểu súc sinh! Ngươi cho là ngươi vẫn còn là tiểu thư Ngọc gia sao? Ngươi chẳng qua chỉ là dã chủng của con đàn bà tội thần cùng hạ nhân mà thôi!” Hai mắt Ngọc Thiên Xích đỏ ngầu, há mồm thở dốc.

Hắn rất hận a!

Bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt nhiều năm như vậy, bây giờ sắp chết, thế nhưng ngay cả người thân chăm sóc trước lúc lâm chung cũng đều không có!”

“Ta không tin!”

Ngọc Chi Lan rơi lệ đầy mặt, đi đến trước mặt Chiết Hạ Quân.

Mặc dù có Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Thiên Xích chỉ ra chỗ sai, nhưng Ngọc Chi Lan vẫn như trước không tin cái sự thật này.

Một kẻ nô tài làm sao xứng làm phụ thân của nàng!

Nàng là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Ngọc gia a!

“Ngươi mau nói cho mọi người biết, ngươi không phải là phụ thân của ta! Phụ thân của ta là Ngọc Thiên Tim, ta là đại tiểu thư của Ngọc gia, ngươi mau nói cho bọn họ biết a!” Nói xong lời cuối cùng, Ngọc Chi Lan càng gào khóc to hơn. Nếu không có thân phận đại tiểu thư Ngọc gia này, thì nàng thứ gì cũng đều không có.

“Đại tiểu thư, ta không phải là phụ thân của ngươi.”

Chiết Hạ Quân đỡ Ngọc Chi Lan đang lung lay đứng lên.

“Người dơ bẩn như ta, làm sao có thể xứng đôi với Nam Sơn phu nhân! Mẫu thân ngươi bằng thanh ngọc khiết, ngươi không cần bị bọn họ lừa gạt!”

Một câu “Bằng thanh ngọc khiết” của Chiết Hạ Quân, khiến Ngọc Thiên Xích lạnh lùng cười rộ lên.

“Đã chúng ta cũng đều đã sinh cho ngươi, còn lập đền thờ trình tiết cái gì!”

“Có can đảm làm, lại không có can đảm nhận, Chiết Hạ Quân, ta thật sự khinh thường ngươi!”

Không để ý đến Ngọc Thiên Xích, Chiết Hạ Quân nhìn về phía Nam Sơn phu nhân, ánh mắt cầu xin của nàng, làm cho trong lòng Chiết Hạ Quân đau đớn.

Lần đầu tiên gặp Hạ Hầu Nam Sơn, nàng vẫn là quận chúa kiêu ngạo tôn quý, ngày đó, nàng mang giày nhỏ làm bằng da dê, cần tiểu roi da chỉ vào Chiết Hạ Quân: “Này, nhị công tử nhà các người có ở đây không? Bản công chúa tìm Ngọc Thiên Hàn!”

Nhiều năm trôi qua như vậy, Chiết Hạ Quân luôn luôn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Nam Sơn phu nhân.

Có lẽ, ngay sau khi tuyết ngừng trời quang kia, nàng giống như nai con trong rừng, chạy vào trong lòng hắn, rốt cuộc không đi ra được.

Bị Ngọc Phi Yên bức đến bước này, là chuyện Chiết Hạ Quân thế nào cũng không ngờ tới.

Một bước sai, cả đường đều sai! Bọn họ tính kế nhiều như vậy, thế nào cũng không tính đến biến số Ngọc Phi Yên này, hôm nay mới có thể buộc đến nông nỗi này!

Ngọc Thiên Xích vừa mới đem việc làm của bọn họ trong những năm gần đây toàn bộ giật tung ra, tội danh mưu hại Ngọc gia, rất cần người nai lưng ra gánh.

Mà người này, tuyệt đối không thể là Nam Sơn phu nhân...

Chiết Hạ Quân lại một lần nữa nhìn thật sâu Nam Sơn phu nhân một cái, muốn đem âm dung tướng mạo của nàng toàn bộ khắc sâu trong đầu, hấn kéo quần áo xuống, cỡi quần ra, phơi bày ở trước mặt mọi người.

“Ta là người yếu sinh lý, căn bản không phải là nam nhân bình thường, càng không có khả năng cùng phu nhân tư thông. Đại tiểu thư là cốt nhục của đại công tử, điểm này không thể nghi ngờ!”

Hành động này của Chiết Hạ Quân, làm cho mọi người trong sân kinh hô.

Vì muốn bảo vệ Nam Sơn phu nhân, ngay cả tự tôn tối thiểu của nam nhân hấn cũng không cần, đem chính mình triệt để lộ ra ở trước mặt mọi người, nói hấn đối với Nam Sơn phu nhân không có tình yêu say đắm, ai cũng không tin tưởng a!

“Về phần những chuyện theo như lời của Ngọc Thiên Xích, tất cả đều là do một mình ta làm, cùng phu nhân không có liên quan. Cô nhi quả phụ các nàng không dễ dàng, khẩn cầu nghĩa phụ nề tình đại công tử, không nên làm khó phu nhân cùng đại tiểu thư!”

“Thì ra là một tên hoạn quan a!”

Liễu Thịnh ở một bên xem trò hay.

Ngọc Phi Yên thật lợi hại! Chỉ cần một câu nói, liền thành công châm ngòi ly gián, khiến cho đối phương nội loạn, tự sụp đổ.

Tuổi còn nhỏ, mà phần tâm trí này, làm thật không tệ!

Ngọc Thiên Xích nhìn chằm chằm Chiết Hạ Quân hồi lâu, xác định hấn đúng thật là yếu sinh lý, mới giật mình thấy bản thân là đang bị Ngọc Phi Yên lừa!

“Là người cố tình!”

Ngọc Thiên Xích vừa rồi có bao nhiêu hận Nam Sơn phu nhân, lúc này liền có bấy nhiêu hận Ngọc Phi Yên.

Lúc trước hấn chỉ có một tội danh là mưu sát Ngọc Kinh Lô, hiện tại lại bằng vào nhiều tội danh như vậy được lộ ra, từng tội danh này được đưa ra chính là tội chết đáng bị thiên đao vạn quả, Ngọc Phi Yên thật sự là rất giỏi hoạt!

“Ta không như vậy, người thế nào mới chịu nói thật chứ!”

Ngọc Phi Yên cười lạnh nói: “Ngọc Thiên Xích, Ngọc gia từ trước đến nay có từng bạc đãi người chưa? Người lại ‘Báo đáp’ Ngọc gia như vậy, lương tâm của người bị chó ăn sao? Những lúc cúng tế phụ mẫu ta hàng năm, người không cảm thấy bất an sao?”

“Bất an? Hừ! Người không vì mình, trời tru đất diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nam Sơn phu nhân vùng vẫy giãy chết

Editor: tieudangnh

“Súc sinh!”

Nghe xong lời nói của Ngọc Thiên Xích, Ngọc Kinh Lôi mặt đỏ lên, há mồm thờ dốc, bộ ngực phập phồng thật cao, nếu không phải lão Khôi cùng Hướng quân gia một trái một phải giữ lại, lão gia tử hận không thể tiến lên ăn thịt, uống máu Ngọc Thiên Xích.

Phòng ngày phòng đêm, gác nhà khó phòng!

Một tên Ngọc Thiên Xích, một tên Chiết Hạ Quân, hai người này thật sự không bằng cảm thú mà!

Một hán đem bọn họ nuôi nấng đến lớn, cho Ngọc Thiên Xích cuộc sống an ổn, dạy Chiết Hạ Quân võ công tuyệt học, bọn họ chính là như vậy báo đáp Ngọc gia, báo đáp mình!

Đầu óc Ngọc Kinh Lôi như muốn sung huyết, nếu không bởi vì vừa mới giải độc, thân thể còn suy yếu, hán đã sớm đi lên chặt đầu đám tiện nhân này!

Bất quá, không đợi Ngọc Kinh Lôi ra tay, liền có một nữ nhân như nổi điên vọt tới trước mặt Ngọc Thiên Xích, ôm cổ hán, há mồm cắn vào lỗ tay Ngọc Thiên Xích, “Xoẹt---” Trần Quế Hoa hung hăng đem tai trái của Ngọc Thiên Xích cắn xuống, xà ra một mảnh máu chảy đầm đìa.

“A---“

Ngọc Thiên Xích bị lấy lỗ tai, đau đớn kêu to, muốn đá văng Trần Quế Hoa, nào ngờ đối phương phun bên lỗ tai ra, lại một ngụm cắn lên bả vai của hán.

“Trần Quế Hoa, con đàn bà điên này, nguoi điên rồi sao!”

Ngọc Thiên Xích thô lỗ đánh đập Trần Quế Hoa.

Nhưng lúc này nàng ta quyết tâm không buông tay, chỉ chờ khi đem bả vai Ngọc Thiên Xích cắn nát, sau khi đem mấy khối thịt bị cắn đứt nát bấy nhỏ ra, Trần Quế Hoa mới vô lực té lăn ra đất.

“Tiện nhân!”

Đau đớn trên bờ vai khó có thể dùng ngôn từ diễn đạt, Ngọc Thiên Xích bất chấp đau đớn, tiến lên hai bước, hung hăng đá lên ngực Trần Quế Hoa :“Chó cái điên nhà nguoi! Ta cho nguoi cắn ta! Nguoi đi chết đi!”

Ngọc Thiên Xích phát điên, Trần Quế Hoa cũng không sợ chết, hai tay ôm lấy chân hán, cời giày tất của hán, cắn lên đầu ngón chân hán.

“A a a a!”

Năm ngón chân bị cắn mất hai ba ngón, Ngọc Thiên Xích đau đến ngã ngối trên đất.

“Ngọc Thiên Xích, nguoi trả đũa nhỏ lại cho ta!”

Trần Quế Hoa bỏ nhào đến, dùng hết sức toàn thân, túm lấy cổ họng Ngọc Thiên Xích, miệng nàng đầy máu tươi, tóc rối tung, cực kỳ giống ác quỷ từ địa ngục bò đến đòi mạng.

“Nguoi trả hài tử cho ta!”

Nghe xong những lời này, Ngọc Thiên Xích rốt cuộc rõ ràng Trần Quế Hoa đã biết chuyện hán kê đơn cho nàng.

Trần Quế Hoa ban đầu còn có cơ hội làm mẫu thân, tuy rằng Ngọc Thiên Xích dụ nàng ăn dược vô sinh, nào biết hiệu quả của dược kia không tốt, Trần Quế Hoa sau này vẫn có thai.

Lúc đó Ngọc Thiên Xích một lòng đều đặt ở trên người Nam Sơn phu nhân, làm sao có thể để cho Trần Quế Hoa sinh hạ đứa nhỏ, để Nam Sơn phu nhân khó chịu chứ! Hán ngoài mặt vui mừng, âm thầm tìm cơ hội làm cho Trần Quế Hoa mang thai sáu tháng thì đẻ non, vĩnh viễn mất đi tư cách làm mẫu thân...

Lần này, Trần Quế Hoa đắc tội Hạ Hầu Kinh Thiên, sau khi quỷ suốt ba ngày, Ngọc Phi Yên cố ý mời dược sư đến chữa bệnh cho Trần Quế Hoa.

Trần Quế Hoa từ chỗ dược sư mới biết chân tướng chuyện nhiều năm vô sinh của mình, bởi vậy hận chết Ngọc Thiên Xích.

Thấy Trần Quế Hoa một lòng muốn giết mình, Ngọc Thiên Xích cũng cực lực phản kháng, cuối cùng bằng vào ưu thế sức lực của nam nhân, Ngọc Thiên Xích chẳng những áp đảo dược Trần Quế Hoa, còn tiện tay chộp lấy đại đao rơi trên mặt đất, trực tiếp đâm vào ngực Trần Quế Hoa.

“Nguoi thật nham hiểm---“

Trần Quế Hoa lúc sắp chết, mắt tròn trũng, trong mắt đều là phần nộ cùng oán hận.

Nhìn hai vợ chồng Ngọc Thiên Xích cùng Trần Quế Hoa lưỡng bại câu thương, biểu tình Ngọc Phi Yên lại dị thường bình tĩnh.

Giết những người này, quả thực chỉ làm ô uế tay mình, nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, mới là kết cục tốt nhất!

“Ngọc Chi Lan, ngươi không đi đỡ phụ thân ngươi đứng lên sao?”

Ngọc Phi Yên cười nhìn về phía Ngọc Chi Lan sắc mặt trắng bệch, trong mắt một chút thương hại cũng không có.

“Ngươi lại gạt ta! Ta là nữ nhi của Ngọc Thiên Tim! Ta sẽ không mắc mưu!”

Đã từng một lần trải qua cảm giác bị lừa, Ngọc Chi Lan không bao giờ dám tin lời nói của Ngọc Phi Yên nữa.

“Long sinh long, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ đào hang! Ngọc Chi Lan, phụ thân ta là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, ngươi có điểm nào giống nữ nhi thân sinh của phụ thân ta?” Ngọc Phi Yên trào phúng nói: “Biết ngươi sẽ không chịu tin tưởng, ta đã cho người tìm được mẫu thân thân sinh của ngươi!”

Ngọc Phi Yên gật đầu một cái, lão Khôi lập tức lệnh người mang đến một nữ nhân ngốc mù mất đi ra.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Nam Sơn phu nhân đại biến, thân mình cũng hơi hơi run lên.

“Nam Sơn phu nhân, vị này là nha hoàn Thuý Liễu bên người của ngươi, ngươi còn nhớ rõ nàng chứ!”

Nhìn thấy Nam Sơn phu nhân dị thường, Ngọc Phi Yên mỉm cười: “Ngươi thật đúng là nhẫn tâm a! Lợi dụng Thuý Liễu sinh đứa nhỏ cho Ngọc Thiên Xích, khiến Ngọc Thiên Xích khăng khăng một mực làm việc cho ngươi. Ngươi lại độc hại Thuý Liễu, cắt lưỡi nàng, dùng thủy ngân làm điếu lỏ tai nàng, đem nàng ném đến biên cương loạn lạc...”

“Bất quá, lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt. Ngươi làm sao cũng không ngờ tới, Thuý Liễu còn sống đi!”

“Không, điều đó không có khả năng!” Một cỗ mùi hương thoải qua, đầu lưỡng cồng ngắn của Nam Sơn phu nhân rốt cục cũng nhúc nhích được, nàng lui về phía sau hai bước, ánh mắt sợ hãi.

“Ngọc Phi Yên, ngươi tuy tiện tìm một kẻ mù tót, đến vụ hãm Nam Sơn phu nhân, ngươi thật đúng là rất ác độc!”

Thấy Nam Sơn phu nhân chịu ủy khuất, Chiết Hạ Quân xông lên phía trước, hận không thể giết Ngọc Phi Yên.

“Bá---“

Đúng lúc này, một ánh đao lướt qua, một cánh tay khác của Chiết Hạ Quân rơi trên mặt đất, hấn đau đến lăn lộn, cuối cùng hôn mê.

Mà người ra tay, đã đến Trung Nghĩa Công phủ --- Hạ Hầu Kinh Thiên.

“A Xuân, thưởng ngươi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên vỗ vỗ đại đầu*(con chó lớn) màu đen hấn dẫn đến, vừa nghe mệnh lệnh, đại đầu lập tức phi về phía cánh tay đứt lìa của Chiết Hạ Quân, chỉ qua mấy ngụm, đã đem cánh tay bị chặt cắn nuốt, xương cốt cùng máu thịt hỗn hợp cùng nhau nuốt xuống.

“Ngoan---“

Hạ Hầu Kinh Thiên xoa xoa đầu đại đầu: “Đừng có gấp, đợi lát nữa còn có món ngon cho mi ăn!”

Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người kinh ngạc không thôi.

Ngọc Kinh Lôi liền bước lên phía trước cảm tạ hấn đã pháai Liễu Thịnh đến tương trợ, nào biết hấn còn chưa hành lễ, đã được Hạ Hầu Kinh Thiên vương tay đỡ lấy: “Cũng không phải người ngoài, gia chẳng qua là đến xem nào nhiệt, lão gia tử đừng quá khách khí! Các ngươi tiếp tục---“

Có phật lớn Hạ Hầu Kinh Thiên này chắn giữ, hết thảy đều biến thành thuận lý rất nhiều.

Ngọc Thiên Xích thấy thủ đoạn đối phó Chiết Hạ Quân của Hạ Hầu Kinh Thiên, sợ tới mức đại tiện tiểu tiện thiếu chút nữa rơi rớt ra quần.

Chờ đến khi Ngọc Phi Yên hỏi hấn, Nam Sơn phu nhân đặc thù gì.

Ngọc Thiên Xích nói mỗi lần làm chuyện đó đều là ban đêm, cảnh tối lửa tắt đèn, thấy không rõ khuôn mặt cho lắm, nhưng ở chỗ eo Nam Sơn phu nhân có một cái bớt lồi, ước chừng lớn bằng con tằm.

Chờ Thuý Liễu xốc quần áo lên, lộ ra cái bớt bên lưng trái, Ngọc Thiên Xích lúc này mới hiểu ra, thì ra người lúc trước là Thuý Liễu, căn bản không phải là Nam Sơn phu nhân! Nàng thế nhưng lại để cho một nha đầu cùng hấn viên phòng, này quả thực chính là đang nhục nhã hấn!

“Ngọc Phi Yên, ta biết ngươi hận ta đã phá hỏng nhân duyên của ngươi, muốn hủy hoại ta!”

“Nhưng mặc dù cho ngươi có làm ra nhiều chuyện như vậy, cũng không thể chứng minh ta là nữ nhi của bọn họ! Nương ta là Nam Sơn phu nhân, phụ thân ta là Ngọc Thiên Tâm!”

Thấy Ngọc Chi Lan đến chết vẫn không chịu thừa nhận thân phận của mình, Ngọc Phi Yên lắc đầu.

Ngươi xuân a!

Thật đúng là chưa tới phút cuối chưa thôi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

“Người ngươi luôn miệng kêu là mẫu thân, đến nay vẫn là tám thân xử nữ. Xin hỏi, một xử nữ, làm thế nào có thể sinh con đường cái đây!”

Lời nói này của Ngọc Phi Yên, không thể nghi ngờ chính là một quả bom cực lớn, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Nam Sơn phu nhân, giống như đang nhìn một quái vật vậy.

“Ngọc Phi Yên, ngươi nói bậy.”

Nam Sơn phu nhân mở miệng phủ nhận, một câu nói của Hạ Hầu Kinh Thiên khiến nàng triệt để chết tâm: “Hoắc thần y đang ở kinh thành, hẳn là được vương, phân biệt xử nữ rất dễ dàng. Người đâu, mời Hoắc thần y đến---”

“Không---”

Lúc này, Nam Sơn phu nhân rốt cục mặt xám như tro tàn.

“Nương...” Hai mắt Ngọc Chi Lan đỏ bừng, bò lên cầm lấy tay Nam Sơn phu nhân: “Nương, đây không phải sự thật!”

“Cút ngay---”

Nam Sơn phu nhân chán ghét đẩy Ngọc Chi Lan ra: “Ngươi chính là tiện loại do tiện tì sinh ra, làm sao xứng kêu ta là nương?!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ác lai ác báo

“Nương...”

Tay Ngọc Chi Lan lơ lửng trong không trung, không thể tin nhìn Nam Sơn phu nhân đẩy mình ra.

Nay mới phát hiện trong mắt nữ nhân nàng kêu mẫu thân mười lăm năm nay, không có lấy một tia ấm áp từ ái nào, chỉ có sự lạnh lùng cùng phiến chán, giống như Ngọc Chi Lan là thứ gì đó rất bẩn thỉu, hận không thể trốn thật xa mới tốt.

“Hạ Hầu Nam Sơn, con đàn bà ngoan độc nhà ngươi!”

Ngọc Thiên Xích lúc này hỏi hận đến ruột đau, hận trên đời không có loại được hỏi hận, lập tức nuốt vào, nếu có thể trở lại trước kia, hẳn sẽ không bao giờ bị Nam Sơn phu nhân lừa gạt nữa.

Hắn luôn lấy thân phận thứ xuất làm hổ thẹn, cộng thêm chuyện không cách nào tập võ được, càng thêm tự ti, cho nên mới mặt dày mày dạn theo đuổi Nam Sơn phu nhân, tưởng thông qua xuất thân cao quý của đối phương, có thể bỏ khuyết nội tâm tự ti của hắn.

Sau khi Ngọc Thiên Tâm chết đi, Ngọc Thiên Xích đã từng đến từ đường cười to trước bài vị của hắn.

Ngươi là trưởng tử con vợ cả, lại là tướng quân được coi trọng, thì có là gì chứ?

Nữ nhân của ngươi, đường đường là Nam Sơn quận chúa cung thân Vương phủ, cuối cùng còn không phải là cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân ta sao, vì ta sinh hạ nữ nhi, giúp ta mưu cầu tương lai!

Nhưng hôm nay, mộng đẹp nhiều năm của Ngọc Thiên Xích bị Nam Sơn phu nhân đánh tan.

Hắn giống như một con trâu, bị nữ nhân này xô mũi đất đi, đùa bỡn nhiều năm nay, khiến Ngọc Thiên Xích thật không cam tâm.

“Ta ngoan độc?”

Nghe xong lời nói của Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân khinh miệt cười.

“Nếu như ngươi không có tâm ma, làm sao có thể bị ta lợi dụng! Ngọc Thiên Xích, ngươi cho mình là ai chứ? Có cớ mà đòi ăn thịt thiên nga! Quả thực chính là si tâm vọng tưởng! Thủy Liễu là nha hoàn cận thân của ta, ta đem nàng thưởng cho ngươi, đã là coi trọng ngươi rồi!”

Trong giọng nói Nam Sơn phu nhân lộ ra nhục nhã, kích thích lòng tự ti mất cảm của Ngọc Thiên Xích.

Thì ra ở trong lòng Nam Sơn phu nhân, hẳn ngay cả nô tì so ra đều kém hơn.

Một hấn giúp nàng làm nhiều chuyện bẩn thỉu nhiều năm như vậy, để mười ngón tay nàng sạch sẽ, hai tay chính mình lại nhiễm đầy máu tươi...

Hai mắt Ngọc Thiên Xích hàm chứa hận ý mãnh liệt.

Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi lợi dụng ta nhiều năm như vậy, còn nghĩ an toàn rút lui? Không có cửa đâu! Ta cho dù chết, cũng phải lôi kéo ngươi làm đệm lưng cho ta!

Ngọc Thiên Xích lúc này quỳ xuống, đem những việc làm mấy năm nay của bọn họ toàn bộ một năm một mười đều nói ra, trong đó bao gồm cả việc Nam Sơn phu nhân hạ độc Ngọc Phi Yên, cùng chuyện Nam Sơn phu nhân vét sạch bạc trong phủ, chuyển vào tài sản riêng của mình.

Có Ngọc Thiên Xích lên án, mọi chuyện hết thấy đều dễ giải quyết hơn.

Liễu Thịnh rất nhanh liền tra được Nam Sơn phu nhân một mình mua thêm cửa hàng cùng sản nghiệp, kinh đô phủ doãn cũng phái người đi bắt Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân cùng Chiết Hạ Quân.

Ban đầu là dựa theo ý tứ của Ngọc Kinh Lôi, là muốn ở nhà một mình xử quyết những người này, vì nhi tử cùng con dâu báo thù.

Nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên nói câu “Quốc có quốc pháp”, mặc dù Ngọc lão gia tử có chút không thoải mái, cũng đành phải thuận theo.

“Gia gia, để cho bọn họ chết thống khoái, thật sự là lợi cho bọn họ quá! Ta chẳng những muốn bọn họ thân bại danh liệt, còn muốn bọn họ sống không bằng chết!” Thấy Ngọc lão gia tử mặt trầm xuống, Ngọc Phi Yên nhẹ giọng giải thích.

Nghe xong lời của nàng, lại liên tưởng đến thủ đoạn của Lâm Giang Vương, khó chịu trong lòng Ngọc Kinh Lôi rốt cục được cởi bỏ.

Có Hạ Hầu Kinh Thiên có lòng muốn giải quyết, án tử của Ngọc gia ngày thứ hai được nha môn thẩm tra xử lý.

Ngày hôm qua, Ngọc Phi Yên đã thành nhân vật thần thoại, nào biết hôm nay Trung Nghĩa Công đã chết nhiều ngày tự nhiên lại xuất hiện trên công đường!

Ngọc Kinh Lôi chết mà sống lại, dẫn đến toàn thành oanh động, mọi người ào ào đi đến nha môn, muốn tìm tòi kết quả, chỉ chốc lát sau, nha môn đã bị vây quanh chật như nêm cối.

Sau khi bách tính vây xem nghe được chuyện dơ bẩn mấy năm nay ba người Nam Sơn phu nhân đã làm, đáy lòng mọi người đầy căm phẫn, mặc dù có nha dịch ngăn trở, bọn họ vẫn cố vọt đi vào, mỗi người một cước, ngoan độc đá ba tên lòng lang dạ sói này!

Lại dám ngược đãi Ngọc đại nhân, còn vào lúc nào còn nhỏ hạ độc mưu hại nàng, thật đúng là đáng giận!

Cứ nghĩ đến những chuyện Ngọc Phi Yên ở Trung Nghĩa Công phủ phải gánh chịu, mọi người càng thêm nổi giận. Phải biết rằng, Ngọc Phi Yên đã thành thần tượng của bọn họ, bọn ác nhân này dùng thủ đoạn độc ác đối đãi thần tượng của bọn họ, làm sao có thể nhẫn được!

Chờ nha dịch rốt cục khống chế được cục diện, Ngọc Thiên Xích cùng Nam Sơn phu nhân đã mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, Chiết Hạ Quân càng nặng hơn, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt.

P phủ doãn phán quyết rất đơn giản, ba người này mười ngày sau sẽ bị xử trảm.

Về phần sản nghiệp của Nam Sơn phu nhân, toàn bộ trả lại cho Trung Nghĩa Công phủ.

“Ngọc đại nhân, ngài đi bên này---”

Sau khi thẩm phán xong, kinh đô phủ doãn --- Lưu Hoà Bình tự mình dẫn theo Ngọc Phi Yên vào nhà giam: “Mau, mau mở cửa nhà lao ra, ngọc đại nhân có chuyện muốn hỏi mấy tên tội phạm này! Ngọc đại nhân, ngài từ từ hỏi, ty chức ở bên ngoài chờ ngài!”

Ý tứ cung kính của Lưu Hoà Bình cực kỳ rõ ràng, buồn cười, vị này ngày hôm qua ở trước mắt biết bao nhiêu người giết chết một đại thần! Rất suất khí, có phải hay không!

“Đa tạ, khiến ngài phiền toái rồi!”

Ngọc Phi Yên là người, người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Đối phương khách khí như vậy, nàng vội vã nói lời cảm tạ.

“Ngọc đại nhân, ngài đừng nói như vậy! Ngài có cần cái gì thì cứ nói! Ty chức sẽ không quấy rầy ngài nữa!”

Có thể nói chuyện với Ngọc Phi Yên, Lưu Hoà Bình kích động hai mắt đỏ lên.

Trải qua trận chiến hôm qua, Ngọc Phi Yên thu hoạch vô số fan cuồng nhiệt, kinh đô phù doãn chính là một vị trong đó.

Hắn trước kia đã gặp qua Vô Thần Chu Liệt, đối phương cho tới bây giờ cũng không nói chuyện với những người bọn họ, ngay cả tôi tớ của Chu gia, ánh mắt cũng là cao đến tận trời, nơi nào bình dị gần gũi như Ngọc Phi Yên vậy.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Phi Yên ở trong lòng Lưu Hoà Bình hào cảm “Tăng tăng” bay lên.

Đội Lưu Hoà Bình đi rồi, Ngọc Phi Yên cúi đầu vào phòng giam, đi đến bên người Nam Sơn phu nhân đã hôn mê, ở trên người nàng đâm mấy châm.

“Là người?”

Chỉ chớp lát sau, Nam Sơn phu nhân liền từ từ tỉnh lại, lúc trước bách tính xông vào hành hung bọn họ, là Chiết Hạ Quân nhào vào trê người nàng che chở nàng, cho nên trong ba người, Nam Sơn phu nhân là người bị thương nhẹ nhất.

“Người tới làm gì?”

Nam Sơn phu nhân cảnh giác lại sợ hãi nhìn Ngọc Phi Yên.

Biểu tình thiếu nữ này rất lạnh nhạt, không giận tự uy, khí thế trên người áp chế trăm người, làm cho Nam Sơn phu nhân cảm thấy sợ hãi.

“Ta chính là muốn người hạ ngàn năm say với ta, cùng hồng xà đan hại ông nội của ta, hai loại độc này là từ đâu mà đến!” Mặc dù biết hai thứ độc này đều là của đan tộc, nhưng trong lòng Ngọc Phi Yên vẫn có loại bất an tiềm ẩn.

Đan tộc, cùng Trung Nghĩa Công phủ rốt cuộc có quan hệ gì? Là kẻ thù sao?

“Người nghĩ rằng ta sẽ nói cho người biết sao?”

Nam Sơn phu nhân cắn răng, nàng hận Ngọc Phi Yên phá hỏng chuyện của nàng, thế nào sẽ nói thật chứ.

“Mèo con, người ôn nhu như vậy là không được!”

Ngay khi Ngọc Phi Yên chuẩn bị sử dụng thủ đoạn, Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện, bàn tay to lớn của hắn chế trụ đầu Nam Sơn phu nhân, nhắc nàng lên không trung, lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu vàng, nháy mắt bao phủ đầu nàng.

“A---“

Nam Sơn phu nhân giống như trải qua thống khổ cực độ, thét chói tai đập chân giãy giụa, chờ khi ánh vàng biết mất, Hạ Hầu Kinh Thiên buông tay, Nam Sơn phu nhân mới nặng nề té xuống đồng rơm ẩm ướt, cả người phát run, thở hỗn hển.

“Chuyện này nàng không biết.”

Hạ Hầu Kinh Thiên lắc đầu, lại dùng thủ đoạn đồng dạng đối phó Ngọc Thiên Xích cùng Chiết Hạ Quân.

“Có thu hoạch?”

Thấy con người Hạ Hầu Kinh Thiên tới lại, ánh mắt Ngọc Phi Yên sáng ngời chờ đợi nhìn hắn.

“Ân! Trờ về rồi nói!”

Nhu nhu tóc Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Kinh Thiên đan cánh tay bế nàng lên :”Nơi này quá bẩn, về sau người đừng tới nữa!”

Chỉ chờ khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi, Nam Sơn phu nhân mới dám ngẩng đầu lên.

Nam nhân kia, rất khủng bố! Nàng cũng không muốn lại phải trải qua loại tra tấn như địa ngục này! Nam Sơn phu nhân nào biết, tra tấn chờ đợi nàng vẫn còn ở phía sau, sau này những thứ nàng trải qua đối với nàng mà nói hoàn toàn chính là một cơn ác mộng, trực tiếp phá hủy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tai nạn

Editor: tieudangnhi

Ngay khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi không lâu, trong phòng giam trống rỗng xuất hiện một hắc y nam tử.

“Ngươi là ai...”

Nam Sơn phu nhân còn chưa nói xong, người kia không biết dùng thủ đoạn gì, vừa mở cửa lao ra, đã trấn ở bên cạnh Ngọc Thiên Xích cùng Nam Sơn phu nhân trong phòng giam.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hận ý của Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân bỗng hiểu ra cái gì đó.

Nàng vừa định mở miệng kêu cứu mạng, đã bị hắc nam tử kia ép ăn được, cổ họng như bị lửa thiêu đốt, đau rát. Theo sau, nam tử cho Ngọc Thiên Xích một viên dược, vỗ vỗ bờ vai hắn, nam tử không nói tiếng nào liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam tử đi rồi, Ngọc Thiên Xích không chút do dự đem viên dược nuốt xuống, chỉ chốc lát sau, toàn thân trở nên tràn đầy sức lực, liền ngay cả nơi bị thương, cũng chẳng còn cảm thấy đau đớn nữa.

“Hạ Hâm Nam Sơn, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Ngọc Thiên Xích đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Nam Sơn phu nhân, trong mắt chỉ còn lại thù hận.

Biết mình khó thoát khỏi cái chết, hắn đã không còn cầu cơ hội được cứu mạng xa vời nữa, Ngọc Thiên Xích chỉ có một tiếc nuối là, hắn bị Nam Sơn phu nhân lừa dối xoay tròn nhiều năm như vậy, lúc sắp chết lại không thể tự tay tra tấn Nam Sơn phu nhân.

Có người tựa hồ sớm đã đoán được tâm tư của hắn, vào đêm hôm qua, hắc y nam tử kia đã tìm đến Ngọc Thiên Xích làm một cuộc giao dịch.

Đôi phương hứa hẹn, chỉ cần hắn đem tội ác của Nam Sơn phu nhân toàn bộ nói ra trên công đường, hắc y nam tử đó sẽ thanh toán tâm nguyện cuối cùng của hắn.

Hiện tại, chính là lúc hắn đòi lại tất cả.

“A a---“

Nhìn Ngọc Thiên Xích vừa đi vừa tự coi bỏ y phục của mình, hai mắt Nam Sơn phu nhân nổi lên vẻ sợ hãi dần biến thành kinh sợ.

Hắn đây là muốn...

Lúc này, cổ họng Nam Sơn phu nhân đau như sắp nứt toát ra, nhưng không cách nào cầu cứu, chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn. Ngày thường có Chiết Hạ Quân bảo hộ nàng, nhưng hôm nay, Chiết Hạ Quân hôn mê ở phòng giam bên cạnh, không có người tới cứu nàng.

Ngọc Thiên Xích cố ý phá hủy từ trên tâm lý của Nam Sơn phu nhân, cho nên không nhanh không chậm, từng bước một bức nàng đến góc phòng.

Nhìn thấy tươi cười dữ tợn trên mặt Ngọc Thiên Xích, Nam Sơn phu nhân không cam lòng chịu nhục, cắn răng đâm đầu về phía vách tường.

“Nghĩ muốn chết? Không dễ dàng như vậy!”

Thấy Nam Sơn phu nhân muốn tìm chết, Ngọc Thiên Xích đi nhanh tiến lên, níu lấy tóc Nam Sơn phu nhân, giương tay cho nàng bốn bạt tai.

“Tiên nhân, đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi! Ngươi một mực canh giữ ở trong phủ nhiều năm như vậy, đem thân mình che chở như bảo bối, đơn giản là muốn chờ Ngọc Thiên Hàn trở về, ngươi muốn đem tấm thân băng thanh ngọc khiết này của mình giữ cho hắn.”

Nhìn đến biểu tình kinh ngạc của Nam Sơn phu nhân, trong lòng Ngọc Thiên Xích hiểu rõ, càng thêm phần nộ không thôi.

“Mấy năm nay, ta vì ngươi mà trả giá, ngươi đều không nhìn thấy sao? Người tâm tâm niệm niệm chỉ có ngọc lang của ngươi thôi sao?”

Tay Ngọc Thiên Xích, ở trên má Nam Sơn phu nhân vuốt ve.

Đôi ngón cái để ở trên miệng Nam Sơn phu nhân, Ngọc Thiên Xích độ nhiên hung hăng đè nặng lên miệng vết thương của nàng, điên cuồng chà lau đôi môi nàng, đau đến nỗi Nam Sơn phu nhân run run hai cái.

“Lúc trước ngươi mỗi ngày đuổi theo sau lưng Ngọc Thiên Hàn, mở miệng một tiếng ‘Ngọc lang’, kêu cực kỳ thân thiết, chỉ là Ngọc Thiên Hàn căn bản không thích ngươi. Một đại cô nương như ngươi, cảm nhận nóng áp lên mông lạnh của người ta, còn tự đưa lên cửa cầu nhục, thật sự không biết e lệ mà!”

Lúc này, cảm được hoàn toàn phát tác, Nam Sơn phu nhân đã không phát ra được âm thanh gì nữa, chỉ là roi lệ đầy mặt, cầu xin nhìn Ngọc Thiên Xích.

“Bây giờ ngươi mới biết sợ?”

Ngọc Thiên Xích thật vừa lòng với tư thái cúi đầu phục thân của Nam Sơn phu nhân hiện tại, nàng ngày hôm qua còn đối với hắn chẳng thèm quan tâm, hôm nay cứ nhiên biết yếu thế.

“Chỉ là đã muộn--“

Ngọc Thiên Xích nói xong, thô lỗ xé quần áo của Nam Sơn phu nhân, trong lúc nàng giấy dựa, hắn trút hết quần áo, xé thành mảnh mảnh vây khốn hai tay Nam Sơn phu nhân, đem nàng cột ở trên cây cột.

Biết phía dưới sẽ xảy ra chuyện gì, trong mắt Nam Sơn phu nhân tràn đầy tuyệt vọng.

“Hạ Hầu Nam Sơn, ngươi không phải khinh thường ta sao? Ngươi không phải cho rằng, ta ti tiện sao? Hôm nay kẻ ti tiện ta, càng muốn ngủ cùng quận chúa có huyết thống cao quý nhà ngươi. Lại nói tiếp, ta còn chưa có hưởng qua tư vị đích nữ nhà cao cửa rộng, không ngờ trước khi chết còn có thể có được diễm phúc như vậy!”

Nói xong, Ngọc Thiên Xích không chút lưu tình ở trên người Nam Sơn phu nhân.

Ngươi tránh ra!

Hạ, cứu ta! Mau cứu ta!

Thân thể đau đớn, làm cho Nam Sơn phu nhân dần dần chết lặng. Ước chừng như có lòng cảm ứng, Chiết Hạ Quân đang hôn mê lúc này chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng cách vách trong phòng giam, Chiết Hạ Quân trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngọc Thiên Xích, tên súc sinh ngươi, buông quận chúa ra!”

Nếu như tay chân vẫn còn như bình thường, Ngọc Thiên Xích làm sao là đối thủ của Chiết Hạ Quân.

Nhưng lúc này, Chiết Hạ Quân mất hai tay, vừa mang thương nặng trên thân, còn có cây cột thô che ở giữa bọn họ, cho dù Chiết Hạ Quân có lòng muốn cứu Nam Sơn phu nhân, cũng bất lực.

“Chiết Hạ Quân, ngươi có phải rất hâm mộ hay không?”

Ngọc Thiên Xích một bên ra sức, một bên cười lạnh: “Không nghĩ tới ngươi đối quận chúa còn có tâm tư như vậy! Chỉ tiếc, ngươi là một tên hoạn quan, nhìn thật là không thể ăn, thật sự là đáng thương a!”

Vì hai người này đã từng nhục nhã cùng sỉ nhục mình, Ngọc Thiên Xích đem Nam Sơn phu nhân cuốn lại đây, để cho mặt nàng đối diện Chiết Hạ Quân.

Hạ, cứu ta!

Tuy rằng Nam Sơn phu nhân vô pháp nói chuyện, nhưng đôi mắt nước mắt lưng tròng cùng với khẩu hình của nàng, Chiết Hạ Quân đều đọc hiểu.

“Hỗn đản, Ngọc Thiên Xích, ngươi nếu là nam nhân, hãy nhắm vào ta! Khi dễ một nữ tử nhu nhược thì tính là gì!”

Hai mắt Chiết Hạ Quân bốc lửa, miệng vết thương ở cánh tay bên phải bị chặt đứt ồ ồ đổ máu.

“Nhắm tới ngươi? Thật xin lỗi! Ta đối với nam nhân không có hứng thú!”

Ngọc Thiên Xích trừng mắt nhìn hắn, thế nào sẽ bị những lời nói của Chiết Hạ Quân chọc giận, hắn hiện tại chẳng những thân thể khoái hoạt, tâm tình cũng phi thường sáng khoái, niềm vui báo thù tràn ngập trái tim hắn.

“Buông quận chúa ra!”

Nữ tử âu yếm ở trước mặt mình chịu nhục, bản thân cái gì cũng không làm được, khiến Chiết Hạ Quân cảm thấy bất lực trước nay chưa từng có.

Hắn đi đến bên cạnh cây cột, hai mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Ngọc Thiên Xích, hận không thể hoá thành lệ quý giết chết hắn.

“Ngươi còn như vậy, đừng trách ta không khách khí với ngươi!”

“Ngươi đã là một phế nhân, còn tính không khách khí thế nào đối với ta?”

Thấy Chiết Hạ Quân tức giận, cảm giác muốn trả thù của Ngọc Thiên Xích lại nảy sinh, hắn áp sát qua mặt Nam Sơn phu nhân, nắm cầm nàng, cắn lên môi của nàng, cố ý kích thích Chiết Hạ Quân.

“Cầm thú!”

Chiết Hạ Quân nô hoá công tâm, hôn mê bất tỉnh, chờ lúc hấn tỉnh lại, Nam Sơn phu nhân đã hai mắt trống rỗng nằm trên mặt đất, giống như một tượng đá, tùy ý Ngọc Thiên Xích đùa nghịch.

“Là ta vô dụng! Là ta không thể bảo vệ được quận chúa!”

Địa vị Nam Sơn phu nhân tồn tại ở trong lòng Chiết Hạ Quân luôn luôn là cao không thể chạm tới, chính là nữ thần trong lòng hắn.

Hiện tại nữ thần chịu nhục, trong lòng Chiết Hạ Quân so với giết mình còn khó chịu hơn.

“Ngọc Thiên Xích, ta van xin ngươi, buông tha quận chúa đi!”

“Ta van cầu ngươi! Tất cả đều là do ta sai, ngươi đại nhân không chấp kè tiểu nhân, không muốn chấp nhặt với ta, ngươi buông tha quận chúa đi! Ngươi muốn thế nào ta cũng đều đáp ứng!”

Nhanh chóng thay đổi thái độ vừa rồi, Chiết Hạ Quân giãy dụa quỳ trên mặt đất, cuống quýt dập đầu.

“Buông tha các ngươi? Các ngươi lợi dụng ta, lúc xem ta như con dao mà sử dụng, có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay không! Các ngươi huỷ tất cả của ta, cho dù ta có phải xuống địa ngục, cũng phải kéo các ngươi theo cùng---“

Một viện yên tĩnh trong kinh thành, hắc y nam tử cung kính đứng ở một bên.

“Mặc Thương, ngươi làm rất tốt!” Nam tử cao gầy bên cửa sổ ho khan vài tiếng, giống như muốn đem tâm phẫn hận đều ho ra ngoài, chỉ chờ một hồi lâu, mới trở lại bình thường.

Nhìn ánh trăng trên trời, giọng nói của nam tử cao gầy chậm rãi rơi vào trong tai Mặc Thương.

“Loại chuyện dơ bẩn như vậy, cứ để ta làm. Người tổn thương nàng, ta chắn chắn vạn lần không buông tha...”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đường cầu cưới còn xa

Editor: tieudangnhi

Kinh đô phủ doãn --- Lưu Hoà Bình đang canh giữ ở trước cửa ngục giam, khi nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ôm Ngọc Phi Yên đi ra, cảm thiết chút nữa rơi xuống. Đây là chuyện gì a!

Trong lòng Lưu Hoà Bình không khỏi vì Ngọc Phi Yên toát mồ hôi.

Nữ nhân ở Đại Chu Quốc trầm mê sắc đẹp của Lâm Giang Vương không ít, chẳng lẽ Ngọc Phi Yên cũng bị sắc đẹp của Hạ Hầu Kinh Thiên mê hoặc?

Đây không thể được a!

Não Lưu Hoà Bình lập tức rơi vào ảo tưởng, trước mắt hiện ra một vị thiếu nữ thành niên hồ đồ bị sói lớn hung tàn ác độc lừa gạt, cuối cùng bị ăn ngay cả xương cốt thịt thà cũng không còn.

Ngọc đại nhân, người không nên bị hấn lừa gạt!

Nếu không vì ngại cường thế của Hạ Hầu Kinh Thiên, Lưu Hoà Bình suốt nửa đã rồng lên những lời này.

Lưu Hoà Bình nhìn ra, tuy rằng Ngọc Phi Yên rất lợi hại, nhưng tuổi vẫn còn quá trẻ, chống không lại Lâm Giang Vương hung tàn!

Huống chi lấy thân phận hiện nay của Ngọc Phi Yên, nam tử sùng bái ngưỡng mộ nàng có thể xếp hàng dài đến cửa kinh thành. Tên Lâm Giang Vương thô bạo sát tính này chỉ làm tan nát cõi lòng nữ tử thôi, thật sự không phải là người thiên lương đâu a!

Nhìn thấy rồi rầm trong ánh mắt của Lưu Hoà Bình, mắt phượng Hạ Hầu Kinh Thiên thoáng nhướn lên: “Thế nào, ngươi có ý kiến?”

Giọng nói thanh quý từ từ, như châu như ngọc, gõ lên trái tim của Lưu Hoà Bình, làm hắn trong nháy mắt tỉnh táo lại. Hai mắt chống lại cặp mắt cái gì cũng đều có thể nhìn thấu kia của Hạ Hầu Kinh Thiên, Lưu Hoà Bình sợ tới mức “Pằng” một tiếng, quỳ trên mặt đất.

“Hạ quan... Hạ quan không ý kiến...”

Mặc dù Hạ Hầu Kinh Thiên chưa nộ chưa giận, nhưng vị gia khí trảng cường đại này, Lư Hoà Bình khi đối với tội phạm không chút lưu tình, được người người xưng là “Thanh thiên”, lúc này nói chuyện cũng bắt đầu lấp bắp.

Lư Hoà Bình không khỏi cười khỏ, khí thế vương gia hình như lại tăng thêm một bậc a!

“Ngươi hù Lư đại nhân làm cái gì!”

Ngọc Phi Yên đối với Lư Hoà Bình ấn tượng không tẻ, nàng mới mở miệng nói, Hạ Hầu Kinh Thiên liền không tiếp tục truy cứu Lư Hoà Bình nữa, muốn ôm nàng lên xe ngựa đã sớm được chuẩn bị tốt.

“Để ta xuống dưới!”

Ngọc Phi Yên muốn từ trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên nhảy xuống, nào biết hấn vẫn mặc kệ.

“Giày bị ô uest, ta ôm ngươi đi thôi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cố chấp ôm Ngọc Phi Yên lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, chỉ chờ âm thanh bánh xe lăn biến mất, nội tâm Lư Hoà Bình như sóng to biển lớn dâng trào.

Ngọc Phi Yên không sợ ác danh của Lâm Giang Vương, dừng cảm vì hấn nói chuyện, sau đó còn bị Hạ Hầu Kinh Thiên “Mạnh mẽ” mang đi, làm cho Lư Hoà Bình xấu hổ hận không thể đập đầu khóc lớn.

Chính mình còn tự xưng là fan trung thành của Ngọc đại nhân, lại khuất phục dưới dâm uy của Lâm Giang Vương, không dám đứng ra bênh vực lẽ phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngọc Phi Yên sa vào hố lửa, thật sự là thẹn với danh hiệu fan này a!

Càng nghĩ càng áy náy, Lư Hoà Bình nhịn không được đi liền đi tới hoàng cung.

Bản thân người nhỏ, lời nhẹ, vô pháp cùng Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng thánh thượng là hoàng huynh của Lâm Giang Vương, chuyện gì hấn cũng có thể quản.

Trong ngự thư phòng, Hạ Hầu Quân Vũ đang nói chuyện với Ngọc Kinh Lôi.

Hạ Hầu Quân Vũ từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên biết được nguyên nhân giả chết của Ngọc Kinh Lôi, hấn chẳng những không trách tội Ngọc lão gia tử, ngược lại vì chính mình than thở, không có phúc tra ra chuyện năm đó mà tự trách.

“Bệ hạ, chuyện này sao có thể trách ngài được!”

Đương kim thánh thượng tuy rằng thích mỹ sắc, nhưng tâm hấn tựa như gương sáng, là vị hoàng đế tốt, đây cũng là nguyên nhân Ngọc Kinh Lôi trung tâm*(trung thành) với Hạ Hầu Quân Vũ.

“Nếu không phải là nhờ Yên nhi, thần vẫn sẽ bị những người đó lừa gạt như trước! Là thần nhận thức không rõ, ngay cả một cái nhà cũng đều quản không tốt!”

Thấy Ngọc Kinh Lôi nhắc tới Ngọc Phi Yên, Hạ Hầu Quân Vũ cũng hào phóng không chút bùn xin tự mình tán thưởng.

Thấy hoàng thượng khích lệ Ngọc Phi Yên, khiến cho Ngọc Kinh Lôi cực kỳ kiêu ngạo :”Bệ hạ, không phải thần khoe khoang, cháu gái này của thần vừa trí kỷ lại trí tuệ, làm cho thần hận không thể móc hết tim gan cho nàng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Hạ Hầu Quân Vũ cười tủm tỉm

Những chuyện xảy ra ở Ngọc gia hấn đã biết hết rồi, làm Hạ Hầu Quân Vũ đối với Ngọc Phi Yên yêu thích càng thêm một bậc.

Phản tâm trí, phản quyết đoán này, không phải là nữ tử tầm thường.

Ngọc Phi Yên xứng với Hạ Hầu Kinh Thiên, thật tốt!

Ngay khi hai người trò chuyện với nhau thật vui, Lư Hoà Bình yết kiến, hấn đem án tông trình lên sửa sang lại thật tốt, lại tỉ mỉ thuật lại cuộc thẩm tra vừa qua.

Cuối cùng, Lư Hoà Bình đem chuyện đã xảy ra ngoài cửa ngục giam nói ra.

“Nha? Thật sự có chuyện này?”

Mặt Hạ Hầu Quân Vũ phình to lên, vừa rồi hắn còn lo lắng Hạ Hầu Kinh Thiên không hiểu phong tình, không thể theo đuổi nữ hài tử, hiện tại xem ra hắn lại vô sự tự thông a! Không không, đây chính là di truyền phẩm chất tốt đẹp của mình a, ha ha, không hổ là nhi tử tốt của trẫm!

Lấy hiểu biết của Hạ Hầu Quân Vũ đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, tính tình hắn không dễ tha cho người khác a.

Mấy năm nay những người rơi vào tay hắn, không chết cũng bị thương, nhất định là do Lưu Hoà Bình làm ra hành động gì đó dẫn đến sự chú ý của Hạ Hầu Kinh Thiên, mới có thể nói vậy.

Cố tình Ngọc Phi Yên nói một câu, liền vượt xuống cảm xúc của hắn, đây chẳng lẽ là vô quyết dày có móng tay nhọn?

Huống chi Hạ Hầu Kinh Thiên có tiếng khiết phích*(cực kỳ thích sạch sẽ), điểm này lại đối mặt với Ngọc Phi Yên tựa hồ hoàn toàn vô dụng.

Hạ Hầu Quân Vũ còn nhớ rõ, năm kia có nữ nhi của một quan lớn vào ngày hoa khai thổ lộ với Hạ Hầu Kinh Thiên, sau khi bị cự tuyệt lại tìm cơ hội nhào vào lòng hắn, kết quả bị một cước của Hạ Hầu Kinh Thiên đá văng vào trong kênh đào, cô nương kia mém chết, nằm liệt trên giường đã hơn một năm.

Bây giờ hắn cho phép Ngọc Phi Yên tới gần, đủ để chứng minh Ngọc Phi Yên ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên là độc nhất vô nhị!

Hơn nữa đối phương chân trước vừa đi vào ngực giam, hắn sau lưng liền đuổi theo đi vào, sau còn ôm Ngọc Phi Yên đi ra, đây chín mười là có gian tình a!

Nếu không phải nhìn thấy mặt Ngọc Kinh Lôi càng đen, Hạ Hầu Quân Vũ hận không thể trực tiếp tử hôn.

“Ha ha, Trung Nghĩa công a, người xem, cái này... Cũng không biết hai hài tử này đã quen nhau thế nào a! Trẫm chưa từng thấy qua Kinh Thiên đối với nữ hài tử nhà ai lại dễ bụng như vậy! Thật đúng là duyên phận a!” Mặt có chút béo phì của Hạ Hầu Quân Vũ, cười đến hoà hợp êm thấm.

Đối diện là lão thân gia, chuyện này có được hay không, còn phải nhìn vào thái độ của hắn, cho nên đắc tội không được!

Vì Hạ Hầu Kinh Thiên, hoàng thượng ngay cả mặt mũi quân vương cũng không cần.

Biết Hạ Hầu Kinh Thiên thanh danh không tốt, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng nói giúp hắn.

“Kinh Thiên còn giúp ta đưa Lương Ngọc quận chúa đi, trẫm cảm thấy, chuyện của bọn nhỏ, cứ để chính bọn họ quyết định. Trung Nghĩa Công, người xem tốt không?”

Hạ Hầu Quân Vũ nói chưa dứt lời, Ngọc Kinh Lôi liền nhớ tới những chuyện liên tục xảy ra.

Nghe lão Khôi nói, sau khi hắn trúng độc, được liệu chế giải được là do Lâm Giang Vương tìm đến, Chu gia vây công Ngọc gia, cũng là do Hạ Hầu Kinh Thiên phái người đến giải vây... Lại nhìn đến Lưu Hoà Bình, hắn làm người chính trực, lại càng sẽ không bịa đặt chuyện này.

Chẳng lẽ, Yên nhi thật sự thích Hạ Hầu Kinh Thiên?

Một tin như kinh thiên phích lịch*(đại khái như boom nguyên tử), oanh oanh nổ trên đầu Ngọc Kinh Lôi.

Nếu là nam nhân khác, Ngọc Kinh Lôi sẽ không lộ ra biểu tình kinh khủng như vậy. Nhưng đối phương là Lâm Giang Vương, người gặp người sợ, quý gặp quý sâu a!

Nhìn thấy biểu tình vui cười hớn hở của hoàng thượng, trong lòng Ngọc Kinh Lôi đã nổi trống lớn.

Theo suy nghĩ của hắn, Ngọc Phi Yên vẫn là tiểu cô nương đơn thuần không rành thế sự, cũng không thể để tên tiểu tử Hạ Hầu Kinh Thiên kia bắt cóc Ngọc Phi Yên!

Tôn tể của hắn, nhất định phải toàn tâm toàn ý, chỉ tốt với một mình Ngọc Phi Yên, đầu nàng yêu nàng, như phụ như huynh!

Hạ Hầu Kinh Thiên tính tình thô bạo như vậy, không được có được hay không!

“Thần không biết chuyện gì xảy ra, đợi thần trở về hỏi Yên nhi một chút.” Đến lúc này, Ngọc Kinh Lôi cũng không để ý lễ nghi quân thần nữa, sau khi hành lễ liền chạy ra khỏi ngự thư phòng.

Ai...

Nhìn bóng dáng cao lớn của Ngọc Kinh Lôi, Hạ Hầu Quân Vũ vì nhi tử nhà mình toát mồ hôi.

Đem thanh danh của mình làm thối như vậy, không ai dám gả khuê nữ cho là phải!

Xem ra con đường từ từ cầu cưới của Hạ Hầu Kinh Thiên chỉ vừa mới bắt đầu, thật đúng là gánh nặng đường xa! Kinh Thiên, người phải cố chịu đựng!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cường Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chuyện cũ phủ đầy bụi

Lưu Hoà Bình có thể nhìn ra được một chút ý tứ, hoàng thượng rất hi vọng đem Lâm Giang Vương cùng Ngọc đại nhân ghép thành một đôi, nhưng Ngọc lão gia từ lại không đồng ý.

Trung Nghĩa Công, lão nhân già ngài thật sự rất là anh minh!

Suy bụng ta ra bụng người.

Nếu như khuê nữ nhà mình cũng muốn thành đôi với Hạ Hầu Kinh Thiên, hẳn cũng không đồng ý!

Ngọc Kinh Lôi vội vàng trở về, dọc theo đường đi nội tâm của hắn đều vô cùng rối rắm, vô số hình ảnh ảo tưởng xuất hiện trong đầu lão gia tử.

Vạn nhất Ngọc Phi Yên nói nàng thích Hạ Hầu Kinh Thiên, hắn nên làm gì bây giờ? Nên cười gật đầu đồng ý, hay là tận tình khuyên nhủ khuyên can, hoặc là mạnh mẽ chia rẽ uyên ương? Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên dùng sức mạnh, khiến hoàng thượng tức hờn, hắn phải ứng đối thế nào đây? Ngọc lão gia tử thậm chí còn chuẩn bị tốt kế hoạch lật mặt.

Chờ hắn mang theo tâm tình phức tạp đi đến Tùng Hạc Lâu, Ngọc Phi Yên đang nói chuyện với Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thấy hai người vẫn nghiêm chỉnh, sắc mặt trầm ngưng, chuyện gì cũng đều chưa xảy ra, trong lòng Ngọc Kinh Lôi nổi lên một trận thoải mái.

“Gia gia, ngài đã về rồi.”

Ngọc Phi Yên đỡ Ngọc Kinh Lôi ngồi xuống, nhìn cháu gái đang rót trà cho mình, trong lòng Ngọc Kinh Lôi dần mềm yếu.

Đứa nhỏ này, vận mệnh nhiều trắc trở, bây giờ có thể bình an trưởng thành, còn có thành tựu như vậy, nếu như phụ mẫu của nàng có thể tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ cực kỳ kiêu ngạo!

“Gia gia, ta muốn hỏi người một chuyện.”

Ngọc Phi Yên cười tủm tỉm rút vào bên người Ngọc Kinh Lôi, đem chuyện đọc được đến từ đan tộc, cùng với chuyện Chiết Hạ Quân cùng người đang tộc có tiếp xúc nói ra, Ngọc Phi Yên sơ lược quá trình Hạ Hầu Kinh Thiên khảo vấn Chiết Hạ Quân, công sức ít nhiều gì cũng là nhờ có Hạ Hầu Kinh Thiên hỗ trợ, nên mới có thể từ trong miệng Chiết Hạ Quân moi ra được tin này.

Nghe xong lời nói của Ngọc Phi Yên, Ngọc Kinh Lôi hơi giật mình, biểu tình biến thành vừa ngưng trọng vừa buồn phiền.

Chiết Hạ Quân!

Thì ra người bán đứng phu thê Thiên Hân là người!

Ngọc Kinh Lôi nắm chặt nắm tay, cả người phát run, trong mắt hận ý nồng đậm.

“Tên súc sinh kia mấy năm nay vẫn còn cùng đan tộc có liên hệ?”

Đây là một chuyện Ngọc Kinh Lôi quan tâm nhất, nhìn ánh mắt Ngọc Phi Yên càng thêm khẩn trương.

“Không có!” Ngọc Phi Yên lắc đầu: “Sau chuyện mười bốn năm trước Chiết Hạ Quân cùng trưởng lão Đan tộc có tiếp xúc, người của đan tộc cũng không còn xuất hiện nữa. Gia gia, Ngọc gia chúng ta cùng Đan tộc có mâu thuẫn gì sao?”

Mâu thuẫn...

Nghĩ đến đoạn chuyện xưa kia, Ngọc Kinh Lôi nhắm mắt lại, cau mày.

Nhìn ra tâm tình Ngọc Kinh Lôi đang đè nén, Hạ Hầu Kinh Thiên biết chuyện này quan hệ đến riêng tư của Ngọc gia, liền đứng dậy cáo lui.

Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên muốn đi, Ngọc Kinh Lôi cố chấp tiễn hắn ra phủ.

Đợi đến nơi không có người, Ngọc Kinh Lôi dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá nam tử như thiên thần trước mặt.

Bình tĩnh mà xét, Hạ Hầu Kinh Thiên quả thật tuyệt thế vô song, là nhân trung chi long*(người trong biển rồng). Thất vương tạo phản, Ngọc Kinh Lôi đã

tùng cùng Hạ Hầu Kinh Thiên kể vai chiến đấu, vô luận là dẫn đầu chỉ huy khi bày mưu nghĩ kế, hay là khi ra trận giết địch thì vẫn rất dũng mãnh thiện chiến, Hạ Hầu Kinh Thiên có thể nói là thiên tài chiến thần!

Nếu không có hấn ngăn con sóng dữ, nơi nào có đất nước thái bình hôm nay! Nói về năng lực, Ngọc Kinh Lôi cực kỳ thương thức vị vương gia này.

Nhưng nếu đối phương muốn cưới đi tôn nữ bảo bối của mình, đây lại là chuyện khác.

“Vương gia đối với Yên nhi nhà ta có suy nghĩ gì?”

Ngọc Kinh Lôi không thích lòng vòng quanh co, trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong nội tâm của mình.

Bị hỏi về vấn đề khó hiểu này, lại lo lắng đến đối phương là người thân của mèo con, Hạ Hầu Kinh Thiên vẫn cố nhẫn nại trả lời Ngọc Kinh Lôi.

“Nàng cực kỳ ưu tú! Xem năng lực cùng tâm tính của nàng, sẽ đi rất xa đứng trên bậc rất cao, thành tựu sau này không thể đo lường---”

Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên đánh giá cao độ như vậy, khiến cho Ngọc Kinh Lôi nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đánh giá khách quan công chính, không có tình cảm nam nữ như trong tưởng tượng của Ngọc Kinh Lôi, lo lắng trong lòng lão gia tử buông xuống một nửa.

“Vương gia khách sáo quá, tiểu hài tử nhà ta không nhận nổi! Không dám nói dối vương gia, trong lòng ta càng hi vọng nàng có thể bình bình an an, vui vui về về cả đời không lo! Như vậy ta liền thoải mái!”

“Theo lý nên như thế!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy hôm nay Ngọc Kinh Lôi nói chuyện có chút kỳ quái.

Mèo con của gia, tất nhiên sẽ có gia che chở!

Có gia che chở, nàng chắc chắn sẽ bình an, cả đời không lo! Đây còn có cái gì hoài nghi sao? Về phần vui về... Gia mỗi khi thấy nàng, trong lòng luôn rất sung sướng, nàng nhìn thấy gia, đương nhiên cũng vui vẻ khoái hoạt! Đây còn cần phải hỏi sao! (Ồi ảo tưởng sức mạnh aaaa)

Còn nữa, ánh mắt kia của Ngọc lão gia tử là có ý gì?

Khán trương như vậy để làm gì!

Gia xưa nay nói được thì làm được, ngay cả mèo con của mình gia cũng không chiếu cố được sao?

Đây là đang chất vấn năng lực của gia?

Một hồi một đảo, ông nói gà bà nói vịt, tư tưởng hai người như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Ngọc Kinh Lôi lại cho rằng Hạ Hầu Kinh Thiên đối với Ngọc Phi Yên không có tình yêu nam nữ, càng thêm thả lỏng. (Oa lầm to)

Là do hấn lo lắng nhiều!

Tiến bước Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Kinh Lôi trở lại Tùng Hạc lâu, Ngọc Phi Yên đã ngồi ngay ngắn trên ghế, chờ Ngọc Kinh Lôi cõ bỏ nghi vấn trong lòng mình.

“Mười sáu năm trước, Thiên Hạ đột nhiên về nhà, mang theo một nữ tử tên là Ngũ Yên nhi. Vị cô nương kia chẳng những đẹp người, hơn nữa tâm địa lại thiện lương, từ sau khi tổ mẫu con qua đời, ta chưa từng thấy qua Thiên hân cao hứng như vậy.”

“Tình cảm của bọn họ khiến người hâm mộ, Thiên Hân muốn cưới Ngũ Yên nhi, ta rất cao hứng, thu xếp tổ chức hôn lễ cho bọn họ.”

“Khi đó, thế lực Cung Thân vương rất lớn, Nam Sơn quận chúa si mê Thiên Hân là chuyện mọi người đều biết, nghe nói Nam Sơn quận chúa muốn thỉnh chi được làm bình thê của Thiên Hân, ta giúp Thiên Hân suốt đêm mang theo tân thê tử rời khỏi kinh đô, sau này phần hôn ước kia liền rơi xuống trên đầu Thiên Tim.”

“Sau này, Thiên Hân mang theo Ngũ Yên nhi đi tới Chu Tước lĩnh, lại qua một đoạn thời gian, Thiên Hân viết thư nói Ngũ Yên nhi đã có thai, hấn được làm phụ thân rồi!”

“Khi đó ta thật rất vui về a!”

Nhắc tới Ngọc Thiên Hân, trên mặt Ngọc Kinh Lôi tràn đầy tang thương, để lộ ra tưởng niệm thật sâu Ngọc Phi Yên chưa từng gặp qua.

“Nhị thẩm cùng Đan tộc có quan hệ?” Ngọc Phi Yên hỏi.

“Nàng là thánh nữ của Đan tộc.”

“Thánh nữ mất tích, người Đan tộc tới cửa tìm kiếm nhị thẩm, Chiết Hạ Quân bán đứng nhị thức cùng nhị thẩm, vậy sau này ra sao? Nhị thức cùng nhị thẩm đi nơi nào? Đứa nhỏ của bọn họ đâu?” Liên tiếp một đồng vắng đề từ miệng Ngọc Phi Yên ào ào xông ra.

Ở từ đường Ngọc gia, linh ngọc của Ngọc Thiên Hàn vẫn còn, chứng minh hấn vẫn còn sống ở một nơi nào đó trên thế giới này.

Lúc trước Hạ Hầu Kinh Thiên có nói cho Ngọc Phi Yên biết, Đan tộc sẽ chọn phương thức họ hàng gần thông hôn để bảo trì huyết thống thuần khiết. Ngũ Yên nhi là thánh nữ Đan tộc, lại cùng nam tử ngoại tộc kết hôn, có phải đã xúc phạm tộc quy hay không?

Ngọc Phi Yên không khỏi vì Ngũ Yên nhi toát mồ hôi,

“Ta không biết!” Ngọc Kinh Lôi lắc đầu :“Chờ đến lúc ta đuổi tới, nơi bọn họ ở đã bị tàn phá bình địa, trừ bỏ những vết máu biến thành màu đen, cái gì cũng đều không có...”

Nói tới đây, Ngọc Kinh Lôi thông khổ nhắm mắt lại, nước mắt theo khoé mắt của hấn lăn dài, nặng nề rơi trên mặt đất, cũng nặng nề nện vào trong lòng Ngọc Phi Yên.

Không biết vì sao, nghe xong chuyện xưa của Ngọc Thiên Hàn cùng Ngũ Yên nhi, trong lòng Ngọc Phi Yên rất khổ sở.

Nhị thức cùng nhị thẩm vốn dĩ có thể làm một đôi thần tiên quyến lữ, lại gặp phải chuyện như vậy...

Đan tộc thật sự rất đáng giận!

“Gia gia, linh ngọc của nhị thức vẫn còn, chứng minh hấn còn sống. Nói không chừng nhị thức cùng nhị thẩm tránh thoát kiếp nạn kia, sợ mang đến phiền toái cho nhà mình, nên mang theo đứa nhỏ đến nơi khác ẩn nấp.”

Kiên nghị trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Phi Yên, cùng ánh mắt kiên định, cùng hai khuôn mặt trong trí nhớ của Ngọc Kinh Lôi trùng khớp đến kinh ngạc, làm cho trong lòng hấn càng thêm khổ sở.

Muốn tìm được bọn họ, nói dễ hơn làm a!

Mấy năm nay Ngọc Kinh Lôi vẫn luôn một mực tìm kiếm nhị tử cùng con dâu, nhưng một chút tin tức đều không có.

Thấy vẻ mặt rối rắm của Ngọc Kinh Lôi, Ngọc Phi Yên vội vàng trấn an hấn :“Chỉ cần bọn họ còn sống trên cõi đời này, một nhà chúng ta sẽ có lúc đoàn tụ. Người yên tâm, những thủ đoạn của Đan tộc ta sẽ nhớ kỹ! Ta sẽ để bọn họ biết, người Ngọc gia chúng ta không phải dễ khi dễ!”

Lời nói của Ngọc Phi Yên, châm thêm tia tin tưởng cho Ngọc Kinh Lôi :“Con nói rất đúng, người một nhà chúng ta sẽ đoàn tụ!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nô lệ không có tôn nghiêm

Editor: tieudangnhi

Ngọc Phi Yên hiểu chuyện như vậy, làm Ngọc Kinh Lôi rất vui mừng. Ban đầu hấn còn muốn hỏi quan hệ của Ngọc Phi Yên cùng Hạ Hầu Kinh Thiên, sau khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Ngọc Phi Yên, lời vừa đến miệng lại nuốt xuống.

Tiểu nữ nhi, da mặt mỏng, Ngọc Kinh Lôi dám đứng lý hợp tình hỏi Hạ Hầu Kinh Thiên, lại không muốn làm cháu gái sinh ra ngượng ngùng.

Ánh mắt này trong suốt sạch sẽ như U Tuyền trong khe núi, giấu lại nàng chẳng qua cũng mới mười bốn tuổi, vẫn là một đứa trẻ! Nào biết được nhiều chuyện như vậy!

Về phần tôn tế... Cũng nên từ từ chọn lựa cho thật tốt.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên tuổi không lớn lắm, Ngọc Kinh Lôi cũng muốn giữ nàng bên người thêm mấy năm nữa, nhưng đây cũng không ảnh hưởng đến chuyện hấn bí mật tuyển chọn tôn tế. Quan sát nhiều vài cái, khảo sát thêm mấy năm, chọn người tốt nhất cho Ngọc Phi Yên!

Ngọc Kinh Lôi càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này không tệ, ánh mắt nhìn Ngọc Phi Yên cũng tràn đầy ngập từ ái.

Bên kia, Hạ Hầu Quân Vũ vội vàng triệu Hạ Hầu Kinh Thiên tiến cung.

Hấn rất quen tính cách của Ngọc lão gia tử, hấn là một tên ngay thẳng cổ chấp, lại cực kỳ bao che cho con, hoàng thượng sợ nhị tử mình chịu thiệt, nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, nâng đầu liền hỏi :“Kinh Thiên, Trung Nghĩa Công không có làm khó đệ chứ!”

“Không có.” Hạ Hầu Kinh Thiên lắc đầu, cảm thấy hôm nay không chỉ có Ngọc Kinh Lôi kỳ quái, ngay cả Hạ Hầu Quân Vũ nói chuyện cũng lạ.

Hai người này rốt cuộc làm sao vậy?

“Trẫm nghe nói hôm nay đệ ôm nha đầu Ngọc gia lên xe ngựa a...”

Hạ Hầu Quân Vũ cười đến cực kỳ mờ ám.

Hắn còn tưởng rằng Hạ Hầu Kinh Thiên sa vào lưới tình tốt xấu gì cũng sẽ có thay đổi, tỷ như khi bị trường bối trêu ghẹo, sẽ khiêm tốn dè dặt một chút, không ngờ sắc mặt đối phương vẫn như trước, cứng rắn đáp trả: “Nàng vốn dĩ là của ta!” (I LIKE IT)

Lời nói uy vũ khí phách này khiến Hạ Hầu Quân Vũ trực tiếp chảy nước mắt, cảm thấy vui mừng sâu sắc.

Nhi tử a, người rốt cuộc cũng thông suốt!

“Tiểu tử tốt, trẫm ủng hộ đệ!”

Hạ Hầu Quân Vũ vỗ mạnh bả vai Hạ Hầu Kinh Thiên hai cái.

Chỉ là nhớ đến biểu tình lúc gần đi của Ngọc Kinh Lôi, trong lòng hoàng thượng lại nổi lên tiếng trống to.

Ngọc Kinh Lôi không truy cứu Hạ Hầu Kinh Thiên, chẳng lẽ là đang dùng kế hoãn binh? Bên này trấn an Hạ Hầu Kinh Thiên, bên kia lại chọn tôn tế cho Ngọc Phi Yên? Đây tuyệt đối có khả năng a!

Không thể không nói, mỗi khi gặp được chuyện có liên quan đến Hạ Hầu Kinh Thiên, hoàng thượng sẽ mất đi cơ trí bình thường.

“Trẫm hỏi đệ, nếu có người muốn tranh Ngọc Phi Yên với đệ, đệ tính làm như thế nào?”

“Giết!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không chút do dự trả lời.

Ăn gan hùm mật gấu, tranh mèo con của gia? Đây là ngại mạng quá dài sao!

Biết tính cách của Hạ Hầu Kinh Thiên, đáp án này nằm trong dự kiến của Hạ Hầu Quân Vũ. Nghĩ nghĩ, hắn hỏi tiếp một vấn đề càng thêm tàn khốc: “Nếu Ngọc Phi Yên cũng thích đối phương, muốn ở bên cạnh hắn thì sao?”

Vấn đề này, siết chặt trái tim Hạ Hầu Kinh Thiên.

Mèo con sẽ yêu thích người khác?

Vấn đề này hắn chưa từng nghĩ tới.

Chỉ cần nghĩ đến mèo con của hắn cuối cùng rơi vào tay nam nhân khác, trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên đột nhiên phát hoảng.

Nàng là của hắn, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng nếu như nàng có ý khác, chẳng lẽ hắn còn không giết được nàng sao?

Cổ họng nàng mềm mại mảnh mai như vậy, muốn bẻ thành đoạn thì rất dễ dàng, nhưng hắn luyến tiếc a...

Khó có lúc nhìn thấy được trên mặt tuấn mỹ thanh quý của Hạ Hầu Kinh Thiên xuất hiện cảm xúc phức tạp khác xa bình thường như vậy, Hạ Hầu Quân Vũ không nói gì, hi vọng hắn có thể tự mình nghĩ rõ ràng mấy vấn đề này.

Hạ Hầu Kinh Thiên từ nhỏ sinh trưởng ở Tần Trì Quốc, chưa từng được giáo dục như một hoàng tử hoàng gia chính quy, trong đó bao gồm cả chuyện nam nữ.

Hoàng tử đang hoàng gần mười sáu tuổi sẽ có cung nữ chuyên môn đến dạy những chuyện đó, cũng không biết hắn ở Tần Trì Quốc rốt cuộc đã trải qua cuộc sống gì, Hạ Hầu Quân Vũ còn nhớ rất rõ, năm đó tiên hoàn ban cho Hạ Hầu Kinh Thiên hai cung nữ dạy nhân sự, bị hắn trực tiếp chém chết ở trong cung, từ đó về sau hắn liền bị đồn đãi là yêu thích nam sắc...

Mỗi khi nghĩ đến đây, áy náy trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ lại tăng thêm một tầng.

Nếu như Hạ Hầu Kinh Thiên thích nữ tử khác, dễ nói, Hạ Hầu Quân Vũ trực tiếp tứ hôn liền xong.

Nhưng Ngọc Phi Yên hiện tại là Vô Thần!

Hôn sự của nàng ngay cả hoàng thượng đều không thể làm chủ. . .

Dù sao Võ Thần có lực sát thương quá lớn, vi phạm tâm nguyện của Võ Thần, chi sợ sẽ mang đến mối họa.

Hơn nữa, hào quang của Ngọc Phi Yên quá mức chói mắt, người thương thức nàng sẽ càng ngày càng nhiều.

Ở Đại Chu Quốc, Hạ Hầu Quân Vũ có thể che chở Hạ Hầu Kinh Thiên, chờ bọn họ đi tới thế giới càng rộng lớn hơn, Ngọc Phi Yên sẽ nhận thức càng nhiều thanh niên tài tuấn, cho dù Hạ Hầu Quân Vũ có tâm, cũng bất lực, không thể vì Hạ Hầu Kinh Thiên hộ giá hộ tống!

Hạ Hầu Kinh Thiên suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ tới đáp án, sắc mặt cũng càng âm trầm.

Hắn cả người tản ra hàn khí ngăn người khác đến gần, nội thị cùng các cung nữ trong cung sợ tới mức cả người phát run, thậm chí còn có kẻ nhát gan trực tiếp ngất đi.

“Ngưng, nếu không như vậy sẽ hỏng bét!”

Hạ Hầu Kinh Thiên mất hứng, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ cũng rất khó chịu.

Làm chi phải hù hấn chứ!

Nếu nhi tử thật tâm thích Ngọc Phi Yên, chẳng sợ nàng là nữ Võ Thần hiếm thấy, Hạ Hầu Quân Vũ cũng muốn khuynh sức lực một nước cường bá giữ lại Ngọc Phi Yên, thỏa mãn nguyện vọng này của hắn!

Hắn làm sao có thể để Hạ Hầu Kinh Thiên chịu chút uy khuất chứ!

Trong cung, hoàng thượng nỗ lực làm cho Hạ Hầu Kinh Thiên vui vẻ, ngoài cung, Hạ Hầu Nam vừa mới được phong làm Mãng Quân vương đang nổi trận lôi đình.

Đã đánh mất ngôi vị thái tử, địa vị Hạ Hầu Nam xuống dốc không phanh.

Đầu tiên là bị bức chuyển ra khỏi Đông cung, ở vào một Vương phủ nghe nói là rất linh lung tinh xảo, kỳ thực chính là keo kiệt quẩn bách, không thể ủng Đông cung so sánh. Tiếp theo, bởi vì Lệ tần mưu hại thái hậu, tội mẫu họa dính đến tử nữ, Hạ Hầu Quân Vũ phóng ra một chiếu thư, Hạ Hầu Nam bị biếm thành Mãng Quân vương.

Mãng*(mãng xà), xưa nay đều bị cho rằng là một loại súc sinh lãnh huyết vô tình.

Phụ hoàng rốt cuộc có bao nhiêu chán ghét hắn, mới có thể cho cái danh hiệu như vậy a!

“Tiện nhân, người rốt cuộc là tiếp thu ưu việt của ai, mới có ý đến quyền rũ ta, phá hoại nhân duyên của ta cùng Ngọc Phi Yên?”

Trong Quận vương phủ, Hạ Hầu Nam cầm nhánh trúc dài nhỏ cứng rắn, hung hăng quật lên người Ngọc Chi Lan.

Tận mắt nhìn thấy trận đấu trên không trung của Ngọc Phi Yên cùng Chu Liệt, tâm Hạ Hầu Nam bị kích thích thật sâu. Thiếu nữ bị hắn vứt bỏ, cư nhiên lại là Võ Thần! Hắn thật sự có mắt không trông mà! Hạ Hầu Nam hận không thể móc tròng mắt mình ra.

Tần thái hậu nói rất đúng, Ngọc Phi Yên là phượng hoàng chi nữ, có thể giúp hắn có được thiên hạ!

Sớm biết rằng mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, hắn nên nghe theo kiến nghị của Tần thái hậu, trông chừng hôn ước, cùng Ngọc Phi Yên ở chung thật tốt, cho nàng làm thái tử phi, mang lại tôn vinh cho nàng, làm cho nàng cảm thấy hắn thật tốt.

Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đều đã muộn!

Nghĩ đến những thứ thuộc về mình tất cả đều hoá thành hư không, Hạ Hầu Nam nhìn Ngọc Chi Lan càng thêm chướng mắt.

Nếu không phải là vì nàng ta suốt ngày ở trước mặt hắn lắc lư, đối hắn mất đi mảy mai, đem mỹ sắc dụ hoặc, trèo lên giường hắn, hắn làm sao có thể xúc động lập hạ huyết thề, cùng Ngọc Phi Yên nhất đao lưỡng đoạn chứ!

Đều là do à tiện nhân này làm hại!

Càng nghĩ càng giận, Hạ Hầu Nam cuống tay càng thêm không có nặng nhẹ.

“Điện hạ, ta không có, ta oan uổng---“

Tuy rằng trên lưng rất đau, nhưng Ngọc Chi Lan không dám chống cự.

Từ khi thân phận thật của Ngọc Chi Lan sáng tỏ, nàng sợ Ngọc Phi Yên sẽ hạ độc thủ với mình, liền lấy thân phận sủng phi của Hạ Hầu Nam làm căn cứ, chạy trốn tới bên người Hạ Hầu Nam.

Nào biết vừa chạy khỏi hang sói, lại rơi vào miệng hổ.

Người đã từng ôn nhu thiện lương thay đổi như một người khác, mỗi ngày đều biến đổi biện pháp tra tấn nàng, tuy rằng hoàng thượng hạ chỉ, để Ngọc Chi Lan từ sườn phi biến thành chính phi Quận vương, nhưng ở trước mắt Hạ Hầu Nam, nàng chỉ là một nô lệ không có tự tôn.

“Ngươi còn dám ngụy biện!”

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Lợi thế của Hạ Hầu Nam

Nếu không phải bởi vì thân phận xấu hổ bây giờ của Hạ Hầu Nam, không thể gây chuyện, hẳn thật sự muốn giết Ngọc Chi Lan.

Từ khi Hạ Hầu Nam bắt đầu hiểu chuyện, Tần thái hậu luôn luôn ghé vào tai hắn giáo huấn, nói hắn lớn lên sẽ là thái tử Đại Chu quốc, là thiên tử tương lai. Cộng thêm mẫu thân lại là chất nữ của thái hậu, các cung nhân cũng biết nâng cao đáp thấp, biết Lệ phi được sủng ái, đối xử với hắn cũng cực kỳ cung kính.

Cho nên, Hạ Hầu Nam cho tới giờ vẫn là một hoàng tử kiêu ngạo cao cao tại thượng, chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày bản thân từ trên đám mây ngã xuống, tan xương nát thịt.

Lúc này, nhìn thấy trên mặt Ngọc Chi Lan tràn đầy nước mắt, trong lòng Hạ Hầu Nam nổi lên hận ý.

Phụ hoàng, rốt cục ngươi có bao nhiêu chán ghét ta?

Phong Mãng Quận Vương làm nhục nhĩa ta còn chưa tính, cư nhiên còn để một cái thứ nữ do nha hoàn thấp hèn bại hoại sinh ra làm chính phi của quận vương ta, đây là nghĩ ta là của hồng mềm mà khi dễ! Ngươi liền như vậy chán ghét ta sao?

Tên của Ngọc Chi Lan đã được ghi lên ngọc điệp hoàng gia.

Dù nàng có chết đi, cũng không thể nào thay đổi sự thật Hạ Hầu Nam đã từng đã cưới một nữ tử như vậy làm chính phi, giống như mẫu thân của hắn mưu sát thái hậu, hai vết nhơ này sẽ đi theo hắn suốt đời, cho dù hắn Đông Sơn tái khởi, cũng không thể mất đi được...

Chi là, hẳn thực sự có thể Đông Sơn tái khởi sao?

Nghĩ đến thân thể của chính mình, Hạ Hầu Nam càng là có hỏa mà không có chỗ phát.

Nếu như thân thể hắn vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù không có Tần thái hậu cùng Lệ phi, tốt xấu gì hắn cũng còn Tần gia, còn có thể lật ngược tình thế.

Bây giờ hắn đã không phải là một nam nhân bình thường, dựa vào cái gì Tần gia lại nghe theo lời hắn, vì hắn bán mạng! Huống chi Tần Tranh vì hắn mà chết, mà sau khi Tần thái hậu cùng Lệ phi chết, Tần Căng Nhân lại đóng cửa không xuất hiện, mặc dù Hạ Hầu Nam sai người đưa qua bài thiệp, Tần Căng Nhân vẫn như trước cáo bệnh không tiếp.

Bây giờ Hạ Hầu Nam không những bị Hạ Hầu Quân Vũ vứt bỏ, còn bị Tần gia triệt để bỏ quên...

Hận!

Thật hận!

Trong lòng ngực tràn đầy hận ý không chỗ phát tiết, Hạ Hầu Nam chỉ có thể cầm lấy nhánh trúc quất Ngọc Chi Lan.

Từ khi chuyện Hạ Hầu Nam bị thương thân mình lan truyền khắp nơi, hắn nhìn ai cũng không vừa mắt, luôn nghi thần nghi quỷ, cảm thấy những người này chính là trên mặt tỏ ra cung kính, không chừng sau lưng lại chê cười hắn không phải là nam nhân.

Dần dần, tính tình Hạ Hầu Nam càng ngày càng kém, động một chút liền trách phạt hạ nhân.

Hiện tại nhìn thấy Ngọc Chi Lan khóc lóc cầu xin tha thứ, Hạ Hầu Nam chỉ cảm thấy oán khí trong lòng bốc đi không ít.

Tiếng khóc này... Thật sự rất êm tai!

“Khóc đi, thanh âm lớn một chút nữa!” Hạ Hầu Nam lại giơ lên nhánh trúc.

Giấy vò Ngọc Chi Lan hai canh giờ, đợi đến khi nàng ngất đi, Hạ Hầu Nam mới dừng tay.

“Điện hạ, có cần thỉnh thái y đến nhìn nàng? Cho dù nài không thích, nhưng dù sao nàng cũng do hoàng thượng ban cho ngài, nếu có việc gì không hay xảy ra, truyền đến tai hoàng thượng, sợ là không tốt.” Biết Hạ Hầu Nam không thích Ngọc Chi Lan, Lý Lạc không dám gọi nàng là “Vương phi”.

“Gọi Từ thái y đến đây, để hắn nhìn xem kẻ tiện nhân này.”

Hao phí thể lực, Hạ Hầu Nam nằm ở trên giường, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tuy rằng mạng của hắn được cứu trở về, lúc trước Tần thái hậu cũng thỉnh Hoắc thần y cho hắn được để bỏ thân thể, nhưng hắn bị thương là ở chỗ kia, tổn hại nguyên khí, cũng không còn khỏe mạnh như trước.

Bất quá, mặc dù hoàng thượng không thích hắn, cũng không có đối với hắn quá hà khắc, mỗi ngày đều có thái y đặc biệt vì hắn chuẩn mạch.

Lần này, Từ thái y giống như mấy lần trước kiểm tra thân thể cho Hạ Hầu Nam, lại theo yêu cầu của hắn bắt mạch cho Ngọc Chi Lan.

Nhìn thấy vết máu trên người Ngọc Chi Lan, biểu tình Từ thái y vẫn bình tĩnh, bộ dáng không để ý. Chỉ là sau khi bắt mạch, trên mặt mới lộ ra biểu tình khác.

“Từ thái y, làm sao vậy? Nàng không phải là đã chết đi?”

Trong lời nói của Hạ Hầu Nam chẳng chút nào để ý.

Dù sao hắn cũng không còn sợ chuyện gì! Nếu Ngọc Chi Lan thực sự có chuyện không hay xảy ra, cùng lắm là hắn bị trách phạt nặng thêm chút, chẳng lẽ phụ hoàng còn có thể để hắn đền mạng cho kẻ tiện tỳ này!

Từ thái y không có lập tức trả lời câu hỏi của Hạ Hầu Nam, mà thay đổi tay khác, xác nhận lại một lần nữa, mới đứng dậy hành lễ với Hạ Hầu Nam.

“Điện hạ, xem bộ dáng của vương phi nương nương tựa hồ là có hi, nhưng là tháng quá nhỏ, thần thực sự là phán đoán không tốt, vẫn là thỉnh Hoắc thần y đến kiểm tra một chút sẽ tốt hơn!”

Nghe xong lời nói của Từ thái y, Hạ Hầu Nam sững sờ ba giây.

Ngọc Chi Lan có đứa nhỏ của hắn?

Hắn có hậu?

Hạ Hầu Nam xem nhẹ Từ thái y nói thiếu thốn, không xác định được, từ đáy lòng liền nhận định đây là sự thật.

Thật tốt quá! Trời không quên ta!

Hạ Hầu Nam cười ra tiếng.

Lý do lớn nhất mà Tần gia bỏ rơi Hạ Hầu Nam là vì hắn bị hủy thân mình, về sau sẽ không có con nối dõi. Nếu như Tần gia dùng sức lực toàn tộc giúp hắn ngồi lên vị trí kia, như vậy thì sao? Ngồi vị hoàng đế ai sẽ tới kế thừa? Không có hoàng tử, sẽ bị người khác cứng rắn đập đổ.

Hiện tại Ngọc Chi Lan mang thai, đứa nhỏ này tới rất kịp lúc!

Chỉ cần nàng sinh hạ nam đinh, hắn liền có hi vọng xoay người, lo gì Tần Càn Nhân không động tâm!

“Tốt, tốt! Thương!”

Sau khi bị thương, đây là lần đầu tiên Hạ Hầu Nam lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Hắn sai người đưa Từ thái y trở về, chính mình chậm rãi đi xuống giường, đi đến bên cạnh Ngọc Chi Lan, bàn tay phủ lên bụng của nàng. Nhi tử, tương lai của cha đều dựa vào con!

Lúc này, Hạ Hầu Nam viết thư sai Lý Lạc tự mình đưa đi trần sơn hầu phủ, hơn nữa dặn dò kỹ lưỡng, nhất định phải tự tay giao cho Tần Càn Nhân.

“Mãng quận vương có hậu, đây là chuyện tốt.”

Nhìn lá thư do chính Hạ Hầu Nam tự tay viết, tâm tình Tần Càn Nhân trở nên phức tạp.

Sau khi Tần Tranh chết, ông thương tâm, bỗng chốc già đi rất nhiều.

Tần Càn Nhân làm sao mà không hiểu, lúc này Hạ Hầu Nam để tâm phúc truyền tin tới, đây là vẫn hi vọng ngồi lên vị trí kia, nghĩ mượn sức mình vì hắn bán mạng.

Nhưng là lúc này Hạ Hầu Nam đã tính toán nhầm rồi!

Trước không đề cập đến trong bụng Ngọc Chi Lan là nam hay nữ, chỉ nói đến chuyện thái hậu cùng Lệ phi, khiến cho Tần Càn Nhân triệt để cảnh tỉnh lại.

Tần thái hậu là chỗ dựa vững chắc trong cung của Lệ phi, là nơi nương có thể dựa vào, Lệ tần làm sao có thể mưu sát thái hậu được! Rốt cuộc lúc đó đã phát sinh chuyện gì, một chút tin tức Tần Càn Nhân cũng không thu thập được, chuyện này làm hắn hết hoảng đồng thời hắn cũng càng thêm cẩn trọng.

Hắn chỉ biết hoàng thượng không thích Tần gia, cho nên giờ phút này Tần gia nhất định phải khiêm tốn, nhất định phải ần nhẫn, tuyệt đối không thể dính dáng gì với Hạ Hầu Nam!

Tần Càn Nhân mặt ngoài bất động thanh sắc, nói chút lời nói chúc phúc, chuẩn bị một ít lễ vật cùng được bồi bổ để Lý Lạc mang về Quận vương phủ.

Hắn đáp lại, lại bị Hạ Hầu Nam cho rằng Tần Càn Nhân đứng về phía hắn, trong lòng hắn không khỏi cao hứng.

Ngọc Phi Yên nghe được tin Ngọc Chi Lan mang thai là lúc nàng đang ngồi trên xe ngựa đi đến Liên gia.

Đối với việc Ngọc Chi Lan mang thai, Ngọc Phi Yên cũng không có hứng thú quá lớn. Từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên, nàng đã biết Ngọc Chi Lan ở Quận vương phủ sống không bằng chết.

Nếu không phải muốn giữ hình tượng, Ngọc Phi Yên thật muốn ngửa mặt lên trời cười to: Biết người sống không tốt, ta an tâm!

So với Ngọc Chi Lan, thì Ngọc Phi Yên đối với Liên Cẩn có hứng thú hơn nhiều.

Ngay cả Hoắc thần y cũng không trị được, nhức đầu vạn phần, rốt cuộc Liên Cẩn bị bệnh gì? Loại này khiêu chiến giống như lúc trước tại Tần Trì quốc chữa bệnh cho Yến vương, làm Ngọc Phi Yên nóng lòng muốn thử, hận không thể ngay lập tức nhìn thấy Liên Cẩn.

“Người thật cao hứng?”

Nhìn ra Ngọc Phi Yên hưng phấn, tuy rằng sắc mặt Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh như băng, biểu tình cũng không có biến hóa quá lớn, nhưng tâm tình lại thay đổi 180 độ.

“Đây là bệnh chung của được sư! Mỗi khi gặp phải nghi nan tạp chứng, ta sẽ đặc biệt kích động!”

Ngọc Phi Yên giải thích miễn cưỡng làm cho tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên tụt lên mấy phần, nhưng đến lúc vào Liên phủ, khi nhìn thấy người kia xong, mặt hắn trực tiếp sụp xuống.

Ăn mặc phong tao* như vậy, hắn là có ý sao?

*lãng lo, đom đàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Liên hoa mỹ thiếu niên

Tiết trời đã rét đậm, nhưng tại Ái Liên Cư nơi ở của Liên Cẩn không có lấy một hơi hàn ý.

Lúc bước vào Ái Liên Cư, đập vào tầm mắt Ngọc Phi Yên trước tiên chính là một hồ Bạch Liên nở rộ. Nàng cẩn thận quan sát, mới phát hiện nước trong hồ hoa sen được dẫn vào từ ôn tuyền, cho nên giữa trời đông mới có thể ngắm được cảnh đẹp mùa hạ này.

Chung quanh Ái Liên Cư đều là nước, được sen trắng lá xanh vờn quanh, một chiếc cầu gỗ thật dài xuyên qua chỗ sâu nhất của hồ sen, nối tiếp hai bờ.

Lúc này, từ đầu cầu bên kia, một thiếu niên khoác áo thiên hồ chậm rãi bước về phía Ngọc Phi Yên.

Hắn đi cực kỳ thong thả, bước đi thanh nhò, tay áo phiêu phiêu.

Áo lông hồ theo làn gió bay lên một góc, lộ ra trường bào màu trắng bên trong, giống như đoá sen bạch sắc, theo từng bước chân thanh thiên của hắn, một đoá lại một đoá, nở rộ tương phản với sắc màu của khúc cầu, như mộng như ảo.

Ngũ quan thiếu niên thuần mỹ như bức tranh, lại giống hoa sen tránh trên đài Quan Thế Âm, gần bùn mà không nhiễm bùn, đẹp mờ ảo nhưng không có yếu tính.

Tuy rằng vàng trán đó mang theo dấu vết bệnh tật, nhưng vẫn không che được sự tao nhã của hắn

Hay cho một thiếu niên đẹp ôn nhả!

Ngọc Phi Yên trong lòng cảm thán.

Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên là mặt trời mọc trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ, hoa lệ không gì sánh được.

Vậy Liên Căn chính là ánh trăng ban đêm, nhẹ nhàng chiếu sáng, tinh thuần như đứa trẻ sơ sinh.

Ngọc Phi Yên đang so tới so lui trong lòng, Liên Căn đã ngừng lại cách nàng năm bước chân.

“Ngươi đã đến rồi.”

Hắn vừa mở miệng, liền giống như bằng hữu đã nhiều năm, khiến người khác cảm thấy rất thân thiết, một chút cũng không đường đột.

“Nha ...”

Giọng nói của người thiếu niên rất du dương, khiến cho Ngọc Phi Yên không biết trả lời thế nào, đành phải nói quanh co một tiếng, lại rơi vào ánh mắt đen láy yếu ớt mà ấm áp. Cặp ánh mắt ấy tựa hồ nhìn thấu quần bách của nàng, lại một chút ý chê cười đều không có.

“Làm phiền cô nương!”

“Nếu vậy... Không khách khí!”

Nhìn thấy mỹ nam, hai má Ngọc Phi Yên xuất hiện một chút rặng hồng, nếu không phải nàng đang mang một chiếc khăn che mặt, nhất định sẽ bại lộ không thể nghi ngờ.

“Khụ ...khụ!”

Thấy Ngọc Phi Yên bệnh cũ tái phát, Hạ Hầu Kinh Thiên liền thanh ho khan nhắc nhở nàng không cần lại háo sắc.

Nếu không phải vì Hoắc thần y đã giúp mình trên đại diện, hắn lại không thích nợ nhân tình người khác, Hạ Hầu Kinh Thiên hận không thể lập tức túm lấy Ngọc Phi Yên trở về.

Chẳng lẽ gia không đủ anh tuấn sao? Vì sao Ngọc Phi Yên nhìn thấy người khác còn có thể có loại ánh mắt kinh diễm như vậy.

Nghe hắn nhắc nhở, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên, trong lòng cảm thán mình xuyên qua thu hoạch thật là lớn.

Hai người này đều là nhân gian tuyệt sắc, lại không hề giống nhau.

Nam nhân sinh thành như thế, thật sự là khiến cho nữ nhân khắp thế gian tự xấu hổ a!

Bị ánh mắt Ngọc Phi Yên chói lọi nhìn chăm chăm, Hạ Hầu Kinh Thiên hai má hơi hơi nóng lên. Ánh mắt nóng rực như thế, khiến người khác ngượng ngùng đỏ!

Tuy rằng vành tai dần dần biến thành sắc son, nhưng Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng hết sức kiêu ngạo.

Hoàn hảo mèo con biết hàng tốt, không có bị Liên Căn mê hoặc. Rốt cuộc gia vẫn là hơn hẳn một bậc.

Nghĩ vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên làm ra một hành động hết sức trẻ con, đưa tay đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong ngực, nhìn Liên Căn mấp máy môi không thành tiếng:

Nàng là của ta.

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên khiêu khích, Liên Căn cười nhẹ, há miệng phun ra hai chữ không âm thanh:

Ngây thơ.

Ngươi mới ngây thơ. Hạ Hầu Kinh Thiên tức giận.

Thời điểm Ngọc Phi Yên không hay không biết, ánh mắt hai nam nhân đã trên không trung người tới ta đi giết chết mười mấy hiệp, cuối cùng bởi vì Hoắc thần y xuất hiện, bọn họ mới tạm thời dừng lại.

“Ngọc nha đầu, ngươi cuối cùng đến rồi!”

Đứng bên cạnh hai nam tử đều cao gầy, Hoắc thần y vốn dĩ không hề cao lại càng thêm thấp bé. Cộng thêm dáng người hắn rất tròn, giống như một trái bí đao béo di động.

“Hoắc lão, ngươi tựa hồ lại béo lên!”

Bị Ngọc Phi Yên điểm ra việc này, Hoắc thần y cúi đầu nghiêm mặt, vẻ mặt u buồn.

“Còn không phải bởi vì hán!”

Hoắc thần y chỉ vào Liên Căn hướng Ngọc Phi Yên tố khổ:

“Ta trị không khỏi cho hán, thì tâm tình không tốt, tâm tình một khi kém, lại muốn ăn cái gì. Nhưng mà càng ăn càng nghĩ không ra biện pháp, tâm tình lại càng thêm không xong, ăn cũng càng nhiều. .... Vòng đi vòng lại, tuần hoàn ác tính, thì thành như bây giờ!”

“Phốc ...” Nghe xong Hoắc thần y giải thích, Ngọc Phi Yên xém chút bị sặc nước miếng.

Lấy hiểu biết của nàng đối với Hoắc thần y, đây là một người cực kỳ ăn hàng.

Cố tình hán mỗi lần đều có thể tìm được các loại lý do tốt đẹp lấy cớ giải vây, xem ra cho dù là ở đâu, lực lượng ăn hàng đều là vô hạn.

“Ngươi mau kiểm tra hán xem. Các chiêu bài của ta đều vô dụng, đang chờ ngươi đến giúp ta đây.”

Hoắc thần y nói xong, dương dương đắc ý hướng Liên Căn nhướn mày trắng của hán,

“Tiểu Căn, thấy không? Đây chính là Ngọc nha đầu ta đã nói với ngươi đó. Bản lĩnh của nàng so với ta mạnh hơn nhiều, nhất định có thể trị được cho ngươi. Ngươi cứ đem Liên Thủ Phật Tâm thua cho ta đi!”

“Liên Thủ Phật Tâm là cái gì?”

Hạ Hầu Kinh Thiên nhũ mày, luôn cảm thấy phương diện này có bí mật gì đó mà hán không biết.

“Là ...”

Ngay lúc Liên Căn sắp trả lời, Hoắc thần y vội vàng ngăn hán.

“Ha ha, không có gì! Thật sự không có gì!”

Đối với Hạ Hầu Kinh Thiên lạnh lùng, Hoắc thần y xấu hổ gãi đầu, “Bất quá là ta cùng Tiểu Căn đánh cuộc một chút. Ngọc nha đầu, hạnh phúc của ta trông cậy vào ngươi.”

Nói xong, Hoắc thần y tội nghiệp nhìn Ngọc Phi Yên, mắt nhỏ tràn đầy khẩn cầu.

Thái độ của Hoắc thần y, Ngọc Phi Yên nhìn thấu nhưng không nói.

Hán cái gì cũng tốt, chính là cực kỳ ham thích ẩm thực, thường thường vì một món đồ ăn, một quyển sách dạy nấu ăn mà chữa bệnh cho người ta, là một quái y cá tính mười phần!

“Lần này lại là món ngon gì? Liên Thủ Phật Tâm, ta đoán, là điểm tâm?”

“Đúng! Là một món trà bánh.” Liên Căn ở bên cạnh hồi đáp.

“Ngọc nha đầu, cũng là ngươi hiểu rõ ta nhất! Thật sự cầu xin ngươi!” Hoắc thần y hai tay tạo thành chữ thập hướng Ngọc Phi Yên hành lễ, “Tiểu Căn rất keo kiệt, chỉ làm cho ta nếm qua một lần. Kết quả khiến không thể dời óc, cuộc sống hàng ngày gian nan, ngươi sẽ thanh toán ta đi!”

Không thể dời óc? Cuộc sống hàng ngày gian nan?

Nhìn thân mình Hoắc thần y tròn vo, Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Ta chỉ có thể tận lực thử một lần.”

Vào Ái Liên Cư, Liên Căn ngồi xuống.

Chỉ là ngần ngừ vài bước chân, hơi thở hán đã có chút không xong. Hoắc thần y lo lắng đứng bên cạnh, Hạ Hầu Kinh Thiên thì giống một đại sơn thần, nhìn chăm chăm Liên Căn cùng Ngọc Phi Yên, sợ mèo con của mình chịu thiệt thòi.

“Hai tay.”

Liên Căn làm theo yêu cầu của Ngọc Phi Yên vươn hai tay, hán tuy là nam tử, lại bởi vì nhiều năm triển miên trên giường bệnh, cổ tay gầy chỉ còn lại một phần xương cốt.

Một tầng da trong suốt trắng muốt bao lấy cổ tay hán, mạch máu nhỏ bé yếu ớt, một đường một đường đều có thể thấy được rõ ràng, vị thiếu niên này

so với tưởng tượng của Ngọc Phi Yên còn muốn gây hơn.

Ngọc Phi Yên dương tay, hai sợi chỉ bạc quán lên tay Liên Căn.

“Huyền ti bắt mạch! Còn là song mạch!”

Hoắc thần y nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi kinh hô đứng lên, ánh mắt hắn nhìn Ngọc Phi Yên càng thêm nóng rực. Đây chính là y thuật cổ thất truyền đã lâu, chỉ còn vài dòng ghi chép trên sách y cổ xưa, Hoắc thần y không nghĩ tới chính mình sinh thời còn được nhìn thấy y thuật cao siêu này.

Nha đầu này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Nàng luôn luôn gây cho hắn kinh hãi, lúc này đây cũng không phải là ngoại lệ, xem ra tìm nàng vội vàng chữa bệnh cho Liên Căn là đúng rồi.

Liên Căn sắc mặt không có việc gì, lại nhận thấy một cỗ khí dịu dàng từ chỉ bạc truyền đến huyết mạch hắn, hoà vào nhịp đập của hắn, ở trong thân thể hắn ôn nhu tìm kiếm.

Cảm giác này rất quen thuộc. Liên Căn ôn nhu nhìn Ngọc Phi Yên qua một lớp sa mỏng che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm hoàn mỹ cùng đôi môi phớt hồng.

Ấm áp như thế, hắn đã lâu rồi không cảm nhận được.....

Nhất thời, Liên Căn có chút hướng thụ loại ấm áp ngăn ngừ này, thân hình vốn dĩ cứng nhắc lạnh lẽo dần dần thả lỏng đi, trên mặt lại có an nhàn cùng thân nhiên không nói nên lời. Ngược lại là biểu tình Ngọc Phi Yên không khỏi phập phồng, theo huyền lực xâm nhập, càng trở nên khó coi.

Tại sao có thể như vậy?

Một thiếu niên tốt đẹp như thế, trong thân thể vì sao lại có thứ như thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hạ Hầu Kinh Thiên, người thay lòng!

Ngọc Phi Yên cẩn thận dè dặt dùng huyền lực đụng chạm đoàn hỏa diễm lớn nhỏ ẩn trong thân thể Liên Căn.

Hỏa diễm này giương nanh múa vuốt giống như tiểu yêu tinh chiếm lấy khí phách của hắn.

Tuy rằng là hỏa diễm, lại cực kỳ có linh tính, nhận thấy huyền lực của Ngọc Phi Yên, đầu tiên là rút lui vài bước, sau khi xác định nàng không có nguy hiểm, lại dương dương đắc ý, thậm chí biến hóa thành năm đám, hướng về huyền lực của nàng ra quyền thị uy.

“Lúc sau có thể sẽ có chút đau, người cố chịu!”

Ngọc Phi Yên muốn dùng huyền lực để xem thử một chút rốt cuộc ngọn lửa màu xanh lam này là thứ gì, lại sợ thương tổn đến Liên Căn, chỉ có thể mở miệng trung cầu ý kiến của hắn.

“Không có việc gì.”

Đối với lời nói của nàng, Liên Căn vô cùng phối hợp.

“Yên tâm, người sẽ không có việc gì!”

Thanh âm của Ngọc Phi Yên ôn nhu giống như đang dụ dỗ tiểu hài tử, trên mặt Liên Căn lần nữa lộ ra nụ cười thuần mỹ.

“Ta tin tưởng người.”

Thấy Liên Căn đáp ứng, nàng mới ló mặt thả ra huyền lực, cùng ngọn lửa phía trước đụng chạm. Vốn nghĩ rằng hỏa diễm này sẽ đốt cháy huyền lực của nàng, không nghĩ tới lúc đầu nó lộ ra bộ mặt dữ tợn, nhưng sau khi cảm nhận được sự hiện diện của Ngọc Phi Yên, lại trở nên cực kì ôn nhu, ngoan ngoãn để tùy ý nàng chạm đến.

Đây là U Minh Hỏa!

Trong đầu Ngọc Phi Yên chợt toát ra một cái thanh âm.

Nàng kinh ngạc một lúc, vành tai cẩn thận nghe, thanh âm kia lại biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Lại nhìn Liên Căn, sắc mặt bình thường, hần lờ nói ban nãy không phải của hần.

Rốt cuộc là ai?

Mang theo một bụng nghi hoặc, Ngọc Phi Yên lại tiếp tục kiểm tra.

Sau khi cẩn thận xác nhận lại lần nữa, nàng thu hồi chỉ bạc.

Kiểm tra trước sau mất hơn một canh giờ, cũng làm cho Hoắc thần y ở bên cạnh lo lắng: “Thế nào, Ngọc nha đầu! Có thể trị cho tiểu Liên Căn sao?”

Hoắc thần y nghĩ người ở Liên phủ một đoạn thời gian, ông dốc lòng nghiên cứu hồi lâu, vẫn không tìm ra nguyên nhân của bệnh, điều này làm cho người hành y nhiều năm như ông vô cùng uể oải, thậm chí còn hoài nghi năng lực của mình.

Ông lưu lại một phần là vì món Liên Thủ Phật Tâm này quả thật là mỹ thực, nhưng lại càng hi vọng có thể trị được cho Liên Căn.

Học vấn như biển, y thuật cũng như vậy. Trên đời này cư nhiên cũng có thứ ông không biết, chứng bệnh ông không trị được, hoàn toàn kích thích sự tích cực trong người Hoắc thần y! Làm cho ông vượt qua được bản thân mình.

Ngọc Phi Yên không biết trả lời câu hỏi của Hoắc thần y như thế nào.

Tuy rằng nàng không biết vì lý do gì mà trong thân thể của Liên Căn lại có U Minh Hỏa, nhưng là khí phách của hần cùng U Minh Hỏa đã hòa thành một, nếu muốn dùng sức mạnh làm cho U Minh Hỏa trong người hần bức ra, chỉ sợ thân thể hần không chịu nổi, ngược lại có thể gây nguy hiểm cho tính mạng của Liên Căn.

Trừ phi, tìm được vật dẫn thích hợp, đem U Minh Hỏa dẫn ra ngoài.

Nhưng U Minh Hỏa không phải là vật bình thường, thân thể người bình thường làm sao có thể chịu đựng được!

Thấy nàng trầm mặc không nói, Hoắc thần y không khỏi thất vọng: “Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao? Ngay cả người cũng không có cách nào...”

Nhìn ra Hoắc thần y thực sự quan tâm đến Liên Căn, Ngọc Phi Yên suy nghĩ một lúc, mới mở miệng: “Biện pháp thì có, chỉ là năng lực của ta có hạn, không thể giúp hần trị liệu. việc này không có năm chắc, ta không dám vội vàng ra tay, hơn nữa ta cũng không chắc biện pháp của ta hữu dụng. Ta nghĩ, để ta nói chuyện với Liên công tử một chút!”

Vừa nghe nói có biện pháp, trên mặt Hoắc thần y lại khôi phục tinh thần.

Biết nàng có chuyện muốn hỏi Liên Căn, Hoắc thần y liền tục gật đầu: “Tốt, tốt! Ta đi ra ngoài! Các người nói chuyện đi!”

“Ta liền ở đây!”

Hạ Hầu Kinh Thiên không chịu ra ngoài, chỉ khi Ngọc Phi Yên nói, muốn đề cập tới vấn đề bệnh tật riêng tư, hần mới mím môi, không tình nguyện cùng Hoắc thần y rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn Ngọc Phi Yên và Liên Căn, nàng không có vòng vo, trực tiếp hỏi vấn đề mình quan tâm

“Việc này xảy ra khi nào? Đã bao lâu?”

Mặc dù nàng không có nói rõ, trong lòng Liên Căn cũng hiểu. “Năm mười tuổi ta theo phụ thân ra ngoài du ngoạn, trong lúc vô ý xâm nhập một vùng đầm lầy, gặp U Minh Hỏa, sau này nó liền sống nhờ trong cơ thể ta, tới bây giờ đã được tám năm.”

Tám năm!

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, tám năm này Liên Căn phải chịu tra tấn đến mức nào.

Nếu không có U Minh hỏa, thiếu niên này sẽ sống cuộc sống thích ý bình yên, làm sao lại mang bộ dáng ốm yếu như hiện tại.

Thấy thần sắc không đành lòng của nàng, Liên Căn ngược lại mở miệng an ủi nàng, “Trong họa có phúc, trong phúc lại có họa. Bao nhiêu người đau khổ tìm kiếm đều tìm không thấy bảo bối trong thân thể ta, coi như là tạo hóa của ta.”

Mặc dù phải trải qua nhiều năm đau ốm, Liên Căn vẫn lạc quan như vậy, làm cho tâm tình của nàng cũng tốt lên rất nhiều.

“Xin Liên công tử yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói cho bất cứ người nào.”

Ngọc Phi Yên hứa hẹn nói.

Tuy rằng không biết vì sao trong đầu mình lại hiện ra tên U Minh Hỏa, nhưng nàng có thể khẳng định U Minh hỏa không phải vật tầm thường, đây cũng

là lí do vì sao khi Hạ Hầu Kinh và Thiên cùng Hoắc thần y ở đây, nàng không nói ra nguyên nhân.

Đối diện với thiếu nữ bảo hộ cho mình như vậy, làm cho lòng Liên Căn mềm nhũn.

“Chỉ cần người nói, ta sẽ tin!”

Thấy Ngọc Phi Yên tựa hồ không hiểu rõ lắm về U Minh Hóa, Liên Căn nhẫn nại giải thích cho nàng.

Từ cổ chí kim, thiên địa tách ra, đến nay đã hàng tỷ năm, biến động bất ngờ, làm sinh ra một ít kì trân dị bảo, trong đó có một loại là thần hỏa.”

“U Minh Hóa thuộc thần hỏa, là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu! Vận khí của ta coi như tốt, vậy mà có thể gặp được nó. Chỉ là cơ thể ta cũng không thích hợp làm kí chủ cho U Minh Hóa, cho nên mới trở nên chật vật như vậy.”

Thanh âm của hắn từ tốn ôn nhu, nhẫn nại giải thích từng chút một.

Được Liên Căn giải thích, nghi hoặc trong lòng nháy mắt cũng được giải đáp,

“Thần hỏa rốt cuộc có lợi gì?”

Ngọc Phi Yên tò mò hỏi.

“Trong sách ghi lại, nếu biết cách sử dụng, thần hỏa có thể luyện đan, luyện khí, chế thuốc! được xưng là thần khí địa bản Sơn Phủ, chính là Đức sư Hách Liên dùng Long tinh chi hỏa luyện chế ra.”

“Chỉ là, phạm là thần hỏa đều có linh tính, có tính cách thô bạo, có giao hoạt như hồ ly, cực kì không dễ khống chế. Sau khi Hách Liên luyện ra thần khí, bị Long tinh chi hỏa thiêu chết, ngay cả địa bản Sơn Phủ, cũng không biết tung tích.”

Thì ra là thế!

Long tinh chi hỏa là bảo bối, U Minh hỏa cũng là bảo bối!

Nhìn không ra, tuổi của Liên Căn cũng không lớn lắm, lại bác học hiểu biết nhiều như vậy, giống như một bản bách khoa toàn thư!

Cần nhắc một lúc, nàng nói ra ý tưởng của mình. “Muốn chữa khỏi cho người, đầu tiên phải tìm được kí chủ mới cho U Minh Hóa, đưa U Minh Hóa dẫn qua.”

“Ta vừa thăm dò nó, phát hiện nó chẳng những có linh tính, dị thường giao hoạt, mà còn rất cường đại, rất không dễ khống chế. Nếu nó không thích kí chủ mới, chỉ sợ sẽ không chịu rời thân thể người. Hiện tại ta mới là vô hoàng, không đủ năng lực áp chế nó.”

“Từ khi... Ta tới Võ tông, hoặc là trên Võ tông, ta mới nắm chắc nó rời đi. Nếu không, chộc giận nó, chỉ làm cho người càng thêm thống khổ. Hai thứ mà thiếu một cũng không được! Còn lại, đều dựa vào thân thể người, điều chế được thích hợp với người để khôi phục nguyên khí.”

“Ta hiểu được.” Liên Căn nhẹ giọng thờ dài.

“Việc tìm được kí chủ mới thích hợp cho U Minh Hóa là vô cùng khó. Mặc dù U Minh Hóa có thích kí chủ mới, cũng không thể thương hại đến tính mạng người đó. Nếu để ta khỏe mạnh, ngược lại hại người khác, ta cũng sẽ bất an. Về phần còn lại, ngược lại so với điều thứ nhất làm cho ta ngoài ý muốn, người không phải đã là Võ thần sao?”

Bị ánh mắt ôn nhuận của Liên Căn đánh giá, Ngọc Phi Yên ngượng ngùng nở nụ cười.

“Ta có thể đánh bại Chu Liệt, phần lớn là do hắn kiêu ngạo tự mãn, để ta chiếm được thời cơ. Kỳ thật ta mới vừa đột phá tầng Võ vương, thăng lên làm Võ hoàng. Cho nên ta mới không nắm chắc, không dám trị bệnh cho người.”

“Dù sao, mạng người do trời không phải sao.”

Bởi vì năng lực của mình không đủ, để thế gian tổn thất một nữ nam như vậy, ta sẽ tiếc nuối vạn phần.

Lời sau này nàng chỉ dám nghĩ trong lòng, ngoài miệng nào dám nói ra.

“Không có gì, tuổi người còn nhỏ, lên chức Võ tông cần có thời gian, ta có thể chờ! Dù sao ta cũng đã bệnh nhiều năm như vậy, không lẽ không đợi được một thời gian nữa sao. Ta rất nhẫn nại chờ người lớn lên...”

Câu nói cuối cùng của Liên Căn làm cho nàng đỏ mặt.

Khụ khụ !

Thiếu niên, lời nói mập mờ như vậy, thật sự làm cho người khác mơ mộng huyễn ảo a!

Người ta sẽ ngưng ngưng.

Mặc dù cách một tầng sa mỏng, Liên Căn vẫn thấy được hai luồng đỏ ửng trên mặt nàng.

Thì ra nàng da mặt mỏng như vậy, Liên Căn cười rộ lên,

Thấy hần cười, Ngọc Phi Yên giống như tiểu hài tử làm chuyện xấu bị bắt được, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ rực như tôm luộc, một mảnh đỏ rực, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Khuôn mặt thiếu nữ đỏ giống như xuất huyết, tâm tình Liên Căn thật tốt, lại bởi vì cảm xúc giao động, nhin không được phải ho khan.

‘Người không sao chứ?’

Thấy hần thật khó chịu, nàng yên lặng bước lên phía trước vuốt lưng cho hần, dùng huyền lực giúp hần thư giãn thân thể, thấy sắc mặt hần khôi phục bình thường, nàng mới dừng lại.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn người!” Liên Căn vẫy vẫy tay.

‘Ta bị như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, đã sớm thành thói quen.’

Trong giọng nói của hần cũng không có hối hận, ngược lại lộ ra bình thản cùng thản nhiên, làm cho nàng vô cùng khâm phục.

“Việc của ta để qua một bên, bây giờ nói chuyện của người đi.” Hần nói nàng ngồi xuống, “Nếu đã đến, sao không hỏi ta, Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung như thế nào?”

Liên Căn nói ra lời này, thần sắc Ngọc Phi Yên khê biến.

Lúc này nàng dùng dung mạo chân thật đến Liên phủ, mặt nạ da người để ở trong phủ Lâm Giang Vương. Trên đời này, duy nhất chỉ có Hạ Hầu Kinh Thiên biết Ngọc La Sát chính là Ngọc Phi Yên, ngay cả Ngọc lão gia cùng Khôi thúc cũng chỉ cho rằng nàng là được sư...

Liên Căn làm sao mà biết được?

“Phi Yên cô nương, xin yên tâm! Đây là bí mật của người, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào!” Hần lại dùng câu nói của nàng lúc trước trả lại cho nàng: “Người đã quên ta là ai sao? Xem bói là nghề của ta, ta làm sao lại không biết người là ai, chẳng phải là học nghiệp không tinh!”

Thấy Liên Căn cũng không áp chế chính mình, ngược lại vẫn ôn nhuận như trước, nàng cũng không giaais giếm.

“Nếu Liên công tử đã nói vậy, ta cũng sẽ tin tưởng người, sẽ không giấu giếm người. Ta thực sự muốn công tử giúp đỡ! Sau khi đại ca cùng tam thúc của ta gặp chuyện không may, ta cùng gia gia vô cùng lo lắng cho bọn họ. Ta muốn biết, họ đang ở đâu? Có bình an không? Khi nào thì trở về?”

Đối với việc nàng liên tiếp đặt câu hỏi, Liên Căn mỉm cười ý bảo nàng đừng vội.

“Bọn họ đang ở một nơi khác, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng là bây giờ không có cách nào có thể trở về. không phải bọn họ không muốn trở về mà có nguyên nhân, làm cho bọn họ không thể rời đi. Nếu... Người tham gia đại hội đấu được, có lẽ sẽ ở Lạc Hà cốc nhìn thấy bọn họ. Đến lúc đó có thể đoán tự hay không, đều do duyên của các người!”

Lời nói của Liên Căn, làm cho nàng trong lòng sinh ra hi vọng.

Thuật bói toán của Liên gia vang danh thiên hạ, trong đó Liên Căn là xuất sắc nhất. Nếu hần nói như vậy, nhất định chính là như vậy!

“Thật tốt quá! Chỉ cần bọn họ bình an là được rồi. Đại hội đấu được ta nhất định sẽ tham gia!”

Nàng đứng lên, hành lễ với Liên Căn, “Đa tạ Liên công tử.”

“Ta đã gọi người Phi Yên, người còn muốn đổi với ta xa lạ như vậy sao? Trực tiếp gọi tên ta là được rồi!” Liên Căn nắm tay thành quyền, che môi, “Thân thể của ta còn làm phiền Phi Yên, nếu người muốn khách khí, ta ngược lại hồ thẹn.”

Thật ra tính cách nàng cũng hào phóng, nghe Liên Căn nói như vậy, lập tức gật đầu.

“Ta cũng cảm thấy xưng công tử, tiểu thư vô cùng phiền toái.”

“Nếu đã nói như vậy, ta cũng không cần đề ý đến lễ giáo làm gì! Liên Căn, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho người, trả lại cho người một thân thể khỏe mạnh.”

Rõ ràng chỉ là cái tên, cũng được nhiều người gọi qua, nhưng hần lại cảm thấy, hai chữ này từ trong miệng Ngọc Phi Yên nói ra phá lệ êm tai.

Ngay khi nàng tiếp tục hỏi tình hình mỗi khi phát bệnh của hần, một cái thanh âm thanh thúy dễ nghe từ bên ngoài truyền vào.

“Liên ca ca, ta là Tuyết Nhi! Ngươi ở đâu? Ta đưa được sư tới xem bệnh cho ngươi.”

Ồn ào.

Trong lòng Liên Căn có chút không vui.

Ở một đầu khác của Ái Liên cư, Hạ Hầu Tuyết mang theo Tiết Từ Di cùng Trình Quang Trung đến bên cạnh hồ sen, tay nàng gop lại thành cái loa, hướng về đầu bên này kêu lên, ‘Liên ca ca, chúng ta vào được không?’

Thời gian ở cùng Ngọc Phi Yên bị quấy rối, tuy rằng Liên Căn không nói gì, nhưng biểu tình lại lạnh vài phần.

“Mặc, mang Tuyết công chúa tiến vào.” Nghĩ đến Hạ Hầu Tuyết dây dưa không dứt, Liên Căn ấn huyết thái dương, cảm thấy đau đầu.

Nhìn ra Liên Căn mất hứng, Ngọc Phi Yên cũng không nói gì.

Dù sao nàng và Liên Căn chỉ mới quen biết chưa đến nửa ngày, không biết chuyện này sẽ như thế nào, cho nên vẫn là yên lặng mới thích hợp.

Thấy Mặc Thương tự mình đến đón mình, Hạ Hầu Tuyết vô cùng cao hứng.

Vừa tới bên này, nàng liền bắt đầu riu ra riu rít. “Mặc Thương, thân mình Liên ca ca có tốt không? Lần này ta thỉnh riêng được sư ở Dược Vương Các đến đây xem bệnh cho Liên ca ca. Ngươi đừng thấy Trình được sư trẻ tuổi, thế nhưng hắn đã là đại dược sư!”

Mặc Thương lạnh lùng, cùng với Hạ Hầu Tuyết nhiệt tình hình thành một cảnh đối lập, trong khi Hạ Hầu Tuyết lú lú bên cạnh hắn, Mặc Thương vẫn như trước không rên một tiếng.

Mặc Thương không để ý đến Hạ Hầu Tuyết, cũng không làm nàng tức giận, ngược lại hướng về Tiết Từ Di cùng Trình Quang Trung giải thích nói:

“Từ Di tỷ tỷ, Trình dược sư, các ngươi cũng đừng trách hắn! tính cách của hắn là như vậy, hắn không thích nói chuyện.”

“Tới khi đến bên ngoài Ái Liên cư, nàng vừa thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, miệng nhỏ lập tức khép chặt, nháy mắt liền an tĩnh.

“Thập tứ thúc, người cũng ở đây à!”

Hạ Hầu Tuyết lúng túng cười, thanh âm nhẹ đi rất nhiều.

“Thấy gia đến liền không vui?” Bị Ngọc Phi Yên đẩy ra ngoài cửa, hắn đã sớm nghẹn một bụng khí, hiện tại Hạ Hầu Tuyết lại mang bộ dáng giống như chuột thấy mèo, càng khơi mào cơn tức giận của vị vương gia này.

“Cả đám đều không muốn thấy gia, chẳng lẽ gia sẽ ăn thịt người sao?”

“Không không không, không có...”

Hạ Hầu Tuyết sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trái tim mãnh liệt nhảy lên, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nức nở sụt khóc. Nếu biết thập tứ thúc ở đây, nàng mới không cần chọn hôm nay mà đến Liên Phủ.

Tuy rằng nàng là nữ nhi của hoàng hậu, là kim chi ngọc diệp chân chính, là công chúa duy nhất trong hoàng cung, nhận mọi sủng ái cùng che chở của Hạ Hầu Quân Vũ, nhưng nàng thật sự rất sợ thập tứ thúc.

Huống chi việc thái tử rơi đài, bên ngoài đều nói là do Hạ Hầu Kinh Thiên, làm cho Hạ Hầu Tuyết đối với hắn càng thêm sợ hãi.

Mọi người ai cũng nói nàng là nữ nhi hoàng thượng sủng ái nhất, kỳ thực trong lòng nàng rõ nhất, nếu bàn về phân lượng trong lòng phụ hoàng, nàng so với đầu ngón tay của thập tứ thúc vẫn còn kém.

Không thú vị...

Bộ dáng của Hạ Hầu Tuyết làm cho hắn nhất thời mất hứng.

Dường như mọi người đều sợ hắn, giống như coi hắn là sát tinh không việc ác nào không làm... Trừ bỏ mèo con!

Hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng tại ôn tuyền, trong mắt nàng không có sợ hãi, chỉ có ánh mắt kiệt ngạo cùng phản kháng khiêu khích. Quả nhiên, vẫn chỉ có mèo con hợp tâm ý hắn!

Tiết Từ Di không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được hắn, nàng rút lui cổ, hận không thể biến mình thành người vô hình.

Nàng nghĩ rằng lúc ở Hồng Tinh trấn, việc Hạ Hầu Kinh Thiên đi Âm Sơn Công phủ bái phỏng sau khi hồi kinh chỉ là tùy tiện nói, không nghĩ tới hắn lại làm thật, lại còn nói trước mặt người đem Công Tước vị truyền cho nhi tử, chính mình hưởng phúc – lão Âm Sơn Công, cũng chính là tổ phụ Tiết Hồng của Tiết Từ Di nói mấy câu.

Bởi vì hắn nói mấy câu kia, làm cho thiên kim chi tử như Tiết Từ Di trong một lần đến Âm Sơn Công Phủ, đã bị Tiết Hồng nhốt tại tử đường, để nàng sao chép “Nữ giới”.

Nếu không phải sư huynh đồng môn Trình Quang Trung đến bái phỏng, nàng có lẽ đã bị giam đến hết năm.

Nguyên bản Tiết Từ Di còn ôm ảo tưởng đối với hắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng bị phạt, Hạ Hầu Nam từ thái tử tôn quý biến thành Mãng Quận Vương bị người đời cười nhạo, mọi người trong thiên hạ đều truyền là Lâm Giang Vương âm thầm thao túng, ngay cả Tiết Hồng cũng không để Tiết sắc đi Mãng Quận vương phủ, Tiết Từ Di mới hoàn toàn chết tâm.

Nam nhân này, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại rất nguy hiểm!

Nàng vẫn là nên cách xa hắn một chút!

Hiện tại, gặp hắn ở Ái Liên cư, đối với người nam nhân trước mắt này, Tiết Từ Di chỉ sợ hãi, phẫn nộ, tức giận mà không dám nói gì.

Bất quá, làm cho Tiết Từ Di cảm thấy ngoài ý muốn là, dường như Hạ Hầu Kinh Thiên không có bất kỳ hứng thú nào đối với nàng ta, liền không nhìn hắn nữa. Ngược lại, Trình Quang Trung tới cùng các nàng, nhìn thấy Hoắc thần y liền cung kính hạ lễ.

“Gặp qua sư thúc tổ!”

“Ngươi là?” Hoắc thần y híp mắt, đánh giá hắn.

“Đệ tử Trình Quang Trung, sư phụ là Dược Vương Các Hoàng Liên, Lâm chương môn là sư tổ của đệ tử.” Trình Quang Trung giới thiệu chính mình, Hoắc thần y gật gật đầu.

“Dược Vương Các vẫn tốt chứ?”

“Làm sư thúc tổ quan tâm, toàn bộ Dược Vương Các đều tốt, các đệ tử chính thức đang chuẩn bị tham gia đại hội đấu dược.”

Trình Quang Trung cỡ hai ba hai tư tuổi, mang danh thân truyền đệ tử Dược Vương Các, trên mặt lộ vẻ kiêu căng, chỉ là trước mặt Hoắc thần y nên thu liễm một chút.

“Sư thúc tổ, đại hội đấu dược năm sau ngài sẽ đi sao?”

“Sẽ đi! Lúc này ta chán chán sẽ trở về Dược Vương Các, ta còn mang theo một vị bằng hữu trở về.”

Trình Quang Trung vốn chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới Hoắc thần y lại trở về đi tham gia đại hội đấu dược, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, vì sư thúc tổ này rời Dược Vương Các bốn mươi năm, chưa từng tham gia đại hội đấu dược.

Bây giờ, chẳng lẽ mặt trời mọc đằng tây?

Sau khi Hoắc thần y xuất sư, liền một mực hành y trên đại lục, không có trở lại Lạc Hà cốc. Hiện tại ông nói như vậy, làm cho hắn không khỏi nghĩ đến một ít chuyện cũ nghe được từ Hoàng Liên sư phụ.

Lúc trước chương môn của Dược Vương Các, lão chương môn vốn muốn truyền cho Hoắc thần y, chỉ là trước khi việc này xảy ra, Hoắc thần y say rượu loạn tính lắm bấy, xâm phạm một vị nữ đệ tử, bấy giờ chức chương môn mới được truyền cho Lâm chương môn, Hoắc thần y trong cơn giận dữ rời Dược Vương Các, nhiều năm không có trở về.

Bây giờ tự nhiên ông lại nói muốn trở về, rốt cuộc là có bí mật gì?

Chẳng lẽ trở về muốn đoạt lại chức chương môn sao?

Sư phụ Hoàng Liên của hắn là thân truyền đệ tử của Lâm chương môn, tất nhiên là đứng về phe của Lâm chương môn. Nghe được tin tức trọng yếu như vậy, hắn hận không thể nhanh chóng viết thư báo tin, cho sư phụ cùng sư tổ, để bọn họ sớm đề phòng!

Biểu tình trên mặt hắn, Hoắc thần y cũng không chú ý tới, nghe thấy tiếng mở cửa, ông nhanh chóng bước nhanh tới cạnh cửa, “Ai nha! Cuối cùng các người cũng đi ra!”

“Liên ca ca”

Hạ Hầu Tuyết vừa chuẩn bị đi tới, sau khi nhìn thấy Ngọc Phi Yên đi bên người Liên Căn, thanh âm mắc nghẹn trong cổ họng.

Nữ nhân này là ai?

Vì sao lại một mình ở trong phòng cùng Liên Căn?

Trong lòng Hạ Hầu Tuyết ề ề, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tràn đầy ủy khuất, miệng nhỏ đỏ bưng lại mím lại. “Liên ca ca, này vị tỷ tỷ là ai a?”

Không đợi Hạ Hầu Tuyết nói xong, Ngọc Phi Yên đã bị một cánh tay kéo lại, ngay sau đó liền ngã vào trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên.

Hạ Hầu Kinh Thiên thật phần là người thuộc phái hành động, hẳn cũng không thích nhìn Ngọc Phi Yên cùng Liên Cẩn đứng chung một chỗ, thật sự là chói mắt cực kỳ! Chỉ khi ôm lấy Ngọc Phi Yên ở trong ngực, Hạ Hầu Kinh Thiên mới hoàn toàn cảm thấy thoải mái.

Nhìn động tác của Hạ Hầu Kinh Thiên, nguyên bản Hạ Hầu Tuyết đang cảm thấy ủy khuất lại há hốc miệng.

Đây là Thập Tứ thức mà nàng nhận thức sao?

Hắn không phải thích nam nhân sao?

Nàng là ai a, có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho Thập Tứ thức vì nàng mà thay đổi?

Mấy vấn đề này giống như một đám bong bóng, từ trong đầu Hạ Hầu Tuyết bốc lên. Bất quá cho dù đáp án là cái gì, nàng đều thật cao hứng. Ít nhất cô nương này là người của Thập Tứ thức, liền sẽ không giành liên ca ca với nàng!

"Liên ca ca, ta giới thiệu với ngươi một chút, hai vị này là đệ tử Dược Vương Các. Hắn là Trình Quan Trung, hiện tại đã là đại dược sư! Nàng là Tiết Từ Di, là đích nữ của âm sơn công, cũng học y ở Dược Vương Các! Ta biết thân thể ngươi không thoải mái, nên thỉnh riêng Trình dược sư đến xem bệnh cho ngươi! Hắn rất lợi hại!"

‘Hạ Hầu Tuyết mở to hai mắt nhìn Liên Cẩn, giống như tiểu động vật, hi vọng hắn sẽ khích lệ mình.

Nàng nhưng là thật vất vả mới nghe được Trình Quan Trung tại Đại Chu Quốc, mới thỉnh riêng người tới đây.

Được Hạ Hầu Tuyết khích lệ, Trình Quan Trung đắc ý cười, ngoài miệng lại khiêm tốn nói: "Công chúa thật sự là quá khách khí! Ta cũng mới vừa thông qua khảo hạch của dược sư cao cấp, bất quá chỉ là trị vài cái nghi nan tạp chứng thôi! Không đáng giá nhắc tới!"

"Đại dược sư còn lợi hại hơn Dược vương sao?"

Vào thời điểm Trình Quan Trung đắc ý hả hê, Liên Cẩn lại nói một câu.

Không khí lập tức đóng băng ba thước, biểu tình của Trình Quan Trung trở nên cứng ngắt, trong lúc nhất thời, không khí trở nên cực kỳ lúng túng.

"Khụ khụ, có sư thúc tổ ở đây, ta tất nhiên là không dám múa búa trước cửa Lão Bàn!"

Sắc mặt Trình Quan Trung trở nên thật chật vật.

Mắt công hân còn tương cùng Liên Cẩn kết giao một chút, không nghĩ tới đối phương lại không nể mặt như vậy. Còn có, hắn hiện tại hận chết vị công chúa kia! Rõ ràng Hoắc thần y đã ở đây, còn mời hắn đến đây, việc này không phải làm hắn mất mặt sao!

"Hiểu được là tốt rồi." Liên Cẩn trực tiếp xem nhẹ biểu tình của Trình Quan Trung.

Lúc này, sắc mặt Trình Quan Trung triệt để đen thui.

Nếu không phải bận tâm đến mặt mũi, hắn hận không thể lập tức rời đi địa phương quỷ quái này.

Lúc này người lúng túng nhất không phải Trình Quan Trung, mà là Hạ Hầu Tuyết.

Nàng cũng không biết Hoắc thần y tự mình chữa bệnh cho Liên Cẩn, còn tự cho là đúng mời đến một vị dược sư cao cấp, thật sự là rất mất mặt!

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết không biết nên nói cái gì, Tiết Từ Di thấy được Ngọc Phi Yên đang nỗ lực muốn tránh thoát ôm ấp của Hạ Hầu Kinh Thiên, tuy rằng nàng mang khăn che mặt, nhưng dáng người, khí chất cùng với độ thân thuộc với Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy, làm cho Tiết Từ Di nhìn không được sợ hãi kêu ra tiếng: "Ngươi là Ngọc La Sát ——"

Một tiếng này, hóa giải xấu hổ của Trình Quan Trung cùng Hạ Hầu Tuyết, hai người đồng thời nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

Ngọc La Sát, tên này đối với Trình Quan Trung mà nói cũng không xem là xa lạ.

Từ lúc nàng bắt đầu nổi danh, Dược Vương Các liền âm thầm chú ý nàng.

Xác thực mà nói, là địa phương nổi danh tối cao về y thuật trên đại lục, Dược Vương Các luôn luôn chú ý tới những đệ tử không xuất thân từ Dược Vương Các, mà y thuật lại cao minh.

Ngọc La Sát chữa khỏi quái chứng của Yến Vương, lại ngăn được bệnh dịch ở Tần Tri Quốc, riêng hai sự việc này, làm cho Dược Vương Các thực sự coi trọng.

Lâm chương môn thiên tân vạn khổ tìm tới nơi phát ra bệnh dịch tại Tần Tri Quốc mà Ngọc La Sát trị liệu lấy nước thuốc, mò mẫm thí nghiệm thật lâu, cũng không thể biết được phương thuốc, làm cho hắn buồn rầu không thôi, cũng càng thêm coi trọng Ngọc La Sát, thậm chí không tiếc đại giới sai người

đi tìm kiếm Ngọc La Sát.

Nhưng mà, Ngọc La Sát này hành tung bất định, đệ tử Dược Vương Các tìm thật lâu cũng không thể tìm được nàng, không nghĩ tới lại có thể gặp ở đây.

"Nguyên lai vị này chính là đại danh鼎鼎 Ngọc La Sát! Ta có nghe nói sự tích về ngươi, đối với ngươi thật là kính ngưỡng!" Trình Quan Trung hạ thấp tư thái, trong lòng lại tính toán, tuy rằng hôm nay hắn bị uy khuất, nhưng là có thể nhìn thấy Ngọc La Sát, coi như cũng có thu hoạch lớn! Chương môn sư tổ nhất định sẽ hảo hảo thưởng cho chính mình!

"Ngươi khách khí!"

Nam tử trước mắt ngũ quan cũng được cho anh tuấn, nhưng ánh mắt không chừng lại âm thầm tính kế, làm cho lòng Ngọc Phi Yên không quá thoải mái, chỉ là gật đầu xem như đáp lại.

Vừa nghe thanh âm của Ngọc Phi Yên, tinh thần của Trình Quan Trung liền rạo rực.

Thanh âm rất hay, không biết người lớn lên trông thế nào!

Đáng tiếc, Ngọc La Sát mang khăn che mặt, nam nhân bên cạnh lại quá mức cường hãn, mặc dù Trình Quan Trung không hiểu rõ Hạ Hầu Kinh Thiên lắm, nhưng bản năng xu lợi tị hại cũng cho hắn biết đó là một kẻ không dễ chọc.

Nhìn ra Ngọc Phi Yên không thích Trình Quan Trung, Hạ Hầu Kinh Thiên thật cao hứng, cúi đầu hỏi: "Nếu không, chúng ta đi về trước?"

"Được!"

Những lời nên nói, Ngọc Phi Yên cũng đã nói rõ với Liên Căn, hơn nữa từ Liên Căn nàng cũng đã biết tạm thời Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung không có việc gì, mục đích hôm nay đến cũng đã đạt được .

Ngọc Phi Yên nói lời từ biệt với Liên Căn, Hoắc thần y liền vội vàng hỏi: "Liên Thủ phạt tâm thì làm sao bây giờ?"

Giờ phút này mà còn nghĩ đến mỹ thực, làm cho Ngọc Phi Yên rất muốn cười.

"Hoắc lão, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Liên Thủ phạt tâm tới cho ngươi thưởng thức!"

Như vậy xem như, tiếp nhận ca bệnh này rồi?

Liên Căn được cứu rồi?

Hoắc thần y vừa nghe, cao hứng nở nụ cười, "Ta đã nói rồi, Ngọc nha đầu ngươi nhất định có biện pháp ! Xem ra lần này ta xem như đã tìm đúng người! Tiểu Liên Căn, ngươi nhanh chóng chuẩn bị Liên Thủ phạt tâm cho thật tốt, chờ Ngọc nha đầu chữa khỏi cho ngươi, liền đưa tới cho ta!"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Liên Căn còn muốn đa tạ Hoắc lão giới thiệu Ngọc cô nương cho ta! Ta đối với y thuật của Ngọc cô nương vô cùng yên tâm, tin tưởng nàng nhất định có thể trị khỏi bệnh cho ta!" Liên Căn ôn hòa nói.

"Tiểu tử ngươi cũng thật tinh mắt! Y thuật của nha đầu kia, ngay cả ta cũng ghen tị a, ha ha ha!"

Hoắc thần y quen biết với Ngọc La Sát như vậy, làm cho Trình Quan Trung sinh ra cảnh giác.

Bọn họ làm sao mà nhận thức ? !

Tin tức bên ngoài không phải nói Hoắc thần y bị Ngọc La Sát đoạt danh tiếng, đối với nàng thật là oán hận sao! Hiện tại xem ra, tin tức mà sư tổ nghe được là sai! Còn có, tiểu bằng hữu mà vừa rồi sư thúc tổ nhắc đến, không phải là Ngọc La Sát đó chứ? Ngọc La Sát muốn tham gia đại hội đấu được? Đây chính là một tin tức lớn nha!

Không được, hắn nhất định phải đem chuyện này thông báo cho chương môn sư tổ!

Sơ với Trình Quan Trung đầy bụng âm mưu, Hạ Hầu Tuyết thật sự giật mình.

Bệnh của Liên Căn không biết xem qua bao nhiêu dược sư có tiếng, đều là không công mà lui. Vị thiếu nữ trước mắt này nhìn qua tuổi không lớn lắm, lại khỏe khoắn khoáng đạt, nói có thể trị khỏi bệnh cho Liên Căn, Hạ Hầu Tuyết có chút không tin.

"Ngọc tỷ tỷ, ngươi thật sự có thể trị khỏi bệnh cho Liên ca ca sao?" Hạ Hầu Tuyết nhìn Ngọc Phi Yên, suy nghĩ muốn xuyên qua mạng che mặt nhìn ra được một chút gì đó.

Nàng luôn cảm thấy, lúc này thái độ của Liên Căn không quá hữu hảo.

Dù sao Trình Quan Trung cũng là khách nhân mà nàng mời đến, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phạt tổ! Trong dĩ vãng, mặc dù tính tình của Liên Căn luôn lạnh nhạt đạm, nhưng cũng không có nói chuyện giống như trực tiếp đánh người mặt như vậy.

Không biết có phải nguyên nhân là do tâm lý của mình hay không, Hạ Hầu Tuyết cho rằng Liên Căn đối với Ngọc Phi Yên rất khác thường .

Cười ôn hòa như vậy, trong mắt Liên Căn tràn đầy hi vọng, nhiều năm như vậy nàng chưa từng thấy qua. Nếu nói trước kia mọi thứ về Liên Căn đều tốt đẹp, lại không có một tia sinh khí, hẳn hiện tại, phảng phất như ánh mặt trời, trở nên bùng bùng sinh khí.

Mà thay đổi này, đều do nữ tử tên Ngọc La Sát mang đến .

Trong lòng vô ý thức dâng lên một cỗ nguy cơ, Hạ Hầu Tuyết rất tin tưởng vào trực giác của chính mình, nhận định Ngọc Phi Yên là địch nhân nguy hiểm nhất của nàng.

"Nàng nhỏ hơn người ——" thấy Hạ Hầu Tuyết giả bộ lời kéo làm quen, Hạ Hầu Kinh Thiên ở bên cạnh nói giúp vào.

Hắn vừa nói xong, trên mặt Hạ Hầu Tuyết lập tức đỏ lên

Nàng đã mười lăm tuổi, không nghĩ tới tuổi của Ngọc La Sát còn nhỏ hơn nàng!

Trừ bỏ Hạ Hầu Tuyết, Trình Quan Trung cũng phi thường giật mình.

Còn nhỏ như vậy, y thuật có thể được sư tổ khen ngợi, nếu có thể đem Ngọc La Sát dẫn tới cho chương môn sư tổ, Ngọc La Sát được trọng dụng, vậy về sau tại Dược Vương Các, chính mình chẳng phải là không có chỗ đứng?

Trong lúc nhất thời, nội tâm của Trình Quan Trung lại trở nên rối rắm.

"Nguyên lai là muội muội a, thực thực xin lỗi! Người đội mạng che mặt, ta nhìn không ra tuổi của người ——" Hạ Hầu Tuyết ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng một chút thành ý cũng không có. Một câu nói, đẩy trách nhiệm lên người Ngọc Phi Yên.

Ước chừng nhìn ra Hạ Hầu Tuyết ái mộ Liên Căn, coi mình trở thành địch nhân, Ngọc Phi Yên cười cười, lười phải so đo cùng tiểu cô nương.

Dù sao tuổi tâm lý của nàng đã là người trưởng thành, nếu Hạ Hầu Tuyết ở xã hội hiện đại bất quá cũng chỉ là một học sinh trung học, nàng là người lớn làm sao có thể so đo với một học sinh trung học đâu!

Ngọc Phi Yên không nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết cũng không có vẻ sẽ bỏ qua như vậy.

Nàng khiêm nhượng, ngược lại làm cho Hạ Hầu Tuyết cảm thấy đây là vì sợ hãi, cho rằng bởi vì đối phương biết chính mình là công chúa, cho nên mới sợ.

Mặc dù Hạ Hầu Tuyết sợ hãi Hạ Hầu Kinh Thiên, nhưng cảm giác Ngọc Phi Yên gây nguy cơ cho nàng càng đáng sợ hơn. Nàng thích Liên Căn nhiều năm như vậy, làm sao có thể bởi vì một "Ngọc La Sát" thân phận không rõ liền bỏ dỡ nửa chừng đâu!

"Muội muội, nếu người có thể chữa khỏi cho Liên ca ca, người muốn cái gì, ta đều sẽ nhờ phụ hoàng ban thưởng cho người! Liên ca ca bị bệnh lâu như vậy, ta thấy liền đau lòng. Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Liên ca ca, để ta trả giá cái gì đại giới ta đều có thể!"

Thấy chính mình không so đo, đối phương lại mở miệng kêu một tiếng muội muội, trong lòng Ngọc Phi Yên cực kỳ chán ghét.

Dựa theo hình thức ở cổ đại, tỷ tỷ muội muội, không phải là xưng hô của thế thiếp trong thời này sao? Người này nào tàn sao? Con mắt nào của nàng nhìn thấy bản thân muốn làm muội muội của nàng?

"Thật có lỗi! Ta là con một, không có tỷ muội, cũng không có thói quen tùy tiện nhận tỷ muội!"

"Lại nói ta cứu người phải xem tâm tình, ta cùng Liên Căn rất có duyên, ta mới muốn cứu hắn, không phải bởi vì người. Huống chi việc chữa khỏi bệnh cho hắn, người muốn cảm tạ ta cũng là Liên gia, quan hệ gì với người?"

Ngọc Phi Yên không nói gì thôi, vừa nói lại làm cho người ta tức chết.

Mặt Hạ Hầu Tuyết sung huyết đỏ bừng, nàng còn chưa từng bị nhục nhã như vậy.

Cái gì mà có duyên, là thấy bộ dạng Liên ca ca đẹp nên mới nói vậy đi!

Hạ Hầu Tuyết còn muốn nói chuyện, Hạ Hầu Kinh Thiên mặt lạnh đảo qua, nàng sợ tới mức ngậm miệng, đem tất cả lời nói đến miệng đều nuốt xuống.

"Ta trở về kê đơn dược cho người, nhớ rõ dùng đúng thời gian, cách ba ngày ta sẽ đến đây kiểm tra tình huống của người. Thân mình người quá yếu, mặc dù là chữa bệnh, trước hết cũng phải điều trị một đoạn thời gian. Tạm thời ta chỉ có thể làm chi có như vậy, còn lại, phải đợi thời cơ chín muồi mới được!"

"Làm phiền ! Đa tạ!"

Ánh mắt Liên Căn dừng lại trên cánh tay Hạ Hầu Kinh Thiên đang vờn quanh eo nhỏ của Ngọc Phi Yên, lông mi dài nhẹ buông xuống, che lại ngọn lửa trong mắt hắn.

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên đi rồi, Tiết Từ Di mới nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ cái trán, toát ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Hoàn hảo hoàn hảo, lần này Lâm Giang Vương không làm khó nàng! Thật sự là quá may mắn!

"Liên ca ca, mấy ngày nay ngươi ngủ có ngon không..." Không có Ngọc La Sát, Hạ Hầu Tuyết vừa định thể hiện sự tồn tại của mình trước mặt Liên Căn, Liên Căn lại mở miệng để Mặc Thương tiễn khách.

"Liên ca ca, Tuyết Nhi vừa tới, ngươi liền muốn đuổi ta đi sao?"

Hạ Hầu Tuyết ghen một bụng ủy khuất, vào thời điểm này liền bạo phát, nước mắt nàng vừa muốn rơi xuống, thân mình Liên Căn bỗng nhiên lay động, ngã xuống. Hạ Hầu Tuyết sợ tới mức đem nước mắt đang chực trào ra lại bức trở về.

"Như thế nào? Vì sao Liên ca ca lại ngắt xui đi như vậy?"

Hạ Hầu Tuyết mở to mắt to, nhìn Mặc Thương đem Liên Căn ôm vào trong nhà, nàng vừa định đi theo, Mặc Thương đã đem Liên Căn đặt ở trên giường, lại đi ra ngăn Hạ Hầu Tuyết ở ngoài cửa.

"Mặc Thương, tránh ra! Ta là công chúa, ta muốn nhìn thấy liên ca ca!"

"Àm ỉ——" Mặc Thương lạnh mặt, ném ra một chữ.

"Ngươi, ngươi dám nói ta âm ỉ! Chờ liên ca ca tỉnh lại, ta sẽ nói hần..." Nguyên bản Hạ Hầu Tuyết muốn nói để Liên Căn trừng phạt Mặc Thương, nhưng lại nghĩ đến Mặc Thương là thị vệ của Liên Căn, phụ trách bảo hộ an toàn cho hần, Liên Căn không lúc nào cách xa được Mặc Thương, lại ngượng ngùng im miệng.

"Công chúa, có sự thúc tở ta ở đây, liên công tử nhất định sẽ bình an không có việc gì! Ngươi yên tâm!"

Trình Quan Trung sớm đã muốn đi, hần muốn nhanh chóng trở về báo tin tức trọng yếu mà hôm nay phát hiện được, thấy Hạ Hầu Tuyết còn muốn dây dưa ở nơi này, hần liền mở miệng khuyên nàng.

"Lại nói, bệnh nhân cũng cần hoàn cảnh an tĩnh để tĩnh dưỡng, nhiều người, không khí vẫn đục, ngược lại bất lợi cho Liên công tử dưỡng bệnh."

"Thật vậy chăng? Liên ca ca, ngươi dưỡng bệnh cho tốt, ta trở về hôm sau trở lại thăm ngươi!" Hạ Hầu Tuyết nức nở hai cái, nhìn thoáng qua mi tâm buộc chặt của Liên Căn, lưu luyến không rời ly khai Ái Liên cư.

Vừa ra khỏi Liên phủ, Trình Quan Trung lấy cớ nhanh chóng rời đi.

Mà Hạ Hầu Tuyết vừa vào xe ngựa, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, ào ào rơi xuống.

"Từ Di, Ngọc La Sát kia rốt cuộc là ai? Ngươi làm sao lại nhận thức nàng?"

Mặc dù cam chịu ở trước mặt Liên Căn, nhưng ở trước mặt Tiết Từ Di, Hạ Hầu Tuyết lại biến thành một công chúa cao quý.

Thân phận của đối phương là công chúa, làm cho Tiết Từ Di cảm thấy ghen khuất. Mặc dù nàng đã là đệ tử Dược Vương Các, cũng chưa đạt được tư cách dược sư, nàng cũng không dám cường ngạnh.

Tiết Từ Di đem sự tình cùng Hạ Hầu Kinh Thiên gặp nhau tại Hồng Tinh trấn nói ra, vừa nghe nàng nói Hạ Hầu Kinh Thiên làm cho Hạ Hầu Nam kêu Ngọc Phi Yên là Thập Tử thẩm, Hạ Hầu Tuyết kinh ngạc không thôi.

"Chẳng lẽ bọn họ tự định chung thân?"

"Cái này ta cũng không biết, nhưng là Lâm Giang Vương cực kỳ để ý đến Ngọc La Sát, vị trí của nàng ta ở trong lòng hần nhất định rất trọng yếu."

"Việc này làm ta an tâm!" Hạ Hầu Tuyết rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Nàng vẫn biết Thập Tử thúc cường hãn, nữ nhân hần nhìn trướng khẳng định chạy không thoát. Liên Căn cho dù có ý với Ngọc La Sát, nhưng là tranh không lại Hạ Hầu Kinh Thiên!

Bất quá, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Hạ Hầu Tuyết đợi sau khi Tiết Từ Di rời đi, vẫn là vội vã tiến cung, đi tới ngự thư phòng của Hạ Hầu Quân Vũ.

"Phụ hoàng, nhi thần đã về rồi!"

Hạ Hầu Tuyết giống như một tiểu yến tử hoạt bát, gục bên người Hạ Hầu Quân Vũ, thân thủ đắp lưng cho hần, "Tẩu chương phê lâu như vậy, thật vất vả cho phụ hoàng! Nhi thần giúp phụ hoàng xoa bóp vai, giúp phụ hoàng đắp lưng!"

Ở trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ, Hạ Hầu Tuyết là một nữ nhi nhu thuận, làm cho hoàng thượng cười ha ha.

"Nói đi, lại nghĩ muốn cái gì?" Hạ Hầu Quân Vũ cầm bút lông điểm điểm chớp mũi Hạ Hầu Tuyết, "Người không phải đi Liên phủ sao? Hôm nay làm sao sẽ trở lại nhanh như vậy?"

Bị Hạ Hầu Quân Vũ chọc trúng nỗi đau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Tuyết suy sụp xuống dưới.

"Phụ hoàng, đừng nói nữa, lần này nhi thần thật mất mặt!"

Hạ Hầu Tuyết đem chuyện gặp được Ngọc La Sát nói ra, "Sớm biết rằng bên người Liên ca ca có Hoắc thần y cùng Ngọc La Sát, nhi thần liền sẽ không thỉnh Trình Quan Trung đi qua! Bất quá, lần này đi nhi thần cũng có thu hoạch, cùng Thập Tứ thúc có quan hệ!"

"Nha? Chuyện gì liên quan đến Kinh Thiên a?"

Vừa nghe có quan hệ với Hạ Hầu Kinh Thiên, Hạ Hầu Quân Vũ lập tức buông xuống bút lông, dựng thẳng lỗ tai nghe Hạ Hầu Tuyết nói chuyện bát quái.

"Dù sao, sự tình chính là như vậy! Thập Tứ thúc đối Ngọc La Sát rất tốt! Phụ hoàng, người cũng không biết đâu, nhi thần chưa từng thấy Thập Tứ thúc đối với nữ nhân nào lại ôn nhu như vậy. Đúng rồi, lúc trước hần còn làm cho hoàng huynh kêu Ngọc La Sát Thập Tứ thẩm nữa cơ! Ngài nói nói xem, có phải hay không bọn họ có cái gì a? Thập Tứ thúc có phải hay không giấu người mà thành hôn a?"

Thành hôn?!

Hạ Hầu Quân Vũ cả kinh, lấy hiểu biết của hần đối với Hạ Hầu Kinh Thiên, quả thực là có khả năng này a!

Cho tới bây giờ hần chính là một người không làm việc theo lẽ thường!

Nhưng là... Đối tượng mà Hạ Hầu Kinh Thiên để ý không phải Ngọc Phi Yên sao? Thế nào lại lôi ra người tên Ngọc La Sát, còn nhận thức sớm hơn?

Thanh danh của Ngọc La Sát, Hạ Hầu Quân Vũ cũng có nghe nói qua, y thuật cao minh đến nỗi ngay cả Hoắc thần y đều khen không dứt miệng, còn rất có thiện tâm, là một cô nương tốt. Nếu như không có Ngọc Phi Yên, để nàng làm vợ của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng rất tốt.

Vấn đề hiện tại là, Hạ Hầu Kinh Thiên vừa thừa nhận hần thích Ngọc Phi Yên, vừa cùng Ngọc La Sát chàng chàng thiếp thiếp, ôm ôm ấp ấp, đây là có chuyện gì, làm cho Hạ Hầu Quân Vũ trở nên hồ đồ rồi!

Nhi tử, cho dù muốn thay lòng cũng không thể nhanh như vậy a! Trái tim của cha chịu không nổi a!

"Người tới, tuyên Lâm Giang Vương tiến cung!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ngọc Chi Lan, người lại muốn tìm đường chết

Nghe xong lời nói của phụ hoàng, Hạ Hầu Tuyết vui vẻ ra mặt, càng thêm hăng hái hiệu kính Hạ Hầu Quân Vũ.

"Phụ hoàng, Ngọc La Sát quả thật rất đẹp đó! Tựa như tiên tử, cùng Thập Tứ thúc đứng chung một chỗ vô cùng xứng đôi! Nếu người nhìn thấy cảnh tượng đó, khẳng định sẽ nghĩ bọn họ là kim đồng ngọc nữ!"

Kim đồng? Ngọc nữ?

Ngọc La Sát xinh đẹp cũng đã được truyền đi vô cùng kỳ diệu, ngay cả Yến Vương Tần Tri quốc cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, com nước không vô. Nói nàng là ngọc nữ, Hạ Hầu Quân Vũ cũng tin tưởng.

Nhưng nói Hạ Hầu Kinh Thiên là kim đồng. ....

Thần sắc Hoàng thượng dừng một chút.

Nếu Hạ Hầu Kinh Thiên không mở miệng nói chuyện, không ra tay đã thương người, không dùng khí thế cường đại áp bách người khác, không thỉnh thoảng coi thường người khác, hoặc là những "Công tích vĩ đại" trong quá khứ của hần bị xóa sạch. .... Như vậy, lấy dung mạo Hạ Hầu Kinh Thiên mà nói, xác thực có thể xưng là kim đồng.

Ái Liên Cư.

Chỉ chờ Hạ Hầu Tuyết rời đi, tạp âm bên tai biến mất, Liên Cảnh mới mở to mắt.

“Ta biết ngay là người già bộ! Hô hấp vững vàng như vậy, làm sao có thể phát bệnh được!” Hoắc thần y ở bên cạnh cười hắc hắc, “Tiểu Liên Căn, nhìn không ra, người cũng rất già hoạt a.....”

Hoắc thần y nháy mắt, tỏ vẻ chính mình cũng từng trải qua thời trẻ, là người từng trải.

Gặp được nữ nhân mình không có cảm giác lại quá khó chơi, hắn cũng từng hốt hoảng chạy trốn.

Bị Hoắc thần y giễu cợt, Liên Căn rất bất đắc dĩ.

Phật a, già bộ cũng không dễ dàng ——

Nhìn ra sắc mặt Liên Căn mệt mỏi, Hoắc thần y dặn dò vài câu, liền rời đi, để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt. Lúc này đây, trong phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Một mình Liên Căn hồi tưởng lại lúc Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc Phi Yên rời đi, hai người sống đôi với nhau biến mất trong gió rét, khuôn mặt bình thản của người thiếu niên xưa nay luôn bình lặng như nước rốt cuộc có một loại biểu tình hâm mộ.

Hắn mạnh mẽ sửa mệnh, đã nghịch thiên.

Nếu còn muốn cầu xin thứ khác, thật sự là quá tham lam.

Thôi, cả đời này có thể bảo vệ nàng, nhìn nàng được bình an, chính là phúc phận trăm ngàn năm mới tu luyện được, làm sao còn có thể yêu cầu xa vời như vậy đây! Có thể gặp lại nàng, biết nàng vẫn tốt, hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

Liên Căn an ủi chính mình.

Chỉ là, rõ ràng đã nói như vậy là đủ không cần tham nhiều, vì sao vẫn còn lưu luyến sự ảm áp của nàng như vậy.....

Sự thanh tĩnh trong đầu Liên Căn nhất thời trở nên lộn xộn, hắn không thể không nhắm mắt lại, tựa vào trên gối, tìm một việc gì đó phân tán tinh lực.

“Mặc, Hạ Hầu Nam bên kia an bày thế nào? Hắn tin lời của Từ Thái y sao?”

“Vâng.”

Mặc Thương như một bức tượng điêu khắc đứng bên cửa sổ, mái tóc đen tuyền rũ xuống hai tai hắn, càng làm tôn lên khuôn mặt rắn rỏi nghiêm nghị của hắn, trắng thuần không có huyết sắc, nếu không phải bởi vì hắn mở miệng nói chuyện, không chừng còn có thể làm cho người ta cho rằng hắn là một bức tượng đá.

“Như vậy à! Ngu xuẩn.....” Liên Căn cười khế.

Tuy rằng Mặc Thương không biết công tử có phải hay không đang cười Hạ Hầu Nam chỉ vì cái lợi trước mắt, cho nên mới dễ dàng mắc câu như thế, nhưng hắn biết nếu công tử đã nói Hạ Hầu Nam ngu xuẩn, vậy thì nhất định hắn là người mười phần ngu xuẩn! Nếu không làm sao có thể bị công tử đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy chứ!

“Dựa theo lời ta nói lúc trước mà làm đi! Những thứ giời bộ dơ bẩn thật sự làm cho người ta phiền lòng, vẫn là thanh li sạch sẽ tương đối được hơn, đồ phải làm cho người khác ngột ngạt ——”

Nói xong, Liên Căn lại nhũn mày.

“Giải quyết dứt khoát như vậy có vẻ quá tiện nghi cho bọn họ..... Độn đao giết người, mới là thoải mái nhất! Ta suy nghĩ lại đi!”

“Được.” Mặc Thương máy móc phun ra một chữ.

Liên Căn mưu tính làm như thế nào giết người không thấy máu, có thể huỷ hoại Hạ Hầu Nam đến trình độ lớn nhất, Hường Tiến đã mang theo ý chỉ của Hoàng thượng đến Lâm Giang Vương phủ.

“Liễu công tử, Vương gia thật sự ở bên trong sao?”

Bị Liễu Thịnh dẫn tới bên ngoài Yên Tử Ổ, trong lòng Hường Tiến đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo. “Nô tài hiện tại đi vào có tiện hay không? Có thể hay không đã quấy rầy Vương gia?”

Rõ ràng là mang theo ý chỉ của Thánh thượng, nhưng Hường Tiến vẫn duy trì thái độ nhún nhường cùng khiêm tốn.

Ngày đó hắn ở Từ Ninh Cung, tận mắt thấy Hoàng thượng giết chết Tàn Thái Hậu, càng không nghĩ tới sẽ biết được thân phận thật của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Theo lý thuyết, nếu đã biết thiên đại bí mật này, hắn hẳn là đã bị giết người diệt khẩu mới đúng. Lúc đó Hoàng thượng xác thực đã động sát tâm, bất quá

Lâm Giang Vương chỉ nói một câu đã cứu hần một mạng, làm trong lòng Hướng Tiến cảm thấy may mắn vạn phần, đồng thời cũng đối với Hạ Hầu Kinh Thiên vô cùng cảm kích, cũng hiểu rõ trong trái tim Hoàng thượng người được coi trọng nhất là ai.

Hành tẩu trong cung, cùng vô số loại quý nhân giao tiếp, Hướng Tiến đã luyện được một đôi mắt nhãn kim tinh, cũng học được bộ dáng khéo đưa khéo đẩy lời đời.

Trước kia trong lòng Hướng Tiến chỉ có Hoàng thượng, hiện tại Hạ Hầu Kinh Thiên hần cũng đem vào, chính là chủ tử trong cung chân chính.

Tóm lại, Hướng Tiến đã nhận định, trăm ngàn không thể cùng Lâm Giang Vương đối địch, gặp được chuyện phải đứng về phía Vương gia, đây mới là vương đạo của mạng sống!

“Hần là không có việc gì, công công đi vào chẳng phải sẽ biết hay sao!” Liễu Thịnh lười biếng nói.

Công tử vẫn nhả trước mắt giữa mùa đông còn phe phẩy ngọc phiến, Hướng Tiến không khỏi thay hần cảm thấy lạnh, Liễu Thịnh mặc dù đang cười cười, trực giác Hướng Tiến báo cho hần biết phương diện này không có gì hay ho, càng phải cẩn thận.

Hướng Tiến cảm thấy, hôm nay không phải ngày hoàng đạo.

Cũng là vận khí hần không tốt, hôm nay vừa mới tới phiên hần hầu hạ, lĩnh phải chuyện như thế làm gì, vừa nghĩ tới chuyện tình Hoàng thượng giao cho, Hướng Tiến không thể tự cười khổ.

Mới vừa rồi ở trong cung nghe thấy ý tứ của Tuyệt công chúa, Lâm Giang Vương cùng Ngọc La Sát giao tình sâu đậm, nhưng phía trước Hạ Hầu Kinh Thiên còn vô trong ngực tuyên thệ chính mình đối với Ngọc Phi Yên có ý muốn chiếm giữ!

Điều này xem như, tam giác tình yêu phức tạp? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hai nữ nhân này lại lịch không hề nhỏ, một người là Vũ Thần trẻ tuổi, một người là tân được sư mới nổi, hai người ai đều cũng có sở trường riêng, nói vậy Vương gia cũng rất khó lấy hay bỏ! Chỉ là các nàng hai người đều rất lợi hại, cũng không biết Vương gia ôm lấy hai người, có thể hay không chịu thiệt đây..... Vạn nhất Vương gia chân đứng hai thuyền bị sáng tỏ, một nô tài nhỏ nhỏ như hần có thể hay không thành chỗ trút giận đây?

Nếu không cẩn thận phát hiện gian tình giữa Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc La Sát, không chừng sẽ bị giết người diệt khẩu luôn! Nghe nói Ngọc La Sát rất lợi hại, đến lúc đó nàng tát một phen hóa thi phần lại đây, hần chẳng phải hoá thành một bãi nước vàng hay sao?

Càng nghĩ như vậy, Hướng Tiến càng cảm thấy chột dạ, càng không dám đi vào.

Hoàng thượng, nô tài chỉ một thái giám không thân không phận, ngại để cho nô tài tới Lâm Giang Vương phủ tìm hiểu hư thật về Ngọc La Sát, nô tài làm không được a ——

Cùng chủ tử như thế nào, sẽ trưởng thành ra nô tài như thế ấy.

Ở bên người Hạ Hầu Quân Vũ thời gian quá dài, Hướng Tiến cũng học được một nỗi đầy công năng.

Ngay lúc Hướng Tiến còn đang cân nhắc, rốt cuộc là tiến vào Yên Từ Ổ, hay là cứ chờ bên ngoài, bên trong truyền đến tiếng đánh nhau “Ầm ùng ba”.

Không tốt! Vương gia gặp nạn!

Dù Hướng Tiến là một tên nô tài tay không tác sắc, nhưng là người cũng hiểu biết đạo lý tri ân đồ báo. Vừa nghe thấy thanh âm không thích hợp, hần bắt chập do dự, cầm vật áo vọt vào bên trong Yên Từ Ổ. Ai mà biết vừa vào đến nơi, thì nhìn thấy một hình ảnh nghịch thiên vô cùng.

Một tổ y nữ từ ngời trên người Hạ Hầu Kinh Thiên, Bút Phán Quan nhắm cổ họng Vương gia mà đâm tới.

“Lớn mật! Dám đối với Vương gia vô lễ! Người đâu, bắt thích khách!” Hướng Tiến tốt xấu gì cũng đi theo Hạ Hầu Quân Vũ nhiều năm, cũng coi như tham kiến đại quen mặt, vừa thấy cảnh tượng này, hần lập tức cảm lấy phát trần trong tay hướng về phía Ngọc Phi Yên, hơn nữa lớn tiếng hô cứu mạng.

Đây là từ đâu đến..... Đùa sao?

Ngọc Phi Yên sùng sốt.

Thấy “Nữ thích khách” ngăn người, Hướng Tiến xuất ra mấy gói thuốc, toàn bộ quăng vào Ngọc Phi Yên, trong không khí nháy mắt bao trùm đủ các loại bột thuốc. Đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt!

“Ai?!”

Đang cùng Ngọc Phi Yên đánh đến cao hứng phấn chấn, lại bị người đánh gãy, Hạ Hầu Kinh Thiên cực kỳ không vui. Hiện tại lại người được một cổ mùi thối, Hạ Hầu Kinh Thiên vội vàng ngồi xuống, một tay ôm Ngọc Phi Yên trốn sang một bên, tay kia chém ra chưởng phong, đem bột phấn quét trở về.

“Khụ khụ, Vương gia, nô tài là Hướng Tiến a ——”

Hướng Tiến đang muốn hỗ trợ, nào biết một trận gió bay đến, đem những thứ bột phấn rơi xuống trên mặt hấn, miệng hấn, trên quần áo, khiến hấn nghẹn một họng chỉ biết ho khan, chỉ chốc lát sau từng con từng con ngửa trên người bắt đầu.

“Ngửa chết mất ngửa chết mất! Ai nha, ha ha ha ha, cười chết ta!”

Hướng Tiến nằm trên mặt đất, một bên cười ha ha, cong gập người hết trái lại phải, bộ dáng thập phần buồn cười.

Chờ Hạ Hầu Kinh Thiên nhận ra đó chính là Hướng Tiến, hấn đã sớm lăn lộn trên mặt đất, cười đến lệ rơi đầy mặt, trên mặt không có chỗ nào không có dấu móng tay.

“Phốc xuy ——”

Ngọc Phi Yên đại khái đã đoán ra Hướng Tiến vừa rồi nghĩ rằng nàng gây bất lợi cho Hạ Hầu Kinh Thiên, mới dùng thuốc bột công kích nàng. Chỉ là bị Hạ Hầu Kinh Thiên sử một chiêu như vậy, chính hấn bị ngược lại, ném mùi lợi hại.

Lúc trước Ngọc Phi Yên ở trong cung đã gặp qua Hướng Tiến, là một thái giám lão thành rất ôn trọng nhà, vì sao lại tếu như vậy?

Trên người không có chuyện gì lại mang theo một đồng thuốc bột linh tinh thấp kém như vậy?

Ngọc Phi Yên cho người này uống một chút đan dược, lại cho hấn thuốc mỡ, để hấn bôi vào vết cào trên mặt, thông khổ Hướng Tiến mới dừng lại.

“Cám ơn ngài!”

Tiểu cô nương vừa ra tay, Hướng Tiến liền đoán nàng là Ngọc La Sát, lập tức xấu hổ đứng ở một bên, hai tai nóng lên, đầu đều phải cúi đến mũi chân. Cur nhiên đem người trong lòng Vương gia cho là thích khách, uống công hấn mấy năm nay luyện nhân lực không xong! Lần này thật sự là nhảm lớn rồi!

“Viên thuốc này ngươi cứ cầm, buổi tối trước khi ngủ dùng, có thể trong thân thể của ngươi còn độc đấy.” Vừa nghĩ tới bộ dáng Hướng Tiến vừa rồi thể sống chết cứu chủ, Ngọc Phi Yên lại cười ra tiếng.

“Này……”

Hướng Tiến không dám đưa tay nhận lấy, chỉ phải nhìn về phía Hạ Hầu Kinh Thiên.

“Cầm đi!”

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng biết Hướng Tiến vừa rồi là thật lo lắng cho mình, liền không hề cùng hấn so đo. Tuy rằng suy nghĩ Hướng Tiến có chút đơn giản, nhưng thời điểm như vậy có thể quên thân xong tới, hấn một mảnh trung tâm này cũng đáng được khen thưởng.

“Cám ơn ngài! Gây phiền toái cho ngài!”

Vừa nghe Hạ Hầu Kinh Thiên lên tiếng, Hướng Tiến hai tay run run tiếp nhận viên thuốc, thật cẩn thận quan sát.

Hấn là đại thái giám, tin tức đương nhiên so với người khác linh thông.

Viên thuốc của Ngọc La Sát có bao nhiêu trân quý, hấn lại nhất thanh nhị sở. Nghe nói Ngọc La Sát tùy tiện luyện chế một viên trừ bỏ sọc đã được Thiên Hương Lâu định ra giá ngàn lượng bạc trắng, hiện tại trong tay của hấn cầm không phải dược, là một đồng bạc trắng a!

Nhìn ra ý tưởng của Hướng Tiến, Ngọc Phi Yên cười cười.

“Thuốc này ngươi giữ lại cũng vô dụng, qua mười hai tiếng không dùng, dược hiệu sẽ biến mất.”

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Hướng Tiến có chút tiếc nuối, cũng càng thêm bội phục Ngọc La Sát. Hấn nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe đến thuốc viên có dược hiệu, Ngọc La Sát này thật sự có bản lĩnh.

“Ngươi có chuyện gì?”

Hạ Hầu Kinh Thiên không thích thể giới hai người bị quấy rầy, nghe ra trong lời vị gia này có hương vị phật lòng, Hướng Tiến lập tức căng thẳng da, “Hoàng thượng mời người vào cung!”

“Không đi! Cho dù Tần Trì quốc đánh tới kinh thành, ta cũng không đi ——” Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cầm lấy tay Ngọc Phi Yên biến mất khỏi tầm mắt Hướng Tiến, để lại một mình hấn đứng trong gió lạnh.

Thì ra Ngọc La Sát mới là tình yêu đích thực của Vương gia!

Hướng Tiến nhin không được tán thưởng sự thông minh của chính mình.

Vương gia vì Ngọc La Sát, ngay cả thánh chỉ của Hoàng thượng cũng không nghe, đây là tình yêu đích thực rồi! May mắn mình có thể bắt chấp tánh mạng xong tới, nếu không cũng sẽ không thuận lợi như vậy hoàn thành nhiệm Hoàng thượng giao cho!

Hoàng thượng, nô tài may mắn không làm nhục mệnh!

Chờ Hường Tiến hồi cung, đem mọi chuyện cần thiết giảng giải cho Hạ Hầu Quân Vũ, Hoàng thượng có chút ngồi không yên. Hắn gọi Vương Thái y đến, đem những viên thuốc Ngọc Phi Yên đưa cho Hường Tiến cho hắn kiểm tra.

“Hoàng thượng, thần mạo muội hỏi một câu, viên thuốc này là từ đâu mà đến?”

Nghiên cứu trong chỗ lát, Vương Thái y kích động không kiềm được.

“Này.....”

Hạ Hầu Quân Vũ không chịu nói ra Ngọc La Sát, Vương Thái y lập tức biết được thân phận của người chế được là bí mật, liền thay đổi đề tài, bắt đầu phân tích viên thuốc này cho Hạ Hầu Quân Vũ!

“Thần chưa từng tham kiến viên thuốc tinh khiết đến như vậy! Thần tuy rằng đã là đại dược sư, nhưng khi luyện thuốc vẫn không tránh khỏi lẫn tạp chất, thời điểm tốt nhất cũng chỉ có thể chế ra một viên thuốc nhị cấp. Viên thuốc này hoàn toàn không có tạp chất! Tỏi thiểu cũng hơn cả Dược Vương, mới có thể làm ra đan dược hoàn mỹ như vậy!”

“Hoàng thượng, nếu Đại Chu quốc thật sự có nhân tài như vậy xuất hiện, người nhất định phải tìm cách để hắn ở lại!”

“Nhân tài tuyệt đỉnh như vậy nếu rơi vào quốc gia khác, chính là bất hạnh của Đại Chu quốc ta, sẽ mang đến ta họa ——”

Vương Thái y nói như thế, như thể đang nói chuyện cấp bách lắm, Hạ Hầu Quân Vũ lại biết ý tứ của hắn.

Đây là một niên đại dược liệu thiếu thốn, bệnh tật tùy ý trời, đặc biệt là gặp phải ôn dịch, nhanh thì hàng ngàn, lâu thì hàng vạn dân chúng chết. Dân cư tử vong, sức sản xuất bị suy yếu, thực lực của một nước sẽ suy nhược, đương nhiên sẽ bị các quốc gia khác khi dễ

Một quốc gia nếu như có được dược sư còn cao hơn cả Dược Vương, những thứ này không cần phải lo lắng nữa. Tựa như Tần Trì quốc, rõ ràng bạo phát bệnh dịch, lại được Ngọc La Sát ngăn chặn, cứu được vô số dân chúng, Tần Trì quốc miễn đi một hồi tai nạn.

Cũng khó trách sau khi Ngọc La Sát rời khỏi Tần Trì Quốc, Tần Trì Quốc không tiếc tiền tiếc người đi kiếm nài trở về.

Nhân tài như vậy đi chỗ nào cũng nổi tiếng!

Không thể không nói, Hạ Hầu Quân Vũ là một minh quân, điều đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là kéo dài tuổi thọ, mà là dân chúng cùng quốc gia.

“Trẫm đã biết! Người đi xuống đi! Chuyện này không được nói cho người khác biết ——”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Chờ Vương Thái y rời đi, Hạ Hầu Quân Vũ đem viên thuốc trả lại cho Hường Tiến, dọa đến mức Hường Tiến sợ hãi quỳ xuống, “Nô tài không dám, Hoàng thượng, những viên thuốc này người vẫn giữ đi ạ!”

“Thúi lắm! Trẫm còn đoạt vật của người hay sao!”

Vừa nghe lời này, Hạ Hầu Quân Vũ quát lớn, Hường Tiến vội vàng đem thuốc thu hồi lại.

Đuổi Hường Tiến đi rồi, Hạ Hầu Quân Vũ vô tâm phê duyệt tấu chương, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

Ngọc La Sát nếu có thể ở lại Đại Chu quốc, đương nhiên không còn gì tốt hơn, đây là một đại sự kiện có lợi cho quốc dân bách tính!

Nghe Hường Tiến miêu tả, Hạ Hầu Kinh Thiên cùng Ngọc La Sát cảm tình rất tốt, hai người cư nhiên rõ ban ngày ban mặt liếc mắt đưa tình..... Tuy phương thức bọn họ thân thiết có chút đặc biệt, nhưng nhi tử nhà mình tính tình cổ quái, nói không chừng như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng, Ngọc Phi Yên bên kia thì làm sao bây giờ!

Hạ Hầu Quân Vũ đã hướng Ngọc Kinh Lôi đề lộ ra một ít tin tức, hy vọng hắn có thể lo lắng cho Hạ Hầu Kinh Thiên một chút. Kết quả Hạ Hầu Kinh Thiên lại lòi ra một cái hồng nhan tri kỷ, Thế này Hạ Hầu Quân Vũ làm sao mà đối mặt với Hạ Hầu Kinh Thiên cơ chứ!

Một người là Vũ Thần, một người là Dược Vương, hai người này đối với Đại Chu quốc đều hết sức có lợi.

Nếu không có tâm tư lo lắng, chỉ dựa vào lợi ích quốc gia, Hạ Hầu Kinh Thiên nếu có thể tả giữ hữu ôm, đem hai nữ nhân đều bắt hết, đây là không còn gì tốt hơn.

Nhưng mà, Hạ Hầu Quân Vũ hy vọng Hạ Hầu Kinh Thiên có thể tìm được một nữ tử hán âu yếm, ân ái yêu thương, chung sống cả đời.

Hắn không có cơ hội cùng Mộ Dung Yên dặt tay nhau đến già, tiếc nuối cả đời, trong lòng lại kỳ vọng nhi tử bọn họ có thể tìm được tình yêu chân chính.

So sánh qua lại, không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của Hạ Hầu Kinh Thiên!

Hạ Hầu Kinh Thiên không biết, trong cung Hoàng thượng vì đại sự cả đời của hắn lo lắng đến nỗi trắng tóc, hẳn lúc này đây đưa Ngọc Phi Yên về đến tận cửa, thời điểm nàng xuống xe, Hạ Hầu Kinh Thiên đề nghị Ngọc Phi Yên lên rèm xe.

“Làm sao?”

Ngọc Phi Yên cảm thấy Hạ Hầu Kinh Thiên có chút là lạ, hẳn hôm nay tựa hồ nói rất ít, trở lại vương phủ thì lấy cớ kiểm tra võ công của nàng, cùng nàng đại đánh một hồi.

Nếu Hướng Tiến không đột nhiên xuất hiện, nói không chừng nàng cuối cùng lại hao hết huyền lực, mệt mỏi rã rời.

Chẳng lẽ đi cả của hắn đến? Nam nhân hằng tháng luôn có vài ngày không bình thường nha!

Âm thanh mềm mại của Ngọc Phi Yên khiến cho thần kinh hàn băng của Hạ Hầu Kinh Thiên trầm tĩnh trở lại, có chuyện phải cùng nàng nói ra rồi.

“Gia mấy ngày nữa có thể sẽ xa nhà một chuyến, lễ mừng năm mới năm nay sẽ không thể trở lại, một mình nàng làm sao cho tốt!”

Nếu có thể, Hạ Hầu Kinh Thiên không muốn rời khỏi Ngọc Phi Yên.

Người như Liên Cẩn, rất dễ làm người ta buông bỏ tâm lý phòng bị. Để Ngọc Phi Yên ở lại bên người Liên Cẩn, hẳn thật sự là lo lắng!

“Vậy khi nào thì người trở về?”

Ở chung với Hạ Hầu Kinh Thiên một thời gian dài, đột nhiên nghe nói hắn phải rời khỏi, Ngọc Phi Yên thoáng sửng sốt, sau lại phục hồi bộ dáng bình thường.

Nếu không có chuyện tình đặt biệt quan trọng, Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ không lựa chọn rời đi vào thời điểm tâm niên như vậy. Ngọc Phi Yên không hỏi hắn đi chỗ nào, chỉ muốn biết khi nào hắn quay về.

“Gia sẽ tận lực trở về vào đại hội Đấu Dược! Thời điểm gia không ở đây, nàng chớ quên luyện võ, gia trở về sẽ kiểm tra nàng. Nếu không có tiến bộ, gia sẽ trừng phạt nàng——” Hạ Hầu Kinh Thiên vuốt tóc Ngọc Phi Yên, nhẹ giọng nói.

“Trừng phạt?”

Ngọc Phi Yên vừa nghe, nhãn châu chuyển động, “Người còn có thể trừng phạt ta thế nào? Cũng không thể đánh mông của ta đi!”

Trừng phạt thế nào?

Ánh mắt Hạ Hầu Kinh Thiên dọc theo vầng trán no đủ của Ngọc Phi Yên, trải qua sóng mũi cao ngất của nàng, dừng trên làn môi phơn phớt của nàng. Nghĩ đến trong Thái Cực

Dưỡng Sinh tuyền, cảnh tượng hai người gấn bó giao hoà lúc đó, bụng Hạ Hầu Kinh Thiên nóng lên, cúi người ép xuống trên người Ngọc Phi Yên, há mồm cắn nàng môi.

Non nót, mềm mại, hương vị ngọt ngào trước sau như một hết sức ngon miệng!

Cái hôn tình linh đến bất ngờ, khiến cho Ngọc Phi Yên quên cả gãy dựa, môi nàng cứng ngắc khiến Hạ Hầu Kinh Thiên bất mãn. Bàn tay to của hắn nắm lấy eo nhỏ của nàng, đem nàng đặt lên tấm thảm lông dày êm ái trong xe ngựa.

“Ngô……” Ngọc Phi Yên trên môi đau đớn, làm cho nàng nhẹn không được kêu lên.

Hai người lần đầu tiên hôn môi, là chuồn chuồn lướt nước.

Lần thứ hai, lại là lướt qua một lần nữa.

Lần thứ ba này, mỗi nam thế nào lại giống tiểu cầu, hết cắn cắn, lại liếm liếm a! Môi của nàng cũng không phải điểm tâm, hẳn làm sao có thể cắn chứ!

Ngọc Phi Yên có cảm giác được dưới sự tra tấn của Hạ Hầu Kinh Thiên, môi mềm của chính mình bị tàn phá, thậm chí có một chút hương vị huyết tinh, hình tượng Hạ Hầu Kinh Thiên trong đầu nàng nháy mắt biến thành dã thú, hẳn rốt cuộc có thể hay không hôn môi a!

Hạ Hầu Kinh Thiên miễn cưỡng cảm thấy hương vị máu, vội vàng nhả ra.

Đội hắn cẩn thận xem xét bờ môi Ngọc Phi Yên, thế này mới phát hiện kiêu môi nàng vốn dĩ phơn phớt bị nhuộm thành đỏ như máu, một đường tơ máu hết sức rõ ràng, giống như đoá hoa bị thương, hơi hơi hé mở, lên án Hạ Hầu Kinh Thiên huyết tinh bạo lực.

Đối mặt với Ngọc Phi Yên đầy ửng khuôn, lần đầu tiên, Hạ Hầu Kinh Thiên cảm thấy chân tay luống cuống.

“Gia ——”

Hạ Hầu Kinh Thiên vừa giải thích cho hành động bất thành linh của mình, Ngọc Phi Yên đã tập kích lại đây, hai người trong xe người tới ta đi đánh nhau.

Chiếm tiện nghi của ta! Ta cho người đẹp mặt!

Ngọc Phi Yên không phải nữ nhân uỷ mị nhần nhỏ, tuy rằng trước kia nàng chưa bao giờ kết giao với bạn trai, nhưng là một nữ nhân hiện đại, lại là người công tác y học, chuyện nam nữ thân mật nàng cũng có biết được.

Điều duy nhất nàng bất mãn là, Hạ Hầu Kinh Thiên dám làm nàng đau!

Vết thương thật nhỏ trên môi nàng như dấu vết kiến để lại, buốt đau, Ngọc Phi Yên hoàn toàn có thể tưởng tượng, môi của mình hiện tại đã biến thành lập xương sưng đỏ.

Bởi vì cường hôn Ngọc Phi Yên, lại làm tổn thương nàng, Hạ Hầu Kinh Thiên tự biết mình đuối lý, cho nên hấn vẫn nhường nàng, thậm chí sẽ để Ngọc Phi Yên ngẫu nhiên đắc thủ, cầu nàng nguôi giận.

Nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên cố ý khiêm nhượng, bày ra hành động dỗ đưa nhỏ thế này, Ngọc Phi Yên vừa bực mình vừa buồn cười.

Bình thường không phải rất mạnh mẽ cứng rắn sao?

Thế nào lúc này mềm dẻo như viên cao su thế này, tùy ý nàng chà xát?

Xem ra người còn biết mình đuối lý a!

Hiếm khi Hạ Hầu Kinh Thiên chịu thua, Ngọc Phi Yên cũng không khách khí, biến thành tiểu nữ nhân, cười trên người hấn tím lấy cổ họng.

Ngay lúc Ngọc Phi Yên một lòng muốn “Đáp lễ” Hạ Hầu Kinh Thiên, hấn đột nhiên khản trương bắt lấy hay tay nàng.

“Đừng nhúc nhích!”

Biểu tình Hạ Hầu Kinh Thiên thống khổ, hai má phát sốt, lửa trong mắt còn cháy dữ dội hơn, dọa đến mức Ngọc Phi Yên nhanh chóng dừng lại, ngồi ngay ngắn đoan chính.

Thấy Ngọc Phi Yên nhanh chóng trở lại bộ dáng đoan trang, trở thành danh môn thực nữ, căn bản không thể liên tưởng tới bộ dáng giương nanh múa vuốt vừa rồi, Hạ Hầu Kinh Thiên không khỏi cười khổ.

Nàng luôn là có thể dễ dàng trêu chọc ham muốn nguyên thủy nhất của hấn!

Chính mình thật sự thua trong tay tiểu mèo con này!

“Người không sao chứ ——” Ngồi thẳng lưng, ngay ngắn đối mặt với Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên trong lòng một trận ảo não, sớm biết nam nhân này là dã thú, nàng mới không nên tìm hấn “Báo thù”.

Chính mình trăm ngàn không cần tiền mất tật mang!

“Hiện tại đã biết được sợ? Không phải mới vừa rồi rất hăng hái sao? Gia xem chút còn tưởng rằng nàng là một bách biến miêu yêu, trên người đều bị nàng bắt phá ——”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Phi Yên phi thường hồng, Hạ Hầu Kinh Thiên nở nụ cười, tiếng cười sạch sẽ như tuyết đầu mùa.

“Ai cho người cắn ta!” Ngọc Phi Yên khề hừ một tiếng, “Dù sao, người lần sau còn dám chiếm tiện nghi của cô nương ta, ta sẽ không khách khí với người!”

“Nha? Nàng muốn không khách khí ra sao?”

Nhìn Ngọc Phi Yên tiểu bộ dáng không tha cho hấn, Hạ Hầu Kinh Thiên trong lòng ngứa ngáy.

Nàng không khách khí, đối với hấn là một loại tra tấn ngọt ngào, khiến hấn hết sức khó chịu! Nếu Ngọc Phi Yên mỗi lần đều đối với hấn không khách khí, phỏng chừng hấn còn chưa được vài lần đã tự phế.....

“Ta tự nhiên là hung hăng đánh người! Đánh đến khi người cầu xin mới thôi!”

“Nàng đánh đi ——”

Thấy Ngọc Phi Yên cuộn chặt nắm tay, Hạ Hầu Kinh Thiên cố tình muốn trêu chọc nàng, càng lấn tới, hướng đến khe hở nơi đường môi của nàng nhẹ nhàng thổi một hơi.

Dòng khí ẩm áp truyền đến mặt Ngọc Phi Yên cực kỳ ngứa ngáy. Nàng sợ hãi đến mức nhảy xuống xe ngựa, khuôn mặt trở nên đỏ bừng lợi hại.

“Ha ha ha ha!”

Bộ dáng Ngọc Phi Yên kích động cùng thẹn thùng toàn bộ được Hạ Hầu Kinh Thiên thu vào trong mắt, hần yêu cực kỳ bộ dáng nàng xinh đẹp như thế, tràn ngập thanh xuân sức sống, khiến hần cảm thấy sinh mệnh tốt đẹp, cũng đem sự ưu sầu thân nhiên khi ly biệt của Hạ Hầu Kinh Thiên quét sạch.

“Bên ngoài lạnh, mau trở về đi thôi! Chờ gia trở về!”

Thấy Ngọc Phi Yên giống như con mèo nhỏ tức giận, Hạ Hầu Kinh Thiên không đùa nàng nữa.

“Ngoan! Phải nhớ gia! Đừng quên lời gia, cách Liên Căn xa một chút! Nếu võ công không có tiến bộ, gia sẽ trừng phạt nàng!”

“Ngươi khốn kiếp! Ai nhớ ngươi! Quý mới nhớ ngươi!” Ngọc Phi Yên hung tợn đạp một cái lên bánh xe, thở phì phì trở về Trung Nghĩa Hầu phủ.

Nhìn bóng lưng kiều nhỏ của nàng cuối cùng biến mất sau cánh cửa son, trong mắt Hạ Hầu Kinh Thiên tràn đầy dịu dàng.

Mèo con, nàng có thể nhẫn tâm không nghĩ tới gia, gia vẫn sẽ nghĩ tới nàng!

Rất nhớ rất nhớ nàng ——

Ngọc Phi Yên vào cửa không có lập tức đi gặp Ngọc Kinh Lôi, mà trở lại Tùng Hạc Lâu, tìm thuốc mỡ bôi loạn lên môi. Chỉ chờ đến khi sưng đỏ trên môi mất hết, nàng mới đi hoa viên.

“Thật sự? Tam Thúc ngươi cùng Tinh Khung vẫn còn sống? Vậy thật sự là quá tốt!”

Từ Ngọc Phi Yên biết được tin tức Ngọc Thiên Huyết cùng Ngọc Tinh Khung vẫn bình an, tâm tình lo lắng của Ngọc Kinh Lôi rốt cuộc được buông lỏng xuống dưới. “Chỉ cần bọn họ còn sống là tốt rồi!”

“Gia gia, ta muốn đi tham gia đại hội Đấu Dược! Liên Căn nói Tam thúc cùng đại ca sẽ đi Lạc Hà Cốc, ta muốn đi xem rốt cuộc là sao lại thế này. Tại sao bọn họ hiện tại không thể trở về, có phải hay không có chỗ nào khó xử! Nếu có thể, ta sẽ cùng bọn họ cùng nhau về nhà!”

“Cũng được! Ngươi đi ra ngoài tiếp xúc thế giới, là một chuyện tốt! Trong nhà có ta, ngươi cứ yên tâm đi!”

Nếu trước kia, Ngọc Kinh Lôi khẳng định lo lắng Ngọc Phi Yên một người xuất môn.

Nhưng nàng hiện tại đã không phải tiểu cô nương nhu nhược như trước kia, nàng trưởng thành, hần là có càng rộng lớn Thiên Không!

“Ta chỉ biết gia gia tốt nhất rồi! Cảm ơn gia gia!”

Ngày hôm sau, Ngọc Phi Yên trôi qua vừa gấp rút lại phong phú, ngoại trừ đọc sách trên đại lục này, càng thêm hiểu rõ thế giới này, Ngọc Phi Yên mỗi ba ngày đều đi Yêu Liên Cư khám và chữa bệnh cho Liên Căn.

Điều duy nhất khiến cho Ngọc Phi Yên cảm thấy không quá thoải mái là, mỗi lần đi Liên phủ đều trùng hợp gặp được Hạ Hầu Tuyết, không thể không cùng nàng đi Yêu Liên Cư.

Tiểu cô nương đem nàng trở thành tình địch tiềm tàng, khiến cho Ngọc Phi Yên cảm thấy rất vô tội.

Nàng thừa nhận Liên Căn là một thiên hạ hết sức tốt đẹp, nhưng mà Ngọc Phi Yên căn bản không có lo lắng qua chuyện nam nữ.

Ở trong lòng Ngọc Phi Yên, thủy chung nhớ rõ chính mình là người Hoa Hạ, nhớ rõ sứ mạng của mình. Ngọc Phi Yên trong lòng vẫn có một tường niệm, kỳ vọng một ngày kia có thể tìm được dụng cụ liên lạc mất đi, cùng tiền sĩ Q liên hệ, sau đó trở về Hoa Hạ quốc.

Nơi này có tốt đi nữa, cũng không phải cố hương của nàng!

Nàng ở tại nơi xa lạ này, thân nhân trong nhà còn không biết sẽ nhớ mong ra sao.....

Việc này, Ngọc Phi Yên cũng không nói cho bất luận kẻ nào, chỉ là ban đêm mơ thấy nhà của nàng ở Hoa Hạ quốc, gia gia cùng ca ca nàng, bọn họ đang chờ nàng trở về!

Bất quá, trong khoảng thời gian trước khi trở về Hoa Hạ quốc, Ngọc Phi Yên tính cố gắng hết sức làm một số chuyện cho Ngọc phủ.

Dù sao nàng chiếm giữ thân thể này, thì phải hứng lấy phần trách nhiệm này.

Chủ cũ chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán, chờ nàng rời đi, Ngọc Phi Yên của thế giới này hoàn toàn đã chết.

Ngọc Kinh Lôi đã gặp phải quá nhiều đã kích, không thể để cho vị lão nhân này lại người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh!

Cho nên, đầu tiên nàng phải tìm được Ngọc Tinh Khung cùng Ngọc Thiên Huyết đã mất liên lạc bấy lâu, nếu thời gian dư thừa, nàng còn có thể đi tìm vợ chồng Ngọc Thiên Hân mất tích, coi như là báo đáp Ngọc Kinh Lôi đối xử tử tế với nàng.

Ngọc Phi Yên vạch ra cho mình mục tiêu sống rõ ràng, năm mới đã lặng yên tiến đến.

Bởi vì nàng cùng Chu Liệt một trận chiến trung thành danh, trở thành Đại Chu quốc truyền kỳ, cho nên dịp năm mới này, Hạ Hầu Quân Vũ mời riêng Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Kinh Lôi tiến cung mừng năm mới.

Trong hoàng cung, Ngọc Phi Yên ngồi ở vị trí của mình, đón nhận ánh mắt đánh giá của mọi người.

Từ sau khi nàng thành danh, Ngọc gia trở nên hết sức khiêm tốn.

Vô số người muốn đến Trung Nghĩa Hầu phủ chiêm ngưỡng phong thái Ngọc Phi Yên, đều bị Lão Khôi cùng Hường quản gia dùng vẻ mặt ôn hoà cự tuyệt.

Vì thế, bên ngoài có đủ mọi loại đồn đãi về Ngọc Phi Yên.

Đại đa số cho rằng Ngọc gia sẽ mượn sức Ngọc Phi Yên để nâng cao thành danh, giống như Chu gia một thời, không ai bì nổi, trở thành Đại Chu quốc đệ nhất thế gia. Nào ngờ đã lâu như vậy, một chút động tĩnh đều không có, Ngọc gia ngược lại trước sau như một giản dị chính trực, khiến người ta đối với Ngọc Phi Yên càng thêm tò mò.

Dù sao đây cũng là thời đại dùng thực lực nói chuyện, người có bản lĩnh mạnh mẽ như vậy, lại khiêm tốn không khoa trương, thật sự là quá ít!

Đến khi nhìn thấy tiểu nữ tử ôn nhã ngồi đó, hình tượng trong lòng mọi người lại đảo điên.

Thì ra đây là Đại Chu quốc tân Vũ Thần a!

Thật sự là không giống Chu Liệt chút nào!

Đối với ánh mắt của mọi người, Ngọc Phi Yên cũng không bài xích. Bên ngoài đã sớm đem nàng truyền thành vô cùng kì diệu, có người nói nàng ba đầu sáu tay, có người nói nàng ở trong mộng được Thần Vương chỉ điểm, còn có người nói nàng không phải người, nàng chính là thần tiên chuyển thế.....

Tóm lại, đủ loại cách nói, khiến Ngọc Phi Yên nghe xong chỉ thấy buồn cười, cho nên nàng mới quyết định đến tham gia yến hội lần này, chân chính lộ diện, quét sạch những tin đồn thất thiệt, khiến cho mọi người biết được nàng chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường.

Ngọc Kinh Lôi ngồi thẳng lưng bên người Ngọc Phi Yên, hết sức kiêu ngạo.

T

ất cả mọi người đều chú ý vào nàng đó!

Đây là cháu gái Ngọc Kinh Lôi hấn, là hy vọng cùng kiêu ngạo của Ngọc gia!

Bởi vì Ngọc Phi Yên xuất hiện, yến hội năm mới hết sức náo nhiệt, ngoại trừ Hạ Hầu Quân Vũ ngồi ở vị trí cao nhất, có chút rầu rĩ không vui.

Hạ Hầu Quân Vũ vốn dĩ chờ Hạ Hầu Kinh Thiên tiến cung, muốn cùng hấn hảo hảo tâm tình, hồi suy nghĩ thật tâm của nhi tử, kết quả lại nhận được tin hấn xin kiêu, nói muốn đến Tuyết quốc đi săn.

Đây chán chán chỉ là cái có!

Khi nào đi Tuyết quốc chẳng tốt, không nhất thiết phải đi vào năm mới?

Lại nói, Đại Chu quốc vốn không có mùa sao? Vô luận là hồ ly, gấu, hay là điều, Đại Chu quốc cũng đều có! Cần gì phải đi xa như thế, ngàn dặm xa xôi đi Tuyết quốc? Mùa đông khắc nghiệt như thế, cũng không biết yêu quý chính mình!

Hạ Hầu Quân Vũ càng nghĩ càng tức giận, thật sự là tức mà!

Hành động của Hạ Hầu Kinh Thiên theo hấn thấy, chính là một loại trốn tránh. Bất quá, Hạ Hầu Quân Vũ tức giận thì tức giận, càng nhiều lại là bất đắc dĩ.

Đi vắng mỗi dịp lễ mừng năm mới, Hạ Hầu Kinh Thiên đều tìm cơ rời đi.

Tuy rằng Hạ Hầu Quân Vũ rất muốn hỏi hấn, nơi rốt cuộc đi đâu vậy, nhưng mà lời này Hoàng thượng chung quy vẫn nói không được.

Ở Tần Trì quốc nhiều năm như vậy, Hạ Hầu Kinh Thiên thủy chung cô linh một người, không có thân nhân không có bằng hữu, càng miễn bàn có người bồi hấn lễ mừng năm mới.

Nói vậy, mỗi khi đến ngày toàn gia đoàn viên này, hấn nhỏ nhỏ như thế nào tránh trong phủ của con tin, có lẽ bởi vì chuyện này đi, Hạ Hầu Kinh Thiên mới đường thành thói quen né tránh mỗi dịp năm mới, khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng càng thêm áy náy.

Xem ra thương tổn đã tạo thành, sẽ rất khó để bù đắp, điều duy nhất Hạ Hầu Quân Vũ có thể làm chỉ là trong tương lai hảo hảo bù đắp cho đứa con này.

Ngọc Phi Yên nhận thấy mắt mắt của Hạ Hầu Quân Vũ, cũng đoán được nguyên do bên trong, không khỏi nghĩ tới Hạ Hầu Kinh Thiên cái xú nam nhân kia.

Hắn ngược lại tiêu sái!

Tất cả mọi người đến thời điểm này đều cố gắng trở về nhà, hấn lại nói đi thì đi, không bao giờ để ý đến cảm thụ của thân nhân! Hơn nữa rồi đi nhiều ngày như vậy, cũng không có đến một cái thư tin, báo bình an, thật sự là một tên nhẫn tâm!

Nghĩ đến lúc ly biệt thì bị Hạ Hầu Kinh Thiên cường hôn, môi đau mấy ngày, Ngọc Phi

Yên răng nanh lại ngứa.

Nhìn một đĩa lợn sữa quay trước mặt, nàng cầm dao ra sức chọc thịt heo.

Xú nam nhân!

Bá đạo cuồng!

Đại lưu manh!

Ngọc Phi Yên một bên đem lợn sữa nướng xem thành Hạ Hầu Kinh Thiên, dùng dao đâm tới đâm lui trút giận, một bên trong lòng niệm lắm bả mắng Hạ Hầu Kinh Thiên.

Thời điểm Ngọc Phi Yên đang tận tình trả thù, một cái bóng che trước mặt nàng.

Vừa ngẩng đầu, Ngọc Phi Yên nhìn thấy một người nàng không muốn gặp lại.

“Có chuyện gì sao?” Ngọc Phi Yên không nghĩ tới Ngọc Chi Lan sẽ tìm tới cửa, nàng ta khi thấy chính mình, không phải hấn là giống chó rơi xuống nước, cực kỳ mất mát hay sao?

Bất quá, vừa nghĩ tới Hạ Hầu Nam bị cầm vận trở thành Mãng Quận Vương, là Mãng Quận Vương phi, lễ mừng năm mới phải tiến cung, Ngọc Phi Yên đương nhiên hiểu được.

Sớm biết chỗ này sẽ gặp được người ghê tởm như vậy, nàng sẽ không đến đây!

Thật sự là mất hứng!

Buông ly trà trong tay, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn Ngọc Chi Lan.

Nàng lúc trước để cho Ngọc Chi Lan chạy thoát, chính là dự đoán Hạ Hầu Nam sẽ không dễ dàng buông tha Ngọc Chi Lan, để hấn đảm đương vị trí ác nhân đi.

Nhưng mà không nghĩ tới, một thời gian ngắn không thấy, Ngọc Chi Lan cư nhiên được đường đến mập mạp, sắc mặt hồng hào.

Bên ngoài sớm có nghị luận, nói Ngọc Chi Lan đã mang thai, địa vị ở Mãng Vương phủ rất cao, được Hạ Hầu Nam xem thành bảo bối, hiện tại xem ra, tin tức này tựa hồ là thật sự.

Ngọc Chi Lan ở Mãng Quận Vương phủ như cá gặp nước, thật sự là ngoài dự đoán của Ngọc Phi Yên!

“Muội muội, năm mới vui vẻ!”

Ngọc Chi Lan cầm ly rượu, cười đến ngọt ngào.

Tuy rằng nàng ở Mãng Quận Vương phủ thời gian đầu tiên không có gì vui vẻ, mỗi ngày đều chịu đủ loại hình tra tấn, nhưng từ khi mang thai, Hạ Hầu Nam ôn nhu săn sóc trước kia đã trở lại.

Hấn chẳng những thay đổi thái độ ác liệt, trong tất cả mọi chuyện còn đều đem Ngọc Chi Lan làm trước nhất.

Vô luận là ăn mặc hay chi phí, Hạ Hầu Nam luôn đem thứ tốt nhất đến phòng Ngọc Chi Lan, hạ nhân vương phủ cũng hướng Ngọc Chi Lan cung kính có thêm, làm cho nàng cảm thấy thoải mái trước nay chưa từng có.

Chỉ là, Ngọc Chi Lan trong lòng hết sức rõ ràng, Hạ Hầu Nam sở dĩ thay đổi như vậy, là vì trong bụng nàng có đứa nhỏ của hấn, đây chính là huyết

mạch duy nhất trên thế giới này của Hạ Hầu Nam, sao có thể không xem như bảo bối chứ!

Đều nói mẫu bằng tử quý, Ngọc Chi Lan rốt cục hiểu rõ đạo lý này!

Nàng đã ở trong lòng âm thầm tính toán, nhất định phải sinh một đứa con trai!

Chỉ có sinh hạ được nhi tử, địa vị của nàng trong lòng Hạ Hầu Nam mới vĩnh viễn không đi xuống.

Bất quá, vô luận Ngọc Chi Lan ở Mãng Quận Vương phủ đường quan rộng mở thế nào, khi đến hoàng cung, nàng không thể không ghen hờn, ngồi bàn sau cùng, nhận mọi ánh mắt khác thường.

Phong hào của Hạ Hầu Nam đã biến hấn thành trò cười thật lớn!

Những người chung quanh đều hướng bọn họ chỉ trỏ, không cần nghe rõ, Ngọc Chi Lan đều biết những người này đang nghị luận về mình và Hạ Hầu Nam.

Trái lại là kẻ thù của nàng - Ngọc Phi Yên, lại được ngồi vị trí phía trước, cách Hoàng thượng rất gần, Ngọc Phi Yên được ánh mắt sùng kính vây quanh, đãi ngộ của hai người bọn họ, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Chi Lan sắp quên đi chuyện này, toàn bộ lại tràn vào trong đầu nàng ta.

Đều là do Ngọc Phi Yên tiện nhân này!

Là nàng hủy đi cuộc sống của mình!

Nếu Ngọc Phi Yên không vạch trần Nam Sơn phu nhân, chính mình vẫn là nữ nhi Ngọc

Thiên Tầm, vô luận như thế nào cũng sẽ không biến thành hạ lưu tỷ nữ tiện chủng, cũng sẽ không bị Hạ Hầu Nam khinh thường!

Nàng trải qua vô vàn thống khổ, đều là do Ngọc Phi Yên mang đến!

Dựa vào cái gì Ngọc Phi Yên được tốt như vậy?

Điều này không công bằng!

Nếu Hạ Hầu Nam vẫn là Thái tử, vậy nàng Ngọc Chi Lan sẽ là Thái tử phi, những người này sẽ phải có sắc mặt khác, cung kính với bọn họ còn không kịp!

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngọc Chi Lan sẽ không tự chủ được đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

Nếu không phải Ngọc Chi Lan rõ ràng cân lượng chính mình, biết năng lực của mình hạn chế, nàng ta xem chút nhện không được giống như trước lấy roi quát Ngọc Phi Yên.

Thấy Ngọc Phi Yên không quan tâm đến mình, Ngọc Chi Lan lại giờ lên ly rượu.

“Muội muội, hôm nay là đại niên ba mươi, tỷ tỷ ta chúc ngươi thông hiểu mọi chuyện, vĩnh viễn vui vẻ!”

Tuy rằng không biết Ngọc Chi Lan vì sao lại phát điên, nhưng Ngọc Phi Yên đã không thể giữ được thái độ với nàng.

Tỷ tỷ?

Bị đuổi ra khỏi gia phả, Ngọc Chi Lan ý muốn nói nàng ta vẫn là người Ngọc gia?

“Ta vốn rất vui vẻ, ăn mỹ thực, nhìn cảnh đẹp, nghe âm nhạc, rất thích ý. Nhưng mà vừa nhìn thấy ngươi, trong lòng ta giống như ăn phải ruồi bọ ghê tởm, một chút cũng không vui vẻ! Dịp đầu năm mới, ngươi là cố ý vội cho ta ngọt ngào hay sao?”

Lúc này đây, Ngọc Phi Yên nói chuyện không lưu tình chút nào, một chút mặt mũi đều không để lại cho Ngọc Chi Lan.

Đã nói nhi tử thì không chê mẫu thân xấu, cầu không chê nhà nghèo!

Ngọc Chi Lan sau khi biết được mẹ đẻ của mình là nha hoàn, chẳng những không thừa nhận sự thật này, còn đem Thúy Liễu đánh ngã, hại bà ta xém chút đã đánh mất tánh mạng. Mặc dù là bình thường, cũng không thể lừa dối nhân mạng, huống chi đối phương là mẫu thân mang nặng đẻ đau nàng suốt mười tháng!

Tâm địa ngoan độc như thế, sao xứng làm người chứ!

Quả thực ngay cả cầm thú cũng không bằng!

Thấy Ngọc Phi Yên không hề có kỵ đây là cung yến, cùng chính mình trở mặt, Ngọc Chi Lan siết chặt khăn con.

“Sao, lời nói của ta khiến người khó chịu sao?”

“Nếu không thoải mái, sẽ không tự đến cửa tự tìm mắng! Cút đi!”

Ngọc Phi Yên phát phát tay, giống như xua đuổi một cái gì đó ghê tởm trước mặt, một động tác này của nàng lại chọc giận Ngọc Chi Lan.

Dựa theo tính cách của Ngọc Chi Lan trong dĩ vãng, đã sớm một roi đánh qua.

Nhưng mà lúc này không giống ngày xưa, thân phận hiện tại của Ngọc Phi Yên khiến cho Ngọc Chi Lan kiêng kỵ, trải qua nhiều việc như vậy, Ngọc Chi Lan đã sớm không hề ngại thơ nữa.

Nghĩ vậy, Ngọc Chi Lan “Ba” một tiếng, quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Muội muội, trước kia đều là ta không tốt, ta không hiểu chuyện, ta hiện tại thật sự đã biết sai lầm rồi! Mặc kệ nói như thế nào, ta đều là nữ nhi Ngọc gia, điểm này đều không thể thay đổi, ta hôm nay lại đây chính là muốn cầu muội muội tha thứ ta, không cần đuổi ta ra khỏi Ngọc gia, không cần đem ta trục xuất Từ Đường!”

Ngọc Chi Lan náo loạn như vậy, sớm đã có người phát hiện, rất nhiều người hướng bên này nhìn quanh, ngay cả Hoàng thượng xa xa kia cũng nhìn lại đây.

“Làm sao, chuyện gì xảy ra?” Hạ Hầu Quân Vũ hỏi.

“Phụ hoàng, là thần tức làm sai chuyện, muốn cầu muội muội tha thứ!” Thấy Hoàng thượng rốt cục chú ý tới mình, Ngọc Chi Lan vội vàng lau ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Kết cục của kẻ ác nhân

“Từ sau khi ta có thai, thường xuyên nghĩ lại những chuyện đã qua.”

“Trước kia ta làm rất nhiều chuyện tình không thể tha thứ, nhưng ta khi đó tuổi còn nhỏ, bị kẻ gian mê hoặc, mới thương tổn muội muội, đều do ta không phải! Hiện tại suy nghĩ lại, ta rất hối hận, nhưng mà ta lại không dám đến Ngọc gia, đành phải mượn cơ hội ngày hôm nay, hướng muội muội xin lỗi, thỉnh muội muội tha thứ cho ta!”

Lời nói này Ngọc Chi Lan, ngay cả Ngọc Phi Yên cũng phải vỗ tay khen hay.

Nàng ta đem mọi chuyện phải sạch không còn một mảnh, kẻ gian trong miệng Ngọc Chi Lan, không phải là Nam Sơn phu nhân đã chết sao!

Lúc trước Nam Sơn phu nhân, Chiết Hạ Quân, cùng Ngọc Thiên Xích đã bị phán tử hình.

Nhưng không đợi đến ngày hành hình, ba người bọn họ đã chết trong lao ngục, đáng về khi chết cực kỳ thảm thiết.

Ngọc Phi Yên từ chỗ Hạ Hầu Kinh Thiên biết được kết cục của ba người này, nghe nói thời điểm Ngọc Thiên Xích phi lễ Nam Sơn phu nhân, bị Chiết Hạ Quân cản đứt cổ họng, sau đó Chiết Hạ Quân giết chết Nam Sơn phu nhân, chính mình dựa sát vào thi thể của bà ta, tuyệt thực mà chết.

Từ trạng làm người ta thốn thức.....

Tóm lại, bọn họ bị trừng phạt đúng tội.

Hiện tại Ngọc Chi Lan chẳng những đổ tội hết lên đầu những người này, còn bày ra dáng vẻ mang thai nhưng không thể không khuất phục trước Ngọc Phi Yên, quý xuống trước mặt nàng, còn nói chính mình không dám trở lại Ngọc gia.

Điều này rõ ràng là nói người Ngọc gia ương ngạnh bá đạo, ngay cả người của hoàng thất như Quận Vương phi cũng sợ hãi, nhiều ngày không thấy, chỉ số thông minh của Ngọc Chi Lan cũng tăng lên rất nhiều a!

Không phải nói người đàn bà chữa ngọc ba năm sao, đầu óc nàng ta thế nào thông suốt rồi?

Thời điểm Ngọc Chi Lan nói chuyện, Ngọc Phi Yên nhìn chăm chăm nàng cẩn thận đánh giá.

Nhìn kỹ mới thấy, không cần phải lo. Ngọc Phi Yên đã phát hiện một chuyện rất thú vị ——

Ngọc Chi Lan căn bản là không có mang thai!

Không có thai, lại trưng lên bộ dáng mình ăn hiếp Long tôn của nàng ta, lá gan của nàng cũng thật lớn! Phu thê bọn họ có bao nhiêu khát vọng lấy lại quyền lực a, thế nhưng lại dám cả gan làm loạn, lấy chuyện con nối dõi của hoàng gia ra đùa giỡn? Cũng không sợ bị lộ sao ?

“Đuổi người ra Ngọc gia, là quyết định của ta! Không có quan hệ gì với Yên nhi!”

Ngọc Kinh Lôi vốn dĩ tâm tình rất tốt, bị Ngọc Chi Lan đùa giỡn như vậy, cũng đen mặt.

“Người đã là người của Mãng Quận Vương! Mặc kệ ngày sau người tốt hay xấu, đều cùng Ngọc gia không có bất cứ liên quan nào!”

“Ngọc gia chúng ta một mực quang minh lỗi lạc, làm việc đoan chính. Người tâm hoài bất quỷ như vậy, lòng dạ rắn rết không xứng làm người Ngọc gia!”

“Người đừng kêu ta là gia gia, ta không phải gia gia của người! Cũng không được kêu Yên Nhi là muội muội, nếu không đừng trách ta không nể mặt, trong lòng mọi người cũng không khoái hoạt!”

Lão gia tử làm sao đi quản thân phận Ngọc Chi Lan là cái gì, dù sao dám khi dễ Ngọc Phi Yên, hẳn là người đầu tiên không tha thứ cho kẻ đó!

Ngọc Chi Lan vốn dĩ đang đeo một bộ mặt trang nhã, khi nghe Ngọc Kinh Lôi đánh giá mình như vậy, rốt cục âm trầm xuống.

Hôm nay người tới tham gia cung yến, đều là hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều.

Ngọc Kinh Lôi vốn dĩ ở trong triều cũng rất có uy vọng, có mấy lời đánh giá này của hắn, ngày sau nàng hoàn toàn không thể lẫn lộn trong giới quý tộc nữa rồi!

Đáng giận! Đáng giận!

Ngọc Chi Lan vốn dĩ còn muốn hướng Hoàng thượng xin giúp đỡ, ai mà biết Hạ Hầu Quân Vũ cũng là một bộ dáng lạnh lùng.

Chuyện tình Ngọc gia, Hoàng thượng đã sớm biết, lúc này hắn chỉ thấy Ngọc Chi Lan cùng một dạng với tôm tép nhãi nhép, tự biên tự diễn, có điều nàng ta chọn sai thời điểm rồi, khổ diễn một hồi, Hạ Hầu Quân Vũ trong lòng cảm thấy buồn phiền.

“Mãng Quận Vương, mang Vương phi của người xuống!”

Hạ Hầu Quân Vũ trước mặt mọi người quát lớn.

Hạ Hầu Nam vốn dĩ vô tội, nằm mà cũng dính đạn.

Vốn dĩ Ngọc Chi Lan đi tìm Ngọc Phi Yên gây phiền toái, hắn rất vui xem trò hay.

Nhưng mà không nghĩ tới Ngọc Chi Lan cực kỳ ngu xuẩn! Không thể bôi nhọ Ngọc Phi Yên, ngược lại tự bôi xấu bản thân.

“Đi, theo ta đi xuống!”

Hạ Hầu Nam không thể không đứng dậy, dưới ánh mắt chế cười của tất cả mọi người, kéo Ngọc Chi Lan đi, lúc gần đi, hắn hung hăng nhìn Ngọc Phi Yên liếc mắt một cái, dường như cổ hận ý này đã khắc vào trong lòng hắn.

Thật sự là mạc danh kỳ diệu!

Đối với thái độ của Hạ Hầu Nam, Ngọc Phi Yên cười lạnh một tiếng.

Trên thế giới này luôn luôn có một số kẻ đàn độn, ở trong mắt bọn họ, tất cả mọi người đều thiếu nợ bọn họ. Mặc dù chính bọn họ phạm sai lầm, lại luôn đẩy trách nhiệm cho người khác, không tự tìm vấn đề trên người mình.

Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan chính là những kẻ điển hình như vậy.

Trêu chọc ta, đã nghĩ dễ dàng như vậy thoát thân?

Điều này sao có thể!

Năm mới đang êm đẹp, lại bị hai người này phá hỏng, hai mắt Ngọc Phi Yên chợt lóe.

Chờ bọn hắn đi được một khoảng cách, một khối xương gà khéo léo từ trong tay Ngọc Phi Yên bay ra ngoài, đánh vào chân Ngọc Chi Lan, đau đến mức Ngọc Chi Lan hụt bước, nặng nề té lăn ra đất, bụng úp sấp xuống.

Một cú ngã này, khiến cho Ngọc Chi Lan kinh hoàng lên.

Bụng đau quá, dường như có cái gì nóng hằm hập từ trong thân thể chảy ra.

Không, không thể!

“Ngươi sao rồi?” Đối với Ngọc Chi Lan té ngã như vậy, Hạ Hầu Nam không khăn trương không được.

Ba tháng đầu mang thai là thời gian dễ dàng gặp chuyện không may nhất, hiện tại Ngọc Chi Lan sắc mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, dọa đến mức Hạ Hầu Nam vội vàng quỳ xuống đỡ nàng.

Này! Trăm ngàn không được xảy ra chuyện gì!

Tương lai của hần, hy vọng của hần, đều nằm trong bụng Ngọc Chi Lan đó!

Không có đứa nhỏ, lấy gì đảm quân vương mộng!

“Điện hạ, bụng ta đau quá ——” Ngọc Chi Lan càng khăn trương, cảm giác dưới bụng càng rõ ràng, chỉ chốc lát sau, một mảnh đỏ hiện lên trên váy nàng.

“Hài tử của ta.....”

Ngọc Chi Lan gắt gao ôm lấy bụng mình, cung y đều bị nàng ta vò nhăn nhúm.

“Điện hạ, nhất định phải cứu đứa nhỏ! Ta không thể không có nó!”

Ngọc Chi Lan biết thứ quý giá nhất chính là hài tử trong bụng mình, vô luận như thế nào, đứa nhỏ này phải bảo trụ.

“Thái y, mau truyền Thái y! Thái y mau tới!” Hạ Hầu Nam ôm Ngọc Chi Lan, khăn trương kêu to.

Thời điểm tân niên, đột nhiên đổ máu, đối với Hạ Hầu Quân Vũ mà nói không phải điềm gì tốt, bất quá đây là đứa nhỏ của Hạ Hầu Nam, đầu gì cũng là tôn tử của hần, cho nên Hoàng thượng vẫn lập tức cho Hưong Tiến đi mời Vương Thái Y.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của mọi người đều đặt vào cái thai trong bụng Ngọc Chi Lan.

“Ta bình thường đều tốt, Thái y cũng nói ta thân thể rất cường tráng, tại sao có thể như vậy, ta vì sao ngã sấp xuống ——”

Ngọc Chi Lan ôm bụng, tựa vào trong lòng Hạ Hầu Nam, vẫn không quên cho Ngọc Phi Yên một bả đao.

“Vương gia, ta vừa rồi quỳ trong chốc lát, thời điểm đứng lên, đã cảm thấy say, cũng không biết là chuyện thế nào, sau đó thì ngã sấp xuống! Vương gia, nếu đứa nhỏ có cái gì không hay xảy ra, ta cũng không muốn sống nữa!”

Ngọc Chi Lan nói ra một lời này, đều ám chỉ Ngọc Phi Yên trước đó đã động chân động tay.

Dù Ngọc Phi Yên không hề làm chuyện gì nham hiểm mờ ám, cũng là bởi vì nàng không chịu tha thứ cho Ngọc Chi Lan, khiến cho phụ nữ có thai tâm tư nặng, vẻ mặt hoảng hốt, mới có thể ngã như vậy.

Nghe Ngọc Chi Lan nói như vậy, Hạ Hầu Nam không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hướng Ngọc Phi Yên rống lên:

“Ngọc Phi Yên, nếu Chi Lan gặp chuyện không may, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Mãng Quận Vương, ta khuyên ngươi vẫn là đừng vội như vậy, đừng di động Quận Vương phi! Nói không chừng nàng vốn dĩ còn có thể cứu, bị ngươi ôm tới ôm lui, đứa nhỏ mới thật sự không có!”

Ngọc Phi Yên tựa tiểu tựa tiểu cầm lấy một cái chân lợn sữa quay, đối với Ngọc Chi Lan quơ quơ.

“Quận Vương phi, sau khi trở về nhớ phải tắm bỏ đó.”

“Ngươi xem, không có người bức ngươi, ngươi quỳ so với ai khác còn nhanh hơn. Không có người đẩy ngươi, ngươi ngã so với ai khác đều thảm. Đây là điển hình của bệnh thoái hoá xương, thiếu chất đó! Cần uống đại xương canh! Đại bổ mới được! Nếu không tiếp theo ngã hổng cái bản mặt xinh đẹp của ngươi, ngươi còn sống thể nào!”

Ngọc Phi Yên nói lời khôi hài, mọi người cười thành một mảnh.

Thì ra Vô Thần đại nhân cũng là người bình thường, còn có thể nói giỡn như vậy!

Đối với một Chu Liệt người gặp người sợ, được gặp một Ngọc Phi Yên thân thiện như vậy, trong lòng mọi người đối với vị Tân Vô Thần này rất thân thiết! Nụ cười trên mặt tất cả cũng thoải mái hơn rất nhiều!

Dù sao, giống phu thê Hạ Hầu Nam đàn độn như thế chỉ là số ít, đại đa số mọi người đều rõ ràng, Ngọc Chi Lan đây là đang vu hãm.

Nếu Ngọc Phi Yên thật sự muốn chinh Ngọc Chi Lan, bằng thân phận Vũ Thần của nàng, một đầu ngón tay cũng có thể muốn mạng nàng ta, chỗ nào cần quanh co lòng vòng như thế!

Mãng Quận Vương phi này, chính là quá ngu xuẩn!

Đường đường Quận Vương phi, dám vu khống như thế, muốn tìm người để bôi đen sao, tùy tiện kéo cung nữ thái giám gì cũng thôi đi, lại muốn vu oan Vũ Thần, nàng ta không muốn sống nữa rồi!

Thật sự là lớn mật!

Đàn độn!

Bởi vì lễ mừng năm mới, Thái Y Viện được nghỉ, chỉ có Vương thái y là thái y ngự dụng của Hạ Hầu Quân Vũ.

Nhìn thấy Vương Thái y, Hướng Tiến không nói hai lời, túm hần hướng về phía đại điện mà chạy. Một mạch đến đại điện, rồi tham kiến Hạ Hầu Quân Vũ, làm lễ quân thần, Vương Thái y mới thờ hớn hớn đi đến bên người Ngọc Chi Lan.

Vừa thấy người đến là Vương Thái y, Hạ Hầu Nam trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Y thuật của hần không tệ!

Có Vương Thái y ở đây, Ngọc Chi Lan cùng đứa nhỏ còn có đường cứu!

“Vương Thái y, ngươi mau nhìn xem nàng làm sao rồi! Đứa nhỏ có sao không?”

“Điện hạ an tâm một chút chớ vội nóng nảy!” Vương Thái y khẽ đặt tay lên cổ tay Ngọc Chi Lan, chỉ chốc lát liền nhũn mảy.

“Thế nào?” Hạ Hầu Quân Vũ vẫn luôn chú ý chuyện bên dưới, tuy rằng hần đối với Hạ Hầu Nam hết sức bất mãn, nhưng tôn tử lại không giống, không thể đem sai lầm của Hạ Hầu Nam mà chất đống lên người một hài tử vô tội.

“Quận Vương phi, ngươi vừa rồi có phải hay không đã ăn cái gì lạnh?”

Vương Thái y nắm chòm râu dê, chậm rãi nhỏ nhẹ hỏi.

“Lạnh ? Vừa rồi ta thấy nước trái cây ướp lạnh được đưa lên, uống nhiều hai ly.” Ngọc Chi Lan vừa nói, một bên ngưng ngáp nói, “Từ sai khi mang thai, ta đặc biệt thích món đó!”

Đây là toan nhi lạt nữ! Thỏa mãn con trai nha!

Mặt mảy Hạ Hầu Nam đầy vẻ tươi cười.

“Thì ra là thế!” Vương Thái y đứng lên, hướng Hạ Hầu Quân Vũ hành lễ, “Bệ hạ, Quận Vương phi không việc gì. Nàng uống phải nước trái cây tính hàn, khiến cho đau bụng kinh, chỉ cần dùng thuốc điều kinh liền có thể giảm đau!”

Vương Thái y vừa dứt lời, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ liền nổi lên gió to sóng lớn.

Ngọc Chi Lan không có mang thai, Hạ Hầu Nam khắp nơi thông cáo là có, đây là ý gì?

“Ngươi nói nàng căn bản không có mang thai?” Hạ Hầu Quân Vũ nặng nề buông ly rượu trong tay, mặt mảy tràn đầy giận dữ.

“Đúng vậy, bệ hạ. Quận Vương phi chỉ là nguyệt sự đến!”

“Điều đó không có khả năng!” Ngọc Chi Lan hét ầm lên, “Thái y, ngươi không phải là nhìn lầm rồi!”

Bị Ngọc Chi Lan nghi ngờ y thuật của mình, Vương Thái y hết sức mất hứng. “Quận Vương phi, lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ trước mặt bệ hạ, thần còn có thể nói láo hay sao?”

Hạ Hầu Nam lúc này cũng rơi vào trong mộng, không có nhĩ từ?

Mấy ngày nay hần đều đắm chìm trong trạng thái khoái hoạt tốt độ, thế nào đứa nhỏ lại không có?

“Ngươi gạt người!”

Ngọc Chi Lan vốn dĩ nằm vô lực trên mặt đất kích động đứng lên, hạ thân huyết lại chảy rần rần, để lại một mảnh đỏ, “Ta đã biết, ngươi chân chó theo bọn họ! Ngươi chính là không muốn nhìn ta sống ngày tháng an lành, cho nên mới đến nói xấu ta!”

Nhìn Ngọc Chi Lan hành vi như điên dại, Vương Thái y nhủ mảy.

“Quận Vương phi, nói chuyện phải có căn cứ! Y đức cùng y thuật của thần, đều đã được chứng thực! Thần không biết người nói vậy là có ý gì!”

Ngọc Chi Lan nhận định Vương Thái y đây là đang giả ngu, chỉ vào Ngọc Phi Yên cùng Ngọc Kinh Lôi mắng to.

“Được, các người lợi hại! Cứ nhiên ngay cả ngự y của Hoàng thượng đều mua chuộc, thật sự là bàn tay che trời! Các người đây là muốn tạo phản sao? Ngọc Phi Yên, người sợ ta có đứa nhỏ sợ Vương gia đông sơn tái khởi sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó!

Nghe Ngọc Chi Lan đôi trắng thay đen, Ngọc Kinh Lôi tức giận xém chút lấy rượu hất vô mặt nàng ta.

Ngọc Phi Yên đề tay Ngọc Kinh Lôi lại, để hấn nguôi giận, chính mình bình tĩnh nhìn Ngọc Chi Lan.

“Thị phi công đạo, đều có Hoàng thượng quyết đoán! Điều duy nhất ta không hiểu được là, Mãng Quận Vương muốn thế nào đông sơn tái khởi!”

Một lời này của nàng, trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ “ông” một tiếng, xôn xao đứng lên.

Chẳng lẽ Hạ Hầu Nam còn chưa chết tâm.

Còn thêm muốn ngôi vị Hoàng đế?

Hạ Hầu Quân Vũ trên mặt dù phát nghiêm khắc.

“Phụ hoàng, thần tức không có ý tứ này! Thân thể thần tức rõ ràng, Vương Thái y lại nói thần tức không có mang thai, điều này sao có thể! Thần tức cả gan, mời phụ hoàng mời thái y khác lại đây, thần tức muốn bảo trụ đứa bé này!”

Ngọc Chi Lan trên mặt không chút huyết sắc, trong mắt lại là đau khổ cầu xin.

Hạ Hầu Nam lúc này cũng tỉnh táo lại, quỳ gối trước mặt Hạ Hầu Quân Vũ.

“Phụ hoàng! Nhi thần đã là một phế nhân, đứa nhỏ trong bụng Ngọc Chi Lan là huyết mạch duy nhất của nhi thần, cầu phụ hoàng thương tình nhi thần, để lại cho nhi thần một ước muốn đi! Cầu phụ hoàng hãy cứu đứa nhỏ của nhi thần!”

Hạ Hầu Nam nói như vậy, cũng là nhận định Vương Thái y đã nói dối, khiến hấn tức giận đến mức râu run run, thối lui đến một bên.

Nguyên bản là lễ mừng năm mới, Hạ Hầu Quân Vũ không nghĩ sẽ huyền não ra chuyện không vui như vậy, nhưng chuyện cũng đã rồi, lại liên quan đến danh dự của hoàng gia, không tìm hiểu rõ ràng không được, hấn liền nhẫn nại cho người đi tìm Thái y khác.

Hạ Hầu Nam giờ phút này đã tin chắc Vương Thái y cùng Ngọc Phi Yên là một phe.

Tuy rằng không biết bọn họ thế nào thông đồng với nhau, nhưng hấn thần hồn nát tính trông gà hoá cuốc, sợ hãi Vương thái y rất có thể hãm hại hấn, liền đưa ra một yêu cầu quá đáng.

“Phụ hoàng, không phải nhi thần đa tâm, nhi thần hiện tại rất nhát gan, sợ hãi toàn bộ Thái Y đều giống nhau, có thể hay không mời người thay được sự?”

Đây là đập trên mặt mũi người ta?

Ngọc Phi Yên thật sự phải đem chỉ số thông minh của Hạ Hầu Nam kiểm tra cấp bách.

Thấy không khí trở nên xấu hổ kỳ lạ, Hạ Hầu Tuyết đứng dậy.

“Phụ hoàng, nhi thần có một người muốn đề cử ——” Nhìn thấy Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan bị buộc đến nước này, Hạ Hầu Tuyết trong lòng có chút đồng tình cùng bọn họ,

“Được Vương Các đệ tử Trình Quan Trung hiện nay đang ở kinh thành, năng lực đã được xếp vào hàng dược sư cao cấp, y thuật rất cao, không bằng mời hấn lại đây!”

“Được rồi!” Cô nén tức giận trong lòng, Hạ Hầu Quân Vũ gật gật đầu.

Thấy Hoàng thượng đáp ứng đề nghị của mình, Hạ Hầu tuyết cao hứng hướng Hạ Hầu Nam gật gật đầu, muốn hấn trăm ngàn yên tâm.

Hạ Hầu Tuyết trước kia cùng Hạ Hầu Nam quan hệ không tệ.

Trong ấn tượng của nàng, vị hoàng huynh này luôn luôn ôn hoà thiện lương, tuy rằng hấn hiện tại đã bị phế, Hạ Hầu Tuyết đối với quyết định của phụ hoàng cũng không dám nói thêm cái gì, nhưng trong nội tâm nàng vẫn chấp nhất thân cận với hấn.

Có đảm bảo của Hạ Hầu Tuyết, Hạ Hầu Nam tốt xấu yên tâm một ít.

Xem ra, lúc trước tạo ra quan hệ tốt với nữ nhi của Hoàng hậu, vẫn là có lợi a!

An ủi Hạ Hầu Nam, Hạ Hầu Tuyết vừa quay đầu lại thì thấy ánh mắt Hạ Hầu Quân Vũ đảo qua.

Lạnh quá ——

Hạ Hầu Tuyết rung mình một cái, ánh mắt phụ hoàng vừa rồi thật đáng sợ! Đây là làm sao? Nàng chưa từng thấy qua ánh mắt này của người.

Hạ Hầu Tuyết đoán không ra nguyên do, Lư Hoàng hậu ngồi một bên đã sớm đem thâm tâm Hoàng thượng nhìn thấu.

Nhìn thấy nữ nhi của mình ngu xuẩn vù vù, một bộ dáng không hay không biết, Lư Hoàng hậu hận không thể tiến lên nhéo tai nàng thật đau.

Lư Hoàng Hậu đã sớm dặn dò Hạ Hầu Tuyết, không được cùng Hạ Hầu Nam tiếp xúc, không được dính vào chuyện tình của Hạ Hầu Nam.

Cố tình lúc này, Hạ Hầu Tuyết lại đứng ra, dường như sợ người khác không biết huynh muội bọn họ tình thâm, chính mình tại sao lại sinh ra một đứa xuẩn ngốc như vậy!

Vương Thái y, đó là thân tín của Hoàng thượng!

Hắn vừa mới tiến lên làm Dược Thánh, y thuật không thể chê trách! Hoàng thượng cũng cực kỳ tín nhiệm hắn.

Chuyện này rõ ràng chính là Ngọc Chi Lan làm bộ mang thai, lừa gạt Hoàng thượng, Hoàng thượng đã sớm tin Vương Thái y, chỉ có Hạ Hầu Tuyết còn vui vẻ phối hợp diễn!

Ngu xuẩn a!

Thật sự là giận điên người!

Cảm nhận được sự lãnh mạc trên người Hạ Hầu Quân Vũ, Lư Hoàng Hậu khổ không chỗ nói, chỉ có thể đoan đoan chính chính ngồi một chỗ, bảo trì uy nghi của Hoàng hậu.

Thái độ của Hoàng thượng như thế, rõ ràng là bộ dạng muốn phốt lờ Hạ Hầu Tuyết.

Lư Hoàng hậu không thể giúp Hạ Hầu Tuyết nhận tội, chỉ có thể ở trong lòng tính toán, sau khi trở về làm sao giáo huấn Hạ Hầu Tuyết làm sao một lần nữa tạo niềm vui cho Thánh Thượng! Dù sao, qua nhiều năm như vậy, đối với chuyện trong nhà, Người vẫn thủy chung đối với Hạ Hầu Tuyết nhiều một phần sủng ái, lúc này cứ tạm quan sát đi!

Chờ thật lâu, đến khi Ngọc Chi Lan cảm nhận được máu huyết cả người mình đã đông lạnh, Trình Quan Trung mới tiến cung.

Hình tượng hắn vốn dĩ không tệ, nay khoác lên người thanh sam của đệ tử Dược Vương Các, càng có vẻ cao ngất anh tuấn.

Tiến vào đại điện, Trình Quan Trung thu hút sự chú ý của nhiều người, trong đó còn bao gồm ánh mắt các thiếu nữ quý tộc, khiến cho hắn rất dương dương tự đắc.

Dược sư, hay là Dược Vương Các đệ tử, nói ra càng thêm được tôn trọng!

Huống chi hắn hiện tại đã là dược sư cao cấp, thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ trên cả Hoắc thần y, khiến cho Trình Quan Trung lại cảm thấy chính mình rất giỏi!

“Tham kiến Hoàng thượng!”

Trình Quan Trung hành lễ, tiến lên bắt mạch cho Ngọc Chi Lan.

Trong lúc nhất thời, đại điện im ắng một mảnh, ngay cả thanh âm một cây châm rơi trên mặt đất đều có thể nghe thấy, tất cả mọi người ngừng thở, nhìn chăm chăm Trình Quan Trung, cùng đợi kết quả.

“Vương Phi thể chất thiên hàn, thời điểm nguyệt sự đau bụng kinh rất bình thường.”

Kiểm tra chấm dứt, Trình Quan Trung đứng lên, thuận thực rút khăn xoa tay, “Ta cho người một ít phương thuốc làm ấm tử cung, nếu không người như thể rất khó mang thai!”

Đợi lâu như vậy, lại đợi được kết quả giống như Vương Thái y, Ngọc Chi Lan hoàn toàn ngây dại.

“Người nói, ta không có mang thai?”

“Đúng vậy!” Trình Quan Trung gật đầu xác nhận.

“Vương phi về sau phải chú ý, không thể ăn đồ sống hoặc nguội lạnh, mùa hè cũng không thể tham lạnh. Cung hàn phải chú ý bệnh ngoài thân! Bất quá người yên tâm, ta sẽ giúp người điều trị thân thể, có lẽ năm sau sẽ hoài thai thôi!”

Trình Quan Trung nói như thế, có người nhin không được cười ra tiếng.

Dược sư này đang nói chuyện khôì hài hay sao?

Hạ Hầu Nam đã như vậy, cho dù người cho Ngọc Chi Lan ăn tiên đan, nàng một nữ nhân, chính mình cũng không có cách nào mang thai a!

Trừ phi..... Ngọc Chi Lan cho Mãng Quận Vương đội nón xanh!

Trong nháy mắt trong đầu mọi người xuất hiện hình ảnh Hạ Hầu Nam trên đầu xanh mượt một mảnh.

Trình Quan Trung vừa đến kinh thành không bao lâu, đương nhiên không biết chuyện tình Hạ Hầu Nam, thấy bộ dáng hai người bọn họ ngây dại, Trình Quan Trung có tình muốn thân cận Hạ Hầu Nam, liền đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Vương gia, Vương phi chỉ là nguyệt sự đến, người không cần khẩn trương. Kỳ thật cầu hài tử phải thuận theo tự nhiên, tâm tình thư sướng, mới có lợi cho mang thai! Điều này cả nam lẫn nữ đều áp dụng mới tốt!”

Nếu không phải đang ở cung yến, Ngọc Phi Yên xem chút nữa hướng Trình Quan Trung vươn ngón tay cái.

Đại ca, người là truyền nhân Tiểu Lý Phi Dao sao?

Đạo pháp của người vô cùng tốt đó nha!

Thủ đoạn mềm dẻo, đao đao đều xát lên nỗi lòng Hạ Hầu Nam! Đao tốt! Đao pháp tốt!

Không có căn bản của nam nhân, người để hấn thế nào gieo? Đây không phải là ba ba vẽ mặt sao?

Vừa nghĩ tới Tuyết công chúa khẩn cấp tìm Trình Quan Trung đến, là muốn giúp Hạ Hầu Nam, kết quả hoàn toàn ngược lại, Ngọc Phi Yên không khỏi âm thầm khen ngợi trong lòng.

Ngọc Chi Lan, đối với một loại địch nhân như ta, người còn có Hạ Hầu Tuyết một loại heo ngáng đường này nữa, không tiêu diệt người, thật sự là trời cao không dung a!

“Trình dược sư, người nói thật vậy chăng?” Hạ Hầu Tuyết cũng ngây dại.

“Đúng vậy, công chúa!”

“Người nói vậy! Các người đều hòa vào gạt ta!” Ngọc Chi Lan mộng đẹp tan nát, nàng thế nào cũng không chịu tin sự thật trước mắt, “Công chúa, ta và người không oán không cừu, người vì sao liên hợp với ngoại nhân hại ta!”

Ngọc Chi Lan khóc lóc la hét lên án Hạ Hầu Tuyết, ngay cả Hạ Hầu Nam ánh mắt nhìn muội muội này cũng trở nên thâm hận địch thù.

Hạ Hầu Tuyết lúc này hết sức khẩn trương, nàng thầm nghĩ giúp Hạ Hầu Nam, kéo hấn một phen, không ngờ kết quả lại thành thế này.

Nhìn thấy Hạ Hầu Nam ôm hận trong ánh mắt, Hạ Hầu Tuyết có chút áy náy.

Từ hoàng huynh, ta thật không phải cố ý phá người mà.....

Hào tâm bị xem thành lòng lang dạ thú, Hạ Hầu Tuyết rất là ủy khuất, nàng muốn mở miệng giải thích, nhưng một ánh mắt Lư Hoàng hậu nghiêm khắc đưa tới khiến nàng không thể mở lời.

“Đủ rồi!”

Sự thật đã xảy ra trước mắt, đôi phu thê này còn như thế, Hạ Hầu Quân Vũ hoàn toàn nổi giận.

“Các người rất tốt! Cũng dám giả mang thai đến lừa gạt trẫm! Ai cho các người lá gan này!”

“Hừ! Đông Sơn tái khởi? Hạ Hầu Nam, trẫm còn sống, trẫm còn ở nơi này, người dám ở đó nuôi dưỡng xuân thu đại mộng! Trẫm nghĩ rằng lâu như vậy, người đã biết suy nghĩ lại, trẫm cũng không muốn đối với cốt nhục của mình đuổi tận giết tuyệt, kết quả người chính là như thế hời báo trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ bộc phát tính tình, tất cả mọi người quỳ xuống, hô to “Xin bệ hạ bớt giận”, Hạ Hầu Nam bị dọa đến mức liên tục quỳ trên đất dập đầu.

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng!”

“Là Từ Thái y nói Chi Lan đã có thai, nhi thần lòng tràn đầy vui mừng, rất chờ mong hài tử này! Nhi thần làm sao có lá gan lừa gạt phụ hoàng, thật là do

Từ Thái y nói, nhi thần không dám giấu diếm!”

Thấy Hạ Hầu Nam còn đang nói xạo, Hoàng thượng đối với hắn đã hoàn toàn chết tâm.

“Được, ngươi nói là lỗi của Từ thái y, trăm liền tuyên hắn tiến cung, các ngươi hảo hảo đối chất! Trăm nhìn ngươi còn muốn lừa gạt đến khi nào!”

Lại đợi một hồi lâu, Từ Thái y rụt rè đi vào đại điện, vừa nhìn thấy Hạ Hầu Quân Vũ, hắn lập tức quỳ xuống dập đầu.

“Bệ hạ, thần có tội!”

“Nha? Ngươi có tội tình gì?”

Hạ Hầu Quân Vũ lạnh lùng nhìn Từ Thái y, xem thử hắn muốn nói cái gì.

“Bệ hạ, thần không nên giúp đỡ Mãng Quận Vương lừa gạt bệ hạ.”

“Mãng Quận Vương lấy thân nhân của thần áp chết, bức thần, khiến cho thần nói Vương phi đã có thai. Thần biết đây là tử tội, nhưng tôn tử nhỏ tuổi của thần đã rơi vào trong tay Mãng Quận Vương, thần trong nhà Ngũ Đại đơn truyền, thần không thể không lo lắng tôn tử của mình có chuyện gì. ....”

Từ Thái y nói xong lời cuối cùng, thế nhưng thương tâm gào khóc lên.

“Từ Thái y, ngươi tại sao phải nói xấu ta!”

Hạ Hầu Nam không ngờ Từ Thái y sẽ cắn ngược lại hắn một cái, nhảy dựng lên chộp lấy cổ Từ Thái y. “Ai cho ngươi làm như vậy! Ngươi vì sao lại hại ta? Vì sao! Rốt cuộc là ai sai khiến ngươi, ngươi nói đi!”

“Điện hạ, ngươi đem tôn tử của thần trả lại cho thần đi! Thần van cầu ngươi!”

Thấy Hạ Hầu Nam muốn giết mình, Từ Thái y cũng không phải dạng người chỉ biết ngồi không, cùng Hạ Hầu Nam ngay trên đại điện đánh nhau.

Từ Thái y xuất thân dược sư, sức chiến đấu rất kém, thoáng chốc đã bị Hạ Hầu Nam đánh đến mặt mũi bầm dập, miệng mũi đầy huyết.

“Khốn kiếp! Các ngươi dừng tay cho trẫm!”

Hạ Hầu Quân Vũ đau đầu day ấn huyết thái dương, sai người tách bọn họ ra. Đầu năm nay đối với Hoàng thượng mà nói, thật sự là xấu thâu trời xanh!

“Phụ hoàng, Từ Thái y hãm hại nhi thần! Nhi thần chưa bao giờ làm qua chuyện khốn kiếp như thế!”

“Hoàng thượng, thần tội đáng chết vạn lần, người muốn chém giết muốn róc thịt, thần đều nhận. Chỉ là tôn nhi của thần tuổi nhỏ, lại bị Mãng Quận Vương bắt đi làm con tin, thần lo lắng tiểu hài nhi hắn bị kinh hách, cầu bệ hạ cứu giúp tôn tử của thần!”

Hai người ông nói gà bà nói vịt, đều nói chính mình là người bị hại, ngay cả Ngọc Chi Lan lệ rơi đầy mặt, nói mình là bị Từ Thái y hại.

Hạ Hầu Quân Vũ sắc mặt thay đổi, ngoại trừ ba kẻ đương sự, những người khác đều ngậm chặt miệng mình lại, cùng đợi Hoàng thượng phán quyết.

Ngọc Phi Yên ở một bên nhìn náo nhiệt.

Bất quá, nàng có thể khẳng định, vô luận chân tướng làm sao, Hạ Hầu Nam đều xong đời rồi.

Hạ Hầu Quân Vũ lúc này lựa chọn tin vào lời của Từ Thái y.

Hạ Hầu Nam hoàn toàn thua!

Mới vừa rồi Từ Thái y còn nhắc tới tôn tử bị Hạ Hầu Nam mang đi làm “Con tin”, chắc chắn là đã đâm vào nỗi đau đớn trong lòng Hạ Hầu Quân Vũ.

Hắn cũng là phụ thân, đứa nhỏ của hắn bị người khác mạnh mẽ mang đi, đến dị quốc tha hương làm con tin mười năm có hơn.

Nỗi đau mất người thân như thế, Hạ Hầu Quân Vũ đã lãnh qua, cho nên hắn có thể đồng cảm, dù Từ Thái y lừa gạt hắn, hắn cũng sẽ cho rằng Từ Thái y bị Hạ Hầu Nam gây áp lực, vì bảo vệ tánh mạng tôn tử nên mới làm chuyện hồ đồ.

Hạ Hầu Quân Vũ sẽ đối với Từ thái y mắt nhắm mắt mở.

Quả nhiên, chưa bao lâu sau, một bóng thi vệ hiện lên trước cửa đại điện, trong lòng ôm hài đồng nhỏ xíu.

“Hoàng thượng, thần ở Mãng Quận Vương phủ tìm được đứa bé này.”

“Cầu Thờ!”

Từ Thái y cũng bắt cháp chính mình chặt vật, run run đứng lên, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng thị vệ.

“Gia gia!” Tiểu oa nhi vừa nhìn thấy Từ Thái y, vội vàng ôm cổ hắn, “Gia gia, ta sợ! Gia gia, ta muốn về nhà!”

“Hào hảo! Đừng khóc, Cầu Thừa, gia gia mang con về nhà.....”

Tổ tôn đoàn tụ, nguyên bản là hình ảnh khiến người khác lệ nóng doanh trùng. Nhưng mà Từ Thái y la lên một tiếng “Cầu Thừa”, khiến cho Hạ Hầu Quân Vũ trầm trọng trong nháy mắt muốn hồng mắt.

Đây là cái tên gì, thế nào khó nghe như vậy!

“Hoàng thượng, ở dân gian, dân chúng bình thường có tập tục đặt tên con, cho rằng như thế đứa nhỏ được nuôi tốt, có thể bình an lớn lên.”

Nhìn ra chỗ khó hiểu của Hạ Hầu Quân Vũ, Lư Hoàng hậu ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích.

“Thì ra là thế, trăm hiểu rõ rồi. Thì ra Hoàng hậu biết nhiều như vậy!” Hạ Hầu Quân Vũ gật đầu, thái độ đối với Lư Hoàng hậu hơi chút ôn hòa, cũng làm tâm tình khản trương của bà dịu xuống một chút.

Sau đó, Hạ Hầu Quân Vũ ở trước mặt mọi người tuyên bố hình phạt dành cho Hạ Hầu Nam và Ngọc Chi Lan.

Hai người này bị biếm làm thứ dân, trục xuất khỏi kinh thành, trọn đời không thể quay lại kinh.

Nghe thấy tin tức như thế, Ngọc Chi Lan trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhưng dù vậy bọn họ vẫn bị thị vệ trói lại, đi suốt đêm quảng ra khỏi kinh thành.

Ngoài thành, thị vệ cởi ra dây trói cho bọn họ, nói câu tự giải quyết cho tốt, liền xoay người rời đi.

Hơn nửa đêm, đột nhiên xuất hiện hai người phục sức hoa lệ, ở ngoài thành mười mấy tên du đảng du thủ du thực không có hảo ý vây quanh lại đây, đem Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan còn chưa hoàn toàn khôi phục bao vây.

“A, đây là quý nhân đến từ đâu a! Quần áo hoa mỹ như vậy, nhìn thấy không phải người thường mặc đâu a! Còn một trâm cài này, mã não này, vòng cổ bằng vàng, đều rất không tệ!”

Những người này vừa nói, vừa cướp đi trang sức trên người Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan.

“Các người lớn mật! Ta là Quận Vương phi, các người không thể như vậy!”

Nhìn thấy trâm cài mình thích nhất bị cướp đi, Ngọc Chi Lan muốn đoạt lại, lại bị một người túm lấy, trực tiếp rơi vào trong lòng người nọ.

“Quận Vương phi? Hắc hắc, người nếu Vương phi, ta đây chính là Vương gia! Tiểu nương tử, trên người dùng hương gì thế? Ngửi cũng không tệ a _____,”

Thanh âm thô tục của nam nhân vang lên bên tai Ngọc Chi Lan, cảm nàng bị nắm lấy, đối phương xem nàng như gia súc, sấm soi ngũ quan của nàng, lại động tay động chân, xé đại lưng trên cung phục xuống.

“Điện hạ, cứu ta ——”

Ngọc Chi Lan bình thường ngang ngược, làm sao có thể trải qua cảnh tượng như vậy, lúc đó nàng ta bị dọa đến ngất người.

“Tiểu nương tử, người hay là ngấm lại chính người đi!”

“Người xem, cái tiểu bạch kiểm kia ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao có thể lo lắng cho người!”

Theo hướng chỉ của gã lưu manh, Ngọc Chi Lan nhìn thấy Hạ Hầu Nam bị vài người quyền cước thay phiên đâm đá.

Hạ Hầu Nam thân thù tuy rằng không tệ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của nhiều người như vậy.

Hướng chỉ trong tay những người này đều cầm gậy gộc, xuống tay không phân biệt nặng nhẹ. Thoáng chốc, Hạ Hầu Nam đã ôm đầu, cuộn mình trên mặt đất, tùy ý người lăng nhục.

“Các huynh đệ, tiểu thư này da thịt non mềm, không tệ! Chúng ta giao thừa năm nay có thể ăn thịt, là thịt tươi đó! Làn da nàng ta mềm đến mức có thể véo ra nước, so với cô nương của Hoa Lâu tốt hơn rất nhiều! Đây là lễ vật năm mới trời đưa cho chúng ta a!”

“Ha ha, đầu chỉ nàng ta, nam nhân này cũng không tệ! Đại ca, cô nương kia ta sẽ không tranh với người, ta muốn tiểu bạch kiểm này!”

“Quách lão tam, khẩu vị người thật là nặng! Được rồi, hôm nay đại gia ta tùy tiện vui đùa! Chờ chúng ta chơi đã, cứ đem bọn họ bán đến Hoa Lâu đi. Một cái làm Quy công, một cái Hoa nương, lấy bạc về cho đại gia!”

“Được nha!”

Đến khi y phục trên người mình đã bị xé rách, Ngọc Chi Lan mới ý thức tới bản thân đã rơi vào hoàn cảnh gì, nhưng nàng trốn không xong, chạy cũng không thoát, chỉ có thể giống miếng thịt trên thớt, mặt người chém giết.

So với Ngọc Chi Lan, Hạ Hầu Nam đang chịu tra tấn lớn hơn nữa.

Đám người kia tựa hồ đặc biệt “chiếu cố” hắn, ép buộc đến hừng đông, Hạ Hầu Nam cả người đều là huyết, trở thành phế nhân, chỉ còn lại có một hơi.

“Đại ca, bọn họ đều như vậy, chỉ sợ Hoa Lâu sẽ không muốn!”

Gã lưu manh kêu Quách lão tam lên tiếng, “Nếu không, trực tiếp làm thịt đi!”

“Giết bọn họ sao, như vậy sao được!”

Nghĩ đến điều hắc y nhân phân phó, đầu lĩnh cười lạnh, miệng nói ra lời càng thêm vô tình.

“Đem hai đầu lưỡi bọn họ rút đi, móc mắt ra, đánh gãy tay chân huyết quản, bán cho gánh hát, để cho bọn họ cả đời bị người đời cười nhạo, ngay cả năng lực tự sát đều không có đi!”

“Đại ca, người thực độc!”

Quách lão tam thề lưỡi, ngoan ngoãn đi xuống chấp hành.

Làm xong hết thảy, những người khác mang theo Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan đi tìm gánh hát, Quách lão tam đi tới một cái địa phương hẻo lánh, một hắc y nhân bị mặt đã ở đó chờ hắn.

“Đại gia, chuyện người phân phó tiểu nhân đều làm tốt!”

Nhìn thấy hắc y nhân, gã lưu manh lập tức cúi đầu khom lưng, cười lấy lòng.

Hắc y nhân không nói hai lời, quăng cho hắn một gói to nặng trĩu, chỉ chờ hắc y nhân đi xa, hắn hăm hở mở túi ra.

Má ơi! Vàng!

Ánh mắt hắn sáng rực, nước miếng xém chút rơi trên mặt đất.

Ánh vàng rực rỡ, một túi đầy đều là kim tệ, trong nháy mắt làm đui mù mắt hắn.

Hắn, ba mẹ hắn, gia gia nãi nãi hắn, ba đời nhà hắn cũng chưa bao giờ thấy nhiều vàng đến mức này!

Phát tài!

Ta đại phát tài rồi!

Hắn vội vàng đem túi tiền giấu trên người, nhìn quanh đánh giá một phen, phát hiện không có vấn đề gì, mới chậm rãi rời đi.

Ngọc Phi Yên không hề biết chuyện gì đã xảy ra, kết cục Hạ Hầu Nam cùng Ngọc Chi Lan như vậy là do họ tự tìm, nàng mới không có rảnh đi tìm hiểu tin tức bọn họ.

Trong Trung Nghĩa Hầu phủ, Ngọc Phi Yên đang chuẩn bị cho đại hội Đấu Đuộc.

Đại hội Đấu Đuộc một tháng sau sẽ tổ chức ở Lạc Hà Cốc, cũng chính là ở Đuộc Vương Các.

Khoảng cách từ kinh thành đến Lạc Hà Cốc rất xa, nàng phải nhanh chuẩn bị mới được.

Ngọc Phi Yên đã sớm nghĩ kỹ, nhờ Ngọc Kinh Lôi đối với bên ngoài nói nàng muốn bế quan tu luyện, miễn cho người khác liên hệ nàng với Ngọc La Sát.

Bất quá trước khi đi, Ngọc Phi Yên còn có một chuyện phi thường quan trọng nhất định phải làm, chính là tăng thực lực cho các thị vệ của Trung Nghĩa Hầu phủ.

Lần trước Chu gia có thể thuận lợi tiến vào Ngọc gia, ngoại trừ Chiết Quận Hạ phản bội làm nội ứng mở cửa cho bọn họ, còn có một nguyên nhân, chính là thực lực của đội thân vệ không mạnh.

Những thân vệ này là do Ngọc Kinh Lôi từ trong quân điều tới.

Luận về giết địch trên chiến trường, phối hợp dàn trận, bọn họ đều là tuyệt đỉnh công phu. Nhưng mà đơn đả độc đấu, luận về thực lực võ công, lại chỉ đạt tới trình độ Võ Sư, ngay cả Đại Võ Sư đều không có, thật sự là quá kém.

Ngọc Phi Yên không biết lúc này đây mình rồi đi khi nào mới trở về, nàng rất lo lắng cho Ngọc lão gia tử, cho nên trước khi đi, nàng muốn đào tạo một đội ngũ cường hãn, để lại cho Ngọc Kinh Lôi dùng phòng thân.

Trong lần Chu gia công kích Trung nghĩa hầu phủ dường như rất khéo, những người vốn dĩ không trung tâm, người của Nam Sơn phu nhân đều bị giết chết, còn lại đều là thân vệ trung tâm với Ngọc Kinh Lôi.

Ngọc Chi Lan cảm thấy Thần thủ hộ quá cường đại, Ngọc gia vận khí có vẻ rất tốt, cũng không tự chủ đem chuyện này đặt trên người Hạ Hầu Kinh Thiên.

Bằng bản lãnh của hãn, hoàn toàn có thể làm được những thứ này.

Nàng thế nhưng không có phát hiện, nam nhân kiêu ngạo ương ngạnh này còn có thói quen làm chuyện tốt không muốn lưu danh như vậy!

Trải qua một thời gian quan sát, Ngọc Phi Yên xác định những thân vệ đáng giá tín nhiệm, liền chuyên tâm đào tạo bọn họ:

“Sau khi uống viên thuốc màu trắng lập tức tiến vào bồn tắm ngâm nước. Nhớ kỹ, nhớ kỹ phải ngâm ít nhất một canh giờ, nếu có thể ngâm ba canh giờ, chính là không còn gì tốt hơn! Chỉ là..... Ta sợ các ngươi kiên trì không được!”

“Các huynh đệ, đại tiểu thư đây là khinh thường chúng ta! Các ngươi nói làm sao bây giờ?”

Lão Khôi biết tính tình Ngọc Phi Yên hiền hoà, cùng nàng vui đùa một chút.

“Chúng ta có phải hay không hãn là nên tắm ba canh giờ! Khiến cho đại tiểu thư không còn lời nào để nói!”

Có Lão Khôi dẫn đầu, những người khác cũng ồ ào lên, “Đúng vậy! Không thể để cho đại tiểu thư chế cười chúng ta! Phải tắm ba canh giờ! Ai tắm không đến ba canh giờ, người đó là tiểu cầu!”

Hiện tại, đối với mệnh lệnh của Ngọc Phi Yên, trong đầu các vị thân vệ chỉ có một từ —— phục tùng.

Ngọc Phi Yên là thần tượng cùng niềm kiêu ngạo của bọn họ, Võ Thần duy nhất của Đại Chu là đại tiểu thư của bọn họ, nói ra là chuyện tình cực kỳ có mặt mũi.

Cho nên, cả trăm cá nhân đều hưng phấn tuyên bố nhất định ngâm mình trong vòng ba canh giờ, sau đó, không nói hai lời, nuốt viên thuốc nhảy vào thùng nước.

Nửa giờ sau, vốn dĩ được thủy màu trắng biến thành màu đen, còn tản mát ra mùi tanh tươi.

Các thân vệ bùng tình đại ngộ, lúc này mới hiểu được vừa rồi tại sao Ngọc Phi Yên lại nói như vậy!

Nước thối như vậy, cũng không phải là người bình thường có thể chịu được!

“Đại tiểu thư, đây là cái gì? Thế nào so phân còn thối hơn?!” Lão Khôi bịt mũi, từ trong vại hỏi ra nội tâm của mọi người.

Thấy cả đám thân vệ đều ngừng thở, chịu không nổi vị thối này, Ngọc Phi Yên nở nụ cười, “Đây là dơ bẩn trong người các ngươi. Trừ đi dơ bẩn cùng tạp chất trong cơ thể các ngươi, đây là bước đầu tiên cải tạo thân thể!”

“Đại tiểu thư, nước hôi thối này thật sự từ trong thân thể ta mà ra sao? Ai nha, thối chết ta ——”

Lý Nhị Đức ở một bên tùy tiện nói.

“Bất quá ta cảm thấy trong thân thể thật thoải mái, ta trước kia rất cồng kềnh, không biết vì sao, hiện tại cảm thấy thân mình nhẹ như yến, cũng có thể bay lên! Đại tiểu thư, đây chẳng lẽ là Tẩy Tủy Hoàn trong truyền thuyết!”

“Ngươi nói không sai, đây chính là Tẩy Tủy Hoàn do ta cải tiến.”

Ngọc Phi Yên gật gù, “Cho nên các ngươi không cần lãng phí một phen khổ tâm của ta nga!”

Nói xong lời này, Ngọc Phi Yên kéo Ngọc Kinh Lôi rời khỏi nơi này, tổ tông bọn họ đã sớm nhận không được vị thối này.

Chờ hai người biến mất, Lý Nhị Đức ngơ ngác nhìn Lão Khôi.

“Lão Khôi Thúc, ta không nghe rõ, đại tiểu thư nói gì vậy? Đây là Tẩy Tủy Hoàn được cải tiến? Đại tiểu thư chúng ta lợi hại như vậy? Ngay cả Tẩy Tủy Hoàn đều có thể cải tiến?”

Lão Khôi tuy rằng cảm thấy thối chịu không được, nhưng trên mặt lại không thể che giấu được sự đắc ý.

“Hừ, ngươi mới biết sao”

“Đây là Tây Tuyền Hoàn, so với Tây Tuyền Hoàn Thiên Hương Lâu bán ra ngoài còn muốn chính tông hơn! Máy tiểu tử các ngươi đều có phúc khí tu tâm đời, mới có thể gặp được đại tiểu thư, có được may mắn lớn như vậy!”

“Đại tiểu thư chúng ta bản lĩnh thật lớn a!”

Lão Khôi là thân tín của Ngọc Kinh Lôi, thời điểm còn trong quân đội, lại còn là sư phụ cũng như lãnh đạo trực tiếp của nhóm thân vệ, lời hắn nói, không ai dám hoài nghi, mọi người đều kích động đứng lên.

“Trời ạ! Thật là Tây Tuyền Hoàn! Đại tiểu thư, ta sùng bái người!”

“Không tin được, ta cũng muốn! Ta đầu óc không tốt, để Tây Tuyền Hoàn gội rửa não ta luôn đi! Nói không chừng có thể tăng chỉ số thông minh lên một chút!”

Ngoài sân, Ngọc Phi Yên nghe thấy âm thanh từ bên trong truyền đến, che miệng nở nụ cười.

Xem ra vô luận ở nơi nào, người tham gia quân ngũ đều hào phóng ngay thẳng!

Ngọc Phi Yên vui vẻ, Ngọc Kinh Lôi cũng thật cao hứng, hẳn biết nàng làm như vậy đều là lo lắng cho hắn, đứa nhỏ này, thật là!

“Yên Nhi, chờ bọn họ chuẩn bị tốt, ngươi liền đi đại hội Đấu Dược đi!”

Ngọc Kinh Lôi xem như đã hiểu, cháu gái nhà mình ngay cả Tây Tuyền Hoàn đều có thể luyện ra, nàng tuyệt đối không phải dược sư bình thường. Huống chi mẫu thân của nàng là người kia..... Trong người nàng liền có thiên phú chế dược, thế giới của Ngọc Phi Yên không phải ở nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lễ vật độc đáo của Hạ Hầu Kinh Thiên

Nếu đứa nhỏ này có phúc lớn, một ngày kia có thể đi Vô Ưu Thành, có lẽ sẽ tìm được phụ mẫu nàng, người một nhà bọn họ còn có thể đoàn tụ ở nơi đó... Hi vọng Thiên Hàn cùng tiểu Ngũ hảo hảo còn sống, chỉ cần còn sống, thì có hy vọng!

Nghĩ đến đây, Ngọc Kinh Lôi càng thêm kiên định ủng hộ quyết tâm của Ngọc Phi Yên.

Trước kia hắn hi vọng Ngọc Phi Yên được chính mình che chở mà bình an lớn lên.

Mặc dù nàng không có kế thừa thiên phú của cha mẹ, không thể tập võ, vậy thì có sao đâu! Làm một nữ tử bình thường, lập gia đình sinh con, có Ngọc gia chồng đỡ sau lưng cho nàng, Ngọc Phi Yên cũng có thể qua được thoải mái tự tại.

Nhưng là hiện tại, Ngọc Phi Yên cho thấy chính mình thực lực cường hãn cùng năng lực không tầm thường, để Ngọc Kinh Lôi thay đổi dự tính ban đầu.

Kim Lân chẳng lẽ không phải vật trong ao!

Đứa nhỏ càng lớn, vị trí của nàng sẽ càng ngày càng cao, tầm mắt cũng sẽ càng ngày càng rộng lớn!

Hắn tất nhiên ủng hộ Ngọc Phi Yên! Để nàng tự do bay lượn dưới bầu trời rộng lớn!

"Gia gia, ta còn chưa có ra cửa đâu, người liền đuổi ta đi, có phải hay không trong khoảng thời gian này chê ta ảm ỉ người?" Ngọc Phi Yên kéo cánh tay Ngọc Kinh Lôi làm nũng nói.

"Làm sao có thể! Ngươi một mực ở bên cạnh gia gia, gia gia mới thực sự vui vẻ a ——" Ngọc Kinh Lôi cười nói, "Cũng đã là một đại cô nương, có thể lập gia đình, thế nào còn như tiểu hài tử làm nũng đâu! Để mọi người nhìn thấy ngươi như vậy, danh võ thần uy nghi sẽ không có!"

Ngọc Kinh Lôi cùng Ngọc Phi Yên ở Hoa Hạ quốc, gia gia phi thường giống ông nàng, cho nên nàng một mực thật thích lão gia tử này.

"Ta vẫn còn nhỏ, mới không muốn lập gia đình sớm như vậy! Ta muốn ở bên cạnh người! Hơn nữa, theo ta tính đến tám mươi tuổi, ta lúc đó cũng không còn là đứa nhỏ! Người vĩnh viễn là gia gia của ta, đây là điều không thể thay đổi!"

"Ha ha ha ha! Hài tử ngốc!"

Nghe xong lời này, Ngọc Kinh Lôi trong lòng buồn bực liền bị quét sạch.

Tuy rằng không biết vừa rồi một cái chớp mắt kia, trên người Ngọc Kinh Lôi vì sao sẽ có cảm xúc ưu thương, nhưng lúc này lại chọc gia gia cười, Ngọc Phi Yên vẫn có cảm giác thành tựu.

Trong lòng nàng, đã coi Ngọc Kinh Lôi là người thân của chính mình.

Ngọc Phi Yên âm thầm thề, lúc này đây đi đại hội đấu được, nhất định phải đem đại ca cùng tam thúc tìm trở về!

"Gia gia, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho người!" Ngọc Phi Yên lôi kéo Ngọc Kinh Lôi đi tới Tùng Hạc lâu, đưa cho hắn một viên viên thuốc lửa đỏ, "Ngài tại Vô Vương tột cùng đã dừng lại hơn mười năm, viên dược này có lẽ có thể trợ giúp người thăng cấp lên."

"Tốt! Tốt!"

Ngay chính mình cũng không nghĩ tới, làm cho Ngọc Kinh Lôi lại cảm nhận được Ngọc Phi Yên tri kỷ.

Ngọc Kinh Lôi ăn vào viên thuốc sau đó ngồi xuống nhập định, mãi cho đến ba ngày sau mới mở to mắt, hai mắt tinh quang lóe lóe, sắc mặt đỏ lên, nguyên bản tóc hoa râm, cũng biến thành màu đen, nhìn qua trẻ lên rất nhiều.

"Tướng quân, ngài cảm giác như thế nào?" Lão khôi cùng quân gia một trái một phải, thân thiết nhìn Ngọc Kinh Lôi.

"Ta đã là vô hoàng!" Ngọc Kinh Lôi đứng lên, phi thường ngạc nhiên.

Ngọc Phi Yên rốt cuộc là được sư cấp bậc gì? Vì sao nàng có thể luyện chế ra viên thuốc làm cho người luôn dừng lại ở cấp Vô Vương tăng lên nhiều như vậy?

"Chúc mừng tướng quân!"

Vừa nghe Ngọc Kinh Lôi đã trở thành vô hoàng, lão khôi cùng quân gia vừa mừng vừa sợ.

"Tướng quân, mọi người cũng tăng lên rất nhiều, hiện tại một trăm tên hỗn tiểu tử, đều là vô linh!"

"Vô linh?" Ngọc Kinh Lôi cả kinh cảm thấy chút nữa rơi xuống đất. Thân vệ của mình chỉ là binh lính bình thường, trước kia cấp bậc cao nhất là vô sư, hiện tại lại thăng lên hai cấp, trở thành vô linh? Đây cũng quá làm người ta giật mình đi!

"Yên nhi đâu?"

"Tướng quân, đại tiểu thư đang thao luyện đám tiểu tử kia a!"

"Mau! Mau mang ta đi nhìn xem!"

Thời điểm Ngọc Kinh Lôi tới võ trường huấn luyện, Ngọc Phi Yên đang ở trên đài cao biểu thị cách đấu thuật.

Chiêu thức của nàng đơn giản thực dụng, chiêu chiêu trí mệnh, các thân vệ nhìn xem liên tục trầm trồ khen ngợi, lúc này, mọi người đối với đại tiểu thư đều là phục sát đất.

"Mục đích tập võ, là cường thân kiện thể, bảo vệ quốc gia, bảo hộ người chúng ta quan tâm, không phải vì đẹp mắt, cũng không phải vì khoe khoang!"

"Các ngươi hãy đem tất cả hoa chiêu chỉ xem mà không dùng được toàn bộ vứt bỏ cho ta, đối mặt địch nhân, cho dù là một giây, đều đáng quý, làm sao có thời gian giảng đạo nghĩa giang hồ, xử lý đối phương, mới là vương đạo! Mục tiêu của chúng ta là trúng hồng tâm, một chiêu chế địch!"

"Vâng! Trúng hồng tâm, một chiêu chế địch!"

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên mạnh mẽ kêu gọi lực lượng như vậy, Ngọc Kinh Lôi vỗ đùi trầm trồ khen ngợi.

Không hổ là đứa nhỏ của Ngọc gia ta, phần khí phách này, giác ngộ này, quả thực chính là trời sinh làm tướng quân!

Đáng tiếc Ngọc Phi Yên là nữ nhi, nếu nàng nếu nam hài tử, Ngọc Kinh Lôi nhất định đem nàng ném đến trong quân đội để rèn luyện, không quá mấy năm, Ngọc gia lại dâng lên một vị tướng quân tài ba!

Ngọc Phi Yên ở Ngọc gia lại ngày người năm ngày, chờ đám thân vệ triệt để bị nàng tẩy não, từ binh lính bình thường biến thành quân nhân trong chiến đấu cơ động, nàng cũng muốn rời đi.

"Ở bên ngoài chiếu cố tốt chính mình!" Ngọc Kinh Lôi không có lời nói dư thừa, chính là đưa cho Ngọc Phi Yên một xấp ngân phiếu thật dày.

"Gia gia, người không phải là đem hết của cải đều cho ta đó chứ?"

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Ngọc Phi Yên biết, ra bên ngoài, không có tiền không được.

Huống chi trong đại hội đấu được nói không chừng sẽ nhìn thấy kỳ trân dị bảo gì đó, Ngọc Phi Yên còn tính toán sau khi tìm được Ngọc Thiên Huyết,

còn phải chữa bệnh cho hần, cho nên lúc này nàng cũng không khách khí, ngoan ngoãn đem ngân phiếu bỏ vào trong túi áo.

"Yên tâm! Nhà chúng ta cũng không thiếu đâu! Ngươi đi nhanh lên, đi mau, đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi —— "

Ngọc Kinh Lôi ánh mắt nóng lên, sợ Ngọc Phi Yên nhìn thấy bộ dáng bản thân, hần vội vã xoay người, vẫy tay đuổi nàng đi.

"Đi thôi đi thôi! Ngươi đi rồi ta vừa lúc có thể thanh tịnh vài ngày!"

"Ta đi đây ! Gia gia, hẹn gặp lại!"

Ngọc Phi Yên bỏ lại một câu nói, sau đó vang lên tiếng bước chân liên tiếp, cuối cùng cửa lớn đóng lại, sau lưng Ngọc Kinh Lôi triệt để không còn thanh âm

Thật đúng liền cứ như vậy đi rồi a?

Tuy rằng Ngọc Kinh Lôi đã sớm an ủi mình, đứa nhỏ lớn, muốn để nàng đi ra ngoài. Nhưng là hiện tại Ngọc Phi Yên thật sự rời đi, trong lòng lão gia tử vẫn cảm thấy mất mát.

Nha đầu này, liền như vậy đi rồi!

Ai ——

"

Chờ Ngọc Kinh Lôi không đành lòng quay đầu lại, phát hiện nguyên bản Ngọc Phi Yên đã ly khai bấy giờ đang đứng tại chỗ, cười hề hề nhìn ông.

"Ta cũng biết gia gia luyến tiếc ta!"

Ngọc Phi Yên nhào vào trong ngực Ngọc Kinh Lôi, trong lòng lão nhân thật rộng lớn, làm cho nàng cảm thấy an tâm.

"Gia gia, lúc ta không ở nhà, người phải chiều cố kỹ lưỡng chính mình! Thực bỏ đơn ta đã giao cho quản gia, ngài nhất định phải ăn cơm thật tốt! Hiện tại ta là Ngọc gia gia chủ, người nếu không dựa theo yêu cầu của ta làm, trở về ta sẽ rất tức giận !"

"Đã biết, đã biết! Dong dài, còn nhỏ tuổi đã trở thành bà quản gia —— "

Ngọc Kinh Lôi tuy rằng làm bộ thờ phỉ phỉ, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ .

Hần hiện tại rốt cục đã hiểu, vì sao mọi người đều nói nữ nhi là tiểu áo bông , cháu gái ngoan của hần cũng là tiểu áo bông tri kỷ!

Ông cháu lưu luyến, Ngọc Phi Yên rốt cục bước ra cửa lớnNgọc gia.

Chờ trở lại võ trường huấn luyện, khoe mắt Ngọc Kinh Lôi vẫn còn hồng hồng.

"Trống quân, ngài là luyến tiếc đại tiểu thư đi? Đại tiểu thư chẳng qua là bé quan, cũng không phải đi xa nhà, bây giờ người liền trở nên đa sầu đa cảm như vậy?"

Lý Nhị Đức không biết Ngọc Phi Yên muốn đi tham gia đại hội đấu được, sau khi Ngọc Kinh Lôi vừa tiến đến, liền cười hề hề chỉ vào khoe mắt ương uớt của Ngọc Kinh Lôi mà giễu cợt.

"Không phải bình thường lúc giáo dục chúng ta, đổ máu chảy mồ hôi cũng không đổ lệ sao? Hôm nay bản thân người thế nào lại khóc?"

"Lăn! Chớ chọc lão tử!"

Ngọc Kinh Lôi bay lên một cước, đá vào mũi Lý Nhị Đức, đau đến nỗi Lý Nhị Đức ôm mũi ngao ngao kêu.

"Trống quân, người oan uổng ta! Ta đây gọi là quan sát sâu sắc!"

"Đại tiểu thư nhưng là khen ta đó, nói ta là cái gì hầu tử đó, có hoá nhân kim tinh đấy! Yêu quái ở trước mặt ta, ta liếc mắt liền nhìn ra !"

Lời nói của Lý Nhị Đức, làm cho các thân vệ cười vang, ai bắt được Ngọc Kinh Lôi xoay người chỉ vào lão Khôi đang cười đến lợi hại ra lệnh:

"Yên nhi không phải cho các ngươi chế định kế hoạch huấn luyện sao, ta thấy các ngươi rất nhàn rồi, khẳng định là lượng huấn luyện không đủ. Từ hôm nay trở đi, huấn luyện gấp bội! Ta sẽ nhìn chăm chăm vào cửa của các ngươi!"

Ngọc Kinh Lôi nghe rằng, trong mắt thoáng qua một đạo hắc ám hào quang, nháy mắt hóa thân hắc ám đại thần.

"A —— "

"Tướng quân đại nhân, ngài không thể như vậy!"

"Lý Nhị Đức, đều tại ngươi! Tất cả mọi người, chúng ta đừng bỏ qua hắn..."

Lập tức, trên sân một mảnh kêu rên.

Nhìn những gương mặt tươi sáng trẻ tuổi, tâm tình Ngọc Kinh Lôi nguyên bản bởi vì Ngọc Phi Yên rời đi mà trở nên buồn bã, cũng dần dần vui vẻ lên.

Cuộc sống như vậy, thật tốt!

Ngọc Phi Yên nguyên bản cùng Hoắc thần y ước định gặp mặt ở trạm tiền khách ngoài thành, cùng đi Lạc Hà Cốc, nhưng khi nàng đến địa điểm ước định, phát hiện nguyên bản hai người, biến thành một nhóm người.

"Ngọc nha đầu, tiểu Liên Căn thật sự là rất già và yếu, không có biện pháp, ta đành phải đáp ứng hắn!"

Vừa thấy Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y liền vui vẻ chạy đến trước mặt nàng giải thích.

"Lại nói, bao năm qua đại hội đấu được có rất nhiều linh dược, nói không chừng sẽ có lợi đối với thân mình hắn. Ta nhìn hắn một người cô đơn đứng ở Ai Liên cư, thật đáng thương, liền mềm lòng phải đồng ý!"

Ngón tay Hoắc thần y béo đỏ đỏ thắt chung một chỗ, đôi mắt chột dạ nhìn Ngọc Phi Yên.

Hắn cũng không dám nói cho nàng, Liên Căn dùng một đạo trà bánh thu mua chính mình. Trà bánh kia rất thơm ngọt, Hoắc thần y không nhịn xuống được, liền đem thời gian ước định của hắn cùng Ngọc Phi Yên bán cho Liên Căn.

Hoắc thần y có thể đoán trước được, nếu Ngọc Phi Yên biết chân tướng, khẳng định sẽ chê cười hắn là một cái tham ăn!

Tuy rằng Hoắc thần y một mực quảng cáo rùm beng, ta tham ăn, ta kiêu ngạo, ta đẩy mạnh kinh tế tiêu dùng, kéo trình độ nền kinh tế quốc dân tăng trưởng!

Nhưng ở trước mặt Ngọc Phi Yên, hắn vẫn là đuôi lý.

Đối với việc Liên Căn cùng Mặc Thương xuất hiện, Ngọc Phi Yên cũng không bài xích, Liên Căn bởi vì thân thể ốm đau, thủy chung chân không rời nhà, nhiều năm như vậy đều sinh hoạt tại một địa phương, không gian hoạt động bất quá là Ai Liên cư, đúng là hắn nên ra ngoài nhiều một chút!

Nhưng là, xe ngựa xa hoa kia là chuyện gì xảy ra? !

Hạ Hầu Tuyết vừa hưng phấn vừa lú lú, còn có vài người bên người nàng, làm cho Ngọc Phi Yên nhìn mà đầu óc phát đau.

"Bọn họ làm sao lại đến —— "

Ngọc Phi Yên đem Hoắc thần y túm đến một bên, chỉ vào Hạ Hầu Tuyết, Tiết Từ Di cùng Trình Quan Trung, còn có một người khác mà nàng không nghĩ tới—— Tiết Sắc.

"Ta cũng không biết a!"

Hoắc thần y ngây ngốc nhú nhú mày.

Bọn họ vừa đến trạm tiền khách, Hạ Hầu Tuyết liền đuổi theo.

Hoắc thần y quả thực hoài nghi Tuyết công chúa này có cái mũi cầu dài, khứu giác thánh như vậy, xa như vậy cũng có thể ngửi thấy được hương vị tiểu Liên Căn!

"Tuyết công chúa kia khẳng định là hướng về phía tiểu Liên Căn mà đến! Bất quá, bên người nàng có Vô thánh bảo hộ, xem ra là hoàng thượng hoàng hậu Đại Chu cho phép, cho nên chúng ta không cần thiết phải bận tâm, mọi người bất quá là tiện đường thôi."

"Hi vọng thật sự chỉ là tiện đường."

Ngọc Phi Yên còn chưa nói xong, Vô thánh Triệu Thắng bên người Hạ Hầu Tuyết ôm bảo kiếm đã đi tới.

"Hoắc thần y, lần này đi Lạc Hà cốc, cho các ngươi thêm phiền toái, thật sự là ngượng ngùng!"

Triệu Thắng nói như vậy, trong lòng thật sự cảm thấy ngượng ngùng.

Giao thừa mới qua vài ngày, tiết nguyên tiêu còn không có đến, Triệu Thắng đã bị Lưu hoàng hậu phái tới bảo hộ Hạ Hầu Tuyết, đưa nàng đi tham gia đại hội đấu được.

Được rồi, hắn là thần tử, mệnh lệnh cấp trên không thể không nghe.

Nhưng là Tuyết công chúa, ngại vì sao nhất định phải đồng hành cùng Liên công tử?

Triệu Thắng ít nhiều cũng biết tình cảm Hạ Hầu Tuyết đối với Liên Căn, nàng lần này đuổi theo, cũng là vì Liên Căn.

Đều nói nữ truy nam, cách tăng sa, nhưng là, từ sau khi Hạ Hầu Tuyết xuất hiện, Liên Căn liền một mực trốn ở trong xe ngựa, ngay cả mặt mũi cũng không lộ một cái, đây rõ ràng chính là ghét bỏ a!

Huống chi Hoắc thần y cũng là nhàn nhạt bộ dáng, hiển nhiên chính là không chào đón bọn họ!

Nhưng Hạ Hầu Tuyết cho tới bây giờ một chút cũng không cảm giác được chính mình bị người ghét bỏ, vẫn vui vẻ như trước ảo tưởng cùng Liên Căn cùng đường, sẽ là sự tình thật tốt đẹp.

Công chúa, trong đầu ngại chứa toàn phân sao?

Vẫn là do ánh mắt của ngại mù, nhìn không thấy người khác lạnh lùng?

Triệu Thắng phi thường bất đắc dĩ, chỉ có thể xin lỗi nhìn về phía Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên.

Hoắc thần y nhún nhún vai không nói chuyện, chỉ là nhìn Ngọc Phi Yên, cho nàng tự quyết định.

Thái độ của hần, làm cho Triệu Thắng phi thường kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai?

Tuy rằng Ngọc Phi Yên đeo khăn che mặt, nhìn qua tuổi tác không lớn, nhưng là Hoắc thần y là được vương duy nhất trên đại lục, hần lại coi trọng thiếu nữ này như vậy, nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Quên đi, cùng nhau đi thôi!"

Thay vì dọc theo đường đều bị Hạ Hầu Tuyết truy đuổi, không bằng cùng nhau đi, bớt việc.

"Không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào?"

Nhìn ra Hoắc thần y đối Ngọc Phi Yên coi trọng, hần lễ phép hỏi.

Không đợi Ngọc Phi Yên trả lời câu hỏi của Triệu Thắng, Hạ Hầu Tuyết sôi nổi chạy tới.

"Triệu Thắng, tên của nàng ngại khẳng định đã nghe nói qua! Nàng chính là đại danh鼎鼎 Ngọc La Sát, y thuật cao minh! Hiện tại chữa bệnh cho Liên ca ca!"

Hạ Hầu Tuyết chen đến trước mặt Ngọc Phi Yên, mở to hai mắt nhìn nàng.

"La Sát, không nghĩ tới ngại cũng đi đại hội đấu được a! Thật tốt quá! Chúng ta lúc này đây cùng đường, thật là duyên phận a! Liên ca ca liền xin nhờ ngại, xương cốt hần yếu, sợ không chịu nổi xóc nảy!"

Duyên phận em gái ngại a!

Trên đầu Ngọc Phi Yên toát ra tam vạch hắc tuyến.

Nếu thực sự giữa bọn họ xuất hiện hai chữ duyên phận, Ngọc Phi Yên cảm thấy, đây khẳng định là một hồi nghiệt duyên.

"Công chúa ——"

Gặp Hạ Hầu Tuyết như vậy, trong lòng Ngọc Phi Yên ghen một hồi, nhất định phải phát tiết ra.

"Ngươi không có chuyện gì mở mắt lớn như vậy, không sợ trông mắt sẽ rơi xuống sao? Cho dù có Hoắc lão là được vương ở đây, nhưng chỉ sợ hần cũng không có cách nào đem con mắt rớt ra gắn trở về!"

Lời nói của Ngọc Phi Yên, trực tiếp chọc trúng chỗ đau của Hạ Hầu Tuyết.

Đại Chu hoàng thất rất thừa thãi tuần nam mỹ nữ, Hạ Hầu Tuyết cũng coi như là một cái mỹ nhân.

Điều duy nhất làm cho Hạ Hầu Tuyết không vừa lòng là, mắt nàng là một mí, ánh mắt cũng không lớn.

Cho nên từ nhỏ Hạ Hầu Tuyết liền thích nỗ lực mở to hai mắt, để che lấp sự thật về đôi mắt nhỏ này của mình.

Hiện tại lại bị Ngọc Phi Yên trực tiếp nói ra điều, Hạ Hầu Tuyết thiếu chút nữa đã khóc ra tại chỗ.

Ánh mắt nhỏ cũng không phải ta sai, làm chi khi để ánh mắt nhỏ!

Nhìn thấy Hạ Hầu Tuyết buồn bực, tâm tình Ngọc Phi Yên thật tốt.

Quả nhiên, gặp được người làm chính mình không thoải mái, chỉ có làm cho đối phương càng thêm không thoải mái, tâm tình mới thư sướng, đây là chân lý vĩnh hằng không thay đổi a!

Ngọc Phi Yên biểu đạt tâm tình, mặt đầy tươi cười rồi đi, ngay tại thời điểm nàng đi ngang qua Tiết sắc, hần bỗng nhiên đứng dậy.

"La Sát cô nương, thật lâu không thấy!"

Tám chữ này, Tiết Sắc cảm thấy dường như trôi qua một thế kỷ, vừa nói ra khỏi miệng, khuôn mặt bất cần đời của hần lập tức biến thành nhàn nhạt phấn hồng, giống như hoa đào đầu mùa xuân, ánh mắt mê người.

"Ân!"

Ngọc Phi Yên "Ân" một tiếng, xem như trả lời. Nàng không có quên lúc trước tại Hồng Tinh trấn Hồng Nguyệt từ lâu, Tiết sắc độc miệng như thế nào rồi nàng chết mất.

Không có cách nào, nàng chính là tiểu nữ nhân hẹp hòi như vậy!

Tuy rằng không đến mức vì một câu nói đầu tiên mà trả thù Tiết sắc, nhưng là cho hần sắc mặt tốt, cùng hần làm bằng hữu, đó là không có khả năng!

Tiết sắc không biết chính mình đã bị Ngọc Phi Yên gắn lên dấu ấn "Hạ Hầu Nam đang" cho hần, thấy Ngọc Phi Yên hướng chính mình gật đầu, hần mừng rỡ có chút quên hết tất cả, trong lòng bốc lên tiểu bong bóng hồng nhạt.

Từ lần trước gặp qua Ngọc La Sát, trong lòng Tiết sắc liền có một mầm móng gọi là "Thảm mền", bắt đầu lặng lẽ nảy sinh.

Làm sao lại có nữ hài tử xinh đẹp như vậy, ngay cả thời điểm tức giận, cũng mềm mại thanh nhã đáng yêu như vậy!

Tiết sắc xuân tâm này mầm dừng ở trong mắt Tiết Từ Di, nàng kinh hãi, lập tức tiến lên cùng Ngọc Phi Yên chào hỏi, đem đệ đệ túm trở về.

Tiết sắc là nam đỉnh duy nhất của Âm Sơn Công phủ, từ nhỏ đã thu đến tay mọi sủng ái, Tiết Từ Di cũng phi thường yêu thương người đệ đệ này. Nhưng là hiện tại nhìn thấy đối tượng mà Tiết sắc thích cư nhiên lại là Ngọc La Sát, Tiết Từ Di bị dọa tim không khỏi nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không được!

Nàng nhất định phải tìm cái thời gian cùng Tiết sắc hảo hảo nói chuyện.

Ngọc La Sát là người của Lâm Giang Vương, Tiết sắc cùng Hạ Hầu Kinh Thiên giành nữ nhân, không thể nghi ngờ là thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết!

Lại nói, Ngọc La Sát y thuật cao minh như vậy, Tiết sắc trừ bỏ thân phận thế tử của Âm Sơn Công, không còn có điều gì khác xuất sắc, Ngọc La Sát không có khả năng coi trọng hần !

Tiết Từ Di đã hạ quyết tâm, nhất định tại thời điểm tiểu mầm móng trong lòng Tiết sắc vừa mới nảy sinh, liền cắt đứt!

Miền cho hần gây ra chuyện đại đột, cuối cùng chính mình bị thương, còn liên lụy Âm Sơn Công phủ!

Tuy rằng Tiết Từ Di đối mặt ngoại nhân sẽ tính kế, nhưng Tiết sắc là đệ đệ cùng phụ cùng mẫu của nàng, đối với hần, Tiết Từ Di là thật sự sợ đệ đệ bị thương tổn.

Ngọc Phi Yên không biết việc này, nàng cùng Liên Cẩn nói nói mấy câu, dẫn dò hần nếu có cái gì không thoải mái nhất định phải kêu chính mình, sau đó mọi người liền chuẩn bị xuất phát.

Đột nhiên, một trận dồn dập tiếng vó ngựa truyền đến.

Liễu Thịnh cười một con ngựa đỏ thẫm, bên người là một con chó mực to lớn.

"Ngọc cô nương, xin đợi một chút! Vương gia của ta có lễ vật muốn tặng cho ngươi —— "

Liễu Thịnh xuống ngựa, mang theo đại cầu đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên, "Vương gia biết Ngọc cô nương muốn đi tham gia đại hội đấu được, sợ ngươi trên đường cô đơn, liền đem thăng ngốc đưa tới cho ngươi làm bạn!"

"Thăng Ngốc? !"

Đây là Ngọc Phi Yên lần thứ hai nhìn thấy chú chó tên "Thằng ngốc" này.

Nó thể trạng khô ngo, cái đầu có lão hồ lớn nhỏ, nhưng là bộ dáng khờ khạo, nhìn ngốc ngốc, cực kì có tính lừa gạt.

Bất quá, Ngọc Phi Yên còn tình tường nhớ rõ chính là chú chó mang bộ mặt có tính lừa gạt này, tại Ngọc gia một miếng ăn hết cánh tay Chiết Hạ Quân.

Thật là chủ nào thì chó nấy, tên là thằng ngốc, thực chất lại cùng chủ nhân nó một dạng hung tàn...

Chính là, Hạ Hầu Kinh Thiên đem thằng ngốc đưa tới cho nàng làm bạn, đây là có ý tứ gì?

Liên tính là đưa lễ vật cho nữ sinh, không phải hẳn là tuyển chọn chó bướm bướm, chó nhỏ Na Uy nhu thuận sao?

Đưa một con chó lớn đến, trong xe ngựa không chứa được a!

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Ngọc Phi Yên, Liễu Thịnh cười phe phẩy ngọc phiến.

"Ngọc cô nương yên tâm, sự chịu đựng của Thằng Ngốc vô cùng tốt, đi theo xe ngựa sẽ không tụt lại phía sau, người không cần phải xen vào nó. Nó đói bụng sẽ chính mình đi ra ngoài vồ, sẽ không cho người thêm phiền toái! Hơn nữa, thể trạng của thằng ngốc rất tốt, người có thể coi nó là tọa kỵ!"

Đối với lời nói của Liễu Thịnh, Ngọc Phi Yên thực sự không tin.

Nàng tổng cảm thấy mắt hồ ly mỹ diệu của nam tử này mười phần nham hiểm, đặc biệt bộ dáng hân lay động ngọc phiến, chỉ có hai chữ có thể hình dung, chính là —— rối loạn!

"Ta có thể cự tuyệt sao?"

Ngọc Phi Yên hỏi, nàng không phải chủ nhân của thằng ngốc, quản chế không được nó.

Vạn nhất con chó lớn hung tàn này giống chủ nhân nó một dạng, trên đường nhìn đến ai không vừa mắt, liền trình diễn tiết mục ăn nhiều người sống, làm sao bây giờ?

"Ai —— "

Thấy Ngọc Phi Yên không vừa ý, Liễu Thịnh thật dài thờ dài, bắt đắ dĩ nhìn đại cầu, trong thanh âm để lộ ra một cổ đáng thương.

"Ngọc cô nương chỉ sợ không biết, vương gia nói, người nếu ghét bỏ thằng ngốc, chờ hân trở về, liền đem thằng ngốc làm thịt! Không thể mang lại cho người niềm vui, thằng ngốc còn sống cũng không có ý nghĩa gì, không bằng làm đồ nhắm, đây là vương gia đã nói!"

"Ngao —— ô —— "

Liễu Thịnh nói như vậy, con chó mực thuận thể quỳ rạp trên mặt đất làm bộ phát run, dài rộng chân trước che ánh mắt, làm ra bộ dáng khóc than, làm cho Ngọc Phi Yên suyt chút nữa cười ra tiếng.

Nếu người là sùng vật, nững nịu, nhõng nhẽo, kia kêu dễ thương!

Nhưng là, một con chó to lớn nằm sấp trên đất làm nững, hoàn toàn liền trở thành khô hải, được không!

Nhìn ra Ngọc Phi Yên cố nén ý cười, con chó mực lớn u oán nhìn nàng một cái, đáng thương tội nghiệp cúi đầu, giống như một chú chó bị vút bỏ phải chịu lưu lạc, làm cho Ngọc Phi Yên nhin không được động lòng trắc ẩn.

"Được rồi!"

Nghĩ đến tên Hạ Hầu Kinh Thiên kia làm gì cũng không theo lẽ thường, Ngọc Phi Yên thật đúng lo lắng đầu óc hân bị động kinh, sẽ làm thịt con chó mực lớn này.

Ngọc Phi Yên cũng không bài xích con chó kia, thậm chí thật thích nó.

Mặc dù thể trạng Thằng Ngốc thực sự có cường tráng một chút, nhưng không thay đổi được việc nó thật sự là chó.

Ngọc Phi Yên ngồi xổm xuống, điểm điểm mũi ướt sũng của nó, "Không nghĩ biến thành thịt chó, thì phải nghe theo lời ta nói! Ta nói người đi về hướng đông, người không thể đi về hướng tây, ta cho người cắn người, người không thể đi đuổi gà, biết không?"

"Ngao —— ô —— "

Thằng Ngốc giống như có thể nghe hiểu tiếng người, dùng sức gật đầu.

Cắn người?

Nó thích nhất trò chơi như vậy! Thật tốt!

Xem ra chủ nhân nói không sai, đi theo tiểu cô nương này, tuyệt đối có sự tình vui vẻ!

Vì thế, trong đội ngũ đi đại hội đấu được, lại gia nhập một con chó lớn.

Nhiều ra một con động vật, Hạ Hầu Tuyết phi thường tò mò, nguyên bản tâm tình buồn bực, lúc này cũng đã quên vừa rồi không thoải mái, chạy tới trước mặt con chó mực, kinh ngạc nhìn nó.

"Đây là chó Thập Tứ thúc dưỡng? Quả thực rất tốt..."

Nghĩ nửa ngày, Hạ Hầu Tuyết cũng tìm không thấy từ ngữ gì thích hợp để hình dung Thăng Ngốc.

"Ô —— "

Đối mặt Hạ Hầu Tuyết hữu hảo, đầu to mọng của Thăng Ngốc xoay đến một bên, thân mình cũng lui về phía sau hai bước, đứng ở bên cạnh Ngọc Phi Yên, biểu lộ lập trường chính mình.

"Tốt... Có cá tính!"

Bị một con chó ghét bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Tuyết suy sụp xuống dưới. Đành phải dưới đáy lòng âm thầm an ủi mình, không thể chấp nhận cùng súc sinh này!

Huống chi đây là chó của Thập Tứ thúc, tốt nhất là muốn cách nó xa một chút! Dù sao đi theo bên cạnh người hung tàn như Thập Tứ thúc, cũng sẽ không phải là một con chó tốt!

Yêu quý sinh mệnh, rời xa Thập Tứ thúc... Cùng với hấn hết thầy! Ở trong đầu Hạ Hầu Tuyết không ngừng lặp lại những lời này.

Tạm biệt Liễu Thịnh, đội ngũ khởi hành, Thăng Ngốc chủ động ghé vào bên người Ngọc Phi Yên.

Đây là, mời nàng đi cười nó?

Ngọc Phi Yên cười qua ngựa, thời điểm tuổi nhỏ có cười qua trư, cười qua sơn dương, lừa, thật sự không có cười qua chó.

Mau tới mau tới! Thăng Ngốc vui vẻ phe phẩy đuôi.

Ngọc Phi Yên nghĩ một chút, thật sự nhảy qua ngồi ở trên lưng Thăng Ngốc.

Vừa ngồi lên, Ngọc Phi Yên mới biết được Liễu Thịnh nói không sai. Nếu không vì Thăng Ngốc là con chó, nàng đều phải hoài nghi chính mình là cười trên mặt con dã thú.

Thăng Ngốc chạy băng băng như rất ổn định, ngồi ở trên lưng hùng tráng của nó, Ngọc Phi Yên một chút cũng không cảm giác xóc nảy.

Hơn nữa nó nhìn như xuân ngọc, kỳ thực uy vũ bá đạo, phạm là nơi nào Thăng Ngốc cùng Ngọc Phi Yên đến, trăm điều kinh hoàng bay lên, ngay cả dã thú cũng đều nhượng bộ lui binh... Siêu cấp phong cách!

Ngọc Phi Yên không khỏi nghĩ, nếu trở về xã hội hiện đại, nàng hoàn toàn có thể cùng đấu với Lão Hồ, so đấu với nhóm Báo Từ thô hảo!

Nhìn con chó mực chạy vọt trước xe ngựa, Liên Cẩn có chút đăm chiêu.

Vì Ngọc Phi Yên, nam nhân kia thật đúng là không tiếc gì, hấn đây là động chân tâm sao?

Chính là, ngươi muốn cùng với nàng, trước tiên phải hỏi ta có đáp ứng hay không ——

Dọc theo con đường này, phi thường thuận lợi.

Mặc dù ngẫu nhiên sẽ gặp đến tiểu sơn tắc thô phi não loạn, nhưng những người đó vừa nhìn đến đại chó mực hung mãnh nhe răng trợn mắt, hàm răng sắc bén tựa như dao nhỏ sáng lên, lập tức sợ tới mức kêu cha gọi mẹ bỏ lại vũ khí liền chạy.

Việc này Ngọc Phi Yên cũng có thể dự kiến được, Thăng Ngốc cùng một dạng với chủ nhân của nó, thô bạo có tiếng, tứ hải truyền xa!

Hiện tại, trừ bỏ mỗi ngày chặn trị cho Liên Cẩn, Ngọc Phi Yên sẽ ở trên xe ngựa của Liên Cẩn ngây ngốc một đoạn thời gian, lúc khác nàng đều cười Thăng Ngốc, một đường phô trương, thập phần thích ý.

"Thấy không!"

Tiết Từ Di chỉ vào Ngọc Phi Yên ở phía trước dẫn đầu đội ngũ đối Tiết sắc nói, "Sắc nhi, không phải tỷ tỷ nói ngươi, ngươi hãy chết tâm đi! Các ngươi không phải người cùng một thế giới, nàng, ngươi phải từ bỏ đi!"

"Tỷ, ngươi làm sao lại nói lời nói đã kích ta như vậy." Tiết sắc thật buồn bực.

Tiết Sắc cười tuấn mã màu trắng, trên đường cũng có chạy đến bên người Ngọc Phi Yên nói chuyện với nàng, xoát cảm giác tồn tại.

Nhưng là, con chó kia tựa hồ phi thường không muốn gặp hắn!

Tiết Sắc thủy chung cho rằng, khi Thăng Ngốc mỗi lần nhìn thấy hắn biểu tình quả thực chính là một cái trừng mắt lạnh lùng, nó thậm chí còn cố ý rít gào đối với ngựa của hắn, hù dọa nó!

Có một lần con chó này tiến lên, làm bộ dáng muốn cắn cổ bạch mã, con ngựa kinh hách, làm cho Tiết Sắc từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, suýt chút nữa làm rách y phục của hắn, náo loạn tạo thành chuyện cười lớn, hại Tiết Sắc mấy ngày đều không còn mặt mũi gặp Ngọc Phi Yên.

Nhưng là, Tiết Sắc chính là người càng bị áp chế lại càng hăng!

Thăng Ngốc càng là như thế này, hắn càng muốn nghĩ thu mua con chó này.

Vì thế, mỗi khi đặt chân đến địa phương nào, Tiết Sắc sẽ chuẩn bị cho Thăng Ngốc một phần thịt lớn.

Nào biết, con chó này thật đáng chết, chó khi được ăn thịt phi thường vui vẻ, ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng quay người lại, lại bày ra bộ dáng lập trường kiên định, nên cắn mã thời điểm vẫn là cắn được vui vẻ, hoàn toàn không có tiết tháo! Càng thêm xác minh một câu nói —— bánh bao thịt cho cầu, có đi không có về.

Thật sự là cùng chủ nhân nó một dạng...Làm nười ta chán ghét!

"Sắc nhi, tỷ tỷ là vì tốt cho ngươi! Hạ Hầu Kinh Thiên là loại người nào, ngươi là rõ ràng nhất. Đừng nói ngươi, liền là chúng ta Âm Sơn Công phủ, đều không phải là đối thủ của Lâm Giang Vương. Trên thế giới này cô nương tốt nhiều như vậy, ngươi vì sao liền đối nàng nhớ mãi không quên đâu!"

Tiết Từ Di tận tình khuyên nhủ, nước miếng đều khô, cổ họng bắt đầu khát nước, nhưng Tiết Sắc không chút nào dao động.

"Tỷ tỷ, trên đời này nhiều người như vậy, ta chỉ muốn nàng!"

Nhắc tới Ngọc La Sát, trên mặt Tiết Sắc hiện ra nụ cười hạnh phúc.

"Tỷ, ngươi không biết thích một người là bộ dáng gì. Giống như trên thế giới, chỉ có mooyj mình nàng. Vô luận nàng thế nào, ở trong mắt ta đều là tốt đẹp nhất! Chẳng sợ nàng cười mắng ta, cũng là cực kỳ khả ái!"

"Choáng váng choáng váng!"

Gặp Tiết sắc ngơ ngác ngây ngô cười, Tiết Từ Di nhìn không được cảm thấy đau đầu.

Nàng đích xác không biết chân ái là cái gì, không có trải qua, cũng không nghĩ có thể gặp!

Phụ thân năm đó cũng chân tình với mẫu thân, nhưng là, từ mẫu thân liên tục sinh hạ hai nữ nhi, phụ thân liền bắt đầu lấy cớ cần con nối dòng, bốn phía nạp thiếp, hơn nữa dung túng tiểu thiếp mang thai ức hiếp đến mẫu thân.

Tại trong trí nhớ Tiết Từ Di khi còn bé, mẫu thân luôn ngồi ở phía trước cửa sổ yên lặng rơi lệ, mẫu thân trong phòng cũng luôn tràn ngập các loại vị thuốc.

Vì sinh hạ nhi tử, mẫu thân một mực tìm kiếm các loại bí phương sinh con, trên người hàng năm đều là hương vị đan dược, phụ thân mỗi lần vào trong phòng của mẫu thân, đều là làm theo phép, Tiết Từ Di vĩnh viễn đều quên không được phụ thân lộ ra biểu tình chán ghét...

Cho nên, nàng cho tới bây giờ không tin tình yêu là vĩnh hằng, chỉ tin tưởng ích lợi.

Hiện tại nhìn đến Tiết sắc như vậy, Tiết Từ Di nhìn không được ở trong lòng mắng hắn ma chướng!

Sớm biết rằng như vậy, nàng sẽ không nên mang Tiết sắc đi Lạc Hà cốc.

Cuối cùng, Tiết Từ Di thấy bộ dáng Tiết sắc một dạng lộn xộn chết không sợ phóng nước sôi, không thể không xuất ra đòn sát thủ.

"Sắc nhi, ngươi nếu không nghe ta khuyên, ta liền viết thư đem nói ra sự việc này với phụ thân."

"Tình tình của phụ thân ngươi cũng biết, hắn mặc dù yêu thương ngươi, cũng tuyệt đối sẽ không vì ngươi làm địch nhân cùng Lâm Giang Vương. Nếu phụ thân biết ngươi nhớ thương người trong lòng của vương gia, hắn nhất định sẽ phái võ sư trong nhà đến áp ngươi trở về, chính ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút!"

Bị Tiết Từ Di đe dọa như vậy, Tiết sắc ở mặt ngoài nghe theo lời nói tỷ tỷ, trong lòng lại vẫn là nhớ kỹ Ngọc La Sát.

Bất quá, không đợi Tiết sắc có ý định tiến một bước, hấn lại từ trên ngựa ngã xuống.

Lúc này đây phi thường bất hạnh, Tiết sắc ngã bị gãy căng chân bên trái, không thể không ngày ngày ngốc ở trong xe ngựa, mỗi ngày đối mặt với khuôn mặt béo mập của Hoắc thần y kia.

Tiết Sắc nguyên bản còn kỳ vọng thông qua lúc này bị thương, có thể giống Liên Cẩn như vậy, có cơ hội tiếp xúc Ngọc Phi Yên

Nhưng là Liên Cẩn đột nhiên phát bệnh, Ngọc Phi Yên trên cơ bản đều ở trong xe ngựa của Liên Cẩn, làm cho Tiết sắc cực kỳ hâm mộ Liên Cẩn, hận chính mình không thể cũng sinh mệnh như vậy, như vậy có thể gần gũi nhìn đến nữ thân của bản thân.

"Hoắc thần y, có thể hay không để La Sát cô nương đến xem chân cho ta a? Ta thế nào cảm thấy căng chân có điểm không thích hợp đâu?"

"Thế nào, người đây là chất vấn y thuật của lão phu?"

Hoắc thần y đời này chán ghét người khác hoài nghi bản lĩnh của hấn, Tiết sắc nói như vậy, không thể nghi ngờ là chạm đến đỉnh điểm của ông.

"Không có không có! Ngài bớt giận, đệ đệ ta không phải ý tứ này, ngài đừng chấp nhặt với hấn!" Tiết Tử Di bên cạnh nheo Tiết sắc một phen, vội vàng cấp Hoắc thần y xin lỗi.

"Ngài giúp đệ đệ ta trị chân, chúng ta cảm kích ngài còn không kịp, làm sao có thể chất vấn ngài đây!"

Mặc dù Tiết Tử Di nói vô số lời hay đến bù lại lời nói ngu xuẩn Tiết sắc, nhưng tính cách Hoắc thần y thù dai, trực tiếp đem Tiết sắc đuổi ra xe ngựa của hấn, ném cho Trình Quan Trung.

Hấn làm như vậy, thật đúng ý nguyện của Trình Quan Trung.

Về phần Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y muốn đi tham gia đại hội đấu được, hấn đã sớm viết thư trở lại Dược Vương Các. Lâm chương môn hồi âm, để hấn chặt chẽ chú ý hướng đi của hai người họ, tùy thời hội báo, cho nên dọc theo con đường này, Trình Quan Trung đều muốn tìm cơ hội.

"Tiết Sắc, người cùng La Sát cô nương làm sao nhận thức?"

Trình Quan Trung nhìn ra được tiểu tâm tư của Tiết Sắc, luôn hữu ý vô ý nói chuyện với hấn.

Bất quá, vào lúc này Trình Quan Trung đã tính sai rồi!

Chỉ cần sự tình cùng Ngọc La Sát có liên quan, Tiết Sắc liền phi thường cảnh giác.

Trong lúc vô ý Tiết Sắc đã từng nhìn thấy Trình Quan Trung lén lút phóng bỏ câu đưa tin đi ra ngoài vào ban đêm, hiện tại đối phương đột nhiên hỏi thăm sự tình của Ngọc La Sát cùng bản thân, hấn không biết Trình Quan Trung có mục đích gì, luôn luôn cẩn thận chăm chú, cuối cùng chỉ có lẽ vài câu.

Sau, mặc kệ Trình Quan Trung như thế nào dò hỏi, đều không thể từ trong Tiết Sắc lấy được một chút tin tức hữu dụng nào.

Ngay tại thời điểm mọi người cho rằng sẽ thuận lợi tới Lạc Hà cốc, thời điểm tới gần mục tiêu, phát sinh một sự việc ngoài dự đoán mọi người, làm cho Hạ Hầu Tuyết hung hăng trải qua một lần giáo huấn.

Bởi vì vẫn là tháng giêng, thời tiết vẫn rét lạnh như trước.

Đoàn người nghỉ chân tại một địa phương tên là Phượng Minh trấn.

Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y, Liên Cẩn, Mặc Thương một bàn, Hạ Hầu Tuyết cùng những người khác một bàn.

Khác với những trấn nhỏ khác, Phượng Minh trấn phi thường thanh lãnh.

Thời điểm bốn người Ngọc Phi Yên đến cũng đã gần chạng vạng, nguyên bản là thời gian ăn cơm chiều, nhưng người dân trong trấn đều đem cửa đóng gát gao, toàn bộ trong trấn lý hiển lộ ra một cổ hủ quạnh.

"Chủ quán, trấn trên của các người như thế nào lại thanh lãnh như vậy?"

Hạ Hầu Tuyết gọi chủ tiệm lại hỏi.

"Khách quan, vừa nhìn các người chính là người bên ngoài tới a." Chủ tiệm là cái nam nhân bốn mươi tuổi, cồng lưng, vẻ mặt đau khổ."Ta khuyên các người ăn cơm xong vẫn là nhanh chóng rời đi đi!"

Lời nói của chủ tiệm lập lòe nước đôi, làm cho Hạ Hầu Tuyết nổi lên hiếu kỳ, vội vàng truy vấn:

"Xảy ra chuyện gì sao? Ta một đường đi tới đây, không có nhìn thấy mấy chỗ lên đèn, người nơi này đều nghỉ ngơi sớm như vậy sao?"

"Các hương thân đều đi rồi! Ai... Khách quan, người vẫn là không nên hỏi."

Nhìn thấy trong đoàn người này có mấy cái tiểu cô nương xinh đẹp, chủ quán vội vàng vẫy tay, "Các người nhanh chóng ăn, ăn xong nhanh chóng chạy lấy người! Thị trấn này của chúng ta không yên ổn, các người vẫn là đi địa phương khác dừng chân đi! Ta đây là vì muốn tốt cho các người!"

Chủ quán càng nói như vậy, Hạ Hầu Tuyết càng là muốn biết rốt cuộc ở đây có cái gì bí mật, không chịu thả cho chủ quán đi.

Đúng lúc này, một cô thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt mọi người, "Tiểu muội muội, người đừng làm khó dễ hần, vẫn là ta nói đi!"

Nguyên lai, thiếu nữ này tên Tiểu Anh, là người địa phương của Phụng Minh trấn.

Nửa năm trước, ở Phụng Minh trấn, nữ hài nhi bắt đầu biến mất một cách mạc danh kỳ diệu, đến bây giờ, đã mất tích hai mươi bốn thiếu nữ.

Mặc dù dân chúng canh phòng nghiêm ngặt tứ thủ, nhưng là cuối cùng nữ nhi của bọn họ vẫn là biến mất.

Có một nhà vì tránh né chuyện này, vội vàng để nhi tử cưới tân nương, không nghĩ tới đêm tân hôn chú rể chết thảm, tân nương không biết tung tích.

Trong lúc nhất thời, người trong thôn trấn đều hoảng sợ, các loại lời đồn nổi lên bốn phía.

"Mọi người đều nói là yêu quái đem các nàng bắt đi, rất nhiều gia đình có nữ hài đều chuyển đi, đi tới nơi khác, hiện tại thị trấn này sắp không còn người rồi."

"Vậy người vì sao còn ngốc ở trong này, không rời đi đây? Người lúc đó chẳng phải vẫn là nữ hài tử sao? Chẳng lẽ người không sợ hãi?" Tiết Từ Di cau mày hỏi.

"Ta là bé gái mồ côi, không cha không mẹ, có năng lực trốn được ở chỗ nào! May mắn có đại thúc có lòng tốt thu lưu ta, cho ta cơm ăn. Nhưng là, chính ta cũng không biết qua đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì. Coi như là qua một ngày, tính một ngày đi!"

Nói tới đây, Tiểu Anh cúi đầu, thân mình nàng mong manh, ở dưới ánh nến có vẻ phá lệ gầy yếu.

"Thật đáng thương!"

Chuyện ở trấn Phụng Minh đã xảy ra, cùng với việc Tiểu Anh gặp được, làm cho Hạ Hầu Tuyết thiện tâm đại phát, nàng vỗ bàn một cái, đứng lên.

"Bán công... Ta quyết định! Tối hôm nay liền ở nơi này! Ta mới không tin cái gì yêu quái đâu! Ta muốn nhìn một chút, rốt cuộc là loại người nào có lá gan lớn như vậy, cũng dám ở nơi cai quản của Đại Chu Quốc làm ra chuyện như vậy!"

Hạ Hầu Tuyết đi lên phía trước cầm lấy tay của tiểu Anh, "Tiểu Anh cô nương, người yên tâm! Ta sẽ bảo vệ người!"

Nói xong, Hạ Hầu Tuyết xoay người nhìn mọi người, "Các người cảm thấy đề nghị của ta như thế nào? Liên ca ca, chúng ta cùng nhau tới bắt trụ cái người xấu làm điều ác này đi!"

Liên Căn cũng không để ý gì tới Hạ Hầu Tuyết, hần bụng ly rượu, ném thử một chút rượu, mỉm cười nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

"Rượu này tư vị không sai! Người là như thế nào cất được?"

Phản hồi mong của thiếu niên lấy dính rượu, hần tựa hồ thật thích hương vị của rượu, vươn phần lưỡi liếm liếm môi, kia tư thái sinh động liêu nhân, Ngọc Phi Yên nhìn thấy một trận tím đập, thật vất vả mới hoàn hồn.

Thiếu niên, thỉnh không cần dùng sắc đẹp dụ hoặc ta!

Không nên ép ta trở nên không có đạo đức a!

Ngọc Phi Yên trên mặt nóng lên, vội vàng cầm lấy ly rượu lên ném thử một miếng.

"Đây là rượu trái cây ta căn cứ tình huống của người mà điều chế, có tăng thêm mấy vị được ở bên trong, người có thể thường xuyên uống, đối với thân thể người không ảnh hưởng gì, ngược lại có lợi."

"Cám ơn!" Thấy ánh mắt Ngọc Phi Yên né tránh, Liên Căn cười khẽ.

Hình ảnh hai người ở chung hòa thuận này, làm đau nhói ánh mắt Hạ Hầu Tuyết.

Rõ ràng nàng đã rất nỗ lực thay đổi bản thân, vì sao Liên ca ca vẫn nhìn không thấy nàng tốt đây?

Hạ Hầu Tuyết còn tưởng rằng có thể cùng đường với Liên Căn, hai người sớm chiều ở chung, Liên Căn cuối cùng cũng sẽ bị nàng đả động, từ từ thích nàng, nhưng là trừ bỏ thời gian ăn cơm nàng mới có thể nhìn thấy Liên Căn, thời gian khác đều bị Mặc Thương chắn ở ngoài xe ngựa.

Mặc Thương cũng thật sự tức chết người đi được, hần mỗi lần chỉ nói một chữ.

Hoặc là "Vội", hoặc là "Mệt", hoặc là "Phiền", hoặc là "Àm ỉ", Hạ Hầu Tuyết đều bị khuôn mặt băng sơn này làm điên rồi.

Dựa vào cái gì Ngọc La Sát có thể lên xe ngựa?

Nàng còn mới chân chính là kim chi ngọc điệp, là công chúa đấy!

Còn có, vì sao Liên ca ca đối với nàng có thể cười đến tốt đẹp như vậy?

Đọc theo con đường này, nàng cũng không thấy Ngọc La Sát có bản lĩnh lớn gì, Liên ca ca còn không phải vẫn lun bị bệnh sao, sau này còn càng ngày càng nghiêm trọng ? Xem ra da trâu đều là thối ! Tin đồn căn bản là không thể tin.

Hạ Hầu Tuyết không thích một điểm ở Ngọc Phi Yên, đó là, nữ nhân này một mực mang theo mạng che mặt, cản trở dung nhan, một bộ thần bí hề hề.

Mạng che nay mặt phi thường độc đáo, màu hồng cánh sen dạng lưới, từ trên đầu nàng buông xuống dưới, che khuất mi mắt cùng mũi, chỉ lộ ra hàm dưới cùng môi, liền ngay cả thời điểm ăn cơm, Hạ Hầu Tuyết cũng không thấy Ngọc Phi Yên lấy xuống.

Nhất định là bộ dạng rất xấu, cho nên mới che che lấp lấp! Hạ Hầu Tuyết trong lòng nghĩ.

Lúc này, thấy Liên Căn không để ý đến mình, tâm tình Hạ Hầu Tuyết cũng xấu đi, "Triệu Thắng, tối hôm nay chỗ nào ta cũng không đi, liền muốn ở nơi này! Chuyện còn lại ngươi xem rồi làm đi!"

Triệu Thắng đã không biết chính mình là lần thứ mấy vô tội nằm mà cũng dính đạn.

Liên công Tử rõ ràng không muốn gặp Tuyết công chúa, nàng còn đi lên tiếp cận... Tuyết công chúa, người như vậy là không muốn gả sao?

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiếu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nửa đêm kinh hồn (thượng)

Đối với cảnh ngộ của Triệu Thắng, Ngọc Phi Yên quả thực đồng tình 120% .Ngay cả Tiết Tử Di giờ phút này đều có thể bảo trì cảnh giác, đối với Tiểu Anh đưa ra nhiều vấn đề như vậy, Tuyết công chúa này thật là ngu ngốc sao?

Xem ra, về sau đổi tên phải gọi nàng công chúa Bạch Tuyết.

Ngủ ngốc , Tuyết công chúa.

Nghĩ đến định nghĩa mới về công chúa bạch Tuyết, Ngọc Phi Yên "Phốc xuy" một chút, cười ra tiếng.

Nào biết, nụ cười này, ở trong mắt Hạ Hầu Tuyết là phi thường chói mắt.

Có cái gì buồn cười ? Ngọc La Sát có ý tứ gì? Nhìn thấy Liên ca ca đối xử với mình lạnh nhạt như thế, nàng liền vui vẻ như vậy sao?

Quả nhiên, nàng bị Liên ca ca mê hoặc! Muốn có chủ ý với liên ca ca!

Trong lòng Hạ Hầu Tuyết có cảm giác thứ gì đó của mình bị người khác mơ ước, làm cho nàng triệt để mở ra toàn thân phòng bị, coi Ngọc Phi Yên là đối thủ cạnh tranh.

"Kỳ thực, ta có biện pháp tốt dụ hoặc địch nhân!"

Hạ Hầu Tuyết nhìn về phía Ngọc Phi Yên, trong miệng học ra một câu nói.

"Nơi này chỉ có ta, Tử Di tỷ tỷ, Ngọc La Sát, Tiểu Anh là bốn nữ hài tử, trong đó, Ngọc La Sát là võ linh, võ công cao nhất."

"Muốn bắt được tặc nhân, cần Ngọc La Sát hy sinh một chút."

"Chờ thời điểm tặc nhân đến, người làm bộ bị bắt đi, thuận tiện ở trên đường lưu lại tín hiệu, chúng ta cùng những người khác sẽ đi theo sau, là có thể tìm được nơi ở của tặc nhân, nói không chừng còn có thể đem những nữ hài tử bị bắt trước kia cứu ra!"

Vừa nghe cái này, sắc mặt Tiết Sắc liền đen lại.

Việc Ngọc Phi Yên là võ linh, là hấn nói cho Hạ Hầu Tuyết .

Bởi vì Hạ Hầu Tuyết âm dương quái khí ở trước mặt Tiết Sắc nói xấu Ngọc Phi Yên, hắn không nhận xuống được, đem việc Ngọc Phi Yên là võ linh nói ra, mục đích là muốn kích thích Hạ Hầu Tuyết chỉ là đại võ sư mà đặc chí.

Nào biết, lời nói của hắn, sẽ biến thành vũ khí để Hạ Hầu Tuyết hãm hại Ngọc Phi Yên.

Tiết Sắc thật sự là hối hận muốn chết!

"Ta không đồng ý!"

Khập khiễng chân, Tiết Sắc đứng lên, gò má đỏ bừng, tức giận không thôi, "Nàng nhỏ tuổi nhất, ngươi làm sao có thể để nàng đi vào hang hổ đây! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ? Ai phụ trách!"

"Tiết Sắc, đây là thái độ ngươi nói chuyện với ta sao?"

Hạ Hầu Tuyết không nghĩ tới người đầu tiên phản đối cư nhiên lại là Tiết Sắc, hắn bất quá chỉ là thế tử Âm Sơn Công, cư nhiên không nể mặt mình như vậy.

"Ta cũng là vì bách tính của Phụng Minh trấn suy nghĩ, gặp được loại chuyện này, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ không để ý đi! Đã mất tích nhiều người như vậy, ngươi muốn về sau càng có nhiều nữ hài gặp phải bất hạnh sao? Ngươi như vậy rất ích kỷ!"

Ngoài miệng nói Tiết Sắc ích kỷ, mục đích chân thật của Hạ Hầu Tuyết là mắng Ngọc Phi Yên ích kỷ.

Thanh danh Ngọc La Sát ở bên ngoài tốt như vậy, nếu có đánh giá nói nàng ích kỷ truyền ra đi, sẽ làm cho danh dự nàng tổn thất rất lớn.

Ngọc La Sát, nếu ngươi sợ hãi, liền ngoan ngoãn nghe ta an bày đi!

Hạ Hầu Tuyết đắc ý nghĩ.

"Mặc kệ ngươi nói như thế nào, dù sao ta cũng phản đối!"

Tiết Sắc làm sai còn để ý thân phận của đối phương, kiên quyết không đồng ý.

"Ngươi muốn lập công, muốn làm người tốt, vậy chính ngươi đi đi! Đến lúc đó mọi người lại đi cứu ngươi, cũng là một dạng!"

Bị Tiết Sắc chặn miệng, Hạ Hầu Tuyết tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

"Nếu như ta có bản lĩnh như nàng, là võ linh, không cần các ngươi hỗ trợ, chính ta có thể đem người xấu bắt lấy! Chỗ nào còn cần cầu người như vậy!"

Mất thấy Tiết sắc cùng Hạ Hầu Tuyết náo loạn như vậy, Tiết Từ Di vội vàng đứng lên hoà giải.

"Ta so với các ngươi lớn hơn, là tỷ tỷ, nếu không hãy để ta đi thôi!"

Tiết Từ Di không muốn đắc tội Hạ Hầu Tuyết, dù sao đối phương là công chúa hoàng thượng sủng ái nhất, lại là nữ nhi hoàng hậu, chờ trở lại kinh thành, nếu Hạ Hầu Tuyết ở trước mặt quý nhân làm phiền vài câu, nói không chừng hoàng thượng sẽ chán ghét Tiết sắc.

Dù sao, Hạ Hầu Tuyết phía trước phía sau đều dùng một chữ "Nghĩa" để nói chuyện.

Có địa vị cao, câu nói đầu tiên tùy tiện có thể quyết định vận mệnh người khác.

Tiết Sắc là thế tử Âm Sơn Công, tuy rằng hoàng thượng cùng hoàng hậu chưa hẳn sẽ vì việc nhỏ này liền đem hắn xử lý như thế nào, nhưng là ở trong lòng của hoàng thượng sẽ lưu lại không ấn tượng tốt, luôn không tốt.

"Không được ——"

Tiết Từ Di vừa nói xong, đồng thời xuất hiện hai cái thanh âm phản đối, một cái đến từ Tiết Sắc, người còn lại là Ngọc Phi Yên.

Tiết Từ Di vạn vạn thật không nghĩ đến vào lúc này Ngọc La Sát sẽ đứng ra nói chuyện, hơn nữa, bộ dáng của nàng rất nghiêm túc, tuy rằng giọng điệu bình thản trước sau như một, nhưng là Tiết Từ Di cảm giác được nàng tức giận.

"La Sát cô nương!"

Thấy Ngọc La Sát cũng phản đối Tiết Từ Di lấy thân thử hiểm, Tiết Sắc có chút ngượng ngùng nở nụ cười.

Tiết Từ Di là tỷ tỷ của hắn, bọn họ tỷ đệ tình thâm, hắn tự nhiên là muốn ra mặt che chở, sợ Tiết Từ Di xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng là Ngọc La Sát lại không so đo việc chính mình đem việc của nàng nói cho Hạ Hầu Tuyết biết, cũng đứng ra phản đối, nàng thật sự là một nữ hài thiện lương a!

Còn có, bọn họ như vậy, xem như... tâm hữu linh tê sao?

Trong lòng thiếu niên trở nên hưng phấn.

"Thế nào, người đáp ứng rồi?"

Thấy Ngọc Phi Yên rốt cục nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết ra vẻ vui mừng.

"Thật tốt quá! Ngọc La Sát, người thật sự là thâm minh đại nghĩa! Khó trách bách tính Tần Tri Quốc gọi người là Bò Tát sống, bọn họ nói quả thật không giả, người thật sự tâm địa bồ tát a!"

"Người yên tâm lớn mật mà đi đi! Người yên tâm, có Triệu Thắng ở đây, chúng ta nhất định sẽ đem người giải cứu ra ! Lúc này đây nếu bắt được người xấu, người là người có công đức vô lượng a!"

Hạ Hầu Tuyết liú riu, Ngọc Phi Yên cảm thấy thật ôn ào.

Rõ ràng là một người tâm kế, lại làm bộ đơn thuần!

Rõ ràng hận không thể giết chết chính mình, lại làm bộ như cao hứng!

Rõ ràng đây là đang thiết kế độc hại nàng, lại mở miệng một tiếng đạo nghĩa!

Nữ nhân này, giờ phút này chính thức bị Ngọc Phi Yên xếp vào danh sách địch nhân của nàng.

Ngọc Phi Yên đã sớm thấy Hạ Hầu Tuyết bất mãn , cái gì cũng đều không hiểu, ngu xuẩn mà còn tự cho là thông minh. Muốn để nàng làm mồi, vậy mà Hạ Hầu Tuyết cũng nghĩ ra được!

Nhìn đến Hạ Hầu Tuyết, trong lòng Ngọc Phi Yên thoáng qua một cái ý niệm trong đầu.

Công chúa Hoàng gia, tiền chuộc nhưng là rất nhiều a!

"Công chúa, tuổi người không lớn lắm, đầu óc không tốt còn chưa tính, không nghĩ tới lỗi tai người cũng không tốt a! Tai nào của người nghe thấy ta đáp ứng rồi? Nơi này đã đánh mất ai, chết ai, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta cũng không phải chúa cứu thế!"

Nếu nàng vì tư lợi, trước mặt mọi người bán đứng chính mình là Ngọc La Sát, vậy Ngọc Phi Yên cũng không cần phải che che lấp lấp , trực tiếp nói ra thân phận của Hạ Hầu Tuyết.

Công chúa, nếu thật sự có tặc nhân, bắt người công chúa này, chẳng phải là càng tốt sao?

Bắt cóc tống tiền cũng phải chọn kim chủ a!

Hạ Hầu Tuyết vạn vạn thật không nghĩ đến Ngọc Phi Yên sẽ hoàn toàn cự tuyệt như vậy.

Không đúng như vậy!

Là người đều sẽ để ý thanh danh chính mình, nàng làm sao có thể không cần chứ?

"Ngọc La Sát, người làm sao có thể ích kỷ như vậy! Người cũng là nữ nhân a, gặp được chuyện như vậy, người thế nào một chút đồng tình đều không có! Nếu tỷ muội người gặp được bất hạnh, người còn có thể khoanh tay đứng nhìn như vậy sao?"

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết nói chuyện, thanh âm càng ngày càng nghiêm khắc, trên người cũng tản mát ra một loại uy nghi mà người hoàng gia đều có, Tiểu Anh bên cạnh sợ tới mức run run.

Đối với việc này, Ngọc Phi Yên đặc biệt muốn nói thêm một câu, không có việc gì đừng giả bộ thanh cao, giả bộ thanh cao sẽ bị sét đánh.

Người như vậy là muốn hù dọa ai đây?

Ai sợ người a!

"Ngượng ngùng, ta là con gái một! Giả thiết của người không thành lập."

Ngọc Phi Yên hai tay vây quanh trước ngực, lười biếng nhìn Hạ Hầu Tuyết.

"Ngược lại người là công chúa, mỗi ngày cảm y ngọc thực, mặc các loại xiêm y hoa mỹ, ở trong cung điện cao lớn xinh đẹp, khoái nhạc bình an lớn lên, mười mấy năm qua vô tư một mực hưởng thụ bách tính cung phụng, hiện tại đến phiên người giúp đỡ cho con dân của người đi."

"Người là công chúa hoàng gia, con dân của người gặp nạn, giải cứu bọn họ là trách nhiệm mà người nên làm."

"Cho nên, chúng ta sẽ không đã quấy rầy công chúa ngươi vì nhân dân phục vụ !"

"Công chúa xin yên tâm, nếu ngươi không cẩn thận chết đi, chúng ta sẽ đem sự tích anh dũng của ngươi biến thành thơ ca, truyền khắp toàn bộ đại lục, để tất cả mọi người ca ngợi ngươi, để tên của ngươi lưu danh sử sách!"

Ngọc Phi Yên nói chuyện luôn làm tức chết người khác, mỗi Hạ Hầu Tuyết hơi hơi phát run.

Đáng giận!

Nàng vì sao lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy!

Hạ Hầu Tuyết vắt hết óc, đều không thể nghĩ ra được nên trả lời Ngọc Phi Yên như thế nào.

So đo về ngôn ngữ, rõ ràng nàng đã thua!

Hiệp thứ nhất, Ngọc Phi Yên thắng!

"Sắc trời đã không còn sớm, Hoắc lão, Liên Cẩn, Mặc Thương, chúng ta đi thôi!"

Ngọc Phi Yên không muốn dây dưa cùng Hạ Hầu Tuyết quá nhiều, cho Liên Cẩn một cái ánh mắt, một bàn người đều đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Đi đến bên người Tiết Từ Di cùng Tiết sắc, Ngọc Phi Yên nhìn về phía thiếu niên vừa rồi bảo hộ chính mình.

Thực không nhìn ra, vị thiếu niên bất cần đời này, còn có một cổ ngổ ngàng.

Tính , cũng kéo bọn họ cùng nhau đi thôi!

Miền cho công chúa nào tàn sau việc này "Giết hại" đôi tỷ đệ này, nàng có thể không để ý đến hậu quả chống đối Hạ Hầu Tuyết, hai người này lại mang trên vai thân phận thần tử.

Nếu bạch Tuyết công chúa tính sổ, bọn họ muốn trốn cũng không xong ——

"Cùng nhau đi thôi! Nếu trở lại tìm không thấy địa phương nghỉ ngơi !"

Ngọc Phi Yên chủ động nói chuyện với mình, đây vẫn là xưa nay chưa từng có đâu!

"Được được! Chúng ta cùng nhau!" Tiết Sắc vui vẻ được ngây ngô cười .

Đệ đệ ngốc của ta a!

Nhìn thấy Tiết Sắc như vậy, Tiết Từ Di không khỏi đau đầu. Bất quá nàng cũng thật cảm kích Ngọc Phi Yên bất kể hiềm khích lúc trước, vừa rồi có thể đứng ra nói chuyện hộ nàng, lúc này lại mang bọn họ đi.

Bằng không, Hạ Hầu Tuyết thật sự sẽ cho nàng đi làm mồi dụ dỗ người xấu, đối với việc này, Tiết Từ Di còn có chút sợ hãi.

Trừ bỏ Hạ Hầu Tuyết cùng Triệu Thắng, ngay cả Trình Quan Trung đều chọn đi theo Ngọc Phi Yên rời đi, nhìn Liên Cẩn đi tới cửa, thanh âm Hạ Hầu Tuyết nghẹn lại, rốt cục khóc ra thành tiếng.

"Liên ca ca, ngươi thay đổi! Ngươi làm sao lại trở nên lạnh lùng như thế ? Ngươi trước kia không phải cái dạng này ! Ta, ta cũng không nhận ra ngươi !"

"Công chúa, ta bất quá là một bệnh nhân tay trái gà không chặt, ở chỗ này chỉ cho ngươi thêm phiền toái! Cho nên, Liên Cẩn sẽ không quấy rầy công chúa hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian trừ ác ! Lần nữa, cùng chúc công chúa đại phát thù uy, đừng mãi trừng phạt ác tặc!"

Bị Hạ Hầu Tuyết điểm danh, Liên Cẩn cũng không có quay đầu, chỉ là nhìn nhìn sắc trời, để Mặc Thương đi dắt xe ngựa lại đây.

Hắn thốt ra những lời này, Tiết sắc là người đầu tiên không nhịn xuống được, "Hắc hắc" nở nụ cười.

Đại phát thù uy!

Xem ra hôm nay lại học được một câu.

Tiết Sắc âm thầm nhớ kỹ cái từ này, tính toán về sau gặp được nữ nhân giống Hạ Hầu Tuyết như vậy, liền đem từ ngữ này nói ra!

"Các ngươi đi đi! Đi đi đi! Đi càng xa càng tốt!"

Ngay cả Liên Cẩn cũng bỏ lại nàng, Hạ Hầu Tuyết trong cơn giận dữ, đem bàn xóc lên, trên bàn bát đĩa ly rượu trên mâm đều ngã trên mặt đất, rơi xuống dập nát.

"Công chúa, cửa hàng này là sinh ý tiểu lão bản a! Ngươi hủy toàn bộ đồ ăn, cũng đừng quên trả ngân lượng cho chủ tiệm! Dân chúng, kiếm ăn thật không dễ dàng a! Vạn nhất thanh danh công chúa ương ngạnh kiêu căng truyền ra đi, có thể sẽ không tốt!"

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, Ngọc Phi Yên lập tức bồi thêm một câu.

"Không cần ngươi giả mù mưa sa! Bản công chúa có rất nhiều bạc!"

Bị Ngọc Phi Yên kích thích, Hạ Hầu Tuyết lập tức lấy ra một viên đại trân châu ném vào chủ tiệm ở một bên đang ngốc trệ như chim cánh cụt. "Cầm, đây là bồi thường cho ngươi! Không đủ bản công chúa còn có tiền!"

"Đủ đủ, còn nhiều hơn rồi! Công chúa điện hạ, tiểu dân không có dư thừa tiền thối cho ngài a!"

trái tim chủ tiệm đập dồn dập, hắn đã bị thân phận của những người này dọa ngây người.

Ai u uy, đây chính là công chúa a!

Thực sự là kim chi ngọc diệp a!

Hắn đây là có bao nhiêu phúc phận, mới có thể nhìn thấy mặt công chúa a ——

Chủ quán cung kính cùng khiêm tốn, cuối cùng cũng làm cho Hạ Hầu Tuyết tìm được một điểm tồn tại, nên, nàng vẫy vẫy tay, "Ai muốn tiền của ngươi a, tiền dư thừa đều thưởng cho ngươi!"

Đột nhiên đến một đám quý nhân, hiện tại lại được một viên trân châu lớn như vậy, chủ tiệm kích động có chút không biết chính mình họ gì tên chi.

Xuất phát từ hảo tâm, chủ quán ở một bên khuyên giải an ủi Hạ Hầu Tuyết:

"Công chúa, ngài vẫn là đi thôi! Nếu ngài trong cửa hàng của tiểu dân xảy ra sự tình gì, tiểu dân cho dù có một vạn cái đầu cũng không đủ khảm a!"

"Bản công chúa không đi! Bản công chúa phải ở chỗ này, giúp các ngươi bắt được người xấu!"

Hạ Hầu Tuyết nghía khí vỗ vỗ ngực, nhìn thoáng qua cửa, lớn tiếng nói:

"Bản công chúa cũng không giống mấy người, thấy chết không cứu, tâm địa ngoan độc! Các ngươi yên tâm! Bên người ta có Vô thánh, tặc nhân không làm gì được ta!"

Bị Tuyết công chúa điểm danh, Triệu Thắng thật xót xa.

Tận mắt thấy Hạ Hầu Tuyết bị Ngọc Phi Yên nắm mũi dẫn đi, bị nàng đùa giỡn xoay quanh, ở một bên, Triệu Thắng trừ bỏ cười khổ, vẫn là cười khổ.

Tuyết công chúa, ngươi đã đánh mất chỉ số thông minh, còn tưởng cùng Ngọc La Sát đấu?

Ngươi có biết hay không có một câu "Tự mình hiểu lấy" a!

Như thế rất tốt! Mọi người đều đi rồi, trong điểm lại chỉ còn hai người bọn họ, hắn nên làm cái gì bây giờ!

Triệu Thắng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, Hạ Hầu Tuyết lại như thế nào vận dụng trí tuệ như heo của nàng để chỉ huy chính mình.

Nếu ác tặc chỉ là một người cũng liền thôi, vạn nhất đối phương có người giúp đỡ, hắn chẳng những muốn giết tặc, còn phải bảo vệ công chúa ngu xuẩn này, chẳng lẽ Triệu Thắng có thể kịp thời học thuật phản thân được hay sao!

Sớm biết rằng đây là một việc khổ sai, hắn nên cáo bệnh ở nhà nghỉ dưỡng, không đáp ứng Lưu hoàng hậu.

Thật sự là hối hận không kịp a ——

Triệu Thắng đầy bụng náo loạn, ngoài tiệm lại truyền đến một tiếng dị vang.

"Mặc Thương, làm sao vậy?" Thấy Mặc Thương tay không trở về, Ngọc Phi Yên cảm thấy không ổn.

"Chết." Mặc Thương lạnh lạnh phun ra một chữ, lấy ra một thanh đen tuyền gì đó.

"Đây là cây mắt đậu!" Trình Quan Trung nhìn thấy cái này, kinh hô ra tiếng, "Đây chính là độc dược trí mạng a, chỉ cần một viên, có thể giết chết một thôn dân a! Ngươi là từ đâu lấy đến?"

"Ngựa." thái độ Mặc Thương vẫn như trước lạnh như băng, làm cho Trình Quan Trung một hơi nghẹn ở trong cổ họng.

"Ngựa, ngựa gì? Nói rõ ràng a! Mặc Thương, ngươi có thể nói nhiều thêm vài từ được không?"

"Ngu xuân." Nhìn thoáng qua Trình Quan Trung, Mặc Thương có chút khinh bỉ hân.

"Ngươi —— "

Thái độ của Mặc Thương, Trình Quan Trung sớm đã thành thói quen, nhưng là bị khuôn mặt băng sơn mắng ngu xuân, đây vẫn là lần đầu tiên, làm hân dờ khóc dờ cười. Rõ ràng do lời nói của ngươi quá khó lý giải, được không!

Mắng xong, Mặc Thương như trước trở lại bên người Liên Căn, đứng thẳng tắp, sau lưng mang ngăm đen bảo kiếm, càn lộ vẻ hân cao lớn tuấn tú.

"Ngựa bị người khác độc chết." Thanh âm Ngọc Phi Yên thanh lãnh, trong mắt thoáng qua một tia sát ý.

"Xem ra, chúng ta đi không được rồi! Thịnh tình của đôi phương như vậy chúng ta không thể chối từ, hôm nay chúng ta nếu là không nghỉ ở chỗ này, thật sự là không nể mặt a! Không bằng ở lại một đêm, chờ trời sáng lại đi ra ngoài mua ngựa đi!"

Nói xong lời này, Ngọc Phi Yên đột nhiên nghĩ tới con chó mực kia, vội vàng kêu một tiếng "Thằng Ngốc!"

"Ngao —— ô —— "

Ngọc Phi Yên vừa dứt lời, thân hình cực đại của thằng Ngốc liền xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, trong miệng ngậm một cái Hắc y nhân, vui mừng chạy tới trước mặt Ngọc Phi Yên, dùng sức vung vẩy đuôi to.

"Ngao —— ô —— "

Bỏ lại Hắc y nhân, thằng Ngốc cọ cọ trên đùi Ngọc Phi Yên, hai chân trước đầy đặn chụp ở trên người Hắc y nhân, phăng phất đang nói, Tiểu Phi Yên, ngươi xem, luân gia có lợi hại không!

"Vừa rồi là hân hạ độc?" Ngọc Phi Yên hỏi.

"Ngao —— ô —— "

Thằng ngốc gật đầu.

Chờ Ngọc Phi Yên kéo xuống mạng che mặt của Hắc y nhân, gọi chủ tiệm cùng tiểu anh đến, hai người tỏ vẻ đều không biết hân, người này không phải người trong trấn.

Trong phòng Hạ Hầu Tuyết vừa nghe ngựa của Liên Căn chết, mọi người đều đi không được, nàng thật vui vẻ, lúc này cũng chen lấn lại đây, nhìn Hắc y nhân đã chết trên đất gật đầu phân tích nói:

"Xem ra thời điểm chúng ta vào thôn trấn đã bị người theo dõi! Phiền toái này rất lớn! Ai —— "

Hạ Hầu Tuyết cho rằng chính mình che giấu tốt lắm, mà một bên Triệu Thăng hận không thể đập đầu vào tường.

Công chúa, ngươi có thể câm miệng sao! Ngươi không nói chuyện không có người nói ngươi là câm điếc! Thanh âm vui sướng khi người gặp họa của ngươi, chỉ cần không phải kẻ điếc đều có thể nghe ra! Ngươi có thể đừng gây thù chuốt oán sao?

Bất quá, nội tâm Triệu Thăng cầu nguyện một chút tác dụng cũng không có, Hạ Hầu Tuyết thế nhưng ghét bỏ đôi Thằng Ngốc nói:

"Ngươi cũng thật là! Rõ ràng có thể bắt sống, vì sao đem hân giết chết! Hiện tại thì tốt rồi, cái gì hữu dụng cũng không hỏi ra được, thực đàn độn! Kém một chút nữa là chúng ta có thể biết được chân tướng! Đều tại ngươi!"

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Thằng Ngốc là súc sinh, nghe không hiểu tiếng người.

Nào biết con chó mực lớn này chỉ số thông minh siêu cấp cao!

Bị Hạ Hầu Tuyết mắng ngu ngốc, Thằng Ngốc làm sao chịu theo, "Ồ ——" một tiếng, đem Hạ Hầu Tuyết té ngã xuống đất, nó há miệng, răng nanh sắc bén tại cổ họng Hạ Hầu Tuyết đục chạm, nàng sợ tới mức lập tức hét rầm lên.

"Triệu Thăng! Mau tới cứu ta! Mau giết con súc sinh này!"

Cổ họng lạnh lẽo, làm cho Hạ Hầu Tuyết hoa dung thất sắc, đành phải hướng Triệu Thăng xin giúp đỡ.

Ngươi mới là súc sinh!

Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Mắng xong, thằng Ngốc sừng sốt.

Không tốt, đem chủ tử cũng mắng vào rồi!

Hồn dân, đều do nữ nhân ngu xuẩn này, hại gia phạm sai lầm! Không thể tha thứ a!

Thằng Ngọc tức giận, răng nanh ở trên cần cổ nàng tấp một cái, lập tức cắn đến da thịt mềm mại của Hạ Hầu Tuyết, máu đỏ tươi chảy ra.

"A a a —— "

Hạ Hầu Tuyết vừa đau lại sợ, ngoài miệng càng trở nên sắc bén:

"Triệu Thắng, ngươi chết rồi sao! Ngươi còn không mau giết nó! Ngươi vô năng như vậy, hồi cung ta muốn cáo trạng với phụ hoàng! Ta sẽ nói phụ hoàng tru di cứu tộc nhà ngươi!"

Bị Hạ Hầu Tuyết đe dọa, Triệu Thắng bất đắc dĩ đứng dậy, bất quá hắn không có cứu Hạ Hầu Tuyết, mà là đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên.

Dọc theo con đường này, Thằng Ngọc hung tàn, người có mắt đều thấy .

Triệu Thắng không phải ngọc tử, đây là cầu của Lâm Giang Vương, Hạ Hầu Kinh Thiên có tính tình như thế nào, chỉ sợ không ai không biết không người không hiểu.

Hạ Hầu Tuyết lệnh hắn giết Thằng Ngọc? Nàng điên rồi sao!

Không nói đến Triệu Thắng có thể hay không thu phục con chó lớn này so lão hồ còn muốn hùng tráng hơn, nếu Triệu Thắng thực sự giết chết Thằng Ngọc, Lâm Giang Vương cũng sẽ không tha cho hắn! Nói không chừng ở trong lòng Hạ Hầu Kinh Thiên, Triệu Thắng hắn, còn không bằng một con chó trong Lâm Giang Vương phủ.

Chuyện cho tới bây giờ, Triệu Thắng chỉ có thể hướng Ngọc Phi Yên xin giúp đỡ.

Trong mọi người ở đây, Thằng Ngọc chỉ nghe lời nói của Ngọc Phi Yên, hơn nữa Hạ Hầu Kinh Thiên có thể đem cầu đưa cho nàng, đủ để thuyết minh Ngọc La Sát ở trong lòng hắn rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nửa đêm kinh hồn: Bí mật trên đỉnh núi (trung)

Bất quá, Ngọc Phi Yên đem mọi người an bày xong, Thằng Ngọc làm sao cũng không chịu nghe lời.

Có làm hay không!

Sự tình vui vẻ kích thích như vậy, cư nhiên nhẫn tâm vứt bỏ luân gia, một mình đi tầm hoan tác nhạc, tiêu cô nương, ngươi làm như vậy thật sự đúng không?

Làm người phải phúc hậu a!

Chủ nhân có nói, để luân gia hảo hảo bảo hộ ngươi!

Ngươi nếu rút một cọng tóc, kết cục của luân gia sẽ rất thảm thiết, phải có một chút đồng tình có được hay không!

Tốt xấu gì chúng ta cũng cùng trải qua gian khó, hoạn nạn lâu như vậy, ít nhất, ta cho là chúng ta đã xây dựng cách mạng hữu nghị vững chắc a! Ngươi như vậy làm luân gia rất thương tâm, trái tim nhỏ của ta đau quá ——

Lập tức, Thằng Ngọc hóa thân thành kẻ vô si, nằm ngang ở trước mặt Ngọc Phi Yên, ngăn cản đường đi của nàng.

Nàng hướng phương nào đi, Thằng Ngọc liền nằm ngay đơ ở phương hướng đó, trực tiếp cản trở, trình độ vô si này, đã có thể so sánh cùng chủ tử của nó.

Thằng Ngọc yêu cầu rất đơn giản:

Cầu mạng theo, cầu ôm đùi!

Luân gia muốn xung phong!

Nhìn thấy Thằng Ngọc như vậy, Ngọc Phi Yên có chút nhức đầu.

Vô sỉ cực hạn như vậy, thật không hổ là chó của Hạ Hầu Kinh Thiên! Cái tên kia thật vô lại, người đi rồi, còn muốn lưu lại Thăng Ngọc đến nhắc nhở nàng!

Nếu không có hai người Liên Căn cùng Tiết Sắc này, Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ chọn mang theo Thăng Ngọc có sức chiến đấu rất mạnh, chẳng những có phong cách, hơn nữa lại rất hung tàn, gặp được ác nhân chỉ cần đóng cửa thả chó, mặc dù không làm gì, về mặt khí thế cũng có thể lấy tính áp đảo ưu thế ngăn chặn địch nhân.

Nhưng là, Liên Căn vẫn nhược*, chân Tiết Sắc lại bị thương.

*vẫn nhược: nhỏ nhẽ yếu đuối

Mặc Thương tuy rằng không tệ, nhưng Tiết Tử Di chỉ là đại võ sư, thật sự là yếu điểm đi.

Hiện tại tình huống đối phương rất cuộc như thế nào, vẫn là không biết .

Cũng không thể, nàng vừa ly khai, mọi người bên này lại bị bắt đi!

"Người mang nó cùng đi đi! Bằng không mặc dù người đi rồi, nó cũng sẽ đuổi theo ra đi !"

Vừa nghe thấy thanh âm này, Thăng Ngọc ngồi dậy, nhìn về phía bạch y thiếu niên, nó không nghĩ tới người giúp chính mình nói chuyện cư nhiên là người mà chủ nhân bảo nó phải phòng bị.

Nha ha!

Tiểu bạch kiểm, lời này người nói thật tốt, luận gia cho người điểm thưởng a!

"Không cần lo lắng chúng ta!"

Được Ngọc Phi Yên quan tâm , Liên Căn trong lòng ấm áp , hần ý bảo Mặc Thương, chính là đem bàn ghế ở lầu một hơi hoạt động một chút, một trận pháp liền xuất hiện ở trước mặt Ngọc Phi Yên.

"Người hiện tại có thể an tâm ! Kỳ thực, ta không có yếu ớt như vậy —— "

Bị Liên Căn nhìn ra tâm tư, Ngọc Phi Yên ngượng ngùng cười cười.

Cũng đúng, Liên Căn tuy rằng xương cốt không tốt, nhưng một cuốn bách khoa toàn thư như hần, làm sao có thể chỉ có một loại kỹ năng là bói toán này đâu!

Đem đọc được do chính mình chuẩn bị phân cho bọn người Liên Căn, lại vãi lên thuốc bột ở chung quanh bọn họ, Ngọc Phi Yên, Triệu Thắng, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung chạy vội đi ra ngoài, theo sát sau đó , chạy trốn khoan khoái , là một con chó đen cường tráng.

Thân ảnh bốn người một thoáng chốc liền biến mất trong bóng đêm, ngay cả Thăng Ngọc, cũng dung nhập vào trong bóng đêm.

"Nàng, không có việc gì, đúng không!"

Chỉ chờ Ngọc Phi Yên đi rồi, Tiết Sắc mới nói một câu, lời này tuy rằng là làm bầm lầy bầu, kỳ thực cũng là đang hỏi Liên Căn.

Tiết Sắc hiện tại cực kỳ hối hận, nếu đầu hần không có bị thương, cũng sẽ không trở thành một bệnh nhân, vô vị ngồi ở chỗ này, không thể giúp nàng.

Thời khắc máu chót rớt vòng cổ, rất không cấp lực !

"Đó là tự nhiên." Thanh âm Liên Căn rất ôn hòa, làm cho Tiết Sắc thoáng yên tâm.

Vậy được rồi!

Liên công tử giỏi nhất bói toán, hần nhất định là biết việc tương lai! Nếu Liên Căn đã nói như vậy , Ngọc Phi Yên khẳng định sẽ không xảy ra chuyện, nhất định sẽ bình an trở về!

Bọn người Ngọc Phi Yên ra khỏi tiệm, bốn phía tối mờ mịt một mảnh, ngay cả chút đốm lửa cũng không có.

Đêm yên tĩnh lợi hại, toàn bộ trấn giống như không có sinh mệnh, làm cho người ta từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi bóng đêm này!

"La Sát cô nương, chúng ta hiện tại nên đi chỗ nào?"

Triệu Thắng đã không tự chủ được coi Ngọc Phi Yên là làm tâm phúc, mặc dù nàng tuổi không lớn lắm, nhưng lại trầm ổn bình tĩnh, trên người có một loại khí chất làm cho người khác thần phục.

Cho nên, có thể hay không tìm được Tuyết công chúa, còn phải nhờ Ngọc La Sát hỗ trợ !

"Triệu đại nhân —— "

Thấy Triệu Thắng vội vàng như vậy, đem tất cả hi vọng đặt ở trên người bản thân, Ngọc Phi Yên khẽ cười một tiếng, tiếng cười thanh thúy, tựa hồ vĩnh viễn đều đã định liệu trước mọi việc sẽ diễn ra như vậy.

"Ta đối cứu Hạ Hầu Tuyết không có bất kỳ hứng thú, nàng chết hay sống, không có quan hệ gì với ta. Ta không cần phải vì cứu một người đáng ghét mà để chính mình ngột ngạt."

"Này —— "

Nghe Ngọc Phi Yên nói trắng ra nàng thấy chết không cứu như vậy, trên trán Triệu Thắng toát ra mồ hôi lạnh.

"Công chúa thật là có một chút vấn đề, nàng từ nhỏ đã được người khác che chở, không biết nhân tình ấm lạnh, thật là có chút kiêu căng ..."

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Triệu Thắng càng ngày càng thấp, ngay cả chính hắn cũng không biết nên làm như thế nào vì Hạ Hầu Tuyết giải vây .

Triệu Thắng nỗ lực muốn nói vài câu lời hay thay Hạ Hầu Tuyết, nhưng là suy nghĩ thật lâu, cứ nhiên tìm không thấy ưu điểm của Hạ Hầu Tuyết, đành phải ngậm miệng lại.

Triệu Thắng là người cẩn thận, Ngọc Phi Yên cũng không làm khó hắn.

Nhận bổng lộc của người khác, thay người giải tru.

Nếu Hạ Hầu Tuyết thật sự xảy ra vấn đề gì, Triệu Thắng là người thứ nhất trốn không thoát.

"Triệu đại nhân, có thể hay không cứu ra Hạ Hầu Tuyết, dựa vào bản sự của chính ngươi. Ta chính là... Chán ghét bị người khác tính kế, cho nên, việc ta cần phải làm chính là tìm được hang ổ của bọn họ, mạnh mẽ tiêu diệt!"

Chỉ nghĩ đến Tiểu Anh lúc trước làm bộ sợ hãi, nỗ lực dựa vào trên người bản thân, chính là muốn rắc một ít thuốc bột lên người nàng, Ngọc Phi Yên liền cười lạnh.

Đây là múa riều trước cửa Lỗ Ban sao?

Tiểu nha đầu, bản lĩnh của ngươi vẫn còn quá yếu!

Nghĩ đến, Hạ Hầu Tuyết như vậy liền mắc bẫy của nàng!

Cũng không biết Tiểu Anh dùng thủ pháp như vậy hại bao nhiêu nữ hài vô tội.

Chính mình là nữ tử, lại dùng thủ pháp ác liệt như vậy đối đãi với các nữ hài nhi khác, vẽ đường cho hươu chạy, nổi giận cho giặc, đây mới là điều Ngọc Phi Yên không bao giờ dễ dàng tha thứ !

"Vâng! Việc này ta biết, dĩ nhiên sẽ không mang lại phiền toái cho ngươi!"

Ngọc Phi Yên chịu dẫn hắn đi tới hang ổ của tộc nhân, Triệu Thắng đã cảm động đến rơi nước mắt , chỗ nào còn có thể có nhiều yêu cầu đâu!

Thằng Ngốc vừa nghe Ngọc Phi Yên nói "Tiêu diệt", hai con mắt lập tức trừng giống như chuông đồng một dạng.

Nga nha!

Luân gia thích nhất là tiêu diệt! Khai sâm!

Tiểu cô nương, mau mau! Luân gia đã rất khẩn cấp, nghĩ làm lớn một hồi ——

Thấy Thằng Ngốc hưng phấn dị thường, Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ thở dài, lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, một tiểu bướm bướm màu bạc bay ra, ở trong màn đêm, phá lệ chói mắt.

"Đi thôi ——" Ngọc Phi Yên thổi ngậm khí, tiểu bướm bướm vòng quanh nàng dạo qua một vòng, bay qua hướng đông.

"Đi bên này đi!"

Ngọc Phi Yên ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đi theo phía sau tiểu bướm bướm.

"La Sát cô nương, bướm bướm này có lợi gì?"

Trên đường, Trình Quan Trung một mực đi theo bên cạnh Ngọc Phi Yên, hắn thật sự là tò mò không thôi.

Con bướm nhỏ này có thể mang bọn họ tìm được Tuyết công chúa sao?

"Lúc trước, ta ở trên người Tiểu Anh thả một loại hương vị, vô luận nàng ở nơi nào, Mê Tung điệp đều có thể tìm được nàng!"

Nghe Ngọc Phi Yên giải thích như vậy, Trình Quan Trung bỗng nhiên nhớ tới, lúc ngoài tiệm, Ngọc Phi Yên đã từng mon trón lá rụng trên đầu vai Tiểu Anh, "Chẳng lẽ... Chính là vào thời điểm đó!"

"Ân." Ngọc Phi Yên đáp.

Mặc dù Trình Quan Trung bởi vì mệnh lệnh của Lâm chương môn Dược Vương Các, trà trộn trong đội ngũ, một mực quan sát hành động của Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới việc hắn bội phục nàng tâm tư kín đáo.

Nhưng như vậy, cũng càng làm cho Trình Quan Trung sinh ra áp lực.

Nếu Lâm chương môn mời Ngọc Phi Yên gia nhập Dược Vương Các, nàng hào quang vạn trượng như vậy, chính mình có phải hay không về sau sẽ không có ngày nổi danh ?

Nghĩ như vậy, tâm của Trình Quan Trung giống như bị một tòa núi lớn đè ép, nặng trĩu .

"Người làm sao phát hiện Tiểu Anh có vấn đề ?"

Một lát sau, Trình Quan Trung hỏi ra vấn đề kế tiếp.

"Trên người nàng có hương vị của Phụ Tử* hoàn."

*một loại dược liệu đông y

Hoắc thần y nghe Ngọc Phi Yên giải thích nói, " Một cái tiểu cô nương, tuổi tác không lớn, cư nhiên trường kỳ tránh thai, phương diện này khẳng định có vấn đề!"

Bị Hoắc thần y nhắc tới điểm này, Trình Quan Trung cuối cùng cũng minh bạch, hắn rốt cuộc biết được cỗ hương vị như có như không kia là cái gì .

Nhưng là hương vị kia cực kỳ đậm bạc, hắn căn bản là không có phân biệt được là cái gì.

Sự thúc tổ cùng Ngọc La Sát cư nhiên bỗng chốc liền phát hiện chỗ có vấn đề này, chính mình cùng bọn họ chênh lệch thật là quá lớn...

Trình Quan Trung trong hàng đệ tử Dược Vương Các, xem như xuất chúng , cho nên hắn luôn luôn có chút tự phụ.

Hôm nay, một chi tiết nhỏ rõ ràng như vậy hắn cũng không bắt được, cũng không nhìn ra Tiểu Anh có vấn đề ở đâu, làm cho sắc mặt Trình Quan Trung có chút khó coi, cũng có chút chịu đã kích.

Bại bởi sự thúc tổ thì không nói, hắn tốt xấu gì cũng là dược vương thành danh nhiều năm.

Nhưng là, bại bởi một cái tiểu cô nương, thật sự là mất mặt a!

Nhận thấy được Trình Quan Trung uể oải, Hoắc thần y vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Quan Trung a, người còn trẻ! Phải biết rằng, đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường."

"Tại Dược Vương Các học được chính là lý luận tri thức, muốn chân chính thông hiểu đạo lý, học tập có ích, cần phải thâm nhập dân gian. Dân gian có rất nhiều chứng bệnh, trong y thuật cũng không có ghi lại, cần tới những người tuổi trẻ như các người đi phát hiện, đi giải quyết!"

Đây mới là dược sư trưởng thành!"

Lời nói của Hoắc thần y không có ý tứ cười nhạo, phi thường đúng trọng tâm, hoàn toàn là lời khuyên giải của trưởng bối đối với văn bối, Trình Quan Trung nguyên bản tâm tình hồngбет, cũng tốt lên một ít.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, Trình Quan

Trung cùng Hoắc thần y ở chung, phát hiện vị sư thúc tổ này phi thường hiền hoà, không làm đáng, căn bản là không giống như lời trước kia hắn nghe được, nói cái gì Hoắc thần y không coi ai ra gì, rất cao ngạo.

Hơn nữa, Trình Quan Trung phát hiện, Hoắc thần y tựa hồ cũng không thêm để ý danh lợi, biểu hiện hôm nay có rượu hôm nay say, rất tiêu sái.

Một khi đã như vậy, vì sao thời điểm chương môn sư tổ cùng sư phụ nhắc tới Hoắc thần y, đều là bộ dáng như gặp đại địch đây?

Trogn đầu Trình Quan Trung đang có hai cái tiểu nhân đánh nhau.

Một cái nói sư thúc tổ là người tốt, mình như vậy thật sự là không đúng; một cái khác nói nhất định phải nghe lời nói của chưong môn sư tổ, tiếp tục giám thị Hoắc thần y, ngay tại thời điểm Trình Quan Trung rối rắm nắm tóc, thanh âm Ngọc Phi Yên lại truyền đến.

"Đến!"

Vừa nhắc đầu, Trình Quan Trung nhìn thấy trước mặt là một vách núi cao vút trong mây.

Tiểu bướm bướm màu bạc kia, khẽ run rẩy cánh nhỏ, hướng trên đỉnh vách núi bay đi.

"Hang ổ của tộc nhân ở phía trên?"

Triệu Thắng xem xét địa hình, không khỏi bội phục ác tộc tâm tư kín đáo.

Vách núi này giống như đao tước, bóng loáng trong như gương, đừng nói dây mây nhánh cây, ngay cả điểm dừng chân cũng không có.

Nếu không phải là Mê Tung điệp truy tìm được, mặc dù Triệu Thắng đi đến nơi này, cũng sẽ không hoài nghi ở phía trên có vấn đề gì.

Triệu Thắng thử đi lên phía trên, lại phát hiện chân vừa đi lên lại trượt xuống, làm sao có thể leo lên.

"La Sát cô nương, những người đó đi lên như thế nào?"

"Trên đỉnh nhất định có thang dây, dây mây linh tinh gì đó. Đến thời gian ước định, người trên núi đem thang dây thả xuống, là được rồi!" Ngọc Phi Yên nghĩ nghĩ, hồi đáp.

"Vậy chúng ta làm sao đi lên đây?"

Trình Quan Trung cũng thử qua một chút, phát hiện hoàn toàn không có cách nào. Thật sự là rất bóng loáng, mặc dù có thể đi lên một đoạn, cũng không có điểm chống đỡ, căn bản không thể trèo lên.

"Muốn tay không mà lên, ít nhất phải trên võ giả là võ vương!"

Triệu Thắng uể oải không thôi, rõ ràng đã tìm được địa phương, lại không có biện pháp đi lên, mắt thấy tiểu bướm bướm càng bay càng xa, trong bóng đêm biến thành một điểm ánh sáng màu bạc, Triệu Thắng liền gấp đến độ không chịu được.

Hiện tại, đối với Triệu Thắng mà nói, uan trọng nhất là sinh mệnh của Hạ Hầu Tuyết.

Nàng nếu có cái gì ngoài ý muốn, một nhà già trẻ của mình đều phải gánh chịu.

Ngay tại thời điểm Triệu Thắng đang sốt ruột, Ngọc Phi Yên đã bay đến không trung, hai chân nhẹ nhàng đạp vách đá, hướng bọn họ nói, "Các người chờ, ta đi lên trước, đem thang dây thả xuống."

"La Sát cô nương —— "

Nhìn Ngọc Phi Yên một thân tố y, nhẹ nhàng giống như bướm bướm, đạp trên vách núi mà giống như giẫm trên đất bằng, càng bay càng cao, Triệu Thắng há to miệng, sắc mặt bất khả tư nghị*.

*không thể tin được

"Nàng, nàng là Võ Vương sao?"

Trình Quan Trung ngờ ngác nhìn Hoắc thần y, nhỏ giọng hỏi.

"Ta, ta cũng không biết a!"

Hoắc thần y cũng ngây ngẩn cả người, "Nha đầu kia cư nhiên có bản lĩnh lợi hại như vậy! Thật sự là Trường Giang sóng sau dề sóng trước a! Đáng sợ, rất đáng sợ a!"

Lời nói của Hoắc thần y dừng ở trong tai Triệu Thắng, giống như trống lớn một dạng, mãnh liệt đánh lên.

Chính xác, Ngọc La Sát này thật sự là rất đáng sợ a!

Nàng còn nhỏ hơn so với Tuyết công chúa, cũng đã là Võ Vương. Đây thật sự là nghịch thiên !

Năm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Thế nào khắp nơi đều là quái vật?

Ngọc gia cái kia võ thần mới mười bốn tuổi, bên này lại toát ra một cái Võ Vương, cũng bắt quá mười bốn mười lăm tuổi, các nàng thật sự không phải người, là yêu nghiệt a!

Triệu Thắng đổ mồ hôi lạnh liên tục, cả người ướt đẫm.

Chỉ nghĩ đến Ngọc Phi Yên là Võ Vương, còn là dược sư, lại không kiêu ngạo không nóng nảy, cũng không lấy thân phận đè ép người khác.

Ngược lại là Hạ Hầu Tuyết, cư nhiên nhiều lần đi gây sự với Ngọc Phi Yên...

May mắn Ngọc Phi Yên cũng không cùng Hạ Hầu Tuyết so đo, mặc dù nàng thật sự giết Hạ Hầu Tuyết, hoàng thượng chỉ sợ cũng sẽ không nói cái gì.

Một bên là nữ nhi đại võ sư, cùng Võ Vương dược sư, ai nặng ai nhẹ, vừa xem hiểu ngay.

"Hoắc thần y, ta có thể hỏi hỏi ngài, phẩm cấp dược sư của La Sát đại nhân là bao nhiêu vậy?" Triệu Thắng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc, vội vàng xoay người nhìn về phía Hoắc thần y.

Vấn đề này, Trình Quan Trung cũng rất muốn biết.

Việc Ngọc La Sát là Võ Vương, đã làm đầu óc Trình Quan Trung choáng váng, không biết đêm nay là đêm nào.

Hiện tại nghe Triệu Thắng hỏi như vậy, Trình Quan Trung cũng mong đợi nhìn về phía sư thúc tổ, chờ hắn giải thích nghi hoặc.

"Cái này ——" Hoắc thần y vuốt vuốt râu, nhíu mày.

"Cái này ta cũng không rõ ràng a! Nàng y thuật thần bí khó lường, không biết kế thừa ở đâu. Nếu ta đoán không lầm, ta cảm thấy nàng tối thiểu cũng là dược thánh!"

"Sư thúc tổ, nàng luyện chế viên thuốc phẩm cấp là bao nhiêu?"

Trình Quan Trung thấy Hoắc thần y cùng Ngọc Phi Yên quen thuộc như vậy, cư nhiên không biết rõ về nàng, lại hỏi một vấn đề.

"Ta chưa thấy qua a!"

Hoắc thần y phi thường buồn bực nói.

"Nàng giúp tiểu Liên Căn chữa bệnh, lúc đầu nói luyện chế viên thuốc cho hắn, nhưng cuối cùng, nàng lại thay đổi chủ ý. Ngọc nha đầu nói chén thuốc càng thêm ôn hòa, càng thích hợp thân thể của tiểu Liên Căn hơn, cho nên ghi lại phương thuốc, để Liên Căn uống nước thuốc đen tuyền kia."

Hoắc thần y nói như vậy, làm cho trogn lòng Trình Quan Trung nổi lên sóng lớn.

Đúng vậy!

Chương môn sư tổ chính là tới nơi Ngọc Phi Yên trị liệu bệnh dịch mà lấy chén thuốc, lại làm như thế nào cũng phân tích không ra thành phần bên trong.

Chẳng lẽ, đây là độc nhất vô nhị tuyệt học của Ngọc Phi Yên?

Nàng rút cuộc là từ đâu đến? Thần bí như vậy!

Chẳng lẽ, Ngọc La Sát là đệ tử gia tộc ẩn sĩ trong truyền thuyết?

Trình Quan Trung càng nghĩ, càng cảm thấy phán đoán của mình là chính xác.

Tại đại lục này, Võ Vương tuy rằng không nhiều, nhưng là các quốc gia đều có vài người như vậy.

Mà dược thánh, cũng có, Dược Vương Các cũng có vài vị.

Nhưng là, một tiểu cô nương chưa tới mười lăm tuổi lại là Võ Vương kiêm dược thánh, hoàn toàn chính là động vật quý hiếm!

Võ Vương, dược thánh, phẩm cấp không liên quan, cư nhiên tại tồn tại trên một người, đối phương lại còn trẻ như vậy, thực làm cho người ta hâm mộ ghen ghét, lại không thể không cúng bái.

Trình Quan Trung cười khổ không thôi, mệt hắn còn coi Ngọc Phi Yên là kinh địch, lo lắng nàng vào Dược Vương Các, sẽ đoạt danh tiếng của mình.

Hiện tại xem ra, hắn chính là hoàn toàn không biết tự lượng sức mình!

Đối phương lợi hại như vậy, làm sao sẽ đem Dược Vương Các để vào mắt đâu! Hắn thật sự là ếch ngồi đáy giếng, lần này mới thật sự được mở rộng tầm mắt!

Tâm tình Triệu Thắng lúc này, cùng một dạng với Trình Quan Trung, chỉ là hấn là võ giả, tính cách càng thêm kịch liệt, bị đả kích cũng nặng hơn.

Ông trời a!

Đất a!

La Sát đại nhân quả thực chính là yêu nghiệt nghịch thiên a!

Triệu Thắng lại hối hận chính mình có mắt không trông, cư nhiên tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết khiêu khích Ngọc Phi Yên, không có nổi lên dũng khí tiến lên ngăn cản.

Đắc tội một cái là Võ Vương được thánh, đặc biệt sao, trong đầu Hạ Hầu Tuyết thật sự chỉ toàn là bã đậu a!

Nhân tài như vậy của Đại Chu Quốc, cho dù là Hạ Hầu Quân Vũ cũng sẽ dùng khuôn mặt tươi cười để đón chào, thịnh tình mời gọi, lại bị bạch Tuyết công chúa cứng rắn đắc tội.

Nếu hoàng thượng biết chuyện này, còn không tức giận đến học máu a!

Bất quá trong chốc lát, Triệu Thắng đã kiên định quyết tâm, từ giờ trở đi, hấn cần phải bù lại gấp bội sai sót của Hạ Hầu Tuyết!

Nếu Hạ Hầu Tuyết về sau lại đối với Ngọc Phi Yên lãnh ngôn lãnh ngữ, hấn liền trực tiếp đánh ngất nàng.

Cho dù ngày sau Tuyết công chúa hồi cung cáo trạng, hấn cũng không thể để Hạ Hầu Tuyết đem Ngọc La Sát đẩy qua các quốc gia đối địch bên kia!

Nhân tài như vậy mặc dù không thuộc Đại Chu Quốc, cũng không thể làm địch nhân, phải cùng nàng bảo trì lương hảo hữu nghị!

Huống chi Ngọc La Sát tuổi còn quá nhỏ, nàng mười bốn mười lăm tuổi liền có thành tựu lớn như vậy, thành tựu ngày sau càng không cách nào lường được. Có được một cái bằng hữu cường đại như vậy, còn hơn là gặp phải địch nhân cường đại!

Ngay lúc Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung ngăn người, một cái bóng màu đen vội vàng xông lên, leo lên vách đá, đuổi theo Ngọc Phi Yên.

Đó là... Thăng Ngốc!

Chờ thấy rõ ràng bóng dáng màu đen vĩ đại, trong đầu Trình Quan Trung lại một lần nữa được đổi mới.

Một con chó cũng có thể trèo lên đi, hấn chẳng phải là ngay cả chó cũng không bằng..

Cả đêm, bị đả kích vô số lần, Trình Quan Trung đã triệt để chết lặng.

Hấn không bao giờ muốn cùng Ngọc Phi Yên so bì một lần nữa, ngay cả chó bên người Ngọc Phi Yên, hấn còn không so lại, bọn họ vốn không phải là người cùng một thế giới, không cần phải tự tra tấn Ngọc Phi Yên!

"Vù vù ——"

Không lâu sau, một trận thanh âm từ trên núi truyền đến, ba cái thang dây từ không trung rơi xuống, dừng ở trước mặt ba người Hoắc thần y.

"Chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nửa đêm kinh hồn: Chân tướng đứt quãng (hạ)

Chờ ba người thật vất vả trèo lên vách núi, mới phát hiện đỉnh núi này lại có một vùng trời riêng.

Cây cối xanh um, núi đá, cây cầu, dòng chảy, đường lát đá hắc bạch giao nhau... Tươi mát ưu nhã, thấy thế nào, đều là một địa phương hợp lòng người.

Thăng Ngốc ngoan ngoãn ngồi ngồi ở bên người Ngọc Phi Yên, hai khối thi thể nằm dưới chân.

Từ vết máu trên đầu thi thể có thể thấy được có mấy vết cào lớn, đây là kiệt tác của Thăng Ngốc. Khuôn mặt ban đầu của hai người bị xé kéo xuống dưới, máu me nhầy nhụa giống như da lợn, lộ ra một mảng xương cốt, nhìn rất kinh người.

"Đi thôi!"

Còn chưa bước đi, Ngọc Phi Yên nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Trình Quan Trung,

"Người không sao chứ!"

"Không, không có việc gì!" Trình Quan Trung lắc lắc đầu.

Hắn nguyên bản đã sợ độ cao, có thể trèo lên đến đây đã là cố lấy dũng khí rất lớn, nhưng là, có thể dừng vừa lên đến liền nhìn đến cảnh tượng cực kỳ bi thảm như vậy được không!

Lúc trước bên ngoài quán rượu nhỏ, thời điểm Thăng Ngốc ăn thịt người, hắn đã là cố nén không có nôn ra, lúc này lại nhìn thấy kích thích như vậy, thật sự là không nhịn được a!

Trình Quan Trung cảm giác trong dạ dày sôi trào, một chút này nọ mà buổi tối đã ăn, sắp nôn ra hết.

Ngọc Phi Yên nhú nhú mày, đi tới, điểm vài cái lên gần dạ dày Trình Quan Trung, chỉ chốc lát sau, Trình Quan Trung phát giác không còn khó chịu như vậy nữa.

Đây là thủ pháp gì?

Thực kỳ lạ!

"Cám tạ ——" Trình Quan Trung ngẩng đầu cảm tạ, lại trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

Nguyên bản trước đây dung mạo Ngọc Phi Yên bị mạng che mặt cản trở nên không thấy, bây giờ, tuy rằng ngọn đèn mờ ảo, Trình Quan Trung vẫn có thể theo ánh sáng mỏng lung của đóm đóm, thấy được ngũ quan của nàng.

Đây là, thiên tiên hạ phàm sao?

Trình Quan Trung thề, chính mình là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử xinh đẹp như vậy.

Tiết Từ Di đã là nữ trung tuyệt sắc, nhưng là Ngọc Phi Yên so với nàng còn đẹp hơn một trăm lần.

Thiếu nữ trước mắt ưu nhã thông dong, khí chất cao khiết, trog đầu Trình Quan Trung bỗng nhiên trống rỗng, nghĩ không ra dùng từ ngữ nào để diễn tả sự xinh đẹp của Ngọc Phi Yên.

"Người có chứng sợ độ cao, vừa rồi không nên thể hiện. Vạn nhất ngã xuống, sẽ xảy ra án mạng !" Ngọc Phi Yên thần sắc thanh đạm.

Nàng lẳng lẳng như vậy nhìn mình, cặp mắt kia giống như bảo thạch dường như biết nói, lập tức, mặt Trình Quan Trung nóng lên.

"Đúng, thực xin lỗi!"

Trình Quan Trung lui về phía sau một bước, kết quả dẫm trên chân Thăng Ngốc, nó gầm nhẹ một tiếng, Trình Quan Trung suýt chút nữa ngã sấp xuống, vẫn là Triệu Thăng giúp đỡ hắn một phen, hắn mới miễn cưỡng đứng vững.

"Tiểu tử, cẩn thận một chút!"

Triệu Thăng lấy thân phận là người từng trải, vỗ vỗ bả vai Trình Quan Trung.

Chợt nhìn thấy dung mạo Ngọc Phi Yên, Triệu

Thăng cũng sợ ngây người.

Thật sự là... Thiên chi kiều nữ!

Ông trời rốt cuộc có bao nhiêu thiên vị nàng, mới đem toàn bộ tốt đẹp đặt trên người thiếu nữ này.

Nàng tuyệt sắc xuất chúng như vậy, là nam nhân thấy sẽ động tâm.

Bất quá, Triệu Thăng đã không còn là thanh niên lỗ mãng, đã qua tuổi kích thích ý chí chiến đấu. Huống chi hắn hiện tại đối Ngọc Phi Yên chỉ có sùng kính, nhìn thấy Trình Quan Trung ngây ngốc, trong lòng Triệu Thăng khê thờ dài.

Trình gia tiểu tử, ngàn vạn không cần rối rắm a!

Vị này nhưng là người trong lòng của Hạ Hầu Kinh Thiên, người ngàn vạn không cần nhất thời u mê, làm chuyện điên rồ a!

Có một số người, người cả đời đều trên chọc không được a!

"Thằng Ngốc, chúng ta đi —— "

Lực chú ý Ngọc Phi Yên không đặt ở trên người Trình Quan Trung, nàng nhẹ nhàng vẫy tay một cái, Thằng Ngốc vui mừng đi theo phía sau Ngọc Phi Yên, ba người còn lại thấy thế, cũng theo sát sau đó.

Đi qua một đoạn đường, trước mắt bốn người xuất hiện một tòa miếu thờ, cửa lớn bị khóa chặt, trên cửa treo tấm biển, mặt trên viết ba chữ "Chùa Như Lai" .

"Chúng ta thế nào đi vào?"

Trình Quan Trung gờ phút này đã khôi phục lý trí.

"Gõ cửa!"

Ngọc Phi Yên hỏi đáp.

Gõ cửa?

Lúc này chẳng lẽ không phải nên đẩy cửa đi vào, vụng trộm mở cửa, sau đó vụng trộm đi vào sao? Trình Quan Trung cảm thấy nghi hoặc không thôi.

"Trực tiếp gõ cửa." Ngọc Phi Yên lại mệnh lệnh nói.

"Được rồi!" Trình Quan Trung sừng sốt một chút, vẫn là đi tới cửa, bàn tay phủ lên chu sắc khuyên đồng của cửa lớn, gõ xuống.

"Loảng xoảng loạt xoảng loạt xoảng —— "

Thanh âm của khuyên đồng, trong đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ thanh thúy, qua một hồi lâu, một trận tiếng bước chân lổ mẫm đi đến cửa lớn.

"Tiểu hầu tử, không phải để ngươi trực đêm sao, lúc này mới mấy canh giờ a, ngươi đã muốn lười biếng? Ta cũng biết, ngươi nhớ thương cô nương mới tới hôm nay mà!" Cửa kết một tiếng mở ra, một người hòa thượng đầu trọc đi ra, sau khi nhìn thấy bốn người trước mắt, thần sắc của hắn trở nên sắc bén, "Các ngươi là ai? Đến làm gì..."

Tên hòa thượng còn chưa nói xong, Thằng Ngốc liền bỏ nhào qua, một ngụm cắn đứt yết hầu tên hòa thượng trọc đầu.

"Phốc —— "

Đem thi thể hòa thượng phun trên mặt đất, Thằng Ngốc đi trước làm gương, vọt đi vào.

Qua mấy khúc qua, một tòa miếu đình xuất hiện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, một cỗ mùi máu tanh từ bên trong phát tán ra.

"Đại nhân, đây là kinh nguyệt chúng tiểu nhân lấy được, người xem, vẫn là nóng hằm hập đây! Màu sắc tươi đẹp, là kinh nguyệt thượng hạn a! Toàn bộ đều là máu của xử nữ a!"

Triệu chủ trì cười tủm tỉm nâng một chén màu đỏ gì đó đi đến trước mặt thanh y nam tử.

"Làm sao so với tháng trước phân lượng lại ít hơn rất nhiều như vậy?"

Thanh y nam tử kia điểm điểm phân lượng trong chén, cau mày.

"Ai, đại nhân a! Thiếu nữ Phụng Minh trấn đều bị chúng ta bắt tới, lại xa một chút nữa, trước mắt chúng ta còn không có năng lực a! Chúng ta dùng kinh được ngài cấp, làm cho các nàng hàng tháng hành kinh hai lần, nhưng tháng trước không biết thế nào, đột nhiên chết bốn người, bỗng chốc có chút cung ứng không nổi!"

Khuôn mặt Triệu chủ trì u sầu, tay lại lặng lẽ duỗi đến trước mặt thanh y nam tử, đưa cho hắn một xấp ngân phiếu.

"Người xem, bên kia, ngài có phải hay không giúp ta nói nói, lại hoãn một chút? Ta đã phân phó xuống dưới, phạm vi trăm dặm, chỉ cần là có nữ nhi, mặc kệ là ai, đều bắt tới! Ngài lại chờ một chút đi!"

Nheo neọ độ dây ngân phiếu, thanh y nam tử vừa lòng gật gật đầu, thuận tay đem ngân phiếu bỏ vào trong áo.

"Đừng cho là ta không biết mấy chuyện của các ngươi, ta chính là không nói thôi!"

"Choi mấy nữ nhân không có gì, chỉ cần không gây ra việc lớn cho chủ nhân là được! Ngươi cũng biết, chủ nhân luyện được, cấp bách cần có kinh nguyệt xử nữ, lúc này đây ta có thể giúp ngươi che lấp đi qua, lần sau, liền không dễ dàng như vậy!"

"Là là! Đa tạ ngài! Chỉ biết đại nhân rất thông tình đạt lý, ta mới dám như vậy cầu ngài!"

Triệu chủ trì mặt cười thành một đóa hoa, lại lấy thêm mấy tấm ngân phiếu đưa cho thanh y nam tử.

"Đại nhân, hôm nay lại có một người rất được, ngài muốn hay không đến xem một chút?"

Triệu chủ trì chỉ vào đại phật, cười đến ái muội,

"Hôm nay Tiểu Anh nhưng là lập công lớn! Nàng đem công chúa Đại Chu Quốc bắt tới đây! Đây chính là đứng đắn kim chi ngọc điệp a!"

"Ta biết, nữ tử bình thường đại nhân rất chú ý, nhưng đây là Tuyết công chúa, thật sự là băng cơ ngọc cốt, mềm mại giống như Hoa nhi.

Đại nhân, tiểu nhân biết ngài muốn, đặc biệt giữ lại cho ngài đây!"

"Ngà?"

Vừa nghe nói bắt được công chúa đến, thanh y nam tử có chút thận trọng.

"Các người lần này có phải hay không hơi quá đáng? Tốt xấu gì cũng là công chúa, vạn nhất xảy ra việc gì, tra được nơi này, ta thấy người chịu không nổi đâu!"

"Đại nhân, ngài nói là nơi này sao!"

Triệu chủ trì tựa hồ sớm biết thanh y nam tử sẽ nói như vậy, cười nịnh nọt.

"Ta làm việc mà, ngài còn lo lắng sao! Bên kia ta đã phái người đi qua! Cam đoan một cái người sống cũng không giữ lại! Ai mà biết công chúa mất tích ở Phụng Minh trấn đâu!"

Có Triệu chủ trì cam đoan, thanh y nam tử mới cười ha hả.

"Triệu Lập Nhân a Triệu Lập Nhân, người thật đúng là giỏi hoạt! Khó trách chủ nhân sẽ đem chuyện trọng yếu như vậy giao cho người!"

"Ngài nói như vậy là không đúng a! Vì chủ nhân cố gắng sức lực, đó là phúc phận kiếp trước tiểu nhân đã tu luyện được!" Bị thanh y nam tử trách thường, Triệu chủ trì lập tức trở nên khiêm tốn.

"Ta cũng không gạt ngài, nghe Tiểu Anh nói, đi cùng công chúa, còn có hai thiếu nữ, chỉ là tính cách của các nàng quá mạnh mẽ, làm cho chúng ta cũng không được thuận lợi."

"Bất quá chờ một chút, a Ung cùng a Báo cũng sắp đến, năng lực của huynh đệ bọn họ ngài cũng biết đến! Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đem hai nữ nhân kia bắt trở về! Nghe nói trong đó có một cái bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, cũng là nữ hài, đại nhân không bằng thêm một lúc, hảo hảo hưởng thụ một phen!"

Lời nói đáng khinh của hai nam nhân truyền ra, ba nam nhân bên ngoài đều tức giận không thôi, nếu không phải Ngọc Phi Yên còn không có hạ mệnh lệnh, bọn họ đã sớm vọt đi vào.

Mà sắc mặt Trình Quan Trung lại trở nên kỳ quái, hẩn nhìn Ngọc Phi Yên há miệng, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì, nói thẳng!"

Ngọc Phi Yên sâu sắc nhận thấy sự khác thường của Trình Quan Trung, nghe thanh y nam tử mở miệng, Trình Quan Trung biểu tình giống như thấy quỷ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bọn họ biết nhau?

"Ta ——"

Tâm tình Trình Quan Trung rất phức tạp, nhìn đến ánh mắt trong suốt của Ngọc Phi Yên, hẩn cuối cùng vẫn là cắn răng nói ra nghi hoặc trong lòng, "Thanh âm của đại nhân kia, có chút giống đại sư huynh. Chính là đại đệ tử của chương môn sư tổ, Tư Đồ thụ..."

Lời này vừa nói ra, quả thực chính là kinh thiên động địa.

Chẳng những Ngọc Phi Yên ngây ngẩn cả người, Hoắc thần y cũng là giật mình không thôi.

"Quan Trung, người xác định sao?"

"Ta nghe rất giống, nhưng là, nhưng việc này căn bản không có khả năng a! Đại sư huynh giờ phút này hẩn là đang chuẩn bị đại hội đấu được, làm sao có thể xuất hiện tại nơi này. Hơn nữa..."

Câu nói kế tiếp Trình Quan Trung không có nói ra, nhưng mọi người lại đều hiểu rõ.

Hơn nữa, bên trong có chuyện gì xảy ra, thông qua đối thoại của hai người, vừa nghe hiểu ngay.

Nếu thanh y nam tử thật sự là đại sư huynh của Trình Quan Trung, là đệ tử của Dược Vương Các, như vậy, Dược Vương Các cư nhiên tham gia vào

chuyện bất cóc ác liệt này?

Việc thiếu nữ mất tích cư nhiên là do Dược Vương Các làm ?

Mục đích là muốn có được kinh nguyệt của thiếu nữ?

Sự việc này nói ra, thật là quá không thể tưởng tượng nổi, làm người ta khó mà tin được!

Dược Vương Các là đại lục bắt nguồn của dược sư , vẫn luôn được mọi người kính ngưỡng, là danh môn chính phái, lại làm sao có thể làm ra chuyện như vậy đây!

"Điều đó không có khả năng!"

Hoắc thần y lắc đầu khẳng định nói, " Dược Vương Các sẽ không làm chuyện như vậy, sẽ không!"

Hoắc thần y tuy rằng lúc trước bị người khác thiết kế cướp đi chức chương môn, nhưng là, ông lớn lên ở Dược Vương Các, sư phụ đã dạy cho ông hết thảy, mặc dù mấy năm nay ông đều không có đặt chân đến Dược Vương Các, nhưng Dược Vương Các ở trong lòng ông luôn là thần thánh , thuần khiết , là nhà của ông.

Cho nên khi nghe Trình Quan Trung nói mấy lời này, Hoắc thần y là người thứ nhất phản ứng lại, là Trình Quan Trung nghe lầm .

Đệ tử Dược Vương Các làm sao có thể làm ra chuyện ghê tởm như vậy?

Đây tuyệt đối là không có khả năng!

"Có phải hay không, đi vào chẳng phải sẽ biết sao!"

Ngay tại thời điểm bốn người nói chuyện, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chờ bọn người Ngọc Phi Yên đi vào, trong điện không có một bóng người.

"Mới trong chốc lát, bọn họ đã đi đâu?" Triệu Thăng gấp gấp không thôi.

Vừa rồi kia hai người nhắc tới Hạ Hầu Tuyết, ý tứ trong lời nói phi thường rõ ràng.

Chỉ nghĩ đến Tuyết công chúa lúc này có khả năng đang bị ác nhân khinh bạc, hắn liền hận không thể chạy nhanh tìm được công chúa.

Triệu Thăng gấp đến độ quỳ rạp trên mặt đất, một đám tiếp một đám lên nền gạch.

Bang bang ——

Thanh âm thật sự, dưới đất không phải hai lớp. Hai người kia chẳng lẽ hư không mà biến mất?

Điều này làm sao có thể!

Bốn người đem toàn bộ chùa Như Lai trong trong ngoài ngoài tìm khắp toàn bộ, cũng không có phát hiện một người khả nghi, bọn họ cuối cùng lại trở lại chỗ cũ, đi đến trong phật điện.

"Trong phòng này khẳng định có cơ quan mà chúng ta không biết! Mọi người lại cẩn thận tìm xem!"

Ngọc Phi Yên phân phó xong, chính mình cũng cẩn thận kiểm tra bốn phía, ánh mắt của nàng cuối cùng dừng ở khối màu vàng trên người đại phật.

Phía trước đại phật bày biện hai cái đế nến.

Một cái trường kỳ bị khói nhuộm, trở nên đen tối xám tro, một cái khác, lại mới tinh tỏa sáng.

Trong đầu Ngọc Phi Yên lập tức nảy ra một cái ý niệm:

"Ta đã biết, ở trong này!"

Ngọc Phi Yên cẩn thận vận vệt đế nến mới tinh trước mặt đại phật, quả nhiên, đại phật xoay người, mặt đất hạ hãm, lộ ra một đạo bậc thang thật dài.

"Bọn họ chắc chắn đang ở bên dưới!"

Ngọc Phi Yên tìm được cơ quan, Triệu Thăng vô cùng cảm kích.

Thầm nghĩ dưới mặt đất này còn không biết có cơ quan gì, cho nên lúc này đây, Triệu Thăng châm lửa, dè dặt cẩn trọng đi ở phía trước mở đường.

Mà lúc này, a Ứng cùng a Báo mà Triệu chủ trì nói, đã chạy tới quán rượu nhỏ.

"Đại ca, không có người a!"

A Báo đem lầu trên lầu dưới lúc soát toàn bộ, đều không có tìm được mấy người mà Tiểu Anh nói, chớ đừng nói gì đến nữ nhân. "Không phải là bọn họ đã phát hiện có điều không đúng, chạy đi rồi!"

"Làm sao có thể? Tìm một chút! Đứng rồi, đánh thức Hà lão ngũ! Hỏi hán một chút!"

A Báo dẫn theo chủ tiệm bị Tiểu Anh mê chết ngất đi đến lầu một, cầm lấy bầu nước, một gáo nước lạnh như băng nước rơi ở trên người hán.

"Khụ khụ, người nào, người nào a —— "

Chủ tiệm mơ mơ màng màng mở to mắt, lại phát hiện hai người vạm vỡ đứng ở trước mặt hán, lúc đó liền đem hán làm tỉnh lại. "Hào hán, các người muốn làm cái gì?"

"Ta hỏi người, người lúc trước trong cửa hàng đi đâu vậy, mấy nữ nhân kia đâu!"

A Báo một phen bắt được cổ áo lão ngũ, đưa hán nhấc tới giữa không trung, "Nói mau! Không nói lão tử đánh chết người!"

"Nữ nhân?" Hà lão ngũ cả kinh, cuống quýt đạp chân, trong miệng gọi Hạ Hầu Tuyết, "Công chúa, công chúa điện hạ?"

Không có người trả lời, trong lòng Hà lão ngũ đã muốn chết tâm.

Công chúa ở trong cửa hàng hán mất tích, nếu truy tra trách nhiệm, hán khẳng định là trốn không thoát đâu a!

Thấy bộ dáng này của Hà lão ngũ, a Báo cười lên ha ha, "Lão tử hỏi không phải là công chúa! Công chúa đã ở trong tay lão tử, ta là hỏi người, hai nữ nhân còn lại đi đâu vậy? Lão tử là tìm các nàng!"

"Các người... Nguyên lai là các người!"

Hà lão ngũ lúc này mới hiểu được, nguyên lai hai người này chính là bọn ác nhân đã huyên náo Phụng Minh trấn đến nỗi gà chó không yên, là bọn họ bắt đi những thiếu nữ kia.

Lập tức, Hà lão ngũ phẫn nộ nhìn a Báo, vung nắm tay: "Các người thật sự điên rồi, cả gan làm loạn! Là các người đem người bắt đi! Ta muốn báo quan, ta muốn quan phủ lão gia bắt trời các người!"

Vóc dáng Hà lão ngũ nguyên bản không lớn, lưng lại còng, có vẻ càng thêm thấp bé.

Lúc này bị a Báo xách lên ở giữa không trung, mặc dù hán dùng sức quyền đâm cước đá, nhưng ngay cả góc áo của a Báo cũng không chạm vào được.

Nhìn thấy bộ dáng này của Hà lão ngũ, a Báo hừ một tiếng, một cái tát đánh vào mặt của Hà lão ngũ.

Lập tức, má trái của Hà lão ngũ liền trở nên sưng đỏ, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

"Là lão tử làm, thì thế nào! Ít nói nhảm, nói mau, hai nữ nhân kia đã đi đâu! Người nếu không nói, ta sẽ giết người!"

"Lão tử đếm tới mười, người nếu không nói, ta liền chặt một đầu ngón tay của người!"

"Người hảo hảo suy nghĩ một chút, mười ngón tay của người, cũng bắt quá là một trăm lần đếm!"

A Báo lấy ra một lưỡi đao nhọn, đặt ở trên bàn, một tay đè nặng Hà lão ngũ, đem tay trái của hán đặt ở dưới đao nhọn, tay kia thì đè nặng đao nhọn, để ngón tay cái của Hà lão ngũ lên.

"Một, hai, ba, bốn, năm..."

Không nghĩ tới, lưng còng Hà lão ngũ cũng là người có cốt khí, hán thủy chung không chịu cầu xin tha thứ, trong miệng còn tức giận mắng a Báo không bằng cầm thú, làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, thật sự là vô lương tâm!

"Người đang làm, trời đang nhìn! Các người sẽ chết không được tử tế —— "

Bị Hà lão ngũ mắng như vậy, làm cho a Báo thật phiền chán, hán cầm tức nắm lấy một nắm tóc, đối mặt a Báo ra lệnh.

"A Báo, đem ngón tay lão cắt đứt cho ta!"

"Dạ, đại ca!"

A Báo giờ lên đao nhọn, Hà lão ngũ thống khổ nhắm mắt lại, sợ tới mức run run.

Thấy lão như vậy, a Báo nở nụ cười.

"Nguyên lai ngươi cũng sợ chết ! Dứt lời, chỉ cần ngươi nói cho lão tử biết hai tiểu nữ từ kia đi nơi nào, ta chẳng những không giết ngươi, còn cho ngươi một khoản tiền, cho ngươi rời đi nơi này, như thế nào?"

Thấy đối phương cường bức không thành, lại dùng lợi dụ, Hà lão ngũ hí hóp mắt, phi hất một ngụm nước miếng.

"Ngươi đem bà con làm hại họ cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, ta nếu là giúp các ngươi, chính là vẽ đường cho hươu chạy! Việc trái lương tâm này ta không làm! Muốn chém muốn giết róc thịt tùy các ngươi, ta không sợ!"

Thấy Hà lão ngũ cứng mềm không ăn, a Báo thật sự giận, đao nhọn lóe ra ngân quang, trực tiếp bỏ về phía ngón tay cái của Hà lão ngũ.

"Loảng xoảng —— "

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một chiếc đĩa bắn tới, xuyên thấu tay phải của a Báo, đao nhọn trong tay hắn trực tiếp rơi trên mặt đất.

"A a a, tay của ta!"

A Báo đau đến buông lỏng Hà lão ngũ ra, Hà lão ngũ lập tức lăn trên mặt đất, chui vào phía dưới bàn.

"ngươi nào, lăn ra đây cho lão tử!"

A Ứng cùng a Báo sóng vai đứng chung một chỗ, a Báo mạnh mẽ rút ra chiếc đĩa, lấy ra kim sang được đồ ở trên lòng bàn tay, lại xé một chút vải đem tay phải băng bó kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, một cái bóng dáng màu đen xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Ngươi là ai?"

Người trước mặt cả người lạnh như băng , liền ngay cả ngũ quan của hắn, cũng là sống nguội cứng ngắc, giống như tượng đá, làm cho người ta cảm thấy áp lực cực lớn.

"Chính là ngươi làm đệ đệ ta bị thương?" Thấy Mặc Thương chỉ có một mình, a Ứng hung tợn nhìn hắn, "A Báo, chúng ta cùng tiến lên!"

Lập tức, này hai người hóa thành hai luồng gió, trực tiếp nhắm về phía Mặc Thương.

"Thiếu hiệp, cẩn thận!"

Nhìn thấy Mặc Thương vẫn không nhúc nhích, Hà lão ngũ trốn ở dưới mặt bàn trở nên nóng nảy, vội vàng kêu la lên, "Mau tránh —— "

"Ra" cái từ này còn chưa có từ trong miệng Hà lão ngũ phát ra, hắn mở to hai mắt, há hốc miệng ra, cầm suýt chút nữa là rơi trên mặt đất.

Hai đạo huyết quang, đầu của a Ứng cùng a Báo rơi xuống đất.

Nam nhân áo đen này, cư nhiên chỉ cần một chiêu, đã giết chết bọn họ?

Rất... Quá lợi hại đi!

Lão ngũ nhìn một cái đầu của A Báo lăn đến trước mặt mình, ngơ ngác ngồi ở trên mặt đất.

"Leng keng ——" ngay tại thời điểm lão ngũ ngẩn ngơ, một khối kim rơi vào trong lòng hắn, nặng trĩu, lấp lánh, dọa lão ngũ nhảy dựng.

"Đại hiệp, ngài đây là..."

Bất quá chỉ trong thời gian một khắc, Mặc Thương ở trong lòng lão ngũ đã từ thiếu hiệp biến thành đại hiệp.

Hành hiệp trọng nghĩa!

Vô công cao cường!

Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ!

Không phải là chính là trong thoại bản nói về đại hiệp sao!

"Phiền toái chủ tiệm cầm khối kim bài này đi một chuyến tới nha môn! Nói Tuyết công chúa tại Phượng Minh trấn bị tặc nhân bắt cóc, thể tử Âm Sơn Công bị thương..."

Trong không trung, truyền đến một thanh âm

ôn nhã.

Hà lão ngũ nhìn chung quanh một chút, cũng không phát hiện những người khác, nhưng những người này lại quả thật tồn tại, làm cho Hà lão ngũ càng thêm cảm thấy đám người này có thân phận bất đồng.

Là công chúa, lại là thế tử, nghe là biết rất chán ghét kẻ làm hại cho dân!

Lúc này đây, bọn người xấu này rốt cục gặp được nhân vật lợi hại rồi!

Thật tốt quá!

"Ngài yên tâm! Ta nhất định xử lý việc này thật tốt!"

Hà lão ngũ đứng lên phủi bụi trên người, từ phía sau viện dắt lừa của mình ra, cưỡi trên xe lừa vội vã hướng huyện nha đi tới.

"Làm chi đem ta nói ra ——" Tiết Sắc có chút không rõ, nhìn về phía Liên Cẩn.

Vừa rồi sau khi Ngọc Phi Yên rời đi, Liên Cẩn liền một mực đắp lên áo lông cáo nhắm mắt dưỡng thần.

Thẳng đến khi hai huynh đệ a Ứng cùng a Báo xuất hiện, Liên Cẩn cái gì cũng không phân phó, chỉ là vuốt ve dây cột tóc màu xanh ngọc rủ xuống bên tai, Mặc Thương giống như nhận được mệnh lệnh, từ trong trận pháp Trung Phi đi ra ngoài giết hai ác tặc kia.

Đôi chủ tớ này thật đúng là ăn ý mười phần!

Hơn nữa, kiếm pháp của Mặc Thương cực nhanh, ngay cả Tiết Sắc đều không thể nhìn rõ hắn là rút kiếm như thế nào, kiếm của Mặc Thương đã trở về vỏ kiếm.

Đây tối thiểu cũng là Võ Vương tu vi đi?

Tiết Sắc cùng Tiết Từ Di liếc nhau, càng thêm không dám coi thường Liên Cẩn.

"Phượng Minh trấn sở thuộc La Sơn huyện, mà La Sơn huyện lại nằm trong phạm vi quản lý của châu quận, quận trưởng châu quận Đồng Thành cùng phụ thân ngươi có nhận thức..." Liên Cẩn nhắm mắt lại như trước, chẳng qua là giật giật khóe môi, chỉ ra điểm mấu chốt trong đó.

Thì ra là thế!

Sự việc ở Phượng Minh trấn đã phát sinh nửa năm, nhưng ngay cả bóng dáng của tặc nhân cũng không bắt được.

Một mặt là bởi vì tặc nhân gian trá, một mặt khác, cũng là quan sai trong việc này không có dụng tâm, bằng không cũng sẽ không trải qua nửa năm một chút tiến triển cũng không có, cuối cùng vẫn để tặc nhân nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, hãm hại bách tính càng ngày càng nhiều.

Hiện tại công chúa Đại Chu Quốc và thế tử Âm Sơn Công ở Phượng Minh trấn gặp chuyện không may, chuyện này liền không phải là nhỏ, quan sai làm sao lại dám tùy tiện làm cho có lệ đây!

"Vậy, ngươi vì sao không nói chính ngươi đi —— "

Ra về, danh vọng của ngươi so với ta còn lớn hơn nữa, được rồi! Tiết Sắc ở trong lòng nói thầm.

"Ta xưa nay đều khiêm tốn —— "

Liên Cẩn nói những lời này, làm cho Tiết Sắc suy nghĩ chút nữa liền cần phải đầu lười.

Không nhìn ra, đến lúc này, hắn còn có thể hài hước như vậy... Bất quá, Liên Cẩn nhân tính hóa như vậy, đây là lần đầu tiên Tiết Sắc nhìn thấy.

"Làm sao vậy?"

Thấy Tiết Sắc nhìn chằm chằm chính mình, Liên Cẩn chậm rãi mở mắt, cặp con ngươi kia màu đen, bịt kín một tầng sương sắc, đem tình cảm chân thật của hắn che lại, làm cho người ta đoán không ra, sẽ không được.

"Ta cảm thấy ngươi hiện tại tương đối có hương vị của con người!"

Tiết Sắc không lo lắng nhiều như vậy, nói thẳng ra suy nghĩ của chính mình.

Hương vị của con người?

Nghe hắn hình dung như vậy, Liên Cẩn hơi sững sờ. Thật vậy chăng? Thật sự có hương vị của người sao?

Thật tốt a!

"Cám ơn khích lệ!"

Liên Cẩn thế nhưng phi thường trịnh trọng hướng về phía Tiết Sắc nói lời cảm tạ, ngược lại làm cho Tiết Sắc cảm thấy thật ngượng ngùng.

Trong chùa Như Lai, đám người Ngọc Phi Yên dọc theo cầu thang đi xuống. Nơi này vừa hẹp vừa cao, bên trong càng là một mảnh tối như mực, mọi người đành phải đốt lên hỏa chiết tử, ở bên trong sờ soạng.

Tuy rằng bọn họ đã lấy tốc độ nhanh nhất đi tới, nơi tầng hầm ngầm giam giữ Hạ Hầu Tuyết, nhưng nàng vẫn gặp phải bi kịch lớn nhất cuộc đời nàng.

"Đại nhân, người xem!"

Triệu Lập Nhân một tay nắm bắt cầm của Hạ Hầu Tuyết, một tay cầm đèn, để cho thanh y nam tử nhìn xem càng thêm rõ ràng.

"Không sai đi! Vị công chúa này quả thật là một mỹ nhân nha!"

"Hơn nữa, nàng có thân phận tôn quý! Nàng là nữ nhi của hoàng hậu, là công chúa chính cống nha! Huyết thống so với các công chúa khác cũng cao quý hơn! Cũng chỉ có đại nhân, mới có thể hưởng thụ mỹ sắc như nàng!"

"Hơn nữa, ngài nhìn một cái, này khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, có thể nheo ra nước! Rốt cuộc là công chúa, không phải thứ dung chi tục phẩn có thể so sánh được! Đại nhân, ngài nói có phải hay không!"

Thanh y nam tử vuốt cằm, cao thấp đánh giá, vừa lòng gật gật đầu.

"Người đi ra ngoài đi! Lưu lại Tiểu Anh ở bên cạnh hầu hạ!"

"Dạ!" Triệu chủ trì cười hề hề hướng Tiểu Anh vẫy vẫy tay, "Hào hảo phục vụ đại nhân cùng công chúa, nhớ kỹ, nhất định phải làm cho đại nhân chơi thật tận hứng, biết không!"

"Dạ, Tiểu Anh hiểu rõ!"

Chờ Triệu chủ trì đi rồi, Tiểu Anh liền lấy ra một viên hương liệu, đặt ở dưới mũi Hạ Hầu Tuyết làm cho nàng ngửi ngửi.

Một thoáng chốc, Hầu Tuyết đang hôn mê, lông mi hơi hơi động hai cái, nàng chậm rãi mở mắt.

Đây là nơi nào?

Hạ Hầu Tuyết trong lúc nhất thời còn không có biết được.

Chỉ chờ thấy rõ bốn phía đều là vách đá, còn có thanh y nam tử trước mặt cười đến không có hảo ý, nàng mới lập tức ngồi dậy, "Người là ai? Vì sao ở trong này?"

Thời điểm nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết thấy được Tiểu Anh, nàng cho rằng Tiểu Anh cùng mình bị người bắt tới đây, vội vàng hướng Tiểu Anh vẫy tay.

"Tiểu Anh, mau tới đây! Hắn là người xấu!"

Thấy Hạ Hầu Tuyết đến lúc này cũng không biết rõ ràng ai là người tốt ai là người xấu, hứng thú trong mắt thanh y nam tử càng thêm nồng liệt.

Công chúa hoàng gia đều ngây thơ như vậy sao?

Nhưng ngây thơ như vậy lại tốt!

Nữ nhân chỉ cần dựa vào nam nhân là đủ, căn bản là không cần thiết có đầu óc!

Hắn chính là thích công chúa ngây thơ hồn nhiên như vậy!

Dưới ý bảo của thanh y nam tử, Tiểu Anh đi tới bên người Hạ Hầu Tuyết, Hạ Hầu Tuyết bắt lấy tay nàng, cao thấp đánh giá, "Tiểu Anh, người không sao chứ!"

Tiểu Anh lắc lắc đầu.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Hạ Hầu Tuyết đem Tiểu Anh che chở ở sau thân mình.

"Người đừng sợ! Hắn không dám làm gì ta! Ta là công chúa, ta có hộ vệ là Võ thánh, hắn nhất định sẽ tới tìm ta, chúng ta nhất định sẽ được đi ra ngoài!"

Nhìn Hạ Hầu Tuyết che ở trước mặt mình, Tiểu Anh cúi đầu, do dự một lát, đưa tay từ sau lưng ôm lấy Hạ Hầu Tuyết.

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Tiểu Anh đang sợ hãi, nàng thậm chí thân thủ vỗ vỗ tay Tiểu Anh an ủi.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Nếu Tiểu Anh là một thiếu nữ bình thường, được Hạ Hầu Tuyết quan tâm như vậy, nhất định sẽ cảm động, nhưng nàng bị Triệu chủ trì nhốt nhiều năm như vậy, đã sớm quên cái gì là nhân tính, miễn bàn báo đáp Hạ Hầu Tuyết, liền ngay cả một chút cảm kích cũng không có.

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết đang cảnh giác nhìn thanh y nam tử, bàn tay của Tiểu Anh đã đến vạt áo trước của nàng, một tay kéo mở quần áo của Hạ Hầu Tuyết.

"A —— "

Lần này, Hạ Hầu Tuyết có chút ngây người.

Sự việc phát triển thật sự là ngoài dự đoán của nàng, lúc này, các nàng không phải là nên đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối phó người xấu trước mắt, tranh thủ thời gian chờ đợi người tới cứu viện sao?

"Tiểu Anh, vì sao?"

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết sững sờ, Tiểu Anh đã thuận thực dùng làn váy của Hạ Hầu Tuyết đem hai tay nàng trói ở sau lưng.

Kỹ thuật này, cũng không phải là một sớm một chiều có thể luyện ra .

Thẳng đến khi gió lạnh tiến vào trong nội y, Hạ Hầu Tuyết mới hiểu được, nàng bị Tiểu Anh bán đứng .

"Là ngươi ——" Hạ Hầu Tuyết bất khả tư nghị nhìn Tiểu Anh, thiếu nữ gầy yếu này , không hề có một chút lực sát thương, "Ngươi vì sao phải làm như vậy!"

"Đại nhân, mời ngài!"

Tiểu Anh không có trả lời Hạ Hầu Tuyết, mà là thối lui đến một bên, cúi đầu xuống.

"Làm được không tệ!"

Thanh y nam tử khen ngợi Tiểu Anh, chính mình cười tủm tỉm hướng về phía Hạ Hầu Tuyết.

"Ngươi đừng tới đây! Ta là công chúa! Ta sẽ nói phụ hoàng tru di cửu tộc của ngươi!"

Lần đầu tiên Hạ Hầu Tuyết gặp được chuyện như vậy, hiện thời tuy rằng tay bị trói, nhưng chân nàng còn tự do. May mắn thạch thất này có chút lớn, Hạ Hầu Tuyết từ một đầu này chạy tới một đầu khác, hai mắt mạo hiểm phần nộ bắn ra tia lửa.

"Cũng bởi vì ngươi là công chúa, ta mới có thể chọn ngươi a! Ta chính là muốn biết, công chúa hoàng gia sẽ có tư vị như thế nào!"

Thanh y nam tử tựa hồ thật thích trò chơi mèo bắt chuột như vậy, hần cười tủm tỉm nhìn Hạ Hầu Tuyết ở trong thạch thất trốn tới trốn lui, cuối cùng đem nàng dồn vào trong một góc.

"Công chúa, trò chơi kết thúc !"

"Cút ngay, không nên đụng ta! Ngươi là một cái dân đen, đem bàn tay dơ bẩn của ngươi lấy đi!"

"Dân đen?"

Nghe được xưng hô như vậy, thanh y nam tử ngừng lại, lắc lắc ngón trỏ tay phải, "Không không không, công chúa, ta cũng không phải là dân đen, đừng đem ta cùng dân đen đánh đồng!"

Khoảng cách rất gần, cơ hồ dính vào cùng nhau, Hạ Hầu Tuyết rốt cục thấy được trên cổ áo thanh y nam tử thêu tam chân được đỉnh.

"Ngươi là người Được Vương Các? !"

Hạ Hầu Tuyết sợ ngây người.

Khó trách nàng cảm thấy nhìn quen mắt, thanh y này, rõ ràng chính là quần áo mà đệ tử Được Vương Các thường mặc, một đường tới đây, Trình Quan Trung một mực mặc thanh y, chỉ là cổ áo hần thêu được đỉnh chỉ có hai cái chân.

"Thông minh a!"

Thấy Hạ Hầu Tuyết rốt cục đã thông suốt, thanh y nam tử không khỏi khen ngợi nàng.

"Xem ra, công chúa còn không có ngu ngốc đến bất trị a, cứ nhiên biết ta là người Dược Vương Các! Hiện tại, công chúa cảm thấy ta còn là dân đen sao? Ta đã là đại dược sư, thân phận như vậy, dư dả xứng với ngươi, hơn nữa, người nên ra về chịu thiệt hân là ta đi!"

Thanh y nam tử vén tóc Hạ Hầu Tuyết lên, tại chớp mũi nhẹ ngủi, một cái tay khác xoa xoa khuôn mặt của Hạ Hầu Tuyết.

"Cầu ngươi, ngươi thả ta!"

Biết đối phương đối với mình tình thế bất buộc, Hạ Hầu Tuyết thay đổi phương pháp.

"Ta cùng đệ tử Trình Quan Trung của Dược Vương Các là bạn tốt, còn có Hoắc thân y, ta cùng hân cũng có nhận thức, hân cũng là người Dược Vương Các. Cầu ngươi đem ta đưa trở về, việc hôm nay ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

"Nha? Ngươi nhận thức Trình sư đệ a!"

"Ân ân!" Hạ Hầu Tuyết dùng sức gật đầu,

"Chúng ta cùng đi đại hội đấu dược, chính là đi ngang qua Phụng Minh trấn. Ngươi liền thả ta đi đi!"

Thanh y nam tử cố tình trầm tư, Hạ Hầu Tuyết cho rằng hân đang lo lắng, nàng liền xê dịch thân mình, nào biết lại bị thanh y nam tử trực tiếp áp ở dưới thân.

"Công chúa, ngươi nói việc này đã quá trễ!"

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng lời ngươi nói sao! Đến nơi này, ngươi nghĩ có thể đi ra, đó là không có khả năng! Ngươi liền hảo hảo hưởng thụ đi! Yên tâm, ta là người thương hương tiếc ngọc, sẽ không đối xử quá đáng với ngươi!"

Không bao lâu nữa, ngươi sẽ yêu thích tư vị này, còn có thể đến cầu ta!"

Thanh y nam tử nói xong, ngâm lấy khuyên tai khéo léo của Hạ Hầu Tuyết.

Bên tai có dòng khí nóng hầm hập, cùng lời nói khó nghe, làm cho Hạ Hầu Tuyết rất cực cảm nhận được, cái gì kêu hỏi hận không kịp.

"Cứu mạng a! Cứu mạng!"

"Tiểu Anh, ta tốt xấu gì cũng đối với ngươi không tệ, ngươi cứu cứu ta! Chỉ cần ngươi giúp ta, sau khi hồi cung ta sẽ nói phụ hoàng ban cho ngươi, ngươi muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó, đều cho ngươi! Tiểu Anh —— "

Hạ Hầu Tuyết thét chói tai, trong miệng lại cầu cứu Tiểu Anh.

Chẳng qua là Tiểu Anh từ đầu đến cuối đều bất động đứng ở một bên, nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt, phảng phất đây là việc đã nhìn quen lắm rồi.

Biết cầu cứu Tiểu Anh vô dụng, Hạ Hầu Tuyết lớn tiếng kêu tên Triệu Thắng.

Triệu Thắng, ta biết sai lầm rồi, hiện tại thật sự hối hận! Ta không nên khư khư cố chấp, không nên ở lại trong khách điểm, còn kiên trì muốn cùng Tiểu Anh ở cùng nhau!

Là ta nhìn người không rõ, là ta sai lầm rồi!

Triệu Thắng mau tới cứu ta!

Chính là, Hạ Hầu Tuyết cầu nguyện cùng sám hối cũng không có đem lại bất kỳ tác dụng gì.

Khi cảm giác đau đớn từ dưới thân truyền đến, ánh sáng trong mắt Hạ Hầu Tuyết nháy mắt liền trở nên u ám.

Xong, hết thầy đều hết, cái gì cũng hết rồi..

"Liên ca ca..." Trước mắt Hạ Hầu Tuyết hiện ra hình ảnh một thân bạch y của Liên Căn, bộ dáng sạch sẽ tuấn nhã, Liên ca ca...

"Ngao —— ô —— "

Ngay tại thời điểm Hạ Hầu Tuyết triệt để buông tha giây gựa, một tiếng rít gào kinh thiên động địa truyền đến.

Một cái bóng màu đen vọt vào thạch thất, đánh về phía thanh y nam tử, một ngụm cắn ở trên cánh tay hân, "Răng rắc" một tiếng, cánh tay bên phải của thanh y nam tử bị Thăng Ngốc mạnh mẽ cắn đứt, đau đến thanh y nam tử run run một cái, trực tiếp ngã xuống đi ra.

"A, cánh tay của ta —— "

Thanh y nam tử nhìn con chó mực cao lớn khô trước mắt, đau đến cả người đỏ mồ hôi.

Hắn còn không kịp đem quần mặc vào, Thăng Ngọc đã lại đem hắn đè trên mặt đất, móng vuốt dài rộng tại ngực hắn hung hăng cào một cái, thanh y nam tử cảm thấy lục phủ ngũ tạng của hắn đều bị sáo trộn rồi, trực tiếp đau muốn chết.

"Công chúa!"

Chờ Triệu Thăng tiến vào, nhìn thấy quần áo công chúa không chỉnh tề, lập tức cởi quần áo của mình che chắn cho nàng.

"Công chúa, ta là Triệu Thăng! Công chúa —— "

Triệu Thăng hô thật lâu, ánh mắt Hạ Hầu Tuyết đang ngốc trệ mới thanh tỉnh lại, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Triệu Thăng chuyện thứ nhất chính là giương tay cho hắn một cái bạt tai.

"Triệu Thăng, ngươi hộ chủ bắt lực, ta sẽ nói phụ hoàng giết ngươi! Tru di cừu tộc của ngươi!"

Trong mắt Hạ Hầu Tuyết tràn đầy hận ý nhìn Triệu Thăng, giống như Triệu Thăng là kẻ thù của nàng vậy.

Tuy rằng Triệu Thăng cảm thấy trên mặt đau rát, nhưng nhìn thấy Hạ Hầu Tuyết như vậy, hắn cũng không có so đo, mà là đứng lên, chuẩn bị đi đem thanh y nam tử lay tỉnh.

"Triệu Thăng, ngươi muốn đi đâu?"

Hạ Hầu Tuyết cho rằng Triệu Thăng muốn đi, vừa rồi hung ác liền thay đổi, sợ hãi nhảy lên, gắt gao bắt lấy cánh tay hắn không chịu buông tay, "Ngươi là cái cầu nô tài đáng chết, ngươi lại muốn bỏ lại ta, mặc kệ ta sao?"

"Công chúa, ta sẽ không đi."

Lúc này, trong lòng Triệu Thăng cũng phi thường áy náy.

Không có thể ở trước mắt cứu Hạ Hầu Tuyết, đã là hắn thất trách. Nếu hắn có thể sớm một chút tìm tới nơi này, Hạ Hầu Tuyết cũng sẽ không gặp được chuyện như vậy.

"Công chúa ngươi yên tâm, ta sẽ không rời đi ! Ta sẽ canh giữ ở chỗ này, sẽ không còn có người xấu đến !"

"Không! Ngươi gạt ta!"

Hạ Hầu Tuyết dùng sức lắc lắc đầu, cả người phát run.

"Triệu Thăng, ngươi thành thật nói với ta, ngươi có phải hay không đã sớm nhìn ra Tiểu Anh có vấn đề, lại không chịu nói với ta? Ngươi muốn nhìn ta bị chê cười?"

Bị gán cho tội danh lớn như vậy, Triệu Thăng thật sự là hết đường chối cãi.

Chính là, mặc cho hắn giải thích như thế nào, Hạ Hầu Tuyết liền nhận định Triệu Thăng cùng Ngọc Phi Yên bọn họ là một phe , chính là cố ý thấy chết không cứu, muốn mượn tay người khác tra tấn nàng.

Cuối cùng Triệu Thăng chỉ có thể ngậm miệng lại, tùy ý Hạ Hầu Tuyết ở một bên phát tiết.

Thấy Hạ Hầu Tuyết một mực làm phiền Triệu Thăng, Tiểu Anh nguyên bản té trên mặt đất già chết, chậm rãi hướng cửa đi tới, nào biết hành động của nàng, lập tức dẫn lên chú ý của Hạ Hầu Tuyết, nàng lúc này ra lệnh cho Triệu Thăng bắt Tiểu Anh lại đây.

"Tiểu Anh, ta chân tâm thật ý đối với ngươi, ngươi vì sao muốn bán đứng ta?"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết lạnh lạnh , ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng , làm cho Tiểu Anh nhìn không được rung mình một cái.

Nàng thế nào cũng không có nghĩ tới, những người này sẽ nhanh như vậy tìm tới cửa.

Vừa rồi con chó lớn kia dễ dàng đem thanh y nam tử làm cho gần chết, bên ngoài cũng vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục, làm cho Tiểu Anh rất cực ý thức được, bọn họ lúc này đây đã trúng vách sắt rồi .

"Công chúa tha mạng, ta cũng chỉ là bị buộc !"

"Đều là bọn họ bức ta làm chuyện xấu, ta nếu không theo, bọn họ sẽ đánh ta!"

Sợ Hạ Hầu Tuyết không tin chính mình, Tiểu

Anh vội vàng nhắc lên quần áo, lộ ra vết thương chần chịt trên cánh tay."Ta quả thật bị đánh mà sợ! Triệu chủ trì còn nói, nếu ta không ngoan ngoãn nghe lời, liền muốn giết ta! Ta không muốn chết a, công chúa!"

Tiểu Anh vừa nói, vừa quỳ trên mặt đất, một bên đối với Hạ Hầu Tuyết dập đầu, một bên đau khổ cầu xin .

"Ha ha, ngươi sợ chết, liền muốn đến hại ta? Ta vừa rồi là cầu ngươi như thế nào , kết quả thì sao? Tiểu Anh, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua ngươi sao?"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết trở nên tàn nhẫn dị thường, nàng đoạt lấy kiếm của Triệu Thắng, một kiếm chém vào trên bờ vai của Tiểu Anh, lập tức, máu từ miệng vết thương ào ào chảy ra.

Tựa hồ nhìn ra Hạ Hầu Tuyết sẽ không bỏ qua cho mình, Tiểu Anh liền liều mạng chạy trốn, nào biết kiếm tiếp theo của Hạ Hầu Tuyết chém đứt chân phải nàng, Tiểu Anh đau đến té trên mặt đất.

Dù vậy, Tiểu Anh vẫn nỗ lực chống lên thân thể, rút lui về sau.

Nàng không muốn chết, chỉ có thể trốn!

Nhưng Tiểu Anh đã quên, nơi này đã bị Triệu Thắng nắm trong tay, nàng căn bản là trốn không thoát.

Hạ Hầu Tuyết cần phát tiết, việc này Triệu Thắng biết.

Huống chi Tiểu Anh nguyên vốn là đầu sỏ gây nên, nên cũng đáng chết. Cho nên, Triệu Thắng chặn cửa lại, dung túng Hạ Hầu Tuyết làm bất cứ chuyện gì.

"Tiểu Anh, ngươi đừng chạy, ngươi không chạy thoát được đâu!"

Mới vừa rồi thanh y nam tử như thế nào đối đãi với mình, Hạ Hầu Tuyết liền đem kỹ xảo này dùng để đối phó với Tiểu Anh.

Hạ Hầu Tuyết xách theo kiếm, tuy rằng hai chân còn đang run run , nhưng nàng vẫn từng bước một đem Tiểu Anh bức đến góc tường.

"Ta hận ngươi! Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!"

Cuối cùng, Hạ Hầu Tuyết ở trên người Tiểu Anh hung hăng chém thiệt nhiều lần, thẳng đến đem nàng chém thành vài đoạn, Hạ Hầu Tuyết dùng hết khí lực, ngồi sững trên đất.

"Chết, ha ha, nàng rốt cục chết!"

Trên mặt Hạ Hầu Tuyết, trên người đều là máu của Tiểu Anh, ngũ quan của nàng nguyên bản rất đẹp, lúc này lại có vẻ dị thường dữ tợn.

"Triệu Thắng, ngươi thấy được đi! Phàm là người cùng ta đối nghịch đều phải chết! Nàng như vậy, các ngươi cũng như vậy ——" thời điểm nói chuyện, đầu ngón tay Hạ Hầu Tuyết chỉ chỉ Triệu Thắng, trong mắt có oán độc, giống như muốn phóng ra nọc độc, nhìn liền làm cho người ta sợ hãi.

Bên ngoài thạch thất, Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y cũng đang khẩn trương cứu trị các thiếu nữ bị bắt đến.

Những thiếu nữ này ít nhất chỉ có mười hai tuổi, lớn nhất có mười tám tuổi, các nàng từng mặt vàng thân gầy, thể chất suy yếu.

Tuy rằng trong huyết động không có lạnh lẽo như bên ngoài, nhưng nhóm y phục trên người của những nữ hài tử này rất mỏng manh, đặc biệt là hạ thân, chỉ là váy thật mỏng, trước mặt mỗi người có một cái đồng bát, dùng để lấy kinh nguyệt.

Trình Quan Trung tìm tòi tất cả huyết động.

Trừ bỏ bảy tặc nhân Ngọc Phi Yên cùng Triệu Thắng giết chết, chủ trì Triệu Lập Nhân bị bắt sống.

Mà tại một nơi khác trong huyết động, cư nhiên có một chút hài cốt.

Chỉ là thoáng điều tra, Trình Quan Trung liền kiểm tra ra, đó là hài cốt của nữ nhân trẻ tuổi, tựa hồ là sau khi chết bị rất lên thuốc bột đặc thù, cho nên rất nhanh bị tiêu hủy, chỉ còn lại khung xương.

"Đáng giận! Bọn họ thật sự rất tàn nhẫn!"

Trình Quan Trung nổi giận dùng dùng đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y, "La Sát cô nương, sư thúc tổ, bọn họ không phải là người, là súc sinh!"

"Ngươi không phải mới vừa nói, thanh âm đại nhân kia giống với đại sư huynh của ngươi sao, ngươi đi tìm người kia đi! Nhìn hắn có hay không ở bên trong những người này!"

Thấy Trình Quan Trung tức giận như vậy, Ngọc Phi Yên giao cho hắn một cái nhiệm vụ.

Chờ Trình Quan Trung đi đến chỗ thạch thất mà

Hạ Hầu Tuyết đang bị nhốt, Hạ Hầu Tuyết vừa nhìn thấy là một nam nhân trẻ tuổi đi vào, lập tức lại ôm cánh tay Triệu Thắng hét rầm lên.

"Triệu Thắng, mau, giết hắn! Mau giết hắn!"

Đột nhiên bị Hạ Hầu Tuyết đối xử như vậy, Trình Quan Trung có chút không rõ chân tướng.

Lại nhìn đến trên người nàng là Triệu Thắng quần áo, mặc dù Trình Quan Trung có ngu đến mức nào, cũng biết ở đây đã phát sinh cái gì không tốt.

"Mau, mau giết hắn!"

Nhìn thấy Trình Quan Trung một thân thanh y, cảm xúc Hạ Hầu Tuyết kích động dị thường.

Triệu Thắng chỉ có thể điểm huyệt ngũ của nàng, để nàng ngủ đi.

"Công chúa bị dọa, bị một ít kích thích, lời của nàng nguoi không cần để ở trong lòng!"

Triệu Thắng cố ý giấu giếm việc Hạ Hầu Tuyết bị nhân làm bẩn, Trình Quan Trung cũng không phải người phô trương, vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không biết.

Chờ Trình Quan Trung đi đến bên cạnh người thanh y nam tử đang chết ngất, nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, hắn rút cục ngậy đại.

"Đại sư huynh, thế nào... Là nguoi!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65-2: Nửa đêm kinh hồn: Chân tướng đứt quãng (hạ) (2)

Ngọc Phi Yên cùng Hoắc thần y bận rộn nửa ngày, rốt cục cũng để các thiếu nữ mất máu quá nhiều tạm thời khôi phục tinh thần.

Lúc này, Trình Quan Trung công Tư Đồ Kiến chậm rãi đi ra.

Vừa nhìn thấy trên người Tư Đồ Kiến, dấu hiệu đệ tử Dược Vương Các là thanh y, Hoắc thần y lui về phía sau một bước, thế nào cũng không tin hai mắt của mình.

Thấy Hoắc thần y như vậy, Ngọc Phi Yên thay Hoắc thần y hỏi ra suy nghĩ trong lòng ông, "Trình Quan Trung, hắn là đại sư huynh mà nguoi nói sao?"

"Vâng! Hắn chính là Tư Đồ Kiến."

Mặc dù Trình Quan Trung thế nào cũng không chịu tin tưởng chuyện đã xảy ra trước mắt, nhưng là sự thật đã bày ra ở trong này, hắn hết cách vì Dược Vương Các biện bạch, chỉ có thể đem Tư Đồ Kiến thả trên mặt đất, vì hắn cầm máu.

Lúc này, Triệu Thắng cũng ôm Hạ Hầu Tuyết đang mê man đi ra.

"La Sát cô nương, mời nguoi giúp công chúa nhìn xem——"

Trên mặt Triệu Thắng có dấu bàn tay sưng đỏ, vừa nhìn liền biết có chuyện gì đã xảy ra.

Ngọc Phi Yên nhú nhú mày, đi đến trước mặt hắn, đưa tay khoát lên cổ tay Hạ Hầu Tuyết.

"Nàng bị kinh hách không nhỏ, không có vấn đề khác. Sau khi trở về ta khai một ít thuốc an thần, uống vài ngày liền không có việc gì!"

Nghe Ngọc Phi Yên nói như vậy, Triệu Thắng rốt cục yên lòng.

Bên kia, Trình Quan Trung giúp Tư Đồ Kiến băng bó, nhưng tay hắn thủy chung phát run, ngay cả chữa thương cơ bản nhất hắn cũng không làm được.

"Vẫn là để ta làm đi!"

Thấy hắn như vậy, Ngọc Phi Yên đi đến bên người Trình Quan Trung, bảo hắn lui ra.

Tuy rằng bây giờ còn không rõ ràng rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng người nọ là đệ tử Dược Vương Các, nhất định cùng Dược Vương Các có quan hệ.

Ngọc Phi Yên có thể lý giải tâm tình Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung lúc này.

Dù sao Dược Vương Các là địa phương bọn họ tín ngưỡng nhiều năm như vậy, chợt bộc lộ ra chuyện xấu như vậy, nhất thời, bọn họ không thể tiếp thụ được, cần thời gian để giảm xóc.

Chờ Tư Đồ Kiến dần dần tỉnh lại, mở mắt ra, đầu tiên nhìn đến là một nữ tử tuyệt sắc.

Nàng đẹp quá!

Chính mình là đang nằm mơ sao?

Nhận thấy Tư Đồ Kiến đã tỉnh, con ngươi Ngọc Phi Yên trầm xuống, xuống tay thật mạnh, đặt tại cánh tay bị cột của Tư Đồ Kiến, hấn lập tức đau đến kêu la lên, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn ở trong huyết động như trước, thì thể ngổn ngang bốn phía, còn đứng vài người!

Tư Đồ Kiến tỉnh lại, Trình Quan Trung là người thứ nhất liền vọt tới.

"Đại sư huynh, vì sao!"

Mặc dù có rất nhiều vấn đề muốn hỏi rõ ràng, nhưng Trình Quan Trung há mồm, chỉ hỏi một vấn đề mấu chốt nhất.

Vì sao phải làm như vậy?

Vì sao a!

Nhìn thấy Trình Quan Trung, Tư Đồ Kiến nguyên bản khẩn trương, thoáng lo lắng một chút.

Hoàn hảo, là người mình!

"Quan Trung, ngươi không cần thiết biết nguyên nhân, đây là bí mật, là chuyện ngươi không thể biết. Các ngươi, thả ta ra, đưa ta trở về Dược Vương Các!"

Tư Đồ Kiến không cần thận khê động miệng vết thương, đau đến một trận nhe răng trợn mắt.

"Vừa rồi con chó lớn làm ta bị thương ở đâu? Quan Trung, ngươi giết con chó đó cho ta! Mặt khác, mỹ nhân này ta muốn mang đi!"

Tư Đồ Kiến vừa dùng tay trái chỉ hướng Ngọc Phi Yên, Thăng Ngốc mạnh mẽ từ một bên chạy đến, một ngụm cắn rớt ngón tay hấn vuron ra.

"Ngao —— ô —— "

Thăng Ngốc miệng há hốc, răng nanh sắc bén cắn hướng cổ họng của Tư Đồ Kiến.

Hỗn đản!

Dám nhó thương tiểu cô nương của chủ nhân?

Ngươi không muốn sống chẳng!

Nếu một chút việc nhỏ như vậy luân gia cũng trị không được, sẽ bị chủ nhân trực tiếp đá bay, mông càng sẽ bị đá rớt!

Chỉ nghĩ đến Hạ Hầu Kinh Thiên đá chân lợi hại, trong mắt Thăng Ngốc càng là hung quang chợt lóe, mở ra miệng rộng, cắn xuống.

"Thăng Ngốc —— "

Ngay tại thời điểm Thăng Ngốc chuẩn bị một ngụm giải quyết Tư Đồ Kiến, Ngọc Phi Yên ngừng lại nó."Hắn tạm thời còn không thể chết được, còn chỗ hữu dụng! Hôn nữa, hắn rất dơ bẩn, ăn một chút thịt của hắn, sẽ mọc mụn!" (Yên tỷ miệng thật độc, Thăng Ngốc dễ thương quá đi.)

Thấy Ngọc Phi Yên hình dung Tư Đồ Kiến như vậy, Thăng Ngốc vui vẻ gật đầu.

Tiểu cô nương, cũng chỉ có ngươi hiểu biết luân gia!

Luân gia từ khi lên núi đến bây giờ nhưng là một người cũng không có ăn nga!

Luân gia không thích hương vị trên người bọn họ, thối chết!

Luân gia lựa chọn thức ăn, cũng rất để ý, dinh dưỡng khỏe mạnh, mới là quan trọng nhất cho thân thể luân gia trưởng thành ——

Ngọc Phi Yên lại hao phí một chút sức lực, mới đem Tư Đồ Kiến cứu trở về.

Bởi vì thiếu nữ bị giam giữ trong huyết động rất nhiều, trong này cũng không phải địa phương để thăm vấn, Ngọc Phi Yên liền để các thiếu nữ nắm tay lại, từ cầu thang chậm rãi hướng lên trên trời lên.

Các thiếu nữ lên xong, là Triệu Thắng công Hạ Hầu Tuyết, Trình Quan Trung công Tư Đồ Kiến đi ở thứ hai, Hoắc lão thứ ba, Ngọc Phi Yên áp giải Triệu chủ trì đi ở cuối cùng.

Chờ bọn họ rốt cục đi đến đỉnh núi, sắc trời cũng đã sáng.

Mặt trời vàng rực, tại chân trời lộ ra nho nhỏ sườn mặt.

Lại một lần nữa nhìn thấy mặt trời mọc, các thiếu nữ này ôm nhau khóc ồ lên.

Mấy tháng này các nàng phải trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời, bị người tra tấn. Các nàng thậm chí vô số lần ảo tưởng ai đó có thể giải cứu các nàng, nhưng một ngày lại một ngày đi qua, không có người đến, trong nội tâm các thiếu nữ kia một chút xú hi vọng, cuối cùng rốt cục tắt.

"Cảm tạ các người! Cảm tạ!"

Các thiếu nữ khóc không thành tiếng, lúc này trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành một câu nói, "Cảm tạ".

Nghe bọn họ nói như vậy, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung chưa bao giờ cảm thấy chói tai như vậy.

Mặc dù vừa rồi thời điểm Tư Đồ Kiến thanh tỉnh chưa nói mấy câu, nhưng chỉ mấy câu như vậy, đã để lộ rất nhiều tin tức.

Chuyện này, là Dược Vương Các làm!

Đối mặt các thiếu nữ tràn đầy cảm kích, Hoắc thần y xấu hổ trốn ở một bên, liền ngay cả Trình Quan Trung, cũng tìm lý do đi tới một bên khác, không dám đối mặt với các nàng.

Cảm tạ của thiếu nữ vô tội này, bọn họ làm sao có thể nhận được!

Tuy rằng chuyện này cùng Hoắc thần y, Trình Quan Trung không quan hệ, nhưng là ở phía sau màn sai sử là Dược Vương Các, là sư môn của bọn họ! Nhất vinh câu vinh, nhất nhục đều nhục, sư môn bất hạnh, cùng bọn họ làm lại có cái gì khác biệt!

Ngọc Phi Yên cũng không có thời gian đi lo lắng tâm tình của Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung, lúc này nhiệm vụ quan trọng là làm sao để mọi người tìm được bọn họ.

Những thiếu nữ này đều nhiều bệnh yếu ớt, mà đường lên núi lại nhỏ như vậy, nếu một đám đem các nàng đưa đi xuống, không biết phải làm tới khi nào, không có người tiếp ứng là không được.

Kiểm tra chung quanh, Ngọc Phi Yên có thể lực tốt hơn mấy cô thiếu nữ nên tự mình đem dầu thấp đổ vào trong miếu thờ.

Các nàng lại thu thập cây khô bốn phía, quăng ở trong phòng. Cuối cùng, Ngọc Phi Yên đốt một mồi lửa, đem cái địa phương xấu xa này thiêu rụi.

Lửa lớn lập tức bùng lên, hừng hực lửa đỏ, xông thẳng lên trời.

Nhìn thấy cái địa phương mang đến thống khổ cho mình, cháy đi, trong mắt các thiếu nữ đều rất thống khoái, các nàng đã sớm hận không thể hủy đi nơi này, vừa hay Ngọc Phi Yên giúp các nàng một tay.

"Nhìn kia!"

Bên ngoài khách điểm, Mặc Thương chỉ vào khói đen dày đặc cuộn cuộn xa xa.

"Là nàng, khẳng định là nàng, nàng đang phát tín hiệu cho chúng ta!" Tiết Sắc kích động kêu lên, "Nàng thật sự là quá thông minh!"

Ngay tại thời điểm Tiết Sắc cao hứng, Hà lão ngũ cũng mang theo quan binh trong huyện chạy lại đây.

Huyện thái gia nghe nói Tuyết công chúa cùng Tiết thế tử trong phạm vi địa phương mình quản lý gặp được chuyện như vậy, gấp gấp không thôi, một bên phái người đi xem xét châu quận, thông báo cho quận thủ, bên kia, lại nhanh chóng triệu tập tất cả quan binh, hướng Phụng Minh trấn đuổi tới.

Chờ Huyện thái gia thở hắt ra đuổi tới, vừa vào cửa đã vội quỳ xuống.

"Hạ quan không biết công chúa đại giá quang lâm, không kịp xa nghênh, thỉnh công chúa trách tội!"

"Đi thôi!" Liên Căn đã không có thời gian cùng Huyện thái gia nhiều lời vô nghĩa, để Mặc Thương dắt ngựa, hai người lên ngựa.

"Các người, lớn mặt!"

Thấy ngựa của chính mình bị người đoạt đi, một tên sai dịch vội vàng kêu lên.

Nào biết, Tiết Sắc phi chân một cái, đem hắc đá ngã trên mặt đất.

"Hỗn đản, ngươi ngăn trở bản thể từ cứu công chúa, rốt cuộc có rắp tâm như thế nào! Ngươi tới, đem cái người cả gan làm loạn này trói lại cho bản thể từ!" Lúc này, Tiết Sắc lại khôi phục lại bộ dáng thể từ Âm Sơn Công.

Huyện thái gia sớm biết Tiết Sắc ở trong này, phụ thân của hắn, là cấp trên trực tiếp lãnh đạo của hắn, hắn chỗ nào dám đắc tội, lập tức để người đem tên sai dịch làm chuyện xấu trói lại.

Tiết Sắc tuy rằng có vết thương ở trên đùi, nhưng lúc này lo lắng cho Ngọc Phi Yên, cũng đoạt lấy ngựa, xoay người mà đi.

"Hà lão ngô!" Liên Cẩn dắt dây cương, nhìn Hà lão ngô, "Ngươi lập tức triệu tập bách tính trên thị trấn, mang bọn họ đi vào trong đó!"

Liên Cẩn chỉ vào khói đen dày đặc đang cuộn cuộn ở xa xa.

"Ngươi đi nói cho bọn họ, đã tìm được nữ nhi bọn họ, để bọn họ đi đón nữ nhi về nhà!"

"Dạ dạ! Tiểu dân lập tức đi làm!"

Đối với lời nói của Liên Cẩn, Hà lão ngô là tin phục không thôi, vội vàng đi gõ cửa từng nhà.

Trên đỉnh núi, lửa lớn càng cháy càng mạnh.

Các thiếu nữ vây quanh ở cùng nhau, nhìn chăm chăm địa phương bị thiêu hủy.

Nơi chứa đựng tội ác dơ bẩn, cùng ký ức thống khổ, đều bị thiêu hủy trong ngọn lửa này, bị cháy thành tro.

Chỉ là, miệng vết thương trong lòng các nàng, lại cần thời gian rất lâu mới có thể khép lại, có lẽ, vĩnh viễn cũng khép lại không được,

"La Sát cô nương, quan binh đến !"

Chờ mặt trời rốt cục từ chân trời đi đi lên, Triệu Thắng kích động đi tới, chỉ vào nơi tro bụi cuộn cuộn ở xa xa, "Là quan binh đến ! Còn có, thật nhiều bách tính cũng đến!"

"Thật vậy chăng?" Mở miệng nói chuyện là các thiếu nữ bị bắt tới, các nàng tiến đến vách núi, nhìn phía xa.

"Là cha mẹ ta tới đón ta sao?"

"Đúng vậy! Khẳng định đúng vậy!"

"Thật tốt quá, ta có có thể nhìn thấy người nhà ta !"

"Cha mẹ, ta rất nhớ các người a —— "

Thanh âm của các thiếu nữ, rất xa, thông qua không khí, truyền đến tai Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung, trong lòng bọn họ có cảm giác có tội nặng nề hơn.

"Àm!"

Hoắc thần y mạnh đứng lên, đi đến trước mặt Tư Đồ Kiến, đem hắn làm tỉnh lại.

"Nói cho ta biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Được Vương Các vì sao phải làm như vậy? Ai mệnh lệnh ngươi ! Vì sao Được Vương Các lại biến thành như bây giờ, ngươi nói, ngươi nói a!"

Hoắc thần y kích động cầm lấy cổ áo Tư Đồ Kiến lắc lắc.

"Sư thúc tổ, ngươi còn như vậy, hắn sẽ chết !"

Trình Quan Trung cũng thật muốn biết đáp án, nhưng là hắn vẫn khuyên giải Hoắc thần y, làm cho hắn bình tĩnh lại.

Dù sao trước mắt trong tay bọn họ chỉ còn lại có Trần chủ trì cùng Tư Đồ Kiến, nếu bọn họ chết, chân tướng việc này sẽ bị chôn vùi .

Nhìn thấy Trình Quan Trung cầu tình thay cho mình, Tư Đồ Kiến khổ sở cười cười.

Hắn lúc này mới cảm nhận được lục phủ ngũ tạng đảo lộn là cảm giác gì, vừa rồi còn chưa cảm nhận được, lúc này đây tỉnh lại, trong bụng cuộn cuộn sóng ngầm, đau đến lợi hại hơn.

"Hảo sư đệ! Ngươi giúp ta nói chuyện, để ta trở về!"

Tư Đồ Kiến dựa vào ở trên đại thụ, há to mồm thở phì phò, sắc mặt trắng bệch, cả người ướt đẫm, giống như mới được vớt ra từ trong nước.

"Chuyện này, ta không thể nói cho ngươi biết được!"

"Bằng không, ngươi và ta đều sẽ mất mạng! Sư đệ, chúng ta là đồng môn, ta bình thường đối với ngươi cũng không tệ, ngươi cũng đừng hỏi lại. Nể tình ngày xưa, ngươi đưa ta trở về Dược Vương Các!"

Đến giờ phút này, Tư Đồ Kiến còn cố sống chết giữ bí mật, làm cho Trình Quan Trung phi thường thất vọng.

"Đại sư huynh, các ngươi phạm vào tội lớn, ta cứu không được ngươi!" Trình Quan Trung mặc dù có đôi khi rất ích kỷ, bản thân có những tính toán nhỏ nhặt, nhưng cũng không hồ đồ đến nỗi không biết chuyện lớn nhỏ như vậy.

Huống chi, ở trong này Trình Quan Trung căn bản là không quyền lên tiếng.

Ngọc Phi Yên còn không có mồm miệng nói chuyện, hần nào dám tự chủ trương. Huống hồ, Tư Đồ Kiến đáng tội chết, Trình Quan Trung cho dù có hồ đồ đến mức nào, cũng hiểu rõ đạo lý này.

Thấy Trình Quan Trung không chịu cứu giúp, Tư Đồ Kiến ho khan hai tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Trình sư đệ, ngươi cho là ngươi rất sạch sẽ sao?"

Tư Đồ Kiến cười, há mồm thở dốc, "Thời điểm ngươi trở thành cao cấp dược sư, sư môn có phải hay không cho ngươi ăn thông tâm hoàn, giúp ngươi thăng cấp?"

"Trong... trong thông tâm hoàn kia, có một loại dược, chính là kinh nguyệt của xử nữ..."

Tư Đồ Kiến vừa nói xong, Trình Quan Trung lập tức chạy đến một bên nôn mửa liên tục.

"Nôn —— "

Trước nay Trình Quan Trung chưa từng có cảm giác ghê tởm như vậy, lúc trước hần đến thời điểm thăng cấp, sư môn đích xác ban cho một viên thông tâm hoàn, sau khi ăn vào, Trình Quan Trung lập tức thăng cấp thành dược sư cao cấp.

Nhưng là, nếu Tư Đồ Kiến nói là thật, thông tâm hoàn kia là được chế tạo như vậy, Trình Quan Trung tình nguyện chính mình không thăng cấp, cũng không muốn ăn thông tâm hoàn này.

"Nôn —— "

Trình Quan Trung với ngón tay vào trong cổ họng, nỗ lực muốn đem những thứ dơ bẩn gì đó nhỏ ra.

Nhìn thấy hần như vậy, Tư Đồ Kiến cười đến lợi hại, khóe miệng tràn ra máu cũng càng ngày càng nhiều. "Vô dụng, đã ô uế! Đều ô uế!"

"Hần không thể lại chịu kích thích!"

Thấy Tư Đồ Kiến như vậy, Ngọc Phi Yên tiến lên cho hần một viên dược, giữ lại mạng của hần,

"Các ngươi có nghi vấn gì, vẫn là hỏi con lừa ngựa kia đi!"

"Cô nương, ngươi là tiên nữ sao?"

Nội thương hơn nữa ngoại thương, làm cho Tư Đồ Kiến trở nên hồ đồ, hần hí mắt, ánh mắt mê ly. "Ngươi là tới cứu ta sao?"

"Không!"

Thấy Tư Đồ Kiến bắt đầu nói mê sảng, Ngọc Phi Yên lắc lắc đầu, "Ta là tới đưa ngươi xuống địa ngục!"

"Địa ngục..."

Tư Đồ Kiến rù rì nói.

"Ta đã sớm ở trong địa ngục ..."

Thấy Ngọc Phi Yên nhắc tới tên còn lại, thế này mới nhớ tới còn có một tên hòa thượng, lập tức đem Triệu Lập Nhân đánh thức, không nói hai lời, chăm cứu cho hần, ép hỏi hần chuyện đã trải qua.

Triệu Lập Nhân là một người không có cốt khí, bị Hoắc lão hống liên tục dọa sợ, hần thế nhưng đem tất cả sự tình đều nói ra.

Nguyên lai, hắc chính là đầu lĩnh của một cái bang thổ phi nhỏ, sau này gặp Tư Đồ Kiến, Tư Đồ Kiến bảo hắc bắt cóc thiếu nữ, lấy kinh nguyệt, hơn nữa lại cho hắc số tiền lớn.

Nhìn thấy nhiều bạc như vậy, Triệu Lập Nhân lập tức mang theo mười mấy huynh đệ thực hiện hoạt động công khai bắt cóc nữ tử như vậy.

"Chỗ này là hắc tìm, thuốc mê dùng được cũng là hắc cho ta, ta chỉ cần hàng tháng cung cấp một lượng nhất định kinh nguyệt của thiếu nữ là được rồi."

"Chúng ta nguyên bản đã có một chút công phu, sau này trong tay lại có mê dược, dân chúng nơi này làm sao có thể là đối thủ của chúng ta. Đại nhân cho chúng ta muốn, đem thời gian hành kinh của các nàng không chế trong mấy ngày nay, chỉ chờ gộp nhặt kinh nguyệt mới, đại nhân sẽ tới đây lấy đi."

"Vậy hắc lấy kinh nguyệt rốt cuộc có tác dụng gì?" Ngọc Phi Yên hỏi.

"Ta cũng không biết, chuyện này ta đã từng hỏi, nhưng là đại nhân đem ta mắng một trận. Ta, ta chỉ biết là phái trên đại nhân có một chủ nhân, đây là mệnh lệnh của chủ nhân."

Triệu Lập Nhân run rẩy quỳ trên mặt đất, nơi nào còn có tinh thần như lúc trước.

"Người cùng tên chủ nhân kia có tiếp xúc qua sao?" Hoắc thần y nắm chặt nắm tay.

Xem ra, chuyện này thật sự cùng Dược Vương Các có quan hệ.

Chủ nhân này, rốt cuộc là chương môn, hay là các trưởng lão khác?

Lại nghĩ đến Lâm chương môn, Hoắc thần y có chút không chắc chắn.

Sư huynh tuy rằng coi trọng chức chương môn, nhưng là, hắc đề ý nhất cũng là Dược Vương Các, tuyệt đối sẽ không làm ra việc tổn hại Dược Vương Các như vậy.

Kết quả là ai ở sau lưng làm những việc vô lương tâm như vậy? !

"Không có."

Triệu Lập Nhân lắc đầu.

"Đều là Tư Đồ đại nhân tới liên hệ với ta, ta cũng không biết chủ nhân là ai."

Thấy Triệu Lập Nhân lẩn qua lộn lại đều là mấy câu nói đó, rốt cuộc hỏi cũng không được gì, Hoắc thần y cuối cùng rút ra ngân châm, Triệu Lập Nhân lập tức xui lơ ở trên mặt đất.

Mà lúc này, quan binh cùng bách tính đều đã đến dưới vách núi.

"Các người chậm một chút, một cái thang dây chỉ có thể đi xuống một người!" Ngọc Phi Yên cẩn thận an bày hết thấy, các thiếu nữ dựa theo lời nàng nói, xếp thành đội, chờ đợi cùng người nhà đoàn viên.

Bởi vì nhân số tương đối nhiều, chờ các thiếu nữ đều bình an tới mặt đất, đã đến giữa trưa.

"Triệu đại nhân, người công công chúa đi trước! Trình Quan Trung, người sợ độ cao, người cùng Triệu đại nhân đi cùng nhau, gặp được sự tình gì, còn có thể thỉnh Triệu đại nhân giúp đỡ!"

Đối với an bày của Ngọc Phi Yên, Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung đều không có nghi vấn.

Ngay tại thời điểm Triệu Thắng cùng Trình Quan Trung song song tới mặt đất, bầu trời bỗng nhiên bay tới một đám hắc điều đông nghìn nghịt, giống như một mảnh nùng trù mây đen, thẳng đến đỉnh núi mà đến.

Hoắc thần y đang chuẩn bị đem Tư Đồ Kiến trói lại trên thang dây, Ngọc Phi Yên bỗng nhiên hô to một tiếng, "Hoắc lão, cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hạ Hầu Tuyết, lần sau sẽ không có vận tốt như vậy

Mặc dù nghe được thanh âm của Ngọc Phi Yên, Hoắc thần y đã sớm có đề phòng, nhưng là hắc vẫn là xem nhẹ lực sát thương của đám chim chóc này.

Một đám chim chóc đông nghìn nghịt lao thẳng xuống, giống như một thanh kiếm gió màu đen, chém về phía Hoắc thần y.

Ngay tại thời điểm ông vừa muốn né tránh, hắc điều đầu lĩnh mắt đỏ đã đi tới trước mặt Hoắc thần y, mồ bèn nhọn, thẳng gõ con mắt hắc, móng vuốt đỏ như máu cũng móc vào cằm của Hoắc thần y.

"Nghiệt súc, muốn chết!"

Ngay tại thời điểm Hoắc thần y cho rằng mắt mình sẽ bị hắc điều mổ rớt, một tiếng nước nổ, hai đạo tố sắc sợi nhỏ đánh lại đây, hình thành một đạo bình chướng, đem toàn bộ hắc điều tập kích Hoắc thần y che ở phía sau sợi nhỏ.

"Hoắc lão, rút lui!"

Được Ngọc Phi Yên ra lệnh, Hoắc thần y vội vàng lác mình mà chạy, nào biết được, hắc điều cũng không có đuổi theo, ngược lại đem Tư Đồ Kiến bao bọc vây quanh.

Mục tiêu của bọn nó là Tư Đồ Kiến a!

"A! Cứu mạng! Mau cứu cứu ta!"

Chỉ nghe thấy Tư Đồ Kiến bị thảm kêu rên một tiếng, một cổ gió màu đen bao quanh bao lấy hắc, xa xa nhìn lại, giống như một cái kén màu đen, đem Tư Đồ Kiến chặt chẽ bao vây ở trong đó.

Bên trong, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, Hoắc thần y nhìn không thấy trong đó rốt cuộc phát sinh cái gì, lại có thể tưởng tượng ra Tư Đồ Kiến đang phải trải qua tra tấn như thế nào.

"Không tốt, bọn nó muốn giết người diệt khẩu!"

Tuy rằng Hoắc thần y đoán được mục đích của hắc điều, nhưng là, hắc căn bản là không làm gì được ngàn vạn chim chóc này.

Huống chi tốc độ bọn nó rất nhanh, Ngọc Phi Yên vừa mới đưa ngọn lửa ra, đám chim chóc này nhìn thấy ánh lửa, lập tức giải tán, địa phương mà Tư Đồ Kiến vừa rồi đang ở, chỉ lưu lại một cái khung xương trắng.

Đây rốt cuộc là loại chim chóc gì?

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy đem một người ăn đến xương thịt cũng không thừa!

Hoắc thần y đã không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả sự việc kinh khủng mà mình tận mắt nhìn thấy.

Trước sau bất quá ngắn ngủi mười mấy giây đồng hồ, một người sống sờ sờ cứ như vậy không còn! Chẳng lẽ, việc này cũng là Dược Vương Các làm? Một cỗ sợ hãi tại trong lòng Hoắc thần y dâng lên.

Dược Vương Các rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao sẽ biến thành cái dạng này!

Hoắc thần y dờ dẫm, tóc hoa râm lung tung rối tung trên vai đầu, trong lúc nhất thời, ông trở nên già đi rất nhiều.

Mà bên kia, Ngọc Phi Yên đang đại chiến với hắc điều.

"Nghiệt súc, ta mặc kệ các ngươi có lai lịch gì, hôm nay liền là ngày chết của các ngươi!"

Nhân chứng quan trọng nhất thế nhưng ở trước mặt mình bị giết chết, Ngọc Phi Yên làm sao có thể không giận. Những hắc điều này rõ ràng chính là có người khống chế, đặc biệt tới giết người!

Hiện tại, Tư Đồ Kiến đã chết, chỉ còn lại có Triệu Lập Nhân, nhân chứng này, nàng vô luận như thế nào đều phải giữ được.

Sợi nhỏ trong tay Ngọc Phi Yên nhìn như mềm mại vô lực, kỳ thực uy lực mười phần.

Hai bên bất quá là dây dưa vài cái qua lại, thì có mấy trăm hắc điều bị nàng đánh rơi trên mặt đất.

Toàn bộ hắc điều này, nội tạng bị chấn nát, rơi trên mặt đất tử vong ngay tại chỗ.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên rời đi như vậy, hắc điều đầu lĩnh mắt đỏ mang theo cả bầy điều bay đến không trung, rời xa Ngọc Phi Yên, nhưng bọn nó vẫn như trước không có quên nhiệm vụ của chính mình, như trước nhìn chăm chăm Triệu Lập Nhân đang tránh ở sau đại thụ run run, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm

"Chiêm chiêm".

"Cứu ta! Tiên tử cứu mạng!"

Triệu Lập Nhân vừa mới nhìn thấy Tư Đồ Kiến chết thảm, đã sớm sợ tới mức tiểu trong quần.

Kia mà là điều sao?

Điều ăn thịt người, không phải điều, là quái vật!

Thấy hắc điều chiếm cứ không trung, thành mây đen, thế nào cũng không chịu rời đi, Ngọc Phi Yên biết bọn nó là muốn cùng bản thân đánh lâu dài.

Hắc điều chiếm cứ ưu thế về độ cao, Ngọc Phi Yên không có cánh, căn bản không làm gì được bọn nó. Bởi vậy, hai bên cứ giằng co mãi như vậy.

"Ngao —— ô —— "

Đúng lúc này, Thăng Ngốc thét lên một tiếng, chạy đến trước mặt Ngọc Phi Yên, ý bảo nàng cười trên lưng mình.

Tiểu cô nương, mau lên đây!

Chúng ta cùng nhau, giết chết bọn điều này!

Dù loại biểu hiện của Thăng Ngốc, sớm đã không giống những loài chó bình thường, Ngọc Phi Yên không kịp nghĩ đến nó rốt cuộc là cái gì, liền ngồi ở trên lưng Thăng Ngốc.

"Thăng Ngốc, dựa vào nguoi !"

"Ngao —— ô —— "

Để các nguoi kiến thức một chút tiểu ngốc ngốc dũng mãnh phi thường vô địch cùng tiểu cô nương vô cùng khả ái có uy lực cực lớn như thế nào! (Ngốc thật cường hãn)

Sự việc sau này, theo ngày đó bách tính ở dưới chân núi nhớ lại, bọn họ thấy được một tổ y (áo trắng) tiên nữ, cười hắc long nhẹ nhàng mà đến, giúp bọn họ đuổi đi người xấu, cấp Phụng Minh trấn mang đến an bình cùng cát tường.

Vì tưởng niệm tiên nữ cùng hắc long, Phụng Minh trấn đổi tên thành Tiên Nữ trấn, địa phương bọn họ hàng yêu trừ ma, gọi là Hắc Long Nhai.

Thật lâu sau, Ngọc Phi Yên nghe được truyền thuyết về Tiên Nữ trấn cùng Hắc Long Nhai, cười đến suýt chút nữa đau socola hông.

Nàng bắt quả là cùng Thăng Ngốc cùng nhau, đem bọn hắc điều giết hết một con cũng không để lại, thế nào truyền đến cuối cùng, đã bị nói thành Tiên Nữ cùng Hắc Long đây!

Quả nhiên, nhân dân quần chúng vô cùng có sức tưởng tượng nha!

Ngọc Phi Yên nào biết đâu rằng, lúc đó, nàng cùng Thăng Ngốc một đen một trắng, nhảy dựng lên, ánh mặt trời màu vàng bao lấy bọn họ một tầng nhàn nhạt màu vàng, như vậy, thần thánh vô cùng, những người dân nhìn thấy cảnh này đều quý trên mặt đất cúng bái, hô to "Tiên nhân!"

"Hoắc lão, nguoi mang con lừa ngốc đi xuống! Chờ ta giết chết bọn ác điều này, lại đến chỗ các nguoi!"

"Được!"

Hoắc thần y hiện tại đã tỉnh táo lại, thấy Triệu Lập Nhân sợ tới mức nhúc nhích không được, Hoắc thần y liền bước lên phía trước dìu hắn.

Nhưng Triệu Lập Nhân quả thực không hổ với cái tên mập mạp của hắn, cộng thêm cái đầu lớn, Hoắc thần y làm sao có thể dìu hắn được.

Trải qua một phen ép buộc, hai người mập mạp đều mệt đến thở hổn hển.

Ngay tại thời điểm Hoắc thần y gấp đến độ xoay quanh, Mặc Thương xuất hiện tại đỉnh núi, có hắn hỗ trợ, Hoắc thần y thoải mái rất nhiều. Bọn họ trực tiếp đem Triệu Lập Nhân trôi trên thang dây, hai người một trái một phải, hộ tống Triệu Lập Nhân đến dưới chân núi.

Quá trình xuống núi cũng không thuận lợi, hắc điều mắt đỏ tựa hồ nhìn thấy Triệu Lập Nhân, nó "Chiêm chiêm" hai tiếng, hắc điều chia làm hai cổ, một cổ đối phó Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngốc, một cổ công kích Triệu Lập Nhân.

Cũng may, kiếm pháp của Mặc Thương siêu quần, lại có Hoắc thần y rải được hướng không trung, nhóm hắc điều tổn thất trầm trọng, cuối cùng không thể không chạy trốn chết.

Trên đỉnh núi.

Nhìn ra hắc điều mắt đỏ là đầu đàn, Ngọc Phi Yên lúc này lấy ra ngân châm, tay trái tay phải đều nắm ba ngân châm, bắn về phía hắc điều mắt đỏ.

Nào biết được, hắc điều cực kỳ có linh tính, không đợi ngân châm tới gần, nó liền trốn tránh.

Bất quá, sáu căn ngân châm của Ngọc Phi Yên ẩn sâu huyền bí, hai cây hư ảo, hai cây chân thật, hai cây cuối cùng mới là trọng yếu nhất.

Hắc điều mất đồ hao hết khí lực, rốt cục né tránh ba căn ngân châm, thấy căn ngân châm thứ tư lại mạnh mẽ bay đến, hắc điều bất lấy chim chóc bên cạnh, đỡ châm thay cho chính mình.

Ngay tại thời điểm hắc điều mất đồ đắc ý hả hê, ở mặt khác hai căn ngân châm từ sau lưng vòng lại đây, một trái một phải, phân biệt châm vào trong ánh mắt màu đỏ của nó, đau đến hắc điều "Chiêm chiêm" một tiếng, rớt xuống.

Không đợi nó rơi xuống, Ngọc Phi Yên dùng sợi nhỏ phóng ra, bao lấy thân thể của hắc điều, thoáng dùng sức, hắc điều mất đồ lập tức biến thành một đồng máu.

"A! Ánh mắt ta!"

Cách đó trăm dặm, một nam nhân áo đen che ánh mắt, máu tươi từ trong khe hở ngón tay hần chảy xuống. Hắn nguyên bản rút một cỗ huyền lực đặt ở trên mắt hắc điều, hắc điều chẳng những có thể quan sát bốn phía, hơn nữa chỉ huy hành động, làm sao có thể dự đoán được, sẽ bị người khác trực tiếp phế đi ánh mắt.

Huyền lực phản xạ trở về, làm cho ánh mắt của hắc y nam tử bị thương, hần nỗ lực điều chỉnh hơi thở, qua một hồi lâu, mới dần dần khôi phục lại.

Chờ hần tại mờ to mắt, hai mắt đã đỏ một mảnh.

Nữ nhân đáng chết, nguoi thể nhưng tổn thương ánh mắt ta!

Ta nhất định phải báo thù, báo thù!

Vừa nghĩ đến thông qua hắc điều mất đồ nhìn thấy bộ dáng thiếu nữ khuynh thành, hắc y nam lại nghĩ tới nên như thế nào tra tấn nàng. Ta ở chỗ này chờ nguoi, chờ nguoi chui đầu vô lưới...

Đầu lĩnh đã chết, hắc điều còn dư lại lập tức không có chủ kiến, chung quanh tán loạn.

Cái này đã tạo cơ hội cho Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngốc.

Một người một chó, công lực rất mạnh.

Ngọc Phi Yên lấy sợi nhỏ làm vũ khí, quấy trong không khí, những thứ này cuốn vào dòng khí hắc điều, lông chim ào ào bị bóc ra, khung xương chia lìa;

Biện pháp của Thăng Ngốc càng trực tiếp hơn, há miệng, mười hắc điều bay đến liền thành mỷ thực trong bụng nó, đói bụng cả đêm, Thăng Ngốc khẩu vị mở rộng, số hắc điều bị nó ăn vào bụng, cũng không đếm được.

Dưới chân núi, hai chân Triệu Lập Nhân vừa mới đạp mặt đất, lập tức có quan binh lại đây đội gong xiêng cho hần, hơn nữa đưa hần bao bọc vây quanh, làm đối tượng trọng điểm bảo vệ.

Lại qua một hồi lâu, Ngọc Phi Yên cùng Thăng Ngốc mới từ trên núi xuống đến.

"Ân nhân a!"

Dân chúng đã được nghe nói chuyện đã xảy ra trên đỉnh núi từ những thiếu nữ được cứu trở về, lập tức quỳ gối trước mặt Ngọc Phi Yên dập đầu.

"Các nguoi đã giúp chúng ta đại ân, giúp chúng ta trừ bỏ họa lớn a!"

Đối mặt bách tính cảm động đến rơi nước mắt, Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung lựa chọn tránh ở phía sau Ngọc Phi Yên.

Ân nhân, xưng hô như vậy bọn họ không dám nhận!

Đội chân tướng chuyện này rõ ràng, nhóm dân chúng giờ phút này cảm kích bọn họ, cho rằng bọn họ là ân nhân, sẽ bồi vì bọn họ là người Được Vương Các, lập tức thay đổi thái độ, đem bọn họ là chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.

"Hoắc lão, Trình công tử, việc này không phải do các nguoi làm. Các nguoi không cần đem sai lầm của người khác gánh vác trên người bản thân!"

Thanh âm của Ngọc Phi Yên rất nhẹ, nhưng giọng điệu phi thường thành khẩn.

Nghe xong lời của nàng, tâm tình Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung mới tốt lên một chút.

Chỉ là, trong lòng bọn họ lại càng thêm kiên định, cần phải tìm được chân tướng sự tình!

Nghĩ vậy, Hoắc thần y từ biệt với Ngọc Phi Yên, một giây hần cũng không đợi nổi nữa, hần không thể mọc cánh, hiện tại liền bay đến Được Vương Các tìm Lâm chương môn hỏi cho ra lẽ.

Trình Quan Trung cũng có suy nghĩ như Hoắc thần y, trong việc này, bọn họ khó được đạt thành nhất trí.

"Hoắc lão, Trình công tử, hiện tại các ngươi thật sự muốn đi sao?"

Không biết vì sao, Ngọc Phi Yên luôn cảm thấy chuyện lần này đã xảy ra có chút không đơn giản.

Hoắc thần y có tính cách đơn thuần trực tiếp, hiện thời tình hình Dược Vương Các không biết như thế nào, nếu hấn lỗ mắng trở về chất vấn, chẳng những sẽ dả thảo kinh xà, nói không chừng còn có thể đem lại mối họa cho bản thân!

"Ngọc nha đầu, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì! Ngươi yên tâm, chuyện này, ta nhất định sẽ cẩn thận, nhất định cẩn thận ! Không tìm ra chân tướng, không bắt lấy hung phạm, trong lòng ta bất an, lương tâm cũng bất an a!"

Vô luận Ngọc Phi Yên khuyên như thế nào, Hoắc thần y cũng đã quyết định. Cùng Liên Cẩm từ biệt, Hoắc thần y mang theo Trình Quan Trung vội vã rời đi.

Chính là, này hai người cũng không biết, lúc này đây chờ đợi bọn họ là tử thần...

Hoắc thần y cùng Trình Quan Trung rời đi không bao lâu, Hạ Hầu Tuyết lại tỉnh lại.

Nhìn thấy bốn phía nhiều người như vậy, Hạ Hầu Tuyết ôm đầu, thét chói tai ngồi trên mặt đất.

"Công chúa, ta là Triệu Thắng! Ngươi hiện tại an toàn , không cần sợ hãi!"

Triệu Thắng vội vàng ngồi trên mặt đất nhẹ giọng an ủi Hạ Hầu Tuyết, nào biết được nàng lại ngẩng đầu, quan sát bốn phía, xác định chính mình thực sự an toàn, nói một câu nói,

"Triệu Thắng, bản công chúa mệnh lệnh ngươi đem tất cả mọi người giết chết! Ta không muốn phải nhìn bọn họ!"

Hạ Hầu Tuyết đột nhiên nói ra một câu, Triệu Thắng căn bản là làm không được.

Giết người?

Trừ bỏ Huyện thái gia cùng quan sai, còn những người còn lại đều là bách tính của Phượng Minh trấn, bọn họ vừa mới cùng nữ nhi của mình đoàn tụ, Hạ Hầu Tuyết lại hạ mệnh lệnh như vậy, nàng đây là muốn làm gì?

"Các nàng, đem các nàng đều giết chết!" Hạ Hầu Tuyết cầm lấy tay Triệu Thắng, chỉ vào những thiếu nữ đã từng bị nhốt ở trong huyết động.

Cái này, Triệu Thắng rốt cục cũng biết nguyên nhân .

Thời điểm Hạ Hầu Tuyết ở trong huyết động bị Tư Đồ Kiến khi nhục, các thiếu nữ này đều ở bên ngoài.

Mặc dù không có tận mắt thấy cảnh tượng kia, nhưng nghe thanh âm, các nàng cũng có thể đoán ra một hai.

Hiện tại, Hạ Hầu Tuyết muốn Triệu Thắng giết các nàng, đây là sợ hãi chuyện chính mình gặp được bị người truyền ra, cho nên muốn giết người diệt khẩu, dù sao, chỉ có người chết mới có thể làm người khác an tâm!

"Công chúa, các nàng cũng là người bị hại!"

Mệnh lệnh của ngươi, thứ tội ta không thể vâng theo!"

Triệu Thắng vừa dứt lời, Hạ Hầu Tuyết lại xán qua một bạt tai, đánh vào mặt Triệu Thắng.

"Nô tài lớn mặt! Mệnh lệnh của bản công chúa ngươi cũng không nghe sao!"

Bị Hạ Hầu Tuyết ngay trước nhiều người như vậy làm bẽ mặt, mặc dù Triệu Thắng có tính khí tốt như thế nào, lúc này sắc mặt cũng trầm xuống."Công chúa thỉnh tự trọng! Ta dầu gì cũng là Võ thánh, ngay cả hoàng thượng, cũng chưa từng gọi ta nô tài!"

Triệu Thắng không chịu nghe mình, Hạ Hầu Tuyết vội vàng nhìn về phía Huyện lệnh La Sơn huyện.

"Ngươi tên là gì?"

Thấy Tuyết công chúa chủ động nói chuyện với bản thân, Huyện lệnh La Sơn huyện không rõ chân tướng lập tức tiến lên hành lễ, "Hạ quan là Huyện lệnh La Sơn huyện - Ngô Dụng."

"Ngô Dụng, ngươi nghe cho rõ! Bản công chúa mệnh lệnh ngươi, đem toàn bộ nữ nhân này giết!"

"Các nàng tại đỉnh núi bị người khác làm bẩn, thân thể đã sớm không còn thuần khiết, người như vậy còn sống, để cha mẹ chịu nhục, làm gia tộc hổ thẹn, bản công chúa hiện tại liền ban cho các nàng chết, để các nàng giữ lại thể diện!"

Thanh âm Hạ Hầu Tuyết rất lớn, đầy khí thế, những bách tính này sợ tới mức vội vàng ôm nữ nhi quý xuống cầu xin tha thứ.

"Thỉnh công chúa khai ân!"

"Công chúa, mặc kệ nữ nhi của ta gặp phải cái gì, đều là hài tử của ta, làm cha mẹ không có ghét bỏ con cái!"

Lại có thiếu nữ bị nhốt khóc kể, chính mình còn trong sạch, căn bản không phải như lời Hạ Hầu Tuyết, hiện trường lập tức khóc thành một đoàn.

Thanh âm Bách tính cầu xin tha thứ cũng không có làm cho Hạ Hầu Tuyết động lòng, ngược lại làm cho nàng ta càng thêm phần nộ.

Không công bằng!

Những nữ nhân này, đã không sạch sẽ, cha mẹ bọn họ lại càng che chở các nàng ấy, thủy chung không chịu buông tha cho.

Nhưng mà, một khi sự tình của mình bị truyền ra, mặc dù phụ hoàng mẫu hậu có yêu thương chính mình, cũng sẽ không đối xử với nàng giống như bách tính đối đãi nữ nhi.

Bởi vì, nàng là công chúa hoàng gia, nàng làm tổn hại hoàng thất, việc này không thể tha thứ!

Đến lúc đó, chờ đợi nàng mặc dù không phải một ly rượu độc, cũng sẽ phải làm bạn với phật đèn, chết già trong chùa miếu tại hoàng gia.

Nàng còn không có gả cho Liên Cẩn, còn không có làm thê tử của Liên ca ca, nàng không cam lòng!

"Công chúa, ngài đây là..."

Ngô Dụng tuy rằng về mặt chính trị cũng không có hiểu biết nhiều, nhưng hắn cũng không phải người hồ đồ. Thần sắc Hạ Hầu Tuyết là do gặp kích thích cực lớn, cho nên mới đem bị phần của mình phát tiết ở trên người bách tính.

Sát hại bách tính vô tội, cũng không phải là việc mà một quan phụ mẫu có thể làm.

Mặc dù hắn không tính là một cái quan lại tốt!

"Ngô Dụng, ngươi có muốn làm quan lớn?"

Hạ Hầu Tuyết nhìn về phía Ngô Dụng, trong ánh mắt để lộ ra dụ hoặc, "Chỉ cần ngươi nghe lời bản công chúa, chờ bản công chúa hồi kinh, nhất định sẽ ở trước mặt phụ hoàng thay ngươi nói ngọt."

"Đến lúc đó, đừng nói một cái Huyện lệnh nhỏ nhoi, cho dù ngươi muốn làm quận thủ, cũng là có thể."

Hạ Hầu Tuyết nhìn như thật bình thường, nhưng là ánh mắt nàng tràn ngập điên cuồng.

Quận thủ, đối Ngô Dụng mà nói, đích xác rất có lực dụ hoặc, nhưng để hắn xuống tay đối với bách tính tay không tác sát, hắn làm không được!

Huống chi bên cạnh còn có thể từ Âm Sơn Công, Liên công tử, nếu Ngô Dụng thật sự muốn mạng dân chúng vô tội, sợ là không đợi hắn lên làm quận thủ, đã bị hoàng thượng kéo đi ra ngoài chém.

"Công chúa, hạ quan không thể tuân mệnh."

Suy xét một lát, Ngô Dụng từ chối Hạ Hầu Tuyết.

"Hỗn đản! Các ngươi ăn bổng lộc của triều đình, vì triều đình tận lực, nhưng đến thời điểm máu chó, bản công chúa cần dùng của các ngươi thời, cả đám đều làm rùa đen rút đầu."

Hạ Hầu Tuyết nói chuyện, đột nhiên đem đao ở bên eo Ngô Dụng rút ra, vung đao chém về phía bách tính.

"Nếu các ngươi không chịu động thủ, bản công chúa tự mình đến!"

"Cứu mạng a, giết người!" Bách tính nhóm làm sao dự đoán được Hạ Hầu Tuyết sẽ phát cuồng như vậy, ào ào tránh né.

Hạ Hầu Tuyết một bên vung đao, một bên lớn tiếng kêu la:

"Ta là công chúa, giết vài người, phụ hoàng sẽ không trách tội ta! Các ngươi liền chịu chết đi!"

Hạ Hầu Tuyết không có trình tự, chém lung tung, Triệu Thăng sợ hãi Hạ Hầu Tuyết phạm sai lầm lớn, vội vàng che chở bách tính, kết quả càng thêm chọc giận Hạ Hầu Tuyết, hắn càng muốn bảo vệ ai, Hạ Hầu Tuyết càng là đối với người đó phát cuồng hơn.

Nhìn thấy Triệu Thăng chặt vật ứng phó Hạ Hầu Tuyết như vậy, Ngọc Phi Yên rốt cục nhìn không được.

Sau khi cứu được một cô thiếu nữ, Ngọc Phi Yên tiến lên, "Bốp bốp", hai cái bạt tai đánh vào trên mặt Hạ Hầu Tuyết.

Lập tức, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng ta, sưng đỏo giống như cà rốt.

"Người là ai? Người thật to gan, thế nhưng chắn đường bản công chúa!"

Bởi vì trên người trên mặt Ngọc Phi Yên đều là huyết, nhìn không ra diện mạo, Hạ Hầu Tuyết hơn nửa khắc cũng không có nhận ra nàng.

"Ta là ai cũng không trọng yếu, người chỉ cần làm rõ ràng một việc, những người này, là ta bảo bọc ! Người nếu dám đụng tới một sợi lông của bọn họ, ta liền giết người!" Ngọc Phi Yên chỉ vào bách tính đang né tránh ở phía sau khí phách nói.

"Người, người là Ngọc La Sát!"

Đến lúc này, Hạ Hầu Tuyết mới từ trong thanh âm Ngọc Phi Yên đoán ra nàng là ai.

"Ta chỉ biết người nhìn ta không vừa mắt, người đã sớm đoán ra Tiểu Anh có vấn đề, lại không nói với ta, để ta bị nàng bắt cóc, người lại thấy chết không cứu! Ngọc La Sát, người là kẻ tiện nhân, ta muốn giết người!"

Hạ Hầu Tuyết giống như nổi điên, vung loạn đao, hướng Ngọc Phi Yên chém tới.

"Phanh ——" không đợi nàng tới gần Ngọc Phi Yên, đối phương bay lên một cước, đem Hạ Hầu Tuyết đá bay trên mặt đất.

Lúc này đây, Hạ Hầu Tuyết cũng không có nhận thua, nàng chịu đựng đau tiếp tục đứng lên, xông về phía Ngọc Phi Yên.

Trong đáy lòng Hạ Hầu Tuyết, đã nhận định Ngọc Phi Yên vu oan hãm hại nàng.

Khó trách lúc đó Ngọc Phi Yên sẽ có biểu tình tựa tiểu phi tiểu như vậy, nàng rõ ràng cái gì cũng biết, lại xem mình như ngọc tử, tro mắt nhìn mình bị lừa, thật sự là không thể tha thứ.

Nhất định là Ngọc La Sát thích Liên ca ca, cho nên mới làm ra độc kế như vậy đến hại nàng.

Đúng, nhất định là như vậy!

Ngay tại thời điểm Ngọc Phi Yên chuẩn bị ra tay, Triệu Thắng nhìn không được thay Hạ Hầu Tuyết cầu xin tha thứ:

"La Sát đại nhân, thỉnh người thủ hạ lưu tình a!"

Nhìn má phải Triệu Thắng sưng đỏ in dấu bàn tay, Ngọc Phi Yên lắc lắc đầu, "Triệu đại nhân, đối với người thủy chung không chịu nghĩ lại chính mình sai ở chỗ nào, luôn ở trên người người khác tìm kiếm nguyên nhân, cần phải cho nàng một kích đau kịch liệt, nhường nàng tỉnh táo lại."

Nói xong, Ngọc Phi Yên chẳng những đoạt qua hung khí trong tay Hạ Hầu Tuyết, còn một chưởng đem Hạ Hầu Tuyết đánh bay trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-2: Hạ Hầu Tuyết, lần sau sẽ không có vận tốt như vậy (2)

"Người, người dám đánh ta!"

Lỗ mũi khoang miệng Hạ Hầu Tuyết đều toát ra máu tươi, nàng ho khan , ngực đau đớn không thôi, "Ta, ta sẽ nói phụ hoàng..."

Hạ Hầu Tuyết lời còn chưa nói hết, đã bị Ngọc Phi Yên đánh gãy.

"Đừng nói lời nói ngu xuẩn cái gì tru di cửu tộc! Thứ nhất, ta tin tưởng hoàng thượng chẳng phải người chỉ nghe lời nói của một bên; thứ hai, người cho rằng , hoàng thượng sẽ vì người ngu xuẩn như người, đắc tội ta?"

Ngọc Phi Yên nói xong, một chưởng đánh trên tảng đá ở bên cạnh, lập tức, nam thạch vỡ thành bột phấn, tứ tán bay lên.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên lộ ra chiêu thức ấy, rõ ràng chính là phẩm cấp Võ Vương, Hạ Hầu Tuyết trong mắt rốt cục liền u ám.

Hạ Hầu Tuyết phi thường rõ ràng, nữ tính Võ Vương vốn liền hiềm thấy, huống chi thiếu nữ trước mắt còn trẻ như vậy, nàng còn có thân phận được sư, nhân tài như vậy, phụ hoàng chỉ biết kiệt lực giữ lại, nơi nào sẽ giết nàng...

So sánh hai cái, ai nặng ai nhẹ, Hạ Hầu Quân Vũ sẽ thiên vị ai, vừa xem hiểu ngay.

Mình lần này, là triệt để thua!

La son huyền Ngô Dung hoàn toàn thật không nghĩ đến này huyết y thiếu nữ là Võ Vương, tin tức này quả thực là rất chấn động ! Khó trách Triệu Thắng lại xưng nàng là La Sát đại nhân...

Đợi chút, La Sát? Ngô Dung bỗng nhiên nhớ tới một người —— Ngọc La Sát.

"Nguyên lai ngài chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Ngọc La Sát!" Ngô Dung vội vàng đi về phía trước bái kiến.

Lão thiên a, kia Ngọc La Sát tại Tần Tri Quốc nhưng là tiếng tăm lừng lẫy a!

Không nghĩ tới nàng sẽ đến Phụng Minh trấn, còn cứu mọi người!

"Ngô Huyện lệnh, ta cũng không nói nhiều. Những thiếu nữ này, là ta, Hoắc thần y, Trình được sư, Triệu đại nhân cùng nhau cứu."

"Ta có thể dùng y thuật của ta cam đoan với người, các nàng đều là băng thanh ngọc khiết hảo cô nương, cũng không phải như lời người kia nói như vậy. Cho nên, ta không hy vọng sau khi ta ly khai, có cái gì đồn đãi không tốt ảnh hưởng sinh hoạt bình thường của các nàng, càng không thích an toàn của người thân các nàng không được cam đoan!"

"Dạ dạ dạ! Ý tứ của ngài ta đã hiểu. Ngài yên tâm, sẽ không có chuyện như vậy phát sinh!"

Ngô Dung vội vàng cam đoan.

Có Ngọc Phi Yên khẳng định, cộng thêm Ngô Dung hứa hẹn, nhóm bách tính nguyên bản lo lắng hãi hùng rốt cục yên lòng.

Về phần xử trí như thế nào Hạ Hầu Tuyết, Ngọc Phi Yên nhìn về phía Triệu Thắng:

"Công chúa bị kinh hách, Triệu đại nhân vẫn là đưa nàng trở lại kinh thành tĩnh dưỡng. Bằng không lại phát sinh cái gì không thoải mái, tiếp theo có thể không phải đơn giản chỉ hai bạt tai như vậy ! Ta cũng không có tính tình tốt, sẽ không luôn thủ hạ lưu tình! Vạn nhất lỡ tay, làm lỡ giết ai, Triệu đại nhân, cũng đừng trách ta không nhắc nhở người!"

Ngọc Phi Yên trong giọng nói có chứa sát ý, làm cho Triệu Thắng run mình một cái.

Hắn hoàn toàn tin tưởng lời nói của Ngọc Phi Yên, nếu Hạ Hầu Tuyết lần sau còn như vậy, Ngọc Phi Yên nhất định sẽ giết nàng.

"Vâng! Ngài yên tâm, sự tình hôm nay, ta sẽ bẩm báo chi tiết với hoàng thượng."

Triệu Thắng đỡ Hạ Hầu Tuyết rời đi, thời điểm đi ngang qua bên người Liên Cẩn, Hạ Hầu Tuyết kiên trì muốn dừng lại.

"Liên ca ca —— "

Hạ Hầu Tuyết vừa mở miệng, Liên Cẩn khom người, sau đó chuyển nửa bước.

Nhìn thấy Liên Cẩn đối với mình tránh không kịp, trong lòng Hạ Hầu Tuyết khó chịu cực kỳ.

Đúng rồi, Liên ca ca biết bói quẻ, chuyện đã xảy ra trên đỉnh núi hẳn khẳng định đã tính đến. Cho nên... Hắn biết nàng không còn thân hoàn bích, hẳn ngài nàng bản, Liên ca ca...

"Liên ca ca, người nghe ta giải thích, ta thật sự không có —— "

Nói đến nơi này, Hạ Hầu Tuyết cũng không biết nàng muốn nói cái gì.

Thật sự không có bị làm bản?

Hay là, thật sự không phải cam tâm tình nguyện ?

Mặc dù nàng không phải cam tâm tình nguyện , mặc dù nàng gãy gãy, phản kháng qua, thì tính sao?

Thủy chung vẫn không thay đổi việc nàng thất trinh là sự thật.

Thất lạc thật lâu, Hạ Hầu Tuyết nổi lên dũng khí, hỏi một vấn đề cuối cùng, "Liên ca ca, người rốt cuộc có hay không thích qua ta? Dù là chỉ có một chút cũng tốt!"

Thời điểm nói chuyện, Hạ Hầu Tuyết đưa ra ngón tay nhỏ, khoả tay múa chân chỉ đầu một phần hai lớn nhỏ, "Một chút xiu cũng có thể!"

"Không có."

Liên Căn không chút do dự trả lời vấn đề này.

"Công chúa, ta cho tới bây giờ không từng thích ngươi."

Lời này, trực tiếp phán Hạ Hầu Tuyết từ hình, ánh mắt nàng xám tro, thân mình lung lay sắp đổ, nếu không có Triệu Thắng đỡ nàng, Hạ Hầu Tuyết sẽ trực tiếp té trên mặt đất.

Không cam lòng a!

Nhiều năm canh gác như vậy, nhiều năm chờ đợi như vậy, kết quả đợi đến chính là một câu, cho tới bây giờ không từng.

Liên ca ca, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu nhẫn tâm!

Tâm ngươi chẳng lẽ là tảng đá? Vì sao ta thế nào ôm ấp, cũng không làm nó ấm áp đây!

Thấy Liên Căn xoay người, nhìn về phía bên kia, Hạ Hầu Tuyết theo ánh mắt của hắn nhìn qua.

Bên kia, Ngọc Phi Yên đang nhẹ giọng an ủi một thiếu nữ được cứu ra, thiếu nữ này cha mẹ đã sớm chuyển nhà ly khai Phụng Minh trấn, các nữ hài khác người nhà đều đến, duy chỉ có phụ mẫu nàng, không biết đi nơi nào.

Tuy rằng Ngọc Phi Yên một thân tố y nhuộm máu, trên mặt cũng có vết máu, nhưng là bộ dáng nàng hòa ái an ủi thiếu nữ, phi thường ôn nhu thân thiết. Cùng bộ dáng vừa rồi trừng phạt Hạ Hầu Tuyết, hoàn toàn bất đồng.

Liên Căn xa xa nhìn Ngọc Phi Yên, ánh mắt nhu hòa, biểu hiện của hắn, càng làm ánh mắt Hạ Hầu Tuyết đau nhói.

"Liên ca ca —— "

Hạ Hầu Tuyết tránh thoát tay Triệu Thắng, tiến lên một phen, gắt gao bắt lấy cánh tay Liên Căn, "Ngươi có phải hay không thích nàng?!"

Thời điểm nói "Nàng", Hạ Hầu Tuyết đều có thể nghe được thanh âm chính mình nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Hầu Tuyết nguyên tưởng rằng lấy tính cách Liên Căn, mặc dù thích, cũng sẽ không nói thẳng ra, nào biết nghe xong lời này, hắn nhẹ giọng cười, "Tất nhiên!"

Ta ngưỡng mộ nàng rất nhiều rất nhiều năm!"

Trong mắt Liên Căn lóe ra nhiệt thành hào quang như vậy, Hạ Hầu Tuyết cho tới bây giờ không từng gặp qua.

Cho đến lúc nàng bị Triệu Thắng mang đi, Hạ Hầu Tuyết cũng không có từ trong chột lóe lên kinh diễm khôi phục lại.

Liên ca ca, ta sẽ không buông tay!

Nhìn Phụng Minh trấn phía xa càng ngày càng nhỏ, ngón tay Hạ Hầu Tuyết ấn vào trong xe ngựa.

Nghĩ như vậy liền đem ta đuổi đi, không có cửa đâu!

Ta nhất định sẽ trở về!

Chuyện thiếu nữ Phụng Minh trấn mất tích, rốt cục phá giải, trong ánh mắt Tiết Sắc nhìn Ngọc Phi Yên trừ bỏ yêu say đắm, càng nhiều hơn là sùng bái.

Ngay lúc Tiết Sắc cho rằng Ngọc Phi Yên sẽ làm lớn một hồi, tìm hiểu nguồn gốc, bắt đến người phía sau màn độc thủ này, Ngọc Phi Yên lại làm một cái quyết định ngoài dự đoán mọi người —— ngày thứ hai liền tiếp tục chạy đi.

"Cái gì? La Sát cô nương, chúng ta cứ như vậy rời đi sao?"

"Triệu Lập Nhân còn không có bị thẩm vấn, chân tướng là cái gì còn không biết, chúng ta không phải hắn là tiến thêm một bước, đem hung phạm đem ra công lý sao?"

Nhìn khuôn mặt Tiết Sắc tràn đầy chính nghĩa, Ngọc Phi Yên thật bất đắc dĩ, liền tiếp hỏi Tiết Sắc mấy vấn đề.

"Ta là mệnh quan triều đình sao?"

"Không phải." Tiết Sắc lắc lắc đầu.

"Quốc gia cho ta bổng lộc sao?"

"Không có." Tiết Sắc lại lắc lắc đầu.

"Ta là nổi danh thần bộ, hay là thanh thiên đại lão gia?"

"Cũng không phải." Tiết Sắc ngậy ngậy cả người.

"Ta chỉ là cái được sư, có thể trị bệnh cứu người, cái khác không có, cũng không thể bao biện làm thay. Huống chi..." Ngọc Phi Yên còn chưa nói xong, Ngô Dụng vội vã chạy lại đây.

"La Sát đại nhân, không tốt, Triệu Lập Nhân chết!"

Nghe được tin tức này, Tiết Sắc sợ ngậy người, canh phòng nghiêm ngặt từ thủ như vậy, Triệu Lập Nhân là chết như thế nào?

Trái lại, Ngọc Phi Yên thần thái như thường, tựa hồ đã sớm đoán được kết quả này.

"Làm sao bây giờ, La Sát đại nhân?"

Ngô Dụng sốt ruột không thôi, nhân chứng duy nhất chết trong tay hắn, hắn cũng có trách nhiệm a!

"Duy nhất biện pháp chỉ có một!" Ngọc Phi Yên mỉm cười, "Đi đại hội đấu được —— "

Hung thủ tại Được Vương Các, không đi đại hội đấu được, thế nào bắt người xấu đây!

Năm ngày sau, Ngọc Phi Yên, Liên Cẩn, Mặc Thương, Tiết Sắc, Tiết Từ Di, năm người tới Lạc Hà cốc, cũng chính là nơi tổ chức đại hội đấu được, cũng là địa bàn của Được Vương Các .

Lạc Hà cốc, tên như ý nghĩa, là một cái sơn cốc.

Sơn cốc này bị quần sơn vờn quanh, bốn phía núi cao đứng vững, quanh năm mây mù lượn lờ, tiến vào có cảm giác như đi vào tiên cảnh.

Chính là bởi vì nơi này có hoàn cảnh độc đáo như vậy, thừa thải các loại được liệu quý hiếm, mới trở thành nơi bắt nguồn của Được Vương Các, cuối cùng biến thành địa bàn của Được Vương Các.

Bất quá, Lạc Hà cốc cũng không chỉ có Được Vương Các.

Nơi này còn có một cái thành nhỏ, tên là Quy về.

Mặc dù là thành nhỏ, lại bởi vì láng giềng là Được Vương Các, dựa vào danh vọng Được Vương Các, kéo theo những nơi kinh tế phát triển, cho nên Quy về thành so cỡ trung thành thị bình thường còn muốn lớn hơn một chút.

Quy về thành buôn bán phát đạt, cái gì cần có đều có.

Năm năm một lần đại hội đấu được sắp xảy ra, trong thành Quy về bỗng chốc đến rất nhiều người, thành thị nguyên bản náo nhiệt, lại càng thêm phồn hoa.

Chính là, không biết là duyên cớ nào.

Nguyên bản quyết định tháng giêng tổ chức đại hội đấu được, thế nhưng bị chậm lại mười ngày.

Nguyên do trong đó không có người biết, mặc dù trong lòng rất nhiều người đều có nghi hoặc, nhưng mọi người đều là tới tìm linh dược, cầu thần đan, nào dám chất vấn quyết định của Được Vương Các.

Cho nên, nhóm người tới đây đành phải đem hành trình hoãn lại mười ngày, nhẫn nại chờ đại hội đấu được.

Năm người Ngọc Phi Yên tìm cái thanh tĩnh địa phương ở lại, bởi vì đại hội đấu được, khách sạn từ lâu trong Quy về thành chật ních, hơn nữa giá Cách Bì bình thường lại tăng lên vài lần.

Muốn trong lúc này, tìm một địa phương yên tĩnh, hoặc là, có quyền, hoặc là, có tiền.

Vừa lúc, trong năm người Ngọc Phi Yên, có Âm Sơn Công thế tử Tiết Sắc chính là người có tiền, lại có quyền. Vì thế, bọn họ thuận lý thành chương trụ vào nơi mà kẻ mặc dù có tiền dùng số tiền lớn còn không thể nào vào được.

"La Sát, người thích nơi này sao?"

Sau khi cùng Ngọc Phi Yên quen thuộc, Tiết Sắc cũng không khách khí kêu nàng

"La Sát cô nương", mà là trực tiếp kêu tên của nàng.

"Thật an tĩnh, ta thật thích. Cảm ơn!"

Đối diện cửa phòng có một gốc cây hồng mai mà Ngọc Phi Yên phi thường thích.

"Không, không khách khí! Ha ha —— "

Mặc dù cùng Ngọc Phi Yên kéo gần khoảng cách rất nhiều, nhưng tại thời điểm một mình đối mặt nàng, Tiết Sắc vẫn là nhìn không được đo mặt.

"Đúng rồi, La Sát, ngày mai chính là ngày của hoa. Ta là lần đầu tiên tới Quy về, ngươi muốn hay không... Cùng ta đi ra ngoài đi dạo? Nghe nói ngày của hoa nơi này thật có ý tứ!"

Nói xong, Tiết Sắc chờ đợi nhìn Ngọc Phi Yên.

Sau khi rời Phượng Minh trấn, nàng lại đội mạng che mặt, che khuất dung nhan của mình.

Nhưng dù vậy, tại Phượng Minh trấn, Tiết Sắc lại một lần nữa thấy được chân dung Ngọc Phi Yên, mặc dù khi đó trên mặt nàng có vết máu, nhưng điểm nhỏ này cũng không có hư hại dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ngược lại vì nàng càng tăng thêm một phần khí chất độc đáo.

La Sát so với lần trước gặp mặt, còn đẹp hơn!

Ngày của hoa?

Ngọc Phi Yên đối với ngày hội nơi này không quá quen thuộc, bất quá, đối với đề nghị dạo phố của Tiết Sắc, nàng vẫn là phi thường đồng ý.

Liên Cận nói, Ngọc Phi Yên ở trong này sẽ gặp đại ca cùng tam thúc của nàng, nếu cả ngày đều ở trong phòng, nơi nào có cơ hội gặp gỡ bọn họ đâu!

Nghĩ nghĩ, Ngọc Phi Yên gật đầu đáp ứng Tiết Sắc mời.

"Tỷ, nàng đáp ứng ta !"

Tiết Sắc trước tiên vọt tới phòng Tiết Từ Di, hạnh phúc bắt đầu tỏa ra tiểu bong bóng hồng nhạt, "Nàng đáp ứng cùng ta dạo phố, ta thật sự rất hạnh phúc !"

Tiết Từ Di hiện tại đã đối với hành vi Tiết Sắc sinh ra miễn dịch , vô luận nàng khuyên như thế nào, tâm Tiết Sắc đều đặt ở trên người Ngọc Phi Yên.

Mặc dù Tiết Từ Di hù dọa Tiết Sắc, sẽ viết thư nói cho phụ thân.

Nhưng là thật sự nhìn thấy đệ đệ trên mặt hạnh phúc tươi cười, nàng lại nhìn xuống.

Nàng đã, thật lâu thật lâu, không có nhìn thấy tươi cười thuần túy như vậy xuất hiện trên mặt Tiết Sắc!

Âm Sơn Công thế tử, nói thật dễ nghe, kỳ thực Tiết Sắc từ nhỏ đến lớn, trải qua vô số lần ám toán.

Lúc Âm Sơn Công phủ không có nam đinh, các nữ nhân trong phủ, vắt hết óc đều muốn sinh ra nhi tử. Sau khi mẫu thân sinh hạ Tiết Sắc, lại vắt hết óc ám toán hắn.

Mặc dù có tổ phụ cùng phụ thân chiếu cố, cuối cùng vẫn là bị người ra tay. Tuy rằng đối phương là muốn độc hại Tiết Sắc, cuối cùng là hảo hữu của hắn tưởng là điểm tâm, thay hắn mà chết.

Một lần đó, phụ thân rốt cục hạ quyết tâm, chẳng những giết hạ vị thiếp độc sủng, còn đem thiếp thất khác đều đưa ra ngoài.

Nhưng là việc này sau bù lại, đã là quá chậm.

Tựa hồ bắt đầu từ khi đó, Tiết Sắc mang một bộ dáng bất cần đời, phảng phất cái gì cũng không sao cả, đối cái gì đều không để ý, lại càng không đem người nào hay việc gì để trong lòng.

Đây là nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Tiết Sắc có một loại cảm xúc khác, Tiết Từ

Di buồn vui đan xen, không biết như thế nào cho phải.

Nếu có thể, Tiết Từ Di thật lòng hi vọng đệ đệ có thể dừng cương trước bờ vực!

Tổng so với nhiệt tình mà không thành, buông xuôi trước vẫn tốt hơn!

Tiết Sắc hưng trí bừng bừng mà chuẩn bị ngày của hoa của hắn cùng Ngọc Phi Yên hai người, hắn thậm chí lên kế hoạch, trước đi ăn cơm, sau đó dạo hội chùa, tiểu nữ sinh hắn là thích tiểu đồ chơi khá ái, như vậy, hắn đưa nàng một đèn lồng con thỏ nhỏ, được không?

Hay là... Đưa nàng mặt người, để nàng có một cái, hấn một cái đây?

Nhưng là đợi đến thời gian ước định, Tiết Sắc ra cửa, nhìn thấy Liên Căn, Mặc Thương, Tiết Từ Di, Thăng Ngốc đến đứng ở trước mặt, hấn triệt để mắt choáng váng.

Vì sao?

Như vậy hai người làm sao đụng chạm đây?

Ai có thể nói với ta, vì sao Liên Căn cùng Mặc Thương lại ở chỗ này?

Tỷ, ngươi không phải là tỷ tỷ của ta sao?

Ta theo đuổi nữ nhân, ngươi xem nào nhiệt gì?

Còn có đầu đại cầu đáng giận kia, nó thế nào cũng ở đây!

Nhìn thấy Thăng Ngốc kia dương lên biểu tình "Tiểu tử, ta biết bí mật của ngươi", Tiết Sắc nháy mắt đầu cũng to ra.

Rõ ràng chỉ là một đại cầu, vì sao nhất định phải lộ ra biểu tình của ngươi, thật sự là đáng đánh đòn, phải hay không!

"Hôm nay là ngày của hoa, ta lớn như vậy, chưa từng thấy qua ngày của hoa, cũng không biết thời điểm bên ngoài có bộ dáng gì, cho nên ngưng ngừng, ta lần đầu tiên ra ngoài, muốn phiên toái ngươi!"

Liên Căn khiêm tốn nói.

Lí do thoái thác thật có sức thuyết phục, một cái quanh năm suốt tháng ở tại một địa phương, chưa bao giờ bước ra Liên phủ nửa bước, muốn xem nào nhiệt cũng thật bình thường!

Tiết Sắc nghĩ như vậy, cũng không lại bài xích nữa.

Dù sao, hấn so với Liên Căn may mắn hơn, ít nhất hấn có thân thể khỏe mạnh, có thể du ngoạn chung quanh. Tuy rằng hấn chân bị thương, cho tới bây giờ đi còn không phải thật lưu loát, nhưng là, cùng Liên Căn so sánh với, hấn đã thật hạnh phúc.

Nếu Liên Căn có thể gia nhập, như vậy Mặc Thương, cho tới bây giờ đều là cùng Liên Căn như hình với bóng, bảo hộ an toàn của hấn, cũng không thể đem Mặc Thương đá đi.

Hai người kia, Tiết Sắc nhận.

"Sắc nhi, ngươi cũng không thể để tỷ tỷ một người đi qua đi? Vạn nhất gặp được nguy hiểm làm sao bây giờ!" Biết Tiết Sắc không vui, Tiết Từ Di cười tủm tỉm nói, "bên ngoài người xấu rất nhiều nga!"

Tiết Từ Di lý do cũng thật đầy đủ, hơn nữa nàng là nhất đẳng mỹ nữ, trong thành Quy về long xà hỗn tạp, thật sự nếu gặp được cái gì nguy hiểm, một nữ hài tử như nàng cũng không làm gì được.

"Tỷ, ta đã là người lớn, ngươi có thể hay không đừng gọi ta Sắc nhi." thời điểm nói chuyện, Tiết Sắc nhìn không được nhìn thoáng qua Tiết Từ Di.

Tỷ, ngươi hảo hảo tại trước mặt nàng giữ chút mặt mũi cho ta a!

"Sắc nhi, làm sao vậy? Ngươi từ nhỏ đến lớn, ta một mực đều xưng hô với ngươi như vậy a? Trước kia ngươi thế nào không phản đối đây?"

Tiết Từ Di nói như vậy, Tiết Sắc suyết chút nữa liền khóc.

Tỷ, ngươi lợi hại!

Lúc này đây tiêu đệ nhận thua!

Cuối cùng, Tiết Sắc nhìn về phía Thăng Ngốc.

Một đám người đi dạo phố, mang theo một đầu đại cầu, có phải hay không rất làm người ta chú ý tới!

Đặc biệt đại cầu này có ham mê ăn thịt người, vạn nhất...

Tiết Sắc mơ màng còn không có kết thúc, Thăng Ngốc đã lắc lắc mông rần chắc đi đến trước mặt hấn, cao ngạo nâng lên chân trước to mọng bên phải.

Tiểu tử!

Người nếu vật tay có thể thắng luân gia, ta sẽ không làm bóng đèn.

Muốn theo đuổi tiểu cô nương của chủ nhân, ta không có một cái tát đập chết người, là nể mặt vài ngày nay người uy ta ăn thịt! Đã rất có nghĩa khí giang hồ !

Có dũng khí, liền cùng luân gia so một lần!

Luân gia nếu bị thua, mi cũng không nhẫn, lập tức nhùng đường cho người!

Nhìn thấy Thăng Ngốc vô sỉ như vậy, Tiết Sắc rốt cục nhận thua.

Từ lúc Thăng Ngốc ở trước mặt hắn một cái tát đem một cái đầu người chụp thành thịt bánh, Tiết Sắc đối với đầu đại cầu nhận thức lại bay lên một cái độ cao mới.

Thật là có chủ nào tát có cầu này!

Lời này thực không giả!

Hạ Hầu Kinh Thiên hung tàn như vậy, Thăng Ngốc nếu rất ôn hòa, vậy thật sự dễ hắn mất địa vị này!

Vì thế, tại ngày của hoa, hoạt động hai người dạo phố mà Tiết Sắc chờ đợi đã lâu, chính thức biến thành hoạt động tập thể.

Nhìn Ngọc Phi Yên đi bên người, thân mật thăm thiết kéo cánh tay Tiết Từ Di, Tiết Sắc roi lệ đầy mắt. Thật sự là hối hận không kịp a! Nương, người lúc trước vì sao muốn đề ta ra đời sau như vậy! Bằng không, hôm nay người kéo Ngọc Phi Yên là ta !

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-1: Nhẹ nhàng một cái hôn (1)

Nhìn thấy Tiết sắc thất lạc như vậy, Thăng Ngốc đến cạnh hắn, mông vung, đình Tiết Sắc một chút, làm cho hắn thiếu chút nữa bị đánh bay trên đất.

Tiểu tử, người nếu không cùng chủ nhân cướp tiểu cô nương, chúng ta vẫn là hảo bằng hữu!

Người nếu không biết phân biệt, như vậy...

Hắc hắc, Thăng Ngốc lộ ra răng nanh sắc bén của mình.

Luân gia không để ý để người chảy một chút máu, cho người thanh tỉnh một chút!

Hoặc là, luân gia trực tiếp đem người bỏ vào trong bụng, cho người hiểu rõ:

Cái gì mới là chân ái!

Tiết Sắc không hiểu thú ngữ, càng không rõ ý tứ của Thăng Ngốc, chỉ cảm thấy chính mình đã lưu lạc đến nông nổi bị một con chó ghét bỏ, trong lòng càng cảm thấy buồn bực. Chờ mấy người Liên Cảnh đi thật xa, hắn mới vội vàng đi theo.

Ngày của hoa, là sự kiện nam nữ trẻ tuổi thân cận, thành Quy Vê cũng như vậy.

Nam nữ Đại Chu Quốc cũng không quá bảo thủ, và lại đây lại là ngày hội, các thiếu nữ ba năm người thành một nhóm, vây thành đoàn, hi hi ha ha đi trong thành du ngoạn.

Lúc gặp được nam tử trong lòng, các thiếu nữ sẽ lấy xuống quỳên hoa trên đầu ném cho đối phương.

Nếu hai người đều có ý tứ, liền cùng nhau thoát ly tiểu đoàn thể, một mình ước hẹn.

Nam tử gặp gỡ nữ tử mà mình thích càng lớn mật hơn, bọn họ sẽ trước mặt mọi người bày tỏ tình yêu, nếu hai nam tử đồng thời thích một cô thiếu nữ, sẽ lấy phương thức luận võ quyết định thắng bại, thắng người kia mới có cơ hội đạt được người trong lòng.

Đoàn người Ngọc Phi Yên vừa xuất hiện tại đầu đường, liền làm mọi người chú ý.

Trong năm người, Liên Cảnh một thân bạch y, quân tử vô song, sáng trong như trăng rằm, làm cho người khác ngưỡng vọng.

Mà Mặc Thương lại là vạm vỡ không đổi quần áo màu đen, sau lưng công theo bảo kiếm.

Hắn điển hình là một khối băng nam, ngũ quan lạnh lùng, ánh mắt vô tình, mặc dù như vậy, quần áo màu đen vẫn làm lộ đáng người hoàn hảo của hắn, cơ bụng tám múi dưới lớp quần áo như ẩn như hiện, rước lấy một đám nữ tử như hổ rình mồi.

Tiết Sắc, vốn là thể từ Âm Sơn công, một thân cảm y màu lam, xứng với mi mắt cong tuấn tú, còn có toàn thân quý khí, cũng làm cho hắn thêm phần suýt soát.

Về phần Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di, Ngọc Phi Yên một thân tuyết trắng, tuy rằng mang khăn che mặt, nhìn không ra dung nhan, như ẩn như hiện mờ mờ, lại càng làm cho người khác nhìn không được tò mò.

Tiết Từ Di càng không cần phải nói.

Nàng vốn là nhất đẳng mỹ nữ, hôm nay mặc một thân màu xanh nhạt, bao vây lấy đáng người linh lung, cộng thêm khuôn mặt dịu dàng tươi cười làm mê chết người, ánh nhìn của các nam nhân cũng không thể rời.

Năm cái tuấn nam mỹ nữ, đi chỗ nào cũng thật phong cách, thu hút ánh mắt người khác, cộng thêm Thăng Ngốc hùng tráng cao lớn bên cạnh Ngọc Phi Yên, năm người một chỗ vừa đến phố xá sầm uất, liền thành vật sáng.

"Người thiếu niên kia thật anh tuấn nhá ă!"

"Mau nhìn mau nhìn, ta thích người áo lam kia hơn!"

"Nghe ta nói, vẫn là nam nhân áo đen có vị nam nhân hơn. Đáng người thật tốt, thể lực nhất định cũng tốt lắm ——"

Rất nhiều thiếu nữ cười khanh khách vây quanh lại đây, các nàng đi đến trước mặt ba người Liên Căn, Mặc Thương, Tiết Sắc, lấy quyền hoa xuống với ném qua.

Vì thế, vô số quyền hoa trong không trung bay tới, cuối cùng dừng ở trên đầu bọn họ, trên vai, trên quần áo.

Cuối cùng, nữ hài tử vây quanh ba người họ càng ngày càng nhiều, quyền hoa lấy thể dồi dào lấp biển đem bọn họ vây quanh, làm ba người triệt để bị chôn vùi trong hương quyền hoa từ bốn phía.

"Đem quyền hoa hất ra, ta không cần! Uy uy, người chó có sò ta! Còn có các người, mau tránh ra ——"

"Ai nhéo mông ta? Mẹ nó là ă!"

Khi Tiết Từ Di nhìn thấy Tiết Sắc bị nữ sinh làm cho không đường đi, cuối cùng đỏ mặt, chỉ có thể tránh trái né phải, phi thường chật vật, nhìn không được nở nụ cười.

Đều là nam nhân, Tiết Sắc đối mặt với thể công của các thiếu nữ nóng bỏng, sức chiến đấu cực kém.

Lại nhìn Liên Căn, người ta chính là ôn hòa cười, một câu "Cảm ơn người, thực xin lỗi", khiến cho các thiếu nữ yên lặng rung rung, cam tâm tình nguyện lưu lại quyền hoa sau đó yên lặng rời đi.

Mà Mặc Thương biểu hiện càng lạnh khốc, hắn không nói một lời, đối với tất cả quyền hoa đều xem nhẹ.

Con người lãnh khốc rắn rỏi như vậy, càng làm cho các thiếu nữ hướng tới, vô số quyền hoa bay về phía hắn, hắn bắt quả người thấy hương vị sau đó nhũ nhũ mây, liền khôi phục bộ dáng như khối băng, trực tiếp đem nữ nhân bốn phía cho là không khí.

"Nếu không, hai chúng ta một mình dạo đi!" Nhìn ra ba người Liên Căn hơn nửa khác cũng không thể thoát thân, Tiết Từ Di đối với Ngọc Phi Yên đề nghị nói.

"Được!"

Ngọc Phi Yên sớm đã có ý nghĩ như vậy.

Mang theo ba nam nhân đáng chú ý như vậy, nàng cùng Tiết Từ Di đã chịu rất nhiều ánh mắt căm phẫn.

Các thiếu nữ sau khi ném quyền hoa, luôn dùng ánh mắt đối địch hoặc khiêu khích quét về phía Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di, giống như các nàng bị cự tuyệt, là vì hai người vậy.

Ngọc Phi Yên cảm thấy phi thường vô tội, thay vì rước lấy sự tức giận của họ, không bằng một mình khoải hoạt.

Đơn giản chào hỏi, Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di mang theo Thăng Ngốc chậm rãi đi tới một cái phố khác.

Tỷ, người đây là đang đào góc tường nhà ta sao?

Tỷ, ngươi không thể thấy chết không cứu a!

Tỷ, ngươi phải giúp ta một phen!

"Tỷ... Tỷ..."

Tiết Sắc còn chưa có nói xong, một cô thiếu nữ nở nụ cười.

"Đã lớn như vậy, gặp chuyện còn phải kêu 'Tỷ tỷ', thật sự là một tiểu đệ đệ khá ái! Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ ngươi không cần ngại, tỷ tỷ ta muốn ngươi, thế nào a?"

Lời của thiếu nữ, đưa tới một đám tiếng cười, lập tức, một vòng vây công mới lại bắt đầu, Tiết Sắc lại phải giãy giụa giữa đám nữ tử!

Chỉ chờ bóng dáng Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di biến mất ở trước mắt, Liên Căn mới nhẹ giọng ho khan một tiếng.

Lập tức, Mặc Thương rút kiếm, kiếm quang chọi lóe, quyền hoa trong không trung toàn bộ bị hấn trăm thành hai nửa, ào ào rơi xuống đất.

"Lăn——" Mặc Thương từ đầu đến cuối đều không có mở miệng, rốt cục phát ra thanh âm.

Hấn quét mắt bốn phía, ánh mắt vô tình lạnh như băng.

Lần này, làm cho đám nữ tử rất sợ hãi.

Mặc Thương ở trong mắt các nàng, từ người lãnh khốc rắn rỏi, lập tức biến thành xú nam nhân không hiểu phong tình.

Nguyên bản ngày của hoa chính là một ngày vui mừng, bị Mặc Thương làm như vậy, các thiếu nữ vây quanh ba người lập tức lui ra đến một bên.

Dù sao, theo đuổi mỹ nam là quyền lợi của các nàng, nhưng là, điều kiện tiên quyết là có thể sống! Nếu truy nam nhân, vứt bỏ tánh mạng, việc mất nhiều hơn được như vậy, ai điên mà làm cơ chứ!

"Mặc Thương, vẫn là ngươi lợi hại! Ngươi tại sao lại không phát uy sớm một chút a!"

Tiết Sắc đã sớm bị chen lấn ra một thân mồ hôi, lúc này mọi người bị dọa vội né ra tứ phía, ngược lại làm cho hắn cảm thấy không khí tươi mát, thật thoải mái.

"Thật là thối —— "

Đội Tiết Sắc đứng ở bên người Liên Căn, hắn vẫy vẫy tay, che lại mũi, "Thế tử, trên người ngươi thật thối !"

Bị Liên Căn nói như vậy, Tiết Sắc lập tức nâng cánh tay lên, ngửi ngửi trên người.

Quả nhiên, hắn đã thu thập sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái ra ngoài, nhưng bây giờ ở trên người đầy hương nước hoa, son phấn, cùng với mồ hôi hòa trộn, thật sự là thối chết!

Nguy rồi nguy rồi!

Hắn còn tưởng đuổi theo Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di chứ, đây là đi đâu vậy!

"Văn nên trở về tẩy trừ một chút đi! La Sát cô nương có tính khiết phích (sạch sẽ), đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi." Liên Căn vừa dứt lời, Tiết Sắc liền nhanh chân chạy đi ra ngoài, lập tức liền không thấy bóng dáng.

Thật sự là một... tiểu tử đơn thuần!

Có đôi khi ý nghĩ đơn giản, cũng làm người khác hâm mộ!

Đối với biểu hiện của Tiết Sắc, Mặc Thương nếu dùng một chữ khái quát, thì chính là "Ngốc".

Mà đối với Liên Căn, Mặc Thương rũ mắt xuống, trong lòng toát ra một chữ "Gian xảo".

Thế tử, gặp được công tử, ngươi thật là bất hạnh!

Chỉ số thông minh của ngươi rõ ràng không đủ dùng a!

"Mặc Thương, chúng ta đi Thiên Hương Lâu tham gia đấu giá!" Thuận lợi đuổi Tiết Sắc đi, Liên Căn mang theo Mặc Thương đi tới Thiên Hương Lâu.

Lúc này, Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di đã đứng ở trước cửa Thiên Hương Lâu.

Thiên Hương Lâu, không người nào biết chủ nhân sau lưng của nơi này là ai, nhưng nó ở đại lục, cơ hồ không ai không biết không người không hiểu.

Có danh tiếng vô cùng tốt về bán đấu giá, cơ hồ mỗi một cái thành thị đều có bóng dáng của Thiên Hương Lâu, tiểu thành thị, hay hương trấn phồn hoa, cũng đều có chi nhánh của Thiên Hương Lâu.

Muốn tìm kỳ trân dị bảo, thì nên đến Thiên Hương Lâu.

Ngày hội tốt đẹp như vậy, thế nhưng Ngọc Phi Yên không có bị không khí ngày hội bốn phía cảm nhiễm, ngược lại đến Thiên Hương Lâu, Tiết Tử Di nhìn không được hỏi ra, "La Sát, ngươi muốn mua thứ gì sao?"

"Ta nghĩ đến đây tìm một bảo bối! Thuận tiện, bán này nọ một chút!"

Lại nghĩ đến Tiết sắc vì ngày của hoa, an bày nhiều việc như vậy, cuối cùng bị vài người bọn họ quấy rầy, Tiết Tử Di liền không khỏi đồng tình cho đệ đệ của mình.

Không có biện pháp, ai kêu ngươi thích ai không thích lại thích người trong lòng của Hạ Hầu Kinh Thiên đây!

Đệ đệ, đừng trách tỷ tỷ a!

Tiết Tử Di đi theo Ngọc Phi Yên vào Thiên Hương Lâu, đi đến trước quầy, Ngọc Phi Yên thuận thực xuất ra kim bài, lập tức có người phi thường cung kính khách khí đón chào.

"Ngài hảo! Kim chủ tôn quý. Ngài lần này tới là muốn tìm bảo vật, hay là bán bảo vật đây?"

Khi nhìn thấy kim bài, Tiết Tử Di liền hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiếu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67-2: Nhẹ nhàng một cái hôn (2)

Nàng cũng có nghe nói, khách quý Thiên Hương Lâu có ba loại là kim chủ, ngân chủ và thiết chủ.

Kim chủ, tên như ý nghĩa, kiềm giữ kim tạp khách quý, là khách quý tôn quý nhất Thiên Hương Lâu, mặc dù ngươi có tiền có quyền, cũng không nhất định có thể lấy được kim bài Thiên Hương Lâu.

Tại Thiên Hương Lâu, không tiếp thu thân phận, chỉ nhận thẻ bài.

Ngọc Phi Yên tuổi còn nhỏ, cứ nhiên có thể giữ kim bài. Chuyện này, làm cho Tiết Tử Di có nhận thức mới về Ngọc Phi Yên.

"Để được sự của các ngươi đến, ta có thứ đưa đến."

Ngọc Phi Yên quơ quơ chiếc hộp trong tay, đối phương lập tức vui vẻ ra mặt." Thành ngài đi bên này, thỉnh ngài chờ một lát!"

Hai người một câu tiến vào một phòng thuê, Ngọc Phi Yên thoải mái ngồi xuống, nhấp ngụm trà thẩm cổ họng.

Vừa nhìn trà nhai này, Tiết Tử Di lại một lần nữa giật mình.

Đây là dùng "Ngũ thái tân phân" pha trà! (Ta cũng ko biết là gì. Vì không có bản tiếng trung nên ta chịu.)

Thiên Hương Lâu đối với kim chủ thật sự là hào phóng a!

Phải biết rằng kỳ ra hoa của Ngũ thái tân phân rất ngắn, một năm chỉ có năm ngày hoa nở. Quan trọng là trong năm ngày phải thu thập đóa hoa, sao chế.

Bằng không, đóa hoa Ngũ thái tân phân sẽ hóa thành nước.

Một gốc cây ngũ thái tân phân, nhiều nhất chỉ có mười đóa hoa, hoa nở cũng phụ thuộc vào thời tiết, cũng không ổn định, cho nên thành phẩm trà nhai càng ít lại càng ít.

Bởi vì Ngũ thái tân phân có thể cường thân kiện thể, có công hiệu làm đẹp, cộng thêm phi thường hiếm thấy, cho nên một lạng hoa khô ngũ thái tân phân, giá trên thị trường liền bán ra một ngàn bạc trắng.

Huống chi, Thiên Hương Lâu chuẩn bị trà nhai cho kim chủ, là nụ hoa ngũ thái tân phân, liền càng trân quý .

Một ngụm uống xuống, uống không phải trà nhài, là bạc a!

Liền ngay cả Âm sơn công phủ, cũng không có trà nhài ngũ thái tân phân, Thiên Hương Lâu thật sự là hào phóng! Nghĩ vậy, Tiết Từ Di vội vàng rót một chén, uống một ngụm.

Quả nhiên, mùi hoa bốn phía.

Uống xong môi răng vẫn còn lưu hương, hương vị kia, tựa hồ thấm thấu đến trong thân thể, theo mạch máu tán phát ra, làm người ta sáng khoái tinh thần, toàn thân, đều là một cổ ưu nhã mùi hoa.

Tiết Từ Di vừa mới uống một ngụm trà nhài, người hầu mang theo một đực sư trung niên đi đến.

Tuy rằng đực sư này nhìn qua lôi thôi lếch thếch, tóc lộn xộn, hơn nữa một mặt không tình nguyện, hiển nhiên là thời điểm hần chế đực bị quấy rầy, phi thường mất hứng, nhưng đực đình trên cổ áo hần lại nói cho Tiết Từ Di, đực sư này là đực thánh.

Thiên Hương Lâu thật sự là tàng long ngọa hổ a!

Tiết Từ Di lại cảm thán nói, một cái chi nhánh trong thành nhỏ lại có đực sư là đực thánh, chủ nhân Thiên Hương Lâu rốt cuộc là thần thánh phương nào!

"Có chuyện mau nói, có rắc mau thả! Lão tử còn có việc nữa!"

La Toàn gãi gãi đầu, phi thường không có tính nhẫn nại.

Lão tử?

Thằng Ngốc vừa nghe, lập tức đứng lên, nhe răng trợn mắt nhìn La Toàn.

Ngươi muốn làm lão tử tiểu cô nương nhà chúng ta, chẳng phải chính là nhạc phụ của chủ nhân?

Chiếm tiện nghi của chủ nhân, ngươi thật to gan!

Luân gia một cái tát chụp chết ngươi!

Bởi vì Ngọc Phi Yên không nói gì, Thằng Ngốc chỉ dám căm tức nhìn La Toàn.

Bị một con chó lớn hung tợn xem xét, La Toàn sợ tới mức lui về phía sau một bước, cuối cùng hướng Ngọc Phi Yên nổi giận. "Thật sự là không có giáo dưỡng! Thiên Hương Lâu khi nào thì ngay cả chó mèo đều có thể vào đực?"

Thấy đối phương chẳng những không có lễ phép, nói chuyện còn thô lỗ như vậy, Ngọc Phi Yên khoanh hai tay, cười lạnh.

"Nguyên lai Thiên Hương Lâu đối đãi với kim chủ như vậy, xem ra, ta về sau không cần phải cùng Thiên Hương Lâu tiếp tục làm buôn bán."

Nói xong, Ngọc Phi Yên ném kim bài, kim bài trực tiếp từ bên tai La Toàn bay qua, chưa đi đến vách tường, chỉ lưu lại một cái góc lộ ở phía trước.

"A! Ngươi thật to gan! Người tới, người đâu mau tới!"

Thấy Ngọc Phi Yên không nể mặt như vậy, còn ra tay với mình, La Toàn lập tức kêu la lên.

Nguyên lai khi kim bài bay qua, đem một nhúm tóc của La Toàn chém rơi xuống đất, hôm nay bên phải đầu hần trụ lại một mảnh, nhìn qua phi thường buồn cười.

La Toàn vừa dứt lời, ngoài cửa vọt vào một đám hộ vệ.

Đến nhiều người như vậy, La Toàn phi thường đắc ý, chỉ vào Ngọc Phi Yên cùng Tiết Từ Di mắng to nói: "Các nàng làm loạn Thiên Hương Lâu, đem các nàng bắt lại!"

"Các ngươi ai dám!"

Thấy đối phương nhiều người như vậy, Tiết Từ Di lập tức ấn tay ở trên chuỗi kiếm.

"Hừ! Tiểu nha đầu, ngươi cũng không nhìn xem nơi này là chỗ nào! Các ngươi đem các nàng trời đứng lên, cột vào trước cửa Thiên Hương Lâu, để mọi người đều nhìn xem, đắc tội Thiên Hương Lâu sẽ như thế nào!"

Nói xong, La Toàn phẫn hận nhặt tóc rơi trên mặt đất lên.

Ngay lúc Tiết Từ Di cho rằng các nàng phải ở chỗ này đánh một trận, một màn phát sinh sau đó, phi thường bất ngờ.

Nhóm hộ vệ toàn bộ vây quanh La Toàn, ngay trước mặt Ngọc Phi Yên, đem hấn quần áo một trận.

Chờ La Toàn mặt mũi bầm dập, một cái quần sự vội chạy ra hướng Ngọc Phi Yên nhận lỗi.

"Kim chủ, thực xin lỗi! La Toàn chỉ là được sư thực tập ở nơi này, hấn không hiểu quy củ, đắc tội kim chủ, từ giờ trở đi, La Toàn đã bị đuổi ra Thiên Hương Lâu. Là giết hay tha, đều tùy ngài!"

"Đại quân sự, ngài không thể như vậy!"

La Toàn vừa nghe lời này, bị dọa ngây người, chờ hấn tỉnh táo lại, lập tức ôm chân đại quân sự, khóc lóc nức nở.

"Thiên Hương Lâu nếu đem ta đuổi đi, ta về sau làm thế nào trở lại thành sống yên ổn đây!"

La Toàn lo lắng không giả, chính là hấn không biết, chỉ cần bị một chỗ Thiên Hương Lâu xoá tên, các chi nhánh khác của Thiên Hương Lâu đều có thể biết chuyện này, hơn nữa đem hấn kéo vào sổ đen.

Đừng nói thành Quy Vê, phạm là địa phương có Thiên Hương Lâu, hấn đều không thể sống yên.

"Người đổi kim chủ vô lễ, ta cũng không giúp được người. Huống chi đây là ý tứ của lâu chủ!" Đưa lưng về phía Ngọc Phi Yên, đại quân sự xuất ra một khối bạch ngọc hoa sen, trước mặt La Toàn quơ quơ.

"Lâu chủ đến?"

La Toàn vừa nghe cái này, triệt để hết hi vọng, té lăn trên đất.

Lúc trước La Toàn còn bởi vì chính mình có thể đi vào Thiên Hương Lâu mà cảm thấy cao hứng, được sư Thiên Hương Lâu không chỉ có đãi ngộ phong phú, lại có thể tùy tiện luyện chế thuốc viên. Trừ bỏ được liệu đặc biệt quý hiếm hiếm thấy, được liệu bình thường cùng trân quý được liệu đều là Thiên Hương Lâu cung cấp miễn phí, hơn nữa được sư có phẩm giai càng cao, thì được liệu càng phong phú.

Đãi ngộ tốt như vậy, là việc mà các được sư tha thiết ước mơ!

Huống chi được sư Thiên Hương Lâu luyện chế ra được liệu, căn cứ vào phẩm giai thuốc viên, còn có thể trao đổi ở chợ.

Dùng được liệu trao đổi luyện được làm tăng lên phẩm giai chính mình, cuối cùng viên thuốc còn có thể được mua với giá cao, chuyện tốt như vậy, quả thực chính là bánh thịt từ trên trời rơi xuống a!

Làm được sư ở Thiên Hương Lâu, hoàn toàn là một công việc béo bở!

Từ lúc tiến vào Thiên Hương Lâu lên làm được sư thực tập, La Toàn liền có chút lằng lằng, nào biết hôm nay lại đắc tội kim chủ, nhưng lại bị lâu chủ vừa vắn bắt được.

"Đại quân sự, cho ta một cơ hội đi! Ta biết sai lầm rồi! Ta về sau không bao giờ như vậy nữa! Làm phiền ngài, giúp ta ở trước mặt lâu chủ nói tốt vài câu. Ta trên còn có mẹ già, dưới có con nhỏ, chỉ nhờ một mình ta lo a!"

Nghe xong lời này, Ngọc Phi Yên cười một tiếng. Đây không phải tiết mục chỉ trong phim truyền hình mới có sao? Trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ mới sinh gào khóc đòi ăn, La Toàn nếu không làm được sư, có thể đổi nghề làm kẻ lừa đảo nha!

Bất quá, vô luận La Toàn có cầu xin như thế nào, đại quân sự đều chẳng hề động dung.

Chê cười!

Lâu chủ vừa rồi lại nói là "Giết" nha!

Làm cho lâu chủ động sát khí, hấn nào có lá gan đem La Toàn lưu lại.

Đại quân gia trực tiếp mệnh lệnh hộ vệ đem La Toàn ném ra khỏi Thiên Hương Lâu, chuyện sau đó, đại quân gia rõ ràng, cũng không nằm trong phạm vi mình quản, Thiên Hương Lâu tự nhiên có một đám người thuộc hạ, La Toàn lúc này đây sợ là chạy trời không khỏi nắng.

"Kim chủ, thật có lỗi, sự tình hôm nay là Thiên Hương Lâu chúng ta không đúng! Ảnh hưởng đến tâm tình ngài, đây là bồi lễ Thiên Hương Lâu cho ngài!"

Đại quân sự hai tay đem bạch ngọc hoa sen trong tay dâng lên.

"Từ giờ trở đi, ngài là liên chủ tôn quý nhất của Thiên Hương Lâu."

"Liên chủ? Có chỗ lợi gì?" Ngọc Phi Yên cũng không có nhận lấy bạch ngọc hoa sen, ngược lại phi thường cẩn thận.

Thiên Hương Lâu có kim chủ, ngân chủ, thiết chủ, trước giờ nàng chưa có nghe nói qua liên chủ. Tựa hồ, liên chủ này so với kim chủ còn cao cấp hơn?

Phản ứng của Ngọc Phi Yên, nằm trong dự kiến của đại quân sự.

Lại nghĩ đến lời nói của lâu chủ, hần vội vã cười giải thích.

"Chỉ cần ngài giữ bạch ngọc hoa sen, đến bất kỳ một chi nhánh Thiên Hương Lâu, có thể lệnh bọn họ làm bất cứ chuyện gì. Vô luận là điều động tiền bạc, hay là nhân mã, hoặc là người xem trọng bảo bối nào, Thiên Hương Lâu đều sẽ vì ngài phục vụ không điều kiện!"

Đại quân sự vừa nói xong, Ngọc Phi Yên lại càng không muốn tiếp thu bạch ngọc hoa sen.

Tục ngữ nói, vô công bất thụ lộc!

Này mà là liên chủ sao, quyền hạn lớn như vậy, đã thành lâu chủ Thiên Hương Lâu rồi!

Chỉ là vì La Toàn đắc tội chính mình, Thiên Hương Lâu liền bồi thường bằng bạch ngọc hoa sen, đây có phải hay không có chút quá hào phóng?

"lâu chủ của các ngươi ra tay đều hào phóng như vậy sao? Kim chủ bị đắc tội, cuối cùng đều trở thành liên chủ hay sao?"

Lời nói của Ngọc Phi Yên, làm đại quân sự cười khổ không thôi.

Lâu chủ quả nhiên nói không sai, vị tiểu thư này không chịu tiếp thu bạch ngọc hoa sen.

Bạch ngọc hoa sen này, là chứng minh thân phận lâu chủ của Thiên Hương Lâu, Ngọc Phi Yên nếu như tiếp nhận bạch ngọc hoa sen, về sau Thiên Hương Lâu liền đổi chủ, biến thành nàng.

Tuy rằng không biết tiểu thư trước mắt rốt cuộc có lai lịch như thế nào, nhưng là đại quân sự đối với quyết định của lâu chủ cũng không dám hoài nghi.

Lúc mới thành lập Thiên Hương Lâu, lâu chủ đã nói qua, Thiên Hương Lâu còn có một vị liên chủ, Thiên Hương Lâu này, lâu chủ vì liên chủ mà tạo ra, ngay cả lâu chủ cũng nghe mệnh lệnh của liên chủ.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67-3: Nhẹ nhàng một cái hôn (3)

Nhưng là hiện tại vừa nhìn thấy như vậy, liên chủ tựa hồ cũng không cảm kích.

Chẳng lẽ, chỉ có lâu chủ một bên tình nguyện?

"Cho ta một cái kim bài nữa đi!" Ngọc Phi Yên không phải người có lòng tham, thứ không thuộc về mình, nàng sẽ không cầm.

"Ngọc bội trân quý như vậy, ngươi vẫn là trả lại lâu chủ của các ngươi đi! Ta không phải người tí mị, vạn nhất đánh mất, bị người khác không có hảo ý lấy đi, các ngươi liền tổn thất lớn!"

Ngọc Phi Yên trực tiếp cự tuyệt, đại quân sự phi thường kinh ngạc.

Tài phú đưa tới cửa cũng không động tâm, vị liên chủ này quả thực có cá tính.

Nhưng đây là nhiệm vụ lâu chủ giao cho hần, hần phải hoàn thành a! như vậy làm sao cho phải đây?

"Đã là bồi tội, làm sao lại không nhận! Gia thay mèo con cảm ơn lâu chủ!"

Đúng lúc này, một cái thanh âm truyền đến, không đợi đại quân sự nhận thấy được nguy hiểm, trong tay trống rỗng, bạch ngọc hoa sen đã rơi vào trong tay nam tử mang mặt nạ một thân hoa phục màu tím.

"Sao ngươi lại tới đây!"

Lại nhìn thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, Ngọc Phi Yên kinh ngạc rất nhiều, trong lòng cũng thật cao hứng.

Liền ngay cả Thăng Ngốc, cũng vui mừng đi đến trước mặt Hạ Hầu Kinh Thiên, ngồi thật đoan đoan chính chính, ánh mắt giống như hai cái chuông đồng, khấn tụng theo dõi hần.

Chủ nhân, ngươi đã đến rồi!

Luân gia rất nhớ người!

Luân gia cũng rất nỗ lực chiếu cố tiểu cô nương!

Sờ sờ đầu Thăng Ngọc, Hạ Hầu Kinh Thiên tiến đến trước mặt Ngọc Phi Yên, đội mặt nạ lệ quý, nhẹ nhàng ở bên tai nàng cọ cọ.

"Gia nói, muốn cùng người tham gia đại hội đấu được, làm sao có thể không đến đây!"

Mặt nạ lệ quý kia, mỏng manh một mảnh, như là dùng băng tuyết điêu khắc thành, gần như nửa trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy mặt Hạ Hầu Kinh Thiên.

Mặt nạ dán ở trên mặt lạnh như băng, làm Ngọc Phi Yên sợ run cả người, nàng vươn tay nghĩ đem mặt nạ trên mặt hắn lấy xuống, lại bị Hạ Hầu Kinh Thiên cầm tay. Mà tay hắn, lúc này cũng lạnh thấu tâm, Ngọc Phi Yên kinh hãi không thôi.

"Người làm sao vậy?"

"Không có gì."

Hạ Hầu Kinh Thiên thanh âm trầm thấp, có chút mệt mỏi nói không nên lời. "Bất quá là sốt ruột chạy lại đây, cho nên có chút mệt. Không có việc gì ——"

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên cúi đầu, cách lệ quý mặt nạ, dán lên trên môi Ngọc Phi Yên.

Tuy rằng chẳng phải Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự hôn Ngọc Phi Yên, trung gian tốt xấu còn cách một tấm mặt nạ, nhưng bọn họ ái muội như vậy, vẫn làm Tiết Tử Di đỏ mặt, lập tức nghiêng mặt đứng ở một bên, không nhìn tới đôi tình nhân chàng chàng thiếp thiếp này.

Thật xấu hổ a!

Thăng Ngọc hai cái móng vuốt che lại ánh mắt.

Hình ảnh không thích hợp thiếu nhi như vậy, luân gia vẫn là không nên xem!

Miễn cho dài lỗ kim! (ach, ta cũng ko biết dịch ntn.)

Liền ngay cả đại quân sự bên cạnh, nhìn thấy một màn này, cũng cảm thấy chính mình đỏ mặt.

Nhưng nghĩ lại, tình huống này không đúng a!

Vị này đã là liên chủ Thiên Hương Lâu, liên chủ ở trước mặt mình, bị người khinh bạc, không phải nên rút đao tương trợ sao, đem từ y nam nhân kia đuổi đi chứ?

Tựa hồ đoán ra ý tưởng đại quân sự, Hạ Hầu Kinh Thiên ngẩng đầu, cầm ngọc bội hoa sen, khẽ cười nói:

"Chất ngọc không sai! Chính là chạm trổ thiếu chút lửa. Nên không phải do lâu chủ chính mình điêu khắc thủ công đi!"

"Thô ráp như vậy, gia thật sự chướng mắt, mèo con của gia cũng không hiếm lạ!"

"Bất quá, các người đã có thành ý đến nhận lỗi, gia liền tạm thời không truy cứu sự tình phía trước. Mèo con của gia, ngay cả gia cũng luyến tiếc nàng, một cái được thánh nho nhỏ cư nhiên dám khinh bỉ nàng, nếu không trừng trị, gia làm người như thế nào đây!"

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên lại vỗ vỗ đầu Thăng Ngọc, lập tức, Thăng Ngọc như mũi tên bay đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Thăng Ngọc ngậm một cái đầu máu me nhầy nhụa vui mừng chạy tiến vào.

Tới gần cửa, nó cố ý đem đầu La Toàn nhỏ ra, một cước chụp trên đầu hắn.

Cô lỗ lỗ ——

Đầu người kia, giống như bóng cao su, lăn tới đây, trực tiếp ngừng lại bên chân đại quân sự.

Thật hung dữ tàn bạo!

Đại quân sự nuốt một ngụm nước bọt.

Tuy rằng lâu chủ không có tính toán buông tha La Toàn, nhưng là thủ đoạn của tử y nam tử này càng thêm huyết tính bạo lực a!

Khi nhìn thấy hình vẽ điều hầu màu tím nhạt trên người Hạ Hầu Kinh Thiên, đại quân sự nhú nhú mày lông mày, bỗng nhiên nhớ tới một người.

Nghe nói, vị sát tinh Đại Chu Quốc kia cũng cực kỳ yêu thích hình vẽ điều hầu màu tím.

Chẳng lẽ... Là hấn?

"Trở về nói cho hấn, để hấn thu hồi suy nghĩ không nên có. Mèo con của gia, không phải một cái Thiên Hương Lâu nhỏ nhỏ có thể thu mua. Muốn giành người của gia, phải chuẩn bị nhận lấy cái chết!"

Nói xong, quanh thân Hạ Hầu Kinh Thiên bị màu tím hào quang bao phủ.

Đại quân gia quát to một tiếng "Không tốt, mọi người mau bỏ đi —— "

Nhưng là lúc ấy đã muộn.

Bất quá một lát, Thiên Hương Lâu đã bắt đầu lay động, người ở bên trong sợ hãi la hét chạy ra bên ngoài, một lát sau, Thiên Hương Lâu đã bị san thành bình địa.

"Nói cho chủ tử của ngươi, nếu có lần tiếp theo, sẽ không phải là hủy lâu đơn giản như vậy !"

Nói xong, Hạ Hầu Kinh Thiên vội kéo tay Ngọc Phi Yên xoay người rời đi.

"Ngao —— ô ——" nhìn đến Thiên Hương Lâu sụp xuống, Thăng Ngốc ngửa mặt lên trời hét dài, khoái hoạt đi theo phía sau hai người.

Ha ha ha, rốt cuộc vẫn là chủ nhân, vừa ra tay liền không phải là nhỏ!

Luân gia sùng bái ngươi!

Ngọc Phi Yên đi theo Hạ Hầu Kinh Thiên, Tiết Từ Di vẫn ngờ ngác chôn chân tại chỗ, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Thật là khủng khiếp!

Hạ Hầu Kinh Thiên kia, hấn chỉ sợ đã là vô hoàng?

Không, không, ít nhất là Vũ Đế! Không được, phải dùng dao sắc chặt đứt rồi, làm cho Tiết Sắc chặt đứt tâm tư đối với Ngọc Phi Yên. Bằng không... Chỉ nghĩ đến bộ dáng của La Toàn, Tiết Từ Di liền vội vã lắc đầu.

Không có bằng không, phải bức Tiết Sắc buông tha, nếu không buông tay, chỉ có đường chết!

Cùng Vũ Đế tranh nữ nhân, trừ phi ngươi ngại mạng chính mình quá cứng rắn!

"Khụ khụ —— "

Đúng lúc này, Tiết Từ Di nhìn thấy hai người quen thuộc từ trong đồng hoang tàn bò lên.

"Liên công tử, Mặc Thương, các ngươi không có việc gì đi!" Nhìn thấy Liên Cẩn một thân bạch y tro bụi phác phác, phi thường chật vật, Tiết Từ Di liền bước lên phía trước hỗ trợ.

"Nàng đâu?"

Liên Cẩn vỗ tro bụi trên người, vô ý hỏi một câu.

"La Sát đi theo Lâm Giang Vương đi rồi." Biết Liên Cẩn nói là Ngọc Phi Yên, Tiết Từ Di vội vàng trả lời.

Nghe xong lời này, Liên Cẩn sắc mặt cười khổ.

Bá đạo quyết tuyệt như vậy, quả nhiên là cá tính của hấn!

Dù chính mình thiên tính vạn tính, cũng tính không ra Hạ Hầu Kinh Thiên bước tiếp theo sẽ làm gì, bởi vì, hấn luôn như vậy ngoài dự đoán mọi người, hơn nữa không chút nào chừa lại lối thoát.

Hấn bỏ lại những lời này, chẳng phải vì áp chế ai, mà là nói cho người khác sự thực.

Nhớ thương người của ta, đi tìm chết đi!

Đáp án chính là đơn giản như vậy!

Cùng một người ham mê bạo lực giảng đạo lý, hoàn toàn không nên!

Càng miễn bàn cùng người như vậy đầu trí, hấn căn bản sẽ không cho đối phương cơ hội vận dụng trí tuệ, trực tiếp đem người bóp chết...

Hiện thời, Ngọc Phi Yên bị Hạ Hầu Kinh Thiên nắm chặt như vậy, Liên Cẩn cần bản là tính không ra bọn họ tương lai như thế nào. Chỉ hy vọng nàng giữ được tâm chính mình, đừng giống như trước đây, ngây ngốc bị người lợi dụng hãm hại, cuối cùng hồn phi phách tán, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không thành.

Hạ Hầu Kinh Thiên, nếu ngươi dám thương hại nàng, cho dù liều mạng, ta cũng sẽ đưa nàng đi!

Ta... Tình nguyện nàng chưa từng trở về, cũng không muốn nàng phải trải qua khổ sở!

"Liên công tử, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt của ngươi rất khó xem!"

Tiết Từ Di nói làm đại quân sự chú ý, hắn vừa nhìn qua, đã bị ánh mắt Liên Cẩn chặn lại.

"Ta không sao, trở về nghỉ ngơi một chút liền tốt! Ta nguyên bản còn nghĩ đến xem ở Thiên Hương Lâu có thể đào ra bảo bối gì, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy. Hạ Hầu Kinh Thiên thật sự là cả gan làm loạn, cũng chỉ có hắn dám như thế! Thôi, Mặc Thương, chúng ta trở về đi!"

Liên Cẩn trong giọng nói để lộ ra rất nhiều tin tức, đại quân sự sắc mặt vẫn như thường, trong lòng lại rõ ràng, chuyện này không thể truy cứu.

Dù sao thân phận của Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không đùa, cộng thêm thực lực của hắn, nếu thật sự là cứng đối cứng, vậy cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, đối với Thiên Hương Lâu mà nói phi thường bất lợi.

Dàn xếp ổn thoả, đây là ý tứ của lâu chủ!

Ngọc Phi Yên bị Hạ Hầu Kinh Thiên lôi kéo đi rất xa, dọc theo con đường này, Hạ Hầu Kinh Thiên đều không nói gì, bình tĩnh có chút không giống hắn.

Chỉ chờ đến một chỗ người ở thưa thớt, trạch viện có chút tồi tàn, Hạ Hầu Kinh Thiên mới dừng lại, lệnh Thằng Ngốc ở cửa trông chừng, hắn mang theo Ngọc Phi Yên trèo tường đi vào.

Trong trạch viện, cỏ dại từng sinh, rách nát không chịu nổi, vừa nhìn thật hoang vu.

"Mèo con —— "

Hạ Hầu Kinh Thiên cũng không để ý tro bụi, trực tiếp ngồi ở trên thềm đá, đem Ngọc Phi Yên ôm vào trong ngực, "Mèo con, lời nói trước kia của ngươi, còn tính hay không?"

Lời đạo đầu mặc danh kỳ diệu như vậy, làm Ngọc Phi Yên nghĩ không ra chính mình đã hứa hẹn gì với Hạ Hầu Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67-4: Nhẹ nhàng một cái hôn (4)

"Ngươi nói, nếu gia gặp nạn, ngươi sẽ không để ý, toàn tâm toàn ý giúp gia. Lời này, còn tính hay không?"

"Hạ Hầu Kinh Thiên, ngươi làm sao vậy?"

Ngọc Phi Yên dọc theo đường đi đều suy xét vấn đề này.

Hạ Hầu Kinh Thiên như vậy thật sự là rất quái dị!

"Gia không có nhà để về ..."

Hạ Hầu Kinh Thiên buông đầu xuống, tựa vào trên bờ vai Ngọc Phi Yên.

"Mèo con, lúc này đây, gia thật là không có nhà để về ..."

Thanh âm của hắn nguyên bản thanh cao cao quý, lúc này, lại để lộ ra một cỗ bi thương trước nay chưa có, giống như con thú nhỏ bị người vứt bỏ, nức nở, kể ra nội tâm bi phần.

Không biết vì sao, nhìn quen Hạ Hầu Kinh Thiên ý khí phấn chấn, đột nhiên nhìn thấy hắn tang thương như vậy, Ngọc Phi Yên trong lòng mềm nhũn, vội vàng gạt đầu:

"Còn tính! Đương nhiên còn tính, mặc kệ khi nào cũng đều tính! Nếu hoàng thượng đối với ngươi không tốt, Đại Chu Quốc không dung được ngươi, chúng ta liền rời đi Đại Chu Quốc, đi địa phương khác!"

"Được!"

Ngọc Phi Yên kiên định lại ngây ngốc, làm tâm tình Hạ Hầu Kinh Thiên tốt lên rất nhiều.

Chuyện cho tới bây giờ, người làm ta có thể hoàn toàn tín nhiệm, cũng chỉ có ngươi !

Hoàn hảo, ta còn có ngươi...

Còn có ngươi a...

Nhiệt độ cơ thể Ngọc Phi Yên ấm áp, cùng thân mình mềm mại, làm Hạ Hầu Kinh Thiên có loại cảm giác như là nhà, cái ôm ấm áp này như thể bếp lò, hân nhấm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau, bên tai Ngọc Phi Yên liền truyền đến tiếng hít thở trầm trọng

Rất cuộc là làm sao vậy?

Sau khi Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ, Ngọc Phi Yên bắt đầu nhớ lại lời nói vừa rồi của hắn.

Không nhà để về?

Chẳng lẽ là hoàng thượng rắn dạy Hạ Hầu Kinh Thiên sao? Nhưng bọn họ rõ ràng là phụ tử tình thâm, Hạ Hầu Quân Vũ nhìn qua không giống người sẽ làm loại sự tình này!

Lại hoặc là, trên triều đình muốn lập thái tử ?

Thân phận của Hạ Hầu Kinh Thiên lúng túng, làm cho tâm thái tử kiêng kỵ?

Ngọc Phi Yên nghĩ tới nghĩ lui, đều nghĩ không ra nguyên do vì sao. Thấy Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ mà vẫn đội mặt nạ lệ quỷ không chịu tháo xuống, nàng đưa tay, nghĩ lấy xuống mặt nạ, để Hạ Hầu Kinh Thiên thoải mái một ít.

Nào biết, nguyên bản Hạ Hầu Kinh Thiên đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, ngăn cản nàng.

"Đừng lấy, gia hiện tại bộ dáng rất xấu, gia không muốn cho ngươi nhìn thấy!"

Lần đầu tiên phát hiện Hạ Hầu Kinh Thiên còn có một mặt ngạo kiều như vậy, Ngọc Phi Yên mỉm cười, cố ý đùa hắn, "Có bao nhiêu xấu?"

"Thật xấu thật xấu!"

"Gia cần phải bảo trì hình tượng hoàn mỹ trong lòng ngươi, tâm nguyện này ngươi nếu không thể thỏa mãn gia, gia liền khóc cho ngươi xem!"

Sát ——

Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Không có a, thái dương vẫn theo lẽ thường từ phía đông dâng lên, nhưng là vì sao, cái kia cuồng vọng thô bạo Hạ Hầu Kinh Thiên sẽ đột nhiên biến thành ngạo kiều bán manh như vậy đây?

Hay là, đây nguyên bản mới là bản tính của hắn?

Đột nhiên chuyển biến như vậy, trong lòng có chút không quen a!

"Đừng nghĩ ! Gia vẫn là gia ——" Hạ Hầu Kinh Thiên giống như có thuật đọc tâm, đoán được suy nghĩ trong đầu Ngọc Phi Yên, thân thủ điểm điểm cái trán của nàng.

"Gia đã thật lâu không chợp mắt , làm mèo con của gia, tác dụng hiện tại của ngươi chính là làm gối đầu cho gia, để gia ngủ một giấc thật ngon." Hạ Hầu Kinh Thiên không chút khách khí đem Ngọc Phi Yên xoay thành một cái tư thế mà hắn thích, ôm tay chân của nàng, chỉ khoảng nửa khắc liền đã ngủ.

Ta không phải gối đầu thịt người!

Hỗn đản!

Mau thả ta ra!

Ngọc Phi Yên trong lòng rất muốn khóc.

Còn có, tư thế này, có phải hay không rất ái muội?

Nàng lúc này chính là mặt đối mặt ngồi ở trên đùi Hạ Hầu Kinh Thiên, như một đứa nhỏ ôm cổ hắn, hai chân còn vòng ở eo hắn.

Mà Hạ Hầu Kinh Thiên, không chút khách khí một tay nâng Ngọc Phi Yên, một tay ôm lấy eo nàng, đầu lệch qua bên cổ nàng, cằm đặt ở trên bờ vai mềm mại của nàng, ngủ thật thoải mái.

Ni mã!

Nếu có người tới, nhìn thấy cảnh này, còn tưởng rằng bọn họ giữa ban ngày ban mặt, làm việc xấu hổ đi!

Tuy rằng Ngọc Phi Yên rất muốn một cái tát đem Hạ Hầu Kinh Thiên đánh bay, nhưng bên tai vang lên đều đều tiếng hít thở, làm nàng thu hồi tiểu móng vuốt của mình.

Xem ra hắn thật là một muốn chết rồi!

Thôi , bốn cô nương đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với hắn!

Hạ Hầu Kinh Thiên ngủ thật sự không an ổn, thấy hắn như vậy, Ngọc Phi Yên thân thủ nhẹ nhàng vỗ hắn lưng. Nhờ nàng trấn an, Hạ Hầu Kinh Thiên lại tiếp tục ngủ say.

Đến cuối cùng, ngay cả Ngọc Phi Yên cũng ngủ say.

Chờ Ngọc Phi Yên cảm thấy lạnh, từ trong giấc mộng tỉnh lại, mới phát hiện mặt trời đã lặn về hướng tây, đã chạng vạng. Mà Hạ Hầu Kinh Thiên sớm không thấy tăm hơi bóng dáng, chỉ có Thăng Ngốc lười biếng quỳ rạp trên mặt đất.

Thấy Ngọc Phi Yên tỉnh lại, nó đứng lên, chạy chậm đi tới trước mặt Ngọc Phi Yên.

"Hạ Hầu Kinh Thiên? Hạ Hầu Kinh Thiên! Ngươi ở đâu!"

Tìm một vòng, Ngọc Phi Yên cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Hạ Hầu Kinh Thiên. Chỉ có trên bàn còn để mặt nạ lệ quỷ bán trong suốt, chứng minh Hạ Hầu Kinh Thiên đã từng tới đây.

"Thăng Ngốc, chủ nhân ngươi đi đâu vậy?"

Ngọc Phi Yên ngồi xổm xuống, vuốt cái đầu lớn của Thăng Ngốc.

Không nói một tiếng rồi đi, đây không phải phong cách xử sự của Hạ Hầu Kinh Thiên?

Trong khoảng thời gian này, hắn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Bị Ngọc Phi Yên hỏi, Thăng Ngốc lắc đầu tỏ vẻ đánh chết mình cũng không biết chuyện của Hạ Hầu Kinh Thiên.

Tiểu cô nương, việc của chủ nhân luân gia thật sự không biết!

Nhiệm vụ của Luân gia chính là bảo hộ ngươi!

"Bình thường cơ trí như vậy, làm sao bây giờ lại ngốc như vậy?" Thấy Thăng Ngốc bắt đầu giả ngu, cuối cùng ngã xuống đất giả chết, Ngọc Phi Yên không còn gì để nói.

"Ta đây đối vấn đề, hắn có thể bị nguy hiểm hay không?"

Nguy hiểm?

Thăng Ngốc ngẩng đầu, chủ nhân không phải là một nhân vật nguy hiểm sao?

Đối với ta mà nói, chủ nhân mới là nguy hiểm lớn nhất, không phải sao?

Vấn đề này, Thăng Ngốc lại là đáp phi sở vấn, Ngọc Phi Yên hoàn toàn bại bởi nó .

"Thăng Ngốc a —— "

Ngay lúc Thăng Ngốc cho rằng mình đã thuận lợi trải qua, Ngọc Phi Yên bỗng nhiên cười tủm tỉm nhìn chăm chăm nó, "Ngươi nói, nếu tiếp theo ta thấy Hạ Hầu Kinh Thiên, nói cho hắn, ngươi chẳng những hết ăn lại nằm, không nghe lời ta nói, còn luôn đi ra ngoài thông đồng tiểu mẫu cầu, không bảo vệ ta, hắn sẽ làm gì đối với ngươi đây?"

Lập tức, Thăng Ngốc rung mình một cái.

Tiểu cô nương, ngươi đây là bôi nhọ, là phỉ báng!

Ngươi hăm hại luân gia, chủ nhân anh minh thần võ như vậy, sẽ không tin tưởng ngươi !

Huống chi, tiểu mẫu cầu sức chiến đấu quá kém, luân gia không thích tiểu mẫu cầu! (Ta cũng không biết nên dùng từ gì thay cho tiểu mẫu cầu nên để nguyên luôn)

Một điểm cũng không thích!

"Nga? Thật vậy chăng? Bằng không ta đi thử? Để xem hần tin tưởng ta hay là tin tưởng ngươi."

Mặc dù Ngọc Phi Yên cười thật giống tiên nữ, thuần khiết mỹ lệ, nhưng ở trong mắt Thăng Ngốc, nàng đã biến thành một tiểu ma nữ nhẫn tâm.

Thăng Ngốc đã sớm rõ ràng, tiểu cô nương có vị trí cực kì quan trọng trong lòng chủ nhân, là quan trọng nhất! Về phần nó, chắc chắn chiếm vị trí sau!

Vạn nhất Ngọc Phi Yên thật sự cáo trạng như vậy, lấy trình độ sủng ái của Hạ Hầu Kinh Thiên đối với nàng, nó nhất định sẽ bị phé!

Luân gia không muốn ——

Tiểu cô nương, có việc từ từ thương lượng, đúng hay không!

Lập tức, Thăng Ngốc thay đổi một bộ mặt nịnh nọt.

Chúng ta tốt xấu gì cũng là bằng hữu!

Một đường đi chúng ta hai bên cùng hỗ trợ, thoải mái ở chung, ngươi làm sao có thể đối với luân gia như vậy!

Ngươi bỏ được sao?

"Vậy ngươi liền nói với ta Hạ Hầu Kinh Thiên đang ở đâu? Hần hôm nay làm ta phi thường lo lắng ——" Ngọc Phi Yên giọng điệu phi thường chân thành, Thăng Ngốc cũng biết nàng là thật tâm đối tốt với chủ nhân.

Nhưng là, Thăng Ngốc thực sự không biết Hạ Hầu Kinh Thiên đi nơi nào.

Thấy Thăng Ngốc tiếp tục lắc đầu, Ngọc Phi Yên phi thường bất đắc dĩ, "Vậy giữa các ngươi có phương thức liên hệ riêng hay không? Nếu có, ngươi liền nói cho hần, mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ hần đúng hay sai, ta đều đứng về phía hần! Khi hần có chuyện không cần chính mình gánh vác, tốt xấu còn có ta. Hai người cùng nhau gánh vác, so với một người kiên trì sẽ thoải mái hơn một ít."

Lời nói của Ngọc Phi Yên, làm Thăng Ngốc cảm động không thôi.

Khó trách chủ nhân đến lúc này còn thủy chung nhớ thương tiểu cô nương, nàng thiện lương tốt đẹp như vậy, thật là cô gái tốt, đáng giá chủ nhân đối đãi như vậy!

Nếu không phải Hạ Hầu Kinh Thiên sớm có mệnh lệnh, không thể cùng tiểu cô nương thân thể đụng chạm, Thăng Ngốc hận không thể nhảy lên liếm khuôn mặt mọng nước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phúc Hắc Tiểu Cuồng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.